ADDITIONES
NICOLAI
GARCIÆ
I· V· PROFESSORIS, ET ALMÆ ECCLESIÆ ABVLENSIS CANONICI.

AD PRIMVM ET SECVNDVM TOMVM de BENEFICIIS, *nunquam anteà edita, ab ipſo Authore adhuc viuo relicta.*

CVM LICENTIA SVPERIORVM, ET PRIVILEGIIS.

VENETIIS, MDCXVIII.

Apud Franciſcum Pratum.

Digitized by Google

Approuacion del Ordinario.

POR Comiſſion y mandado de los ſeñores del Conſejo, he heco ver vn libro de las Adiciones a los libros de Beneficijs que compuſo el Licenciado Nicolas Garcia, Canonigo de Auila, no contienen coſa contra la Fè ni buenas coſtumbres, antes ſon muy vtiles y neceſſarias para la inteligencia de los dichos libros, y ſe le puede dar licencia para imprimirlas. Fecho en Madrid a 26. de Febrero de 1615.

El Doctor Cetina.

APPROVACION.

HE Viſto por comiſſion de los ſeñores del Conſejo el libro de las Adiciones a la primera y ſegunda parte del tratado de Beneficijs, del Licenciado Nicolas Garcia, y no hallo en el coſa que impida el darſe licencia para que ſe imprima. En Madrid a 11. de Marzo de 1615.

El Licenciado don Diego Gonzalez de Contreras.

PRæſentem librum, Additiones ad Primum, & Secundum Tomum de Beneficijs nũquam anteà editæ, ab ipſo Authore adhuc viuo relictæ, Nicolai Garciæ I. V. profeſſoris, & almæ Eccleſiæ Abulenſis Canonici, nuncupatum; Madriti apud Ludouicum Sanctium Typographum regium anno 1615. in lucem editum, pro altera impreſſione legi, & in ipſo contenta diligenter examinaui, & nihil Sanctæ Fidei Catholicæ contrarium, repugnans Principibus, & moribus diſſonum reperi.

Datum Venetijs die 6. Maij. 1618.

Fr. Ioan. Ludouicus Secchiarius Rauen. ſac. Theologiæ Lector Ordinis Prædicatorum, & Commiſſarius Inquiſitionis Venet.

ADDITIONES IN PRIMVM ET SECVNDVM TOMVM TRACTATVS DE BENEFICIIS,

A LICENTIATO NICOLAO GARCIA ABVLENSI, Iuris vtriuſque profeſſore, & almæ illius Ciuitatis Eccleſiæ Canonico, compoſiti, ab eodem Authore nouiter adiectæ.

AD PRÆFATIONEM.

PAgina Prima lin. 40. ibi, Oſtendit, Et poſthæc me citato tradit Salas de legibus diſp. 21. ſect. 12. & quod Cardinales in eo quod determinant iure conſanguinitatis, habent eandem authoritatem ac ſummus Pontifex, dicit Salaçar de Mendoza. §.2. ibi, 19. diſt. cum alijs adductis, 1.p.cap.5.num. 218. ibi, Obligant, quamuis eum impugnet Salas de legib. diſp. 2. ſect.9. & diſp.10.ſect.9. num.68. & diſp. 12. ſect.1.num.8. & dubitet dict. diſp.21.ſect.12.5. corol. & quicquid velit Lorca 1.2. diſp. 18. de legib. in dubio appendice ad finem.

Pag.2.lin. 9. in fin. & Ceuallos in communib. contra comm. in præf. num. 23. & 26. qui etiam ait cum additione Decij in l. iura ſanguinis, ff. de reg.iur. quod deciſio Rotæ eſt maioris authoritatis quàm cõmunis opinio Doctorũ & ſequitur Gratign. diſcep. forenſ. c.104.n.56.

Ad Cap. 1. 1. *partes.*

NVm.1. in fine, & D. Card. Tuſch. concluſ.53. lit. B.

Num.3. Conſonant Michael Martinez del Villar in tract. del Patronado de Calatayud. 4. par. §.1. num.8. Azor. inſtit mor.2.p.lib.3.c.1.q.1. & Ioan. Quintin. Heduus in repet. c. de multa de præb. a nu.3. qui ait, quòd beneficium eſt id, quod per actionem quãdam beneuolam & ſpontaneam datur alteri, & Præſtatur vtiliter.

Num.5. ibi, Quæſt. 34. art.1. & Azor ſupra d.q.1.

Num.6. in fin. idem Ioan. Quintin. ſupra nu.4.

Num.7. in fin. & Antonij & Azor. d.q.1.

Nu.8. in fine. §. 2. Alex. Mon. de optione, c.2. a nu.13.

Nu.9. ibi, Et ſpirituale, & ibi Rubr. de cõceſ. Præb. ibi, Et tradit Hojeda de incompat. benef. c.12.n.1 &.3.

Num. 10. in fine, Azor d.2. par. lib 6. cap. 1. q.2. Iſidor. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib.1.p.3.cap.1. & D. Card. Tuſch. d. concluſ.53. lit. B. a nu.2.

Dicto num.9. in fin. ſumitur etiam Præbenda pro beneficio canonicali, ſeu pro Canonicatu & Præbenda ſimul, ſicut etiam Canonicatus pars pro toto, vt in cap. tua 32. de verb. ſig. & in c.1. & c. fin. §. in Præbendis, vbi id notant D. & Franc. nu.1. de conſ. in 6. & in c.1. ne ſede vacante in 6. vbi etiam id notant D. & Franc. nu.1. & in multis alijs iuribus, præcipue Rubr. & de conceſ. præb. & in Concil. Trid ſeſ.5. cap.1. & ſeſ.24. cap.8. de refor. & communi modo loquendi Rot. deciſ.639. nou. Farin.

Cap.2. primæ partis.

NVm.1. in fin. & Azor inſtit. mor.2.p.lib.3.c.1.q.2.

Nu.3. & Azor, & Leonard. Leſſius de iuſt. & iur. lib.2.cap.34.dubit.1.num.1.

Nu.7. & ita erit accipiendũ quod tradit Leſſius ſupra num.2. tria poſſe diſtingui in beneficio. Primum eſt ipſum officium, ſeu obligatio ad illud: & hoc eſt omnino ſpirituale, non tamen eſt beneficium, ſed fundamẽtum: & cauſa beneficij. Secundum eſt ius percipiendi certos reditus ex bonis Eccleſiaſticis; & hoc ius eſt propriè beneficium, naſciturque ex officio tanquam ex ſua cauſa, & eſt quid ſpirituale: quia oritur ex re ſpirituali, nẽpe officio, in quo fundatur, & cui inſeparabiliter eſt annexũ. Tertium ſunt ipſi fructus, qui ſunt quid ſpirituale.

Num.9. poſt Carb. D. Card. Tuſch. concl.250. & 552. num.8. lit.S.

Nu.10. poſt Led. Azor, 3.p.lib.12.c.11.q.3. & nouiſſimè fr. Raph. de la Torre de relig.2. tom.q. 110. art.4. diſp.2. Cantarel. in dict. explic. præcep. Decalogi, lib.2. c.52.nu.227. in fin. per totum, & D. Sahagun in dict. c. ex part.1. de offic. delegat. nu.5. dicens communiorem ſententiam eſſe non ſolum in ordinibus, ſed etiam in beneficijs, ſimoniam lege diuina damnari, obtinere tamẽ in ſimonia propria, quando datur temporale ad conſequendos ordines, vel beneficia, non tamen in ſimonia impropria; impropriam enim a lege ſolùm poſitiua damnari certum eſt, &c.

Nu.17. in fin. Alph. a Caſtro aduerſus hæreſes lib.1.c. 3. Alph. de Mendoça in quodlib. quęſt.2. expoſitiua, §.1. And. de Acitores de Theologia ſymbolica proleg. 7. a nu.76. Azor 1. p.lib.8. c.2.q.10. & in propoſito Suar. de relig.1.tom.tract.3.lib.4.c.2.nu.12.

Num.19. in fin. & Franc. Vargas de Epiſcopor. iure axiom.8. & 9.

Num.23. in fin. ibi, d. verb. ſimonia, & Tolet. in ſum. lib5..c.87.4.reg.

Poſt num.25. Aliter concordat dictas opiniones Leſſius de iuſt. & iur. lib.2.c.35. a nu. 17. quòd ſi beneficium conſideretur formaliter, quatenus eſt ius fructuum obtingens per officium ſacrum, ſeu mediãte officio ſacro, ſic iure diuino eſt inuendibile; quia non poteſt vendi officium ſacrum, per quod hoc ius habetur: vendere enim hoc modo ius fructuum eſt vendere officium, in quo illud ius conſiſtit. Si verò beneficium conſideretur materialiter, nempe pro iure ad illos fructus, qui officio ſunt annexi, ſic beneficium poteſt vendi abſque ſimonia iuris diuini: quia ius illud poteſt ſeparari ſaltem facto, vel tentari ſeparari ab officio; & hic nõ eſſe verè ſimoniam iuris diuini, niſi quis intendat ius fructuum vendere mediante officio, vt dixit Adrian. quodlib.9. ad quintũ principale. Sed iſta concordia & diſtinctio eſt multum metaphyſica, & mihi non placet; nec verum eſt, ſecluſo iure poſitiuo, ſeu Eccleſiaſtico, quod vendere beneficium

formaliter, ſeu ius fructuum obtingens per officiũ, ſeu mediãte officio, eſt vendere officium, vt patet ex dictis.

Similiter etiam non placet alia conciliatio dictarum opinionum cum prædicta Leſſij in parte conueniens, quàm nouiſſimè adducit Suarez de religion. tract. 3. lib. 4. cap. 24. ex num. 23. nempe, media formali, vel virtuali ſeparatione Præbendæ, ſeu fructuum, quoad aliquam ſaltem eorum partem, poſſe Pontificem cum exactione alicuius pecuniæ dare beneficium; nulla verò facta ſeparatione non poſſe: & ita abſolute loquendo non poſſe vendere beneficium, quia ſi beneficium non ſeparatur ab officio ſpirituali, quando venditur beneficium, pretio emitur facultas obtinendi illos reditus, & ius ad illos, mediante ſpirituali miniſterio: ergo emitur & venditur ipſum ſpirituale miniſterium, ſaltem vt medium neceſſarium ad temporalia acquirenda. Et confirmat c. ſi quis obiecerit 1. queſt. 3. & ſic inferiores Prælatos, qui non poſſunt diſiungere fructus beneficij a beneficio ex prohibitione iuris poſitiui, & priuatas perſonas poſſidentes beneficia, in quibus nulla eſt poteſtas faciendi vllo modo ſeparationem vnius ab alio non poſſe vendere beneficia, ſine ſimonia contra ius diuinum, &c. vt latius per Suarez ibi.

Num. 26. in fin. Ioan. Guttier. can. quæſt. lib. 2. c. 23. num. 11. Leſſius d. lib. 2. c. 35. dubi. 4. Suar. d. tract. 3. de relig. lib. 4. cap. 7. & c. 29. num. 5. & cap 31. Azor. 3. tom. lib. 12. c. 1. q. 2. & fr. Raph. de la Torre de relig. 2. tom. q. 100. art. 1. diſp. 3.

Nu. 27. ibi, a nulla gratia, & in permutatione beneficiorum ſine authoritate ſuperioris Leſſius ibi, num. 30.

Num. 28. circa fin. ibi, Et alij, Alexand. Monet. de diſtribut. 2. p. queſt. 19. nu. 33. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 22. a num. 19. & 24. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. p. 3. cap. 2. pagin. 450. D. Cardinal. Tuſch. concluſ. 56. litera B. Vgolin. de offic. Epiſcop. cap. 50. §. 6. nu. 2. & Michael Martinez del Villar del patronado de Calatayud. 9. p. §. 2. nu. 4. ad fi. qui tamen male ait, etiam ex conſuetudine immemoriali poſſe Reges habere Canonicatus, non obſtante quod ſint laici, citans Abbatem in c. extirpandæ. §. qui vero, nu. 27. & 28. & de Præb. Monialuum verb. Rex, verſ. Rex Franciæ, & gl. pragmat. ſanct. tit. de annatis, §. item quod d. verb. regaliæ, qui id non dicunt, & conuincitur ex dictis infra a nu. 35.

Num. 32. & Azor. 2. p. lib. 6. cap. 25. quæſt. 19.

Nu. 33. & Azor. d. q. 19. quicquid dicat Villar del patronado de Calatayud 4. p. in princ. nu. 1.

Nu. 34. & quicquid nouiſſimè dicat Zauallos q. 897. à nu. 1001. cum Marthæ de iuram. 2. p. c. 40.

Nu. 35. ibi, & 105. & Coſm. in pragmat. ſanct. d. tit. de annatis §. item quod dicta verb. regaliæ.

Num. 36. ibi, & 28. & Azor. ibi, ſanctione, vbi proximè, &c.

Nu. 37. idem Peregr. de priuil. fiſc. lib. 6. tit. 8. à nu. 18. Alexand. Moneta de decim c. 5, à nu. 114. & nouiſſimè D. Io. Beltran. de Gueuara Canonicus Doctoralis huius Eccleſię Abul. & poſt hęc Archiepiſcopus Salernitanus, & nunc Epiſcopus Pacenſis, in propugn. Eccleſ. libert. & Pontificiæ poteſtatis §. 7. primæ aſſertionis, numero 37. vbi ait, quod cùm laici ſint incapaces iuriſdictionis Eccleſiaſticæ, illis non proficit præſcriptio immemorialis, quæ non æquiualet priuilegio, vbi adeſt incapacitas præſcribentis, & allegat Cardin. Tuſch. concluſ. 342. numero 117. litera L. verb. libertas Eccleſiaſtica, & verb. iudex ſæcularis, concluſ. 453. num. 46. & nouiſſimè Zauallos quæſt. 897. num. 473. & 1002. licèt ſuperius a nu. 223. & 332. videatur contradicere.

Numer. 38. Poſt hæc Azor. & Alexand. Monet. dict. cap. 5. de decim. a num. 116. Zauallos dict. quæſt. 897. à num. 431.

Num. 40. ibi, ſolut. matrim. & in Placentina decimarum 31. Ian. 1586. coram D. Bubalo.

Nu. 43. & fuit dictum in cauſa Burgen. emolumentorum ſigilli 28. Ian. 1591. coram D. Penna.

Num. 47. & in Ceruten. decimarum 22. Apr. 1602. coram D. Penna.

Num. 48. & nouiſſimè Suar. de relig. 1. tom. tractat. 1. lib. 2. cap. 27. qui requirit famam priuilegij coniunctam & currentem, ac æque antiquam, cum vſu & poſſeſſione: & ſequitur fr. Raph. de la Torre q. 87. artic. 3. diſp. 11. num. 5. contra Rotam in illa Toletana ſupra relata, num. 41.

Nu. 50. poſt tit. 6. Farin. in praxi crim. 1. p. q. 8. nu. 33. Carroc. deciſ. fin. nu. 3. add. Theſ. d. deciſ. 82. Seſe de inhib. iuſtit. Arag. c. 8. § 3. Fontanel. de pact. nup. gl. 3. p. 2. c. 1. nu. 4. Zauallos q. 504. & 822. a nu. 108. (malè allegãs Mand. in reg. 16. de concurrentib. q. 21. nu. 2. cum potius ad finem teneat contrariũ) & latius idem Zauallos lib. 4. q. 1. ſeu 897. a nu. 147. & 997.

In fin. & ſequitur Cabed. de patronat. Regiæ coronæ Laſitan. cap. 49. nu. 10.

Nu. 51. poſt Cer. Parlad. differ. 9. §. 1. nu. 34. late Alex. Monet. de decim. c. 8. q. 1. 3. concl. a nu. 8.

In fine, & Pontanus de ſpolio lib. 2. c. 1. nu. 5.

Nu. 53. ibi, c. 302. Vgol. de cenſur. tab. 1. c. 9. §. 8. nu. 5. additio ſummæ Bullarij Quarantæ verb. beneficiorum poſſeſſio lit. B. Azor. 3. par. lib. 12. c. 11. quæſt. 4. & cap. 3. quæſt. 3.

In fi. Rebuſ. in praxi tit. de ſentent. in reſignat. à num. 18. & 24. Farin. conſ. 75. a n. 20. Leſſ. d. lib. 2. c. 35. nu. 110. Suar. de relig. tract. 3. & lib. 4. c. 50. a nu. 30. ad 34. & fr. Raph. de la Torre eodem. tract. q. 100. art. 4. diſp. 9. verſ. quartum.

Nu. 55. poſt Gabr. & Pontan. d. nu. 5. Maſ. Galleſius de obligat. in forma cameræ 2. p. ad 2. particulã q. 2. nu. 2. & Farin. conſ. 68. num. 3. 8. 11. 16. & 26. vbi deciſiones Rotæ ponuntur ibi. & a nu. 349. & Farin. d. q. 8. 1. p. nu. 23. verſ. ſublimita ſecundo, poſt Roland. d. conſ. 23. vol. 2. & Vrſil. ad Afflict. deciſione 2. & nouiſſimè Alexander Moneta dicto cap. 8. de decim. 6. concluſione a numer. 18.

Num. 56. & quòd iudex laicus nullam prorſus iuriſdictionem habeat in rebus Eccleſiaſticis, etiã reſpectu poſſeſſionis, fuit reſolutum in cauſa Mediolanen. Alemanciæ 15. Martij 1602. coram D. Lita, & in Calagur. benefic. ſanctorum Iacobi & Andreæ 17. Maij eiuſdem anni coram eodem.

Num. 59. ibi, a nu. 324. Io. Guttier. ſupra nu. 42. & Farin. d. quæſt. 8. num. 23. ibid. in fin. ibi, & Menoc. Ioan. Gut. & Farin.

Nu. 61. poſt Menoc. Lamb. de iur. patr. lib. 1. q. 9. art. 3. nu. 10. Reung. de Gouna de immunit. Eccleſ. ampliat. 2. num. 3. Tuſch. concl. 54. num. 5. lit. B. Azor. 2. p. lib. 3. cap. 1. quæſt. 3.

Numer. 63. in fin. ibi, eſſe inualidam, quæ deciſio fuit cõfirmata in eadem Volaterrana prætenſi beneficij 28. Februarij 1597. coram Domino Orano, dicendo non conſtare de exiſtentia beneficij, quia deficiunt requiſita per Cardin. & Felin. in dict. cap. in noſtra, Ancharan. Ægid. Abb. Rebuff. Lambert. & Remig. ſupracitatos, num. 61. cum alijs allegatis in deciſ. Hiſpalenſ. iuris patron. coram Oriolen. & alia Hiſpalenſ. prætenſi beneficij coram D. Pamphilio, &c.

Num. 64. ibi, perſonæ habili, conſonat Villar del patronado de Calatayud, 4. p. §. 1. numero 9. & 10. dicens, eſſe beneficia Eccleſiaſtica conſiſtere in hoc, quòd ſint fundata & inſtituta authoritate iudicis Eccleſiaſtici, & conferantur cum illa; non autem in hoc quòd ſint perpetua, & dentur ad vitam.

In fine, Et

In fine, Et poſthæc etiam viſus Villar d.4.p. in princip. nu.4. ponit prædicta quatuor requiſita, quæ vt ſint beneficia Eccleſiaſtica, ait debere concurrere copulatiuè, in quibus conſiſtit eſſe beneficia Eccleſiaſtica: & ideò portiones Eccleſiarum dicti patronatus & Archidiaconatus de Calatayud, quæ communiter vocantur beneficia, non eſſe verè beneficia Eccleſiaſtica, ſed ſeruitia, quia in illis deficiunt illa quatuor. Eſt etiam deciſio Rotæ in cauſa Maioricen. eremitorij 22. April. 1602. coram Domino Sacrato, in qua fuit reſolutum, eremitorium, de quo ibi, cuius penſiones erant in regimen, & temporales, & à perſonis laicis, & non habebat aliquod onus ſpirituale annexum, vel cui annectatur, nec vllos reditus, aut certas reſponſiones, licet prouiſiones fuerint factæ perſonis Eccleſiaſticis, non eſſe beneficium Eccleſiaſticum ceſſante titulo, perpetuitate, Eccleſiaſticitate conferentis, onere ſpirituali, & dote, ex doctrina Ægid. in d.cap. in noſtra, & in d.cap. ſuper hoc, Abbas d. conſ.47. Gig. d.quæſt.86.

Et alia nouiſſima axiomata reſidentiæ 23. Martij 1609. coram Domino Mançanedo, vbi fuit reſolutum, quòd Capellania data a confratribus laicis, &c. Rubric. beneficij fructus.

§.1.num.65.ibi, cap.4. & nouiſſimè Azor.2.p.lib.3.c. 1.quæſt.2.

In fine, ibi, eſſe perpetuum, Villar del patronado de Calatayud 4.p.§.1.nu.9.& 10. ſupra relatus, nu.64.

Numero 66. in fine ibi, & 58. Perez de Lara de anniuerſar.& Capell.lib.2.cap.6.num.9. & Azor.2.p.lib.3.c. 26.quæſt.15.

Num.68.ibi, num. 181.& in Fauentina iuris 28. Nouembr.1605. coram Domino Lita.

Num. 69. & Ioan.Quintin. in cap. de multa de Præbend.nu.27.

Num.70. poſt gloſſ. Perez de Lara d.lib.2.cap.6.nu.9. D.Cardin. Tuſch.concluſ.55. litera B.& 422. litera C. dicens, quod beneficia Eccleſiaſtica de ſui natura omnia ſunt perpetua de iure communi, & Rota in Burgenſ. dimidiæ portionis de Caſtillo 21. Maij 1607. coram D. Lancellotto.

Num.71. poſt Flamin. Azor.2.p.lib.6.cap.26.quæſt. 1.& 7.

Nu.72. Perez de Lara d.c.6. nu.1. & Azor.d.lib.6.c. 24.q.5. & fuit nouiſſimè reſolutum in Gienen. Capell. 20.Iun.1608. coram D.Lancellotto, nempè, quòd voluit fundator ordinare Capellanos, ſiue Rectores non perpetuos, ſed ad tempus, prout ipſi liberet, vt latè deducit Lambertin. de iure patron. lib.1. quæſtione 9. artic.2. &c.

Nu.77.& Azor.2.p.lib.3.cap.26.quæſt.12. vbi ait negari non poſſe, manuale beneficium eſſe propriè & ſimpliciter beneficium: nam abſolutè beneficium vocatur, & cætera habet, quæ beneficio conueniunt. Et quæſt. ſequent. ait, in omnibus idem iuris eſſe de manualibus beneficijs, quod de cæteris, hoc ſolo dempto, quod beneficia manualia poſſunt ad nutum ſuperioris reuocari: & lib.5.cap.28.quæſt.7.& lib.6.c.26.q.7.

Numero 78. Et quamuis Leſſius lib.2.cap.34. dubit. 1.num.3. dicat, beneficium debere eſſe perpetuum, quia temporale non eſt beneficium, vt Vicaria temporalis; beneficia verò regularia eſſe beneficia, quia etſi tolli poſſint, id non habent ex ſua inſtitutione, ſed ex eo, quòd is qui ea obtinet, ſubiectus ſit ſuperiori quoad officia, habitationem, totamque vitæ directionem. Et quamuis etiam in dicta Fauentina iuris patronatus 28. Nouemb. 1605. coram D. Lita dicatur, quòd beneficia manualia, vel de menſa, non vacent, nec conferantur vti vacantia, ex latè deductis in cauſa Taruiſina parochialis 10. Decembr. 1603. coram D. Ludouiſio. Et idem in Elnen. præceptoriæ 14. Maij 1610. coram D. Penna relata 5.p. cap.1.nu.51.

Numero 79. Et ita poſt hæc viſus tenet Azor locis ſupra citatis num.77. maximè d.lib.3. capit.26.quæſt.12. vbi ait, manuale beneficium eſſe verè & ſimpliciter beneficium: nam non confertur ad tempus certum ac definitum; hoc enim cum beneficij natura & ratione pugnat; ſed ad tempus incertum & infinitum, ſcilicet quo ad illud reuocarit ſuperior: quod quidem beneficij rationem non tollit aut minuit; cuius ratio non poſtulat niſi vt ad certum & finitum tempus non conferatur: perpetuum enim in iure dicitur quod poteſt eſſe perpetuum, & quod certo tempore non terminatur, capit. clericos de cohab.cleric. ibi, perpetuam, & ibidem gloſ. & Doctores, l. iuris peritos, de excuſat. tutor. & l. ſufficit, de condict. indeb. &c. Et ita etiam poſthæc tenet Perez de Lara d.lib.2. cap.1. a num.7. dicens, beneficia amouibilia, tam ſæcularia, quam regularia, eſſe propriè beneficia, ex quo conferuntur, & ſufficit quòd ſint perpetua aptitudine; & ſic dicuntur perpetua, & quia certo tempore non limitantur: neque ex eo quod ſint amouibilia, deſinere poſſe conferri in titulum, quia benè poſſunt dari in titulum amouibilē, &c. Authoritate tamen Papæ benè poterit eſſe, & dari beneficium ad certum tempus, cum eſſe perpetuum ſolùm ſit de iure poſitiuo, & ex inſtitutione ipſius Papæ.

Numero 82. Et Perez de Lara dicto libro 2. capit.6. numero 15. qui numero ſequent. ait ſic, & ſubſidium ſolui ex his Capellanijs amouibilibus, vt diſponit cōſtitutio Clementis Octaui 24. Februarij 1604. cuius verba ponit, quam ait verè eſſe extenſiuam & ampliatiuam primæ conceſſionis ſubſidij, quæ loquebatur de Capellanijs perpetuis. Ego verò exiſtimo eſſe declaratoriam, vt magis indicant ipſius verba: nam & iuxta primam conceſſionem debebant contribuere habentes huiuſmodi Capellanias, amouibiles in titulum, quæ ſunt verè beneficia; & etiam dicuntur Capellaniæ perpetuæ iuxta prædicta: & de iſtis Capellanijs titularibus ad nutum amouibilibus loquitur dictum Breue Clementis Octaui, vt colligitur ex verbis ipſius ibi: Æquè ac alij titulares ſupra dicti: hoc namque implicat dictio, alij, ex gloſ. fin. communiter recepta in l. ſi fugitiui, C. de ſeruis fugitiuis & colligitur etiam ex illis verbis, ipſis ad nutum concedi ſolitas: nam verbum, concedi, titulum & collationem demonſtrat, vt in titulo de conceſſione Præbend. & ita docet Perez de Lara ibi. Et de huiuſmodi Capellanijs amouibilibus titularibus videtur loqui Breue Pauli Quinti 12. Nouemb. 1609. ſuper confirmatione concordiæ ſtatus Eccleſiaſtici, relatum per eundem Perez de Lara in compendio de las tres gracias libro 2. del ſubſidio, pagina 4. vbi diſponitur, debere contribuere in ſubſidio Capellanias amouibiles habentes bona, & reditus determinatos ad ſuam ſtabilitatem & perpetuitatem, licet fundatores diſpoſuerint, quòd ex eis non ſoluatur ſubſidium.

Num.83. in fine, ibi, nu.20. Et Vgolin. de officio & poteſtat. Pap. cap.26. §.8.nu.3.

Nu.85. ibi, & alia dictionaria, & Nicol. Perot. in cornucop. epigram.12. circa fin. col.699.

Num.87. in fin. Et facit etiam quod tradit Tiraquel. in l. ſi vnquam, verbo reuertatur, alias 278. & hoc eſt quod ait Perez de Lara dict. lib.2. de anniuerſ. & Capell. cap.6. nu.20. & 21. quòd is Capellanus amouibilis non poſſidet contra patronum, & ſic non competunt ei remedia poſſeſſoria, &c.

Numero 88. in fine, Perez de Lara dict. cap.6. à num. 22. Gratian. diſcep. forenſ. cap.167. numero 21. & 27. & nouiſſimè in cauſa Pacen. Capellaniarum 22. Iun. 1609.

coram D. Cauallerio fuit reſolutũ, Rubr. bon. memor.

Numero 89. ibi, numero 16. & Perez de Lara d. cap. 6. num. 21.

Num. 90. Et quamuis D. Cardin. Tuſch. concluſione 55. numero 8. litera B. dicat, quòd etiamſi ex fundatione poſſit beneficiatus ad libitum amoueri, adhuc ſunt perpetua beneficia, quia intelligitur cum cauſæ cognitione, ex Bologn. in apoſtilla ad conſ. Ioan. Anan. 14. in fin. verb. præterea.

Numero 91. Et conducit quod ait Gonçalus Mendez Vaſconcellos diuerſ. iur. argument. libro 4. capit. 8. numero 8. & 9. quod quando Epiſcopus ordinauit aliquem ad titulum officij cantoris, quod non erat perpetuum, ſed temporale & amouibile, poterit nihilominus auferri, quia non poteſt prædeceſſor Epiſcopus aſſignare officium, quod alias eſt temporale, & remouibile, in perpetuum presbytero ordinato, & eo modo prædictum officium facere perpetuum, Molin. de primogen. lib. 1. capit. 25. a num. 17. nec obſtare Concilium ſeſſ. 21. cap. 2. quia non procedit in his, quæ Epiſcopus non poteſt facere perpetua: ſic Epiſcopus, qui ad ſacrum ordinem promoueret illum presbyterum, qui ſtipendium temporale, & non perpetuum habebat, vel patrimonium aſſignaret, qui non potuit aſſignare, male faceret; nec id, quod alias erat alienum, vel temporale, potuit facere proprium ordinati, vel perpetuum, ita vt ſemper ipſius presbyteri remaneat. Vnde non eſt verum quod ait Piaſecius in praxi Epiſcopali par. 1. cap. 1. num 45. quòd deputati ad Capellanias, hoſpitalia, commendas, ſeu quæuis beneficia manualia ad nutum amouibilia. poteſt promoueri ad eorum titulum; ſed ab eiſdem ſeruitiis amoueri non poterunt niſi habita alia prouiſione ſufficienti, etiam in præiudicium patronorum: qui ſibi ipſis imputare debent, quod talem permiſerunt promoueri ad huiuſmodi ſeruitium: nec poſſunt ipſum amouere pro ea vice; & allegat Pariſ. lib. 2. de reſignat. quæſt. 6. num. 84. Gonçalez gl. 5. §. 6. qui id non dicunt; & in argum. quoddam reſcriptum, & Breue datum Patriarchæ Venetiarum ibi allatum, de quo infra 2. p. cap. 5. num. 98.

Num. 93. Et Açor 2. p. lib. 3. c. 6. q. 5. & 6.

Num. 94. Et eſt declaratio S. Congregationis Concilij in vna Ciuitaten. quæ ſic ait, Capitulum Eccleſiæ Ciuitaten. habet vnitas menſæ nonnullas parochiales, quibus ab immemoriali tempore deſeruiri faciunt per Vicarios ad eorum nutum amouibiles, iuxta facultatem ſibi expreſsè a Sede Apoſtolica conceſſam. Hi nunc ex declaratione S. Congregat. non poſſunt deputari niſi præuio examine, & approbatione Epiſcopi: & ſic deputati poſſunt ad nutum Capituli, & ab ipſo quoque Ordinario amoueri. Quæritur, an amotio ab Epiſcopo fieri poſſit ſine cauſa? Congregatio cenſuit, Vicarios ipſos poſſe a Capitulo amoueri ad nutum Capituli; ab Ordinario verò non niſi ex cauſa legitima, atque probata, propter quam, etiamſi perpetui eſſent, amoueri poſſent.

Nec prædictis obſtat deciſ. Rot. in cauſa Salamantina ſtipendiorum 6. Iunij 1603. & 16. Ianuarij 1606. coram D. Lancellotto, vbi fuit reſponſum, quod Capellani ad nutum amouibiles cùm non habeant titulum, non poſſunt iuuari quaſi poſſeſſione prædeceſſorum, neque ex ea prætendere manutentionem in poſſeſſione ſtipendij, prout neque poteſt conſiderari aliqua poſſeſſio reſpectu ipſarum Capellaniarum, quia cùm ſint manuales, & ad nutum amouibiles, non ſunt tituli beneficiales, Calder. conſil. 26. de Præbend. & fuit dictum in d. Salamant. Vicariæ, quamuis reſpectu Eccleſiæ vel altaris, vbi ſunt dictæ Capellaniæ, poſſit conſiderari dicta quaſi poſſeſſio, Caputaquen. deciſ. 170. par. 3. Couar. lib. 3. var. capit. 16. numero 13. & ſic ei dari manutentio ad petitionem Rectoris, ſeu Patroni, qui pro ea agere poteſt, &c. Nam iſta reſolutio procedit & loquitur in Capellanijs ad nutum amouibilibus, quæ non ſunt collatiuæ, ſed ſtipendia, ſeu ſalaria, nempe quæ ſunt in Eccleſia Sanctæ Vrſulæ Ciuitatis Salamantinæ, & conſtat ex allegatione dictæ Salamantinæ Vicariæ, & cætera.

Num. 95. Açor, & 2. p. lib. 3. cap. 8. quæſt. 3. Leſſius d. lib. 2. cap. 34. num. 3. & 4. Suar. de relig. 2. tom. tractat. 4. lib. 4. cap. 22. num. 11. & ſeq. Fr. Raph. de la Torre de relig. 1. tom. tractat. de horis Canon. controuerſ. 6. diſp. 6. num. 7.

In fin. Alexand. Moneta de decim. cap. 9. num. 21. Perez de Lara d. lib. 2. cap. 1. nu. 16. & D. Frechilla in lectura impreſſa cap. admonet, de renunt. nu. 5. & Ioan. Gut. de gabel. q. 91. nu. 13. & 14.

Num. 97. ibi, & quamuis ſupra nu. 42. Perez de Lara d. c. 1. nu. 16. cum ſeq. & nu. 47. Frechilla d. nu. 5. & Villar del patronado de Calatayud 4. p. in princ. nu. 3.

Ibi circa fin. Et alia opera pia, Perez de Lara d. cap. 1. num. 13.

Nu. 98. in fine, ibi, piſcatoris, quicquid velit Perez de Lara d. cap. 1. nu. 15. & 20.

Nu. 100. Et ita contra dictum priorem ſolùm informantem tenuit Rota in iſta cauſa Abulenſ. iuris viſitandi 10. Nouemb. 1600. coram D. Ludouiſio.

Nu. 102. ad finem, ibi, vbi proximè, & Alex. Monet. d. c. 9. de decimis, nu. 21.

Nu. 104. incipienti, Et Eſpino ſup. nu. 42. ibi, & Açor, Suar. Torre, & Frechilla, nu. 5. & 7.

Ibid. ibi, & prædicta ſequitur, Villar d. 4. p. §. 1. ex nu. 2. & nu. 9. &c.

Num. 105. ibi, poſt deciſ. 310. num. 3. Frechilla d. c. admonet. nu. 6. & Villar d. 4. p. in princ. nu. 3. vbi ait, quòd quando non fundatur beneficium Eccleſiaſticum, ſed ſeruitium, poteſt fundator mandare, quod Epiſcopus non inſtituat ſeruitorem, ſeu Capellanum, & aliam quã voluerit adhibere conditionem, arg. l. in re mandata, C. mandati, & in expreſſo Menchaca de ſucceſ. creat. lib. 1. num. 15. Couar. in 4. 2. par. cap. 3. §. 1. num. 20. apparet etiam.

Num. 107. poſt eum, Et nouiſſimè poſt hæc prædictam doctrinam ſequitur Perez de Lara d. lib. 2. cap. 4. & num. 10. & 22. qui ait, quòd cum iubet teſtator, quod ex fructibus bonorum relictorum celebrentur annuatim miſſæ, pro eius anima per clericum nominandum a certo patrono à ſe relicto, tunc bene poteſt addere conditionem, quòd Epiſcopus non ſe intromittat ad conferendum clerico nominato per patronum, & quod hoc ſeruitium non ſit Capellania collatiua, ſed memoria & anniuerſarium miſſarum, ita quod non ſoluatur ſubſidium, vt non ſoluitur ex his memorijs, quorum bona non ſunt ſpiritualizata, & in nu. 22. inquit, quòd ſæpiſſimè contingit fieri ab imperitis literarum, maximè fœminis, anniuerſarium miſſarum, & vocant illud Capellaniam, diſponendo quod patronus faciat miſſas dicere per clericum ſeu clericos, adijciendoque alia verba, ex quibus clarè colligitur, quòd mẽs relinquentis non fuit inſtituere Capellaniam, ſed anniuerſarium miſſarum: nam eo caſu licet teſtator, ſeu relinquens vtatur verbo Capellaniæ, non debet Capellania iudicari, nec bona erigi in ſpiritualibus, ſed relinqui in ſua temporalitate pro anniuerſario miſſarum: & perperam faciunt Ordinarij, ſi eam vt Capellaniam conferant contra eius voluntatem, argum. l. non aliter, ff. de legat. 3. l. cum delamonis, §. aſinam de fund. inſtructo. l. 3. §. conditio, de adim. leg. l. non omnis, ff. ſi cert. petat. cum alijs. Quamuis Perez de Lara ibi confundens do-

Digitized by Google

ctrinam Doctorum videtur loqui de bonis relictis laicis, vt ab eis poſſideantur cum onere miſſarum, quæ dicuntur anniuerſaria laicorum, vt conſtat ex nu.12. vbi ait, quòd iudices ſæculares de his cognoſcunt, non Eccleſiaſtici; & num.34. vbi ait, quòd dicitur illa Capellania ſæcularis & prophana; & numero 41. vbi ait cum Auend. poſſe talia bona collectari & onerari, ſicut bona temporalia aliorum ciuium, deducto onere pio; & ex cap.6. ſub numero 16. vbi ita ipſe declarat, & ait, quod quamuis bona relicta laicis cum onere miſſarum, ſeu anniuerſariorum, non contribuant in ſubſidio, quia non ſunt Eccleſiaſtica, ſed temporalia & prophana, & in regimine laici, & iudicis ſæcularis, & contributio ſubſidij ſolùm fit de reditibus Eccleſiaſticis, vt in bullis conceſſionis; tamen Capellaniæ non collatiuæ, quorum bona ſtabilia, certa, & determinata poſſidentur à clericis, quibus ſunt relicta, debent contribuere, & comprehenduntur etiam in conſtitutione Clementis Octaui, de qua ſupra num.82. quia ea bona, quæ ab eiſdem clericis poſſidentur, verè ſunt tranſlata in patrimonium Eccleſiæ, & ſic Eccleſiaſtica, quod enim relinquitur clericis, Eccleſijs cenſetur relictum, l. annua, §. Attia, ff. de annal. leg. & ſunt in Eccleſiæ regimine, capit. nouerint. 10. quæſt.1. & ſic eorum reditus Eccleſiaſtici ſunt, ſuper quibus huiuſmodi ſubſidium imponitur, vt patet ex Bulla conceſſionis. Ita Perez de Lara. Quod mihi non placet, quatenus ait, quòd dictæ Capellaniæ non collatiuæ debeant contribuere in ſubſidio; quamuis etiam ita intellexerit Congregat. ſtatus Eccleſiaſtici anni 1608. & ordinauerit eis fieri repartitionem dicti ſubſidij, prout de facto aliquibus facta eſt: nam reuera huiuſmodi Capellaniarum bona & reditus non ſunt Eccleſiaſtica, cùm non ſint beneficia, nec bona alicuius Eccleſiæ, ſed ſolùm habent relicta pia, ſeu opus pium; & ideò gaudent priuilegijs Eccleſiæ, & ſunt ſub regimine & iure Eccleſiæ, iuxta alias dicta infra 5.p.cap.1.num.602.603.607.& 611.& facit quod ibi dicimus.num.613. de ſubſidio collegiorum, & operum piorum: & ita in ſimili decima Papali impoſita ſuper omnibus beneficijs, Eccleſiaſticiſque reditibus, tenet Alexand. Moneta dict. capit.9. de decim. num.21. ſcilicet, non eſſe ſoluendam de capellis mercenarijs, quæ nunquam ab Epiſcopo erectæ fuerunt in titulum, aut ab vlla Eccleſiaſtica perſona conferuntur, ſed à defuncti heredibus ad libitum ſuæ voluntatis ex teſtatoris diſpoſitione eliguntur: quia non ſunt beneficia Eccleſiaſtica, quales, inquit, quam plurimas Capellanias quotidie videmus, &c. Nec dicta conſtitutio Clementis Octaui loquitur de huiuſmodi Capellanijs non collatiuis, ſed de Capellanijs titularibus & collatiuis, licet amobilibus, vt docet ibi ipſe Lara; & dixi ſupra d.nu.82. vbi idem dico de Breui Pauli V.

Nec obſtat d. lex annua. §. Attia, quia loquitur in relicto ſacerdoti, vel miniſtris Eccleſiæ particularis, quod ipſi Eccleſiæ videtur eſſe relictum: vnde ex reditibus relictis clericis, ſeu miniſtris alicuius Eccleſiæ pro anniuerſarijs, ſeu dotationibus miſſarum, debetur ſubſidiũ tanquam ex relictis Eccleſiæ, vti practicatur; ſecus in relictis alicui clerico de perſe eligendo & nominando per patronum, ſeu hæredem relinquentis pro Capellania non collatiua; ſeu memoria miſſarum in aliqua Eccleſia per illum celebrandarum: facit quod docet Bart. in l.2. ff. de reb. dub. Et ſi illa ratio Laræ eſſet bona, etiam de bonis vinculatis, ſeu maioratus pro conſanguineis clericis, cum onere miſſarum, aut ſine eo, ſoluendum eſſet dictum ſubſidium: quod tamen non videtur poſſe dici, nec practicatur.

Nu.109. Et Perez de Lara d.lib.2.cap.1.nu.46.& 47.

Numero 111. Quia verbum, ponere, non conuenit præſentationi, quamuis ſecus ſit, quando dicitur, quòd patronus det, ſiue prouideat Capellaniam: nam id poteſt conuenire præſentationi, maximè quando ita fuit obſeruatum, vt fuit reſolutum in Salamant. Capellaniæ del voto 21. Octob. 1585. coram D. Orano, vt in ſeq. deciſ. 105.

Nec obſtat alia deciſio Salamantina Capellaniæ ſupra adducta, nu.107. nam ibi ex eo præcipue Domini inclinarunt, noluiſſe teſtatorem erigere beneficium Eccleſiaſticum, quòd voluit, quod nec Papa, nec alius ſe intromitteret in prouiſione.

Num.112. Frechilla in d.c. admonet. nu.8.

Num.113. ibi, num.349. & Perez de Lara d.cap.1.nu.54 & 58.

Num.114. & Perez de Lara d.cap.1.num.53. qui ait, quòd quando conſtat de proprietate, vltimus beneficij ſtatus non attenditur, ſi non ſit præſcriptus, Gabr. conſ. 185. vol.2. nu. fin. & conducunt deciſiones Rotæ relatæ 7.p.c.10.num.37.& deciſ. Elnen. præceptoriæ 14. Maij 1610. coram D. Penna relata, 5.p.c.1.nu.511.

Num.115. ibi, Açor ſupra, d.lib.10.c.3.q.5.

Num.116. Et eſt ad hoc conſilium Nauar. 1. de præſcript. ſed & Perez de Lara d.lib.2. c.1. à num.50. tenet contra Açorem non requiri tempus quadraginta annorum, ſed ſufficere in propoſito tempus ordinarium ad præſcriptionem rei prophanæ, ex Meneſ. in capit. ſi aquam, nu.46. C. de ſeruit. & aqua Valaſc. conſult. 105. num.42. Sed cùm ſit pia cauſa, ſeu opus pium, verius eſt requiri tempus quadraginta annorum, Authent. de Eccleſ. titulis, §. pro temporalibus, Abb. in cap. de quarta de præſcr. num.7. & ibi Felin. nu.10. Fulgoſ. in l. omnes. nu.23. C. de ſacroſan. Eccleſ. Tiraq. de priuil. piæ cauſæ priuil.139. & 140. & Sforcia de in integr. reſt. 1.p.q.3. art.5. à nu.31. & faciunt dicta 5.p.c.1. nu.602. Vnde etiã conuincitur quod ait Zauallos q.767. à nu.6. quòd licet Capellania non ſit collatiua ex ſua fundatione, tamen ſi ex conſenſu patronorum expreſſo, ſeu tacito, vel ex negligentia efficiatus collatiua, & poſtea iterum vacare contigerit, licet opponatur quod non ſit collatiua, vltimus ſtatus eſt conſiderandus in prouiſione illius: & ita fuiſſe iudicatum Toleti in quadam Capellania oppidi de la Puebla de Montaluan, & in alia oppidi de Tordelaguna.

Num.117. Açor. & 2.p.lib.3.c.7.q.1. & lib.7.c.3.q.2. Suarez, & de relig.1.tom.tract.3.lib.4.cap.25.& 2.tom. tract.4.lib.4.c.22. à nu.7. & Fr. Raph. de la Torre de relig.1.tom. tract. de horis Canon. controuerſ.6. diſp.6. nu.6. & 2.tom.q.100.art.4.diſp.4.

Num.118. poſt Gambar. Mandoſ. reg.16. Cancell. q.38. num.7. poſt Flam. Frechilla in c. admonet, de renuntiat. nu.9. in fin. & Perez de Lara lib.2.c.8.à n.53.ad 57.

Num.119. Suarez & Torre.

Nu.121. ibi, de conceſ. Præb. Tuſch. cõcl.59.nu.6.lit.B.

Num. vlt. Et ita fuit reſolutum in vna Calagurritana Canonicatus & Præbendæ 23. Martij 1579. coram Domino Blanchetto, gratiam ad Canonicatum, & etiam ad Cantoriam fuiſſe ſurreptitiam, & nullam, ob non factam mentionem Parochialis obtentæ, licet incompatibilis, & vacaturæ per illorum aſſecutionem, etiamſi ius Parochialis eſſet controuerſum propter intruſum: de quolibet enim beneficio, ſeu de iure ad illud competenti eſt facienda mentio in gratia, d.cap. ſi motu proprio, &c. non poteſt. Abb. c. cùm teneamur, num.3. & Dec. nu.17. de appell.

Cap.3. Primæ partis.

NVm.13. poſt fin. Sed re melius conſiderata dico, quòd Concilium ibi non tollit, quin is, cuius

Eccleſię, vel beneficio hoſpitale eſt vnitum, poſſit in perpetuum, etiam vltra triennium per ſe illud adminiſtrare, & gubernare; ſed quòd non poſſit illius adminiſtrationem, & gubernationem vni & eidem perſonæ vltra triennium committere, non obſtante vnione, etiamſi in ea contrarium dicatur. Itaque vult Concilium, quod ſi adminiſtratio & gubernatio hoſpitalis ab eo, cuius Eccleſiæ, ſeu beneficio vnitum eſt, alteri committatur, non poſſit vni vltra triennium committi.

Num. vlt. Et Suar. de relig. 1. tom. tractat. 3. lib. 4. cap. 27. à num. 11.

Cap. 4. Primæ partis.

NVm. 1. in fin. ibi, committi ſimoniam, quamuis Mich. Martinez del Villar del patronado de Calatayud 4. p. §. 1. nu. 10. dicat eas non eſſe beneficia Eccleſiaſtica, allegans Bardax. for. 39. nu. 4. de apprehenſione, & Pariſ. in reg. de infir. relig. num. 123. Corn. conſ. 66. lib. 3. n. 4. & nouiſſimè fr. Baſil. Legion. de imp. matr. c. 19. §. 4.

Num. 5. Quibus conſonat Alcocer de Lud. c. 39. Cerdan de Tallada de viſita de la carcel. c. 11. §. 4. num. 13. & Cabedo de patron. Regiæ coronæ Luſitaniæ, c. 15. nu. 16. & 18.

Nu. 7. Aragon in 22. q. 100. art. 4. & nouiſſimè Suar. de relig. 1. tom. tract. 3. lib. 4. c. 27. à nu. 16. dicentem ita communiter ſentire viros doctus tam Regni Caſtellæ, quam Luſitaniæ, in quibus Regnis hæ commendæ frequentiores ſunt; & Fr. Raphaelem de la Torre de relig. etiam 2. tom. q. 100. art. 4. diſp. 3.

Nu. 8. & Cabedo d. c. 15. à nu. 15. quod commendæ & præceptoriæ ordinum militarium non ſunt beneficia Eccleſiaſtica, ſed res prophanæ, & Ioann. Quintin. in repet. c. de multa de Præbend. nu. 8. & à num. 163. ad 165. quòd præceptores, aut commendatarij S. Ioannis non ſunt beneficiarij, nec beneficium habent, ſed adminiſtrationem & officium.

Nu. 15. Poſt Vegam D. Ioan. Ramirez de confirm. ordinis D. Iacobi c. 5. & 12.

In fin. Et nouiſſimè ſequitur Tho. Sanch. in præcep. Decal. lib. 4. c. 16. num. 11. & fr. Baſil. Legion. de imped. matr. c. 19. §. 4. & c. 8. vbi me citat.

Num. 16. Molin. & tractat. 3. diſput. 50. nu. 5. Leſſ. de iuſt. & iure lib. 2. c. 41. nu. 7. Poſt, & de gabell. q. 95. num. 12. Ioan. Parlad. differ. 9. §. 1. nu. 10.

Poſt nu. vltim. 23. Vnde infertur etiam, quòd Canonici regulares Eccleſiæ Beatæ Mariæ loci del Burgohondo, Abulenſ. diœceſ. ordinis Sancti Auguſtini non poſſunt habere beneficia ſæcularia, non obſtante ſtatuto 5. quod habetur inter eorum ſtatuta confirmata per Leonem X. anno ab Incarnatione 1514. 4. Kalend. Martij ſui Pontificatus anno 2. in quo ſtatuitur & ordinatur, quòd Prior & Canonici poſſint poſſidere, & teſtari, ac habere bona propria, tam illa iure hæreditario, quam alio quocunque modo acquirenda, & eis prouenient, & ex illis tam in vita, quam in morte diſponere, ita tamen quod quinta pars bonorum poſt eorum obitum remaneat, & ſit pro fabrica Eccleſiæ del Burgo. Quæ ſunt verba formalia illius ſtatuti. Nam quamuis ex eo illis permittatur habere bona propria quocunque modo acquirenda, non ideo permittitur habere beneficia ſæcularia, quæ ſint diuerſa ab aris proprijs, & ex diuerſis non fit illatio, l. Papinianus exuli, ff. de minor. Nec ratio, quare regulares non poſſint obtinere beneficia ſæcularia eſt, quia non poſſunt habere proprium, & ſunt incapaces acquiſitionis bonorum, ſed diſparitas profeſſionis & habitus, vt dicetur infra 7. part. capit. 10. in princip. num. 2. Et ita quoddam beneficium ſimplex oppidi de Oliuedo huius diœceſ. Abulenſ. quod antea obtinebat quidam Canonicus dictæ Eccleſiæ del Burgo, fuit à Sede Apoſtolica impetratum tanquam vacans per profeſſionem ſubſequutam ab illo factam in dicta Eccleſia, & fuit illi cum effectu ablatum; quamuis viderim in contrarium conſilium ſubſcriptum à multis Iuriſperitis Hiſpaniæ, nempe D. Lopez de Contreras, D. Aguiar, D. Gabriel Henriquez, D. Caruajal, D. Obregon, D. Matute, D. Gabriel Ang. Licent. Montoya, Licent. don Franciſco de la Cueua, Licent. don Hieronimo de Reinoſo, Licent. Valentia de Oliuera, & Licent. Roderico Yiañez de Oualle, qui conſuluerunt, dictos Canonicos del Burgo poſſe habere beneficia ſæcularia ſine diſpenſatione Papæ, præcipuè attenta conceſſione dicti ſtatuti, & argumento à contrario ſenſu dicti Concilij Tridentini ſeſſione 14. de reformat. capit. 11. quod ſolum probat, Canonicos regulares poſſe obtinere beneficia ſæcularia curata, niſi ſint tranſlati, vt dicitur dict. capit. 10. 7. part. numero 25.

24. Poſthæc tamen vidi quandam declarationem S. Congregat. 10. Nouembr. 1609 quæ ſic ait. Congregatio Concilij cenſuit, milites regulares militiæ Sancti Iacobi de Spatha, alioſque huiuſmodi non emittentes omnia tria vota ſubſtantialia, videlicet paupertatis, caſtitatis, & obedientiæ, non eſſe incapaces beneficiorum ſæcularium, ſeu ſimplicium, ſiue curatorum, neque etiam penſionum. Quæ declaratio videtur eſſe iuxta votum Illuſtriſſimi Cardinalis Pamphilij, & ex ea ceſſat quod dixeram præcedenti. nu. 22. & 23. & confirmatur conſilium Iuriſperitorum, de quo num. præcedenti circa Canonicos Eccleſiæ del Burgo.

Cap. 5. Primæ partis.

NVm. 3. Poſt Duar. Ioan. Quintin. in Repet. cap. de multa de Præbend. nu. 5.

Ibid. Mand. reg. 16. q. 38. à nu. 5. & reg.

Vbi alleg. Suarez de relig. 1. tom. tractat. 3. lib. 4. cap. 26. & cap. 33. à nu. 1. & 2. tom. tract. 4. lib. 4. c. 22. num. 5. Salon de iuſt. & iure q. 63. art. 2. 6. controu. Açor. inſtit. moral. 2. p. lib. 3. c. 5. q. 2. & lib. 8. c. 5. q. 4. & 5. Toletus in ſumma lib. 5. c. 82. nu. 2.

In fin. Vgol. de offic. Epiſc. c. 26. §. 14. num. 1. & Gratian. in addit. deciſ. 158. nu. 3.

Num. 7. ibi, quæſt. 20. d. quæſt. 10. ſen opuſculorum 1. tom. tract. vlt. reſp. 10. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 22. à num. 17. & 80. Iſidor. Moſconius de maieſtat. milit. Eccleſ. lib. 1. par. 3. capit. 3. pag. 501. Gratian. d. deciſ. 158. à num. 6.

Nu. 10. Poſt Cucchum Leſſius de iuſtit. & iur. lib. 2. c. 34. nu. 203. Açor. d. lib. 8. 2. p. c. 7. q. 3.

In fin. Et nouiſſimè fuit reſolutum in cauſa Abulenſ. penſionis 11. Maij 1607. coram D. Sacrato, vt in deciſ. ſeq. 128. idem in Papien. Prioratus S. Michaelis de Calotio 6. Iun. eiuſdem anni 1607. coram D. Lancellotto infra relata. num. 14.

Nu. 14. ibi, & 185. Et licet ante dictam conſtitutionem penſionarius non viuens clericaliter poſſet penſiones exigere, nec eas teneretur reſtituere, nec penſionem perderet ipſo iure, quamuis peccaret mortaliter non viuẽdo clericaliter, vt per Nauar. conſ. 3. de vit. & honeſt. cler. vbi Additio ait aduertendum, &c. Et dicta doctrina confirmatur ex deciſ. Rot. in d. Papien. prioratus S. Michaelis de Calotio 6. Iun. 1607. coram D. Lancellotto, vbi fuit reſolutum, quòd reſeruatio fructuum non ſuffragatur, &c. Rubr. penſ. 12.

Num. 15. in fin. ibi, caſu 1. Et quòd penſio non poteſt reſeruari laico, docet Cardin. Tuſcb. concluſ. 56. lit. B. num. 5. & 6. & nouiſſimè Vgol. de offic. Epiſc. capit. 50. §. 6. nu. 2.

§.6. nu.2. quod non valet penſio laico reſeruata, nec elerico coniugato.

Nu. 16. Id autem quod dictum eſt de clericatu ad penſionem requiſito tempore reſeruationis ipſius, intellexit Rota in d. Abulenſ. penſionis coram D. Lancellotto procedere in penſionibus Ordinarijs, quæ reſeruantur a principio, ſeu in concreto ad fauorem certæ perſonæ; ſecus in penſionibus reſeruatis in abſtracto pro perſonis nominandis, vt in penſionibus Epiſcopatuum Hiſpaniȩ de iure patronatus Regis, in quibus tenuit non eſſe neceſſarium, quod perſona nominata haberet clericatum de tempore reſeruationis, ſed ſat eſſe, quod ſit clericus, & habilis tempore nominationis, quo gratia effectuatur, & perficitur, non obſtante quòd literæ expediantur ſub data reſeruationis, & in eis appelletur clericus iuxta ſtilum: quamuis penſiones decurſȩ ante clericatum ei non debeantur, &c. vt in deciſionibus ſequentibus, quæ ſunt notandæ 129. 130. 131.

Sed ſalua pace tanti tribunalis, deciſiones iſtas nunquam potui ſequi: nam cùm literæ reſeruationis penſionis ſint ad fauorem talis vti clerici, & cum data cædulæ conſiſtorialis, in qua reſeruatur, vtique de eo tempore oportet adeſſe clericatum; etenim iuxta formam & tenorem literarum eſt iudicandum, & earum data attendenda, cap. eam te, de reſeruat. & cap. ſi eo tempore, eodem tit. in 6. & ibi Doctores cum alijs. Nec refert, quòd nominatio ſit facta pro perſonis incertis & nominandis: nam facta in ſupplicatione nominatione, & cum clauſula, quod literæ expediantur ſub data reſeruationis, & cedulæ conſiſtorialis vt in ea dicitur, perinde eſt, ac ſi principio in fauorem eius eſſet reſeruata; & nominatio retrotrahitur ad tempus reſeruationis, & cedulæ conſiſtorialis: & ita in nominatione, & ſupplicatione, quæ per Papam ſignatur, non ponitur data, quia tempus illius non eſt attendendum: & alias non poſſent ſpectare ad nominatum penſiones a die datȩ literarum etiã ſi ex tunc eſſet habilis. Et eſt optimum ſimile in reſignatione, quæ non perficitur niſi propoſito conſenſu; & tamen vt dicitur infra 2. part. cap. 1. num. 128. ad tempus datæ retrotrahitur: & ſic de illo tempore requiritur habilitas reſignatarij, vt eſt indubitatum. Nec valet ſimile de præſentatione, in qua non eſt neceſſarius clericatus de tempore quo quis a patrono nominatur, ſed ſatis eſt, quòd adſit, quando cum effectu coram Ordinario præſentatur; quia id ex eo eſt, quòd non eſt verà præſentatio, niſi quando coram Ordinario præſentatur; nec antea poteſt dici præſentatus: nominatio enim nullo modo eſt præſentatio; & ſic ex ea nullum ius acquiritur, ſed eſt præparatio ad præſentationem, vt dicitur 7. parte, capit. 1. a numero 33. In propoſito autem eſt longe diuerſum: nam reſeruatio penſionum fit in cedula conſiſtoriali ſimul cum prouiſione Eccleſiæ, & poſtea ſolùm fit nominatio & declaratio perſonarum, pro quibus dictæ penſiones a principio reſeruatæ intelliguntur.

Videtur tamen, quod cùm nominatio penſionatij non valet ex defectu clericatus, poterit a Papa nominari alius a Rege propoſitus in vim dictæ reſeruationis pro perſonis nominandis, quæ per nominationem nullam & inualidam non conſumitur, ex Felin. in c. 2. de tregua & pace nu. 5. fall. 2. Iaſ. in l. ſerui electione, ff. de Leg. 1. nu. 3. & latè Tiraquellus in l. boues, §. hoc ſermone, ff. vnde cum alijs.

Fauet Cantarel. in præcepta Decalog. lib. 2. ca. 52. nu. 234. & 235.

Numero 27. Et vbi iſta bulla Pij Quinti eſt recepta, ibi penſionem eſſe rem ſpiritualem tanquam quoddam beneficium, ait Leſius dicto lib. 2. cap. 35. numero 129. ſed pleriſque locis hanc Bullam non videri receptam, quia a plurimis ignoratur; vel etiamſi ſciatur non eſſe in praxim vnquam deductam. Et Suarez dicto tractat. 3. de relig. libro 4. capit. 26. numero 8. & vltim. ait, ſecundum iſtud ius nouum Pij Quinti has penſiones eſſe ſpirituales, & ſpiritualibus annexas, ſupponereque, vt alibi dicit, nempe dict. tractatu. 4. libro 4. capit. 22. numero 5. illam legem obligare, & non eſſe per contrariam conſuetudinem abrogatam, ſaltem in Hiſpania, quia nec de tali conſuetudine conſtat, nec de tacito conſenſu Pontificis in ea toleranda & penſionem clericalem eſſe nunc ſpiritualem, repetit idem Suarez d. tractat. 3. lib. 4. c. 33. nu. 1. & accedit Gratian. dec. 158. a nu. 5. & in addit. eius nu. 9.

Nu. 18. vbi alleg. Viual. & in nouis editionibus in ſupplem. cap. 1. nu. 68.

In fin. cap. 9. dicto cap. 82. & 92. tenent etiam Leſſius lib. 2 cap. 34. num. 202. & Suar. d. tractat. 3. lib. 4. c. 26. nu. 3. 5. & 16.

Num. 19. Britorien. commendæ.

In fin. Et illa deciſio. Britorienſ. 12. Decembris ponitur a Farin. deciſ. 63. & eſt bona dict. deciſio Gratiani, 158. dicens, quod penſio eſt connexa ſpirituali, cum adeſt onus recitandi officium Beatæ Mariæ, & videtur requiri ordo clericalis. Et Azor d. 2. par. lib. 8. cap. 5. q. 6. ait, quòd nunc hæc ſententia videtur communi conſenſu recepta, & ſuo iudicio eſt vera: & 3. part. lib. 12. cap. 13. quæſt. 2. quod eſt quid ſpirituali rei annexum, ſi quidem datur clerico tãquam clerico, &c. & Magiſter ſacri Palatij in indice librorum expurgãdorum in Emman. Sà pagin. 387. verb. penſio numero 2. ibi, poteſt ab hoc, corrigit, non poteſt ab hoc, & addit in fine: Eſt enim penſio ius quoddam exigendi certam partem fructuum beneficij, & eſt res annexa ſpirituali, ſicut beneficium, &c.

Nu. 20. Nauarr. & conſ. 2. nu. 2. de pact. & Vgolin. & Tab. 4. ca. 5. nu. 3. Alexand. Monet. de diſtribut. p. 2. q. 18. num. 52. & 53.

In fin. Azor. d. 2. parte, libro 8. capit. 10. quæſt. 9. 10. & 11. & 3. part. lib. 12. cap. 13. quæſt. 2. 3. & 4. & nouiſſimè Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 4. num. 47. & Cantarel. ſupra.

Num. 22. & eſt d. deciſio Gratiani 158.

Num. 23. poſt Gratian. Azor. d. cap. 10. quȩſt. 10. & d. deciſ. Gratiani.

Num. 24. ibi, temporale, & Leo ſibi non conſtans in Theſ. for. Eccleſ. d. cap. 22. a nu. 74.

Numero 25. Toletus dicto libro quinto, cap. 92. Leſſius lib. 2. cap. 35. numero 123. Suar. dict. tract. 3. de religio. libro 4. cap. 26. numer. 4. 5. & 16. Licet nouiſſimè Fr. Raphael de la tore de relig. 2. tomo quæſt. 100. artic. 4. diſputat. 5. ſequutus Caietanum dicat, conſiderato iure antiquo omnes penſiones, etiam clericales, eſſe vendibiles & redimibiles, præter eas quæ dantur titulo ſpirituali, ratione miniſterij ſpiritualis præſtandi, ſeu præſtiti; ſtante vero dict. conſtitutio. Pij Quinti (quæ ſaltem in Hiſpania viget) obligante penſionarios ad recitandum officium paruum Beatæ Mariæ, omnes penſiones clericales, quacunque de cauſa dentur, licet beneficia non ſint, eſſe tamen annexas ſpirituali muneri, ac proinde eſſe inuendibiles, & irredimibiles ſua natura, & ex iure diuino, ſicut beneficia. Sed verum eſt, iſtam ſimoniam, etiam in beneficijs, non eſſe de iure diuino, vt dixi ſupra capit. 2. a numero octano, & alias non poſſent redimi penſiones, etiam authoritate Papæ, vt Tolet. Sed & Torre ibi, in 6. & circa eam videtur hallucinari, & repugnantia dicere.

Numero 26. Licet eos ſequatur Leſſius dicto capit. 35. numero 124. & 129. dicens, redimere talem penſionem

nem

nem non eſſe emere aliquod ius ſpirituale, ſed extinguere onus temporale, ſcilicet debitum ſoluendi quot annis certam ſummam; tamen huiuſmodi penſiones vendi non poſſe abſque Pontificis facultate, et ſi dicta Bulla Pij Quinti recepta non ſit, quia ſtilo curiæ eſt prohibitum, & vendens punitur vt ſimoniacus; permitti tamen redimi, teſte Toleto ſupra. Sed illa ratio non ſatisfacit; nam licet quando redimitur penſio, non ematur, ſeu acquiratur ius ſpirituale, extinguitur tamen pretio ius ſpirituale, quale eſt ipſa penſio, vt ſupponitur: quod ſufficit ad ſimoniam; ſicut ſi Epiſcopus extingueret, vniret, ſeu ſupprimeret pretio beneficium, eſſet planè ſimonia; ſic enim venditur res & titulus ſpiritualis, etiamſi in alium non transferat illum, vt in propoſito ait Suarez dicto capit. 26. numero 14. qui tandem in eo capit. reſoluit, ſuppoſita dicta conſtitutione Pij Quinti non ſolum venditionem, ſeu tranſlationem pretio factam, ſed etiam redemptionem harum penſionum ſine authoritate Papæ eſſe prohibitam & ſimoniacam, & tolli omne dubium ex ſtilo curiæ habente, vt hæc habeantur & puniantur vt ſimoniaca: & ſi hic ſtilus curiæ eſt antiquior quam conſtitutio Pij Quinti, etiam antea id non licuiſſe, & fuiſſe ſimoniam. Et dict. tractat. 3. libro 4. capit. 55. numero 22. ait, pœnam contra ſimoniam in beneficijs non extendi ad venditionem penſionis, quia non eſt proprie beneficium. Sed & capit. 57. numero 13. ait, penſionem quamuis clericalem acquiſitam ſimoniacè interuentu pecuniæ, ſiue detur pecunia Prælato imponenti penſionem, ſiue beneficiato, vt in illam conſentiat, ſiue tertiæ perſonæ, vt pro illa imponenda intercedat, eſſe validam, nec teneri penſionarium in conſcientia ad dimittendam illam, quia in rigore non eſt beneficium Eccleſiaſticum; & ita non comprehenditur ſub lege Eccleſiaſtica irritante prouiſionem beneficij ſimoniaci, nec eſt alias irritata in iure, & ex natura rei non datur talis irritatio. Sed iſta ſententia eſt falſa, & contra Nauarr. & alios ſupra citatos numero 20. taliſque irritatio colligitur ex capit. ea quæ 1. quæſt. 3. & capit. fin. de pactis, & capit. fin. de rerum perm. cum alijs, & facit quod de iure patronatus dicimus infra 5. p. cap. vltimo nu. 9. contra eundem Suarez & de Vicaria temporali eadem 5. p. cap. 7. num. 16.

Num. 27. Et D. Frechilla in cap. admonet de renun. num. 19.

Num. 28. Et ita videtur intelligere Azor. d. 2. p. lib. 8. cap. 10. quæſt. 9.

Num. 34. Poſt Surdum nu. 42. Parlador. rerum quotidianarum lib. 2. c. 4. nu. 25. ad nn. Gratian. in addit. deciſ. 158. num. 2.

Num. 37. ibi, de qua infra nu. 353. Et deciſ. Farinacij 41. poſt Nauarrum in Manuali, & conſilio 1. de transactionibus.

In fine, Quaranta in ſumma Bullarij verbo alienatio, numero nono, & Vgolin. de offic. Epiſcop. capit. 14. §. 7. num. 1.

Num. 39. Poſt Roderic. Azor. 2. par. lib. 8. cap. 10. q. 6. in fine, & ad idem eſt deciſio. Gratiani 158. numero 11. & 12.

Num. 40. ibi, num. 9. & Gratian. in addit. d. deciſ. 158. num. 1.

Num. 51. Poſt Gonçalez, Gratian. in addit. deciſ. 158. num. 4. & 5. Suarez dicto tractat. 3. de religione libro 4. capit. 43. numero 4. & fr. Raph. de la Torre eodem tractat 2. tom. quæſt. 100. articul. 6. diſput. 4. verſ. ex quo ſequitur.

Num. 53. in fin. Et Azor. d. 2. parte, libro 8. capit. 11. quæſt. 14.

Numero 54. ibi, quoad vixerit, ſiue reſeruatis fructibus, ſeu redditibus, vel aliqua parte eorum ipſi transferenti.

In fine, Et Suarez d. tractat. 3. lib. 4. cap. 26. numero 9. qui tamen reſtcait, quod poſſet is transferre partem penſionis, & aliam ſibi retinere cum titulo ſpirituali, quia poteſt vti facultate in parte, & non in totum; & quia tunc gratis dat id quod dat; & quia penſio non eſt indiuiſibilis ſicut beneficium, ſed diuidi poteſt: & tunc teneretur etiam alter, in quem tranſlata fuit pars penſionis, ad explendam obligationem a Pio V. impoſitam, quia eſſet vere penſionarius vt clericus: de ſtilo tamen ſemper in facultate transferendi id expreſſe dicitur, quod poſſit transferre in totum, vel in partem, in vnam, vel plures perſonas, vt per Gig. quæſtione 86. ante numerum primum, Flam. Pariſ. de reſignat. lib. 6. quæſtione 4. num. 16. & Azor. 2. part. lib. 8. cap. 11. quæſtione 5.

Num. 65. in fine, ibi, num. 12. Suar. de religione tract. 4. libro quarto cap. 22. numero 3. & 4. & Frater Raphael de la Torre eodem tractatu primo tomo, tractatu de hor. Canon. controuerſia ſexta diſputatione ſexta, numero 2.

Num. 67. poſt quem Leo in Theſ. form. Eccleſ. cap. 39. num. 9. Moſconius de maieſtat. milit. Eccleſiæ lib. 1. p. 3. cap. 3. pagina 501. Leſſius de iuſtitia & iure lib. 2. cap. 34. num. 208.

Ibidem, Azor. & 2. p. lib. 8. cap. 12. quæſt. 2. Suar. d. c. 22. nu. 5. & 6. Fr. Raphael de la Torre ſupra nu. 3. & 2. to. quæſt. 100. artic. 4. diſput. 5. circa fin. Ibi, qui ſex, dic, qui octo.

Numero 69. poſt eum, Sed Suarez. dicto tractatu 4. libro 4. capit. 22. numero ſexto, ait, quod ſi penſio detur ſine conditione, ſeu requiſito clericatus, non inducit obligationem recitandi officium Virginis, etiamſi detur perſonæ regulari laici, vt militi S. Ioannis, etiamſi aliquo modo ratione penſionis Eccleſiaſtica perſona ſit, & licet illi vt regulari detur, quia nihilominus non datur vt clerico: hoc enim proprie & rigorosè accipiendum eſt. Quod etiam tenet Azor 1. parte, lib. 10. cap. 4. quæſtione 3. & nouiſſime ſequitur Fr. Raphael de la Torre dicto primo tomo tractat de hor. canon. controuerſ. 6. diſputatione 6. numero 3. & confirmatur: nam etiam iſti milites S. Ioannis, aut aliorum ordinum militarium habentes præceptorias, ſeu commendas ſui ordinis, quæ ſunt vere beneficia Eccleſiaſtica, vt ſupra dictum eſt capit. præced. non tenentur ad officium diuinum; ergo nec habentes penſionem vt tales tenentur ad officium Beatæ Mariæ. Sed id ex eo præcipuè verum eſt, quod intentio Pij Quinti in dicta conſtitutione videtur eſſe, quod penſionarij alioqui non aſtricti ad aliquod recitandum teneantur recitare officium Beatæ Mariæ, & milites ordinum militarium tenentur alias recitare aliquas preces a religione præſcriptas vt recte dicunt Nauarr. Emmanuel Rodriguez, Vega, & Petr. Ledeſm. infra relati 3. parte c. 1. num. 117. Vnde videtur, quod ſi iſti milites habentes penſiones non recitarent preces a ſua religione præſcriptas, tenerentur ad reſtitutionem, iuxta dictam conſtitutionem Pij V. ſicut etiam habentes præceptorias, ſeu commendas ſui ordinis, &c.

Numero 70. ibi, Cardin. Alciat. Aliàs autem iſta declaratio habetur ſic, an clericus in minoribus conſtitutus, cui vti clerico reſeruata eſt annua penſio ſuper fructibus beneficij Eccleſiaſtici, vt commodius ſe ſuſtentare valeat, gaudere poſſit priuilegio fori, licet habitum clericalem, & tonſuram non deferat nec Eccleſiæ inſeruiat. Congregatio cenſuit, non poſſe gaudere, etiamſi deferat habitum clericalem & tonſuram.

In fin. Et Gratian. in addit. ad deciſionem, 158. num. 6. di-

Digitized by Google

6. dicentes, habentem penſionem non gaudere priuilegio fori, ſicut qui habet beneficium Eccleſiaſticum, in terminis Concil. Trident. ſeſſione 23. cap. 6. prout declarauit Congregatio eiuſdem Concilij. Vnde Germon. in praxi cap. 7. num. 7. male ait Pariſium referre, Sanctam Congreg. cenſuiſſe, quod clericus habens penſionem ſolitam concedi clerico gaudeat priuilegio fori, ſi in habitu & tonſura incedat; cum id non referat, ſed quod dictum eſt in locis citatis.

Num. 72. in fine, ibi, num. 42. Et quòd habentes penſionem ſuper beneficijs Eccleſiaſticis gaudeant dicta immunitate fori licet proprie non habeant beneficium, tenet etiam Villar del patronado de Calatayud, 4. part. §. 3. num. 12. cum Gig. ſupra, & Portoles in tractat. de las competencias de juriſdiciones, quæſt. 3. num. 20. & ſequitur Salcedum Emman. Rodrig. 1. tom. c. 155. nu. 11.

Nu. 73. Tum vero ipſa S. Congregatio videtur approbare ſententiam Salcedi & Gig. quæ certe eſt iuri conformior ex dictis, vt in ſequenti declarat. 18. Decembris 1595. Congregatio Concilij cenſuit, obtinentem penſionem haberi pro clerico beneficiato ad effectum priuilegij fori.

Num. 74. ibi, tributa, contra Gut. de gabell. quæſt. 9. à num. 10.

Num. 75. & Azor. 2. p. lib. 3. c. 5. q. 6. & clarius lib. 6. c. 33. q. 8. & lib. 8. cap. 12. quæſt. 14.

Num. 78. ibi, de penſione, ſeu patrimonio.

In fine, & Francum in capit. ſi pauper de Præben. in ſexto numero 3. tenentes etiam in impetratione beneficij in forma pauperum non eſſe opus facere mentionem de tali penſione; quorum ſententia procedet, & eſt vera, quando ex ea, vtpote modica, non ceſſat paupertas.

Num. 80. & ita poſthac viſus tenet Azor. dict. 2. par. lib. 3. cap. 4. quæſt. 4. & cap. 5. quæſt. 2. & 6. & lib. 6. cap. 33. quæſt. 8. & lib. 8. cap. 12. quæſt. 14. dicens, in literis iuſtitiæ cauſa paupertatis, quæ dicuntur in forma pauperum, debere fieri mentionem patrimonij ad vitæ ſuſtentationem idonei, ſeu penſionis; ſecus vero in literis gratiæ: & ſequitur Vgolin. de officio Epiſcopi cap. 26. §. 13. num. 3.

Numero 81. circa finem ibi, & verſic. & non ſolum, Et Domino Sahagum in capit. cum adeo de reſcript. numero 1.

Num. 87. Et Euerard. in loco à ſtilo.

Num. 88. Et Boer. in tract. de author. magni conſilij, num. 170.

Nu. 96. ibi, nu. 8. & q. 28. à nu. 11. ad 17.

Nu. 97. qui 1. 2. art. 1. nu. 28. à nu. 33. deciſ. 268. 368. & nouiſſime Sim. diſc. for. cap. 82. nu. 32.

Nu. 98. & poſthæc Thomas Sanchez in præcep. Decal. lib. 2. cap. 28. nu. 36.

Num. 107. & Sanchez d. lib. 2. cap. 28. nu. 36.

Num. 108. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. nu. 73. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 3. c. 3. pag. 501. & Farin. 4. p. q. 138. nu. 103. & Rota in Hiſpalen. penſionis de anno 1582. coram D. Blanchetto, vt in deciſionibus de quibus infra nu. 199.

Nu. 109. Azor. & 2. p. lib. 8. cap. 10. quæſt. 1.

In fine. Vnde in vna Romana penſionis 13. Martij, 1609. coram D. Penna, cum Dux Camillus de Comitibus pẽſionarius obtinuiſſet Breue a Clem. VIII. vt ſi cõtraheret matrimoniũ, poſſet penſiones retinere, & exigere ad nouem menſes poſt contractum matrimoniũ, illoque cõſtante, &c. Et contracto matrimonio, ante lapſos nouẽ mẽſes emiſſet officia militũ Lauretanorum, vt illa retinere poſſet; fuit nihilominus reſolutum penſionẽ nõ deberi, ſed per contractum matrimonium extinctam eſſe; quia exploratum eſt, penſionem Eccleſiaſticam per contractum matrimonij extingui. Nec indultum Clementis ſuffragari poterat, quia non fuit perpetuum, ſed temporale ad nouem menſes reſtrictum; nec priuilegia militum Lauretanorum proſunt Camillo, licet durante tempore nouem menſium miles Lauretanus fuit effectus: quia facultas retinendi penſiones intelligitur eo modo, quo erant prius; vt ſi eſſent perpetuæ, poſſent perpetuo retineri; ſi vero temporales, ſolum temporaliter, cum natura retentionis ſit nihil addere, ſed conſeruare in eodem ſtatu, in quo erat, Aretin. conſil. 7. Secundo, quia hic caſus non comprehenditur in priuilegijs militum Lauretanorum, &c. Sed mihi non placet illa reſolutio; nam cum ante lapſum nouem menſium indulti Clementis, & ſic ante extinctionem penſionis Camillus effectus eſſet miles Lauretanus, recte potuit illam retinere virtute priuilegiorum dictorum militum; nec dicta penſio erat temporalis, ſed ſolum extinguibilis per lapſum dictorum nouem menſium conſtante matrimonio: Si enim ante lapſum eorum fuiſſet matrimoniũ ſolutum per mortem vxoris, vel alias, non extingueretur penſio. Vnde, cum ante lapſum dictorum nouem menſium ſuperueniſſet priuilegium retinendi penſionem cum matrimonio, illa non fuit extincta, &c.

Circa quod priuilegium alias Rota in vna Elſina pẽſionis 13. Februarij 1601. coram Domino Ludouiſio reſoluit, quod penſio tranſlata per militem Lauretanum ex priuilegijs Sixti Quinti poteſt retineri a trãſlatario, etiam poſt contractum matrimonium, ſi tunc erat miles Lauretanus, ex dictis priuilegijs, quæ procedunt etiam in penſione tranſlata. Nec refert, quod ſit data facultas transferendi in clericos non coniugatos tantum, quia ſufficit, quod tranſlatarius tempore tranſlationis eſſet talis, licet poſtea talis eſſe deſierit, l. quæcunque § fi. de public.

Nu. 111. in fine, ibi, nu. 121. Moſconius d. lib. 1. p. 3. c. 3. pagina 501. Vgolin. de officio Epiſcop. cap. 1. §. 2. nu. 3. circa finem, Azor. d. lib. 8. 2. p. cap. 10. q. 2. & Rota in Carthaginen. tranſlationis penſionis 19. Iunij 1606. coram D. Mançanedo infra relata, num. 241. quæ eſt videnda.

Num. 112. Poſt Gig. & Azor. d. quæſt. 2.

Num. 114. Poſt Gig. Leo d. c. 22. nu. 73. Moſconius ſupra, & Azor. d. cap. 10. quæſt. 3.

Num. 115. Poſt Pale. Maiol. de irregul. lib. 1. cap. 10. num. 3.

Num. 117. & in eadem 16. Decembris 1596. coram Domino Peona fuit dictum, ad effectum penſionis probandam non fuiſſe qualitatem illegitimitatis Laurentij, quod eſſet ex ſoluto & ſoluta procreatus, quia cum illegitimus non ſit incapax penſionis niſi ob defectum clericatus, eo ipſo quod illegitimus fit clericus, & multo magis ſi fiat ſacerdos, efficitur capax penſionis, vt ſæpæ Rota cenſuit, &c. Et idẽ fuit tẽtum in cauſa Conimbricen. penſionum 11. Februarij 1598. coram D. Seraphino, & in Aquilegien. Caſtri S. Viti. 14. Iun. 1599. coram D. Lita, in qua fuit dictum, quod de iure communi ad hoc vt baſtardus, vel alius illegitimus ſit capax pẽſionis, ſufficit ſecundum opinionem, quam ſeruat Rota, quod ſit clericus, Sarnen. de annal. quæſt. 21. Gig. de penſion. q. 16. in fi. & conſ. 4. de penſ. alias 113. Rota diuerſ. 425. p. 1. etiamſi ſit ſuper beneficio paterno (ante Concil. Trident. ſeſſione 25. cap. 15. quod annullat penſiones de eo tempore reſeruatas) non obſtante conſtitutione Clementis Septimi, quia penſio eſt quid mere temporale nil ſpiritualitatis habens cum ipſo beneficio, Gig. d. conſ. Et cum baſtardi effecti clerici ſint eo ipſo capaces penſionis, merito eos comprehendit facultas transferendi, & præſentatio literarum coram executore

cutore

cutore probatur ex ipſarum inſertione in inſtrumento translationis, vt alias fuit tentum in Segobienſ. penſionis 11. Decemb. 1587. coram D. Pamphilio, & fuit confirmatum in eadem 6. Martij 1600. coram D. Iuſto, idẽ in Zamoren. penſionis 12. Maij 1613. coram D. Ortembergo.

Nu. 119. Moſconius d. lib. 1. p. 3. c. 3. pag. 501. Leſſius lib. 2. cap. 34. num. 203. & Azor. d. libro 8. 2. part. cap. 7. quæſt. 6. qui tamen non loquitur ſatis conſequenter, aut ſibi contradicit ibi, verſic. ſi iterum roges, & verſic. aliud vero, & videtur tenere Mandoſ. de ætate minori, quæſt. 23. num. 2.

Num. 121. & in princ. d. lib. 2. c. 28. nu. 36. & quod qui beneficij non eſt capax, non eſt capax penſionis, dicit Ioan. Quintinus in cap. de multa de Præb. nu. 5. dicens, quod mente repone.

Num. 124. Facit deciſ. Farinac. 51. nu. 2.

Num. 127. poſt Flamin. Leſſius dict. libro 2. cap. 34. num. 203.

Num. 129 ibi, nu. 30. Et Leſſius d. nu. 203. ait ſe credere magis ſecundum mentem Concilij eſſe, vt adſit ætas neceſſaria beneficijs. In fin. & Moſcon. d. pag. 501. & videtur ſentire Rot. Burgen. penſionis 16. Decemb. 1596. coram D. Penna.

Num. 130. Moſcon. d. pagin. 501. Leſſius d. nu. 203. & Azor. d. lib. 8. cap. 7. quæſt. 2.

Num. 132. & nouiſſime in vna Pacen. penſionis 20. Nouem. 1609. coram D. Marco Montio fuit reſolutum R. penſio. 15.

Num. 133. Suar. de relig. 2. tom. tract. 4. lib. 4. cap. 30. num. 22.

Num. 135. Leſſius d. lib. 2. cap. 34. nu. 203. Molin. de iuſtit. tractat. 3. diſput. 78. nu. 2. & ſentit Rota in Romana penſionis 17. Iun. 1603. coram D. Millino infra relata, nu. 548.

Nu. 140. ibi, de ſimil. clericis, dic, de perſonis ſimilib. nempe clericis, c. ſedes, vbi Felinus num. 6. de reſcript. & quod fuit ſtilus curiæ, iuxta quem penſiones non ſolent reſeruari niſi pro clericis, &c. Ait tamen D. Penna in fine deciſione 13. Nouemb. An autem D. Martino ſuffragaretur diſpenſatio, vel alias eſſet talis perſona Eccleſiaſtica, quæ penſionem ſine clericatu capere poſſet, particulariter vellẽ videre. Et quidem mihi videtur, quòd ſi iſte miles haberet diſpenſationem ad obtinendum penſiones, poſſet in eum etiam ſine clericatu transferri penſio ex facultate transferendi in perſonam Eccleſiaſticam, ſeu in alias perſonas Eccleſiaſticas: nam vt dixi c. præceden. a num. 10. huiuſmodi milites nedum large, ſed etiam vere & proprie ſunt perſonæ Eccleſiaſticæ, & ex alia parte ſtante diſpenſatione, etiam ſine clericatu ſunt capaces penſionis. Ex quo poteſt ſuſtineri deciſio Rotæ in cauſa Veronen. penſionis 23. Februarij, 1600. coram Domino Lancellotto, vbi fuit reſolutum, quòd ex facultate, &c. R. pẽſio 5. Si enim iſti milites nõ eſſent vere & propriè perſonæ Eccleſiaſticæ, ſed tantum largo modo, & impropriè, vt inquit iſta deciſio, non poſſet in illum transferri penſio ex facultate transferendi perſonis Eccleſiaſticis etiam incapacibus: nam verba debent intelligi propriè, & non aliter. ff. de Legat. 3. l. fin. C. de ijs qui veniam ætatis cum alijs, Rota deciſio 223. par. 2. diuerſor. & 73. nouiſ. Farinac. num. 1. vbi quòd in reſcriptis verba propriè, non impropriè ſunt intepretanda; maxime in materia translationis, quæ eſt odioſa, & ſtricta, vt dicitur in deciſ. Carthag. translationis penſionis 19. Iun. 1606. coram D. Mançanedo infra relata, nu. 241. Nec ex eo quod facultas loqueretur etiã de incapacibus, poſſet transferri in eum, qui nõ eſſet vere & proprie perſona Eccleſiaſtica, cum facultas ipſa ſit reſtricta ad perſonas Eccleſiaſticas. Nec etiam placet primum fundamentum iſtius deciſionis: nam cum clericus coniugatus, in quo non concurrunt requiſita cap. vnlci de cleric. coniug. in 6. & Concil. ſeſſ. 23. de reformat. cap. 6. in nullo gaudeant priuilegio clericali, vt ibi, reputatur laicus, & non perſona Eccleſiaſtica, vt ibidem dicit glo. & Doctores, & de eo infra 2. par. cap. 18. immo etſi deferret habitum & tonſuram clericalem, non poſſet in eum transferri dicta penſio: nam excepto priuilegio canonis & fori, in omnibus alijs reputatur laicus, vt ibi etiam dicitur: & ſic in alijs non venit appellatione clerici, ſeu perſonæ Eccleſiaſticæ. Nec obſtat doctrina Abbat. in dict. cap. de cohab. cleric. num. 6. nam vt ipſe ait, communiter Doctores dicunt, quod clerici coniugati non includũtur appellatione clericorum, niſi in caſibus, in quibus gaudent priuilegio clericorum. Et ipſe Abbas ſolum dicit, quòd in ſpecie illius textus, vbi tantum excluduntur laici, non veniunt appellatione laicorum, cum non ſint pure laici, ſed appellentur clerici, vt in Rubr. de clerici. coniug. & ſunt quoddam genus, ſeu quædam ſpecies mista. Vnde non dicit Abbas, illos abſolute & ſimpliciter appellari clericos, ſed cum addito, clericos coniugatos, vt in dicta Rubr. quam allegat.

Num. 141. poſt Flamin. & Leſſius, lib. 2. cap. 34. num. 29. & ſequen.

Numero 142. poſt Flamin. & Leſſ. vbi proxime; Mart. de iur. 4. part. cen. 2. conſil. 149. & Zauall. quæſt. 897. num. 1034. Gabr. Vazquez 3. part. 3. tomo. diſput. 243. à num. 46. Poſt deciſ. & quod ſic ordinatus non habet vſum & executionem ordinum, nec eſt capax beneficij, docet Azor. 2. par. lib. 3. cap 48. quæſt. 4. & cap. 49. quæſt. 4. & lib. 6. cap. 2. quæſt. 6. poſt Emmanuel, & Sà verb. ſuſpenſio ipſo iure num. 11. Poſt Suar. Steph. de Auila de cenſur. 3. p. diſp. 5. dubio 7. Dele a verſ. quod non credo, vſque ad verb. de qua, & dic, de quo infra 7. p. cap. 1. num. 8.

Num. 143. in fine, ibi, Affirmat, & Azor. 2. p. lib. 8. ca. 7. quæſt. 9.

Num. 144. Refert & ſequitur Gratian. diſc. for. c. 181. num. 11.

Nu. 146. ibi, nu. 65. & Mandoſ. de ętate minori, quęſt. 23. num. 2.

Num. 149. in fine, num. 82. & Azor. d. 2. p. lib. 8. cap. 7. quæſt. 6. & 8.

Numero 135. Azor 2. part. lib. 6. cap. 3. quæſt. 16. & ſequuntur Couarr. in 4. 2. part. cap. 8. §. 8. nu. 5. verſic. 6. & Molin. de iuſt. 1. tomo, tractat. 2. diſputat. 173. circa fin. faciendo deſcrimem inter diſpenſatum & legitimatum a Papa.

Nu. 154. & ſequitur Auila de cenſur. 7. p. diſp. 3. dub. 6. ſub 4. not.

Num. 156. ibi, nu. 65. & Azor. d. lib. 8. 2. p. cap. 7. quęſt. 6. & 8.

Num. 158. ibi, de Præb. Rota in Bononien. Canonicatus 21. Iun. 1610. coram D. Penna, vbi, quod defectus, illegitimitatis Granutio obiectus ceſſabat ex ſufficienti diſpenſatione Clementis Octaui ad omnia beneficia, dũ modo plura ſimul non eſſent, quæ non eſt conſumpta ex eo, quod obtinuiſſet Canonicatum in Eccleſia ſanctę Mariæ Maioris: nam cum eius vigore potuiſſet plura beneficia vnum poſt aliud obtinere, dimittendo primũ potuit obtinere ſecundum, præſertim cum verba diſpẽſationis eſſent directa ad perſonæ habilitatem, Anchar. conſ. 402. nu. 5. quem ſequitur Tiraquel. §. hoc ſermone in princip. num. 31.

Numero 159. Et Azor. d. lib. 8. 2. par. capit. 7. quæſt. 6. & 8.

Num. 161. Sarmient. de redit. p. 3. c. 5. nu. 7. & Azor. 2. p. lib. 8. c. 3. quæſt. 8. & 56. qui variat. cap. 12. q. 4. & 5.

quamuis

quamuis in vna Turritana penſionis 31. Ian. 1567. coram D. Graſſis, ſeu Grato ſtrictè ad dubium, ſecluſis cōſtitutionibus & bullis Pauli III. ac etiam vſu Cameræ fuit concluſum, quòd penſiones decurſæ, & nonſolutę, non cōputentur inter ſpolia, ſed magis tranſeant ad hæredes, quia penſio non eſt beneficium Eccleſiaſticū, ſed conſiſtit in mera temporalitate, c. quāuis, vbi Doctores de Prębend. in 6. Fel. in c. ad audientiam. 2. 1. col. de reſcrip. Quam deciſionem ita ad literam refert Redoa. de ſpol. quæſt. 3. §. & in hac materia. nu. 12. vbi ſecus dicit attentis bullis, &c.

Ad effectum tamen ornamentorum, & rerum ad vſū & cultum diuinum deſtinatarum, de quibus in conſtit. Pij V. 44. penſio non æquabitur beneficio: nam ea relicta per penſionarium non ſpectabunt ad beneficium, ſuper quo penſio erat impoſita, nec ad Eccleſiam talis beneficij: nam quantum ad hoc eſt longè diuerſa ratio in penſione ac beneficio, cùm penſionarius non ſit intitulatus in beneficio, ſuper quo penſio erat impoſita, nec in eius Eccleſia, ſed habeat ius quoddam temporale, ſeparatum, & formale de per ſe diſtinctum ab ipſo beneficio, quod expirat morte ipſius penſionarij, vt dicitur in hoc cap. num. 49. & 239.

Num. 162. in fin. ibi, Additis, & eam defendit, & interpretatur Azor. 2. p. lib. 8. cap. 5. quæſt. 1. & eam etiam ex Gig. ponit Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 3. cap. 3. pag. 499. dicens tamen, ad tempus, vel in perpetuum ſeparata.

Num. 167. ibi, Beneficij, & ſequitur Leo in theſ. for. Eccleſ. cap. 22. nu. 1.

Num. 169. eandem ponit Leſſius de iuſt. iur. lib. 2. cap. 34. nu. 201.

Num. 171. Gratian. deciſ. 20. à nu. 10. Alexand. Moneta de decim. cap. 9. à nu. 87. & Azor 2. part. lib. 8. cap. 9. quæſt. 2. & ita in contributione pro ſeminario ſtatuit S. Concil. Trid. ſeſ. 23. de reform. cap. 18. verſ. Ad hanc autem portionem, & S. Congreg. declarauit & cenſuit habere locum etiam in penſionibus reſeruatis ante erectionem ſeminarij, vt in d. declarat. ſeq. An decretum Concilij, cap. 18. ſeſ. 23. verſ. An hâc autem portionem, habeat locum, ſiue ſeminaria erecta ſint ante reſeruationem penſionum, ſiue poſt, Congregatio cenſuit habere locum, ideo beneficiatum compellendum eſſe pro penſione quam ſoluit, quamuis ſeminarium erectum fuerit poſt penſionis reſeruationem, ſed beneficiatum poſſe retinere pro rata quidquid occaſione penſionis ſoluerit ſeminario. Et 30. Martij 1594. Congregatio Concilij cenſuit, titularem occaſione contributionis per eum factæ ſeminario non poſſe detrahere ex penſione quam ſoluit, niſi pro rata penſionis, & ad eam rationem, ad quam ipſe titularis contribuit.

Num. 172. ibi Marcheſ. & Alex. Moneta, & Azor.

Num. 173. Et eam refert & ſequitur Alex. Monet. ſupra num. 91. & Azor de quæſt. 2. ait, quod priuilegium poſterius ſubſidij ita conceſſum, vt contribuere debeāt penſionarij etiam habentes penſionem liberam & exemptam, derogat exemptioni penſionis anteriori.

Num. 174. Aduertendum eſt autem, id procedere, cùm in ſequenti concordia confirmata, ſeu indulto, derogat exemptioni, & clauſulis penſionis, vt penſionarius ipſe debeat contribuere illis non obſtantibus, vt in terminis dictæ deciſionis Toletanæ & Aſculanæ; ſecus vbi clauſulæ indulti, ſeu concordiæ, ſolum reſpiciunt validitatem indulti ad fauorem regis, ſeu principis, cui conceditur ſubſidium, vt ei integrè, & ſine diminutione ſoluatur; & tollit tantum eas clauſulas, quæ ipſi indulto præiudicare poſſunt; nam tunc ſiue præcedat, ſiue ſequatur indultum, penſionarius non tenetur contribuere, ſed titularis debet etiam pro eo ſoluere, iuxta reſeruationem ipſius penſionis liberæ & exemptæ, vt aliàs reſoluit Rota in vna Vercellen. ſubſidij 20. Martij 1600. coram illuſtriſſimo Cardinali Seraphino, quæ deciſio ſic ſe habet. Fuit reſolutum quantum ad primum dubium, an gratia reſeruationis Reuerendiſſimi domini Epiſcopi Aſtenſis ſuper fructibus Archidiaconatus, faciat illum eſſe immunem & exemptum a ſolutione ſubſidij Apoſtolici conceſſi ſereniſſimo Duci Sabaudiæ, &c. dec. 146.

Num. 175. in fine, ibi, Seraphino, quæ deciſio ſic ſe habet, Domini dixerunt, &c. R. ſub. & excuſ.

Num. 176. in fine, ibi, Tenerentur, & ita aliàs in portione & contributione ſeminarij videtur S. Congreg. Concilij declaraſſe, vt in declarat. ſequenti, ſuper d. cap. 18. ſeſ. 23. In taxa ſeminario pro penſionibus ſoluenda ea ineunda eſt ratio, vt primùm inquiratur, quanta ſit taxa antiqua vnius decimæ, cuius taxæ partem dimidiā beneficiatus perſoluit; ex penſionibus verò retinebitur proportionabiliter, habito reſpectu ad verum valorem beneficij, & taxam perſolutam hoc modo, videlicet, ſi beneficium in taxa eſt, pro decima integra, puta ſcutorum ſexaginta; triginta quidem a beneficiato ſeminario perſoluentur, quæ ſunt pars dimidia decimæ. Attendatur poſteà ad valorem beneficij, nempe ſcutorum nongentorum, penſio fingatur ſcutorum ſexcentorum, atque ita ex triginta ſeminario ſolutis beneficiatus nomine penſionis viginti, reliqua ex portione beneficij præſtabit.

Facit etiam alia declaratio eiuſdem S. Congreg. ſuper dict. cap. 18. quæ ſic ait: An penſiones ſuper curatis, & menſa Epiſcopali, ad rationem ſimplicium, non curatorum taxari debeant. Congreg. cenſuit, & reſcripſit, Epiſcopo Hieracenſ. non taxandas diſtributiones, & penſiones teneri prorata illius factæ taxæ, quæ ab Epiſcopo cum conſilio depotatorum ad præſcriptum concilij hoc cap. fuit impoſita beneficijs ipſis, ex quorum fructibus ſoluuntur penſiones.

Num. 178. Alexand. Monet. de opt. cap. 7. ad fin. & de diſtrib. par. 3 quæſt. 8. nu. 16. Rota in Salamant. penſionis 13. Iun. 159x. coram D. Orano.

Num. 182. ibi, Domini, Pacificus de Saluiano interdict. inſpect. 3. cap. 4. num. 187. & deciſ. 5. num. 4. Vnde etiam in vna Hiſpalneſ. penſionis 11. Iun. 1609. coram illuſtriſſimo Lancellotto ſimiliter fuit reſolutum, non eſſe dandum mandatum executiuum contra dominum de Acunna, &c. R. penſio. 15.

Numero 183. ibi, Pampb. vbi fuit dictum, modernum Decanum teneri ad ſolutionem penſionis, &c. R. penſio. 10.

In fine, 469. 459. Vnde impoſita pēſione ſuper Canonicatu & Præbenda alicuius, ſi ille deinde optat aliam præbendam dimiſſa prima, adhùc tenetur ad penſionem, & non iſte, qui ſuccedit in Præbenda dimiſſa, & ſimiliter decedente illo, qui penſioni conſenſit, non tenetur ad penſionem ille, qui per optionem ſuccedit in illa Præbenda, ſed qui ſuccedit in canonicatu & titulo, licèt in alia Præbenda; idque non ſolum procedit, quando Præbendæ actualiter & realiter diſtinctæ non ſunt (quo caſu id admittunt Gig. dict. num. 3. & 4. & Leo, in Theſaur. for. Eccleſ. cap. 22. num. 47. & etiam Alex. Moneta de opt. d. cap. 7. quæſt. 3. 2. concluſ. num. 32. vbi per Capitulum nō aſſignantur certæ & determinatæ Præbendæ, ſed per procuratorem Capituli fit certa diſtributio in bladis, aut pecunia conſiſtens, ſed quando ſunt præbendæ actualiter & realiter diſtinctæ: quamuis tunc contrarium teneat Gig. num. 2. & Leo ibi, & Moneta dict. quæſt. 3. 1. concluſ. à num. 28. dicentes, quòd optans aliam Præbendam, dimiſſa illa quam poſſidebat, grauata penſione, amplius ad illius ſolutionem non tenetur, ſed

Digitized by Google

tur, ſed ille penſionem ſoluere debebit, qui dimiſſam Præbendam fuerit aſſecutus, cùm penſio ſit onus reale illius; & allegat Moneta Nauarr. conſil. 3. de ſolut. & Rotam deciſ. 597. numero 7. 1. part. diuerſ. Sed mihi verius videtur, ſiue Præbendæ diſtinctæ, ſiue indiſtinctæ ſint, per optionem alterius Præbendæ non dimitti onus penſionis, quia per optionem Præbendæ non conſequitur quis nouum beneficium, & nouum Canonicatum, vt alias dicemus cum communi dict. 5. part. capit. 1. a numero 337. & 449. & 7. par. capit. 13. numero 48. Nec obſtat doctrina Rotæ deciſ. 6. de conſuetud. alias 460. in nou. verſic. in aliquibus autem Eccleſijs, in qua fundatur Gig. dict. numero 2. & conſonat Ægid. deciſ 63. quòd quando Præbendæ ſunt actualiter & realiter diſtinctæ, optans aliam, dimiſſa prima conſequitur nouum canonicatum, & nouum beneficium; quia primus Canonicatus remanet cum Præbenda dimiſſa, ex cap. literas, de conceſs. Præbend. & Clement. ſi iuxta, de Præbend. Reſpondetur enim, quòd Rota ibi loquitur de Præbendis diſtinctis & inſtitutis ſingulis pro ſingulis Canonicatibus, ita quod ſingulæ Præbendæ ſunt annexæ & connexæ ſingulis Canonicatibus perpetuò & inſeparabiliter; nec per optionem ſeparantur: quia conſuetudo habet, quòd canonici in hoc ſequantur Præbendam: & ſic tunc Canonicus optans aliam Præbendam, per optionem ipſam conſequitur & optat conſequenter Canonicatum, pro quo & cum quò Præbenda illa optata fuit inſtituta, dimititque primam Præbēdam & Canonicatum, pro quo ea conſtituta eſt; & per conſequens nō tenebitur ampliùs ad ſolutionem pēſionis ſuper illis impoſitæ, ſed is qui in illis ſuccedit, iuxta dicta nu. 178. Regulariter autem, & in dubio, vbi eſt optio Præbēdarū etiā ſi illæ realiter & actualiter diſtinctæ ſint, nō ſūt ſingulę ſingulis Canonicatibus perpetuò & inſeparabiliter annexæ, ſed mutātur optione, & modò hęc eſt cū hoc Canonicatu, modò cum illo, prout cadit optio; & ſic tunc per optionem non acquiritur nouus Canonicatus, & nouum beneficium, ſed retento titulo & Canonicatu, vnuſquiſq; optat vnam Præbendam, vt rectè tenet & explicat deciſio Caſſodri 17. de Præbend. dicens, quòd ſi deciſ. 6. & Ægid. volunt contrarium, eſt contra communem, à qua non eſt recedendum, Monticel. deciſ. 1. de conſuet. alias 46. Put. deciſ. 201. lib. 2. & Prob. ad Monach. in cap. fin. de conſuet. num. 27. ad fin. ac conſequenter per optionem non liberatur quis a pēſione ſuper illius Canonicatu & Prębenda impoſita, cùm Præbenda optata ſuccedat, & ſubrogetur loco dimiſſæ, per argument. à ſubrogatis, de quo Euerard. loco 122. à num. 1. verb. ſubrogationis Et conducit quod dicitur de reſeruatione circa Pręben das optatas dict. 5. part. cap. 1, à num. 337.

Nec obſtat dict. capit. litterarum, & Clem. ſi iuxta, vbi non agitur de optione, ſed de aſſecutione, & vacatione Præbendæ, id eſt, beneficij canonicalis, ſeu Præbendæ cum Canonicatu, vt ex ipſis teſtibus apparet, & ſubiecta materia. Et ita accipi Præbendam diximus ſupra capit. 1. num. 9. Et Nauar. dict. conſil. 3. de ſolut. loquitur expreſſe de optione & dimiſſione Canonicatus & non ſolius Præbendæ; & ſic non eſt contra nos, nec benè allegatur a Moneta. Dicta verò deciſio. 597. part. 1. diuerſor. loquitur in reſeruatione fructuum Præbendæ, cum titulo, denominatione, ac adminiſtratione pro reſignante, qui æquiparatur titulari, & in effectu eſt beneficiatus ſicut antea, vt dicitur infra 3. part. capit. 1. a numero 55. & ſic decedente reſignatario, in quem fuit tranſlatus nouus titulus tantùm, quamuis Præbenda poſſet per alium optari, debet eſſe cum grauamine reſeruationis, & ſine præiudicio reſignantis, cùm æquiparetur titulari, & in effectu remaneat beneficiatus, vt dixi, maximè cùm ſit etiam ei reſeruata facultas optandi, vt ibi dicitur: vnde contra eum ſeu in eius damnum non debet alius optare illam Præbendam.

Num. 185. ibi, & 13. & Rodr. de ann. red. lib. 2. quæſt. 9. a num. 54. & Emman. Rodr. de cenſib. duda. 5. & Lucent. Anton. Gom. etiam de cenſ. cap. 3. num. 28.

Nu. 187. Et ita vna Abulenſ. penſionis 28. Ian. 1600. coram domino, ita fuit reſolutum penſionem deberi per Martinum, &c. R. penſio. 6.

Numero 190. Etenim annuæ penſiones ſemper terminantur ſingulis annis die reſeruationis, a quo incipit annus, licet gratia commodioris ſolutionis penſio ſit diſtributa in duobus terminis, Put. deciſ. 189. in fin. lib. 2. deciſio. 680. nouiſ. Farinac. Rot. in dict. Rom. in Nerotonen. penſionis 20. Nou. 1606. coram Domino Sacrato, & in Nazarena penſionis 15. Ian. 1607. coram D. Coccino.

Num. 191. ibi, Niſi via ordinaria, vt etiam ait Sal. Tiber. in praxi lib. 3. cap. 3. num. 24. cum Marcheſano 1. p. cap. 14. de commiſ. app. ſub num. 4.

In fin. Poſt Collantes Vaſconcellos diuerſ. iuris arg. lib. 2. capit. 14. a num. 23. Leo io Theſ. for. Eccleſ. capit. 22. num. 52. & 53. Grat. diſcep. for. capit. 94. a num. 51. Vgol. de offic. Epiſc. cap. 50. §. 17. num. 3. Molina de iuſt. 2. tom. diſp. 534. circa fin. & Azor 2. p. lib. 8. cap. 8. quæſt. 14. & 15. & cap. 13. quæſt. vlt.

Numero 199. in fine. Quam deciſionem adducit Pacificus de Saluiano interd. dict. capit. 99. & in alia Hiſpalenſ. penſionis coram eodem D. Blanchetto in qua. 5. & 23. Martij 1582. fuit difficultatum, quòd licèt ſucceſſor teneatur ad penſiones decurſas tempore prædeceſſorum factis diligentijs, tamen durum videtur extendere ad ſeptimum ſucceſſorē, & ex deciſ. Putei & Mohedan. allegatis, & quòd prædictæ diligētię, de quibus ibi, eſſent ſufficientes, & quòd penſio erat iam extincta per contractum matrimonij, vt in deciſ. Pacifici de Saluiano interd. 200. & 98. Et tandem 14. Maij eiuſdem anni Domini cenſuerunt, dictum Matthæum Vazquez non teneri D. Melchiori del Rio ad ſolutionem penſionis ſibi per prædeceſſorem D. Matthæi debitæ ſuper fructibus Canonicatus & Præbendæ Eccleſiæ Hiſpalenſis, ex eo, quia tempore adepti Canonicatus hypotheca ſuper eius fructibus erat extincta, & fructus liberos D. Matthæus reperijt, vt benè per Gig. conſ. 150. num. 9. 15. & 16. nec obſtare, quòd reſeruata ſit penſio cumulatiuè ſuper omnibus fructibus, non autem diſtributiue ſuper fructibus cuiuslibet anni; quia reſeruatio non eſt attendenda poſtquam penſio eſt extincta; & accedere ex abūdanti, quòd diligentiæ Melchioris viſæ ſunt Dominis admodum turbidæ.

Num. 200. Quam deciſionem ponit ad literam Pacificus de Saluiano interdict. deciſ. 97. & refert Gratianus d. cap. 94. à nu. 59. & ſequitur idem Pacificus dicto tractatu inſpec. 3. cap. 4. ex num. 199.

Num. 201. in fin. ibi, 145. & deciſ. Hiſpalen. penſionis 11. Iun. 1609. coram D. Lancellotto ſupra relatā n. 182.

Num. 203. ibi, &c. Et per Leonem in Theſaur. fori Eccleſ. cap. 22. num. 53. ſimiliter dicentem in ri. Hiſpalen. penſionis de menſe Decemb. 1577. firmatum, ſucceſſorem in beneficio ad pēſiones decurſas tempore anteceſſoris non teneri niſi facta cum prædeceſſore, vel eius hæredibus diligentia de illis conſequendis.

In fine, Et in vna Canarienſ. penſionis 15. Ian. & 17. Nouemb. 1597. coram Domino Gipſio fuit dictum, quòd ſucceſſor tenetur ad ſolutionem penſionis pro terminis decurſis tempore alterius Epiſcopi facta diligentia contra hæredes prædeceſſoris. Et nouiſſimè in cauſa Toletana penſionis 13. Iun. 1608. coram Domino Penna, quòd

na, quòd ſucceſſor in beneficio non tenetur ad terminos decurſus tempore prædeceſſorum, niſi probentur diligentiæ factæ contra ipſos. Et ſucceſſor fuit condemnatus ad ſolutionem terminorum decurſorum tempore prædeceſſoris, factis tamen priùs diligentijs contra eius hæredes & bona, ſi extarent. Vnde Rota clarè vult, ſufficere diligentias contra prædeceſſorem, vel eius hæredes & bona.

Iſta tamen æquitas & ſtilus Rotæ, ceſſat poſt factam à ſucceſſore ſolutionem, ſeu oblationem de ſoluendo, non enim poteſt repetere, ſeu recuſare ſolutionem oblatam ex eo, quòd non fuerint factæ diligentiæ contra prædeceſſorem, vt per Rotam in vna Oſcen. & Barbaſtren. penſionis 59. April. 1602. coram Domino Lancellotto, in qua fuit dictum, quòd Capitulum tenebatur, &c. R. penſio. 11. & in Nazarena penſionis 15. Ian. 1607. coram Domino Coccino fuit etiam dictum, quòd licet Rota nunquam voluerit admittere, quòd ſucceſſor qui non habuit fructus, teneatur ad integram penſionem, vt per Caſſador. deciſ. 4. num. 3. de locato, Creſcen. 3. de ſolut. Put. 189. nu. 2. lib. 2. niſi priùs factis diligentijs contra illum qui fructus percepit, vt in Hiſpalenſ. penſionis 16. Decemb. 1577. & 12. Ian. 1578. coram Domino Blanchetto, & in d. Barbaſtrenſ. Tamen ſtilus Rotæ procedit ex quadam æquitate, quæ ceſſat ex quo ſucceſſor iam ſoluit, &c.

Num. 204. in fin. ibi, conc. 4. & quæſt. reg. 1. to. quæſt. 30. art. 11. additio ſumm. Bullar. Quarantæ verb. ſpolia clericorum, & D. Did. de Couar. in reſp. manuſcripto circa dict. Bullam Pij V.

Num. 205. ibi, 11. Decemb. 1596. & 15. Ian. & 17. Nouemb. 1597.

Num. 207. ibi, nu. 17. & Rot. deciſ. 102. Farin. in Cuſentina confidentiæ coram Domino Orano circa fin. D. Card. Tuſch. cõcl. 263. & 264. lit. P. & Pacificus alios citans de Saluiano interd. inſpect. 3. c. 4. 184. & ſeq.

Num. 211. latè Gonçalus Mendez Vaſconcellos diuerſ. iur. atg. lib. 2. cap. 14. à nu. 34. Alexand. Moneta de diſtrib. quotid. part. 3. quæſt. 8. 3. concl. à num. 17. & de optione. c. 7. nu. 34. & nouiſſimè Gratian. diſcept. foren. c. 166. num. 27.

Num. 212. Et ſequitur dicens probabile Alexand. Moneta d. quæſt. 8. num. 27.

Num. 216. cuius votum vidi, & ſumma Bullarij Quarantæ, verb. diſtributiones quotidianæ ad finem.

Num. 218. ibi, 19. dict. c. multi. 2. quæſt. 1. cap. licet, 16. quæſt. 3. cap. ex multa, de voto, Felin. Rubr. de reſcriptis. num. 1. Sarnen. in procem. regul. cancell. quæſt. 2. ad 1. fundam. partis negatiuæ, verſic. quibus addo Nauarr. conſ. 28. de Præb. num. 2. & conſ. 48. de ſentent. excommun. num. 4. Alexand. Monet. de decim. cap. 9. num. 29. Villad. l. 1. tit. 1. lib. 2. iud. num. 4. & 5.

In fin. Lorca 1. 2. diſputation. 18. de legib. in dub. append. Salas de legib. diſput. 2. ſect. 8. Suar. eod. tract. de legib. lib. 3. cap. 15. à num. 11. præcipuè num. 22. & lib. 4. cap. 14. à num. 3. Marquez del Gouernador Chriſtiano lib. 1. c. 30. pag. 186.

Nec placet ſatisfactio Vaſconcellos dict. cap. 14. nu. 48. reſpondentis dicto Breui Eboren. Papam ibi non definijſſe aliquid de iure, nec ſententiam tuliſſe, cùm nulla pars audiretur: nam cùm reſcribat & reſpondeat de iure, ius generale conſiſtit ex allegatis.

Num. 220. Et poſt hæc in vna Conimbrienſ. penſionis de ordine eiuſdem Clemenus V. propoſita 28. Ian. 1605. coram illuſtriſſimo Cardinali Millino idem Rota reſoluit & confirmauit allegans dictum Breue Clementis, vt in dec. ſeq. 147. Idem etiam fuit dictum in Com. penſionis de anno 1606. infra adducta num. 231. & nouiſſimè Ceuallos lib. 4. quæſt. 1. ſeu 897. à num. 505. tenet cum Rota in d. Rom. & Burg. penſionis, & Gonçalez ſupra, iſtam ſententiam, quod ſi Canonici ſint abſentes a ſuis Canonicatibus, ita quòd fructus vel diſtributiones accreſcant Capitulo per ius decreſcendi, vel non decreſcendi, adhuc penſio debeatur per Capitulum penſionario, & quòd non valet conſuetudo in contrarium, cùm potius ſit quædam vis, vt tradit Creſcent. deciſ. 3. tit. de ſolut. Quam ſententiam dicit veriſſimam, quicquid contrarium videatur ſentire Guttierrez ſupra; & ego, inquit, qui tãquam Canonicus nihil reſoluo, prout fecit Guttier. eodem morbo laborans, & Nauar. conſ. 1. de ſolut. qui palinodiam recantauit in conſil. 3. eiuſdem tit. propter authoritatem aliorum Doctorum. Et quod cùm caſus ita de facto cõtigiſſet in Canonicatu Licent. Valdiuieſſi, cupiens Capitulum Eccleſiæ Toletanæ ſine damno partis huius rei veritatem inueſtigare, conſuluit ſuos aduocatos, & Canonicos Doctorales, qui omnes, inter quos ipſe, vnanimiter reſoluerunt, dictum Capitulum teneri ad ſolutionem penſionis impoſitæ ſuper dicto Canonicatu, cuius fructus ſtabant in menſa capitulari per ius non decreſcendi. Et quod in ea cauſa eſt reſolutum, fuit in alia per eum iudicatum tanquam aſſeſſorem executoris cuiuſdam Bullæ penſionis, & cauſa delata per viam violentiæ ad curiam Valliſoletanam, & propter Senatorum varias ſententias ad alios Auditores tranſmiſſa, tandem fuit declaratum, dictum executorẽ vim non facere in executione ſuæ ſententiæ, &c. Hæc Zauallos, contra quem aduertendum eſt, malè allegare Creſc. d. deciſ. 3. qui non loquitur de huiuſmodi cõſuetudine, nec de penſione impoſita ſuper diſtributionibus & fructibus, qui reſidendo lucriſiunt, ſicut etiam male allegat Rom. d. conſil. 388. dicens conſuluiſſe pro ſua opinione, cum tamen non loquatur de huiuſmodi penſione. Male etiam ait Nauar. palinodiam recantaſſe in d. conſ. 3. propter authoritatem aliorum Doctorum, male hærere, quam tumultuate iudicare. Malè etiam ait me videri ſentire contrarium, & tanquam Canonicum nihil reſoluere, ſatis enim ſentire inſinuaui, quòd debeatur a Capitulo dicta penſio, maximè ſtantibus dictis declarationibus & Breuibus Gregorij & Clementis, & propter d. prætenſionem Eccleſiarum Hiſpaniæ dixi cum Gut. me ſubijcere declarationi ſedis Apoſtolicæ, ſacrique Palatij Auditorum.

Num. 222. in fin. ibi, num. 26. Rod. Suarez alleg. 26. nu. 1. & ibi Valdes in addit. alios allegans Anton. Gabr. concluſ. 1. quod cuiuſque vniuerſ. nom. nu. 6. Vgol. de cenſur. tab. 4. t. 12. §. 2. & Suar. 5. tom. de cenſur. diſput. 28. ſect. 3. num. 5.

Num. 230. illatione præcepti, quod etiam in fortioribus terminis tenet Alexand. Mon. d. quæſt. 8.

Poſt num. 230. 231. Immò ex eadem ratione videtur contra Rotam in d. Colimbrien. ſupra adducta nu. 220. quòd quamuis tunc penſionarius poſſit agere contra Capitulum percipiens fructus & diſtributiones, non tamen contra excommunicatum & ſuſpenſum, qui illos non lucratur, procedet illa reſolutio Rotæ, quando culpa titularis eſt immediata cauſa non reſidendi & lucrandi, vt quia cum poſſet reſidere & lucrari, non vult; & quando excommunicatus vel ſuſpenſus percepit alias fructus, ex quibus poteſt ſoluere penſionem, tunc enim etiam contra illum penſionarius poterit agere iuxta deciſ. Rotæ in cauſa Comen. penſionis 22. Maij 1606. coram D. Marco Montio, quæ ſic ait 148.

Num. 231. & diſput. 26. ſect. 2. nu. 1. & de relig. 2. to. tract. 4. lib. 4. cap. 20. num. 12. & cap. 28. nu. 2. & Nauarr. de orat. cap. 7. num. 16.

Num. 233. fin. ibi, 612. Et nouiſſimè Grat. diſcept. forenſ. c. 94. à nu. 60. & fuit reſolutum in Aretina penſionis 20. Febr. & 17. April. 1598. coram Domino Lita, vt

in dec.

Digitized by Google

in deciſione 668. nouiſ. Farinac.

Nu. 234. ibi, deſtinata erat, & alias tradunt Cam. de cauſ. priuat. emphyt. tit. de cauſa priuat. ob nō ſolutum canonem. num. 2. & 3. Alexand. conſ. 92. a num. 9. lib. 1. & 172. num. 4. lib. 2. quod etiam eſt 4. lib. 4. & conſil. 33. nu. 8. & 210. num. 2. lib. 2. Dec. conſil. 566. Aſſiſt. deciſ. 316. nu. 2. Tiraquel. de retract. lignag. §. 15 gloſ. 2. nu. 10. Parlad. lib. 2. cap. fin. 5. p. §. 1. nu. 24. & curia Philipp. 2. p. §. 13. nu. 4. & Rota 806. nou. Farin. quicquid cum Bart. in l. ſi reus, ff. de procur. dicat Neguſ. de pign. lib. 2. part. 3. mem. 5. princip. nu. 27. & Ioan. Gut. conſil. 33. nu. 2.

Num. 235. in qua 24. April. dicti anni coram d. D. Lita fuit reſolutum depoſitum factum per Epiſcopum in manibus Theſaurarij, prouiſore decernente deponi ad effectum ſoluendi illi, qui habere debuerit, & obligante ſe Theſaurario reſpondere de illo, cùm ei mandabitur à dicto prouiſore ſine alio iudice, ſiue oſtendendo mandatum D. Franciſci de Corduba, & conſtando quòd debeat habere, non ſuffragari propter conditiones Rot. diuer. 71. p. 2.

Num 237. Genuen. in praxi c. 3. nu. 10.

Num. 239. Et Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. num. 73. dicens, quod penſio reſeruetur quoad pēſionarius vixerit, & eo mortuo eſt extincta, &c.

Nu. 241. Et conducit deciſio Rotæ in cauſa Carthagin. translationis penſionis 19. Iun. 1606. coram Domino Mançanedo, in qua fuit reſolutum, quòd translatio penſionis eſt inualida, &c. R. penſionis translatio. Et circa illud de oppoſitione in curia, ſeu ſecunda inſtantia contra iura & ſcripturas, quod tradit Grat. in addit. deciſ. 111. nu. 4. vide deciſ. Cæſarauguſtanam penſionis 4. Iul. 1608. coram eodem D. Mançanedo infra relata nu. 454. vbi contrarium deciditur, & videtur verius, & tenet Sal. Tib. in praxi. lib. 2. c. 13. alias 10. nu. 4. & 5.

Nu. 243. & curia Eccleſiaſt. Ortiz de Salced. a fol. 142.

Num. 244. Genuen. in praxi. cap. 85. num. 10.

Nu. 245. & antea in eadem Adrien. coram eodem 20. Octob. eiuſdem anni, & poſtea in Bononienſ. translationis penſionis corā Domino Millino infra adducta nu. 257. Nec obſtat quòd detur facultas trāſferendi coram Canonicis Metropolitanarum, vel aliarum Eccleſiarū, vt in ſpecie d. dec. Bononienſ. quia illa verba, vel aliarū Eccleſiarum, debent intelligi de alijs cathedralibus, ex d. c. ſtatutum, & alijs allegatis: nam cùm Canonici Eccleſiæ collegiatæ non ſint in dignitate Eccleſiaſtica cōſtituti, non comprehenduntur in tali facultate, niſi exprimatur, vt vidi expreſſum in quadam facultate transferendi certam penſionem Segobien. diœceſ. dicēdo, vt quicunque loci ordinarius, ſeu Canonicus Cathedralis, vel collegiatæ Eccleſiæ, aut perſona in dignitate Eccleſiaſtica conſtituta, &c. Et in iſto caſu poterunt procedere dictæ deciſiones Adrien. & Bononienſ. Obtinens tamen beneficium aut dignitatem in Eccleſia collegiata, benè comprehendetur in commiſſione facta perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ, quia eſt verè dignitas, &c. Et quamuis d. cap. ſtatutum loquatur de commiſſionibus cauſarum, tamen cùm translatio pēſionis, aut quid aliud, committitur Canonicis, non dicendo, etiam collegiatæ Eccleſiæ, videtur commiſſum Canonicis Eccleſiæ cathedralis, tanquam in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutis, & capacibus commiſſionum cauſarum, maximè quando committitur Canonicis, aut perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ, vt in propoſito: nam ex iſta adiectione & ampliatione declaratur verbum, Canonicus, vt intelligatur de Canonico in tali dignitate Eccleſiaſtica conſtituto. Nec etiam poteſt fieri translatio coram alio non contento in facultate & cōmiſſione, quamuis in loco vbi fit, non reperiatur, nec reperiri poſſit vllus de contentis, & transferenti inſtet mors, cùm delegatio ſit ſtricti iuris, & non extendatur de perſona ad perſonam, argumen. cap. 8. & 9. de officio delegat. maximè in facto trāſferendæ penſionis, quæ eſt odioſa, vt in illa Carthagin. translationis penſionis ſupra relata num. 241. & ita conſultus reſpondi circa dict. penſionem Segobienſ. diœceſis.

Nu. 248. Facultas tamen transferendi penſiones nūc & pro tempore reſeruatas, quandocunque non eſt reſtricta ad penſiones tempore indulti reſeruatas, ſed etiā futuras comprehendit, ex illa dictione, quandocunque, Ruin. conſ. 77. nu. 13. lib. 2. & ex illis verbis, pro tempore, denotantibus etiam tempus futurum, Bald. in cap. cùm inter. num. 7. de re iud. præſertim cùm in materia etiam odioſa, & alteri præiudiciali, non excludatur in priuilegijs lata interpretatio ex proprietate verborum proueniens, Aret. in l. cum lege. poſt princ. ff. de teſtam. Calderin. conſ. 1. in princ. de conſanguin. & affin. & fuit deciſum in Carthagin. decimarum 20. Decemb. 1578. coram D. Bubalo; ita in Lauden. penſionis de menſe Ian. 1601. coram D. Penna.

Num. 255. Et nouiſſimè tenet Açor 2. pat. lib. 8. c. 10. quęſt. 5. & c. 11. quęſt. 1. & Gratian. diſcept. forenſ. c. 113. nu. 77. & ita expreſſè dicitur in ipſis facultatibus transferendi, & translationibus, licèt cōtrarium teneat Suar. de relig. tractat. 3. lib 4. cap. 33. nu. 6. qui ait penſionem non extingui per translationem, & penſionem translatam non eſſe aliam, ſed eamdem numero.

Num. 256. de qua etiam infra nu. 463. & tradit Gratian. d. c. 113. nu. 77. cum ſeqq. & c. 132. nu. 33. & 34.

Num. 257. in fin. ibi, in d. Segobienſ. & quòd obligatio ad fauorē nominati in penſione extenditur ad translatarios, quia translatio penſionis debitæ vni perſonæ, ſi in alium transferatur, non dicitur nouum grauamen quoad debentem ſoluere; ſed eſt quædam delegatio ſolutionis alteri faciendæ, vt in d. Segobienſ. penſionis tradit Gratian. deciſ. 113. num. 80. prout idem eſſet, inquit num. 81. quando mutaretur res, ſuper qua fuit cenſus & hypotheca impoſita, non enim dicitur cenſus extinctus, ſi fuerit translatus ad alia bona, quamuis bona priùs cēſuata fuerint liberata; ideò perinde eſt, ac ſi à principio, fuiſſet factus cenſus in bonis ſubrogatis: vnde remanet firma prima obligatio, & per conſequens non ſunt liberati fideiuſſores, quia ſolū fuit facta mutatio rei. Rot. coram R. P. D. Ludouic. Romana cenſus 10. Iun. 1603. Idemque eſſet (inquit idem Gratian. nu. 82.) in translatione penſionis de vno beneficio ad aliud; nam reſpectu penſionarij nihil fuit innouatum, ſed tantùm reſpectu beneficij, ex quo penſio ſoluebatur, ita vt nullum fiat præiudicium penſionario per huiuſmodi translationē, cùm non agatur de noua obligatione inducenda, ſed de veteri conſeruanda; ideò obligatio remanet in eodem ſtatu, Rota in dicta Rom. cenſus, & Auſcul. penſionis 1. Febr. 1593. coram Pamphilio. Hæc Gratian. & inde etiam eſt, quòd in translatione penſionis, ſeu in facultate eam transferendi ſuper Eccleſijs cathedralibus, ſeu Epiſcopalibus, quorum penſiones comprehenduntur in facultate transferendi quaſcunque penſiones ſuper quibuſuis fructibus quorumcunque beneficiorum, non eſt neceſſaria derogatio Concilij Lateranen. vt per Rotam in vna Bononien. translationis penſionis coram illuſtriſſimo Cardinali Millino, quæ ſic ait deciſ. 132.

Num. 271. Quæ deciſio poſt hæc eſt impreſſa in nouiſs. Farinac. deciſ. 618. nu. 272. quæ deciſio eſt in dictis nouiſſimis Farinac. 548.

Num. 275. Poſt Flam. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 22. nu. 35. & ſequent. Moſconius de maieſtat. milit. Eccleſiæ. lib. 1. par. 3. cap. 3. pag. 500. & Piaſec. in praxi Epiſcop. part. 2. c. 5. num. 15.

Num. 276. ibi, lib. 4. & in Lucana penſionis 17. Febr.

1597. co-

1597. coram D. Orano adducta per Pacificũ de Salu. interd. dec. 103. quę in nou. Farin. eſt 689. vbi dicitur, quod Papa ex mera ſua liberalitate abſque alicuius conſenſu poteſt imponere, trãsferre, & prorogare penſiones, &c.

Nu. 277. poſt vtraque, & Salon ibidem, 6. controuer.

In fin. & Card. Tolet. in ſumma lib. 5. c. 83. nu. 1. verſ. ſecunda eſt. Leſſius de iuſt. & iur. lib. 2. in fi. c. 34. nu. 204. & Azor. 2. p. lib. 8. c. 5. q. 8. ait peccare Papam, ſi ſine iuſta cauſa penſionem alicui reſeruet, valere tamen ipſam pẽſionem, quia ſolum facit contra canones & iura.

Nu. 280. & Azor. 2. p. lib. 8. cap. 5. q. 8. ad fin.

Num. 283. in fi. ibi, nu. 83. Mand. reg. 34. q. 50. nu. 5. & Melchior Gallego de cognat. ſpirit. c. 20. à nu. 2.

Nu. 284. Quamuis Leo in Theſaur. for. Eccleſ. c. 22. n. 38. dicat, quod legati etiam de latere facultatem penſiones reſeruandi non habent de iure communi, ſed vigore literarum ſpecialium facultatum, quia de iure communi ſolum beneficia conferre poſſunt d. cap. 1. de offic. Leg. in 6.

Nu. 291. Accedit Azor. d. 2. p. lib. 8. c. 6. q. 3.

Nu. 294. ibi, in 6. Molin. de iuſtit. tractat. 5. diſp. 9. n. 5.

Nu. 295. Leo d. c. 22. à nu. 26. Moſconius d. lib. 1. p. 3. c. 3. pag. 500. Card. Tuſch. concl. 269. litera P. & Piaſecius, d. 2. p. c. 5. nu. 25. & Leſſius d. lib. 2. c. 34. nu. 205.

Num. 296. ibi, Mileu. can. poſita per Farin. deciſ. 104.

Nu. 306. ibi, penſionem ponere poteſt, & Salon 22. q. 93. art. 2. controu. 6. ait, quod ex conſuetudine Romanæ curiæ ſolus Papa concedit penſiones; nec aliter valent niſi conceſſæ ab ipſo.

Ibi c. 62. in fin. d. c. 83. in princip. ait, quod diſpenſatio penſionis non pertinet ad vllum Prælatum niſi ad ſolũ Papam, quamuis ex iure non conſtet, ſed ex conſuetudine ſola, & cap. 92. in fin.

Eodem, nu. 306. in fin. & Suar. de relig. tractat. 3. lib. 4. c. 24. nu. 37. & c. 34. nu. 16. & c. 35. nu. 21. & c. 51. nu. 18. ait iuxta ius commune, & praxim, ac ſtilum Curiæ Epiſcopos ordinarie non poſſe penſionem ſuper beneficijs imponere, quia non poſſunt illa diminuere, ſeu diuidere ait tamen d. nu. 3. licere aliquando Epiſcopis imponere penſionem perſonalem in caſibus à iure conceſſis ac declaratis, &c. ſequitur Fr. Raph. de la Torre de relig. 2. tom. quæſt. 100. artic. 4. diſp. 5. circa princ. & art. 5. diſputat. 9. 2. dicto, & diſput. 11. ſub verſ. ex hac doctrina, & diſput. 12. verſ. ſed hæſitabit; ac Leſſius d. c. 34. num. 206. ait quoſdam dicere, penſionum conſtitutionem per ſtilum Curiæ reſeruari ſummo Pontifici; vnde Ordinarij. non poterunt niſi quatenus id eis priuilegio vel conſuetudine eſt conceſſum: nam ſtilus Curiæ ius facit; quod maxime in penſionibus verum eſt, quarum ius vniuerſum fere conſtat ex conſuetudine.

Nu. 312. & nouiſſime ſequitur Vgolinus de officio Epiſcop. cap. 52. §. 1. nu. 7.

Num. 316. Suarez d. tractatu 3. de religione lib. 4. cap. 38. num. 10.

Num. 331. Et Azor. d. 2. p. lib. 8. c. 6. q. 1. ait, Extra omnem controuerſiam eſt, Epiſcopos, & alios locorum ordinarios non poſſe pẽſiones in beneficijs imponere, quæ tranſeant ad ſucceſſores in beneficio, ſed ſolum poſſe eas imponere perſonis beneficiariorum, quæ nõ tranſeunt ad ſucceſſores; & quod hoc eſt, quod dicere voluerunt Authores dicentes Epiſcopos poſſe penſiones imponere; & idem ait q. 2. in Legato de latere; & lib. 7. cap. 21. quęſt. 7. ait, ordinarium loci non poſſe beneficio penſionem imponere.

Num. 332. Leo in Theſaur. for. Eccleſiaſt. cap. 22. nu. 32. & Suarez de relig. tractatu 3. lib. 4. cap. 51. nu. 18. tenet, quod licet Epiſcopus ordinariè non poſſit penſionẽ ſuper beneficijs imponere, nihilominus regula illa patitur exceptiones aliquas, quando ex iure, vel conſuetudine ſufficienter colliguntur; & vna illarum eſt cauſa trãſactionis ſeu concordiæ; ſequitur Fr. Raphael de la Torre dict. q. 100. art. 5. diſputat. 12. verſic. ſed hæſitabit, & cap. 24. nu. 37. ait Suarez, quod interdum fortaſſe poſſunt Epiſcopi reſeruari penſionem ad vitam renunciantis propter ſenium poſt diuturnum Eccleſiæ ſeruitium.

Num. 333. ibi, nu. 10. Tuſch. d. concluſ. 269. litera P. & videtur tenere Leſſius d. lib. 2. c. 34. nu. 205.

Num. 335. Vt etiam ait Suar. d. lib. 4. cap. 51. nu. 18. & Torre d. diſput. 12. verſ. ſed hæſitabit.

Nu. 339. Nec c. 3. De coleſ. de reg. quod etiam Suar. allegat, & Torre dicens expreſſum d. diſput. 12. verſ. ſed hæſitabit, quicquam probat.

Nu. 341. poſt Vgol. & c. 3. §. 4. nu. 5. & de offic. Epiſc. c. 14. §. 3. verſ. 2. & c. 50. §. 18. nu. 1. 5. & 6. Leon d. c. 22. nu. 29. In fi. ibi, d. c. 11. nu. 5. Leſſ. lib. 2. c. 35. nu. 91. & Suarez d. lib. 4. cap. 35. nu. 21.

Num. 342. ibi, num. 12. & 13. quem ſequitur Leſſ. ibi.

In fin. & ita intelligit Suar. d. c. 35. nu. 21. exiſtimans id quod ait Rebuſ. Legarum Papæ poſſe hanc penſionẽ imponere pendere ex facto & commiſſione illi facta: nã quod iure ordinario hoc habet, ſibi non conſtat.

Nu. 344. in fin. ibi, priuil. 3. & Leſſ. lib. 2. cap. 34. num. 205. verſ. 3. & c. 35. nu. 101. & ſeq. (vbi tamen videtur requirere authoritatem Papæ) & nouiſſime tenet Leo d. cap. 22. num. 27. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 25.

Nu. 345. & videtur tenere Azor 2. p. lib. 7. c. 29. quæſt. 15. & nouiſſime tenet Suar. d. tractat. 3. de relig. lib. 4. c. 34. num. 16.

Num. 346. & Suar. d. nu. 16.

Nu. 347. ibi, & Valentia, & Leſſius, ibid. in fin. & latè Suarez d. cap. 34.

Num. 348. & quod ait Leo d. cap. 22. num. 28. poſſe Epiſcopum penſionem reſeruare pro bono pacis ad extinguendam litem, &c. & quod ait Suarez d. lib. 4. cap. 51. nu. 20. poſſe Epiſcopum a petitionem partium, & earum conuentione præcedente approbare concordiam, ſeu translationem ſuper beneficio litigioſo cum onere penſionis ſpiritualis, ideſt, quæ datur clerico vt clerico, &c. & ſequitur Torre d. q. 100. art. 5. diſput. 12.

Num. 349. ibi, vt in d. cap. niſi eſſent, & ita etiam colligitur ex deciſ. in eadem cauſa facta vltim. Februarij, 1578. ibi allegata, & poſita per Farin. deciſ. 13. vbi dicitur, quod concordia fuit tractata per Epiſcopum, corã quo lis agebatur, ad quam acceptandam pars dedit mãdatum, &c.

Nu. 351. & ſentit Suarez d. c. 51. nu. 19. & 21. & Torre d. diſputat. 12.

Nu. 352. & Philiarc. & Suar. & Torre. In fi. & quãuis & Torre ibi dicat, quod ſi conuentio inter litigãtes antecedit debet a Prælato reprobari, & habet ſpeciem ſimoniæ, & ex d. c. cum pridem: at vero ſi ipſe Prælatus iudicauerit talem pactionẽ conuenire, poterit ſuo conſenſu firmare: nam ſi conuentio eſt illicita, & habens ſpeciem ſimoniæ, non poteſt a Prælato firmari, ſeu approbari.

Nu. 353. Quamuis *Rot. in Lucen. Sarçanen.* confidentiæ 9. Iun. 1600. coram Illuſtriſſimo Pãphilio apud Farin. dec. 135. nu. 4. & 5. dicat cum Sarnen. & Vgol. ſupra, non induci ſimoniam ex ſolutione pecuniæ pro ceſſione litis, & non iurium ratione expenſarum, & vt ſe a vexatione redimeret, maxime cum tranſactio fuit facta in præſentia Epiſcopi ſub beneplacito Sedis Apoſtolicæ, quatenus opus ſit.

Tertio conuincitur quod nouiſſimè ait Azor. 3. p. lib. 12. c. 8. quod quamuis ſimoniacum ſit, ſi litigantes inter ſe conueniant, vt vnus eorum liticedens dimittat beneficium, aliqua penſione, ſiue pecunia recepta; non tamen eſt ſimonia, quando compoſitio fit aliquo dato & accepto authoritate ſuperioris vel arbitri, in quem

compromiſſum ſit, qui ob bonum pacis litem dirimūt, ita vt vnus alteri aliquid det, ex d.c. niſi eſſent; quod etiā tenet Torre d.q.100. art.5. diſput.12. nam licet id poſſit procedere, quando authoritate ſuperioris ea compoſitio fit iuxta dicta; ſecus quando authoritate arbitri, vt in dictis deciſionibus.

Nu.355. Et videtur tenere Leſſ.d.lib.2.c.34. nu.205.

Nu.356. Vide ēt Suar.d.tr.3.de relig.li.4.c.51.q. latè.

Nu.357. & Leſſius d.cap.34.nu.207.

Nu.361. Vaſcōcel.lib.4.diuerſ.iur.arg.c.13. quod Papa non ſolet imponere pēſionē ſuper beneficio iuris patronatus laicorū ſine ipſorū cōſēſu, & per cōſequēs, nec dare facultatem transferendi; & ſic data ſine cōſēſu non valet, ſed eſt ſurreptitia: & Cabed.de patronat. Regię coronæ Luſitaniæ c.13.num.5. Leſſ.d.c.34.nu.207. Rot. in Lucan. penſionis apud Pacific.de Salu.interd.deciſ.103. nu.5. & nouiſſime Farin.deciſ.689. & fuit reſolutum in Rom. penſionis 4. Iul.1601. corā D.Pamphilio, ſcilicet, in reformatione penſionis nō requiri conſenſū patroni laici, & licet neceſſaria ſit notitia iuris patronatus in Papa q̄ difficilius ſolet huiuſmodi beneficia grauare, Gig. d.q.24. De hac tamen notitia ſufficienter conſtare ex derogatione iuris patronatus, quæ oſtendit enisam intentionē reſeruandi pēſionē, etiā quod beneficiū eſſet iuris patronatus, cū quatenus adeſſet, ſi laicorū etiā ex fundatione, vel dotatione, pro medietate, alias in totū derogatur cū clauſula latiſſime extendenda, quæ ad huiuſmodi effectū ſufficit, vt fuit reſolutū in alia Lucana penſionis 4. Nouē.1570. corā Rubeo pręſertim ſtāte alia clauſula, quod maior & verior ſpecificatio fieri poſſit, quę multū operatur, Caputaq.dec.256.n.8.p.2. & quod ad euitādā ſurreptionē ſufficit, quod Papa in genere potuerit cogitare beneficium eſſe iuris patron. laicorum, Callad.dec. 1. de priuileg. cum vulg. vt in deciſ.902. nouiſ. Farinae.

Num.370. & Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.cap.5.nu.25.

Nu.373. Alias ſi ſimpliciter & abſolute diceretur, dūmodo remaneant centum ducati pro Rectore, valor eorum intelligeretur iuxta morem cuiuſque regionis, ex d.S.Congreg. declaratione 30. Mar.1594. his verbis Cōgregatio Concilij cenſuit, valorem centum ducatorum, qui ex decreto c.13. ſeſs.24. de reform. debent remanere Rectori parochialis Eccleſiæ, quæ penſione grauatur, eſſe intelligendum iuxta morem cuiuſque regionis.

Nu.376. Leo in Theſ.for.Eccl.c.22.n.13.& c.31.n.56.

Nu.379. Alex.Monet. de diſtrib.p.3. q.8. nu.1.10.& 11. Leon d.cap.22.num.29.& 54.

Nu.381. & Alex.Moneta d.p.3.q.8.nu.13. dicentes, ex dictis verbis penſionem cenſeri impoſitam ſuper maſſa, groſſa, & fructibus, qui diuiduntur inter eos, qui interſunt certis temporibus, ſeu reſidentibus.

Num.383. & in Burgen.ſeruitij 15. Decem.1603. coram D.Coccino.

Nu. 384. & ita ex Mand. ait Gratian.diſcept.forenſ. cap.166.nu.26.

Num.385. ibi, quotidianos, quos ſequitur Molin.de appell. de verb.ſigniſ.nu.810.& 943.& Alex.Monet.de diſtrib.p.1. q.7. & 3.concl. & q.14.nu.22.& p.3.q.9.nu. 12. qui tamen d.q.7.4 concl.& d.q.14.num.22. ait quod nomine emolumentorum beneficij, ſeu Præbendæ proprie continentur, ſed certe ita generale videtur nomen obuentionum.

In fi. ibi, eleemoſynarium, quem ſequitur Alex.Monet.d.q.14.nu.22.& de decim.cap.9 nu.85.

Num.386. ibi, pro labore, Alex.Monet.d.p.3. de diſtrib.q.8. num.9.

Nu.387. ibi, quotidianis, Alex.Monet.d.q.8.num.11.

Nu.388. fi. ibi, Hiſp. Vaſconcel.diuerſ.iur.argum.lib. 2. c.14. nu.31.& Gratian.diſcept.for. cap.166.num.27.

Num.389. ſequitur Alexan. Monet.d.q.8. nu.1.& 6.

Nu.390. Prima quam affert Alex. Monet.d.nu.11. dicens eſſe factam in vna Mediolanen.

Nu.392. Pro qua reſolutione conducunt tradita per Alex. Monet.d.c.9.de decim.à nu.77.& de diſtrib.p.1.q. 7.nu.10. & p.3.q.9.à nu.10.& 15.

Nu.395. ibi nō excedūt, iā vero vſq; ad 4. per totum.

Nu.399. Et quāuis in vna Zamor. executionis decim. 2. Maij 1591. corā D.Seraph. dicat per viā ſimilis, Quod clauſula, q̄ remaneāt cētū p̄ Rectore ſolita apponi i pēſionib. nō ſolū eſt verificāda de tēpore gratiæ ſed etiā requiritur, q̄ cōtinuo duret, ad hoc vt pēſio ſuſtineatur, alioqui ex penſione venit ſupplēdū quod Rectori deeſt.

Num.403. Et vide dicta infra nu.520. & peculiariter nu.525. & iuxta prædicta eſt accipiendum quod tradit Zauall.lib.4. q.1. ſeu 897 à nu.513. ad 522.

Nu.431. Poſt Suar. Açorem 2.p.lib.3.c.vltim.q.6.& lib.5.c.32.q.8. Didac. Nunnum.3.p. in addit.q.26.art.1. verſ. difficultas tamen eſt, & Vgolin.de offic. Epiſc.cap. 41. §.1.num.2.

Nu.442. poſt Sal. Leo in Theſ.for.Eccl.c.22.n.15.& 17

Nu.447. ibi, Penna, 24. April.1592. i fi. & ita eſt intelligendum quod tradit Gratian. diſcept.forenſ.c.123. nu. 73. iuxta illam deciſionem, quam allegat.

Nu.449. & in Abul. penſionis ſupra relata, nu.187.

Nu.450. ibi, in add.& Grat.diſcept.for.c.113. à n.20.

Num.451. ibi ſeru. Et Gratian.d.cap.113. à num.10.

Num.452. poſt Caput.& Gratian. ibi, Rot.deciſ.436. nouiſ. Farin.

Num.453. Et vide deciſ.681. nouiſ. Farinac.

Nu.454. Et ita etiam erit accipienda deciſio Rotæ in cauſa Cęſaraugust. penſionis 4. Iulij 1608. coram D.Mācanedo, vbi fuit reſolutum, dandum eſſe mādatum, &c. R. mand.de mand.

Nu.457. Et in Burgen. penſionis 16. Decem.1596. coram D.Penna cenſuit Rota, penſionariū ad iuſtificandā ſuam gratiā obligari: quia cum titularis habeat fundatā intentionē in iure cōmuni, vt Eccleſiaſtica beneficia ſine diminutione conferātur, ſufficit ei in petitorio opponere de nullitate penſionis, niſi penſionarius eam iuſtificet, præſertim cum ageretur contra ſucceſſorem in beneficio, qui non conſenſit reſeruationi penſionis neq; ab hac iuſtificatione excuſari ob curſum tēporis, cū non ſit triginta annorum, qui ad iſtū effectum, vt gratia excurſu temporis cenſeatur iuſtificata, ſunt neceſſarij, &c.

Num.461. ibi, Mant. Placuit illa diſtinctio approbata in d. Paduana de anno 1579.& licet ſecus dic, ſecus ſi Epiſcopus agat petitorio, &c. vt in deciſ.679. nouiſ. Farin. dele ſequentia.

Num.463. vt in deciſ.593. nouiſ. Farin.

Eodē nu.463. Et in vna Carpentoraten. penſionis 15. Martij 1602. coram Illuſtriſs. Lancellotto fuit reſolutū quod reſeruata penſione ſuper fructibus Epiſcopatus, cum clauſula, etiāſi ſuper illis aliæ penſiones annuę alijs reſeruatæ exiſtant, dūmodo omnes penſiones huiuſmodi inſimul illorū medietatē non excedant, non tenetur penſionarius iuſtificare, quod penſio medietatē fructuū non excederet, niſi in caſu quo oſtenderetur adeſſe alias penſiones, quia penſio fuit reſeruata pura & ſimplex, & nulla fuit impoſita conditio reſeruationi, niſi quando aliæ adſunt; & diuerſū eſt in cauſa Mileu. corā D. Lita, in qua aderat clauſula, dūmodo iſta, & aliæ forſan ſuper illis aſſignatæ medietatem fructuum non excederēt. Et in cauſa Salamant. 26. Martij 1593. coram D.Gipſio, in qua aderat clauſula, dūmodo iſta vna cum alijs, &c. nā ibi conditio fuit appoſita reſeruationi, non autem in caſu tantum, in quæ aliæ adſint; & ideo merito iudicatæ ſunt conditionales, &c. & in deciſ.611. nou. Farin. & 29. Maij eiuſdem anni fuit reſolutum, non eſſe habendam conſiderationem penſionum impoſitarum poſt primā reſer-

Digitized by Google

reſeruationem,& ante tranſlationem:nam ad iſtum effe ctum penſio tranſlata non poteſt haberi pro noua, &c. vt latius ſupra, nu.256.

Nu.464.ibi,nu.15.Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.22.à nu. 6.& 69.& Gratian.diſc.for.c.113.nu.74.

Num.466.& nouiſſime in Mediolanen.tranſlationis penſionis infra relata, nu.472.

Nu.469.ibi,nu.2.Gratian.diſc.foren.c.113.à nu.75.

Nu.470. Et in eadem Brixien. coram eod.28. Nouē. 1595. fuit reſolutum, tranſlatarium debere iuſtificare gratiam transferentis, quia agit pentorio contra ſucceſſorem in beneficio,qui non conſenſit reſeruationi pēſionis, nec eam vnquam ſoluit. Nec allegatio Lapi 89.habet locum in penſionario, qui non poſſideret vt titularis, Put.dec.360.lib.1.Nec quando titularis nō deceſſit in poſſeſſione, Caputaq.deciſ.26. p.1. Nec obſtat deciſ. Rotæ in cauſa Bononien. penſionis coram eo, quia hic non concurrit longiſſima quaſi poſſeſſio transferentis; ideo non applicatur.

Num.471.ibi,29.Martij 1599.& 24.Mart.1600.

Nu.472.Et fuit confirmatū in eadem 24.Maij 1602. coram D.Ludouiſio,& idem in Mediolanen.tranſlationis penſionis 16.Ian.1606. coram D.Lita, vbi fuit reſolutum,quod tranſlatarij,&c.R.Penſio 7.

Iuſtificata tamen reſeruatione penſionis ex poſſeſſione longiſſima transferentis, nempe triginta annorum, vel alias,intrat via executiua,& datur & cōceditur executio trāſlatario, nec eſt opus iuſtificationem declarari per tres cōformes, vt ſentit Rota in d.Brixien.Lauden. & Neriton.ſupra relatis,num.470.471.& 472.& in Papien.infra relata nu.480. & nouiſſime fuit reſolutum in ead. Neriton.penſionis 26.Nouem.1607.corā D.Caualerio, vt in deciſ.ſeq.170. Et vide in eadem coram codē 3. Martij 1608. eſt enim alia deciſio, quæ ſic ait.171.

Sed mihi non placet quod in iſta deciſione dicitur, quod clauſula ſine retardatione operatur, vt iuriſdictio executionis remaneat penes iudicem à quo, & illi reſeruat executionem, ita vt iudex ad quē talem iuriſdictionem nō habeat:nā quamuis ex illa clauſula iudex aquo, qui pronuntiauit pro executione penſionis,poſſit procedere ad executionē iuxta dicta infra nu.520. non tamen tollitur talis iuriſdictio & executio iudici ad quem, cui tota cauſa eſt commiſſa. Et illa clauſula ſolū operatur, quod ſuper negotio principali nullitatis,ſeu reductionis penſionis, iudex nō poſſit procedere,niſi prius ſoluta pēſione. Et hoc eſt quod ait Sarn. in d.dec.allegatus,& dixit infra à nu.518.Nec illa clauſulà,quę ponitur in fauorem penſionarij, retorquenda eſt cōtra illum,reg.quod ob gratiam lib.6.& l.quod fauore,C.de legibus.

Nu.475.in fin.ibi,Cord.& in illa Neritonen.penſionis coram D.Ludouiſio 7. Apr.3.Iul. & 24.Nouembr. 1606. vbi,quod licet requiratur plena probatio ꝓ iuſtificatione clauſulæ,dummodo,&c.illa reſultat ex fama, iuncta depoſitione vnius teſtis deponētis de ſciētia,&c.

Nu.477.&c. Idem fuit deciſum in Segobien.penſionis 15.Mart.1602.coram D.Iuſto,nempe,quod licet in probatione valoris expreſſi in gratia negatiuæ per non exceſſū, Rota ſolet eſſe cōtēta minus plena probatione, Bellam.dec.682. ſecus eſt, ſi exprimitur affirmatiue per aſcenſum, quia tunc plena requiritur probatio, Mohed. dec.148. aliàs 3.de teſtib.& fuit tētū i plurib.cauſis,&c.

Nu.180.ibi 470. & in Burgē.de qua ſupra nu.457.& in Mediol.tranſlationis penſionis,de qua ibidē,& in Biſtina & Baſileen.vnionis 10. Maij 1602.corā Illuſtriſs. Seraphino,in qua fuit reſolutū,ex lapſu quadraginta annorum cum obſeruantia præſumi vera ea quæ in gratia fuerunt narrata;& quod cōtrouerſia non deducta in iudicio non interrumpit præſumptionem,&c.vt in deciſ. 547. Farin.& in Oſcen.& Barbaſtren.penſionū 14.Ian. 1602.coram Illuſtriſs.Lancell,in qua dixerunt Dñi,Pēſiones deberi Dionyſio tanquā authoritate Apoſtolica reſeruatas,de cuius poteſtate nō eſt dubitādū;reſeruationē autē non eſſe conditionalē,ſed purā,nō obſtāte clauſula, poſtquā clericali charactere fuerit inſignitus, quæ poſita eſt exactioni,nō reſeruationi,vt fuit dictū in cauſ. Burgē.penſionis 12.Oct.1580.corā Cantucio,& in Salmantina penſionis 16.Febr.1582.corā Bubalo;neq; obſtare,quod literæ reſeruationis non ſint iuſtificatę,quia iuſtificatio nō eſt neceſſaria ſtāte lapſu tēporis cū obſeruantia ſubſecuta; quæ obſeruantia deducitur ex ſolutionib. factis ſpatio triginta annorū,& vltra,quarum licet aliq; fuerint factæ metu cenſurarū, & præuijs proteſtationib.tamen nō interrūpūt obſeruantiā & poſſeſſionē, cum non eſſet cōmiſſa cauſa ſuper nullitate penſionum, quæ non controuertebatur, ſed ſolū ſolutio negabatur occaſione retētionis ſubſidij,& aliorū;tāto magis,quia nō agebatur de acquirēda poſſeſſione;tū etiā quia ad effectū prçſumēdi ſolēnitatē, ſiue iuſtificationē tituli non eſt deducendū tēpus controuerſiæ;& fuit allegata deciſ. in cauſa Rom.caſalis Longezæ de mēſe Maij 1593. corā D.Seraphino.Neq; etiā obſtare,ꝙ penſio per contractū matrimonij cū vidua fuerit extincta,ſtantib.ampliſſimis priuilegijs conceſſis militib. Pijs,quæ quāuis fuerint reuocata;tamen Dionyſius habet clauſulā reualidatoriā in omnib.& per omnia,ac ſi ea quoad ipſum reuocata non eſsēt,quæ ei cōceſſa fuit vti militi Pio,cū clauſula,quorū tenores,dando facultatē contrahendi cū aliqua muliere ſibi bene viſa; quę verba ſunt apta cōprehēdere etiā viduā.&c. Et in Papien.penſionis 1.Dec.1606. coram D.Ottembergo fuit reſolutū,quod ad præſumēdam iuſtificationem reſeruationis penſionis,&c.R.p.3. Idē in Hiſpan. legitim.11. Maij 1612.corā D.Vbaldo.

Nu.491. Et quod narratiuæ, ſeu aſſertioni Papæ, ſeu Principis de facto alieno factæ motu proprio,ſeu in gratia motu proprio abſolute credatur,eſt communis opinio,vt per Alex.conſ.112.lib.7.Ant.Gabr.concluſ.2.de probat.nu.60. Mād.ad Lapū alleg.7.addit.1.col.fi. verſ. limito ſecundo, Maſcard. de probat.concl.622. nu.4.& 1233.alias 1127.n.62.& Farin.de teſtib.q.63.n.101.qui alios citāt, quicquid iſti duo limitare cōtēdāt,& dicitur infra 9.p.c.2.n.362.quāuis ſecus ſit, quādo Papa ī gratia motu proprio fundatur ſuper narratiua partis, dicēs ita ſibi fuiſſe à parte narratum; ſeu vt aſſerit Maſcar.d. cōcluſ.1233. nu.66.& Farin.nu.105.& 194.cū Rota deciſ. 175. nu.5. p.1. diuerſ.& Mand.de ætate minori,q.nu.3.

Nu.493.& Rot.in Abul. penſ.ſupra adducta, nu.10.

Nu.496. Poſt Nauar. Maſcard.de probat.concl.888. nu 40. Tuſch.concl.1.lit.N.à num.28.Thom.Sanch.de matrim.lib.8. diſput.35.nu.25.

In fi.Rot.etiam in cauſ.Legion.præſtimonij 14.Iun. 1595.coram D.Pamphilio,& in Agrigentina S.Angeli 11. Decemb.1602. coram D.Coccino.

Nu.502. Et nouiſſime Alex.Mon.de dec.c.4.nu.133.

Nu.503.Poſt Anton.Gabr. & concl.2.de probat.nu. 61. Pad.in l.fi. C.de diu.reſc.nu.3.& D.Sabagun in cap. 2.de reſcript.nu.4.

Num.507. Et ita eſt accipienda illa deciſ.Abulen.ſupra poſita, nu.10.

Num. 510. Poſt Azeu. Petra de iure quæſito cap.32. dub.2.& vlt.

Nu.513. Sed pro dicta doctrina Gonçal.quem ſequitur Gratian.diſc.forenſ.c.138.nu.50.eſt dec.Rotę in vna Coſentina penſionis 31.Ian.1596.coram D.Lita,in qua dicitur,quod ſuſtinetur penſio,&c.R.p.1.

Et ad d.deciſ. Achil.& Cæſaris de Graſ.reſpondetur, quod procedit in pēſionibus reſeruatis de cōſenſu iā antea obtinentium beneficium, ſeu ex cauſa reſignationis.

Num.516. D. Cardin.Tuſch.concluſ.266.litera P.&

Digitized by Google

Rot, in Neritonen. penſionis 26. Nouemb. 1607. ſupra relata, num. 472.

Num. 518. ibi, 101. num. 1. quæ etiam eſt 1. p. diuerſor. deciſ. 349. num. 1.

Num. 519. Vnded. clauſ. ſine reſeruatione, operatur, etiamſi non ſit oppoſitum de ſolutione per penſionariū, & nullitatis ſententiæ latæ non facta ſolutione, habet locum etiam parte non opponente, vt fuit dictū in Valent. penſ. 4. Decem. 1602. coram D. Ludouiſio, & in Zamoren. penſ. 11. eiuſdem menſis & anni coram D. Ortēbergo, & in ſimili dicitur infra 6. p. c. 3. nu. 138.

Non tamen habet locū, nec procedit d. clauſ. ſine retardatione, cum ex productione bullæ reſeruationis ipſius penſionis reſultaret exceptio, per quam iuſte denegari poſſet ſolutio: nam etiam ſtante clauſula, ſine retardatione, denegatur executio, quando ex mēte bullæ oritur exceptio etiam requirens altiorem indaginem, ſeu conſtat de vitio in ventre, & ſic de non iure, Gomez in comp. ſignaturæ, num. 84. verſ. confirmatur iſta opinio, Marcheſ. d. nu. 36. Sall. Tib. in praxi, lib. 3. cap. 12. alias 7. nu. 7. Rot. deciſ. 310. nu. 3. p. 1. diu. Cæſ. de Graſ. d. deciſ. 101. num. 13. & deciſ. 349. nu. 9. d. 1. p. diuerſ. & conducit deciſ. Caſſad. 10. de reſcrip. & quod tradit Maſſa Galleſ. de oblig. in for. cam. 1. p. quæſt. 3. a nu. 3. & 2. p. ad 4. partic. q. 1. a nu. 8. & Rot. in Neapol. nullit. inſtrum. 4. Iulij, 1574. corā Cotta, quæ eſt 122. nouiſſime Farin. & apud Pacif. de Salu. interd. dec. 163. & in pertinent. bonorum 9. Nouembr. 1579. coram Seraphino apud eundē Pacif. deciſ. 51. nu. 8. in Recanaten. tranſactionis 22. Iun. 1592. coram D. Gipſio, & alias ſæpe, Pacific. inſpect. 2. c. 2. nu. 62. & 144. & Flor. de Men. q. 12. nu. 44. & Rod. Suar. in l. poſt rem iud. 2. p. §. ſed pro euidentia, a nu. 37. & 50. & 51. vbi addit. Valdes alios citat.

Num. 520. & vide dicta ſupra nu. 4.

Num. 522. ibi, nu. 1. Vant. de nullit. tit. quor. & quib. mod. null. prop. poſſit, nu. 30. Grat. c. 41. nu. 22.

Nu. 525. Et quia executor eſt iudex ſolius penſionis, Ordinarius vero nullitatis, aut reformationis, & ſic vnus non debet impedire aliū, Zauall. q. 897. nu. 909. & ſeq. cum alijs, qui tamen male id intelligit, quando penſionarius eſt in poſſeſſione percipiendi; non enim id eſt neceſſarium, vt executor poſſit procedere, &c.

Nu. 526. ibi, Conſonum, Cæſ. de Graſſ. dec. 101. ſeu 8. de ſent. & re iud. nu. 2. & 4. & deciſ. Neritonen. 26. Nouemb. 1607. ſupra adducta, nu. 472.

Nu. 528. nu. 1. Leo in Theſ. for. Eccl. c. 22. n. 34. & 39.

Nu. 529. Et circa eā Rot. in vna Oxom. penſionis 28. Iun. 1595. reſoluit, quod clauſula ſine reſeruatione poſita in commiſſione Martij facta cantori, quæ cenſeretur repetita, ſi nuntius commiſiſſet cauſam alteri, non tamē afficit ipſum Nuntium, qui eam ad ſe auocauit, &c.

Nu. 533. in fin. ibi, dub. 1. & deciſ. Abulen. penſionis ſupra adducta, nu. 10.

Num. 534. ibi, q. 113. Mand. reg. 27. q. 6. nu. 3. & 24. In fin. ibi, 551. 550.

Nu. 543. fi. & de citatione ad valuas, ſeu per edictum proteſtata, docet Seuerol. de remiſ. c. 31. nu. 7.

Nu. 544. ibi, nu. 26. Menoc. de arb. caſ. 12. & de recup. rem. 1. a num. 252. Gratian. diſc. for. c. 170. nu. 5. Pacif. de Sal. interd. inſpect. 2. cap. 12. à nu. 103.

Nu. 545. ibi, de obligat. cam. 1. p. q. 3. & 2. p. ad 4. partic. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 22. nu. 68. & 73. Pacif. de Salu. inſpect. 1. c. 4. à nu. 22. & 107. & inſp. 2. cap. 2. à nu. 98. & Zauall. quæſt. 897. num. 907.

Nu. 546. Et de exceptionibus, quæ oriuntur ex ipſis literis pēſionis, vide ſupra, n. 489. & 519. & infra n. 554.

Num. 547. ibi, part. 2. & Pacif. de inſpect. 2. c. 2. nu. 78.

Nu. 548. Et in vna Romana penſionis 17. Iun. 1603. coram Illuſtriſs. Millino fuit reſolutum, Quod cū literę penſionis ſint iuſtificatæ, illis danda eſt executio, nō obſtante exceptione extinctionis propter exactionem ante expeditionem literarum contra formam decreti; quia probatio vtriuſq; requiſiti deficit, & quod penſio ſit exacta, & quod ſit exacta ante expeditionē; & cum iſta exceptio non ſit clara, nō poteſt impedire executionem literarum Apoſtolicarum. Nec obſtat ſententia declaratoria irregularitatis cōtra penſionarium, quia eſt ſine proceſſu, & non percutit tempus reſeruationis pēſionis, & dicitur lata in contumaciā, & reſoluta per cōparitionē.

Num. 561. & Azor 2. p. lib. 8. cap. 9. quæſt. 3.

Nu. 562. ibi, 1568. contra Collegium Conchenſæ Salmanticæ fundatū à D. Didaco Ramirez de Haro Epiſcopo Conchen. cui per bullam Adriani VI. in eius erectione pro ſua ſuſtētatione fuerat applicata medietas fructuū parochialis Eccleſiæ de Villanueua de la Iara Cōchen. diœceſ. quæ applicatio fuit nulla iudicata, quia nō fuit facta mētio de quadā pēſione 200. ducatorū reſeruata ſuper fructib. dictæ parochialis, licet conditionaliter, vt latius refertur in d. libro ſtatutorū d. Collegij impreſſo.

Nu. 564. Et fuit dictum in cauſa Metropolitana penſionis 1598. corā D. Orano, vbi fuit dictum, quod impoſitiones, & onera religionis, non dicuntur onera perpetua, ita quod de eis ſit facienda mētio, cū in omnib. prioratibus, vel commēdis inſit ex earū natura impoſitio debita religioni, vltra quod de ea ſatis videtur facta mentio ex eo, quod penſio reſeruatur immunis ab omnibus onerib. religionis, & cōmunis ærarij, tā Ordinarijs, quā extra ordinarijs, ex qb⁹ Papa potuit in genere cogitaſſe de illis onerib. ꝙ ſufficit ad excludēdā ſubreptionē, &c.

Nu. 565. ibi Rot. in dec. 733. nouiſ. Farin. Et in fi. quāuis Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. nu. 68. contrarium tenere videatur, inquit enim; quod contra agentem ad ſolutionem penſionis opponi poteſt exceptio nullitatis reſeruationis penſionis, quæ in continenti probari poſſit; penſio enim reſeruata ſuper beneficio alia penſione grauato, nulla facta expreſſione in literis de priori reſeruatione eſt nulla, vt per Caſſad. d. dec. 3. nu. 1. de penſ. ideo ſi reus, contra quē agitur ad penſionis ſolutionem, exhibeat literas, ſiue tranſumptū reſeruationis Prioris pēſionis, quo concludenter probatur nullitas poſterioris, illa exceptio impedit & retardat ſolutionem, & literæ tribuunt iuriſdictionem tam ſuper principali, quam ſuper exceptione nullitatis appoſitæ, ſuper qua poteſt iudex ſuam proferre ſententiam, Bellam. in deciſ. 28. verſ. aut literæ ſunt, & Felin. in cap. ſuper literis, num. 30. de reſcrip. Hæc Leo: qui plane ſentit, opponentem iſtam exceptionē nō teneri amplius oſtendere quā reſeruationē prioris penſionis, non autē eā eſſe validā; & cōſequēter iſtam exceptionem non requirere altiorem indaginem.

Nu. 569. Sal. alias c. 5. Rebuf. ad l. Gallic. to. 1. tit. de liter. oblig. art. 3. gl. 2. nu. 5. Areu. l. fin. tit. 21. lib. 4. Recop. nu. 21. Rodrig. de except. c. 3. nu. 16. Duennas reg. 277. ampl. 5. ad fin. Quamuis contrarium teneat Gratian. deciſ. 138. num. 3. & diſcept. for. c. 150. a nu. 18. cum alijs.

Nu. 570. ibi, procedatur, niſi executor in exequendo modum excederet, & appellaretur expreſſa iuſta cauſa.

In fin. ibi, nu. 32. d. à nu. 32. Contard. in l. vnica, C. ſi de moment. poſſeſſ. limit. 19. Lancell. de attent. 2. p. c. 12. limit. 53. Nauar. in c. cum cōtingat. de reſcr. 6. & 14. cauſ. nullit. & Flor. de Mena quæſt. 12. num. 43. & 44. Zauall. quæſt. 897. & 906. & 925.

Nu. 573. ibi, Sal. Tib. lib. 2. cap. 27. nu. 4. & lib. 2. c. 21. alias 17. a num. 3. & infr. dele lin. 1. c. 27. nu. 4. ibi, nu. 224. & Gratian. diſc. for. cap. 41. nu. 21.

Num. 580. Videtur etiam, quod ſi in primo monitorio, ſeu mandato, mandatur titulari ſub pœna excōmunicationis, quod infra talē terminū ſoluat pēſionē, alias declarabitur in illam incidiſſe, &c. poterit abſque alio

manda-

Google

mandato declarari incidiſſe in excommunicationem in primo monitorio comminatam, ſaltē in ſubſidium, vbi executio realis vel perſonalis poſſit fieri, cum non agatur de declaratoria incurſus pœnarum dictarum.

Nu. 587. Quāuis in vna Illerden. penſionis. 13. Nouē. 1593. coram D. Orano Rota cenſuit, Sententiam Auditoris cameræ latam contra reſignatarium ob non ſolutionē pēſionis reſignanti reſeruandæ fuiſſe nullā ideoq; reuocandā, quia non fuit in poteſtate Auditoris cameræ per ſententiā declarare eum incidiſſe in cenſuras cōminatas in monitorio ob non paritionem, & non ſolutionē penſionis, niſi premiſſis diligentijs requiſitis de faciē do executionem realem vel perſonalē, iuxta diſpoſitionem Concil. Trid. ſeſ. 25. de refor. c. 3. §. in cauſis vero iudicialibus, vt fuit reſolutū in vna Salam. cenſurarū corā Decano 16. Febr. 1596. & tanto magis, quia nedum precedere debuerat liquidatio terminorum decurſorum, & nō ſolutorum: ex quo ſententia lata pro debito illiquide eſt nulla, Galleſ. de oblig. cam. tit. de liquidat. nu. 12. & fuit dictum corā eo in vna Bracaren. pecuniaria; ſed etiā quia prædictus reſignatarius proteſtatus fuerat, nihil fieri, niſi verificatis verificādis: quo caſu ſiue actū ſit in iudicio poſſeſſorio adipiſcēdæ, ſiue executiuo literarū Apoſtolicarū, oportuit per penſionatiū iuſtificari oia narrata in literis: nā ſine iuſtificatione Auditor cameræ nō potuit executiue procedere, c. ſuper literis cū ibi notat, per Imol. nu. 19. de reſcrip. & eſt deciſio Rotæ Cæſar. de Graſſis 12. de probat. nu. 3. Quæ reſolutio Rotæ, quatenus vult non potuiſſe dari dictam declaratoriam, niſi in ſubſidium, & factis diligentijs, eſt contra dictam declarationem S. Congreg. & contra tenorem ipſarum literarum penſionum. Et quando requirerentur dictæ diligētiæ, eis prætermiſſis declaratoria non eſſet nulla, ſed iniuſta, quia Concilium non annullat excommunicationem ſine illis latam, vt etiam declarauit d. S. Congregat. quod excommunicatio eſt valida, & qui tali excommunicatione ligatus exiſtit, indiget abſolutione, &c.

Nu. 588. Rurſus aduerte, quod penſio vulnerata per ſententiam latam contra eam, nō meretur, nec habet paratam executionem, ſed ceſſat via executiua, donec pro ea ſint latæ tres ſententię conformes, ſicut etiam inſtrumentum cameralæ, ſeu guarentigiū, quia cauſa ſemel effecta appellabilis, ſemper remanet appellabilis: reg. non licet actori in 6. & reg. nō debet. Ita Rot. dec. 132. in principio p. 2. diuerſ. & dec. 122. nouiſ. Farin. nu. 5. quæ eſt etiā apud Paciſ. de Salu. interd. dec. 163. nu. 4. & in cauſa Firmana penſionis 14. Decē. 1592. coram D. Millino, & in Rom. fructuum dotis 24. Maij 1599. coram D. Lita, & in alia Romana cenſus coram eodem 28. Iun. 1599. quæ eſt 55. nouiſ. Farin. & fuit confirmatum in eadem corā eod. 5. Iun. 1600. quæ eſt 57. Farin. & dictum procedere, etiamſi ſuper validitate plures ſententiæ antea latæ eſſent Rot. etiam in Beneuen. pecuniaria 25. Iun. 1599. corā D. meo Corduba poſita per. Sal. Tiber. in praxi lib. 3. ſub c. 17. pag. 363. in nouiſſima editione, & in Anconitana aſſecurationis 1. Iul. 1602. corā D. Coccino, vbi quod pronuntiatio ſuper inualiditate decreti non vulnerat obligationem, ſed ſolum ipſum decretum, ſeu mandatum executiuum, vt in d. deciſ. 132. & 110. & 111. nouiſ. Far. Rot. etiam in Conchen. Archipresb. de Buendia 1. Iulij 1605. coram D. Penna, Gratian. in addit. ad deciſ. 220. num. 4. & diſcep. for. cap. 103. a num. 1. & 10. Gonçal. in regul. menſium gloſ. 6. a nu. 202. & 235. qui num. 211. & 236. dicit id procedere, etiamſi diceretur, ſententiam vulnerantem eſſe nullam, quando de nullitate res iudicata non adeſt, vt Rot. (inquit) ſæpe cenſuit. Et ita d. Anconitana aſſecurationis fuit dictum per aliquos ex Dominis; quia eadē ratio militat, & ſicuti licet actori appellare, ita licet reo à contraria ſententia. Quamuis contrariū, nēpe, quod ſententia nulla nō vulnerat obligationem cameralem ſeu penſionem, fuiſſet dictū in cauſa Eborenſ. penſionis 9. Iunij 1595. coram D. Corduba, de quo etiam in d. Beneuent. pecuniaria, & tradit Gratian. d. cap. 103. a nu. 6. & ita lata aliqua ſententia contra penſionem, ſeu inſtumentum, ac cauſata vulneratione, commiſſio ampliationis ſignatur ſimpliciter abſque clauſula ſine retardatione, ſeu alia, vt teſtatur Marcheſ. de cōmiſ. 2. p. c. 4. de comm. app. nu. 59. alias 1. p. cap. 14. num. 59. & Gonçal. d. gl. 6. nu. 204. & ſequitur Zauall. q. 897. à nu. 868. Vnde quando poneretur clauſula, ſine retardatione, cum clauſula, arbitrio Rotæ, cū intelligatur prout de iure, & arbitrium debeat eſſe iuri conſonum, vt dictum eſt nu. 520. perinde tunc eſt, ac ſi non eſſet appoſita; neq; id negat Rot. in illa Nerotonen. pēſionis 26. Nouembris 1607. coram D. Cauallerio ſupra adducta, nu. 1472. ſi in ſententia dictum fuiſſet, penſionem eſſe nullā; quamuis ſecus eſſe dicat, vbi ſolum annullatur proceſſus factus ante iuſtificationem literarum, vt ibi, ſeu vbi ſolum fuit pronunciatum per executorem literarum non fuiſſe iuſtificatas, vt in Aſtoricen. Archidiaconatus 6. Nouemb. 1602. coram D. Lancellotto.

Aduertendum eſt etiam, quod petens penſionem nōmine penſionarij cum mandato ipſius, non tenetur docere de ſuperuiuentia illius, ſeu afferre fidem & teſtimonium vitæ, ſecundum Rot. in vna Toletana penſionis 5. Decembris 1613. coram Domino Iuſto, vbi fuit tentum, Quod procurator oſtendens mandatum penſionarij, ex cuius perſona agit, non tenetur docere de ſuperuiuentia, cum nō agat nomine proprio fundans intentionem ſuam ſuper vita illius. Vnde qui ait expiraſſe mandatum morte mandatis, & ita vult excludere procuratorem agentem contra ſe nomine Domini, tenetur probare mortem; & hoc modo applicatur communis diſtinctio Doctorum, & deciſ. Achill. 1. de probat. Cæſaris de Graſſ. 1. qui filij ſint legitimi, &c. Cui ſententiæ fauet Leo in Theſaur. for. Eccleſ. cap. 22. num. 73. dicit enim, quod contra agentem ad ſolutionem pēſionis opponi poteſt exceptio extinctionis penſionis, quæ extinguitur morte penſionarij, ſi procurator agat pro exigenda penſione nomine principalis, qui in longinquis partibus deceſſit, ſi habet in promptu probationem mortis, &c. Sed id ego exiſtimo procedere, & eſſe intelligendum in pēſionibus decurſis ante mandatum, in quibus militat illa ratio, quod procurator non ſe fundat in ſuperuiuentia penſionarij, & quod dicens expiraſſe mandatum morte mandantis, id tenetur probare. At in penſionibus decurſis poſt mandatum neceſſaria eſt probatio ſuperviuentiæ penſionarij, cum in ea neceſſario ſe fundet procurator eas petens tāquam debitas ſuo principali cui non deberentur, niſi ſuperuixiſſet, cum penſio expiret morte penſionarij: & ſic intrat illa communior concluſio Doctorum, quod fundans ſe in vita alicuius, tenetur eam probare neque præſumitur viuere vſq; ad cētum annos, de qua poſt alios Mand. reg. 19. de infirm. q. 6. nu. 8: Ant. Gabr. concluſ. 16. de præſump. num. 6. Paz in praxi, 3. p. 1. tomo, nu. 10. Pacian. de probat. lib. 2. cap. 7. & 8. Rot. deciſ. 102. num. 6. & 7. p. 1. diuerſ. Gratian. diſcep. for. cap. 78. a num. 3: Et ita in propoſito tenet Gregor. Lop. in L. 14. tit. 14. p. 3. verb. abondaque prueue, & cum eo Ioan. Guttierr. pract. lib. 2. q. 7. nu. 7. & Curia Philipp. 1. p. §. 17. num. 22. dicentes, quod petentes annos reditus per viam petitionis ſalarij, vel alias ad vitam, tenentur oſtendere ſe vixiſſe toto illo tēpore, de quo ſalarium vel penſio petitur: ſicq; videmus (inquit Guttierrez) obſeruari quotidie in habentibus annuos reditus ad vitam ſuper regalibus, vel annuas penſiones ſuper reditibus beneficiorum Eccleſiaſticorum, nam cum ad exigendum mittant Nuntios &

Rot. in Neritonen. penſionis 26. Nouemb. 1607. ſupra relata, num. 472.

Num. 518. ibi, tot. num. 1. quæ etiam eſt 1. p. diuerſor. deciſ. 349. num. 1.

Num. 519. Vnde d. clauſ. ſine reſeruatione, operatur, etiamſi non ſit oppoſitum de ſolutione per penſionariũ, & nullitatis ſententiæ latæ non facta ſolutione, habet locum etiam parte non opponente, vt fuit dictũ in Valent. penſ. 4. Decem. 1602. coram D. Ludouiſio, & in Zamoren. penſ. 11. eiuſdem menſis & anni coram D. Ortẽbergo, & in ſimili dicitur infra 6. p. c. 3. nu. 138.

Non tamen habet locũ, nec procedit d. clauſ. ſine retardatione, cum ex productione bullæ reſeruationis ipſius penſionis reſultaret exceptio, per quam iuſte denegari poſſet ſolutio: nam etiam ſtante clauſula, ſine retardatione, denegatur executio, quando ex mẽte bullæ oritur exceptio etiam requirens altiorem indaginem, ſeu conſtat de vitio in ventre, & ſic de non iure, Gomez in comp. ſignaturæ, num. 84. verſ. confirmatur iſta opinio, Marcheſ. d. nu. 36. Sall. Tib. in praxi, lib. 3. cap. 12. alias 7. nu. 7. Rot. deciſ. 310. nu. 3. p. 1. diu. Cæſ. de Graſ. d. deciſ. 101. num. 13. & deciſ. 349. nu. 7. d. 1. p. diuerſ. & conducit deciſ. Caſſad. 10. de reſcrip. & quod tradit Maſſa Galleſ. de oblig. in for. cam. 1. p. quæſt. 3. a nu. 3. & 2. p. ad 4. partic. q. 1. a nu. 8. & Rot. in Neapol. nullit. inſtrum. 4. Iulij, 1574. corã Cotta, quæ eſt 122. nouiſſime Farin. & apud Paciſ. de Salu. interd. dec. 163. & in pertinent. bonorum 9. Nouembr. 1579. coram Seraphino apud eundẽ Paciſ. deciſ. 51. nu. 8. in Recanaten. tranſactionis 22. Iun. 1592. coram D. Gipſio, & alias ſæpe, Pacific. inſpect. 2. c. 2. nu. 62. & 144. & Flor. de Men. q. 12. nu. 44. & Rod. Suar. in l. poſt rem iud. 2. p. §. ſed pro euidentia, a nu. 37. & 50. & 51. vbi addit. Valdes alios citat.

Num. 520. & vide dicta ſupra nu. 4.

Num. 522. ibi, nu. 1. Vant. de nullit. tit. quot. & quib. mod. null. prop. poſſit, nu. 30. Grat. c. 41. nu. 22.

Nu. 525. Et quia executor eſt iudex ſolius penſionis, Ordinarius vero nullitatis, aut reformationis, & ſic vnus non debet impedire aliũ, Zauall. q. 897. nu. 909. & ſeq. cum alijs, qui tamen male id intelligit, quando penſionarius eſt in poſſeſſione percipiendi; non enim id eſt neceſſarium, vt executor poſſit procedere, &c.

Nu. 526. ibi, Conſonum, Cæſ. de Graſſ. dec. 101. ſeu 8. de ſent. & re iud. nu. 2. & 4. & deciſ. Neritonen. 26. Nouemb. 1607. ſupra adducta, nu. 472.

Nu. 528. nu. 1. Leo in Theſ. for. Eccl. c. 22. n. 34. & 39.

Nu. 529. Et circa eã Rot. in vna Oxom. penſionis 28. Iun. 1595. reſoluit, quod clauſula ſine reſeruatione poſita in commiſſione Martij facta cantori, quæ cenſeretur repetita, ſi nuntius commiſiſſet cauſam alteri, non tamẽ afficit ipſum Nuntium, qui eam ad ſe auocauit, &c.

Nu. 533. in fin. ibi, dub. 1. & deciſ. Abulen. penſionis ſupra adducta, nu. 10.

Num. 534 ibi, q. 113. Mand. reg. 27. q. 6. nu. 3. & 24. In fin. ibi, 551. 550.

Nu. 543. fi. & de citatione ad valuas, ſeu per edictum proteſtata, docet Seuerol. de remiſ. c. 31. nu. 7.

Nu. 544. ibi, nu. 26. Menoc. de arb. caſ. 12. & de recup. rem. 1. a num. 252. Gratian. diſc. for. c. 170. nu. 5. Paciſ. de Sal. interd. inſpect. 2. cap. 12. à nu. 103.

Nu. 545. ibi, de obligat. cam. 1. p. q. 3. & 2. p. ad 4. partic. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 22. nu. 68. & 73. Paciſ. de Salu. inſpect. 1. c. 4. à nu. 22. & 107. & inſp. 2. cap. 2. à nu. 98. & Zauall. quæſt. 897. num. 907.

Nu. 546. Et de exceptionibus, quæ oriuntur ex ipſis literis pẽſionis, vide ſupra, n. 489. & 519. & infra n. 554.

Num. 547. ibi, part. 2. & Paciſ. de inſpect. 2. c. 2. nu. 78.

Nu. 548. Et in vna Romana penſionis 17. Iun. 1603. coram Illuſtriſſ. Millino fuit reſolutum, Quod cũ literę penſionis ſint iuſtificatæ, illis danda eſt executio, nõ obſtante exceptione extinctionis propter exactionem ante expeditionem literarum contra formam decreti; quia probatio vtriuſq; requiſiti deficit, & quod penſio ſit exacta, & quod ſit exacta ante expeditionẽ; & cum iſta exceptio non ſit clara, nõ poteſt impedire executionem literarum Apoſtolicarum. Nec obſtat ſententia declaratoria irregularitatis cõtra penſionarium, quia eſt ſine proceſſu, & non percutit tempus reſeruationis pẽſionis, & dicitur lata in contumaciã, & reſoluta per cõparitionẽ.

Num. 561. & Azor 2. p. lib. 8. cap. 9. quæſt. 3.

Nu. 562. ibi, 1568. contra Collegium Conchenſæ Salmanticæ fundatũ à D. Didaco Ramirez de Haro Epiſcopo Conchen. cui per bullam Adriani VI. in eius erectione pro ſua ſuſtẽtatione fuerat applicata medietas fructuũ parochialis Eccleſiæ de Villanueua de la Iara Cõchen. diœceſ. quæ applicatio fuit nulla iudicata, quia nõ fuit facta mẽtio de quadã pẽſione 200. ducatorũ reſeruata ſuper fructib. dictæ parochialis, licet conditionaliter, vt latius refert in d. libro ſtatutorũ d. Collegij impreſſo.

Nu. 564. Et fuit dictum in cauſa Metropolitana penſionis 1598. corã D. Orano, vbi fuit dictum, quod impoſitiones, & onera religionis, non dicuntur onera perpetua, ita quod de eis ſit facienda mẽtio, cũ in omnib. prioratibus, vel commẽdis inſit ex earũ natura impoſitio debita religioni, vltra quod de ea ſatis videtur facta mentio ex eo, quod penſio reſeruatur immunis ab omnibus onerib. religionis, & cõmunis ærarij, tã Ordinarijs, quã extra ordinarijs, ex qb⁹ Papa potuit in genere cogitaſſe de iſtis onerib. ꝙ ſufficit ad excludẽdã ſubreptionẽ, &c.

Nu. 565. ibi Rot. in dec. 733. nouiſ. Farin. Et in fi. quãuis Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. nu. 68. contrarium tenere videatur, inquit enim; quod contra agentem ad ſolutionem penſionis opponi poteſt exceptio nullitatis reſeruationis penſionis, quæ in continenti probari poſſit; penſio enim reſeruata ſuper beneficio alia penſione grauato, nulla facta expreſſione in literis de priori reſeruatione eſt nulla, vt per Caſſad. d. dec. 3. nu. 1. de penſ. ideo ſi reus, contra quẽ agitur ad penſionis ſolutionem, exhibeat literas, ſiue tranſumptũ reſeruationis Prioris pẽſionis, quo concludenter probatur nullitas poſterioris, illa exceptio impedit & retardat ſolutionem, & literæ tribuunt iuriſdictionem tam ſuper principali, quam ſuper exceptione nullitatis appoſitæ, ſuper qua poteſt iudex ſuam proferre ſententiam, Bellam. in deciſ. 28. verſ. aut literæ ſunt, & Felin. in cap. ſuper literis, num. 30. de reſcrip. Hæc Leo: qui plane ſentit, opponentem iſtam exceptionẽ nõ teneri amplius oſtendere quã reſeruationẽ prioris penſionis, non autẽ eã eſſe validã; & cõſequẽter iſtam exceptionem non requirere altiorem indaginem.

Nu. 569. Sal. alias c. 5. Rebuſ. ad l. Gallic. to. 1. tit. de liter. oblig. art. 3. gl. 2. nu. 5. Areu. l. fin. tit. 21. lib. 4. Recop. nu. 21. Rodrig. de except. c. 3. nu. 16. Duennas reg. 277. ampl. 5. ad fin. Quamuis contrarium teneat Gratian. deciſ. 138. num. 3. & diſcept. for. c. 150. à nu. 18. cum alijs.

Nu. 570. ibi, procedatur, niſi executor in exequendo modum excederet, & appellaretur expreſſa iuſta cauſa.

In fin. ibi, nu. 32. d. à nu. 32. Contard. in l. vnica, C. ſi de moment. poſſeſſ. limit. 19. Lancell. de attent. 2. p. c. 12. limit. 53. Nauar. in c. cum cõtingat. de reſcr. 6. & 14. cauſ. nullit. & Flor. de Mena quæſt. 12. num. 43. & 44. Zauall. quæſt. 897. & 906. & 925.

Nu. 573. ibi, Sal. Tib. lib. 2. cap. 27. nu. 4. & lib. 2. c. 21. alias 17. a num. 3. & infr. dele lin. 1. c. 27. nu. 4. ibi, nu. 224. & Gratian. diſc. for. cap. 41. nu. 21.

Num. 580. Videtur etiam, quod ſi in primo monitorio, ſeu mandato, mandatur titulari ſub pœna excõmunicationis, quod infra talẽ terminũ ſoluat pẽſionẽ, alias declarabitur in illam incidiſſe, &c. poterit abſque alio

manda-

mandato declarari incidiſſe in excommunicationem in primo monitorio comminatam, ſaltē in ſubſidium, vbi executio realis vel perſonalis poſſit fieri, cum non agatur de declaratoria incurſus pœnarum dictarum.

Nu.587. Quãuis in vna Illerden. penſionis 13. Nouē. 1593. coram D. Orano Rota cenſuit, Sententiam Auditoris cameræ latam contra reſignatarium ob non ſolutionē pēſionis reſignanti reſeruandæ fuiſſe nullā ideoq; reuocandā, quia non fuit in poteſtate Auditoris cameræ per ſententiā declarare eum incidiſſe in cenſuras comminatas in monitorio ob non paritionem, & non ſolutionē penſionis, niſi præmiſſis diligentijs requiſitis de faciēdo executionem realem vel perſonalē, iuxta diſpoſitionem Concil. Trid. ſeſ. 25. de refor. c. 3. §. in cauſis vero iudicialibus, vt fuit reſolutū in vna Salam. cenſurarū corā Decano 16. Febr. 1596. & tanto magis, quia nedum præcedere debuerat liquidatio terminorum decurſorum, & nō ſolutorum: ex quo ſententia lata pro debito illiquide eſt nulla, Galleſ. de oblig. cam. tit. de liquidat. nu. 12. & fuit dictum corā eo in vna Bracaren. pecuniaria; ſed etiā quia prædictus reſignatarius proteſtatus fuerat, nihil fieri, niſi verificatis verificādis; quo caſu ſiue actū ſit in iudicio poſſeſſorio adipiſcēdæ, ſiue executiuo literarū Apoſtolicarū, oportuit per penſionariū iuſtificari oia narrata in literis: nā ſine iuſtificatione Auditor cameræ nō potuit executiue procedere, c. ſuper literis cū ibi notat, per Imol. nu. 19. de reſcrip. & eſt deciſio Rotæ Cæſar. de Graſſis 12. de probat. nu. 3. Quæ reſolutio Rotæ, quatenus vult non potuiſſe dari dictam declaratoriam, niſi in ſubſidium, & factis diligentijs, eſt contra dictam declarationem S. Congreg. & contra tenorem ipſarum literarum penſionum. Et quando requirerentur dictæ diligētiæ, eis prætermiſſis declaratoria non eſſet nulla, ſed iniuſta, quia Concilium non annullat excommunicationem ſine illis latam, vt etiam declarauit d. S. Congregat. quod excommunicatio eſt valida, & qui tali excommunicatione ligatus exiſtit, indiget abſolutione, &c.

Nu.588. Rurſus aduerte, quod penſio vulnerata per ſententiam latam contra eam nō meretur, nec habet paratam executionem, ſed ceſſat via executiua, donec pro ea ſint latæ tres ſententiæ conformes, ſicut etiam inſtrumentum cameralæ, ſeu guarentigiū, quia cauſa ſemel effecta appellabilis, ſemper remanet appellabilis: reg. non licet actori in 6. & reg. nō debet. Ita Rot. dec. 132. in princip. p. 2. diuerſ. & dec. 122. nouiſ. Farin. nu. 5. quæ eſt etiā apud Paciſ. de Salu. interd. dec. 163. nu. 4. & in cauſa Firmana penſionis 14. Decē. 1592. coram D. Millino, & in Rom. fructuum dotis 24. Maij 1599. coram D. Lita, & in alia Romana cenſus coram eodem 28. Iun. 1599. quæ eſt 55. nouiſ. Farin. & fuit confirmatum in eadem corā eod. 5. Iun. 1600. quæ eſt 57. Farin. & dictum procedere, etiamſi ſuper validitate plures ſententiæ antea latæ eſſent Rot. etiam in Beneuen. pecuniaria 25. Iun. 1599. corā D. meo Corduba poſita per Sal. Tiber. in praxi lib. 3. ſub c. 17. pag. 363. in nouiſſima editione, & in Anconitana aſſecurationis 1. Iul. 1602. corā D. Coccino, vbi quod pronuntiatio ſuper inualiditate decreti non vulnerat obligationem, ſed ſolum ipſum decretum, ſeu mandatum executiuum, vt in d. deciſ. 132. & 110. & 111. nouiſ. Far. Rot. etiam in Conchen. Archipresb. de Buendia 1. Iulij 1605. coram D. Penna, Gratian. in addit. ad deciſ. 220. num. 4. & diſcep. for. cap. 103. a num. 1. & 10. Gonçal. in regul. menſium gloſ. 6. a nu. 202. & 235. qui num. 211. & 236. dicit id procedere, etiamſi decreretur, ſententiam vulnerantem eſſe nullam, quando de nullitate res iudicata non adeſt, vt Rot. (inquit) ſæpe cenſuit. Et ita d. Anconitana aſſecurationis fuit dictum per aliquos ex Dominis; quia eadē ratio militat, & ſicuti licet actori appellare, ita licet reo à contraria ſententia. Quamuis contrariū, nēpe, quod ſententia nulla nō vulnerat obligationem cameralem ſeu penſionem, fuiſſet dictū in cauſa Eboren. penſionis 9. Iunij 1595. coram D. Corduba, de quo etiam in d. Beneuent. pecuniaria, & tradit Gratian. d. cap. 103. a nu. 6. & ita lata aliqua ſententia contra penſionem, ſeu inſtrumentum, ac cauſata vulneratione, commiſſio ampliationis ſignatur ſimpliciter abſque clauſula ſine retardatione, ſeu alia, vt teſtatur Marcheſ. de cōmiſ. 2. p. c. 4. de comm. app. nu. 59. alias 1. p. cap. 14. num. 59. & Gonçal. d. gl. 6. nu. 204. & ſequitur Zauall. q. 897. à nu. 868. Vnde quando poneretur clauſula, ſine retardatione, cum clauſula, arbitrio Rotæ, cū intelligatur prout de iure, & arbitrium debeat eſſe iuri conſonum, vt dictum eſt nu 520. perinde tunc eſt, ac ſi non eſſet appoſita; neq; id negat Rot. in illa Nerotonen. pēſionis 26. Nouembris 1607. coram D. Cauallerio ſupra adducta, nu. 472. ſi in ſententia dictum fuiſſet, penſionem eſſe nullā; quamuis ſecus eſſe dicat, vbi ſolum annullatur proceſſus factus ante iuſtificationem literarum, vt ibi, ſeu vbi ſolum fuit pronunciatum per executorem literarum non fuiſſe iuſtificatas, vt in Aſtoricen. Archidiaconatus 6. Nouemb. 1602. coram D. Lancellotto.

Aduertendum eſt etiam, quod petens penſionem nōmine penſionarij cum mandato ipſius, non tenetur docere de ſuperuiuentia illius, ſeu afferre fidem & teſtimonium vitæ, ſecundum Rot. in vna Toletana penſionis 5. Decembris 1613. coram Domino Iuſto, vbi fuit tentum, Quod procurator oſtendens mandatum penſionarij, ex cuius perſona agit, non tenetur docere de ſuperuiuentia, cum nō agat nomine proprio fundans intentionem ſuam ſuper vita illius. Vnde qui ait expiraſſe mandatum morte mandatis, & ita vult excludere procuratorem agentem contra ſe nomine Domini, tenetur probare mortem; & hoc modo applicatur communis diſtinctio Doctorum, & deciſ. Achill. 1. de probat. Cæſaris de Graſſ. 1. qui filij ſint legitimi, &c. Cui ſententiæ fauet Leo in Theſaur. for. Eccleſ. cap. 22. num. 73. dicit enim, quod contra agentem ad ſolutionem pēſionis opponi poteſt exceptio extinctionis penſionis, quæ extinguitur morte penſionarij, ſi procurator agat pro exigenda penſione nomine principalis, qui in longinquis partibus deceſſit, ſi habet in promptu probationem mortis, &c. Sed id ego exiſtimo procedere, & eſſe intelligendum in pēſionibus decurſis ante mandatum, in quibus militat illa ratio, quod procurator non ſe fundat in ſuperuiuentia penſionarij, & quod dicens expiraſſe mandatum morte mandantis, id tenetur probare. At in penſionibus decurſis poſt mandatum neceſſaria eſt probatio ſuperviuentiæ penſionarij, cum in ea neceſſario ſe fundet procurator eas petens tāquam debitas ſuo principali cui non deberentur, niſi ſuperuixiſſet, cum penſio expiret morte penſionarij: & ſic intrat illa communior concluſio Doctorum, quod fundans ſe in vita alicuius, tenetur eam probare neque præſumitur viuere vſq; ad cētum annos, de qua poſt alios Mand. reg. 19. de infirm. q. 6. nu. 8. Ant. Gabr. concluſ. 16. de præſump. num. 6. Paz in praxi, 3. p. 1. tomo, nu. 10. Pacian. de probat. lib. 2. cap. 7. & 8. Rot. deciſ. 102. num. 6. & 7. p. 1. diuerſ. Gratian. diſcep. for. cap. 78. a num. 3. Et ita in propoſito tenet Gregor. Lop. in l. 14. tit. 14. p. 3. verb. abonda que prueue, & cum eo Ioan. Guttierr. pract. lib. 2. q. 7. nu. 7. & Curia Philipp. 1. p. §. 17. num. 22. dicentes, quod petentes annos reditus per viam petitionis ſalarij, vel alias ad vitam, tenentur oſtendere ſe vixiſſe toto illo tēpore, de quo ſalarium vel penſio petitur: ſicq; videmus (inquit Guttierrez) obſeruari quotidie in habentibus annuos reditus ad vitam ſuper regalibus, vel annuas penſiones ſuper reditibus beneficiorum Eccleſiaſticorum; nam cum ad exigendum mittant Nuntios &

procuratores cum mandato ſpeciali, niſi etiam iſti procuratores oſtendant & tradant teſtimonium vitæ ſuorum principalium, minimè fit ſolutio eiſdem de prædictis reditibus, atque penſionibus decurſis. Cui quidem communi praxi, & ſtilo non repugnat Rota in d. Toletana, quæ plane loquitur in primo caſu, quamuis Leo ſupra contrarius eſſe videatur.

Cap. vltimum.

NVm. 1. ibi, c. 76. Leſſ. de iuſt. & iur. lib. 2. c. 34. dubio 2. à nu. 5. Azor. 2. p. lib. 3. cap. 1. quæſt. 4. & Vgol. de officio Epiſc. cap. 50.

In fin. & Azor. d. cap. 1. quæſt. 5.

Nu. 4. Azor. d. lib. 3. 2. p. c. 12. & Vgolin. d. cap. 50. de officio Epiſcop. nu. 1.

Nu. 8. in fi. ibi, Coram D. Pāphilio, & nouiſſimè fuit reſolutum in Narnien. beneficiorū 30. Oct. 1602. in nou. Farin. dec. 173. & in cauſa Aquinaten. beneficij 2. Maij, 1603. & in Narnien. Canonicatus & beneficiorum 30. April. 1604. corā D. Lita in d. nou. Farin. in deciſ. 610. & nullius beneficij 28. Maij 1604. corā D. Ludouiſio, apud Farin. i dec. 12. nouiſ. & in cauſa Placētina beneficiorū, 23. Mart. 1609. corā D. Pamphilio iuniore, & tradit etiā D. Card. Tuſch. concl. 60. lit. B. quod ſimplex beneficiū dicitur, quod non habet curam, neq; populū etiāſi ſit ſacerdotale, & reſidentiam continuam requirat; & concl. 63. nu. 4. quod omnia beneficia præſumuntur ſimplicia.

Num. 9. in fin. Io. Quintin. in c. de multa de Præb. nu. 30. & Leſſius ſupra nu. 9.

Num. 10. & Leſſium d. nu. 9. vide etiam Quintinum in d. ca. de multa, à nu. 32. & 104. Moſconium de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. part. 1. cap. 12. & Tuſch. concluſ. 419. litera D.

Num. 12. poſt Leſſium Tuſch. concluſ. 54. lit. B. nu. 4.

Nu. 31. ibi, commendam, & in Salaman. del voto 12. Oct. 1585. corā D. Orano ſupra adducta, c. 2. nu. 111. & in Fauentina iuris inſtituendi & cōferendi 4. Feb. 1585. coram D. Vicecomite, in nouiſ. Farinac. 638. nu. 4.

Nu. 32. ibi, nu. 70. Sarnen. in reg. de infirm. quæſt. 17.

Nu. 37. & in c. ad aures. de reſcrip. nu. 3. & in cap. 1. & offic. de Legat. num. 23. & nouiſſime Tuſch. concluſ. 59. litera B.

Nu. 38. & D. Frechilla in c. admonet. de renunt. nu. 3. dicens, ſub verbo, beneficium, ex proprietate ſermonis omnia beneficia cōprehendi, niſi ex intentione diſponētis, & ex ſubiecta materia aliud colligatur: & ſic procedere textus in cap. cum in illis de Præben. in 6.

Num. 40. Azor 2. p. lib. 3. cap. 44. q. 7. & 8. & Tuſch. d. concluſ. 59. litera B. nu. 2.

Nu. 41. ibi, nu. 3. Gonçalez ſup. nu. 24. & Tuſch. d. n. 2.

Nu. 49. & D. Sahagun in c. ad aures, de reſcrip. nu. 3.

Num. 50. & Io. Quintinus in d. ca. de multa, nu. 31. & Domino Frechilla in d. cap. admonet. nu. 3. relatus ſupra num. 38.

Num. 54. ibi, Cald. ibi, quem ſequitur Tuſch. d. concl. 59. lit. B. num. 3.

Num. 56. De qua Valençuela Velazquez in defenſione monitorij Pauli Quinti, par. 4. num. 50. Aſtor. de ſynod. 3. dub. à num. 13. & Archiepiſcopale Bononien. par. 7. ſerm. 2.

Num. 58. poſt Sarm. Azor 2. p. lib. 7. c. 33. q. 6. Suar. de legib. lib. 2. cap. 11. nu. 10. & cap. 17. à nu. 2.

Nu. 59. poſt Sanc. late Car. Tap. ad Rubr. ff. de conſt. princ. cap. 5. à nu. 1. Alex. Mon. de diſtrib. quotid. p. 2. q. 14. à nu. 5. Salas de legib. diſput. 20. ſect. 10.

Nu. 61. Et quāuis Io. And. ad Spec. tit. de fil. presbyt. & Oldr. cōſ. 215. nu. 6. dicat, quod diſpēſatus vt poſſit beneficia obtinere, etiamſi curam habeant animarū, poteſt habere Canonicatum & Præbendam Eccleſiæ cathedralis vel Metropolitanæ, cum poſſit habere curatum, quod eſt maius, & ſequitur Zauall. q. 829. à nu. 8.

Nu. 65. ibi, & 12. & nouiſſime Zauallos q. 829. allegās etiam Iaſ. conſ. 104. nu. 4. volum. 1.

Nu. 66. & l. 4. tit. 15. p. 4. & ibi Greg. verb. Obiſpados.

Nu. 70. ibi, qui id non dicunt. Id tamen tenet Michael Martinez del Villar del patronado de Calatayud, 9. par. coſtumbre 5. nu. 4. nempe, quod diſpenſatus ad ordines intelligitur conſequenter diſpenſatus ad beneficia ſimplicia, ſunt enim conſecutiua vnum ad aliud, citans Calderin. conſ. 1. de fil. presbyt. & poterat etiam citare Oldrad. conſ. 215. nu. 6.

Nu. 72. ibi, nu. 3. ad fin Greg. d. l. 4. tit. 15. p. 4. verb. que ayan dignidades, Mandoſ. de ætate minori q. 23. nu. 2. & 3. Azor. 2. p. lib. 6. c. 3. q. 4. & 5. Stephan. de Auila de cenſur. 7. p. diſput. 3. dub. 6. 4. not.

Num. 73. Azor. d. lib. 7. cap. 33. q. 6. Salas de legib. diſput. 20. ſect. 3. nu. 18. & ſect. 11. & Suar. eodem tractat. d. lib. 6. cap. 17. nu. 11.

Poſt num. vlt. Vnde etiam non placet Intellectus D. Sahagun in c. ſuper literis, de reſcript. num. 29. dicentis, ex illo indiuidui Epiſcop. Sagien. in reſcripto expreſſi non poſſe conueniri alium Sagien. præter Epiſcopum, iuxta l. hæres. 98. §. 1. ff. delegat. 3. & l. 1. verſ. item ſi duæ, ff. de auro & argen. l. vbi probatur, quod ſi nominentur aliqua indiuidua ſpeciei contentæ ſub genere, ad alia in eadem ſpecie contenta non porrigitur illud genus: & idem probatur in l. cum de lanionis, §. cui fundum, ff. de fund. inſtit. Quem etiam intellectum videtur idem tradere in cap. 1. de offic. deleg. num. 24. vbi tamen ſatis confuſe procedit. Cōuincitur enim iſte intellectus, quoniam in d. l. hæres, §. 1. & in d. l. 1. verſic. item ſi duæ ideo in legato facto alicui de duabus ſtatuis marmoreis, & de omni marmore, non comprehenduntur aliæ ſtatuæ Marmoreæ præter duas; quia vt inquit I. C. in d. §. 1. duas ſtatuas legando poteſt videri non putaſſe in marmore ſe ſtatuas legaſſe. Et ſimilis ratio traditur in §. cui fundū: alias enim ſuperfluum eſſet legatum duarum ſtatuarū, fruſtraq; illæ eſſent nominatæ & expreſſæ, Abbas in c. ſedes de reſcrip. nu. 11. Quæ ratio ceſſat in caſu d. c. Rodulphus, vbi fuit nominatus Epiſcopus Sagien. in literis & commiſſione, quia contra eum in particulari fuerunt impetratæ; & ideo dicta nominatio & expreſſio non erat ſuperflua, ſicut non eſſet ſuperflua, ſi reſcriptū fuiſſet impetratum contra eū, & quoſdam alios Sagien. ciuitatis, maxime quod Epiſcopus propter ſuam dignitatem & præeminentiam non videretur venire in clauſula generali, arg. d. c. ſedes de reſcrip. & ibi Doctores & D. Paz in praxi 1. to. 4. annotat. de procuratore, nu. 22.

S E C V N D Æ
P A R T I S

Caput primum.

NVm. 4. poſt Greg. Menchaca de ſucceſ. creat. §. 22. Iul. Clar. §. teſtam. q. 27. Craſ. de ſucceſ. §. teſtam. q. 34. Eſpino de teſtam. gl. Rubr. 14. Alex. Mon. de diſtrib. quotid. p. 3. q. 1. 2. 3. & 4. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 34. D. Cardin. Tuſch. concl. 97. litera B. & concl. 396. & ſeq. lit. C. Vgol. de offic. Epiſcop. c. 14. ex §. 8. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 5. à nu. 37.

In fin. Leſſ. de iuſtit. & iur. lib. 2. cap. 4. dubio 6. & cap. 19. dubitat. 4. Azor. inſtit. mor. 2. parte libro 7. cap. 8.

& ſe-

Digitized by Google

& ſequentib. & Fr. Ant. Molina Carthuſ. in inſtruct. ſacerdot. tractat. 2. c. 15. & ſeq. & Pet. Ledeſm. in ſum. 2. p. tract. 4. c. 3 à concluſ. 17. ad 28.

Nu. 6. ad fi. ibi, Lud. Lop. Leſſius, Azor, Mol. Carthuſ.

Nu. 9. in fin. ibi, Bonaque, & videntur tenere Auend. reſponſ. 19. nu. 6. Molin. de primog. d. lib. 2. c. 10. nu. 50. & Barboſa in d. l. diuortio, 2. p. nu. 68. & ſequuntur Leo d. c. 34. nu. 16. Piaſec. d. 2. p. c. 5. nu. 39. Leſſius d. lib. 2. c. 4. nu. 39. & ſeq. & c. 19. nu. 41. & Azor. 2. p. lib. 8. c. 3. q. 2. qui tamen noſtram ſententiam tenuit, d. lib. 7. cap. 9. quæſt. 5.

Num. 10. ibi. patrimonialibus, Azor. d. q. 5. & 2.

Ibi, c. 5. & 4. p. c. 5. nu. 1. quem ſequitur Molina Carthuſ. d. c. 15. §. 2. & cap. 16. §. 2. Fine, id etiam intelligitur procedere in diſtributionibus quotidianis per quib. etiã non poteſt clericus teſtari attento iure communi, vt ſẽtit Abb. in repet. c. cum eſſes de teſtament. nu. 23. & Barbatia in tract. de præſtantia Card. q. 3. nu. 46. & expreſsè tenent Nicol. de Vbal. de ſucceſſ. cleric. vlt. p. nu. 19. Nauar. de redit. q. 1. nu. 74. alias mon. 30. Sarm. 3. p. c. 5. nu. 6. D. Ioan. Ocon in c. 1. de cleric. non reſid. in 6. nu. 63. & ſeq. Et probatur ex d. c. cum in offic. c. ad hæc, & c. quia nos de teſtam. cum alijs, vbi prohibentur clerici teſtari de bonis acquiſitis per Eccleſiam, & eius intuitu. Et negari non poteſt, diſtributiones quotidianas acquiri per Eccleſiã, & eius intuitu, rationeq; Canonicatus, ſeu beneficij, licet dentur ratione aſſiſtẽtiæ, ſeu laboris, adhuc enim dãtur vt Canonico ſeu beneficiato, nec refert quòd ſit Dominus earũ, d. c. vnico: nam non eſt Dominus abſolutus, ſed cũ prohibitione teſtandi, ſicut etiam eſt Dominus beneficiatus aliorum redituum, & maxime acquiſitorũ ex eis, vt ſupra dictũ eſt; & tamẽ nõ poteſt de illis teſtari de iure cõmuni. Et ita de iure tendendũ eſt, quãuis in contrariũ ſit communis ſententia, quã tenent Domin. nu. 3. & Franc. nu. 4. in d. c. vnico, §. qui vero, & in c. præſenti de offic. Ord. in 6. Pariſ. qui teſtatur de communi conſ. 33. volum. 4. Gig. conſ. 144. nu. 5. Burſat. 226. nu. 49. volum. 3. Couar. in d. c. cum in officijs, nu. 4. Auend. reſp. 19. nu. 6. Redoan. de ſpolijs q. 1. nu. 27. Iul. Clar. d. §. teſtamentũ q. 27. nu. 10. Craſſ. eod. §. q. 34. nu. 8. & nouiſſimè Alex. Moneta d. p. 3. de diſtrib. q. 2. 3. & 4. 2. concl. Leo d. c. 34. nu. 27. Tuſch. concl. 512. litera D. Vgolin. de offic. Epiſcop. c. 19. §. 2. ſub nu. 6. verſ. verum, & alij per eos ralati. Quæ ſententia ſolum de iure poſſet admitti in diſtributionibus extraordinarijs funeralium, & anniuerſariorum, aut alias pro tempore obuenientibus, & non perpetuo relictis beneficiatis, ex Nicolao de Vbald. ſupra, Barboſa ſupra nu. 66. ad fin. Nauar. d. q. 1. mon. 19. nu. 2. & 39. nu. 5. D. Io. Ocon ſupra nu. 64. & Mol. diſp. 142. & 147. in principio.

Nu. 12. Et nouiſſimè in vna Barchinonen. fructuum, 4. Iulij. 1607. coram D. Iuſto fuit reſolutum, quòd licet Rota, &c. Rubr. fructus 2.

Num. 14. Et Leſſius d. lib. 2. c. 19. à nu. 44.

Nu. 18. Azeued. in l. 1. tit. 8. lib. 5. Rec. nu. 54. & Parl. quæſt. 16.

Num. 19. Poſt Zauallos & Azor. d. 2. p. lib. 7. c. 9. quæſt. 1. & lib. 8. cap. 4. quæſt. 4. Piaſec. in praxi Epiſcop. par. 2. cap. 5. num. 40.

Nu. 20. Eandem opinionem tenet Alex. Monet. d. p. 3. de diſtrib. q. 2. num. 5. & q. 4. nu. 11. vbi amplius ait admittendam eſſe cõſuetudinẽ ſaltem memorialem diſponendi de huiuſmodi reditibus, etiã in profanos vſus, non ſolum per vltimã voluntatẽ, ſed etiam inter viuos: quia non eſt (inquit) cõtra ius diuinũ ac naturale, ſed humanũ. Quod tamẽ mihi non placet quoad diſpoſitionẽ inter viuos: nã ſi in profanos vſus expenderẽtur in notabili quãtitate, & cũ magno exceſſu, eſſet re vera contra charitatẽ, ſeu miſericordiã, quæ perſonas Eccleſiaſticas arctius obligat ratione ſtatus earũ & qualitatis ipſorũ reditũ iuxta doctrinã cõmuniter receptã & dictã ſup. n. 5.

Nu. 27. ibi, c. 14. a nu. 1. Pinel. in l. 1. C. de bon. matern. 3. p. n. 64. Barboſa in l. filio familias 26. §. fi. nu. 26. ff. ſolu. matrim. D. Cardin. Mantica de tacit. & ambig. conuent. lib. 5. tit. 7. à nu. 1. & Rebell. de obligat. iuſt. 2. p. lib. 14. q. 5. nu. 1. Guttierrez de gabell. q. 40. nu. 2. & 7. cũ cõmuni.

Nu. 29. Azor. 2. p. lib. 7. c. 10. q. 3. & lib. 9. c. 2. q. 7. & nouiſſimè Mantica de tacit. & ambiguis cõuent. lib. 5. tit. 3. nu. 21. & tit. 13. nu. 33. ſequitur Barboſa in d. l. filio familias, §. fin. nu. 21. dicens, quod per dictam extrauagantem prohibentur beneficiarij locare res Eccleſiæ vltra triennium; & tamen non obſtante ea prohibitione poſſunt locare fructus beneficiorum ad ſe pertinentes vſq; ad ſeptennium, d. c. fi. ne Prælati vices ſuas; immo & ad plures annos, dummodo non excedatur decennium, d. Clem. 1. de reb. Eccleſ.

Nu. 33. Cerdan. de Tallada in veriloquio de eſtado c. 12. §. 2. pag. 153. Rebell. d. 2. p. lib. 14. c. 5. nu. 10. & 11. & Fr. Raph. de la Torre de relig. q. 87. art. 3. diſput. 8. nu. 9. Azeuedo. in l. 33. tit. 3. lib. 1. Recop.

Nu. 35. Et Azor. d. lib. 9. c. 2. q. 7. ait, putare cõſuetudine eſſe receptũ, ne beneficiarius cleric⁹ locet ſui beneficij fructus vltra triẽniũ, quæ ſeruãda eſt vbi fuerit recepta.

Nu. 36. Refert & ſequitur Marc. Ant. Genuẽ. in praxi cap. 75. nu. 16. in annotatione.

Nu. 37. Et ita plane ſentit Leſſius d. lib. 2. c. 35. n. 122. ad fi. ibi, Poſsẽt redimi fructus triẽnij ſicut, et locari quãuis cõtra teneãt Azor. 2. p. lib. 8. c. 10. q. 11. & c. 11. q. 2. & 14. & Suarez de relig. 1. 10. tract. 3. lib. 4. c. 16. nu. 9. & 17.

Nu. 40. Et nouiſſime Mãtica, d. lib. 5. tit. 13. n. 41. & 42.

Nu. 41. ibi, art. 11. & Salas de legib. diſp. 13. ſect. 5.

Nu. 46. Quarant. in ſumm. Bullar. verb. alienatio. nu. 48. Mantic. ſupra à nu. 34. Azor. 2. p. lib. 9. c. 2. q. 1. & Rebell. 2. p. lib. 14. quæſt. 5. num. 9.

Nu. 49. ibi, c. 73. dic. d. c. 75. alias 73. Fine, Sarm. ſelect. lib. 6. c. 5. & nouiſſime ſumm. Bullar. Quarant. d. verb. alienatio nu. 18. Paz in l. 200. ſtili, nu. 129. dicens veriorẽ & communiorem Vgol. de offic. Epiſc. c. 14. §. 7. nu. 5. & l. 4. & Rebell. d. lib. 14. 2. p. q. 6.

Nu. 50. Et magis communiter teceptam, & maiori habere æquitatem, Mantica, qui eam videtur ſequi d. lib. 5. tit. 5. nu. 19. & 31.

Nu. 51. ibi, ꝓhibitio, de qua reg. vtile, & vltra Doctores ibi late Vaſcõcel. diuerſ. iur. arg. lib. 2. c. 16. & li. 4. c. 17.

Num. 52. & Mantica d. tit. 5. nu. 40. & 41.

Nu. 53. ibi, Gut. Gen. Sarm. ſumm. Bull. Mãtic. n. 32.

Ibi, & alij ſupra, & Rot. deciſ. 709. part. 1. diuerſ. & in Rom. Caſal. corã D. Blãchetto 21. Maij 1593. ibi, Quod contractus eſt indiuiduus ex veriſimili mente contrahẽtium, licet naura eius ſit diuiſibilis. Quæ mens colligitur ex reſeruatione beneplaciti Apoſtolici cum clauſula, nec alias, aliter, nec alio modo: quod cũ nõ interuenerit, nec etiam ſuſtinetur locatio propter additionẽ dictę clauſulæ etiam pro tempore licito, cum remoueat conſenſum partiũ non ſecuta conditione, Grat. conſ. 158. n. 13. lib. 2. & fuit reſolutũ in his terminis in Romana palatij 10. Ianuar. coram Mediolan. Grat. in addit dec. 150.

Nu. 54. in princip. aut vbi, ibi, nu. Mant. nu. 32. & 39. & Rot. d. deciſ. 70. nu. 6. ſumm. Bullar. d. nu. 18.

Nu. 55. Azor. d. lib. 7. c. 10. q. 4. & lib. 9. c. 2. q. 4. Genuẽ. dec. 75. n. 15. in annot. & Grat. diſcept. forẽſ. c. 162. n. 22.

Num. 58. ibi, p. 1. d. nu. 1. & Paz in d. l. 200. ſtili ex nu. 67. & 73.

Num. 62. ibi, circa fi. Genuẽ. d. nu. 10. ſum. Bull. d. nu. 18. Azor d. lib. 7. cap. 10. q. 5. & 6. & d. lib. 9. cap. 2. quæſt. 3. & Rebell. d. lib. 14. quæſt. 6. num. 3.

Nu. 63. & Molina, ſumm. Bull. & Azor.

In fi. Et ita accipiendũ eſt, quod tradit Barboſ. in d. l. filio fam. §. 1. nu. 26. cum Alex. conſ. 165. lib. 2. Iaſ. conſil.

procuratores cum mandato ſpeciali, niſi etiam iſti procuratores oſtendant & tradant teſtimonium vitæ ſuorum principalium, minimè fit ſolutio eiſdem de prædictis reditibus, atque penſionibus decurſis. Cui quidem communi praxi, & ſtilo non repugnat Rota in d. Toletana, quæ plane loquitur in primo caſu, quamuis Leo ſupra contrarius eſſe videatur.

Cap. vltimum.

NVm. 1. ibi, c. 76. Leſſ de iuſt. & iur. lib. 2. c. 34. dubio 2. à nu. 5. Azor. 2. p. lib. 3. cap. 1. quæſt. 4. & Vgol. de officio Epiſc. cap. 50.

In fin. & Azor. d. cap. 1. quæſt. 5.

Nu. 4. Azor. d. lib. 3. 2. p. c. 12. & Vgolin. d. cap. 50. de officio Epiſcop. nu. 1.

Nu. 8. in fi. ibi, Coram D. Pāphilio, & nouiſſimè fuit reſolutum in Narnien. beneficiorū 30. Oct. 1602. in nou. Farin. dec. 173. & in cauſa Aquinaten. beneficij 2. Maij, 1603. & in Narnien. Canonicatus & beneficiorum 30. April. 1604. corā D. Lita in d. nou. Farin. in deciſ. 610. & nullius beneficij 28. Maij 1604. corā D. Ludouiſio, apud Farin. ī dec. 12. nouiſ. & in cauſa Placētina beneficiorū, 23. Mart. 1609. corā D. Pamphilio iuniore, & tradit etiā D. Card. Tuſch. concl. 60. lit. B. quod ſimplex beneficiū dicitur, quod non habet curam, neq; populū etiāſi ſit ſacerdotale, & reſidentiam continuam requirat; & concl. 63. nu. 4. quod omnia beneficia præſumuntur ſimplicia.

Num. 9. in fin. Io. Quintin. in c. de multa de Præb. nu. 30. & Leſſius ſupra nu. 9.

Num. 10. & Leſſium d. nu. 9. vide etiam Quintinum in d. ca. de multa, à nu. 32. & 104. Moſconium de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. part. 1. cap. 12. & Tuſch. concluſ. 419. litera D.

Num. 12. poſt Leſſium Tuſch. concluſ. 54. lit. B. nu. 4.

Nu. 31. ibi, commendam, & in Salaman. del voto 12. Oct. 1585. corā D. Orano ſupra adducta, c. 2. nu. 111. & in Fauentina iuris inſtituendi & cōferendi 4. Feb. 1585. coram D. Vicecomite, in nouiſ. Farinac. 638. nu. 4.

Nu. 32. ibi, nu. 70. Sarnen. in reg. de infirm. quæſt. 17.

Nu. 37. & in c. ad aures. de reſcrip. nu. 3. & in cap. 1. & offic. de Legat. num. 23. & nouiſſime Tuſch. concluſ. 59. litera B.

Nu. 38. & D. Frechilla in c. admonet. de renunt. nu. 3. dicens, ſub verbo, beneficium, ex proprietate ſermonis omnia beneficia cōprehendi, niſi ex intentione diſponētis, & ex ſubiecta materia aliud colligatur: & ſic procedere textus in cap. cum in illis de Præben. in 6.

Num. 40. Azor 2. p. lib. 3. cap. 44. q. 7. & 8. & Tuſch. d. concluſ. 59. litera B. nu. 2.

Nu. 41. ibi, nu. 3. Gonçalez ſup. nu. 24. & Tuſch. d. n. 2.

Nu. 49. & D. Sahagun in c. ad aures, de reſcrip. nu. 3.

Num. 50. & Io. Quintinus in d. ca. de multa, nu. 31. & Domino Frechilla in d. cap. admonet. nu. 3. relatus ſupra num. 38.

Num. 54. ibi, Cald. ibi, quem ſequitur Tuſch. d. concl. 59. lit. B. num. 3.

Num. 56. De qua Valençuela Velazquez in defenſione monitorij Pauli Quinti, par. 4. num. 50. Aſtor. de ſynod. 3. dub. à num. 13. & Archiepiſcopale Bononien. par. 7. ſerm. 2.

Num. 58. poſt Sarm. Azor 2. p. lib. 7. c. 33. q. 6. Suar. de legib. lib. 2. cap. 11. nu. 10. & cap. 17. à nu. 2.

Nu. 59. poſt Sanc. late Car. Tap. ad Rubr. ff. de conſt. princ. cap. 5. à nu. 1. Alex. Mon. de diſtrib. quotid. p. 2. q. 14. à nu. 5. Salas de legib. diſput. 20. ſect. 10.

Nu. 61. Et quãuis Io. And. ad Spec. tit. de fil. presbyt. & Oldr. cōſ. 215. nu. 6. dicat, quod diſpēſatus vt poſſit beneficia obtinere, etiamſi curam habeant animarū, poteſt habere Canonicatum & Præbendam Eccleſiæ cathedralis vel Metropolitanæ, cum poſſit habere curatum, quod eſt maius, & ſequitur Zauall. q. 829. à nu. 8.

Nu. 65. ibi, & 12. & nouiſſime Zauallos q. 829. allegās etiam Iaſ. conſ. 104. nu. 4. volum. 1.

Nu. 66. & l. 4. tit. 15. p. 4. & ibi Greg. verb. Obiſpados.

Nu. 70. ibi, qui id non dicunt. Id tamen tenet Michael Martinez del Villar del patronado de Calatayud, 9. par. coſtumbre 5. nu. 4. nempe, quod diſpenſatus ad ordines intelligitur conſequenter diſpenſatus ad beneficia ſimplicia, ſunt enim conſecutiua vnum ad aliud, citans Calderin. conſ. 1. de fil. presbyt. & poterat etiam citare Oldrad. conſ. 215. nu. 6.

Nu. 72. ibi, nu. 3. ad fin. Greg. d. l. 4. tit. 15. p. 4. verb. que ayan dignidades, Mandoſ. de ætate minori q. 23. nu. 2. & 3. Azor. 2. p. lib. 6. c. 3. q. 4. & 5. Stephan. de Auila de cenſur. 7. p. diſput. 3. dub. 6. 4. not.

Num. 73. Azor. d. lib. 7. cap. 33. q. 6. Salas de legib. diſput. 20. ſect. 3. nu. 18. & ſect. 11. & Suar. eodem tractat. d. lib. 6. cap. 17. nu. 11.

Poſt num. vlt. Vnde etiam non placet intellectus D. Sahagun in c. ſuper literis, de reſcript. num. 29. dicentis, ex illo indiuidui Epiſcop. Sagien. in reſcripto expreſſi non poſſe conueniri alium Sagien. præter Epiſcopum, iuxta l. hæres. 98. §. 1. ff. de legat. 3. & l. 1. verſ. item ſi duæ, ff. de auro & argen. l. vbi probatur, quod ſi nominentur aliqua indiuidua ſpeciei contentæ ſub genere, ad alia in eadem ſpecie contenta non porrigitur illud genus: & idem probatur in l. cum de lanionis, §. cui ſundum, ff. de fund. inſtit. Quem etiam intellectum videtur idem tradere in cap. 1. de offic. deleg. num. 24. vbi tamen ſatis confuſe procedit. Cōuincitur enim iſte intellectus, quoniam in d. l. hæres, §. 1. & in d. l. 1. verſic. item ſi duæ ideo in legato facto alicui de duabus ſtatuis marmoreis, & de omni marmore, non comprehenduntur aliæ ſtatuæ Marmoreæ præter duas; quia vt inquit I. C. in d. §. 1. duas ſtatuas legando poteſt videri non putaſſe in marmore ſe ſtatuas legaſſe. Et ſimilis ratio traditur in §. cui fundū: alias enim ſuperfluum eſſet legatum duarum ſtatuarū; fruſtraq; illæ eſſent nominatæ & expreſſæ, Abbas in c. ſedes de reſcrip. nu. 11. Quæ ratio ceſſat in caſu d. c. Rodulphus, vbi fuit nominatus Epiſcopus Sagien. in literis & commiſſione, quia contra eum in particulari fuerunt impetratæ; & ideo dicta nominatio & expreſſio non erat ſuperflua, ſicut non eſſet ſuperflua, ſi reſcriptū fuiſſet impetratum contra eū, & quoſdam alios Sagien. ciuitatis, maxime quod Epiſcopus propter ſuam dignitatem & præeminentiam non videretur venire in clauſula generali, arg. d. c. ſedes de reſcrip. & ibi Doctores & D. Paz in praxi 1. to. 4. annotat. de procuratore, nu. 22.

S E C V N D Æ

P A R T I S

Caput primum.

NVm. 4. poſt Greg. Menchaca de ſucceſ. creat. §. 22. Iul. Clar. §. teſtam. q. 27. Craſ. de ſucceſ. §. teſtam. q. 34. Eſpino de teſtam. gl. Rubr. 14. Alex. Mon. de diſtrib. quotid. p. 3. q. 1. 2. 3. & 4. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 34. D. Cardin. Tuſch. concl. 97. litera B. & concl. 396. & ſeq. lit. C. Vgol. de offic. Epiſcop. c. 14. ex §. 8. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 5. à nu. 37.

In fin. Leſſ. de iuſtit. & iur. lib. 2. cap. 4. dubio 6. & cap. 19. dubitat. 4. Azor. inſtit. mor. 2. parte libro 7. cap. 8.

& ſe-

Digitized by Google

& ſequentib. & Fr. Ant. Molina Carthuſ. in inſtruct. ſacerdot. tractat. 2. c. 15. & ſeq. & Pet. Ledeſm. in ſum. 2. p. tract. 4. c. 3. à concluſ. 17. ad 28.

Nu. 6. ad fi. ibi, Lud. Lop. Leſſius, Azor, Mol. Carthuſ.

Nu. 9. in fin. ibi, Bonaque, & videntur tenere Auend. reſponſ. 19. nu. 6. Molin. de primog. d. lib. 2. c. 10. nu. 50. & Barboſa in d. l. diuortio, 2. p. nu. 68. & ſequuntur Leo d. c. 34. nu. 16. Piaſec. d. 2. p. c. 5. nu. 39. Leſſius d. lib. 2. c. 4. nu. 39. & ſeq. & c. 19. nu. 41. & Azor. 2. p. lib. 8. c. 3. q. 2. qui tamen noſtram ſententiam tenuit, d. lib. 7. cap. 9. quęſt. 5.

Num. 10. ibi patrimonialibus, Azor. d. q. 5. & 2.

Ibi, c. 5. & 4. p. c. 5. nu. 1. quem ſequitur Molina Carthuſ. d. c. 15. §. 2. & cap. 16. §. 2. Fine, id etiam intelligitur procedere in diſtributionibus quotidianis per quib. etiã non poteſt clericus teſtari attento iure communi, vt ſẽtit Abb. in repet. c. cum eſſes de teſtament. nu. 23. & Barbatia in tract. de præſtantia Card. q. 3. nu. 46. & expreſsè tenent Nicol. de Vbal. de ſucceſſ. cleric. vlt. p. nu. 19. Nauar. de redit. q. 1. nu. 74. alias mon. 30. Sarm. 3. p. c. 5. nu. 16. D. Joan. Ocon in c. 1. de cleric. non reſid. in 6. nu. 63. & ſeq. Et probatur ex d. c. cum in offic. c. ad hæc, & c. quia nos de teſtam. cum alijs, vbi prohibentur clerici teſtari de bonis acquiſitis per Eccleſiam, & eius intuitu. Et negari non poteſt, diſtributiones quotidianas acquiri per Eccleſiã, & eius intuitu, rationeq; Canonicatus, ſeu beneficij, licet dentur ratione aſſiſtẽtiæ, ſeu laboris, adhuc enim dãtur vt Canonico ſeu beneficiato, nec refert quòd ſit Dominus earũ, d. c. vnico: nam non eſt Dominus abſolutus, ſed cũ prohibitione teſtandi, ſicut etiam eſt Dominus beneficiatus aliorum redituum, & maxime acquiſitorũ ex eis, vt ſupra dictũ eſt; & tamẽ nõ poteſt de illis teſtari de iure cõmuni. Et ita de iure tendendũ eſt, quãuis in contrariũ ſit communis ſententia, quã tenent Domin. nu. 3. & Franc. nu. 4. in d. c. vnico, §. qui vero, & in c. præſenti de offic. Ord. in 6. Bariſ. qui teſtatur de communi conſ. 33. volum. 4. Gig. conſ. 144. nu. 5. Burſat. 226. nu. 49. volum. 3. Couar. in d. c. cum in offieijs, nu. 4. Auend. reſp. 19. nu. 6. Redoan. de ſpolijs q. 1. nu. 27. Iul. Clar. d. §. teſtamentũ q. 27. nu. 10. Craſſ. eod. §. q. 34. nu. 8. & nouiſſimè Alex. Moneta d. p. 3. de diſtrib. q. 2. 3. & 4. 2. concl. Leo d. c. 34. nu. 27. Tuſch. concl. 512. litera D. Vgolin. de offic. Epiſcop. c. 19. §. 2. ſub nu. 6. verſ. verum, & alij per eos ralati. Quæ ſententia ſolum de iure poſſet admitti in diſtributionibus extraordinarijs funeralium, & anniuerſariorum, aut alias pro tempore obuenientibus, & non perpetuo relictis beneficiatis, ex Nicolao de Vbald. ſuprà, Barboſa ſupra nu. 66. ad fin. Nauar. d. q. 1. mon. 19. nu. 2. & 39. nu. 5. D. Io. Ocon ſupra nu. 64. & Mol. diſp. 142. & 147. in principio.

Nu. 12. Et nouiſſimè in vna Barchinonen. fructuum, 4. Iulij. 1607. coram D. Iuſto fuit reſolutum, quòd licèt Rota, &c. Rubr. fructus 2.

Num. 14. Et Leſſius d. lib. 2. c. 19. à nu. 44.

Nu. 18. Azeued. in l. 1. tit. 8. lib. 5. Rec. nu. 54. & Parl. quæſt. 16.

Num. 19. Poſt Zauallos & Azor. d. 2. p. lib. 7. c. 9. quęſt. 1. & lib. 8. cap. 4. quæſt. 4. Piaſec. in praxi Epiſcop. par. 2. cap. 5. num. 40.

Nu. 20. Eandem opinionem tenet Alex. Monet. d. p. 3. de diſtrib. q. 2. num. 5. & q. 4. nu. 11. vbi amplius ait admittendam eſſe cõnſuetudinẽ ſaltem memorialem diſponendi de huiuſmodi reditibus, etiã in profanos vſus, non ſolum per vltimã voluntatẽ, ſed etiam inter viuos: quia non eſt (inquit) cõtra ius diuinũ ac naturale, ſed humanũ. Quod tamẽ mihi non placet quoad diſpoſitionẽ inter viuos: nã ſi in profanos vſus expenderẽtur in notabili quãtitate, & cũ magno exceſſu, eſſet re vera contra charitatẽ, ſeu miſericordiã, quæ perſonas Eccleſiaſticas arctius obligat ratione ſtatus earũ & qualitatis ipſorũ redituũ iuxta doctrinã cõmuniter receptã & dicta ſup. n. 5.

Nu. 27. ibi, c. 14. à nu. 1. Pinel. in l. 1. C. de bon. matern. 3. p. n. 64. Barboſa in l. filio familias 26. §. fi. nu. 26. ff. ſolu. matrim. D. Cardin. Mantica de tacit. & ambig. conuent. lib. 5. tit. 7. à nu. 1. & Rebell. de obligat. iuſt. 2. p. lib. 14. q. 5. nu. 1. Guttierrez de gabell. q. 40. nu. 2. & 7. cũ cõmuni.

Nu. 29. Azor. 2. p. lib. 7. c. 10. q. 3. & lib. 9. c. 2. q. 7. & nouiſſime Mantica de tacit. & ambiguis cõuent. lib. 5. tit. 3. nu. 21. & tit. 13. nu. 33. ſequitur Barboſa in d. l. filio familias, §. fin. nu. 21. dicens, quod per dictam extrauagantem prohibentur beneficiarij locare res Eccleſiæ vltra triennium; & tamen non obſtante ea prohibitione poſſunt locare fructus beneficiorum ad ſe pertinentes vſq; ad ſeptennium, d. c. fi. ne Prælati vices ſuas; immo & ad plures annos, dummodo non excedatur decennium, d. Clem. 1. de reb. Eccleſ.

Nu. 33. Cerdan. de Tallada in veriloquio de eſtado c. 12. §. 2. pag. 153. Rebell. d. 2. p. lib. 14. c. 5. nu. 10. & 11. & Fr. Raph. de la Torre de relig. q. 87. art. 3. diſput. 8. nu. 9. Azeuedo. in l. 33. tit. 3. lib. 1. Recop.

Nu. 35. Et Azor. d. lib. 9. c. 2. q. 7. ait, putare cõſuetudine eſſe receptũ, ne beneficiarius clericus locet ſui beneficij fructus vltra triẽniũ, quæ ſeruãda eſt vbi fuerit recepta.

Nu. 36. Refert & ſequitur Marc. Ant. Genuẽ. in praxi cap. 75. nu. 16. in annotatione.

Nu. 37. Et ita plane ſentit Leſſius d. lib. 2. c. 35. n. 122. ad fi. ibi, Poſsẽt redimi fructus triẽnij ſicut, et locari quãuis cõtra teneãt Azor. 2. p. lib. 8. c. 10. q. 11. & c. 11. q. 2. & 14. & Suarez de relig. 1. to. tract. 3. lib. 4. c. 16. nu. 9. & 17.

Nu. 40. Et nouiſſime Mãtica, d. lib. 5. tit. 13. n. 41. & 42.

Nu. 41. ibi, art. 11. & Salas de legib. diſp. 13. ſect. 5.

Nu. 46. Quarant. in ſumm. Bullar. verb. alienatio. nu. 48. Mantic. ſupra à nu. 34. Azor. 2. p. lib. 9. c. 2. q. 1. & Rebell. 2. p. lib. 14. quæſt. 5. num. 9.

Nu. 49. ibi, c. 73. dic. d. c. 75. alias 73. Fine, Sarm. ſelect. lib. 6. c. 5. & nouiſſime ſumm. Bullar. Quarant. d. verb. alienatio nu. 18. Paz in l. 200. ſtili, nu. 129. dicens veriorẽ & communiorem Vgol. de offic. Epiſc. c. 14. §. 7. nu. 5. & l. 4. & Rebell. d. lib. 14. 2. p. q. 6.

Nu. 50. Et magis communiter receptam, & maiori habere æquitatem, Mantica, qui eam videtur ſequi d. lib. 5. tit. 5. nu. 19. & 31.

Nu. 51. ibi, ꝓhibitio, de qua reg. vtile, & vltra Doctores ibi late Vaſcõcel. diuerſ. iur. arg. lib. 2. c. 16. & li. 4. c. 17.

Num. 52. & Mantica d. tit. 5. nu. 40. & 41.

Nu. 53. ibi, Gut. Gen. Sarm. ſumm. Bull. Mãtic. n. 32.

Ibi, & alij ſupra, & Rot. deciſ. 709. part. 1. diuerſ. & in Rom. Caſal. corã D. Blãchetto 21. Maij 1593. ibi, Quod contractus eſt indiuiduus ex veriſimili mente contrahẽtium, licet naura eius ſit diuiſibilis. Quæ mens colligitur ex reſeruatione beneplaciti Apoſtolici cum clauſula, nec alias, aliter, nec alio modo: quod cũ nõ interuenerit, nec etiam ſuſtinetur locatio propter additionẽ dictę clauſulæ etiam pro tempore licito, cum remoueat conſenſum partiũ non ſecuta conditione, Grat. conſ. 158. n. 53. lib. 2. & fuit reſolutũ in his terminis in Romana palatij 10. Ianuar. coram Mediolan. Grat. in addit dec. 150.

Nu. 54. in princip. aut vbi, ibi, nu. Mant. nu. 32. & 39. & Rot. d. deciſ. 70. nu. 6. ſumm. Bullar. d. nu. 18.

Nu. 55. Azor. d. lib. 7. c. 10. q. 4. & lib. 9. c. 2. q. 4. Genuẽ. dec. 75. n. 15. in annot. & Grat. diſcept. forẽſ. c. 162. n. 22.

Num. 58. ibi, p. 1. d. nu. 1. & Paz in d. l. 200. ſtili ex nu. 67. & 73.

Num. 62. ibi, circa fi. Genuẽ. d. nu. 10. ſum. Bull. d. nu. 18. Azor d. lib. 7. cap. 10. q. 5. & 6. & d. lib. 9. cap. 2. quæſt. 3. & Rebell. d. lib. 14. quæſt. 6. num. 3.

Nu. 63. & Molina, ſumm. Bull. & Azor.

In fi. Et ita accipiendũ eſt, quod tradit Barboſ. in d. l. filio fam. §. 1. nu. 26. cum Alex. conſ. 165. lib. 2. Iaſ. conſil.

94. à nu. 2. lib. 1. & in l. manumiſſiones à nu. 7. ff. de iuſtit. & iur. quod ſi locatio fiat in nouennium cum pacto de renouando in aliud nouennium, non valet, quia magis cenſetur locatio ad longum tempus; & ſic alienatio; intelligendum enim eſt, non valere pactum iſtud de renouando, valere tamen locationem in primũ nouẽniũ, ſuppoſito quod ad nouenniũ fieri poſſet, vt ipſi ſupponunt.

Nu. 71. Et Azor. d. lib. 7. cap. 10. q. 7. & lib. 9. cap. 9. 5.

Nu. 74. ibi, p. 2. diuerſ. & deciſ. 215. nu. 4. lib. 2. p. 3. Genuẽ. in praxi c. 106. n. 2. Gratian. diſcep. foreſ. c. 122. n. 15.

Nu. 75. ibi, maternis, 3. p. in fin. & Rotam in Vlisbonen. nullitatis loc. infra relatam, nu. 86. & ſequuntur Simoncel. de decr. lib. 3. tit. 8. nu. 45. & a nu. 130. Matienço. in l. 2. tit. 3. lib. 5. Recop. gl. 1. n. 19. & ſum. Bular. Quarã. verb. alienatio, nu. 54. & Grat. diſcep. forenſ. c. 27. a n. 39.

Nu. 76. in fin. ibi, d. Extrauagantis, & nouiſſime ſum. Bull. Quar. d. verb. alienatio, nu. 5. & ibi additio lit. A. dicentes illã intelligentiam eſſe de obſeruãtia, ſtylo, & praxi Romanæ Curiæ congruere literę & ſẽſui, & Rubricę, quæ eſt ſub verbis negatiuis, & tutiorẽ Vgol. de offic. Epiſc. c. 14. §. 7. nu. 1. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. n. 31.

Num. 77. Poſt Nauar. & in comment. de alien. rer. Eccleſ. ſub num. 2.

Nu. 79. Poſt Nauar. ſum. Bullar. d. verb. alienatio, n. 6. ponens formam iuramenti, quæ habetur in Pontificali, fol. 81. & 120. & 134. quã ponunt etiam Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 25. a nu. 15. Vgol. d. c. 14. §. 7. nu. 2. & Piaſec. d. p. 2. c. 5. nu. 29. & continetur in bulla & forma iuramenti fidelitatis Epiſcoporũ, vbi ſolum dicitur de poſſeſſionibus menſæ Epiſcopalis, &c. Seruatur etiam iſte ſtilus in rebus magni valoris & momenti, licet non ſint menſæ Epiſcopalis, pro notiori cautela & ſecuritate.

Nu. 82. Quamuis Azeued. in l. 33. tit. 3. lib. 1. Recop. dicat, quòd tã locatori, quã conductori licet reſilire à locatione vltra trienniũ facta, allegando Molin. d. lib. 1. c. 21. qui id nõ dicit, ſed loquitur de locatione facta à poſſeſſore maioratus, ſeu beneficiato defuncto, dicẽs quòd ſucceſſor non tenetur ei ſtare, nec conductor, vt ibi, n. 4.

Nu. 84. in fi. Et facit dec. Rotæ in cauſa Cluſina penſionis 18. Iun. 1590. poſita per Farin. dec. 78. quòd iurãs ſoluere penſionem, debet quoad vixerit, iuramentũ inuiolabiliter obſeruare; nec poteſt cõtra illud, venire, nec agere de nullitate pẽſionis, cũ iuramẽtũ illud poſſit ſeruari ſine diſpẽdio ſalutis æternæ, maximè cũ in hoc vita iurantis durante verſetur intereſſe ipſius, non Eccleſiæ.

Nu. 86. fin. ibi, q. 103. Et tenet Rot. in cauſa Vlisbon. nullitatis locationis 1. Iulij, 1596. vbi fuit reſolutum, quod cum conſtet, &c. R. loc. rer. Eccleſ.

Num. 86. fin. ibi, & alios vbi ſupra, & ſumm. Bullar. d. verb. alienatio, num. 48.

Nu. 89. Poſt collationẽ autẽ beneficij factam, ex quo prouiſus habet ius ad dictos fructus, qui obuenerunt tẽpore vacationis non poterunt iam expendi per Ordinarium in vtilitatem Eccleſiæ, ſeu beneficij, ſed neceſſario erunt dandi ipſi prouiſo; pro quo eſt animaduerſio ad conſ. Nauar. 12. de reſeru. nu. 3. ſeu additio.

Nu. 90. Et Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 20. nu. 43. & 34. num. 41. & quod dicunt additio ſumm. Bullar. Quaran. verb. beneficiorum poſſeſſio, lit. C. & Vgolin. de officio Epiſc. c. 50. §. 17. nu. 1. quod hodie fructus tempore vacationis obuenientes applicantur Cameræ Apoſtolicæ, iuxta Extrauag. cum nonnullæ de Præb. inter communes, non eſt recte dictum: nam illa extrauagans loquitur de reſeruatione principali fructuum beneficiorum vacantium facta per literas Ioan. XXII. quæ iam expirarunt.

Num. 93. & Genuen. in man. paſtor. cap. 36. num. 7.

Nu. 95. Et cum hac communi opinione tranſit Alex. Monet. de diſtrib. p. 3. q. 4. 3. concluſ. licet diſtributiones quotidianas deberi dicat cedenti, vel decedenti, ſeu eius hæredibus ad ratam temporis, quo diu [illegible] fuit. Et quando fructus dicãtur percepti, vide Barboſam in d. l. diuortio 2. p. nu. 27. & Caſtillo de vſufructu c. 77. à n. 10.

Nu. 97. & Parlad. differ. 120. §. 1. Genuen. in praxi, c. 65. nu. 20. in ann. & videtur tenere Zaualh. q. 1. nu. 21. allegando Auend. reſp. 5. qui tamen, nu. 23. & 5. conc. non recte loquitur, nec conſequenter.

Nu. 98. Et moribus magis increbuiſſe inquit Parlad. ſupra, & nouiſſime Perez de Lara de anniu. & c. lib. 2. c. 11. ex nu. 21. ait in beneficijs & Capellanijs de conſuetudine ſeruari in noſtra Hiſpania, quod fructus diuidãtur pro rata anni, ſtandumq; eſſe conſuetudini, quamuis in puncto iuris primã ſententiã veram eſſe dicat; in memorijs autẽ nullarum, & Capellanijs nõ collatiuis, ſine dubio procedere hanc poſteriorem opinionem, ex quo cũ clerici eo caſu ſint veluti ſtipendiarij, & fructus eorum oneri applicentur, debent eis pro rata diſtribui iuxta id quod dicit Barboſa ſupra nu. 13. ad finem.

Nu. 103. ibi, vſu receptum, Nauarr. conſ. 4. de ſucceſſ. ab inteſtato relatus in deciſ. Gerunden. fructuũ 24. Maij 1599. coram Iuſto poſita per Pacific. de Saluianoin terd. deciſ. 102. num. 4.

Num. 108. ibi, q. 53. & ſequitur D. Card. Tuſch. concluſ. 267. lit. P.

Nu. 109. Quæ deciſio eſt in nouiſſimis Farin. 678. & in cauſa Salernitana penſionis 9. April. 1601. coram D. Penna fuit dictum, quod communior & receptior opinio eſt, penſionem, ſiue debeatur in fructibus, ſiue in pecunia hæredib. penſionarij, non deberi pro rata temporis; ſed pro rata fructuũ; vt in cauſa Faren. corã Seraphino, & Burgen. fructuũ 12. Decẽ. 1579. corã Robuſterio, & Ceſarauguſt. penſionis 13. Apr. 1592. corã Pãphilio, de qua ſupra, nu. 20. & in cauſa Naçarena penſionis 15. Ian. 1607. corã D. Coccino fuit dictum, quod pẽſio debet ſolui pro rata fructuum; & non pro rata temporis, ſecundũ opinionẽ, quã Rota ſeruat, Gabr. conſ. 191. nu. 13. & ſeq. vol. 2. vt fuit dictũ in d. Faren. & Ceſarauguſt.

Nu. 114. ibi, nu. 25. & de ſeruanda conſuetudine ſoluẽdi dimidiam penſionem in feſto S. Ioannis Baptiſtæ, & alteram dimidiam in Natali Domini noſtri, & transferendi ad hæredes, ſi penſionarius deceſſerit poſt dictos dies, & non transferendi, ſi antea moriatur, tradit Petr. Cauall. conſ. 160. nu. 17. & 19. & 30. relatus per Perez de Lara d. lib. 2. cap. 11. nu. 27.

Num. 124. Nec dictus ſtilus, eſto eſſet verus, & certus, procederet in penſione reſeruata in fructibus, ſeu quota parte fructuum propria authoritate percipienda, cũ in tali penſione non ſint termini ſolutionis aſſignati, ſed de ea idẽ eſſet dicendũ, quod de fructibus beneficij inter beneficiatũ cedentẽ, vel decedentẽ, & ſucceſſorẽ, de quo ſupra à nu. 94. nã eadem videtur ratio, cũ etiã penſio detur iam propter officium, ſicut beneficiũ, vt dixi, n. 120.

Nu. 125. Poſt Ceu. Gonçalus Mendez Vaſconcell. diuerſ. iur. arg. lib. 1. cap. 3.

Nu. 130. Et tradit Gonçalez d. gloſ. 15. §. 2. nu. 56.

Nu. 132. Quamuis Vaſconcel. d. c. 3. diſtinguat inter reſeruationẽ ſimplicẽ, ſeu in fauorẽ ſimpliciter factam ſine clauſula, non aliter, nec alio modo, in qua ait, renũtiantem nõ lucrari fructus a die admiſſæ renuntiationis Romæ etiã conſũptos; quia renũtiãs poſt renũtiationẽ admiſſã nõ eſt poſſeſſor beneficij, &c. & inter renuntiãtem in fauorẽ certæ perſonæ cũ clauſula & conditione, nõ aliter, nec alio modo; in qua ait ꝙ reſignãs nõ perdit titulũ nec poſſeſſionẽ, quouſq; reſignatarius poſſeſſionẽ beneficij reſignati ingrediatur; quia eſt cõditio ſuſpẽſiua, & ita ſit interim quaſi Dñs beneficij, & poſſeſſor, faciatq; fructus ſuos, & eos non teneatur reſtituere. Quę diſtinctio conuincitur ex dictis, nec loquitur conſequenter: nã etiã reſignatio in fauorẽ eſt cõditionalis, licet non

appo-

apponatur expreſſa clauſula, non aliter, nec alio modo.

Num. 136. Nec renuntians poſt renuntiationem admiſſam eſt poſſeſſor beneficij, ſaltem abſolutè, cùm per eam omne ius amittatur, vt diximus.

Nu. 141. Et nouiſſimè Gratian. diſcept. forenſ. c. 127. à nu. 34. cũ Rota in d. Segunt. & Zauall. ſupra diſtinguit etiam inter reſignationẽ conditionalem ad fauorem alicuius, & reſignationẽ ſimplicẽ; & in conditionali ait nõ abdicari ius a reſignante poſt admiſſionẽ reſignationis, donec ſit acquiſitũ ius reſignatario, & ſic reſignãtem remanere titularẽ, quouſque ſibi conſtet de purificata conditione; & ſecus eſſe in reſignatione ſimplici, per quam amittitur ſtatim poſſeſſio & titulus, & reſignans dicitur mortuus ciuiliter; & ſic poſt eã incũbentẽ de tentationẽ non facere fructus ſuos, ſed teneri ad eorũ reſtitutionẽ, quãuis non habeat notitiã admiſſionis, & ſimiliter diſtinguit idẽ Gratian. c. 159. à nu. 24. licet ibi in reſignatione cõditionali ad fauorẽ alicuius, ſeu in forma dignũ, ait, ꝙ donec fuerint literę intimatę, & reſignatarius iudicetur idoneus, reſignãs nõ perdit titulũ, nec poſſeſſionẽ beneficij, & vſq; ad illud tẽpus dicitur ꝓprius parochus, &c.

Num. 142. ſequitur *Leſſius* lib. 2. c. 34. nu. 192.

Nu. 146. Circa quod vide dictum infra 4. p. c. 3. nu. 18. Ex quo non videtur verum quod ait Zecchus, literis non expeditis.

Nu. 147. & 148. dele, & dic, ſed quòd ius non ſit abdicatũ à reſignãte in fauorẽ, nec beneficiũ vacet per obitũ reſignatarij ante factã ei collationẽ; rectius tenet Rota in illa Burgenſ. Canonicatus relata ſupra num. 130. & in Bracharenſ. cantorię 26. Martij 1601. corã D. Iuſto, vbi, Quod beneficiũ non vacat per obitum reſignatarij decedentis ante verificationẽ literarũ in forma dignũ, & antequàm ſit ei plenè ius quæſitũ in beneficio; cùm à reſignante in fauorẽ alterius non ſit abdicatũ ius, antequàm ſit perfectè acquiſitũ reſignatario, vt in d. Burgen. & ꝙ ſic non erat locus immiſſioni in poſſeſſionem dicti beneficij impetrati per obitum dicti reſignatarij vigore Breuis, cum beneficium eſſet plenum. Secundo, quia licet in diſpoſitiua Breuis ſolum adſit clauſula, poſtquam ſummariè conſtiterit, quòd dicta cantoria ſit dignitas principalis in Eccleſia; cum tamen Papa fundet ſe in vacatione, dicendo, dicta cantoria, intelligit de cantoria vacãte per obitũ Gaſparis, quia non vult Papa præiudicare viuẽti, l. 2. §. merito, ff. ne quid in flu. publico, & fuit latè dictum coram D. Corduba in Oritana parochialis 18. Iunij 1599. & ſic ſententia A. C. eſt deſtituta communi fundamento, & infirmanda. Et in Pampilon. de Ianzi 28. Iunij 1602. coram D. Seraphino fuit dictum, quod per obitum habentis gratiam in forma dignum, ea non verificata & executa non inducitur vacatio.

Si vero quis reſignaſſet beneficium in forma dignum in fauorem alicuius, quẽ ſciebat, aut ſcire debebat, quia tenebatur ſe informare, non eſſe idoneum, & ideò fuit reprobatus, & reiectus, erit ius abdicatum à reſignãte, & beneficium vacat ex illa reſignatione, quæ tenet in præiudicium reſignantis, iuxta dicta infra 11. p. c. 3. nu. 38.

Nu. 154. Quamuis Vgolin. de offic. Epiſc. c. 50. §. 18. nu. 1. dicat, quod admiſſa reſignatione ſimplici ab Epiſcopo, quãuis renũtiãs amittat omne ius, & ideo nihil poſſit in ea Eccleſia adminiſtrare, nec quicquã aliud facere; & perinde ſit ac ſi eſſet mortuus; & ſic Epiſcopus interim prouidebit de Vicario; interim tamẽ antequàm per ſe Vicario prouideatur, ratione poſſeſſionis reſignãs licitè adminiſtrabit ſpiritualia, vt alibi dixit de permutantibus, nempe, §. 20. nu. 4. vbi ait, quòd dum expeditur permutatio ab Ordinario, adminiſtrare poſsũt in ſuis Eccleſijs, quas renuntiarunt, & hoc ratione poſſeſſionis naturalis, quã retinent, ex Io. Andr. in c. quod ob gratiam in mercuria lib. de reg. iur. lib. 6. & Pariſio lib. 1. q. 7. n. 9. vbi ait, qui renuntiauit in fauorẽ, poſſe omnia facere, donec reſignatarius poſſeſſionem ceperit, &c. In quo certè malè loquitur Vgolin. nam admiſſa reſignatione ab Epiſcopo ſimplici, vel ex cauſa permutationis, omne ius & poſſeſſionem amittunt reſignantes, & nihil poſſunt facere in beneficijs reſignatis: & Pariſius loquitur de reſignatione in fauorem, vel permutatione facta coram Papa, in qua eſt diuerſa ratio, vt apparet ex dictis 11. p. c. 3.

Num. 155. ibi, reſignatarij, immò etiam donec ſit ei facta collatio.

Num. 159. ibi, & à nu. 154. & Azor. 2. p. lib. 8. c. 7. q. 9.

Nu. 162. ibi, Non retrotrahitur, Quamuis contrariũ videatur velle Rota in Oſcenſ. & Barbaſtrenſ. penſionũ 14. Ianuarij 1602. coram Lancellotto ſupra relata 1. p. c. 5. nu. 480. vbi dixerunt Domini, reſeruationem non eſſe conditionalem, ſed puram, non obſtante clauſula, poſtquam clericali charactere fuerit inſignitus, quæ appoſita eſt exactionis, non reſeruationi, &c. Sed id erit perpendendum ex tenore verborum, conſiderando vbi apponatur dicta conditio.

Nu. 166. ibi, nu. 1. circa fin. & Matienço in l. 7. tit. 10. lib. 5. Recop. gloſ. 3. nu. 12. & 13.

Nu. 169. in fin. Quamuis Vaſconcel. ſupra d. c. 3. idem dicat in Canonicatibus, ac in alijs beneficijs.

Caput ſecundum.

NVm. 1. ibi, nu. 11. ſequitur Farin. in praxi crim. 1. p. q. 8. nu. 1. & 5.

Nu. 2. & Farin. d. nu. 5. & à nu. 60. Menoch. conſ. 912. lib. 10. Genuen. in praxi c. 7. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 11. n. 2. & 3. addit. ſum. Bullar. Quaran. verb. habitus clericalis, Vgol. de offic. Epiſc. c. 12. nu. 3. Emmã. Rodr. in ſum. 1. to. c. 155. à nu. 1. Curia Philip. 3. p. §. 1. à n. 2. & Gratian. diſcep. for. c. 190. à nu. 9. qui multa tãgunt in propoſito.

Nu. 4. ibi, editione, Farin. d. q. 8. nu. 70. Emman. Rodrig. ſupra nu. 2. Curia Philip. nu. 3.

Nu. 6. fin. ex traditis per Mandoſ. in reg. 16. Cancel. q. 39. num. 3. quicquid contra videatur ſentire Gut. d. q. 7. nu. 1. 6. can. & Emman. Rodr. nu. 2. ibi, canonica monit.

Nu. 9. ibi, ergo, Et hanc ſententiam tenet Villar del patronado de Calatayud 4. p. in princ. nu. 10. dicens eſſe ſine dubio, quòd habẽtes beneficia Eccleſiaſtica gaudẽt immunitate Eccleſiaſtica, licet non ſint adepti, nec ſint poſiti in poſſeſſione, ex ſententia communi omnium.

Nu. 11. in fin. ibi, nu. 14. & nouiſſimè docet D. Card. Tuſch. concl. 78. litera B. nu. 8. ex Iul. Clar. d. q. 36. nu. 21.

Nu. 14. Pro concordia dicendum eſt, quòd Iul. Clar. Farin. Baiard. & Tuſch. loquuntur in non incedente in habitu clericali, & eorum ſententia hodie maximè procedit ſtante conſtitutione 30. Sixti V. de habitu & tonſura, &c. de qua infra 7. p. c. 1. à nu. 15.

Sententia verò Gigantis, Flam. Genuen. & declaratio S. Cõgreg. procedit in incedẽte in habitu, in quo ſufficit collatio beneficij, vt gaudeat priuilegio fori, nec opus erit conſtare de validitate illius, ſed ſatis erit eſſe coloratã, & apparẽter validã, cũ nõ agatur de ea principaliter.

Nu. 18. Et Molinam de iuſt. tract. 3. diſp. 54. nu. 8. & 9.

Nu. 19. Gratian. in addit. deciſ. 158. nu. 7. Auila de cenſur. 2. p. c. 5. diſput. 3. dub. 11. Molin. d. nu. 9.

Nu. 20. Quia requiſita Cõcilij ſolùm deſiderat in clericis coniugatis, & eſt cõſiliũ Nauar. 24. de priuil. Vnde etiam conuincitur ſententia Franc. Suar. 5. to. de cenſur. diſp. 22. ſect. 1. nu. 11. dicentis, quòd clerici in minoribus ſi omnino deſerant habitũ, vel tonſuram clericalem, ita vt non ſemel aut iterum, ſed continuata conſuetudine illis non vtantur, ſtatim amittunt hoc priuilegium, quandiu in illo habitu perſeuerant, niſi beneficiũ Eccleſiaſticum habeant, & alicui Eccleſiæ inſeruiant, aut ex

licentia

licentia Epiſcopi ad id ſeparentur, iuxta nouum ius Cõcilij d.c.6. Quæ doctrina malè procedit, etiamſi Concilium loqueretur de priuilegio Canonis; de quo tamen nõ loquitur, Molin.d.nu.9. ſi enim de eo loqueretur, clerici in minoribus clericalem habitum & tonſuram non deferentes, eo non gauderent, etiamſi alicui Eccleſiæ inſeruirent, aut ex licentia Epiſcopi ſe præpararent, verſando in aliqua ſchola, &c. vt ex ipſo Concilio conſtat.

Caput tertium.

NVm.1. ibi, cum alijs, & Leſſius de iuſt.& iur.lib.2. c.33.dubit.5.nu.38.

Nu.3. Gut.& de gabell.q.91.

Nu.4.& Gut.d.q.91.de gabell.nu.19.

Nu. Leſſius d.num.38. quicquid in propoſito contra dicat Açor, 3.p.lib.5.c.19.q.6.

Nu.13. Gutierr.& de gabell.q.92.à nu.41. Açor 1.p. lib.5.c.13.q.8.& 3.p.lib.5.c.19.q.10.& 11. vbi tamen id multum reſtringit, non benè intelligens diſtinctionem & ſententiam Abbatis in d.ca. non minus communiter receptam, Candelabr. Aur.2.p.in bulla Cœnæ Domini caſu 18.in nouis editionibus expunctis, & Leſſius d.lib. 2.c.33.dubit.3.nu.25.& ſeq. Salas de leg.16.diſputat.14. ſect.11.nu.115. Leo in Theſaur.for. Eccleſ.c.38.nu.123. & Piaſec.in praxi Epiſcop.p.2.c.4.nu.58.

Nu.15. Idem fuit reſolutum in eadem Valentina gabellæ 10.Octob.1598.coram D.Orano; nec ſufficere immemorialem cõſuetudinem imponendi huiuſmodi gabellas perſonis Eccleſiaſticis: nam illa conſuetudo eſt expreſſe reprobata, vt tradunt Doctores, & per bullam in Cœna Domini tolluntur, quæcunque conſuetudines ẽt immemoriales, & indulta Apoſtolica, cum decreto irritante, &c. Et in Brundusina gabellæ 3. Febr.1604. corã D.Penna fuit reſolutum, Eccleſiaſticas perſonas non teneri, &c. R. gabellæ. Iuxta quam reſolutionem eſt accipiendum, quod nouiſſimè tradit Ceuall.quæſt.899.

Nu.vlt. Nec rurſus placet quod ait Salon de iuſt. & iur.2.to.à nu.6.de vectig.controu.2. nẽpe, quòd quãuis excõmunicatio poſita in d.c.clericis contra ſoluẽtes gabellas exactas, modò iã non eſt in vſu, immò reuocata in d.Clem.1. manet tamen ſemper præceptũ naturale clericis non perſoluẽdi illas, peccaretque qui vltrò, & nõ coactus aliqua vi, cui non valeret reſiſtere, perſolueret iuxta quantitatẽ materiæ. Non inquã placet, quia non eſt tale præceptũ naturale; qui enim ſoluunt, non agunt, ſed patiuntur iniuriã, quod nõ eſt peccatũ iuxta doctrinã Philoſophi 5. Ethic. vbi docet, iniuriã pati non eſſe delictũ, ſed facere; & id impedire incũbit ſuperioribus. Et ſi id eſſet peccatũ, in qualibet quantitate eſſet mortale, tum propter violationẽ immunitatis Eccleſiaſticæ, quæ eſt res grauis, vt aliàs circa ſimoniã ait Suar.de relig. tract. 3.lib.4.c.3.nu.5.& 6.& c.38.nu.2. Tum, quia licet reſpectu vnius, aut alterius, eſſet parua quãtitas aut materia, tamen in cõmuni eſſet magna. Nec etiã placet quod ait Nauar.conſ.5.de immunit. Eccleſ.ad fin. quod probabiliter dici põt, clericũ peccaturũ grauiter, ſi ſciens & credens non teneri ad ſoluendã collectã, illã ſolueret ſpõte ſine timore iuſto incurrendi aliquod maius malũ; quia videtur tranſgredi præfatũ c.aduerſus de immunit. Eccleſ. iſtud enim cap. non prohibet ſolutionem, &c.

Caput quartum.

NVm.1. Et eſt declaratio S.Congregat.Cõcilij, quę ſic ait, Matthæus Mediolanẽ. cui ab Epiſcopo Regien. collatum fuit beneficiũ, per literas dimiſſorias euſdem Epiſcopi ordinatus fuit; Dubitauit, an cùm permãſiſſet in diœceſi Epiſcopi vltra annum, ei obſtaret cap.9. ſeſſ.23. Trident. Conc. quo cauetur, Epiſcopum non aliter poſſe ordinare nõ ſubditum, quam ſi per triennium ſecum fuerit commoratus. Congregatio Cõcilij cẽſuit, dimiſſorias ritè & rectè poſſe cõcedi ab Ordinario beneficij, c.fin.de temporib.ordin.in 6. Nec obſtat d.c.9. quia loquitur de non ſubditis; & orator ratione beneficij ſibi collati effectus fuerat ſubditus Epiſcopi Regien. d.c.fi. quod non eſt credendũ eſſe correctũ per d.c.9. & ſic alias etiam cenſuit Congregatio, quòd ſi ante tẽpus ordinationis Epiſcopus prouiderit familiari de beneficio, non tenetur aliud illi conferre. De quo cap.ſeq.à nu.84.

Nu.8. in fin. ibi, ab Epiſcopo beneficij, Enriquez in ſumma lib.10.c.22.§.1. & etiã ſumma Bullar. Quarant. verbo, ordo, verſ.circa ſecundum, & poſt ſecundam conſtitutionem, verſ. ſecundò extende, quã ſequitur Piaſec. in praxi Epiſc.p.1.c.1.num.10.verſ. ratione beneficij, & Vgol.de offic. Epiſc.c.26.§.3.ad fin. dicentes, Epiſcopũ beneficij tenuis poſſe ordines conferre adiuncto patrimonio ſufficienti cum beneficio ſecluſa fraude, &c.

Nu.9. Et ſumm. Bullar. ſupra d. verſ. circa ſecundum, & Piaſec. ſupra, Vgol.d.c.26.§.3.verſ. ſecundò, & verſic. poſtremò, & dicit probabile Enriquez d.§.1. in gl.lit.H. licet in text. teneat contrarium ſine fundamẽto, ſicut & Leſſ.de iuſt.& iur. lib.2.c.34.ſub num.92. & Genuen.in praxi c.48.nu.3. teſtatur, quòd Neapoli non ordinantur ſine dimiſſorijs exteri ratione beneficij ſimplicis non requirentis reſidentiam in ea obtenti.

Nu.11. Et Vgolin. ſupra, verſ. ſecundo excipitur.

Nu.13. Et Vgolin. ſupra verſ. tertio.

Nu.15. Et ſumma Bullar. ſupra.

Caput quintum.

NVm.1. Et de officio Epiſcop.cap.26.§.8.nu.1.& 9. Vazquez 3.p.3.tom.diſp.246.à nu.58.

Num.3. Et Stephan.de Auila de cenſur.3.p. diſp.15. ante dub.4.

Nu.4.& ſeq. ſumma Bullar. Quar. verb. ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, verſ. prædicta intellige.

Nu.5. ibi, & Vgol. ibi, & de offic. Epiſc. d.cap.26.§.8. nu.1.& Auila ſupra.

Nu.8. Vgol. ſupra nu.3. dic d.c.61.nu.3.& d.§.8.nu.1. Gabr. Vazquez d.diſput.246.nu.61.

Nu.10.nu.3. vbi ſupra, dic, d.c.61.nu.3.& d.§.8.nu.1. fin. Ioan. Bapt. Confet. in ſumm.mat.priuil. tit.15.c.4. verſ.5. Moſcon.de maieſt.milit. Eccleſ.lib.1.p.2.c.1.nu. 380.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.1.c.1.nu.43.

Nu.13. Confet.& Piaſec.ſupr. & Mart. Fornar.tract. de ordin.add.ad ſum. Tolet.c.8.nu.9.& Gabr. Vazq.nu. 62.& Moſcon. ſupra, qui malè ait, quòd iſti Ieſuitæ poſt ſacerdotiũ eiecti ali deberẽt à Religione, & quòd ante ſacerdotiũ poſſent exire de Congreg. & nouiſſimè Vgol. de offic. Epiſc.c.26.§.8.nu.1. qui etiã malè ait, quod poſt ſacerdotium prouideri eis debet de reditu ſaltem quadraginta ſcutorum aureorum ex bonis Religionis.

Nu.21. Et Fornar.de ord.c.8.nu.9. & in effectu ſumma Bullarij Quarant. verb. ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, & Leo in Theſ.for. Eccleſ.c.39.nu.21.& 33.

Nu.22. Auil.de cenſ.3.p.diſp.5.dub.4.2.concl.& Piaſec.in praxi Epiſcop.p.1.c.1.nu.42.

Nu.24. Et nouiſſimè Gabr. Vazq. 3.p.3.to.diſp.246. nu.61. dicens, quòd antiqui canones, quorũ pœnæ in Concilio innouantur, non ſunt iura, Alexãd. III. in c. Epiſc.de Præb.& Boniſ. VIII. in c.ſi Epiſcopus, eod. in 6. illa enim nõ dicũtur antiqui canones, ſicut neque reliquę epiſtolę Pontificũ, quæ in Decretalibus cõpilatæ ſunt; ſed ſunt hi antiqui canones d.cap. neminem, & cap. ſanctorum.

Num.25. d.nu.7. dic d.c.61. de irreg.nu.7. & de offic. Epiſc.c.26.§.8.nu.5.& §.15.& 17.

Fin. Fornar.& in effectu ſum. Bull. ſupra.

Num.

Nu.27.eandem nu.28. Et in nou.num.35.Sa verb.ſuſpenſio ipſo iure fine, Auila d.3.p.diſputat.5,dub.4.& 5. & Piaſec.d.nu.42.

Nu.28. Accedit, quòd innouatio ius nouum non inducit, ſed antiquum conſeruat, c.ex parte 1.in fin. & c. quia intentionis, de priuil.

Num.29.ibi,1583. Et eam adducit in nouis editionibus,nu.35.& Piaſec.ſup.poſt Tol.& Sa.

Nu.31.vbi,vbi ſupra,& Auila d.dub.4.& 5.& Piaſec.

Nu.33.ibi, nu.32. ſumm.Bullar.Quaran. verb.ordo, poſt ſecundam concluſionem, verſ.tertius caſus, Vgol. de offic.Epiſc.c.26.§.8.nu.5.& §.15.verſ.tertio non tenetur,Piaſec.ſic intelligens d.nu.42.

Num.34. Quicquid ſine fundamento dicat Auila d. dub.4.ad fin.

Nu.51. Et ita etiam tenet Auila de cenſur.3.p.diſp.5. dub.7.not.10.

Nu.53.ibi,de excommunic.c.8.& Auilam de cenſur, 2.p.c.7.diſputat.3.dub.13.

In fin.ibi,reſpon.3.& Parlad.differ.109.§.1.nu.7.

Nu.54.In Bulla tamē Cruciatę pro Regno Luſitanię adeſt clauſula, Eorū confeſſione audita;& ſic virtute illius nō poſſe quē extra cōfeſſionē abſolui a cēſuris rectè tenet Acoſta de Andrada ad Bullā Cruciatæ q.50. ad fi.

Nu.55. Et placuit Acoſtæ d. q.50. Quamuis abſolutionem virtute Cruciatæ Regni Portugalliæ factam ab excommunicatione & cenſuris ab homine latis non valere in foro exteriori dicat,quia ita Papa explicat in illa Bulla.Sorbo pag.57.dic 56.ſeu 57.

Nu.57.poſt Nauar.& conſ.4.nu.2.de ſepult.Poſt Sairum Graff.in deciſ.aureis lib.4.c.15.nu.18. Auila d.2.p. c.7.diſputat.3.dub.10 & 12.Parlad.differ.12.§.2.nu.23. & Lacar.de monitor.ſect.4.q.15.à nu.1.

Nu.58.Et eadē declaratione Greg. XIII. habetur in compendio Mendicantium, ad fin. verb.notanda tempore Iubilei pag.542. vbi Sorbo verb.notāda ſuper hac Apoſtolica declaratione, verſ.ſexto aduerte, cōtrarium etiam tenet ſibi contrarius.

Ibi,explic.bullæ,ad fin.& per Sorbum poſt d.Comp. Mendic.pag.544.

Nu.61.Item eſto illa Breuia eſſent limitatoria Bullę, adhuc non derogarentur per Bullas ſequentes,quia generi per ſpeciem derogatur, etiamſi ſpecies ipſa præceſſerit,reg.generi,lib.6.& c.1.de reſcript.cum alijs, & ibi Doct. & Suar.de legib.lib.8. c.39.a nu.6. & in ſimili docet idem Suar.d.lib.8.c.17.nu.8.

Nu.63.& Candel.Aur.1.p.de abſolut.nu.25.& in nouis editionibus 35.dicēs ita Salamāticæ conſultos magiſtros ex præcipuis religionibus, & Doctorē Moya iuris Pōtificij primarium, & alios communiter tenuiſſe,&c.

Nu.64. Et nouiſſimè poſthęc viſus eam affert Acoſta de Andrada ad Bullā Cruciatæ.q.107. & Vgol.de offic. Epiſc.c.7.§.2. nu.8. qui ēt ponūt ad literā dictum Breue Clem.VIII.& tenēt dictā sētētiā:ponit ēt d.Breue ſum. Bullar.Quar.verb.cōfeſſor, & Emmā.Rodr.ī collat.priuil.reg.bull.9.Clē.VIII.pag.1217.& ſimile Breue dedit S.D.N.Paulus V. ad inſtantiā D.Epiſcopi Salamātini.

Nu.70.poſt Thom.Sanch. Ioann.Bapt.Conſettius in collect.liter. & priuil.regular. bulla 2. Clem.VIII.& in ſumm.mater.priuileg.tit.15.c.4.ſumm.Bullar.Quaran. verb.ordo 3.& 4.conſtit.Emman.Rodrig.in collect.priuileg.regul.bull.21.Clem.VIII.pag.1237.& nouiſſimè Piaſec.in praxi Epiſcopali p.1.cap.1.num.59.

Ibid.Suar. diſp.vlt.ſect.3. dic,diſp.31.ſect.1.&c. Candel. Aur.in nou.poſt explanationem d.bullæ contra malè promotos, Leo in Theſ.for. Eccleſ.c.39.nu.19.

Nu.71.ibi,anno 11. poſitum per Emman.Rodrig.in d.collect.priuil.bull.7.Clem.VIII.pag.1214.

Nu.79.ibi, verſ.84. Açor.2.p.lib.3.c.4.q.1. Moſcon. de maieſt.milit.Eccleſ. lib.1.p.2.c.1.pag.380. & Vgol. de offic.Epiſc.c.26.§.13.ad fin.

Nu.82. Vnde apparet falsū quod ait Gabr.Vazq.3.p. to.diſp.243.n.49. quod familiaris ab Epiſcopo ordinari poteſt,etiāſi patrimoniū non habeat,nec vllius Eccleſię neceſſitas vrgeat; ſolū enim cōceditur licētia Epiſcopo eum ordinandi,quatenus melius ſeruitio eius vti poſſit.

Nu.84.ibi,5.eōel.sūm. Bull.Quar.verb.ordo,verſ.limita in eo,q̄ per triēniū,& Vgol.de offic.Epiſ.c.26.§.4.

Nu.85.in fin. & ſequitur ſumm.Bull.ſupra, & Vgol. d.§.4.dicens,ſtatim,ſeu paulò poſt debere beneficiū conferre;ſi enim ante conferret,ratione beneficij conferendi poteſtatem haberet,& non ratione triennij;quamuis Gabr.Vazq.ſupra intelligat ſtatim beneficium aliquod ſine fraude ei prouidere,nimirum quam primum vacauerit,ne poſtea mendicare cogatur.

Nu.86.ibi, & Petr.Ledeſ.ſupra,ſumm.Bull.& Vgol. & Piaſec.in praxi Epiſcop.p.1.c.1.nu.15.

Nu.87.ibi, Man.& Led. ſumm.Bull.Vgol. & Piaſec.

Fine, Quòd ad id habitatio maioris partis anni ſufficiat,vt latè,inquit, probauit lib.3.tota diſp.23.& tenet Emman.Sa verb.Epiſc.nu.36.Quæ ratio nō eſt vera,nō enim ad diſpēſationē ſufficit habitatio ēt multi tēporis, ſi ibi non conſtituit domiciliū,vt tenēt plures per eū relati d.diſp.23.nu.11.& S.Congreg.Concilij cēſuit circa c.6.ſeſſ.24.de reſor.quicquid ſit ad ſacramentū pœnitētiæ & matrimonij;cū familiari tamen iā ordinato,collato ei ſtatim beneficio, poterit poſtea Epiſcopus quoad interſtitia abſolutè diſpenſare in caſibus cōprehenſis c. 11.& 13.d.ſect.23.vt S.Congreg.Cōcilij cēſuit 26.Maij 1594. quia iam ratione beneficij collati eſt ei ſubditus.

Nu.88.ibi,à nu.93.& tenet Vgol.ſupra relatus nu.85. Gabr.Vazquez ſupra d.nu.49.& 55.

Nu.91.ibi,nu.28.Et nouiſſimè Vgolin.de offic.Epiſ. c.26.§.9.nu.3.

Nu.92.Et tradit Vgol.ſupra d.§.9.nu.2.& 3.

Nu.93.ibi,ordinari, tradit Vgolin.d.c.26.§.10.nu.2.

Nu.95. Poſt Solis Gaſp.Rodr.de ann.redit.lib.1.q.3. à num.8.& Caſtillo de vſufructu c.41.Rot.deciſ.294.& 328.nu.9.nouiſ.Farin.

Ibi,vt alias,circa maioratus tradit Molin.ſupra,& cū eo Gaſp.Rodr.lib.2.q.15.nu.89.dicētes,q̄ cauti maioratuū inſtitutores ſolēt præcipere,vt pecunia ex redēptione reditus perueniens apud idoneas perſonas ex iudicis decreto deponatur, & eiuſdē authoritate in emptionē prædiorum,vel aliorū immobiliū conuertatur,& quòd aliter facta redēptio nulla ſit,idque debitoribus reditūū nuntiatur,iuxta l.nomē, C.quæ res pignori oblig.poſſ. l.3.C.de nouat. ne aliter redemptionem facere valeant.

Nec eſt neceſſariū,quòd cenſus cum ea clauſula inſtituerentur,& emerentur,vt redēptio non aliter fieri poſſet,vt requirit Molina de iuſtit.tract.2.diſp.606.allegās Molinā d.nu.6.qui id non dicit,ſed quod dictū eſt:& ita ceſſat ratio Vgolini contrariū tenentis de offic. Epiſc.c. 26.§.10.nu.2. vbi ait non poſſe quē ordinari ad titulū cēſus non perpetui,ſed redimibilis;nā ad libitum vendentis redimi, atque extingui poteſt; & idcirco res mobilis redditur:cū illa enim cautione ceſſat iſtud inconueniēs; & ipſe Vgol. fatetur vidiſſe in quibuſdam admitti tale patrimonium, & titulum cenſus redimibilis.

Nu.96.princ.ibi,alias enim illud non procedet,Açor 2.p.lib.3.c.4.q.6.Vgol.d.c.16.§.10.nu.1. & §.12.num.3.

In fine, Vnde non videtur verū quod docet Vgol.d.c. 26.§.14.n.2.nēpe,poſſe cōſtitui patrimoniū ſuper fructibus rerū alicuius,nō præſcripto fundo,vel prædio; exēpli gratia,ego dono quinquaginta nūmos aureos de fructibus bonorū meorū ſingulis annis Titio, quò initiari ordine ſacro poſſit:nā donatio,inquit,hęc ſe habet ſicut pēſio cōſtituta de fructibus beneficij, licet ſuper obliga-

tione

tione perſonali cēſeat cōſtitui nō poſſe patrimoniū, &c.

Nu.98.ibi,ſub nu.2. ſumm. Bullar. Quaran. verb. ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, circa fin. & Piaſec. in praxi Epiſc.p.1.c.1.nu.45.

In fin. ibi, qui tamen id clarè non dicit, & Breue Sixti V. Patriarchæ Venetiarum conceſſum, quod adducunt ſumma Bullar. & Piaſec. id non comprobat, quia eſt gratia ſpecialis.. Et ita poſthæc hanc ſententiam noſtram tenet Vgol. de offic. Epiſc.c.26.§.8.nu.6.

Nu.103.poſt fin. Et illorum ſententia poſſet procedere in ſeruitijs perpetuis; ad quorum titulum poſſet quis ordinari, ſicut ad titulum patrimonij & pēſionis: quod tamen pendet à voluntate Epiſcoporum, Villar del patronado de Calatayud 4.p.§.3.nu.22. loquēs de ſeruitijs Eccleſiarum dicti patronatus, & Archidiaconatus de Calatayud, quod comprobatur ex dictis ſupra 1.p.c.1.

Nu.104.poſt decl. alia declarauit S.D.N. Greg. XIII. clericos Seminarij non poſſe promoueri ad aliquē ordinem ſacrùm ad titulum ipſius Seminarij, niſi pro ſeruitio beneficij Seminario vniti: & tunc cum aſſignatione certi annui reditus, vnde ſic promotus viuere poſſit; quæ tamen aſſignatio ceſſet, poſtquam illi aliunde ſe æquè ſuſtentare poterunt.

Num.105.ibi, & fructifera, & certa, & tradit Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib.2. p.2. cap.1. pag.380. & Vgolin.d.c.26.§.10.& 11.

Nu.106.ibi,nu.15.& Açor 2.p.lib.3.c.24.q.7. contra; quos nouiſſimè tenet Vgol.d.c.26.§.10.nu.1. dicens hūc non admittendum ad ordinem ſacrum, niſi prius ſtabile ſibi paraſſet.

Nu.107.& Azor d.c.4.q.8.

Nu.110.tradit Leo in Theſ. for. Eccleſ.c.39.nu.22. & ita tenet Villar del patronado de Calatayud 4.p.§.3.nu.21.& allegat Salicet. l.cum in te in fin. C.de donat. ante nuptias, & tradita per Decium conſil.210. & quod non dubitatur habentes talia beneficia, ſeu Capellanias, ordinare ad iſtum titulum.

Nu.112. poſt Vgolin. & officio Epiſcop.c.26.§.8.nu.2.& §.12.num.1.

Fin. Azor d.lib.3.c.4.q.8. Moſcon. ſupra, & Fornar. de ordin.c.8.nu.9.verſ.6.

Nu.115. Et Vgolin.d.c.26.de offic. Epiſc.§.8.nu.2. & §.12.num.1.

Nu.124. Sequitur ſumm. Bullar. Quaran. verb. ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, verſ. an vero, Vgol.d.c.26.§.15.verſ.3. locum habet, & Fornar. de ordin.c.8.nu.9.verſ.5. & idem tenent Henriq.lib.13.c.37.§.2. & Auila de cenſur.3.p.diſp.5.dub.6. qui tamen malè aiunt, poſſe in hoc Epiſcopum diſpenſare.

Nu.125. Moſcon. ſupra, Vgolin.d.c.26.§.8.nu.2.& §.12.nu.2.& 3. Piaſec.p.1.c.1.nu.44.& Fornar. de ordin.c.8.nu.9.verſ.6.

Nu.147. Poſt Med. Piaſec.p.1.c.1.nu.45.ad fin.

Nu.129. Poſt quem Villar d.4.p.§.3.nu.22.ad fin. Auila d.3.p.diſp.5.dub.6.ad fi. & nouiſſimè Gratian. diſcep. forenſ.c.57.nu.30.

Num.130.ibi,nu.10. Vgolin.d.cap.26.de offic. Epiſc.§.8.num.3.

Num.132. Quamuis Acoſta de Andrada ad Bullam Cruciatæ,q.75. dicat, quòd paſſim coadiutores ad titulum coadiutoriarum ſacris ordinantur, quia ſunt verè & propriè beneficia, & alias non poſſent ad titulum illarum ordinari.

Nū.133.ibi, Non erat neceſſaria,(licet contra tenuerit Ioan. Quintin. in d.c. de multa de Præbend.nu.146.)

Nu.134.ibi, vbi proxime, licet non videri carere maxima difficultate dictum reſponſum Nauarri, dicat eius additionib.

Nu.138. Et nouiſſimè Vgolin. de officio Epiſc.c.26. §.11.nu.3.ait, quòd patrimonium alteri obligatum eſſe non debet, vt pro dote, pro cenſu, vel pro alio ære alieno; non enim Tridentinæ ſynodo ſatisfactum eſt, cum fieri poſſit, vt à creditoribus ei adimatur, vel fructus nō habeat ordinatus ad ſe ſuſtentandum, &c.

Nu.141.ibi, nu.8. & nouiſſimè Guttierr. de gabell.q.22.nu.7.& in propoſito Vgol.d.c.26.§.13.nu.3.

Num.145.ibi, moratorijs, & Vgol.d.c.26.§.13.nu.3.

Num.151. Et Carrillo in itinerario ordinandorum ſect.2.c.2.nu.17. & nouiſſimè Gabriel Vazquez 3.p.3.to.diſput.246.in fin. ait graue peccatum eſſe, ſi ficto patrimonio, vel beneficio quis ordinetur.

Nu.152. Et Auila de cenſur.3.p.diſp.5.dub.5. 3.cōcl.

Nu.153.fin.ibi,nu.69. Auila d.dub.5.

Ante nu.154. Quāuis ſumm. Bullar. Quaran. verb. ordo, poſt ſecundā conſtitutionē, verſ. quod intellige, cum Patre Marco Andria, & Ioanne Hieronymo Cāpanillis, in ſuo diuerſorio iuris Canonici, Rubr. de non ordinād. abſque titulo c.penult. teneat, dictū pactū, & conuētionē, ſeu remiſſionē etiā iuratā ante ordinationē factā non valere, nec firmitatē habere, quando donatio facta eſt ad dictum effectū ſuſcipiendi ordines fictè; tum per Conc. Triden. decretum; tum quia repugnat bono publico, & decori Eccleſiæ, quicquid verſatur in hoc ordinandorū titulo; & ſic non videri ordinatum ſine titulo, &c.

Nu.159. Poſt Gut. Ioſeph. Gonçal. var. cap.12.nu.25. Vgolin. de officio Epiſcop.c.26.§.9.nu.4.

Nu.160. Gratian. diſcept. forenſ.c.159.à nu.31. quod probabilius ait Ceuallos q.682. ſtāte Conc. Trid. ſeſſ.21. c.2. vbi bona donata a patre filio, vt ordines ſuſcipiat, non poſſunt vendi, ſeu alienari abſque licentia Epiſcopi, &c. Sed id nihil refert ad propoſitum, & ſat eſt, quòd de ſe ſint alienabilia & tranſmiſſibilia ad hæredes; nec prohibitio Concilij eſt perpetua, vt ait Guttier.

Nu.164.ibi,q.1. & l.nemo poteſt, ff. delegat.1. & docet in terminis Vgol. de offic. Epiſc.c.26.§.13.nu.6.

Nu.166. poſt Ceuall. & nouiſſimè Grat. d.c.159. nu.19.& 20.

Poſt Sāch. & Carrillo in itiner. ordin. ſect.2.c.2.nu.17.

Fin. ibi, nu.35. dic d.5.tom. diſp.31. ſect.1.nu.35.

Nu.167. fin. ibi, qui idē docet de relig. tract.3.lib.4.c.38.nu.4.& 5. vbi ait dictum cap.pen. & c.per tuas, procedere etiam, quoties aliquis ex ſuis bonis alteri conſtituit titulū, ad quem ordinatur, ab illo recipiēs promiſſionē, quòd nihil poſtulabit; non enim tūc ſolū cōmittitur peccatū indebitę ordinationis per falſum titulum, ſed ēt ſimonia, quia illa eſt præſentatio ad ordinē, & conſequenter rei ſpiritualiannexa, &c. Et nouiſſimè Azor 3.p.lib.12.c.15.q.1.dicit, Titium qui ordinatur ad titulum patrimonij, vel penſionis, quam ſibi laicus donauit, ſed ea lege & conditione, vt poſtea ipſi Caio reſtituat, vel ne aliquid a Caio petat, ſimoniacum eſſe, & in iuris pœnas contra ſimoniacos conſtitutas incurrere, quia ficto titulo patrimonij vel pēſionis ordinatur, & ex pacto vt rem ſibi donatam reſtituat, vel ne eam exigat; ſed malè.

Nu.168.verſ.4.nu.6.ibi, ſeruatur, id eſt, non induci ſuſpenſionem à paciſcēte cum alijs, & ſequitur ſum. Bull. Quar.d.verb. ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, verſ. quod intellige.

In fin. Vt in d.c.per tuas, licet ſum. Bullar. ſupra, verſ. ſubſequenter aliter intelligat præſentatorem, in princ.

Nu.169. Et facit declaratio S. Congreg. ſupra adducta, nu.93.ad fin.

Nu.170.ibi, ad iſtum effectum, contra ſumm. Bullar. Quar. ſupra d.verſ. quod intellige, & Vgol.d.cap.26.§.13.nu.6.verſ. excipitur tamen.

Nu.171.ibi, notātur, Auila d.3.p.diſp.5.dub.5.3.cōcl.

Nu.175.ibi, ſupra nu.38. Enriquez lib.13.c.37.§.2.in fin. Auil.d.dub.5. 2.concl. Fornar. de ordin. c.8.num.9. verſ.4.

verſ.4. Grat.diſcept.forenſ.c.159. à nu.16. & Vgolin.d. c.26.de officio Epiſcop.§.3.nu.3.5,& 6.

Nu.177.ibi,& poſth.Iaſ.etiam in l.fin.ff.de fer.nu.24. ibi nu.20,& Ceuedo plures referens collat.18.ad 6,nu.4.

Nu.178.fin.ibi,nu,95.Iaſ.in d.l.fin.de fer.num.25. & 26.& in l.pen, C.de teſta.milit.nu.9. vbi addit. Mainer, vtrobique,Gig.de penſ.q.10,nu.10.& 11.& q.vlt, num. 10.Cacher.deciſ.Pedem.165.nu.14.

Nu.179.Auila d.2,concl.Gratian,deciſ,159.à nu.1,& 16.& Vgol.d,c.26.§.3,nu.3.

Nu.180,Ceuall.q.900.nu,5.quem ſequitur Fornar.d, c.8.de ordin.nu.9.verſ.4.dicens cum eo, ex verbis Concilij colligi renunciationem beneficij eſſe nullam, patrimonij verò ſolum prohiberi,

Nu.181.ibi,nu.11.& 12. Enriquez d.lib.13. c.37.§.2, in gloſ.h.& Auila d.2.concluſ.

Nu.182.ſumm.Bullar.Quaran.d.verb.ordo, poſt ſecundam conſtitutionem, verſ.quotidianus caſus eſt, & Auila d.3.p.d.iſp.5.dub.5.poſt 3.concluſ.

Num.185.& nouiſſimè tenet Vgolin.d.c.26.de offic. Epiſc.§.13.nu.4.dicens patrimonium alienari non poſſe, nec valere alienationem ſine Epiſcopi licentia, etiamſi tunc haberet vnde ſe ſuſtẽtare poſſet, niſi vbi notorium eſſet ſufficiens eſſe; tunc enim ſine Epiſcopi licentia alienationẽ fieri poſſe cenſeret; licet tutius erit, vt is, in quẽ alienatio facta eſt, cũ licentia Epiſcopi id habeat: ſi enim contingeret profundere, quod deinceps acquiſiuit, clericus admitteretur ad patrimonium prius habitum.

Nu.186.Açor 2.p.lib.3.c.4.q.3.& Grat.dec.159.n.14.

Nu.190.ibi, à nu.69. Et Molinam de iuſt,tract.2.diſp, 224.verſ.dubium eſt.

Nu.193.ibi,175. Et Vgol.de off. Epiſc.c.26.§.8.nu.4.

Nu.194. Et ſequitur Piaſec.i praxi Epiſ.p.1.c.1.n.44.

Nu.198.Açor 2.p,lib.7.c.20.q.7,

Num.203.ibi,nu.26. Et nouiſſimè ſequitur Gratian. deciſ.159.à nu.9.& Vgolin,ſupra.

Num.204.ibi, iudicabit, Menoch.de arbitr.caſu 216, nu.12.& 13.& Gratianus ſupra nu.15.

Nu.213. Et Açor,2,p.lib.7.c.25.q.6.

Nu.215. Et refert additio Nauar.d.conſ.4.dicens aduertendum referri, S.Congregationẽ cenſuiſſe, eiuſmodi renũtiationem eſſe nullam; ex quo non fuit expreſſus reſignans,vel ad illius titulum promotus; quę expreſſio pro forma requiritur: ſequitur Vgol, de officio Epiſc. c.14.§.3.& c.26.§.8.nu 4.

Nu. 218. poſt declar. Quam declarationem refert & ſequitur Vgol. d.c.26.§.8,nu.4. verſ.ſecundo exeipitur; qui tamen ſeq,verſ.tertio exeipitur, velle videtur etiam in permutatione æquiualenti faciendam eſſe mentionem de ordinum ſuſceptione ad eius titulum.

Nu.218, ibi, 16.Nou. 15.Nou. Ibi, vbi fuit ſupra dictum,&c.dele iſta verba,& dic,vt in ſeq.dec.167.614. Farin. Et nouiſſimè in cauſa Cõchen, Archipresbyteratus 27.Nou.1606.coram D.Coccino fuit dictum, Dictũ decretum Concilij licet loquatur de reſignatione, tamen S.Congreg. cenſuiſſe habere locum etiã in permutatione, vt in d. Metinen. tamen, vt declarauit S.Congregatio in hac cauſa, prædictum decretum non habere locũ, quã do permutans aſſecutus eſt vigore permutationis pacificam poſſeſſionem alterius beneficij ad ſui congruam ſuſtentationem ſufficientis, &c. Quod quidem erit intelligendum de beneficio æquiualenti, vt in d, declaratione,&c. Et quòd diſpoſitio Concilij habet locum, etiam in permutatione, prout S. Congreg. declarauit 18.Iul. 1602. ait Gratian.dec.159.nu.3. & in addit,dec.189.per quam etiã dictũ fuiſſe ait d.nu,3.quod permutãs tacẽdo ordinationẽ ad titulum eſt tutus in foro conſcientiæ, ſi illud quod habuit ex cauſa permutationis,erat æquiualens; ſecus autẽ in foro fori. Sed id de foro fori nõ credo verum; nec S.Congreg.dixiſſe: nam hic non videtur eſſe ratio differentiæ inter iſtud & forum conſcientiæ.

Nu, 221, Procederet tamen dictum decretum in priuatione ob non reſidentiam, quando ipſe beneficiatus videtur id velle ſeu affectare; nam tunc non eſſet priuandus, ſed potius cogendus ad reſidendum, & promouendus; quia quod prohibetur directè, videtur etiam prohibitum indirectè, reg,cum quid, lib.6. Abb.in c.ex tuæ, de cleric, non reſid,nu.6.

Nu,226.& ſequitur Gratian,deciſ.159.nu,20,

Nu,227,ibi,ſuſtentari, ſicut & in reſignatione beneficij facta per mancipatum ſacro ordini etiam ad illius titulum non promotum,

Fine,ibi,nu.41.& 42.Gratian,deciſ,189, num,6.& 7, Vgol.d.c.26.§.8.nu,5, & Azor,d.2,p.lib.7,c,25.q,6.

Nu.228. Et in vna Mediol,parochialis 14. Iun.1599, coram D.Seraph.fuit dictum per Rotã, dictã cõſtitutionẽ Pij V.nõ annullare reſignationes, ſed prohibere collationes,& interim mandare beneficiatũ ali per ordinariũ, ſi nõ habeat vnde valeat ſuſtentari, vt in dec,S.Congreg. ſed cũ fuerit per ordinariũ admiſſa, pręſumi ex cauſa rationabili,c.in præſentia, de renũt.quia in diſcuſſione cauſæ procedit extraiudicialiter, Put.deciſ.144.lib.2.

Nu.232. Vgolin,d.c,26.§.8.ſub nu.4.& Azor,d.lib.7, c.25.q.6.affert aliam declarationem, quæ ſic ait: Si aliquis habens beneficium, cuius titulo fuit ordinatus, iurauerit ſe illud reſignaturum, vel conſtituerit procuratorem ad reſignandũ, inter poſito iuramento de eo procuratore non reuocando, reſignare non cogitur,& procuratorem reuocare poteſt, ſed facultate petita, qua à iureiurando ſoluatur.

Nu.233.fin, ibi,261.ſeu 260. Anton.Gabr.alios referens concl.de iureiurand.nu,12. Ioanni Gutt. de iuram, confirmatorio, 1.p.c.1.nu,84.Ceuallos q.168.à nu.9.

Nu.235.ibi,q.31.Boer.dec.207.Grauat.ad Veſtrium in praxi lib.5.c,13.nu.15,& Sbroc.de Vicar.Epiſc.lib.3. q.32.uum.6.

Nu.236.ibi,transferri, & ſequitur Suarez de religione tractatu 3.lib.4.c.32,nu.8.

Nu.237.ibi,2.p,nu.15. Anton.Gabr,d,concl.1.de iureiurand.nu.8. Ioann.Guttierr.de iurament,confirm.2. p.c.1.num.5.Ceuallos d,q,168.num. 16.Molin.de iuſtit, tract.2.diſp.151.Suar.de relig.2.tom.tract.5.lib.2.c.23. nu.2.& in propoſito Flam.

Num.238.ibi,diuerſorum, Quicquid alias dicat Genuen.in praxi,c.106.nu.4.& nouiſſimè in cauſa Aranieſ. Archipresbyteratus 17.Apr.1606.coram D.Penna fuit reſolutum, quòd facta concordia,&c,R.concluſ. & fuit confirmatum in Miranden.parochialis 23.Octob.1606. coram Domino Lancellotto.

Nu.239.in fin. Et ita alias contra Ioan.Guttierr.cum Soto in 4.diſt.29. q.2. art.1. tenet Petr. Ledeſm, de matrim.q.47.art.5.pag.256.& Thom.Sanchez dicens probabilius de matrim.lib.5.diſp,5.q.5.& lib.8.diſp.36.nu. 4.qui aliter reſpondet d,l.ſi pecuniam. Et ego in facti cõtingentia conſultus reſpondi, quòd ille qui reuocauit mandatum ad reſignãdum in fauorem alicuius, cui fuit intimata reuocatio, antequàm Romæ fieret reſignatio, ſeu conſenſus extenderetur, (quod ſufficit ad validitatem reuocationis, Flam.Pariſ.de reſign,lib.1.q.12.à nu, 16.& lib.8.q.7. nu.89. & q.27.) non tenetur reficere ille expenſas pro ſua parte factas in expeditione reſignationis; factas tamen pro parte reſignantis ipſe reſignãs qui reuocauit, debet ſoluere, licet in mandato & reſignatione eſſet clauſula, quòd deberẽt ſolui per reſignatarium; id enim intelligitur reſignatione ſecuta & perfecta, non alias. Sed oſtenſa reuocatione Cancellaria reddet quòd fuit ſolutum pre media annata, vt Romę intellexi ex officialibus ipſius Cancellariæ; & ſimiliter etiam dataria

reddet

Digitized by Google

reddet compoſitionem ſolutam, ſi fortè erat materia cō poſitionis, vt coadiutoria, &c. nam cum reſignatio, ſeu coadiutoria re vera non habuerit effectum propter reuocationem in tempore factam, ratio poſtulat reddi id, quod eius cauſa ſolutum eſt, quaſi cauſa non ſecuta, ad tit. de condictio. cauſa data, ſeu de condict. ob cauſam.

TERTIÆ PARTIS

Caput primum.

NVm. 1. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 35. à nu. 82. & 88. Vgolin. de offic. Epiſcop. c. 13. §. 1. nu. 1. Leonard. Leſſius de iuſtit. & iur. lib. 2. c. 34. nu. 166. & c. 37. num. 48. Suar. de relig. 2. to. tract. 4. lib. 4. c. 18. & Fr. Raph. de la Torre eod. tract. 1. to. tract. de hor. canon. controu. 6. diſp. 3.

Nu. 3. Alexand. Moneta de diſtrib. quot. p. 2. q. 2. nu. 2. Quarant. in ſum. Bull. verb. horæ Canonicæ, Acoſta de Andrada ad Bullam Cruciatæ, q. 74. & Torre d. diſp. 3. nu. 1. & controu. 9. nu. 22.

Nu. 6. Quaranta ſupra, Suar. d. lib. 4. c. 29. Torre controu. nu. 39.

Nu. 7. ibi, d. conſt. cui aliquantulum fauet Lorça t. 2. diſp. 24. de legib. memb. 1. verſ. in iure autem Canonico.

Nu. 8. Et receptiſſimam de iure communi dicit Ceuallos, q. 643. num. 7. citans pro ea Menchaca de ſucceſſ. creat. lib. 3. §. 22. nu. 56. Et eā tenet, & latè probat Leſſ. d. lib. 2. c. 34. ex nu. 178. & Lorça d. t. 2. diſp. 16. de legib. memb. 2. ad 5. dicens falſum eſſe, de iure diuino teneri ad reſtitutionem fructuum beneficij eum, qui horas Canonicas, aut omnino omittit, aut ſine attentione recitat: quia ante decretū Conc. Lateran. nullus hāc obligationem agnouit, nec docuit, nec aliquo iure conſtat, recitationē diuini officij eſſe titulū neceſſariū, vt poſſit acquiri dominium fructuū, quo deficiente inualida ſit fructuū in totū aut ex parte perceptio: ſecluſa ergo Eccleſiæ ordinatione licet peccaret qui horas canonicas nō diceret, ad nullam reſtitutionē teneretur; ſicut nec modo tenetur parochus, qui aliquando omittit ſacramenta miniſtrare, &c. Hæc Lorça. Et nouiſſimè Salas de legib. diſpui. 9. ſect. 1. nu. 21. & 24. & diſp. 15. ſect. 2. num. 27.

Nu. 9. Et in propoſito d. c. 21. nu. 58. & Ioan. Quint. in repet. c. de multa. de Præb. ſub nu. 69.

Nu. 10. Poſt Vazquez & Suar. d. lib. 4 c. 29. à n. 7. ſubdens hanc reſtitutionem ex natura rei poſſe fieri non ſolum in bonis, ſeu fructibus temporalibus beneficij, ſed etiam in bonis ſpiritualibus, quæ fuerunt omiſſa, vel æquiualentibus, &c. & Torre d. controu. 9. à nu. 19.

Nu. 13. ibi, vt in propoſito, & Leſſius d. c. 34. nu. 180. ait fructus beneficiorum non dari immediatè pro officio quotidiano ſicut mercenarijs & famulis, quia officium diuinum non eſt pretio æſtimabile, nec temporalem vtilitatem habens, ſicut obſequium mercenarij & famuli, ſed dari immediatè & abſolutè in ſuſtētationem miniſtri Eccleſiæ cum onere & obligatione recitandi; & ſic ſi omiſerit, non teneri iure naturæ fructus reſtituere, & eo modo compenſare, &c.

Num. 15. Et Leſſius d. nu. 180. Suarez de relig. tract. 3. lib. 4. c. 26. nu. 17. in fine, & tract. 4. lib. 4. c. 10. nu. 17. & c. 18. nu. 5. & c. 27. nu. 7. & 10. & Torre d. controu. 6. diſp. 6. in fin. & controu. 9. à nu. 19. cum alijs.

Num. 16. ibi, & officij, Leſſius d. nu. 180. & ſequent. & accedit Lorça ſupra relatus, nu. 8. in fine.

In fine, & Açor 2. p. lib. 7. c. 6. q. 6.

Nu. 17. poſt Graff. & de caſib. reſer. lib. 2. c. 28. nu. 38. Fine, Leſſius d. c. 34. nu. 176. & 180. Carrillo in itinerario ordinandorum ſectione 6. nu. 34. & Vgol. de offic. Epiſc. c. 13. §. 1. nu. 3. & 4.

Nu. 18. fin. ibi, nu. 3. Quem videtur ſequi additio ſum. Bull. d. verb. horæ Canonicæ, diſſentit etiam Suar. d. c. 29. a nu. 5. dicens, legem illam nō obligare ad reſtitutionem pro illis ſex menſibus, poſt autem non excuſare, ſed relinquere illud tempus in eo ſtatu, in quo antea erat.

Nu. 19. ibi, & Menoch. & Suarez.

Nu. 23. Et ſic etiā conuincitur ſententia Fr. Raph. de la Torre d. controu. 9. de hor. canon. à nu. 31. tenentis, ex remiſſione & condonatione d. Conc. non teneri ad reſtitutionem fructuū omittentes officium intra primos ſex menſes, licet contrarium dicat probabile. Et cū dicti ſex menſes computentur ab obtento beneficio in d. conſtit. Conc. Later. & Pij V. currunt a die habitæ poſſeſſionis, vel collationis acceptatæ, & non a die habitæ poſſeſſionis pacificæ, vt malè inquit Sandoual. de offic. Eccleſ. 6. p. c. 14. non enim id eſt neceſſarium, ſed ſufficit poſſeſſio, aut ius in re, vt quis dicatur obtinere, & habere beneficium, vt infra a nu. 85. & 92. & 11. p. c. 3. à nu. 53.

Nu. 25. Illudque ſemeſtre intelligitur de primis ſex menſibus ab obtēto beneficio, nō habita ratione ad initiū trāſgreſſionis, in quibus non recitās nō tenetur reſtituere, etiamſi peccatum vltra differatur, vt ex d. cōſtit. conſtat, Suar. d. c. 29. nu. 13. & 14. & in omnibus & ſingulis beneficijs, quæ quis habuerit, excipiuntur illi ſex primi menſes reſpectiuè, Suarez d. lib. 4. cap. 30. num. 8.

Nu. 26. Leſſium d. c. 34. nu. 181. verſ. 5. & nu. 183. verſ. 2. & Suar. d. lib. 4. c. 30. nu. 17.

Nu. 27. Leſſius d. c. 34. nu. 176. & Suar. d. lib. 4. c. 30. à nu. 9. addēs, pro minore amiſſione, quàm ſit vnius horæ integræ oriri obligationem reſtituendi partem fructuū illi amiſſioni correſpondentē, quando omiſſio eſt mortaliter peccaminoſa, niſi illa pars tam parua ſit, vt reſpectu ſurū verbi gratia non ſufficiat ad peccatū mortale; nam tunc excuſaretur a reſtitutione ex leuitate materiæ, &c. Ego vero cenſeo, pro tali omiſſione debere fieri reſtitutionē, perinde ac pro omiſſione horæ integræ, quia non cenſetur dicere horam, qui eam non dicit integram, ſed omittit partem notabilem ſufficientem ad peccatū mortale, ſicut non dicitur audire miſſam, qui eam non audit integram; quamuis in omittente ſolas laudes verum videatur quod dicit Suar. ibi, vt non teneatur magis quàm pro Prima, vel Veſperis, ſunt enim quaſi hora diſtincta, eſto fuit pars Matutini, vt infra, nu. 224.

Nu. 29. ibi, & ſeq. Leſſius ſupra, nu. 177. & Torre controu. 9. nu. 40.

Nu. 32. ibi, Quamuis ſit pœnalis, contra Leſſium ſupra. nu. 192.

Ibi, not. 7. & tenet Suar. d. lib. 4. c. 30. nu. 2. 3. 6. 7. 8. & 10. & de legib. lib. 5. c. 7. a nu. 9. & Vgolin. d. cap. 13. §. 1. ſub num. 4.

Nu. 34. Tenet etiam Suarez d. c. 30. a nu. 4. Lorça t. 2. diſp. 24. de leg. memb. 1. verſ. in iure aūt Canonico, & Salas de legib. diſp. 15. ſect. 2. nu. 27. qui tamen male ait contra Vazq. ſe credere, ſi contingat Canonicatus groſſam prius verè & abſolutè lucrari, quàm officiū omittat, nihil eius debere reſtituere, quia pœna nō eſt, vt fructus iā ſuos reſtituat, ſed vt non faciat fructus ſuos. Idem cōuincitur ex dicta conſtitut. Pij V. vbi ſtatuitur, vt qui horas oēs vno vel pluribus diebus intermiſerit, amittat omnes beneficij fructus, qui illi vel illis diebus reſponderēt, ſi quotidie diuiderentur; quamuis præſentia chori iuxta Eccleſiæ ſtatuta, cōſuetudinem, fundationem, vel alias, eos lucrifeciſſe prætendat: vnde non potuit eos abſolutè & irreuocabiliter lucrari, ſed reuocabiliter, & cum dependentia, modo, ſeu conditione officij recitandi, vt nouiſſime rectè docet Suarez de legib. lib. 5. cap. 7. num. 10.

Nu. 35.

Nu.35.ibi,d.c.14.q.11. Villar del patronado de Calatayud 4.p.§.3.nu.24. Leſſium d.c.34.nu.177. Carnillo in itinerario ordinandorum.ſect.6.nu.36. Acoſtam de Andrada ad Bull.Cruc.q.76. Suarez d.c.30.nu.18. & Vgol. d.c.13.de offic.Epiſc.§.1.nu.4.circa fin.

Nu.36.ibi,reſtituendæ,& ita videtur tenere Torre de relig.d.tract.de hor.can.contr.10.diſp.6.circa finem.

Ibi,Bulla cōpoſitionis,contra Acoſtā, & alios ſupra.

Fine,ibi,d.c.36 §.3.& Acoſta q.98.

Nu.37.ibi,compoſitio, Suar.d.c.30.nu.22.qui non loquitur conſequenter ad id quod dicit d.nu.18.

Poſt finem, & de explicatione illorum verborum, in fabricas ipſorum beneficiorum, vel pauperum eleemoſynas,videndus eſt Suarez d.c.30.ex nu.18.ad 24.qui rectè eam interpretatur.

Nu.38.ibi,dub.31.adde nu.169, & Torre controu.6. diſput.5.a nu.5.& contr.7.nu.16.

Nu.39.Graff.& de caſib.reſeru.lib.2.nu.34.

Fine, Ceuallos q.643.nu.1.& 2. Villar d.4.p.§.3.num. 24. Vgol.d.c.13.§.1.nu.2. & Suar. de relig.2.tom.tract. 4.lib.4.cap.21.dicens communem, & in praxi regulariter ſeruandam,indubitatumque eſſe in omni ſententia, quòd habens plura beneficia tenuia,quæ ſimul reddunt competentes fructus, obligatur ad recitandum.

Nu.40. Et latè fundatur per Suarez d.c.21. nu.4.5.& 6. & conducunt tradita per Perez de Lara de anniuerſ. & cappell.lib.2.c.8.ex nu.2.

Nu.41. Et nouiſſimè Torre d.controu.6.diſp.5.nu.1.

Nu.45.Graf.& de cenſib.reſeru.lib.2.c.28.nu.32.

Fine, Villar ſuprad 4.p.§.3.nu.24. & 8.p.coſtumbre 9.nu.5. Leſſius d.c.34 nu.168. Torre d.controu.6.diſp.5. nu.2.& 4.& controu.7.nu.16. & fatetur eſſe communē ſententiam Suar. de relig. tract.4. lib.4. c.20.a num.14. quamuis ei videtur probabile,quod ſi ablatio fructuum non eſt perpetua,ſed pro aliquo tempore,etiamſi ſit violenta, & iniuſta, & ſine ſpe recuperationis,non ſufficiet ad excuſationem recitandi, &c.

Nu.47. & nouiſſimè ſequitur Torre d.cōtrou.6.diſp. 5. num.4. dicens, quòd qui voluntariè acceptat beneficium,& adminiſtrationem eius, cum onere ſoluendi alteri omnes fructus,tenetur recitare officium,ex dicta ratione Medinæ, licet eum non citet.

Nu.50. Et iſtam ſententiam nouiſſimè ſequitur Suar. d.tract.4.de relig.lib.4.c.20.a nu.2.ad 5.

Nu.61. Leſſius lib.2.c.34.nu.173.& Suarez tract.4.de relig.lib.4.c.20.nu.7.9.& 11.

Nu.62. Et tenet Leſſ.d.c.34.n.170.& Suar.d.c.20.n.9.

Nu.93.ibi, diuiditur, vel menſe Epiſcopali.

Nu.64.& Suarez nu.6.

Nu.66. Et quòd illa non ſeruatur,ſed per contrariam conſuetudinem abrogata eſt, ait Suar.d.nu.6.

Nu. 69. Et idem in effectu vult Leſſius d.cap.34.nu. 470.& 171.

Nu.76. Sed re melius cōſiderata verius mihi videtur, quod in oībus iſtis caſibus Canonici,ſeu Præbēdati,qui primis annis nihil penitus percipiūt,ſeu lucrātur,neque diſtributiones,ſiue iure, ſiue iniuria,tenentur nihilominus recitare,ea ratione,ꝙ iſti nihilominus tenentur illo tēpore ad aſſiſtēdū,vel canēdū in choro,& ad ſatisfaciēdū alijs functionibus ſuæ Præbendæ:ergo ēt ad recitandū;tum quia hoc officiū, quod eſt præcipuū, non debet eſſe peioris conditionis;tū ēt,quia qui ratione beneficij, & ex vi ſui muneris tenetur adeſſe,ſeu canere in choro, tenetur à fortiori priuatim recitare horas, ſi eas i choro nō dixit. Et ita poſt hæc tandē tenet Suar.d.c.20.ex n.6. & 14. quāuis ibi pro illo tēpore priuarentur ēt diſtributionibus. Quo caſu,inquit,videtur conſuetudo iniuſta, dubitari poſſe ait,an tūc admitti poſſit excuſatio recitādi. Et nouiſſimè Torre controu.6. de hor.canon.diſp.5. nu.3.dicens,ꝙ habens beneficiū, cuius fructus non percipit primo,vel ſecūdo anno, tenetur illo tēpore officium diuinū recitare; quia defectus fructuū in illis primis annis per perceptionē in alijs annis ſufficiēter reficitur; ergo ſicut alia munia beneficialia in eis annis tenetur exercere,ita & pēſū horarū ſoluere;ad quòd tamē malè allegat Nauar.d.c.7.nu.30.qui potius dicit cōtrariū, vt ſup.

Nu.82. Et ſequitur idem Azor 2.p.lib.7.c.23.ad fin. & nouiſſimè Suar.d.tract.4.de relig.lib.4.c.19.a num.7.

Nu.84. Et Leſſius d.lib.2.c.34.nu.167. Vgol.de offic. Epiſcop.c.13.§.1.nu.4.verſ.addi.

Nu.85. Leſſius d.nu.167.ad fin. Suar.d.c.19.nu.7.& 8.& cap.ſeq.nu.1.& Vgol.d.c.13.§.1.nu.2.

Nu.86.ibi,d.c.4.q.9. Et Suar.d.c.19.nu.10. Quamuis Emman. Rodrig.& Vega ſupra relati,nu.81. requirant pacificam poſſeſſionem,& Ceuallos,q.643.num.vltim. cū Emman. ibi dicat beneficiatum, quando beneficium eſt litigioſum, non teneri recitare.

Num.87. ibi, an illos recipiet, cui videtur conſonare Leſſius d.c.34. nu.173. vbi ait eos, qui ſunt in poſſeſſione,non excuſari ex eo, quòd beneficium ſit litigioſum, aut quod fructus ſint ſequeſtrati, vel ab alio percipiantur; ſi tamen probabile ſit, ipſos in lite fore ſuperiores, & fructus illos obtenturos;quod ſi non ſperant ſe pro illo tempore quicquam habituros, non teneri.

Nu.90.ibi, Azor d.q.9. facit quod ait Mand.reg.16. Cancell.q.39.nu.4.

Ibi nu.120. Et Suar.d.tract.4.lib.4.c.19.n.10.id tenet in habente titulum coloratum, ſeu ſpeciem veri tituli.

Nu.92.ibi,nu.5.& d.q.39.reg.16.nu.2.

Ibi,verb.obtinet, Tuſch.concl.78.litera B. & dicitur ſupra,nu.23.

Ibi,Zecch.ſupra, & Vgol.d.c.13.de off.Epiſ.§.1.n.2.

Nu.93.fine,ibi,dub.30.dic d.c.34.nu.167. qui ait,ſententiam Nauarri eſſe rationi & iuri valde conſonam;alteram tamen, quod non teneantur ante captam poſſeſſionem, eſſe probabilem.

Num.94.ibi, vere,habere,& ibi,etiam dictum eſt,& conſtit.Concil.Later.& Pij V. habentem, ſeu obtinentem beneficium, obligant ad recitandum.

Nu.97. Et Suarez d.lib.4.c.28.nu.5.& 6.dicens id eſſe verum regulariter, vt dixit Nauar.d.nu.20. quia ſi quis propter neceſſitatem aliquam, aut occaſionem vrgentē id faceret bona fide, ſperans ab aliquo fore iuuandum, poſſet interdū excuſari à culpa in receptione beneficij, aut ordinis,maximè quando interueniret periculum vel carendi beneficio,vel non recipiendi ordinem per multum tempus, ſi illam occaſionem differret.

Nu.101. Et nouiſſimè Suarez d.lib.4.c.19.n.9.& 10.

Nu. 102. Et nouiſſimè ſequitur Torre d. controu.6. diſput.5.nu.2. dicens litigantem etiam contra poſſeſſorem de proprietate, teneri recitare, non ſolum ſi certò ſcit fructus percepturum,ſed etiamſi dubitet probabiliter de obtinenda lite, ſi æqualis probabilitas eſt.

Nu.104. Fauet Vgol. d.c.13. de offic. Epiſc.§.1.nu.2. verſ.poſtremo,vbi ait quod tenentur,vel litigent de beneficio, vbi pro ſe ſententia lata eſt, & recipere, vel habent fructus ſequeſtratos, per aliosve receptos, &c.

Nu.105.& Suar.d.tract.4.de relig.lib.4.c.22.a nu.13.

Nu 106. Nec verum eſt, quod ait Suar.d.c.22.nu.15. quòd Vicarius temporalis beneficij vniti alicui religioni,aut Eccleſiæ parochialis vacantis,recitare tenetur ratione talis Vicariæ; quem ſequitur, licet non citatum, Torre d.controu.6.de hor.canon.diſp.6.num.8.& 9.qui male in hoc procedit.

Nu.108. Et Acoſta de Andrada ad Bullam Cruciatæ, q.75. exiſtimat coadiutores teneri ſub mortali officium recitare; quia huiuſmodi adiutoriæ ex forma & tenore bullarum, & ex intentione Pontificis concedentis habent ra-

bent rationem beneficij, & ſunt verè & propriè beneficia: nam Romanus Pontifex quando creat coadiutorē, creat nouum beneficiū, cui certā penſionem congruam ad ſuſtentationem coadiutoris ſtatim aſſignat. Et q.76. in fine ait, huiuſmodi adiutores non recitātes teneri ad reſtitutionem dictæ portionis fabricæ Eccleſiæ, vel pauperibus faciendam, &c. Et Suar. tract. 3. de relig. lib. 4. c. 27. num. 5. ait in materia de orat. oſtenſurum huiuſmodi coadiutorem teneri ad officium perſoluendum.

Nu. 109. ibi, beneficium, Nauar. ibi, & dicitur infra 4. p. cap. 2. num. 98.

Fine, Et ſequitur Suarez, qui mutauit ſententiam in dicta materia de oratione, nempe 2. to. de relig. tract. 4. lib. 4. c. 22. ex nu. 18. dicens ita declaratum eſſe à S. D. N. Paulo V. adeptionem Eccleſię Cathedralis Conimbric. in quodam Breui anno 1606. in quo inter alia declarat, coadiutores Canonicorum nō eſſe verè Canonicos, nec pro talibus habendos viuētibus coadiutis. Quæ declaratio ponitur d. 4. p. c. 5. Et nouiſſimè ſequitur Torre d. cōtrou. 6. diſp. 6. a nu. 10. Additque rectè Suarez ibi nu. 22. quòd ſi coadiutor habeat propriam penſionem ſuper beneficium, ſine dubio tenetur ad officium Virginis, niſi alias Canonicum recitet. Si vero ſolum recipiat ex fructibus beneficij aliquam ſuſtentationem per modum ſtipendij, ſeu congruæ, non tenebitur, quia non comprehenditur ſub conſtitutione Pij V. & alias ſatisfacit ſuæ obligationi ſuum miniſterium implendo.

Nu. 110. ibi, d. c. 4. 10. q. Et nouiſſimè Suar. tract. 4. lib. 4. c. 18. a nu. 7. & Torre controu. 6. diſp. 4.

Num. 111. ibi, horas, Et eadem in effectu eſt ratio Torre ibi, num. 3.

Nu. 113. ibi, recitare, Vgolin. d. c. 13. de officio Epiſc. §. 1. nu. 4. ad finem.

Nu. 116. ibi, ad fin. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 35. num. 91. Vgolin. d. c. 13. §. 1. nu. 4. ad fin. & Torre d. controu. 6. diſp. 6. nu. 4.

Nu. 118. in fin. Suarez d. tract. 4. lib. 4. cap. 22. num. 6. Graff. de caſib. reſeruat. lib. 2. c. 28. num. 43. & vide ſupra 1. p. c. 5. nu. 69.

Nu. 119. Suarez d. nu. 6. & Torre d. diſp. 6. nu. 4.

Nu. 120. ibi, 2. concl. & Torre d. controu. 6. nu. 4.

In fin. Et ita tenet Suar. d. tract. 4. lib. 4. c. 18. nu. 10.

Nu. 125. & Salas 1. 2. to. 1. tract. 13. diſp. 3. ſect. 2. nu. 17.

Nu. 128. poſt Sanchez, & in præcepta Decalogi lib. 1. cap. 14. nu. 9. Zumel 1. 2. q. 72. art. 6. dub. 3. Sairus in clauis regia, lib. 2. c. 5. nu. 14. & 15. Lorça 1. 2. diſput. 14. de peccat. Sala ſupra d. nu. 17. & ſequentibus, citās Sanchez, Herreram, Zumelem, & Sairum.

Nu. 129. ſeu 128. ibi, Thom. Sanch. ibi, Açor 3. p. lib. 3. c. 7. q. 1. & 2. & Salas ſupra nu. 29. cum alijs, qui nu. 19. ſequenti idem cum Viguerio, Alcocere, Penna, & alijs ait, in copula religioſi cum moniali peccatum eſſe duplex, quia Deo fit duplex iniuria violando duplicem perſonam ex duplici eius voto ſibi ſacram, etiamſi vna perſona ex eis ignoraret ſuam conditionem.

Nu. 130. ibi, Sanchez, & Salas.

Nu. 131. in fine, ibi, q. 240. & Suarez dicens communem d. tract. 4. lib. 4. c. 25. a nu. 17. & c. 11. ſub nu. 7. & lib. 3. cap. 9. ſub num. 15.

Nu. 132. in princip. ibi, Tab. verb. hora q. 18. Fuſcus de viſit. lib. 1. c. 20. nu. 19. & Leſſius d. lib. 2. c. 37. nu. 53.

Nu. 134. in princip. ibi, non loquitur conſequenter, & contra tenet Suarez d. lib. 4. c. 25. nu. 20.

Nu. 137. ibi, de num. Mart. del Rio de magia. lib. 6. c. 1. ſect. 3. poſt princip. verſ. itē quandiu, & Salas 1. 2. tract. 7. diſput. 6. ſect. 13. diſputat. 5. ſectione 8.

Num. 138. in fine, & de religione d. tract. 4. lib. 4. c. 25. nu. 17. & tract. 6. lib. 5. c. 6. nu. 11. & Molin de iuſtit. tract. 2. diſp. 753. n. 3. & Sandou. de off. Eccleſ. 6. p. c. 14. 3. cōcl.

Nu. 140. Et quod omittere officia duorum, ſeu plurium dierum, vel partes eorum, ſint peccata diſtincta, docet Suar. d. c. 25. nu. 17. & 18.

Nu. 143. fin. ibi, nu. 178. Carrillo in repet. c. fin. 14. q. 6. de furto notab. dub. 7. Nuño 3. p. & nouiſſimè Salas plures referens 1. 2. 2. to. tract. 3. diſput. 3. ſect. 2. nu. 11.

Num. 154. in princip. & Sandou. de offic. Eccleſ. 6. p. c. 18. dicens communiter receptum.

Nu. 155. ibi, contrarium videatur tenere, quod dicit probabile Leſſius d. lib. 2. c. 37. nu. 74.

Nu. 156. poſt Bellar. & Genuen. in praxi c. 80. in ann.

Nu. 164. Quam ſentētiam Açoris tenet Leſſius d. lib. 2. c. 37. nu. 73. 74. 75. & 77. vbi ait, oēs debere ſequi Breuiarium Romanum, vel ſuæ Eccleſię, ſeu Religionis approbatum; mutationem tamen officij etiam dedita opera non eſſe peccatum mortiferum, vt ſi loco officij de feria dicatur de ſumma Trinitate, vel de Venerabili Sacramento, vel de B. Virgine; aut contra, loco officij de feſto dicatur de feria: quia id quod Eccleſia primario præcipit, eſt, vt ſeptem horæ Canonicæ quotidie recitētur: vt autē dicatur de hoc vel illo feſto, hac vel illa forma, ſolum pertinet ad modum & circunſtantiam ſecundariā officij, quæ non eſt tanti momenti: itaque ſubſtantiā præcepti ſeruari, quodcunque officium Breuiarij cōceſſi dicatur, &c. Et idē videtur tenere Fuſcus de viſitatione lib. 1. c. 20. nu. 15. & 19. *Poſtremo* Suarez d. tract. 4. de religione lib. 4. c. 11. à nu. 3. & præcipuè c. 23. à nu. 1. tenet omnes maximè in choro debere recitare ſtando in iure communi iuxta Breuiarium ſuæ metropolis, diœceſis, vel ordinis, & alioquin non ſufficere, d. c. de his, & c. placuit. diſt. 12. & d. clauſ. 2. de celebrat. miſſarū; at iuxta nouum ius Pij V. debere recitari iuxta formā ab ipſo Pio V. ſeu Clem. VIII. reformatam, & approbatam præter in eo exceptos, ſcilicet habentes Breuiariū antiquius ducentis annis, qui debent recitare etiam priuatim iuxta ſuum Breuiarium legitimè retentū, & non iuxta Breuiarium Pij V. peccatumque eſſe de ſe contra præceptū Eccleſiaſticum mutare officium diei in recitandis horis mortale ex ſuo genere; poſſe autem eſſe veniale ex paruitate, ſeu leuitate materiæ; vt ſi officium ſit æquiualēs in quantitate, vel fere, & mutatio non fiat ex contemptu, neque animo eam ſæpe faciendi pro libito, ſed ex aliqua occaſione leui, minuſque rationabili; & quoties hæc mutatio fit ex inaduertentia, quamuis non ſit inuincibilis, ſed culpabilis, nō videri culpam grauem, nec teneri quē iterum repetere; quamuis ſi officium omiſſum eſſet notabiliter maius, neceſſarium videatur aliquam compenſationem facere, ſi poteſt intra eundem diem, & iuxta eā poſſe interdum hāc mutationem fieri ſine vlla culpa, & ex diſpenſatione nō ſolum Papæ, ſed etiam ordinarij in vno vel alio occurrente caſu, &c. Ita Suarez, qui in principali reſolutione nobiſcum concordat; illud autē quod ſubdit de leuitate materię, non bene cadit in propoſito: nā licet mutās officiū recitet æquiualēs in quātitate, nō recitat id quod debet, ſed aliud diuersū officiū, & ſic non ſatisfacit, perinde ac ſi nō recitaret, quemadmodū qui ex præcepto tenetur ieiunare, aut audire miſſam, vel quid aliud facere, nō ſatisfacit, ſi id cōmutet in aliud æquale, aut ēt maius euidenter, quia non facit rem præceptam. Nec ēt videtur poſſe dari iuſta cauſa ad ſatisfaciēdū præcepto mutando officiū; nec ordinarium poſſe aliquādo in hoc diſpenſare, nec moraliter dari caſus, in quo præceptū recitandi obliget, ſeu currat ex iuſta cauſa, ſeu diſpenſatione ordinarij poſſit officium mutari: quamuis non potens recitare officium diei excuſetur a recitando.

Vnde etiam cōuincitur ſententia Fr. Raphaelis de la Torre de relig. controu. 8 in princ. de hor. canon. nouiſſimè dicentis, quod quāuis de iure cōi vnuſquiſque in officio recitando teneretur ſequi ritum ſuæ metropolis, vt ha-

betur

betur in c.de his,& c.placuit.12.diſt.tamen cōmunis ſētētia erat non peccare mortaliter, qui ſecus facerent niſi fortaſſe quilibet in ſua Eccleſia præcepto rigoroſo ad id aſtringeretur; modo vero verba præcepti bullæ Pij V. adeo rigoroſa eſſe, vt ſi obligatus ad recitādū iuxta normā Breuiarij Romani, alio vteretur crebrius,& ſine cauſa, peccet mortaliter; ſecus qui ſemel aut iterū id faceret. peccatūq; eſſe nō ſeruare modū recitandi,& formam in Breuiario præſcriptā; veniale tamen; quia materia leuis eſt, niſi trāſgreſſio modi & formæ redundet in tranſgreſſionē præcepti quoad ſubſtantiā illius, ob defraudationē officij in notabili quantitate; vt ſi quis in Dominica recitaret officiū feriæ tertiæ, quod eſt notabiliter minus: vel ob grauē defraudationem finis cultus diuini in celebritatib. colēdis, ſeu euerſionem cultus; vt ſi in die Natalis Domini recitaret de S. Ioanne Baptiſta; aut propter vtrāque causā, vt ſi in quadrageſima recitaret de tempore paſchali,&c. conuincitur inquā iſta ſentētia ex dictis.

Nu.165. ibi, recitandi diſtinctum, Suarez d.c.23.nu.13. & c.25.nu.13.17.& 18.

Nu.166. ibi, non tranſit in alium, Suar.d.lib.4.c.27. num.4. & 5.

Num.167.ibi, diſc.146.& Thom.Sanch.in præc. Decal.lib.1.cap.4.à nu.9.

In fine, Thom.Sanch.ibi, nu.11.12.14.& 15. Et accedit quod ait Alex.Monet.de diſtrib.p.2.q.3.nu.22.quod quod in vna hora omittitur, non eſt cū eo, quod in altera omittitur, computandum, ad conſtituendam notabilem partem; cum quælibet hora vnum totum integrum & perfectum per ſe conſtituat.

Nu.168. D.Carillo alios referens in repet.c.ſi.14.q.6.def. not. num.28. Lorça t.2.diſp.60.de peccatis, Salas ead.1.2.tract.13.diſp.16.ſect.25.Thom.Sanc.d.lib.4.c.5.

Nu.169. ibi, in materia de voto, Suarez de relig.tract.6.lib.5.cap.5. Torre eod.tract.1.tom.quæſt.88.art.3.diſput.9.& art.5.diſp.7. Tho. Sanch.d.lib.1. c.4.nu.14.& 15. vbi etiam cōſequenter ait de propoſito omittēdi.

Nu.170. Suar.d.c.5. Torre d.diſp.9.nu.6.& d.diſp.7. nu.8.& 9.& Thom.Sanch.d.nu.14.& 15.

Nu.171.ibi, dub.6. Sair.in claui regia lib.6.c.6.nu.6. & cum eo Thom.Sanch.d.nu.14.

In fi. Et quod regulariter ſit iſta differētia inter vota perſonalia & realia, admittit Suar.d.cap.5.nu.6.11.& 13.& lib.4. tract.6. c.13.nu.9.& recte tradit Torre d.diſp.9.n.5.6.& 7.& d.diſp.7.nu.8. Et ratio eſt, quod in iſtis votis realibus agitur de emolumento alterius; nam ſēper fuit in vtilitatem proximi, ſeu ornatum templi, vel quid ſimile; & ſic hoc eſt principaliter intentum,& circunſtātia tēporis eſt ſecundaria, vt recte ait Torre d.diſp.9.nu.5.& d.diſp.7.nu.8.& conducit dec. Rotæ in cauſ.Pāpilonen.celebrationis Miſſæ.7.Febr.1594.coram Illuſtriſſimo Mantica, vbi fuit reſolutum, quod beneficiati tenētur celebrare Miſſas, quas omiſerunt celebrare lite pendente, quia propter cōmodum liberationis eis relictum pro ſuffragio animæ teſtatoris, tenentur in qualibet feriā 5. cātare miſsā in honorē Sanctiſs. Sacramēti,& ideò cū in lite ſuccubuerint, pro diebus præteritis à celebratione miſſarū non ſunt liberati, l.Celſus,§.1.de arbitris, c. cum dilecti.de dolo & contum. Nec obſtat, quod non recitans horas vnius diei non tenetur eas alio die recitare; quia Miſſæ, quæ ſunt dicendæ in 5. feria pro ſuffragio animæ teſtatoris, non ſunt ita propriæ illius feriæ, vt in alijs non poſſint celebrari. Præterea illud locum habet, quando ex omiſſione ſolus Deus offenditur; ſecus quando offenditur etiam aliquis homo viuens, vel defunctus, vt hic, Nauar.de orat.cap.10.num.54.&c.

Nu.174. ibi, Azor ſupra,& Suarez, qui recte procedit in hoc, & eſt videndus & Thom.Sanchez.

In fi. Quāuis nouiſſ. Salas t.2.tract.13.diſp.16.ſect.17.n.94. eā diſtinctionē reijciat abſolute tenēs, quod qui vouit ſingulis diebus dare paruam aliquam eleemoſynam, vel recitare orationem Dominicam, ſæpius id omittēs peccat mortaliter, & citat etiā Sairum lib.2.c.13.nu.21.

Nec etiam eſt admittenda ſententia Lorçæ d.diſp.60. de peccatis, qui è conuerſo tenet contrariū, ſolum circa vouentē ſingulis diebus aliquā paruam eleemoſynā dare, docens, ſi intentio vouentis feratur in aliquā magnā quantitatem; quam in dies paulatim ſoluat, abſq; dubio peccare mortaliter; quādo ad totius quantitatis omiſſionē peruenerit; ſi autē directe fertur in paruam quantitatem, ſiue eleemoſynæ, ſiue orationis breuis ſingulis diebus ſoluēdæ, æquiualere votum pluribus votis leuis materiæ, ex quorum tranſgreſſionib. nūquā coaleſcit mortale, ſicut nec ex plurib. venialibus. Quæ ſentētia cōuincitur: nā votū paruæ quātitatis eleemoſynæ ſingulis diebus ſoluendæ, non æquiualet pluribus votis leuis materię, niſi quādo fit vt vnus ſingulorū dierū, iuxtā d. Ex iſta autē ratione de pluribus votis leuis materiæ cōuincitur doctrina Tho. Sanch. d.c.4.nu.16. quę mihi non placet.

Nu.182. Leſſius d.lib 2. c.37.à nu.64. Suar.d.tract.4. de relig.lib.4.c.14.& c.26.à nu.3.& 13.& 25.& de legib. lib.4. c.13.n.12. Lorça t.2.diſp.16.de legib.memb.2.ad 5. Torre contr.8. de hor.canon.diſp.3.& controu.9.nu.5.& 6.& Salas de legib.diſp.9.ſect.1.a n.16.pcipuę,n.24.

Nu.183. & reputat probabile Leſſius d. c.37. nu.68. non teneri petere, quia ſubſtantiam operis præcepti pręſtitit, deuotionem enim ſolum præcipi vt circumſtantiam, vt opus conuenienti modo fiat.

Nu.185. ibi, ſect.2.nu.26.& de relig.d.tract.4.in proœmio,& lib.3. c.4.à nu.3.& c.26.a nu.13.& 25. poſt Led.& Lorça & Fr. Ant. de Aluarado Benedictinus in arte de bien viuir lib.1. cap.11. nu.8.& cap.14.circa princip.

Ibi, Caiet. quem ſequitur d. Aluarad.lib.4.c.9.nu.4.& Ant.Mol.Carthuſ.in inſtruct.ſacerd.tract.3.in addi.c.1.

Nu.186. ibi, 8.q. Leſſio ſupra nu.67.& Alex.Monetæ de diſtrib.p.2.q.2.nu.20.

In fine, ibi, vbi proxime, nu.27.dic.d.diſp.4.ſect.2.n.27.& expreſſe tenet d.lib.4.c.26.nu.25.& 28.& c.30.nu.15.& Lorça ſupra, Torre controu.9.nu.42.dicens communem,& Salas ſupra.

Num.187. ibi, qui diuinum officium omittunt, dicit etiam probabilem Leſſius d.nu.68. eadem ratione, quia illi ſoli iubentur reſtituere, qui officium omiſerunt, non qui negligenter, vel diſtracte dixerunt.

Num.195. ibi, hæc Suarez, quem nouiſſime ſequitur Torre controu.9. a nu.7.

Nu.197. Et nouiſſime id teneat Lorça t.2.diſp.15.de peccatis dicens ſufficere intentionem virtualem, quam habet quiſquis peragit quod lege præceptum eſt abſque contrario actu, & explicita volitione non implendi; at eum, qui efficit actum legis, expreſſe excludens intentionem implendi,& reſeruans in alium actum, nulla ratione ſatisfeciſſe.

Nu.198. ibi, P.Gabr.Vazq.d.q.100.art.9.dub.1.

In fi. Et nouiſſime Leſſius d.lib.2.c.37.nu.59.& c.46.nu.42. dicens rationem eſſe, quia opus præceptū non eſt verbi gratia, audire ſacrum animo implendi, ſed ſimpliciter audire ſacrū attente,& deuotè hoc autem fit, etiāſi fiat animo non implendi pręcepti, itaque ſatisfactū eſſe intentioni Eccleſiæ quoad rē præceptā; vnde nec incurreret cēſurā nō audiēti poſitā. Subdit tamen, quod ne cēſeatur pręceptū ipsū in animo cōtemnere, debet explicite vel implicite itēdere, ei obedire,& ſatisfacere per hoc op⁹ vel p aliud. Vnde ſi expreſſe intendat nō ſatisfacere p hoc opus, debet habere animū ſatisfaciendi per aliud, alioquin peccat cōtra pceptū, nō quidē omiſſione operis externi ſed interno cōtēptu & affectu, quā nō vult obedire præcepto, quāuis re ipſa ei obediat faciēdas opus: illū

autẽ animũ debet habere, quandiu manet in priori propoſito, quo vult non eſſe ſatisfactũ præcepto opere præcedẽti. Itaq; ſi mutet hoc propoſitũ non eſſe neceſſariũ, vt permaneat in voluntate operis iterandi, nec tenetur iterare, quia nō amplius cenſebitur præceptũ contemnere. Ita Leſſius: & idem tam docet Suar.d.tract.4.de relig.lib.4. c.26.a nu.8.ad 12.cũ Leſſio, licet ipſũ nō citet.

Sed ego aduerto, illud peccatũ interni cōtẽptus, & affectus peruenire ex cõſcientia erronea, qua putet, ſeu iudicet nō ſatisfacere, ſeu nō ſatisfeciſſe præcepto ꝑ illud opus, & nihilominus nō habeat animũ ſatisfaciendi per aliud: vnde ſatis eſt, conſciẽtiã iſtã erroneã deponere, & itelligere ſatisfieri, ſeu ſatisfactũ eſſe ꝓcepto ꝑ opꝰ illud; nec opus eſſe mutare propoſitũ, & velle ſatisfactũ eſſe ꝓcepto opere præcedenti; ſed ꝙ nō habeat affectũ contrariũ præcepto, ſeu conſciẽtiã erroneã, &c. Et ita poſt hæc videtur tenere Salas de legib.diſput.9.ſect.2. tenet etiam Tho.Sanch. in præc. Decal.lib.1.c.13.à n.9.dicẽs, ad impletionẽ pręcepti nō exigi intẽtionẽ ſatisfaciẽdi præcepto, nec mutationẽ volitionis in eo q habuit intẽtũ non ſatisfaciẽdi ꝓcepto ꝑ illud opus, & ſatis eſſe, ſi ille credat ſe nō ſatisfeciſſe vt eã cõſciẽtiã erroneã deponat, ſciens ſe ſatisfeciſſe. etſi nullã intentionẽ ſatisfaciẽdi per opus præteritũ habeat; implentẽ autẽ pręceptũ eũ intentione non ſatisfaciẽdi illi, nec iterũ implẽdi, peccare mortaliter, non contra illud præceptũ ſpeciale, ſed contra præceptũ generale naturale diuinũ, quo tenetᷓ quiſq; fidus eſſe legi & legislatori; & virtute huius generalis ꝓcepti teneri nō ꝑſiſtere in ea praua volitione, ſeu affectu, &c.

Nu.199. Et ſic non ſatisfaceret præcepto, Molina de iuſt.tract.5.diſp.58.nu.2. Suarez & Lorça ſup. & Salas d. ſect.2. n.34. dicẽs ſecus eſſe in eo, qui non vi præciſa, ſed metu aſſiſtit, de quo Sot. de iuſt. & iur.lib.2.q.3.art.9.& omnes dicunt ſatisfacere præcepto, quia libere & voluntarie aſſiſtit: nam quæ metu fiunt, ſunt vere & ſimpliciter voluntaria; ſequitur Tho.Sanch.ſupra, nu.5.& 7.qui tamen in recitante ait, nulla humana vi poſſe omnino compelli linguam ad recitandum, ſed ſolo metu, &c.

Nu.201. ibi, Io.Medinæ, omiſſa reſponſione Leſſij ſupra nu.60. & Suarez d.c.26.nu.8.

Ibi, ex libertate, Thom.Sanchez num.11.& 13.

Nu.204. ibi, 10.concl. cui non bene reſpondet Suar. d.cap.26.num.8.

Nu.205. Quãuis Tho.Sanch. ſup.nu.10. 17.& 18.idẽ dicat i voto, iuramẽto, & pęnitẽtia, ꝙ in alijs pręceptis.

Nu.206. Lorça d.diſp.15.de peccatis, qui ait, quod cũ præcepta negatiua impleantur ſola ceſſatione ab actu, quacũq; ratione homo ceſſet, liber eſt à trãſgreſſione, quãuis ſi nō ſit ſciens & eligẽs, nullum meritũ acquirat. Et nouiſſime Salas de legib.diſp.9.ſect.1.ſub nu.12.vbi ait, præceptũ ieiunandi quãuis ſonet affirmationẽ, eſſe negatiuũ, ac proinde pura omiſſione impleri, impletiones autẽ & ipſa omiſſio, vt ſit aliquo modo moralis, dicere voluntarias, & liberã; tamen licet eſſet mere naturalis, ſatis eſſe, vt homo diceretur non violaſſe præceptum, licet ſi eſſet contra voluntatem, peccaret, volens violare præceptum illud negatiuum. Quamuis Thom.Sanch.ſup.nu. 2.& 5.dicat veram opinionem, non impleri niſi per actũ humanũ, quo velit ieiunare, & quod non impleret ieiunium violenter ieiunans, ſeu qui omnino inuitus diſtracto ſibi cibo ieiunaret, cum Azor.d.lib.10.c.12.quæſt.9.

Num.208. Leſſius d.c.37. nu.67.& nouiſſime Suar.d. tract.4 de relig.lib.3.c.3.& lib.4.c.26.nu.5.& 11.& Torre d.controu.9. nu.12. Thom.Sanch.nu.3.

Num.209. & Suar.d.c.3.nu.16.& d.c.26.num.6.

Num.210. ibi, Suar.ſupra, d.ſect.3.& d.c.26.nu.6.& Lorça ſupra.

Num.213. Et nouiſſime Suar.de relig.tract.4.lib.4.c. 28.nu.13.14.& 15.docet, quod qui nō poteſt recitare ſolus, ſi poteſt recitare cum ſocio, & ſine magno onere & difficultate, vel magno ſũptu, iuxta perſonæ qualitatem poſſit illũ habere, nō excuſatur à recitãdo, quãuis in ſimplici clerico, vel religioſo dicat nō videri proprijs expẽſis obligari ad alẽdũ ſociũ, cũ quo poſſint diuinũ officiũ dicere; ſi tamẽ ſine ſũptib. poſſint illũ habere per modũ amicabilis ſocietatis, non videri excuſari, &c. Et poſt eũ Torre controu.7.num.4.docet, quod ſi ſe offerret facilis commoditas ſocij non excuſaret non recitantẽ, ſeu quærat præſto habet ſociũ, quã Breuiariũ, vnde propriẽ nō quærit ſociũ; cæterum non obligaret ad inquiſitionem diligentẽ ſocij, ſeu ad eũ quærendum, nam quærere ſociũ non eſt medium ſuapte natura neceſſarium ad recitandũ, & ſic non cadit ſub obligatione, ſed ſub conſilio.

Nu.215. Et huic concordiæ fauet Leſſ.d.lib.2.c.37.n. 54.dicens, quod ſi ob infirmitatẽ nō potes niſi ope ſocij nec conſueueris eo vti, non teneris ſecus, ſi conſueueris.

Nu.216. Leſſius d.c.37.nu.54.& nouiſſimẽ Torre cõtrou.7.a nu.6.dicens, quod qui poteſt recitare maiorem partem officij, ſeu horarum, non excuſatur ab ea recitanda, ſi tamen in ea parte conſeruatur forma officij Eccleſiaſtici; & ſic qui propter impotentiam excuſatur a matutinis dicendis, non ſubinde excuſatur à reliquo diei officio; ſecus qui excuſatur a matutinis & horis antemeridianis: nã licet poſſet recitare veſperas, & completoriũ, non teneretur, & ſic de alijs iudicãdum eſſet ex conſilio viri prudentis & probi decernentis, quæ dicitur maior pars, & quæ dicatur habere formã officij Eccleſiaſtici.

Nu.221. Et hoc eſt, quod docet Torre ſupra, & benè, quod nō tenetur quis recitare partem etiam maiorem, in qua non ſeruatur forma officij Eccleſiaſtici.

Nu.224. in fine, ibi, vſũ practicorũ, & Suarez d.tract. 4. de religione lib.4.c.6.a nu.9.qui ait, nullã eſſe cauſam neceſſariã, ſed per ſe id licere ſine culpa etiã veniali, quia eſt cõforme primę inſtitutioni, & cõmuni cõſuetudini.

Num.225. ibi, & regul.breu. Suarez ibi, nu.12.

Nu.226. Vt poſt hæc docet Suar.d.tract.4.lib.4.c.28. a n.22.maxime, nu.27.qui in prędicto dubio diſtinguit, aliud eſſe cõparare ſingulas horas canonicas ad partes ex quib.cõſtãt; aliud vero cõparare oẽs ſeptem horas ad totũ officiũ vnius diei, quod eſt veluti adæquata materia, vel actus huius præcepti. Et iuxta primã cõparationẽ ait, neminẽ obligari ad dicendã aliquã horã, qui non poſſit saltẽ maiorẽ eius partẽ dicere: qui vnaquæque hora pręcipitur, vt quędam oratio perfecta: & ideo ſi non poſſit ita fieri, vt nomẽ illud mereatur, nō naſcitur obligatio dicendi illam: minor autem pars, primæ verbi gratia, & ſic de alijs, non poteſt diei prima, immo neque dimidia pars, ſed oportet ſaltem præcipuæ & quaſi ſubſtãtiales eius partes dicãtur. Quocirca, etiãſi in ſingulis horis poſſet quis dicere aliquas partes minimas, ſi nullã earũ poteſt maiori ex parte dicere, nihil profecto dicere tenetur, etiãſi omnes illæ particulæ ſimul ſumptæ bonam aliquã partẽ totius diuini officij cõficere videãtur; quia non poſſunt per modũ vnius horæ, nec per modũ canonici officij recitari. Et nu.10. ait, non obligari aliquẽ ad dicẽdos pſalmos, aut orationes, aut partes horarũ, quia illæ vt ſic, non ſunt horæ canonicæ, neque officium diuinum, ad quod tantũ recitandũ clericus obligatur; & quod ſi in hoc ſenſu loquutus eſt Nauarrus, verum eſt eius arbitriũ, &c. At iuxta aliam comparationẽ nō cẽſet eſſe veram generalem regulã negatiuã pro omnibus caſibus & impedimentis, vt qui non poteſt dicere tot horas, vt contineant ſaltem maiorẽ partem totius officij, nullã dicere teneatur; nō eſt enim ſimilis ratio, quia vnaquæque hora eſt per ſe quoddã totũ, quod per modũ canonici officij conuenienter dicitur: & licet totũ officiũ vnius diei ſit integra materia huius, nihilominus cõſtat ex horis diſtinctis quarũ ſingulæ ꝑ ſe cõtinẽt integram

quan-

quādā ratione, & poſsūt ſeparatim ab alijs dici, in quō eſt magna differētia inter hoc præceptū, & præceptū ieiunij, vel Miſſæ, &c. In caſu autē infirmitatis nō cenſet eſſe hāc excuſationē vel licentiā tā ſcrupuloſè reſtringēdā, vt quicūq; in infirmitate dicere poſſit vnā vel alterā horā ſine graui incōmodo, ad illā dicēdā obligetur: nam hoc eſſet nimis oneroſū, & præter ſuauitatē legis humanæ, & preter cōſuetudinem, quæ eſt optima legū interpres: & ideo reſpiciēdū cēſet ad modū infirmitatis impedientis recitationē: nā ſi peculiariter impedit aliquā horā ꝓpter difficultatē in eā dicēda, vt v.g. in matutino ꝑ debilitatē viſus & capitis, & illa difficultas in alijs horis nō ſentitur, ſed cōmodè dici poſſunt, nō videt legitimā excuſationē quoad tales horas, ſiue illæ ſint plures, ſiue pauciores. At vero ſi infirmitas impediat indefinitè diuinū officiū, vt eſt febris grauis, vel aliquid ſimile, tunc nō cēſet eſſe ſcrupuloſè inquirēdū, an poſſit īfirmus vnā vel alterā horā dicere: quia excuſatio illa ex ſe indefinita æquiualet vniuerſali; ita.n. vt dixi, conſuetudo hāc legē interpretatur: & quod fortaſſe ratio eſt, quia eſt valdè difficile in huiuſmodi occaſionib. attingere pūctum in iudicādo, ꝙ poſſit homo dicere, vel nō dicere ſine graui incōmodo: & ideo ſatis eſſe creditur ꝙ officiū ipſū dici nō poſſit ſine notabili incōmodo. Ita Suarez, cuius ſētētia mihi placet. Nec diſcrepat Tho. Sanch. in præc. Decal. lib. 1. c. 19. docēs, ꝙ quādo præceptū eſt de re indiuidua, id eſt, quę cōmodè diuidi nō poteſt, nec in parte ſaluatur ratio præcepti, ſaltē quoad ſubſtātiā, vt in principio ieiunij vnius diei, vel auditionis ſacri vno die reſpectu vnius horæ canonicæ, vel quādo quis vouit ſe ſemel recitare pſalmos pęnitentiales, vel tertiā partē Roſarij; vel quādo quis promittit certū vnū præceptū ob ſpecialē pietatē, vt quādo quis vouit Pater & Aue in memoriā ſanctorū vulnerū Chri; tūc qui non tenetur ad totū, quo cenſetur integrè moraliter impleri præceptū ſaltē quoad ſubſtātiā, nō teneri ad partē: at quādo præceptū eſt de re diuidua, vbi in parte ſeruatur ratio præcepti ſicut in toto, & vna pars ab alia nō pēdet, vt in præcepto ſeptē horas canonicas quotidie recitandi, in qualibet.n. ſeruatur ratio præcepti; & in ieiunio quadraginta, ſeu aliorū dierū diuerſorū: & ſi quis ꝓmitteret integrū Roſariū, tertiā partē æſtimatiuè diuidēs ſatisfacere cōſtat; & in obligatione abſtinēdi a cibis prohibitis, & operib. ſeruilibus, & reſpectu vnius & eiuſdē diei, tūc ſi pars reſpectu cuius eſt in potētia, eſt certa, & ſit pōt integrè officiū recitari, quęcūq; hora canonica poſſit recitari, tenetur quoad illā recitādā. Si vero pars illa nō poſſit eſſe omnino certa, ſed perplexitatis & ſcrupulorum occaſio eſſe [illegible] ad quā eſt potētia dignoſcitur; tunc [illegible] trahat ad ſe minorē; ita vt ſi ſit potētia ad maiorē [illegible] ſaltē æqualē, illa eſt ꝓſoluēda, alias nō; vt [illegible] qui ratione defect⁹ bonę valetudinis vel ob [illegible] negotiū excuſatur ab officio recitādo, &c.

Nu. vlt. Leſſiū de iuſt. & iure lib. 2. c. 37. ex nu. 41. vſq; ad fine. Suar. de relig. tract. 4. lib. 4. Fr. Raph. de la Torre [illegible] tract. 1. tit. de hor. canon. Alphō. de Torres in Inſtit. ſacerd. tr. c. 6. Carrillo in itinerario ordinand. ſect. 6. & Vgol. de offic. Epiſc. c. 3. §. 1. Alex. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 3. 7. concl. Cātar. in decē præc. Decal. lib. 1. c. 16. & 17.

Caput ſecundum.

NVm. 1. ibi, ex nu. 10. Io. Quintin. in repet. c. de multa. de Præb. à nu. 83.

Ibi: ibi, c. 5. nu. 3. Grat. dec. 150. n. 1. Leo in Theſaur. for. Eccleſ. c. 33. nu. 2. Iſidorus Moſconius de maieſt. milit. Eccl. lib. 1. p. 1. c. 21. pag. 358. Perez de Lara de annu. & Capel. li. 2. c. 8. ex n. 2. & D. Card. Tuſch. cōcl. 50. lit. R.

Num. 2. & Açor. 2. p. lib. 3. cap. 7. quæſt. 3. & 5. & lib. 7. cap. 3. ſub quæſt. 1. & 2.

Nu. 3. Gratiā. d. dec. 150. n. 2. & 3. Leo & Moſcon. ſup. Perez de Lara d. ca. 8. nu. 52. Tuſch. concl. 62. litera B. & 250. litera R. Vgol. de offic. Epiſc. c. 14. nu. 5. & Azor. d. lib. 3. cap. 8. q. 5. & cap. 9. q. 2. & 5. & lib. 7. cap. 3. quæſt. 1.

Nu. 7. in fin. ibi, nu. 47. Et in Placentina Canonicatus 31. Maij 1602. coram illuſtriſs. Pamphilio, & in Aquinaten. beneficij, 2. Maij 1603. coram D. Ludouiſio, & in d. nullius beneficij 28. Maij 1604. coram eod. apud Farin. deciſ. 12. nouiſſimarum, & in Placentina beneficiorum, 23. Martij, 1609. coram D. Pamphilio iuniore.

Nu. 9. in fi. Nec ſynodus prouincialis potuit obligare ad reſidentiam, aut immutare ſtatum beneficiorū; & 1. Iulij. 1597. Congregatio Concilij cenſuit, non poſſe ab Epiſcopo beneficijs ſimplicibus nouum onus imponi.

Nu. 10. ibi, princip. 1. dub. Et ante eum Io. Quintin. in d. repet. c. de multa. nu. 168. Gratian. d. deciſ. 150. nu. 22. & diſc. forenſ. c. 133. nu. 13.

Num. 12. Et fuit reſolutum in d. nullius beneficij 28. Maij 1604. coram D. Ludouiſio.

Nu. 14. Moſconius d. ca. 21. & præced. Vgol. de offic. Epiſc. c. 4. §. 13. & c. 15. §. 5. Azor. d. 2. p. lib. 7. c. 4. & ſeq. Leſſ. de iuſtit. & iur. lib. 2. c. 34. dub. 29.

Nu. 16. poſt Vegam Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 33. n. 5. Moſcon. d. c. 21. pag. 354. Vgol. d. c. 4. §. 13. Leſſius d. cap. 34. nu. 153. & ſeq. & Azor. d. lib. 7. cap. 4.

Num. 19. in fi. ibi, nu. 7. Villar del patronado de Calatayud, 8. p. coſtumbre, 9. nu. 16. Azor d. lib. 7. c. 4. q. 10.

Nu. 22. Et ita poſt hæc tenet Leo d. ca. 33. nu. 9. Vgol. d. c. 15. §. 5. nu. 2. Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 26. in fi. & Leſſ. d. lib. 2. c. 34. nu. 159. dicens verius putare mentē Concilij eſſe, vt nō abſit primo bimeſtri abſq; facultate Epiſcopi, qa dicit, quādocūq; eos abeſſe cōtigerit, debere cauſā eſſe prius cognitā & ꝓbatā per Epiſcopū; ꝙ facilè fieri pōt, cū Epiſcopus nō ꝓcul abſit; credit tamē nō eſſe receptū, ꝙ nō eſt certū: nā ſæpe Epiſcopi puniūt huiuſmodi abſētias, & eas ꝑ ſua edicta ꝓhibēt: & ita cauetur in ſynodo Salamātina li. 3. tit. 3. de cleric. nō reſid. cōſtit. 2. vbi dicit, ꝙ ad abſētiā parrochorū, et minus duorū mēſiū, eſt neceſſaria licētia in ſcriptis, ſm Conc. Tridē. Nec videt verū ꝙ ait Nauar. ꝙ ante Conciliū licebat parocho abeſſe duos mēſes abſq; licētia ordinarij, cū cauſa quę videat eſſe iuſta; immò cōtrariū videt veri⁹ ex c. relatū. de cler. nō reſid. & ibi gl. verb. platorū, & Doct. & d. infra nu. 90. & 97. & facit c. pſētiā 7. q. 1. allegatū ꝑ d. gl.

Nu. 31. refert Leo d. c. 33. nu. 16.

Num. 34. ibi, §. 3. & Azor. 1. p. lib. 7. cap. 4. q. 10. ad fin.

Nu. 40. ibi, nu. 255. Vgol. d. c. 5. de offic. Epiſc. §. 3. nu. 3. & Piaſec. d. p. 2. c. 3. nu. 27.

Nu. 42. 1. declar. dic ſic, Epiſcopus non poteſt vti opera parochi in viſitatione, vel alio ſeruitio ſuæ diœceſis, niſi pro tempore duorum mēſium à Concilio permiſſo, & idoneus Vicarius reputetur.

Fine, ſum. Bullar. Quar. verb. reſidētia, & Piaſec. ſup.

Nu. 43. Et Moſcon. d. lib. 1. p. 1. cap. 21. pag. 360.

Nu. 45. Et ſumm. Bullar. Quaran. verb. c. ſede vacāte circa finem ait, quod parochus non poteſt eſſe Vicarius vt S. Congreg. ſuper cauſis Epiſcoporum reſcripſit Archiepiſcopo Surrentino.

Nu. 47. ibi, nu. 121. Et tradit Gonçalez gl. 6. nu. 267. vbi eam declarationem ponit, & Moſconius d. cap. 21. pag. 360. & Vgol. d. cap. 15. §. 3. nu. 3.

In fi. Ad bimeſtre tamen eſt ſatis iuſta cauſa, & ſæpe etiā vltra bimeſtre, vt quod ex graui cauſa pōt parocho ab Ordinario dari licentia abſentiæ, ex Concilio ſup. & facit c. pręſētiū 7. q. 1. vbi probatur quo pro ſuis negotijs poteſt rectori dari licentia abſentiæ ad aliquod tempus.

Nu. 49. ibi, c. 12. de refor. Et Carthag. fructuū 29. Maij 1595. corā D. Seraphino fuit reſolutū, negotiū propriū, & litē etiam criminalem, non excuſare à reſidentia, cum

poſſit tractari per alias perſonas, puta, procuratores; nec criminalitas ſit talis, propter quam prohibetur reſidere, &c. Et eſt deciſio Rot. in cauſa Lerien. fructuum 21. Apr. 1603. coram D. Decano Penna, quę ſic ait: In cauſa Lerien. fructuum propoſui dubiũ tranſmiſſum a S. Congreg. Concil. an Canonico abſenti à ſua Eccleſia pro defenſione iurium alterius Eccleſiæ, in qua eſt beneficiarus, & electionis factæ de eius perſona ad rectoriam dictę parochialis debeantur fructuus Prębẽdæ ſui Canonicatus. Et cauſa diligenter diſcuſſa fuit per oẽs Dños reſolutũ non deberi, cũ in ſua Eccleſia non reſederit, c. nonnulli, c. relatum, & c. conquerente. de cleric. non reſid, obſtat enim ei ad fructus agendo legitima exceptio non reſidẽtiæ vt per Abbatẽ in d. c. conquerente, nu. 4. & ibi Io. Anan. in fi. & tenuit Rot. in vna Caurien. fructuũ 9. Nouẽ. 1592. corã bonę memorię Orano. Vnde negotia propria nõ ſunt iuxta cauſa abſentiæ vltra dictũ tẽpus a Cõcilio permiſſũ d. c. 12. etiã cũ licentia Prelati; & ita eſt limitãda gl. in c. relatũ, verb. Prelatorũ. & in c. ex parte 2. verb. periurũ, de cleric. nõ reſid. quã ſequit P. Greg. in inſtit. beneſ. c. 7. nu. 16. Vnde etiam a fortiori nunquã poterit Canonicus in abſentia ex cauſa litiũ ſuarũ lucrari diſtributiones, quicquid dicat Genuen. in praxi paſtorum, c. 88. nu. 6. id male reduceos ad corporalem neceſſitatem.

Dicto nu. 49. ibi, conſ. 14. Et eſt declaratio S. Cõgreg. Concilij, quæ ſic ait: Archipresbyter Durazani corã ſuo metropolitano, & Auditore cameræ ſuper quarta, & alijs iuribus Eccleſiæ ſuæ litigans, Congregationi ſupplicat, abſentiam ſuam ſibi dicta de cauſa in aliquo non officere, Congreg. cenſuit, ſi ſuper iuribus Eccleſiæ litigat, iuſtam abſentiæ cauſam cenſeri.

Nu. 50. ibi, cauſam Canonicatus, & facit deciſ. Lerien, ſupra adducta, nu. 49.

Nu. 53. ibi, c. 5. nu. 1. Candel. aur. in append. c. 9. nu. 10. & in nouis in ſupplem. c. 8. num. 12. & 13. & Octauianus Frangipanus Mirthus Epiſcopus Tricarienſ. Nuncius Apoſtolicus Belgiæ in directorio Eccleſiaſticæ diſciplinæ, tit. de reſidentia, nu. 1. qui ſic ait; Vt omnes Canonici, Vicarij, alijq; officiãtes reſideant, & perſonale debitę ſeruitutis miniſteriũ, qđ proprie reſidere eſt, Deo, & Eccleſiæ ſuę præſtent. Et Quint. in repet. c. de multa, n. 83. quod non reſidet is, ex legis mente, qui Eccleſiæ nõ deſeruit. Et Moſconius de maieſt. milit. Eccleſiæ, lib. 1. p. 1. c. 8. pag. 211. & c. 20. pag. 346. & c. 21. pag. 355. & ad fin. pag. 364. qui ait, quod reſidere eſt Eccleſiæ deſeruire per ſe ipſu, curam exercere, & oneri iniuncto ſatisfacere. Et nouiſſime Vgol. de officio Epiſc. c. 4. §. 13. nu. 1. & c. 15. §. 3. nu. 2. & 3. Et in vna nullius 3. Iulij 1591. cenſuit Congreg. Concilij cogendus eſſe curatos ad ſubeunda per ſe ipſos, & non per ſubditos ea munia, ad quæ tenentur, tolerandos autem, vt per ſubſtitutos ſuppleant in illis tantũ caſibus expreſſis verbis canonum & decretorum Cõcilij, quibus permiſſum eſt eis, vt per Vicarios, coadiutores, vel ſubſtitutos poſſint officio ſuo fungi.

In fi. Et ita in princi. tenet Vgol d. c. 15. §. 3. nu. 3. dicenseum non incidere in pœnas non reſidentium, quando quidem finis præcepti non eſt in præcepto, vt Doctores communiter concludunt, peccare tamen grauiter ni ſi iuſto impedimento detineatur.

Nu. 54. ibi, & lin. quinta, dic, & Emman. Sà, &c. poſt eum Pet. Greg. de beneſ. c. 7. n. 10. Vaſconcel. diuerſ. iur. arg. lib. 1. c. 9. nu. 19. Card. Tuſchus concluſ 62. nu. 10. lit. B. Vgol. de offic. Epiſc. c. 19. in princ. nu. 6. & Azor. 2. p. lib. 7. cap. 4. q. 3. & cap. 5. q. 1. & 8.

Nu. 55. poſt Zecch. Vgolin. de officio Epiſcop. c. 43. §. 2. Vnde non ſufficit ſtudiũ, quod nõ eſt vniuerſitas, quãuis in eo optime legatur, & publice cuicũq; audire volẽti, quicquid dicat Alex. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 10. n. 17.

Nu. 56. Poſt Pacian. Caſſan. in catal. glor. mundi 10. p. 32. conſid. Hortig. in patrocinio pro Cæſarang. Gymnaſio 1. p. à num. 13. & 3. p. num. 2. l. t. tit. 31. p. 2. & ibi gloſ.

Nu. 58. in fin. Quæ bullæ habentur in libro ſtatutorũ & priuilegiorum dictæ vniuerſitatis Salamãtinæ impreſſo Salmanticæ anno 1584. ex pag. 195.

Nu. 64. & Alex. Moneta de diſtrib. d. p. 2. q. 10 à nu. 7.

Nu. 67. Alex. Mon. d. q. 10. nu. 20. & Vgol. d. cap. 19. de offic. Epiſc. nu. 6.

Nu. 72. ibi, artic. 3. Candel. Aur. 4. p. 2. p. c. 1. num. 10. & Soſa in declar. cõſtit. Clem. VIII. de larg. mun. n. 104.

In fin. Tuſch. concl. 216. nu. 44. litera D. Suarez de legib. lib. 8. c. 3. num. 1. & Ceuedo alios citans collect. 14. ad Clement. num. 4.

Nu. 74. ibi, ſcripſerunt, & clare Azor.

Nu. 76. Ex qua nouiſſime Vgolin. de offic. Epiſc. d. c. 13. §. 2. ait, quod etſi per c. fin. de magiſter. alia licentia ordinarij nõ poſtulabitur ad abſentiam ratione ſtudij; hodie tamen ordinariorum licentia ſeu cõſenſus accedere debet; & ſic qui beneficia habent, & ſtudia Theologię ac iuris Pontificij perficere volunt, de conſenſu huius Ordinarij intereſſe publicis Gymnaſijs poſſunt.

Nu. 81. poſt 4. declar. 5. Hippolytus Piſanus prouiſus de parochiali Eccleſia non poterat conſequi poſſeſſionẽ impediente Ordinario, niſi prius renunciaret muneri interpretandi ius Canonicum, quo in ſtudio Piſano fungebatur; idcirco adijt Congregationem pro remedio, Cõgregat. Concilij cenſuit, non poſſe denegari poſſeſſionem parochialis, & ſi non reſideat poſſe, poſtea puniri. 6. Cũ parochus Valentinus legens in publica vniuerſitate Valentiæ, Sacram Scripturam, quæſiuerit, an ſuæ parochialis fructus in abſentia percipere poſſet, Congregatio Concilij cenſuit poſſe; ita tamen, vt cura animarum per ſe ipſum exercenda nihil detrimenti patiatur. 8. Iun. 1595. Congreg. Concilij cenſuit, nõ licere parochis cauſa ſtudiorum a ſuis parochialibus Eccleſijs poſt Concilium abeſſe, nec Epiſcopum licentiatas ad id concedere poſſe, eaſque, ſi conceſſæ fuerunt, non ſuffragari.

Nu. 84. Et Leon. Theſaur. for. Eccleſ. c. 33. nu. 10. referens 4. declarationem ſupra adductam, & ſequitur additio ſumm. Bullar. Quaran. verb. reſidentia, verſ. itẽ limita, & Candel. aur. in nouis editionibus in ſupplem. ca. 8. alias 9. in appen. nu. 16. alias 13. loco verborum, beneficiatus quicumque, dicit beneficiarus non curatus, & ſic non mutat ſententiam, & tenet nobiſcum.

Nu. 85. Et habet locum, etiamſi Præbendæ ſint in Eccleſia eiuſdẽ Ciuitatis, in qua docẽt, ſeu ſtudent, vt in declar. 8. Congreg. 18. Apr. 1595. his verbis: Congreg. Concilij cenſuit, docẽtes ius Canonicũ in publica vniuerſitate priuilegijs de percipiendis in abſentia ſuarum Præbẽdarũ fructib. gaudere & potiri, quãuis Præbendæ, quas obtinẽt, ſitæ ſint in cathedrali eiuſdem Ciuitatis, in qua publici lectoris munere funguntur. Ex qua declaratione abſolute & indiſtincte loquente videtur, iſtos non teneri reſidere, ſeu intereſſe in choro pro lucrandis fructibus ſuarum Præbendarum, licet non legant, ſeu audiant illa horis nec dieb. feſtiuis, ſeu vacantiæ, quibus nõ legitur.

Nu. 86. Poſt Zecch. & d. addit. ſumm. Bullar. verb. reſidentia verſ. prædictam concluſionem.

Nu. 89. Et Alex. Monet. d. p. 2. q. 10. nu. 11.

Num. 92. fin. ibi, vbi ſupra, & nouiſſime ita tenet add. ſum. Bull. vbi proxime.

Nu. 94. Et ita in ſtudio Theologiæ tenet Alex. Monet. d. quæſt. 10. nu. 3. 7. & 12.

Nu. 97. ibi, & in præiud. Eccleſ. Verũ eſt tamen, quòd ad abſentiam duorum menſiũ, etiam in parocho, ſufficit cauſa recreationis, vel viſitãdi amicos, ſeu propinquos, aut alia quæcũque, vt ſupra dictũ eſt nu. 22. Et iuxta hnc videtur accipiendum, quod ait Genuenſ. in man. paſtor. cap. 72. nu. 9. quòd capellani qui tenentur in Eccleſia re-

ſidere,

Digitized by Google

ſidere, poſſunt quolibet anno per duos menſes abeſſe, dũ tamen per alium miſſarũ celebrationi ſatisfiat, vt S. Cõgregatio reſcripſit circa capellanos Eccleſiæ Annũciatę Neapolis, in qua fuerat ſpecialiter ſtatutũ à Papa, vt capellani tenerẽtur reſidere, vt̃ enim intelligẽdũ cũ licẽtia Pręlati ex cauſa recreationis, ſeu alia quacũque; reſidẽtia enĩ nõ debet ita amarè intelligi, vt vtrũq; inde diſcedat, Abb. ſub nu. 3. & Doct. in c. ex parte 2. de cleric. nõ reſid.

Num. 103. Nec ad ſtudium iuris ciuilis, ſeu alterius facultatis, quamuis adhuc dari poſſe ab Epiſcopo vltra quinquennium velit Alexand. Mon. d. q. 10.

Nu. 108. Et ita poſt hæc reperi annotatũ in quadam declaratione S. Congreg. ſuper d. cap. 1. ſeſſ. 5. vbi ſic habetur: An Ordinarius poſſit cõcedere licentiã parocho, qui parochialẽ poſt Cõciliũ obtinuit, vt in publica vniuerſitate ſtudijs S. Theologiæ, vel canonũ vacare puſſit. Partẽ negatiuam probat text. in c. 1. ſeſs. 23. de reform. in verb. eadem omnino, ibi, vltra bimeſtre tempus, iũcta declaratione Congregat. nam ſi Epiſcopus etiã ex graui cauſa nõ poteſt parocho concedere licentiã non reſidendi vltra annũ, ſequitur, quòd neque ex cauſa ſtudij, quæ nõ debet grauior videri, quàm cauſa inimicitiarum, vel infirmitatis, propter quã licentiæ à ſacra Congregatione impetrantur, vel vltra annum extendũtur. Accedit, quòd parochiales poſt Concilium prouidentur per concurſum, non niſi perſonis, quæ idoneæ ſint de præſenti, iuxta cap. 18. ſeſs. 24. quare ceſſat ratio, quæ conſideratur in cap. fin. de maieſt. & cap. cum ex eo. de elect. in 6. Sanctiſſimus reſpondit non poſſe, iuſſitque Epiſcopum ab eiuſmodi licentiæ conceſſione abſtinere.

Num. 110. ibi, à nu. 209. Quam gloſſam communiter ſequuntor Doctores & Abbas in cap. fin. vt lite pend. nu. 10. & Botteus de ſynodo 3. par. art. 1. num. 103. & ſequuta eſt Rota in cauſa Toletana admiſſionis 17. Iunij 1609. coram Domino Pamphilio.

Num. 112. poſt Gut. Sandou. de officio Eccleſ. 6. p. c. 17. P. Gregor. de benefic. c. 7. nu. 12. poſt quos Alexand. Mon. de diſtrib. p. 2. c. 10. nu. 23. ſumm. Bullar. Quarant. verb. reſidentia, verſic. quod autẽ, & addit. ibi, Gratian. diſc. for. c. 166. nu. 17. Vgol. de offic. Epiſc. c. 19. §. 12. n. 6.

Num. 115. Et P. Greg. d. nu. 12. Villar del patronado de Calatayud 4. p. in princ. nu. 8. Alex. Mon. d. q. 10. nu. 24. Tuſchus conclu. 514. litera D. Vgolin. d. cap. 19. §. 2. nu. 6. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 10.

Nu. 119. ibi, etiam pro horis quibus legit, ex gloſ. fin. & Doct. in cap. quia nonnullis. de maieſtat. Gambar. de officio leg. lib. 6. nu. 22. & fauet Rebuſ. in cõcord. Rubr. de collect. §. 1. verb. habeatur pro pręſente, & tenet Alexand. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 11. à nu. 72. & D. Salaçar de Mendoça in libello de inſtit. can. cap. pęnit. in Eccleſia Toletana, dicẽs ex gratia dari lectori horas dũ legerit.

Ibi, legit in ſua Eccleſia, & exemplo Pœnitẽtiarij, de quo in Concil. Triden. ſeſs. 24. de reform. c. 8. ad fin.

In fine, Leo in Theſaur. for. Eccleſ. cap. 23. nu. 19. Gratian. diſcept. forenſ. cap. 166. num. 18. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 10. & ſic ſunt accipiẽdæ declarationes cõtrariæ, quas adducit Moneta ibi malè eas cõcordans.

Num. 120. ibi, Matthæi præfecti S. Congregat. Concil. & Secretarius eiuſdem S. Congregationis, qui etiam mihi dixit, quod Congregatio habet facultatem ad concedendam iſtam gratiam, & ſuper ea dat literas.

Num. 126. Et Perez de Lara de anniuerſ. & cappell. lib. 2. cap. 8. a num. 14. & 36.

Nu. 130. Poſt Azeued. & D. Ioan. Vela de modo procedendi in cauſ. crimin. cap. 1. nu. 16.

Num. 136. ibi, ad Syllan. & dicunt communem contra Innocent. Corn. in d. lib. 1. nu. 4. & Ceuall. q. 195. dicens veriorem opinionem, & tenendam.

Nu. 139. Ex quibus etiam apparet, quòd ad priuationem parochi ob non reſidentiã non eſt neceſſariũ, quòd procedat priùs per alias pœnas, nẽpe per cẽſuras Eccleſiaſticas, & ſequeſtrationẽ, & ſubtractionem fructuum, aliaque iuris remedia, quicquid velit Rota in vna Salamant. del Pedroſo 5. Decẽb. 1567. corã Cardinali Seraphino, vbi fuit dictũ, ſententiam eſſe nullã, niſi ſeruetur forma Conc. Trid. d. c. 1. ibi, Per cenſuras Eccleſiaſticas, ſequeſtrationẽ, aliaque iuris remedia, &c. vt refert Genuenſ. in praxi cap. 122. circa finem, & quicquid velit Vgolin. de offic. Epiſc. 15. §. 4. nu. 4. nam Concilium id relinquit libertati ordinarij, ibi, liberum eſſe vult, &c. & patet ex dicta declaratione S. Congreg.

Num. 140. ibi, nu. 35. & D. Ioan. Vela d. cap. 1. de modo procedendi in cauſis crimin. num. 16.

Num. 145. refert Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 33. nu. 33.

Num. 149. Vgolin. de officio Epiſcop. cap. 19.

Nu. 150. ibi, n. 16. Et Couar. var. lib. 2. c. 9. n. 8. Nau. in Rubr. de iud. n. 99. D. Sahagũ i c. at ſi clerici, §. de adult. de iud. a nu. 45. Emm. Rod. del ordẽ judicial c. 12. n. 12. & Suar. de legib. lib. 5. c. 11. Salas diſp. 15. ſect. 8.

Num. 151. Vgol. d. c. 19. nu. 6.

Nu. 154. Leo d. cap. 33. num. 14. Genuenſ. in praxi d. cap. 112. allegans cõſilium Abbatis 67. p. 1. quod ſequitur Felin. in c. conſuluit. nu. 13. de offic. deleg. & fuit, inquit, in Rota approbatum coram Cardinali Seraphino 5. Decemb. 1567. in d. Salaman. del Pedroſo, & Vgol. de officio Epiſcop. cap. 5 §. 4. num. 4. & Piaſecius ſic intelligens in praxi Epiſc. part. 2. cap. 3. nu. 10.

Nu. 155. ibi, arbitrarium, (quamuis Ceuallos quæſt. 809. à nu. 17. dicat eſſe perſonaliter citandum vbi habetur notitia loci vbi eſt, etiamſi ſit extra Regnum, & in partibus Indiarum: & ita fuiſſe iudicatum in Conſilio Archiepiſcopi in quadam cauſa capellaniæ.)

Num. 167. Quam declarationẽ quoad primam eius partem affert Gonçalez gloſ. 5. §. 9. nu. 17. & ſumm. Bullar. verb. reſidentia, verſic. præter Summiſtas.

4. In diœceſi Veronenſ. extant quædã Eccleſiæ plebanales, quæ pro reditibus habent decimas omniũ frugũ in tota earũ parochia. Sed quia forſam ob populi multitudinẽ ſolus. Archipresbyter non ſufficiebat in celebratione diuinorum, & ſacramentorũ adminiſtratione, ſubtracta quadã portione dictarũ decimarũ pro victu alterius ſacerdotis, antiquitus creata fuit in earũ ſingulis noua capellania, quæ datur in titulum perpetuũ, & per ordinarium in caſu vacantiæ confertur ſacerdoti cũ onere celebrandi certos miſſas, & coadiuuãdi in cura dictę Eccleſiæ plebenalis. Quęritur, an dicta capellania poſſit appellari beneficiũ incõpatibile cum alio curatu. Secũdò, quòd illius rector ſubiaceat diſpoſitioni capituli licèt canon de elect. in 6. Tertiò, an cõprehendatur ſub decreto Concil. Triden. loquentis de reſidentia curatorum. Congregatio cenſuit eſſe beneficiũ incompatibile, ſi obtinẽs illã capellaniã velit nũc acquirere aliud beneficiũ, quod vel curatum ſit, vel aliàs perſonalẽ reſidentiam requirat. Ad ſecundum cenſuit, non ſubiacere d. cap. licet canon. Ad tertium reſpondit, comprehendi ſub decreto. Concilij loquentis de reſidentia, non tamẽ tãquam curatorũ.

Num. 168. Et ita planè tenet Leſſius de juſt. & iur. lib. 2. c. 34. num. 160.

Num. 169. Et etiam ex quarta.

Nu. 178. Et alia, quam affert Gonçalez gloſ. 5. §. 9. nu. 30. Propter deputationem coadiutoris, parochus, cui datus eſt coadiutor, non poterit abeſſe à reſidẽtia, refert & ſequitur ſum. Bullar. verb. reſidẽtia. ſub verſic. præter Summiſtas, Vgolin. de officio Epiſcop. c. 15. §. 3. ad fin. & c. 54. num. 3. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. num. 27.

Nu. 181. fin. ibi, ſicut Epiſcopi, Suarez de relig. 2. to. tract. 4. lib. 4. c. 10. nu. 13. 14. & 18.

Poſt fin. Quamuis Epiſcopos teneri choro intereſſe,

licèt excuſētur fere toto anni tēpore ꝑ excuſationes regiminis, doceat Fr. Raph. de la Torre, de relig. 1. to. tr. de hor. can. contr. 10. diſp. 1. n. 1. cū Sylu. Ang. & alijs, & Sādou. de offic. Eccl. 5. p. §. 3. & Vgol. de off. Epiſc. c. 19. §. 2. nu. 7. dicāt, Epiſcopum diebus feſtis, ſcilicet dominicis, intereſſe debere diuinis officijs cum Canonicis, c. Epiſcopus, iuncta gl. de cōſecr. d. 3. licet nō teneatur canere, vt de conſuetudine nō canit, &c. Sed illud c. Epiſcopus, intelligitur de honeſtate, vt praxis & vſus declarauit.

Nu. 182. circa finem ibi, de ſolut. Et fuit confirmatū in ead. 8. Nouem. 1602. corā D. Seraphino, dicendo, Ex eo cōſequens eſſe, vt licet Abbati ſit permiſſum reſidere, & diuinis intereſſe in cathedrali, non tamen ideo excuſetur à reſidentia ſua in Collegiata, ad effectū vt non reſidendo lucretur fructus & diſtributiones in abſentia; nā re vera non arctatur ad reſidendum in Cathedralis, licet ibi habeat ſedem honorariā ſine aliqua fructuū participatione: quæ res arguit talem reſidentiam eſſe voluntariam, nō autē neceſſariā, prout eſt illa, quæ fieri debet in Collegiata, in qua per erectionem Sixti IV. conſtituitur caput, & aſſignatur ei quota fructuū, quorū ratione tenetur omnino reſidere, Abb. c. de multa, nu. 21. de Prçb. Feret. conſ. 32. nu. 15. lib. 1. Et ideo in cauſa Burgen. reſidentiæ 3. Decē. 1593. corā D. Penna Rota voluit, Vt videretur an dignitates Burg. eſſent intitulatæ in Eccleſia Burgē. vel alibi, cū ex hac inſpectione determinetur neceſſitas reſidēdi. Nec obſtat, quod ſedis aſſignatio in Cathedrali in conſequentiā tribuat facultatem ibi reſidēdi; quia hæc eſt mere facultatiua & voluntaria, nō aūt neceſſaria reſidētia. Nec obſtat, quod qui duo beneficia reſidētiam requirentia ex diſpenſatione obtinuit, poſſit eligere in quo malit reſidere, gl. in c. nō poteſt, §. illud in verb. retinere, & ibi Frāc. nu. 5. & Gemin. nu. 11. de Præb. in 6. quia id procedit, vbi reſidentia in vtroque beneficio eſt neceſſaria, Abb. in c. extirpādę, §. qui vero. nu. 5. de Præb.

Nu. 183. Immo abſolute videtur dicendum, & cōformius prædictæ declarationi, quod obtinens canonicatū & monaſteriū in cōmendā, debet in canonicatu reſidere niſi monaſteriū habeat alias curam animarū nā: ſæcularis habens in cōmendā monaſteriū, non habet curā conuentus nec monachorū, quæ non reſidet penes cōmēdatariū clericū ſæcularem non habentē intra clauſtra conuentus, ſed extra, ſed tota eſt penes priorē conuentualē, qui habet curā conuentus & monachorū, Rot. dec. Farin. 112. nu. 10. & ſic non tenetur in monaſterio reſidere: atq; ita videtur practicari; nā clerici ſæculares habentes monaſteria in cōmendā, nūquā, vt exiſtimo, in eis reſident. Et caret difficultate: nā S. Congreg. Concilij cenſuit, non teneri reſidere, nec promoueri ad ſacros ordines, ſi monaſteria habent tantū iuriſdictionē tēporalem. Et 19. Dec. 1556. cenſuit cōmendatarios Abbatiæ curā iuriſdictionalē tantū, nō autē ſacramētalē habētes, nullo Cōcilij decreto ad reſidendū aſtringi; neque ſi non reſideant, pœnis ab eo in non reſidentes conſtitutis arceri.

Nu. 186. Poſt Abb. in c. extirpādæ, §. qui vero, de Prçb. nu. 5. in lectura & repet. Dam. nu. 11. & Franc. nu. 5. in c. non poteſt, §. illud, de Præbē. in 6. Rebuſ. in praxi. tit. de diſpen. ad plura beneficia, nu. 72. & Hojedam de incōp. benefic. 1. p. c. 17. nu. 29. qui intelligunt & limitant gl. d. §. 2. illud verb. retinere, quæ dicit; quod habēs ex diſpēſatione duo beneficia reſidentiam requirentia, poteſt reſidere in Eccleſia quam vult, vel nunc in illa; quam ſequitur Io. Quint. in c. de multa. nu. 160. vt procedat, quādo beneficia ſunt æqualia, alias debet reſidere in digniori.

Sed hic reſtat difficultas, an obtines duo beneficia reſidentiā perſonalem requirentia, & quia ſecundū non eſt pacificū, & ſic non vacat primum, vt dicitur infra 11. p. c. 5. à nu. 6. debeat reſidere durante lite & cōtrouerſia in ſecūdo, an in primo pacifico, vel poſſit in quo maluerit. Et quidem videtur dicendum, poſſe reſidere in quo maluerit, non attenta maiori ſeu minori dignitate: in ſecūdo enim poteſt reſidere, quia illud optat & eligit, & per eius aſſecutionē pacificam eſt vacatū primū. In primo poteſt reſidere, quia illud pacificē obtinet, non ſecundū, & nō tenetur primū certū & pacificum deſerere ꝓpter incertū & controuerſum; & in his terminis poterit procedere d. gl. verb. retinere, in cap. non poteſt, §. illud. de Præb. in 6. neceſſarius iubēs in pacifico neceſſario reſidere.

Id tamen intelligendum eſt, niſi vnum ex illis ſit curatum, alterum vero non: nam tunc reſidendū erit in curato, ſiue ſit primū, ſiue ſecundum, propter curam animarum, quæ eſt omnino proferenda, cum prima & præcipua debeat eſſe animarum cura, Gonçalez d. glo. 6. nu. 270. aut niſi vnum habeat aliquod particulare onus, & miniſterium, vt ſi ſit Præbenda lecturæ, pœnitentiariæ, magiſtralis, aut doctoralis, & alterum non habeat tale onus & miniſterium particulare; nam tunc videtur reſidendum in habente onus & miniſterium particulare, vt ratio dictat: & ſi vtrumq; haberet onus & miniſterium particulare, videtur poſſe reſidere in quo maluerit iuxta dicta; in eoque, in quo non reſideret, ponendus eſſet ſubſtitutus, qui exerceret munus illius, vt ſi eſſet Præbenda lecturæ ad legendū, &c. Nec ex eo, quod in illo non reſideat, poteſt eo priuari, ſeu declarari priuatus, licet adſit ſtatutum, ſeu conſtitutio etiam iurata, quod non poſſit abeſſe ſine licentia; & quod abſens per tantū tēpus ſit eo priuatus, ſeu priuandus: nam id intelligendū eſt ceſſāte iuſta excuſatione; & niſi ex iuſta cauſa abſit, ad cap. 2. de conſtit. & ibi gloſ. verb. culpa caret; & qui reſidet in alio beneficio reſidentiā itidem requirente, eſt iuſte excuſatus, cum non poſſit in ambobus reſidere, & ſic abeſt ex iuſta cauſa, & lege permittente, & conſequenter nō meretur pœnam, l. Gracchus, C. ad l. Iul. de adulter. & dicitur alias infra 11. p. c. 9. nu. 28. facit etiam textus in c. ex parte 2. & c. cum dilectus, & c. ad audientiam, vbi Abb. & alij, de cleric. non reſident. Subſtitutus autem ad legēdum, ſeu alio particulare munus Præbendæ, in qua ille non ſeruit, ponendus erit expenſis illius Canonici, quādo percipit Præbendam, quia forte reſidet diebus, quibus illa lucrifit; aut quia habet dies abſentiæ, ſeu recreationis, in quibus videtur poſſe lucrari, nō obſtante quod reſideat in alia Præbenda, & in ea lucretur, ſicut, poteſt quis lucrari in duabus parochialibus, quandiu prima nō vacat, & quando Canonicatus haberet aliquos fructus, in abſentia ſcilicet alicuius annexi propter Præbēdam, ex illis eſſent deducendæ expenſę pro rata: alias cum ob non reſidētiam non lucretur fructus illius iuxta d. infra à nu. 340. & 11. p. d. c. 9. non erit ponēdus ſubſtitutus expenſis Canonici, ſeu Capituli illos percipientis: nā cū illud ſit onus Præbendæ, fructus eius tranſire debent, ſeu remanere cum tali onere, vt alias tradit D. Io. Guttierr. canon. q. lib. 1. c. 1. à nu. 126. & conducunt tradita ſupra 1. p. c. 5. à nu. 207. & 214. & ita cum Doctore Martino de Aguirre Canonico lectoriæ Eccleſiæ Segobien. collata eſſet Præbenda penitentiariæ huius Eccleſiæ Abul. quæ fuit Romæ, impetrata, & prouiſa, atq; adeo nō pacifica, reſidit in hac ſecūda litigioſa, vt potuit, iuxta ſupra dicta retinēdo interim primā, in qua fuit poſitus ſubſtitutus ad legendū expenſis Capituli percipientis fructus ob nō reſidentiā illius; quamuis poſtea fuit eius mota lis per d. c. Segobien. ſuper vacationem dictæ Præbendæ ob non reſidentiā corā Ordinario, qui tulit ſentētiam in fauorē dicti Doctoris, à qua fuit appellatū, & cauſa in Rota cōmiſſa, vbi nihil actum eſt, & in eius poſſeſſioni obijt.

Num. 188. Gratian. diſcept. forenſ. cap. 133. nu. 14. & Azor. 2. p. lib. 6. cap. 19. quæſt. 5.

Nu. 190. ibi, cū alijs; & Villar del patronado de Calatayud 3. p. §. 2. n. 10. circa fi. dicēs, quod cōſuetudo vniuerſalis

ſalis

uerſalis non intelligitur ſublata per legem ſimpliciter tollentem conſuetudinem, nec demú per S. Concil. Trident. ita in aliquibus ei aduerſantibus tollens conſuetudinem, & D.Sahagun in cap.fin.de conſuet.nu.37.Salas de legib. diſput.19. ſect.7. nu.70. & Suar.eod.tract.lib.7. cap.20.num.18.

In fin. & Alexan.Moneta de diſtrib.p.2.quæſt.12.nu.22. & ſumm. Bullar.Quarant.verb.alienatio.ad fin.poſt addit.litera K.quamuis contra communem dictam limitationẽ, quód vbi cõſuetudo eſt reprobata velut irrationabilis, cẽſeatur etiam reprobata immemorialis, teneat Rota in cauſa Burgen. emolumentorum ſigilli 28. Ian. 1591. coram D. Penna reprobans Ruinum conſil.156. lib.4. ſi talis irrationabilitas non ſit contraria iuri naturali, vel diuino.

Nu.191.Rota etiam deciſ.644.nouiſſime Farin.circa fi.Sed id non videtur verum, quia illa verba, vel alia quauis firmitate, videntur intelligenda de alia firmitate extrinſeca, ſicut sũt firmitates ibi ſpecificatę, & nõ de infirmitate intrinſeca tẽporis immemorialis, de qua ſpecifica mentio eſt neceſſaria iuxta dicta. Pro qua facit declar. S.Congreg. Rituum, quæ ſic ait, Pro parte Epiſcopi Salmantinæ Eccleſiæ a ſacra Rituum Cõgregat.quæſitum fuit, an cæremoniale Epiſcoporũ ſuper edictũ tollat immemoriales Eccleſiarum cõſuetudines. Eadem S.Rituũ Congreg. reſpondit, vt alias ſæpe, cęremoniale prædictũ abuſus tollere, non autem immemoriales Eccleſiarum conſuetudines, maxime ſi cõſuetudo immemorialis legitime pręſcripta ſit. Et ita cẽſuit & declarauit die 10. Ian. 1604. Et tamen in Breui Clementis VIII. dicto 14. Iulij, 1600. quod eſt in principio dicti cęremoniales Romę impreſſi dicto anno 1600. in quo præcipitur dictũ cæremoniale obſeruari, derogatur, vt mos eſt quarumuis Eccleſiarũ, etiã iuramento, cõfirmatione Apoſtolica, vel quauis firmitate alia roboratis, ſtatutis, & conſuetudinibus.

Nu. 192. Maſcard.concl.1220.ſeu 1215.nu.55.ſumm. Bullar.Quarant. d.verb.alienatio, nu.47.& ibi addit.lit. K. Rota in d. Burgenſ. emolumentorum ſigilli 28. Ian. 1591. coram D. Penna.

Num.193.ibi, nu.27.Greg.Lop.in l.7.tit.29.p.3.gl.1. & Ripa, Balbus, & Gregorius.

Num.194. Secundæ declarationi adde, ſeu per vnam, quæ tranſiji in rem iudicatam.

Nu.195. Vt latius in deciſ.poſita per Paciſ.de Salu.interdict. deciſ.34. & in nouiſ.Farin.713. & nouiſſimè idẽ fuit reſolutum in cauſa marſicana iuris 18. Maij, 1607. coram D. Mançanedo, & in Burgen. iuris de Birbieſca 21.eiuſdem menſis & anni infra adducta num.209.

Nu.197. Quinta, 17.Iul.1597.Congreg.Concilij cenſuit, non licere Canonici prætextu immemorialis cõſuetudinis vltra tres menſes quotannis ab Eccleſia abeſſe, neq; eo trimeſtri tempore poſſe abſentes diſtributiones quotidianas percipere, quippe quod huiuſmodi immemorialis conſuetudo vtroque caſu ſublata eſt decreto c. 12. ſeſſ.24.

Nu.198. Et ita Rot.in vna Papien.reſidentię 10.Martij, 1613. coram D.Ortembergo dixit conſuetudinẽ immemorialem non excuſare à reſidentia in collegiatis inſignibus, vt S.Congreg.declarauit, qualem iudicarunt illam collegiatam, de qua ibi.

Et idem etiam cenſuit S.Congreg.quoad dignitates, ſeu Canonicatus non habentes fructus, vt in ſeq. declar. Theſaurarius Eccleſiæ Coſentinæ, cũ dignitas Theſaurariatus nec fructus aliquos, nec curam haberet, licet ſit maior poſt Pontificalẽ in dicta Eccleſia, dubitauit, an teneretur reſidere ſtãte conſuetudine non reſidẽdi, quæ valet; cũ Eccleſia, vel dignitas nullos reditus habet, Abb.in c.extirpandæ, §.qui vero.de Præb.Cõgreg.cenſuit, Theſaurarium, licet nullos fructus habentem, teneri ex Concilio ad reſidentiam; quia illa conſuetudo non reſidendi, quæ valet de iure cõmuni, cũ nulli ſint fructus, ſublata eſt a Concilio in dignitatib.canonicatibus, & curatis.

Nu.199. Quamuis videantur contra eſſe Leſſ.de iuſt. & iur.lib.2. c.34. nu.162.& 163.verſ.ſexta. Vnde etiam conuincitur quod ait Alex.Moneta de diſtrib.p.2.q.12. nu.32. quod Concilium ibi non improbat, ſeu damnat conſuetudinem contrariam, neque futuram expreſſe tollit, eive derogat, & ſic legitimam conſuetudinem, hoc eſt, quadragenariam, poſt idem Concilium admittendam fore, contra Couar.& Hojedam ſupra.

Num.209. Eſt etiam alia deciſio in eadem cauſa 21. Maij 1607.coram D.Coccino.

Nu.210. Abb. in c.fin. vt lite pend.nu.9.ad fin.& 10.

Num.211.Et eſt alia declaratio, quæ ſic ait: Orta lite inter Epiſcopũ & adminiſtratores Hoſpitalis Cordubẽ. ſuper redditione rationũ Hoſpitalis, Epiſcopus pro ſe allegabat decretũ Concilij, adminiſtratores vero ſentẽtias, priuilegia, & conſuetudinẽ immemorialẽ. Cõgreg. cenſuit licere Epiſcopo, nõ obſtãte ſententia cõſuetudine immemoriali, & priuilegio, dictũ Hoſpitale viſitare: nam priuilegiũ eſt ſublatum per Conciliũ, ſententia vero eſt declaratoria, quæ nullum ius tribuit; & cũ ſimplici conſuetudine quadraginta annorum non poſſint ſe laici adminiſtratores eximere a redditione rationũ per Clementinam quia contingit, quæ illas tollit, ſequitur Concilium cap.9. ſeſſ.22. derogans conſuetudini, vt aliquid operetur, intelligendum eſſe de immemoriali, Tiraq. de retract.conuent.§.1.gloſſ.2.nu.25.

Nu.212. Sed huic ſolutioni obſtat quod ait Prob. ad Monach.in c.fin.de cõſuet.in 6. n.3.ex gl.verb.pacta. in Clem. dudum.de ſepult.quam ſequũtur Guill. Paul. Io. de Ligna. & Io.de Imola ibi, quod derogatio pactorum non includit pacta roborata per ſententiam ſuper pactis ſubſequutam. Reſpondetur id non eſſe verum in derogatione legis, & illa gl. loquitur de pacto firmato ſententia & confirmatione Papæ, de quo dub.ſeq.

Num.214. ibi ſequuntur, Doct.ibi Alexan.conſ.125. nu.7.& 8.lib.2.

In fi. Et dec.702.eadem p.ſub nu.5.vbi recte dicitur, quod in priuilegijs confirmatis non datur iſtud duplex vinculum; eadem enim eſt autboritas prædeceſſoris & ſucceſſoris, cum par in parem non habeat imperium; & eadem eſt authoritas ſedis Apoſtolicæ, quæ cõceſſit priuilegium, & confirmauit: vnde nullum nouum vinculum poteſt dici adiectum per confirmationem, &c.

Nu.215. Et idem de alijs decretis fuit reſolutũ in eadem Salam. iuris coram eodem 9. Maij 1594. vt in dec. poſita per Genuen.in praxi cap.83.in annot.

Num.221. Et D.Card.Tuſch.concl.708.lit.C.de quo vide Suar.de legib.lib.8.cap.18.à nu.8.

Nu.224. vt in deciſ.715.nouiſſime Farinac.

Nu.227. Veron.in nouiſ.Farin.715. Fine, etiamſi nõ fiat citata parte: nã in gratia principis extraiudicialiter cõceſſa nõ requiritur aliqua citatio, Rom.conſ.369. nu. 29.& ibi Hor.Mand.Sarmien.lib.1.ſelect.c.8.nu.3.vt in vna Toletana admiſſionis 17.Iun. & 14.Dec.1609.corã D.Pamphilio, licet Duennas reg.131.nu.1.cauſæ cognitionem, & citationẽ partis requirat in confirmatione ex certa ſcientia facta ſuper re inualida, vt eam confirmet; & ad id citat Innocen. in d.c.1. nu.1. Speculat.in tit.de Legato, §.nunc oſtendendũ, nu.14. Archid.in c.Cenom. nu.1. 56.diſt. & Roman.ſing.424.qui id non dicunt.

Num.229. Et in vna Tullen.eſt quædam declaratio S. Congregat. Concilij, quæ ſic ait: Præſuppoſita deciſ. Congregat.qua declaratum fuit, concordias à ſede Apoſtolica confirmatas ex certa ſcientia, & cum cauſæ cognitione non eſſe ſublatas decreto cap.20. ſeſſione 24. & concordia inita inter Epiſcopum, & Archidiaco-

num Tullen.item eius confirmatione, quæ emanauerat ad ſupplicationẽ ſolius Archidiaconi, cum clauſula, ſupplentes, & quorum tenores, expreſſis in ea priuilegijs & iuribus, ſuperquibus erat inita cõcordia, ſed tenore ipſius cõcordiæ nõ expreſſo. Fuit dubitatũ, an huiuſmodi concordia eſſet confirmata ex certa ſcientia, & cũ cauſæ cognitione. Die 25. Iun. 1592. Cõgreg. Concilij vtriuſq; partis procuratoribus & aduocatis ſæpe ac ſæpius diligenter auditis, cenſuit huiuſmodi cõcordiã non eſſe cõfirmatam ex certa ſcientia, & cum cauſæ cognitione, & cõſequenter quoad cauſas criminales & matrimoniales eſſe reuocatam decreto d.cap.20. §.ad hoc, ac propterea Archidiacono non licere huiuſmodi iuriſdictione de cętero vti, ſed eam totam & integram Epiſcopo Tullen. relinquendam eſſe. Quæ declaratio poteſt fundari non ſolum in eo, quod non fuit expreſſus tenor ipſius concordiæ, ſed etiam in eo, quod fuit confirmata ad ſupplicationem ſolius Archidiaconi, vt in ea dicitur.

Nu.230. ibi diſp.597. Tuſch.concl.710.nu.3.& à nu, 28.lit.C.& Suar.d.lib.8. de legib.c.18. nu.6.idem dicẽs, & eſt conſil. Bart.256.nu.3.lib.1.& Oldral.257.a nu.12.

Num.231. Quam declarationem ponit Farinac. deciſ.84. num.24 cum alijs eiuſdem cauſæ.

Nu.233.ibi,n.25. Padil.in l.fin.C.de diuerſ.reſcr.n.3.

Nu 234. Quod autem dictũ eſt de ſtatutis, ſeu concordijs cõfirmatis à ſede Apoſtolica, quód non ſint ſublata per Concilium, nõ procedit in confirmatis a Cardinali, ſeu Legato authoritate Apoſtolica, quia eſt cõfirmatio Papæ, ſeu ſedis Apoſtolicæ, quæ tantum cenſetur reſeruata propter ipſius Papæ authoritatẽ, vt cenſuit S.Congregat.Conc. his verbis. Stante declaratione Congreg. q̃ cõſtitutiones Eccleſiarũ a ſede Apoſtolica cõfirmatæ non ſint ſublatæ a Conc.ſeſſ.24.cap.12. quod cẽſendum eſt de ſtatutis Eccleſiæ ſuper materia d.c.12.à Cardinali authoritate Apoſtolica cõfirmatis, vel ab eodẽ Cardinali ſimili authoritate editis. Congreg.cenſuit, ipſius Congreg. declarationẽ nequaquã habere locũ in his ſtatutis.

Nu.238. Et in Romana nullitatis cẽſus 5. Maij 1597. coram D. Corduba poſita per Farinac. deciſ.115. lib.1. num.3. & in nouiſſimis eiuſdem 340.

Num.241.ibi, deciſ.14. Rot.diu.p.1.deciſ.160.& dec. 765.nouiſs.Farin.

Num.242. D.Ioſeph Aldrete Societatis Ieſu in alleg. impreſſa pro regularium exemptione. 2.p.c.3.num.8.& Salas de legib. diſput.18. ſect.5.num.11.

Num.243.ibi, nu.3.& Couar. in c.quamuis pactum. 2.par.§.2.nu.6. quem ſequitur Sanchez lib.3.c.15.nu.6.

Poſt 244. Nonó dubitatur, an ſit ſublata per Conciliũ fundatio Eccleſiæ permittens vltra tres menſes abeſſe Canonicos, & Præbendatos illius; in quo Azor 2.part. lib.7.cap.6.ſub 3.quæſt.ait rem eſſe dubiam, quia Concilium ſolũ abrogat ſtatuta & cõſuetudines, quibus vltra tres menſes poſſunt Canonici abeſſe: ergo non tollit facultatẽ ratione fundationis Eccleſię conceſſam, præſertim ſi Eccleſia fuerit a laicis extructa & dotata; alioquin enim laici a fundandis & dotandis Eccleſijs auerterentur; nihilominus tamen inquit probabilius videtur, hãc etiam facultatem eſſe a Cõcilio ſublatam, maximẽ ſi Eccleſias clericus fundauerit, vel dotauerit: nã etſi patronus ius nominandi ex fundatione vel dotatione comparauerit, cui iuris Romanus Pontifex derogare non conſueuerit, nihil tamẽ exigere poteſt, quod dãno Eccleſiã afficiat; at abſentia Canonicorum, vel aliorum dignitates, vel portiones habentium, ſolet eſſe noxia Cathedralibus, vel Collegialibus Eccleſijs: nam priuantur Eccleſiæ ſuorum miniſtrorum opera & conſilio. Ita Açor.

Sed verius eſt, & tenendũ, fundationem non eſſe ſublatam, vt S.Congregatio Concilij cẽſuit in declaratione ſupra adducta num.216. & circa diſtributiones in ſecunda infra adducta nu.250. Eſt alia declaratio, quæ ſic ait: Congregatio cenſuit, cõſtitutionem, ſeu priuilegiũ, in fundatione Eccleſiæ editam, quæ permittit Canonicis abeſſe vltra tres menſes, nõ eſſe ſublatam a Concilio ſeſs.24.cap.12.21.Febr.1576.in vna Segobienſ. Et circa diſtributionem & annexionẽ ſacrorũ ordinum eſt alia, quæ ſic ait: An decretum cap.12.ſeſs.24.de diſtribut.ſacrorum ordinum Canonicatibus faciẽda habeat locum in Canonicatibus iuriſpatronatus laicorum ante Concilium reſeruati, in cuius fundationis limine expreſſe cauetur, quód deſcẽdentes a fundatore poſſunt dictos Canonicatus obtinere, licèt non ſint ſacerdotes, ſed tantùm ſimplices clerici. Congregat.cenſuit non habere locum die 29.Nouembris 1592. in vna Placentina. Et dicimus alias infra nu.328. & 7.par.cap.1.à nu.118. & cap.4.nu. 9.& 9.par.cap.2. nu.270. & ſequenti, vbi vide.

Num. 246. Et tenet Alexand. Moneta de diſtribut. part.2. quæſt.13. nu.45. contra Nauar.de oratione, cap. 5.num.21. & cap.21.num.64.

Num.248.& cap.21.nu.63. & ſequitur Candel.aur.4. part.2.par.cap.5.num.48. & fauet Genuenſ.in man.paſtor.cap.88. num.7. & valere iſtam conſuetudinem legè præſcriptam, hoc eſt, quadragenariã, ait probabile Alexand. Moneta de diſtribut.par.2. quæſt.13.a nu.54.pro quo etiam allegat Couar. lib.3.variar. cap.13.nu.5.verſic.tertió eadem ratione, dum poſt Dec.in cap.cum omnes.in 2.lect.nu.2. & ibi Andr.ab Exea nu.50.de conſtitut.docet valere conſuetudinem Eccleſiæ, quód abſentibus ad breue tẽpus quotidianę diſtributiones debeantur, quale eſſe ait Moneta tempus duorum aut trium menſium: quamuis non valere ſtatutum de hoc, vtpotè contra ius Canonicum contra Cenedum teneat ipſe Moneta quæſt.13. à num.36.

Num.249.ibi, & alia, Açor 2.p.lib.7.cap.7.quæſt.6.& nouiſſimè Totre de relig. tractat. de hor.canon.controuerſ.10. diſput.4.& 5. Leo in Theſaur. for. Eccleſ.cap. 33.nu.22. ſumm.Bull.Quarant. verb.reſidentia, verſic. & impoſitionem illam, Moſcon.de maieſt.milit. Eccleſiæ. lib.1.part.1.cap.15. pag.297.

Num.250.poſt 2.declar. refert Alexan.Mon.d.2.par. quæſt.13. a num.33.

4. 1.Iul.1597.Congregatio Concilij cenſuit, decreto cap.12.verſic.diſtributiones. ſeſs.24. ſublatam eſſe conſuetudinem percipiẽdi diſtributiones in abſentia, etiam immemorialem, & 5.adducta ſupra nu.197.

Num.259. Cened.Collect.14.ad Clement.nu.5.Candel.aur.4.part. 2.part. cap.1.nu.11.Suarez de legib.lib. 8.c.39.nu.2. & Aldrete in dicta allegatione pro regularium exemptione 1.p.c.8.a num.4.

Nu.260.261. Quem ſequitur Aldrete ibi d.cap.8.nu. 7.& 28 & nouiſſime docet Suarez d.lib.8. de legib.cap. 18.nu.17. & cap.14. nu.6.& Rota in Leodien.Canonic. 11.Martij 1596. coram illuſtriſſimo Blanchetto, quam ponit Farin.conſ.68.nu.20.cenſuit priuilegijs conceſſis vniuerſitati Canarienſ. non fuiſſe derogatum per Concil.Trident.ſeſs.24. cap.20.& ita Gregor.XIII. atteſtatum fuiſſe in ſua confirmatione.

Nu.261.ibi, Genuen. ait, & cum eo Aldrete d.nu.28.

Num.262.264.ibi, num.40. in prioribus editionibus, Aldrete d.nu.27. & Suarez d.cap.18. num.17.

Num.263. 265. Et ita tenet Leſſius de iuſtit. & iur. lib.2.cap.34.num.162.verſic.vbi notandum, & Açor 2. part.lib.7. cap.6. quæſt. 3.

Nu.265.267. Et conducit quædam declaratio S.Congreg.Concilij, quæ ſic ait: Dubitauit quidam ſacerdos Regius capellanus vocatus ad iudiciũ coram ordinario loci, poſtulauit ſe remitti ad capellanum maiorem ſub prætextu exemptionis, de qua habetur in Concil.c.11. ſeſs.24.Congregat.cenſuit, cap.6.ſeſſ.25.& c.4.ſeſs.6.cõ-

prehendere

Digitized by Google

prehendere etiã capellas Regias, etiã ꝙ in priuilegijs eſſet dictũ, ꝙ nõ poſſint viſitari ab ordinarijs: quia cũ d.c. 6. deroget fundationi, & immemoriali, cẽſetur etiã derogare ipſius priuilegijs. Nõ obſtat, ꝙ priuilegia Regia nõ cẽſeãtur ſublata, niſi ĩ ſpecie dicatur, q̃a fallit in lege generali; & quãdo Conciliũ voluit exprimere, expreſſit, d.cap. 11. nõ procedere in actu viſitationis, & ſic intelligendũ, q̃n extra viſitationẽ ordinarius vult procedere.

Nu.269. fin. ad d. compend. ibi, & latius Ioan. Baptiſt. Conſettius in ſummario materiarum priuilegiorum regularium tit. 17. cap. 6. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 1. num. 12. ponentes totam epiſtolam miſſam ſancto Borromeo Cardinali Archiepiſcopo Mediolanenſi.

Nu.271. Et idem tenet Felicianus Epiſcopus Scalenſis de cenſur. Candel. aur. d. tit. de abſolut. nu. 51. in 5. editione, & recentior alius ſcriptor, & refert Martinus del Rio de magia. lib. 6. cap. 1. ſect. 3. quamuis ipſe cõtra teneat, dicẽs, reſcripta illa fuiſſe perſonalia, & in fauorem particularũ perſonarũ & prælatorum, ꝙ ſignanter hoc Pontifex voluiſſet, vbique ſeruari nouũ iſtud ius aliquo motu proprio, vel bulla declaraſſet; neque declarationes illas Congregat. ligare poſſe, quandiu nõ publicantur. In quo certè fallitur: nã declarationes ſunt generales, & non priuilegia particularia, vt patet ex ipſis, nec earũ publicatio requiritur, vt diximus in procœmio. Et Magiſt. ſacri Palatij in indice librorũ expurgandorũ in Cãdel. aur. fol. 125. vbi incipit, Quibus ſuppoſitis ad quęſtionẽ, corrigit ſic, Quibus ſuppoſitis, amiſſa diſputatione cõcludo, regulares virtute Marismagni nõ poſſe abſoluere à caſib⁹ Epiſcopo reſeruatis, prout a S. D. Greg. Pap. XIII. ex ſentẽtia Cõgregat. Cõc. Trid. fuit declaratum, prout in literis Cardin. S. Sixti ad illuſtriſſimũ Cardinalẽ Borromeũ in Cõcilijs Mediolan. regiſtratis, &c.

Nu.284. Quamuis in quinta editione, & ſequentibus ſententiam mutauerit, vt ſupra num. 271. iuxta cenſuram Magiſtri ſacri Palatij ibi adductam.

Num.261. Et Conſettius ſupra in margine.

Num.295. & 12. Maij 1594. Congregatio Concilij cenſuit, non poſſe regulares abſoluere a caſibus Epiſcopo reſeruatis in vim priuilegiorum eis ante Concilium conceſſorum, neque audire confeſſiones perſonarum ſecularium, niſi prius fuerint approbati ab Ordinario.

Num.296. ibi, Rodrig. & Conſettius.

Nu.300. Et ita eſt accipienda declaratio adducta nu. 294. iuxta aliam declarationem, vbi ponitur dictio, etiã, quæ ſic ait: An regulares virtute literarũ Iubilei & indulgentiarum, & alij quicunque confeſſarij poſſint abſoluere a caſibus reſeruatis Epiſcopis, ſi in eiſdem literis tribuitur eis facultas abſoluẽdi a quibuſuis caſibus, etiã ſedi Apoſtolicæ reſeruatis, Congregatio cenſuit, poſſe.

Num.301. Et ita videtur ſentire Conſettius ſupra, & Vgolin. de offic. Epiſc. c. 20. in princip. num. 8.

Nu.302. Sum. Bullar. Quarant. verb. caſus reſeruati. num. 13. & 14. vbi etiam adducit aliam declarationem eiuſdem Congregationis ſuper d. decreto factam 26. Nouembris 1602. & literas eiuſdẽ Congregationis ad Cardinalem & Archiepiſcopũ Neapolitanum ſuper eo. Ponunt etiam dictum decretũ cum eius declaratione, Candelabrum aureum in nouis editionibus d. tit. de abſolut. num. 38. Conſettius ſupra, & Vgolin. d. tract. de officio Epiſcop. cap. 36. §. 9. Et nouiſſimè Piaſec. in praxi part. 2. cap. 1. nu. 12. & de eo meminit Genuenſ. in praxi cap. 22. nu. 12. in annot. & refert Leo in Theſaur. for. Eccleſiaſt. cap. 20. num. 50. & ſeq. & cap. 38. à num. 169.

Num.303. & D. Nunno 3. par. D. Tho. in addit. q. 8. art. 5. dub. 6.

Nu.305. Poſt Gonçalez & Aldrete in dicta alleg. pro regularium exemptione 1. p. c. 2. nu. 3.

In fine. Et Aldrete d. allegat. 2. p. c. 8. nu. 27. ad iſtam difficultatem reſpondit, literas illas Pij IIII. ſatis plenẽ ſuum ſortiri effectum, ſi Concilium Tridentinũ approbent, & confirment, & illis derogent, quibus Cõcilium derogatũ eſſe voluit, & quòd alias maximũ ſequeretur abſurdũ, quod confirmans confirmato aliquid amplius adderet; immò quibus Concilium Tridentinũ derogari voluit Pius IIII. derogaret: quod quidem contra Concilij mentem eſſet, & contra Pij IIII. voluntatem, quæ fuit, Concilium approbare, & non illius mentẽ violare.

Nu.306. Poſt Men. Azeued. ĩ l. 5. tit. 4. lib. 1. Rec. n. 25.

Num.309. ibi, q. 99. Ioan. Gut. de iuram. conſ. 1. part. cap. 38. nu. 14. Surd. conſ. 58. num. 14. D. Sahagun in cap. de cauſis. de offic. de leg. num. 17.

In fin. Gratian. in addit. ad deciſ. 186. num. 3. Syluest. verbo iuramentum. 4. q. 23. ad fin. Açor 1. p. lib. 11. cap. 8. quæſt. 8. & Suar. de relig. 2. to. tract. 5. lib. 2. cap. 32. nu. 11. Sanch. lib. 3. c. 14. a num. 8. cum alijs quos allegat.

Nu.310. Aduertendum tamen eſt, quod Conciliũ relinquens ſaluas Eccleſiarũ conſtitutiones, ſeu conſuetudines longius ſeruitij tempus requirentes, procedit etiã in conſtitutionibus factis, ſeu conſuetudinibus introductis poſt Cõciliũ: quia abſolutè & generaliter loquitur, & quia illud eſt in fauorẽ beneficiatorũ, cui poſſunt renunciare per conſtitutionem, ſeu conſuetudinem contrariam, Alexand. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 13. nu. 14.

Eſt tamen differentia, quod cõſtitutiones, ſeu cõſuetudines, quę erant tempore Concilij longius ſeruitij tẽpus requirentes, nõ potuerunt ab Epiſcopo & capitulo tolli concedendo longius tempus abſentiæ vſque ad trimeſtre, quia reſiſtit Concil. conſtitutiones verò, ſeu conſuetudines poſt Concilium factæ, rectè poterunt ab Epiſcopo & capitulo reuocari, & reduci ad terminos & tẽpus Concilij, quia id non repugnat Concilio, nec iuri communi, ſed eſt reductio ad ipſum Concilium.

Nu.322. Et accedit Sandoual de offic. Eccleſ. 5. p. c. 4.

Nu.323. Et tradit Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 10. facit cap. fin. 92. diſt. & quod tradit Nauar. de orat. c. 5. nu. 18. & ſeq. & Alex. Mon. de diſtrib. p. 2. q. 13. nu. 45.

Num.330. Licèt Fr. Raph. de la Torre de relig. 1. to. tract. de hor. can. cõtr. 10. diſp. 6. n. 4. dicat, cõſuetudinẽ, vel ſtatutũ de lucrãdis fructibus Canonicatũ, ſola reſidẽtia paucorũ dierũ ĩ choro, iniqua eſſe, & nõ ſeruãda, &c.

Nu.335. Quamuis loquatur de cura animarũ imminenti ipſi Eccleſiæ dignitatis, ſeu Canonicatus, nõ extra in diœceſi, vt in d. c. 3. & ideò dicit declaratio, dũ tamen ſunt in actu adminiſtrandi ſacramenta, &c. Et ſimiliter declaratio, quã affert Alex. Mon. p. 2. q. 11. nu. 70. in vna Papiẽſ. & Aſſiſienſ. qui ait, Archipresbyterũ habentẽ curam animarũ, dũ illi incũbit, haberi debere pro pręſenti in choro, loquitur de cura animarũ annexa & imminẽte in ciuitate & Eccleſia propria, vt intelligit Moneta ibi; qui tamen malè ait ibidem, & numero præcedenti, quòd obtinẽs dignitatem, ſi exercet curã animarum illi imminẽtem extra ciuitatem in diœceſi, non percipit diſtributiones propriè dictas, ſed ſolũ diſtributiones detractas ex tertia parte fructuũ dignitatis vigore illius decreti, quas dicit eſſe improprias: verius enim eſt, illũ percipere omnes diſtributiones, cum Concilium abſolutè dicat, illum haberi pro præſenti, & diuinis intereſſenti.

Num.337. Vnde apparet, dictam Bullam Pij V. 64. in ordine loqui in Canonicis, ſeu dignitatibus habentibus parochiales ſeparatas; decretũ verò Concilij in obtinente dignitatem, ſeu Canonicatũ, cui cura animarũ imminet extra ciuitatem, ſeu Eccleſia curata eſt annexa æquè principaliter; & ſic non longè diuerſis terminis: quod non rectè animaduertit Alex. Mon. d. q. 11. nu. 69.

Num.339. Facit quod ait Moneta d. q. 11. nu. 51.

Num.342. ibi, & ibi Anchar. num. 4. in princip.

In fine. Et Genuen. in praxi cap. 116. & quamuis illi

Doctores

Digitized by Google

Doctores loquãtur de diſtributionibus quotidianis; tamen idem eſt in fructibus qui reſidendo lucrifiunt, ſecũdum Rotam & Genuenſ. ibi, vt ad eorũ acquiſitionem in abſentia non ſufficiat vtilitas Eccleſiæ, ſeu Epiſcopatus in genere; ſed requiratur in particulari vtilitas Eccleſiæ, de cuius fructibus agitur, niſi in caſibus à iure expreſſis, vt in cap. de cætero, cap. cùm dilectus, & cap. ad audientiã. de cleric. nõ reſiden. quicquid velit Alex. Moneta d. p. 2. de diſtrib. q. 11. à num. 25. & quæſt. 8. in fin.

Nu. 244. ad fin. ſequitur Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 3. nu. 10. Alexand. Moneta de diſtrib. p. 2. q. 2. nu. 20. & quæſt. 12. à nu. 57. & q. 13. à nu. 41. vbi ponit declarationem S. Cõgregat. in vna Oſcen. quæ ſic ait: Licet ſtatuta ſint ſublata, per quæ abſentibus dantur diſtributiones, nihilominus Greg. XIII. ſenibus & benemeritis miſertus mandauit, ſtatutum Cõpoſtellanum tolerari, per quod debentur diſtributiones non ſeruientibus, qui per quadraginta annos non ſeruierunt. Qui tamen d. q. 12. à nu. 57. in conſuetudine malè requirit eſſe legitimè præſcriptam, ſeu quadragenariam: nã eùm valeat huiuſmodi ſtatutum, valebit etiam conſuetudo decennalis, &c.

Nu. 346. Poſt Sanchez ibi nu. 6. Soſa in declaratione conſtit. Clem. VIII. de largitione munerum. num. 105. & ſeq. Salas de legib. diſput. 18. ſect. 6. num. 15. & Suar. eod. tract. lib. 6. c. 27. nu. 13.

Poſt quem latè Alexa. Monet. de diſtib. p. 2. q. 8. Leo in Theſ. fori Eccleſiaſt. c. 33. nu. 28. & ſeq. Vgol. de offic. Epiſc. c. 19. nu. 6. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 10.

Poſt Caued. Vaſcõc. diuerſ. iur. arg. l. 1. c. 9. n. 19. & 20. In fine. Et Sandoual loquens in abſentia cauſa ſtudij de offic. Eccleſ. 6. p. c. 17. quicquid velit Torre de relig. 1. to. tract. de hor. can. controuerſ. 10. diſp. 4. in fine.

Num. 347. Quam adducit Gonçal. §. 7. procem. num. 183. & Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 3. num. 8. Vnde conuincitur, quod nouiſſimè ait Gratian. diſcept. forenſ. cap. 166. num. 20. quod quamuis poſſit Epiſcopus duos Canonicos eligere, qui pro præſentibus habeãtur, dum in eius ſeruitio cõmorantur d. cap. ad audientiam, & d. cap. de cetero. de cleric. non reſid. Tamẽ dictis iuribus hodie nõ erit locus inſpecta vbertate redituum Epiſcopatus, & multitudine peritorũ, quibus poſſunt commodè vti Epiſcopi in ſuo ſeruitio, & allegat Rebuſ. in praxi de vicar. Epiſc. nu. 5. quid nõ dicit, ſed ſolũ ꝙ cõſuetudo multarũ Eccleſiarũ vicariũ abſentẽ nõ excuſat.

Num. 348. ibi, nu. 10. Alexand. Monet. d. p. 2. q. 12. nu. 42. & Gratian. diſcept. forenſ. cap. 166. num. 19.

Ibi, num. 3. & Moneta d. nu. 42.

Sed certè S. Congregat. Concilij tenet eũ Nauarr. vt apparet ex declarationibus ſequentibus, An Canonicus cathedralis Eccleſiæ inſeruiendo ipſi in officio Vicarij poſſit cogere alios Canonicos ad cõcedendũ ipſi diſtributiones quotidianas, perinde ac ſi Eccleſiæ inſeruiret. Congreg. cenſuit non poſſe. Alia, An Canonico cathedralis, qui munere Vicarij fungitur, diſtributiones quotidianæ debeantur, etſi horis diuinis nõ interſit, præſertim cùm à tempore immemoriali obſeruatum ſit vt debeantur. Die 20. Iun. 1591. Cõgregatio Concilij cenſuit non deberi. Et ratio videtur eſſe, quia iſta conſuetudo non eſt ex iuſta cauſa, cùm Vicarius deſeruiat ſoli Epiſcopo, & non Eccleſiæ, vt inquit Rota deciſ. 222. nu. 5. p. 2. diuerſ. infra relata num. 371.

Nu. 349. ibi, ab omnibus Epiſcopis, & iuramẽtum ab eis præſtitum, quando iurant fidelitatem Papæ, tradit Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 33. nu. 23. & mihi etiam, qui Romam redij ad viſitãda limina pro D. Epiſcopo Abulenſi, datæ fuerunt literæ ſequentes.

Nu. 350. Non tamen poterit Epiſcopus occupate parochum in hac viſitatione liminum Apoſtolorum iuxta dicta ſupra 5. dub. à nu. 40. & declarationes ibi adductas; & ita reſpondi conſultus à quodam Epiſcopo.

Nu. 353. Sed poſt ꝑ timam editionẽ huius operis vidi ſum. Bull. Quarãt. verb. reſidentia, vbi in additione dicitur, ꝙ fertur Concil. Trid. Congreg. declaraſſe in eũ qui ſequitur modũ, videlicet, Cõgregatio cẽſuit, Canonicũ abſentẽ ſtudiorũ cauſa percipere quidẽ fructus Præbendæ, non aũt diſtributiones quotidianas: quod ſi in huiuſmodi diſtributionibus oẽs capituli reditus cõſiſtãt, percipere etiã diſtributiones dẽpta tertia parte, quæ inſeruiẽtibus accreſcit; nullo aũt caſu debere ipſũ Canonicũ percipere diſtributiones miſſis, aut defunctorũ anniuerſatijs applicatas. Quæ declaratio fuit data 13. Septemb. 1595. & adducitur etiã a Piaſecio in praxi Epiſcop. p. 2. c. 3. nu. 10. & idẽ cẽſuit eadẽ S. Congr. 5. Decemb. 1596. in comitãtibus Epiſcopũ in viſitatione, & in legente Sacrã Scripturã in publica vniuerſitate 27. Febr. 1597. & inſeruiẽtibus Epiſcopo vlt. Ian. 1601. iuxta quas declarationes ſolũ in Canonicis abſentibus cauſa reſidẽtiæ in parochiali, eſſet ius ſpeciale, ꝙ oẽs tũc diſtributiones lucrarẽtur, nõ deducta tertia parte ex decreto Papæ, & S. Congregat. in fauorẽ curæ animarũ, & reſidentiæ parochialis, ſeu propter illius onus & grauamẽ, Bulla Pij V. iniunctũ, & declaratio ſupra adducta d. num. 113. dũ ait, quod abſentes cauſa ſtudij diſtributiones omnes quotidianas percipere debent, intelligẽda erit de diſtributionibus improprijs, quæ dicũtur groſſa, & ſunt Præbẽda, ſeu loco Prębẽdæ, iuxta dicta infra a nu. 440. ſeu ſupplẽda & limitãda eſt ex dictis declarationib. poſterioribus.

Nu. 355. Et ita quod examinator, qui cauſa examinis a choro abeſt, nõ debeat quotidianas diſtributiones percipere, niſi id cõcedatur priuilegio, vel conſuetudine legitimè præſcripta, aut ſtatuto Eccleſiæ, quale eſt Mediolani, docet Alexand. Moneta p. 2. q. 11. nu. 61. & de conſuetudine dicit q. 12. nu. 42. & de ſtatuto idem videtur velle q. 13. nu. 49. ſed id de ſtatuto intelligendũ eſt de facto, ſeu cõfirmato authoritate Apoſtolica, qualia dicit d. q. 11. n. 60. eſſe ſtatuta Eccl. Mediol. cũ planè ſit cõtra iꝰ.

Nu. 356. Et de prædicto priuilegio Apoſtolico Inquiſitoribus cõceſſo, vt in omnibus ſuis dignitatibus, Præbẽdis, ac beneficijs habeãtur pro pręſentibus & reſidẽtibus, & integros eorũ fructus ſimul cũ diſtributionibus quotidianis percipiãt, tradũt Rojas in ſingul. fauore fidei ſingul. 96. Spino de teſtam. gl. 3. nu. 78. & Villar del patronado de Calatayud 4. p. in princip. nu. 8. qui ait illud nõ procedere in ſeruitijs, quæ nõ ſunt beneficia Eccleſiaſtica, quales eſſe ait portiones d. Archidiaconatus de Calatayud; & ideo Inquiſitores non lucrari fructus earum, & duos Inquiſitores illud prætendiſſe per litem, & non potuiſſe obtinere, quia ſunt ſeruitia, & non beneficia Eccleſiaſtica.

Nu. 357. Et Alex. Mon. p. 2. q. 11. a nu. 78. & ad lucrãdas diſtributiones debet ſedere, non in loco Vicarij, ſed in loco & ſede ſui Canonicatus, & cum habitu Canonicali Nauar. cõſ. 1. 2. & 3. de maioritat. & obed. vt per Genuenſ. c. 86. nu. 8. & in annotat. vbi ait, ita ſæpe a S. Congregat. rituũ fuiſſe declaratũ, & adducit declarationes, ſequitur Gratian. diſcept. forenſ. c. 106. Vgolin. de offic. Epiſc. cap. 4. §. 7. nu. 3. ſicut etiam debet ſedere Vicarius capituli, Genuẽſ. d. cap. 8. & Quarant. ſum. Bullar. verb. capitulum ſede vacante. num. 8.

Nu. 358. ibi, diſtributiones, contra Alexand. Moneta d. q. 11. a nu. 83. quem refert ſumm. Bullar. ibi.

Num. 359. ibi, 2. p. diu. Alex. Monet. d. q. 11. nu. 89. & ſum. Bull. Quar. verb. capitulum ſede vacante. ſub nu. 8.

Nu. 360. fin. ibi, & alij, & videtur ſequi Duennas reg. 206. nu. 6. & 7. Sandoual de offic. Eccleſ. 6. p. c. 17.

Num. 361. in fine, poſt Vegam, & Azeued. conſil. 21. nu. 4. & conſ. 24. nu. 31. vbi requiritur conſuetudo quadraginta annorum ſpatio præſcripta.

Digitized by Google

Num. 362. ibi, & Zedi. & Sandoual.

Nu. 363. ibi, verſ. 1. Et tradit Alex. Mon. p. 2. q. 6. & 7. & Rota in cauſa Leodien. fructuũ 21. Maij 1604. coram D. Lita, vbi fuit reſolutũ, quòd Infirmo, & ſenio cõfecto debentur diſtributiones, etiamſi non reſideat, & etiamſi aliquando exiret de domo, nec infirmitas eſſet intimata capitulo, quia de iure infirmis non reſidentibus, alias tamẽ ſolitis reſidere, debentur diſtributiones, Couarr. poſt alios variar. lib. 3. c. 13. nu. 8. itẽ & ſenio confectis, vt conſtat ex reſolutione Congreg. Conc. nec iure cautũ reperitur, ꝙ intimatio infirmitatis debeat fieri per infirmos, & ſenio confectos, alias ſolitos reſidere, ad effectũ conſequendi diſtributiones; & quoad prętensũ ſtatutũ fuit dictũ, de eo legitimè non conſtare, & illud in omnẽ caſum eſſe nullũ, vti factũ per Capitulũ ſine cõſenſu Epiſcopi, ſine quo Capitulũ ſuper modo lucrandi diſtributiones ſtatuere non poteſt, vt fuit tentũ in Lucana iuris 9. Apr. 1601. corã Pãphilio. Nec poteſt excuſari Capitulũ ex cõſumptione diſtributionũ bona fide facta, cũ minimè probabiliter ignorare potuerit infirmitatẽ, & maximã ſenectutẽ, ꝙ quidẽ infirmo de iure debeâtur diſtributiones: & deciſ. Putei 417. lib. 1. procedit in terminis indulti cõceſſi alicui de lucrãdi diſtributionib. cuius indulti cõceſſio cũ potuerit ꝓbabiliter ignorari à Cap. nõ mirum ſi illius intimatio neceſſaria eſt ad cõſtituendũ Cap. in mala fide. Et 14. Apr. 1606. corã eodẽ fuit ſtatum in deciſis.

In fin. Cui declarationi accedit, quod ait Vaſcõcellus diuerſ. iuris argum, lib. 1. c. 9. nu. 19. & 20. quòd incarceratus ſine culpa diſtributiones lucratur, & quòd lite pẽdente interim percipit diſtributiones, quia non conſtat adhuc de culpa: ſi tamen poſtea ex ſentẽtia apparet fuiſſe iuſtè incarceratum, repetuntur de iure, licet non de conſuetudine in Eccleſia Eborenſ.

Nu. 364. Similiter ẽt ſunt accipiẽda tradita per ſũm. Bullar. verb. diſtributiones quotidianæ, cũ Nauarro ibi, & alijs, Genuenſ. Man. paſtor. c. 88. nu. 6. Vgol. de offic. Epiſc. c. 19. §. 2. n. 6. verſ. excipitur ergo, & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 3. nu. 10. in fin. Raph. de la Torre de relig. 1. to. tract. de hor. canon. controu. 10. diſput. 3. nu. 4. & 5.

Quãuis Archid. in d. c. vnico, nu. 2. Anchar. 4. & Frãc. §. qui vero. nu. 3. & 4. & Hojeda de incõpat. c. 17. nu. 19. ẽt in præſẽti in loco qui abeſt a choro ob vtilitatẽ Eccleſiæ, vel aliã iuſtã cauſam, requirant cõſuetudinẽ ad lucrãdas diſtributiones quotidianas, & ea ſtante procedere d. c. vnicum. Et quãuis Coſmas in pragmat. ſanct. tit. quo tempore quiſquis debeat eſſe in choro, verſ. actualiter, teneat etiam abſenti à Ciuitate vel diœceſi propter vtilitatem Eccleſiæ deberi de iure diſtributiones, niſi detur ei ſalarium, ex quo recompenſentur. Et quamuis Alexand. Moneta p. 2. quæſt. 5. 5. concluſ. a nu. 47. & quæſt. 6. a nu. 10. & 19. & q. 11. a nu. 2. dicat abſentem ob corporis neceſſitatem, ſeu infirmitatem, vel Eccleſię vtilitatẽ, ẽt a loco beneficij, percipere de iure diſtributiones quotidianas, ex d. c. vnic. licet eas non percipiat abſens cauſa peſtis, niſi ſtante conſuetudine, iuxta declarationem S. Congregat. contra Lauretanũ in ſpeculo Epiſc. de fuga lib. 1. diſp. 1. q. 1. concl. 3. quia abſentia hęc non eſt omnino neceſſaria; ſequitur Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 23. a nu. 21. Sed certe non eſt in hoc differẽtia inter abſentem ob corporis neceſſitatem, ſeu aliam iuſtam cauſam, & abſentem cauſa peſtis, quæ vere pertinet ad neceſſitatem corporalem, quæ includit omne iuſtũ impedimẽtum vltra infirmitatem, Doct. in d. c. vnico, & Genuenſ. in Man. paſt. c. 88. nu. 6. Et dictum c. vnicum intelligitur de præſentibus in loco beneficij, non de abſentibus, iuxta d. c. non deceat, & communem veriorem intellectum Domin. & aliorum ſupra citatorum, num. 359. & 361.

Nec eſt vera ſolutio noua Monetæ d. q. 11. à num. 22. quòd dictum cap. non deceat, loquitur in proſequente vtilitatem ſuæ Eccleſiæ in particulari, ſed Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis, ſeu in communi, quia immo loquitur de proſequentibus vtilitatem ſuarum Eccleſiarum, etiã in particulari, circa negotium electionis Prælati, vt dicit text. ibi, cum tales Eccleſiarum ſuarum proſequentes vtilitatem, &c. Nec ẽt quicquam valent aliæ nouæ ſolutiones eiuſdem ibidem à nu. 28. vt ex ipſis patet: quamuis etiã Azeued. d. conſ. 24. nu. 86. velit incarceratum extra ciuitatẽ lucrari diſtributiones, ſi impedimentum & carceratio principium habuit in Ciuitate, & fuit alio ductus cõtra voluntatẽ ſuam; qui tamen fatetur non potuiſſe obtinere, ſed contrarium fuiſſe ſententiatum quoad diſtributiones: qui etiam d. conſ. ex nu. 7. nititur defendere ẽt iuſtè incarceratum ſua culpa; non tamen ad id ordinata, ſeu ad non reſidendum, haberi pro reſidente, etiã quoad diſtributiones quotidianas; quòd tamen eſt contra communem, & S. Congregationem, & Doctores allegatos, & Alexand. Monetam d. q. 5. nu. 82. & q. 6. nu. 13. & Leonem d. c. 13. nu. 26. & c. 33. nu. 27. & contra id quod ipſe Azeuedo tenet cõſ. 21. nu. 27. vbi ait, quòd carceratio iuſta priuat à reſidẽtia, & multo fortius à diſtributionibus quotidianis ſecũdũ dicta per Couar. d. c. 13. nu. 8. verſ. 11.

Nu. 367. & conſtat ex dicta declar. Burgen. infra adducta 5. p. c. 4. nu. 122. quæ ait, pęnitentiarium non poſſe fungi officio viſitatoris.

Nu. 369. licet Alexand. Moneta 2. p. q. 8. nu. 8. abſolute dicat, ſolos Canonicos, de quibus loquuntur dicta iura, non autem alios clericos, huiuſmodi prærogatiua gaudere poſſe.

Num. 37. & ſequitur ſumm. Bullar. verb. reſidentia, verſ. in quæſtione illa, & Genuen. in praxi c. 116.

Nu. 372. Refert & ſequitur Genuen. ibid.

Nu. 374. ibi, quod ſequitur, &c. dele, & dic, de quo ſupra num. 342.

Nu. 381. Ad Alexand. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 8. nu. 6. & 7. aliter intelligit text. in d. cap. de cętero, abſolutè atque indiſtinctè, de Canonicis loquentem, nempè quòd ex eo poſſit Epiſcopus aſſumere pro ſeruitio ſuo Canonicos Eccleſiarum collegiatarum inferiorum, etiam plures duobus; ſed ſine ſufficienti fundamento contra communem, nec placet ex dictis. Et Vgol. de offic. Epiſcop. c. 19. nu. 6. ait, quòd Prælatus Eccleſiæ collegiatæ, & nõ Cathedralis, vnum habere poteſt in ſuo ſeruitio, citans Abbatem d. cap. de cætero, qui id non dicit.

Nu. 382. ibi §. 4. Alexand. Moneta d. q. 8. a nu. 9. & q. 9. 1. concluſ. a nu. 3.

Nu. 383. Alexand. Moneta d. q. 9. 2. concluſ.

Nu. 385. & Alexand. Monet. d. q. 9. 2. concluſ.

Nu. 387. & Açor 2. p. lib. 7. c. 4. q. 3. c. 6.

Nu. 388. ibi, Sub nu. 5. & Alexand. Monet. d. q. 9. nu. 7.

Nu. 394. Et tradit Alexander Moneta p. 2. q. 5. nu. 51. & ſequentibus licet q. 13. nu. 46. dicat eſſe cauſam iuſtã, ob quam poſſint a ſtatuto dari abſenti diſtributiones, peregrinationem maxime neceſſariam ex voto, iuxta tradita per Doctores. Vnde non videtur verum quod ait Genuenſi in Manual. paſt. c. 88. ſub nu. 6. quòd tempore anni ſančti per quadraginta vel quinquaginta dies, dum Canonicus petit Romam ad lucrandum indulgentiam, poterit lucrari diſtributiones.

Nu. 395. Niſi adſit confirmatio Papæ in ſpecie, ſeu ex certa ſcientia, quæ habet vim priuilegij, vt in ſeq. declarat. S. Cõgreg. Cũ in Eccleſia Eboren. extaret ſtatũ, ante Conc. a Sede Apoſtolica confirmatũ, vt Canonici ſemel in vita annũ abeſſe poſſint cauſa Ieruſalẽ proficiſcendi, & ſex menſes, cum Baſilicã S. Petri quolibet quinquennio viſitare vellent, dubitatũ eſt, an illud ſublatum eſſet à Concil. c. 12. ſeſſ. 24. Congreg. cenſuit, ſtatutum huiuſmodi à Sede Apoſtolica confirmatum nõ eſſe ſublatum per Concilium, & ita etiam ſanctiſſimus probauit.

Nu. 398.

Digitized by Google

Nu.398. & ſumm.Bullar.Quarant. verb.diſtributiones quotidianæ,& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.3.nu.8.& ſeq.Genuen.in manuali paſt.c.88.nu.7.& Vgol.de offic. Epiſc.c.19.§.2.nu.6.

Nu.399.Quod decretum, & ſecũdam declarationem S.Congreg.nu.præced.adductam affert Alexand.Mon. de diſtribut.p.2.q.11.nu.55. vbi a nu.49. agit de hoc, & aliquantulum laxat, & Leo c.33.nu.26.refert conceſſionem circa hoc factam à Gregor. XIII. Archiepiſcopo Mediolanenſi, & Epiſcopis ſuæ prouinciæ:

Num.401.ibi, Et Hoſedam,& Alexand.Moneta ibi, vbi vide,& ita in propoſito videtur tenere Moneta p.2. q.11.nu.56.

In fine,& directorio Eccleſiaſticæ diſciplinæ Octauij Frangipani Nuntij Apoſtolici Belgiæ tit.de reſidẽt.nu. 10.vbi ſic ait: Similiter eos,qui vel ſacrificãt, vel audiũt confeſſiones ipſa hora qua hæc faciunt,prò præſentibus habendos eſſe decernimus; modo tamen ad principales horas iuxta Eccleſiæ ſuę conſuetudinem ingreſſum fecerint, & ſacrificio ſuo,aut confeſſionibus finitis, ſi nondum ſit perfectum officium chori, in ipſum redeant.

Nu.405.& Vaſconc.diuerſ.iur.arg.lib.1.c.9.num.21.

Nu.414.Bouadilla in Polit.lib.2.c.17.nu.109.& 319. & lib.3.c.8.nu.195.vbi plures citat. Gratian.diſcept.foren.c.184.nu.25.

Nu.416. Accedit declaratio S.Congreg.Concil.quæ ſic ait, Cum a tempore immemoriali,&c.

Nu. 419. quem ſequitur Moſconius de maieſt.milit. Eccleſ.lib.1.p.1.cap.15.pag.294. & nouiſſimè cum Couarr. idem tenet Torre de relig. 1.tom. tract.de hor.canon.controu.10.diſp.6.nu.5.

Nu.421.& Alexand.Moneta de diſtrib.p.2. q.11. nu. 32.& ſequent.

Nu.426.& prædicta confirmantur ex alia nouiori declaratione S.Congreg.Concilij de menſe Nouem.1610. in alia Abulen. vbi dicitur, huiuſmodi licentias nequaquã concedi poſſe,& cõceſſas in nullo ſuffragari,quæ ſic ſe habet: Illuſtriſſimus Cardinalis Tolerus,&c.1137.

Nec obſtat declaratio adducta,nu.416. quia loquitur de cõſuetudine cõcedendi licentiã abſentiæ ex legitima cauſa,& ſic ex cauſa in iure cõtẽta. Idẽ ſignificat verbũ, legitima,id eſt,ſecũdũ leges Canonicas,Calep.& alia dictionaria verb.legitimus. Sed dices,ad id nõ eſſe neceſſariã cõſuetudinẽ,& ſic declaratione neceſſario eſſe intelligendã de licẽtia ex cauſa iuſta, licet non in iure contẽta. Reſpondetur, cõſuetudinẽ eſſe ad hoc,vt capitulũ iuridice, ſeu authoritatiue declaret cauſam eſſe legitimam.

Nu.430.& Alex.Mon.p.2.q.12.a nu.37. Torre de relig. 1.tom.tract.de hor.canon.controu.10.diſput.4.

Nu.431.poſt Enric.Alexand.Moneta p.3.q.5.2.cõcl. id maxime & ſiue difficultate dicens in remiſſione de futuro ſum.Bullar.Quar.verb.reſidentia,verſ.item propoſitionem illam,Genuen.in Man.paſt.c.88.nu.5. Gratiã. diſcept.forenſ. c.166.a nu.31. Vgol.de offic.Epiſc.c.19. §.1.nu.6.verſ.3.Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.3.nu.8.in fin. Açor 2.p.lib.7.c.7.q.9.Suar.de relig.2.to.tract.4.lib.4.c. 10.nu.20.& Torre d.controu.10.diſput.5.nu.4.

Ibi,Caſu 41.Sandoual de offic.Eccleſ.6.p.c.17.& Vaſconcell.diuerſ.iuris arg.lib.1.c.9.a num.12.& 17. quod per viam eleemoſynę,& ex iuſta cauſa poteſt dari,quem ſequitur Grat.d.c.166.nu.36.

Nu.432.ad fin.ibi: Factæ reuocentur,quam declarationem refert Suar.d.nu.20.vbi etiam ponit dictam primam declarationem, & quòd Capitulum non poteſt dare licentiam, & concedere abſenti quod,lucretur diſtributiones,fuit reſolutum in cauſa Hiſpalenſ.diſtributionum 2.Maij 1603.coram D.Coccino, allegando declarationes Congregationis, & ſic quod Epiſcopo Squilacen. qui non reſedit in ſuo Archidiaconatu, & Canonicatu, diſtributiones non erant debitæ, non obſtante licentia obtenta per Epiſcopum a Capitulo de lucrandis diſtributionibus per triennium, &c. refert & ſequitur Gratian.d.cap.166.nu.31.

Nu.435. Poſt Bott. Vaſconcell. d.lib.1. cap.9.nu.21. quicquid de ſtatuto,quòd infirmus abſens à Ciuitate nõ percipiat diſtributiones,contradicat Alexander Moneta p.2.quæſt.6.nu.20.

Nu.442.in fin.& vide Alexan.Monet. de diſtrib.p.1. q.3.& ſum. Bullar. Quaran.verb.reſidentia.

Nu.446. Poſt Vgolin. Alex.Mon. de diſtrib.p.3.q.6. nu.25.& 26. 33.34.& 41. Perez de Lara de anniu.& Capell.lib.1.c.17.a nu.9. Piaſec.in praxi Epiſ.p.2.c.3.nu.9. & Torre de relig.tract.de hor.can.contr.10.diſp.5.ad fi.

Nu.447.ibi, Nu.107.& Moneta d.nu.26 & 34.

Nu.449.& per Torre d.controu.10.diſp.6.ad fin.

Num.455. ibi, Ampliat.4. & quòd in delictis factum maioris partis non nocet minoris, Millis verb.vniuerſitas,verſ.in his quæ continent delictum,& in vno contradicente innocentia vniuerſitatis præſeruabitur, l.ſicut, §.fin.quod cuiuſque vniuerſ.nomin.tradit Villar del patronado de Calarayud, 7.p.§.1.num.35.

Nu.462.ibi,Cap.14.& Fuſcus de viſit.li.1.c.15.Alex. Mon.d.3.p.q.6.& placet Açori 2.p.lib.7.c.7.q.8.

Nu.465.Quinta,Congreg.Concilij cenſuit,ſi præpoſitura cathedralis, à qua poſt Concilium tertia pars fructuum detracta,& in diſtributiones quotidianas conuerſa proponitur, non ſit de corpore Capituli, id quod ex dicta tertia parte præpoſitus non inſeruiens amiſerit,fabricæ Eccleſiæ, ſi indigeat, vel alteri pio loco arbitrio Epiſcopi eſſe applicandum,iuxta decretum, cap.3. ſeſſ. 22.10.April.1598.

Nu. 486. & ſimile eſt in Eccleſia Eboren. vt per Vaſconcell.lib.1.diuerſ.iur.argum.c.18.a nu.3.id defendentem,contra quem eſt etiam dicta declaratio. Et quòd ex tali groſſa poſſit tunc fieri ſeparatio tertiæ partis pro diſtributionibus quotidianis,ſentit Rota in Burgen.diſtributionum 13.Febr.1595.coram D.Penna.

Nu.487.& Alexand.Mon.de diſtrib.p.2.q.3.1.concl.

Nu.489.& tradit apoſtillator cõſ.Nauar.9. de cleric. non reſident.dicens aduertendum.S.Congreg.Vt refertur, cenſuiſſe diſtributiones non poſſe aſſignari aliquibus horis,& aliquibus nõ,ſed omnibus aliquas omnino eſſe aſſignãdas,quẽ refert Alex.Mon. d.q.3.8.cõcl.quod tamen dicit ibi,& q.12.nu.42.valere conſuetudinem cõtrariã,nec de ea loqui declarationẽ S.Congreg.quamuis non valere dicat conſuetudinem,vt intereſſendo vni horæ acquirat quis diſtributiones aſſignatas omnibus horis,cũ Nauar.d.conſ.9. Sed verius videtur,& magis conforme S.Congreg.et non valere illã conſuetudinẽ; conſuetudo tamen,ꝙ exiſtens matutinis, quæ dicũtur poſt mediã noctẽ,lucretur primam,& eius diſtributiones,vt ſeruatur in hac Eccleſia Abul. videtur tolerabilis: facit quod tradit Sandoual de offic.Eccleſ.6.p.c.17.pag.242.

Nu.495.ibi, De reſtit.Alex.Mon. de diſtrib.p.2.q.2. concl.2.& q.19.nu.19. Açor 2.p. lib.6. c.8.quæſt.vltim.

Nu.504.& etiam alia declaratio in vna Calag.19.Iul. 1593.quæ ſic ait: Cõgreg.Conc.cenſuit,minime potuiſſe Epiſcopũ ſtatuere,vt decanus primã obtinens dignitatẽ in Eccleſia Collegiata S. Mariæ teneatur contra conſuetudinẽ dictæ Eccleſiæ inſeruire in diaconi officio ſacerdoti celebrãti,niſi decanus vltra dignitatẽ decanatus obtineret in eadem Eccleſia etiã Præbendam,onus hoc canendi Euangelium annexum habentem, tunc enim ad onus prædictum etiam ſubeundum cogendum fore.

Nu.513. Poſt Açor, Alexand.Mon.p.2.q.2.3.concl. & q.19.nu.19. Vgol.de offic.Epiſc.c.15.§.1.Suar.de relig.tract.4. lib.4. c.12. a num.8. & Torre etiam de relig. tract.de hor.can.controu. 10.diſput.6.

In fine,

In fine. Et cæremoniale Epiſcoporum Clem. VIII. li. 1.c.5.de offic.magiſtr.cæremoniarum ſic ait: Sed nec libros aut ipſum Breuiarium, aut Diurnum in manibus habeant, vt ex illis priuatim horas aut orationes recitent; ſed illas alta voce vna cum choro dicant, aut cantent, & ad id librum habere permittantur.

Nu.514.ibi, Peccant mortaliter; Suar. videndus d.lib. 4.c.14.nu.12.& 13. & Torre d.controu.10.diſp.9.nu.6. ibi, Et Zecch. ſupra, & Alph. de Madrigal in inſtit. ord.ſub titul.de maior.ordin.

Nu.515.poſt Açor Leſſ.de iuſt.& iur.lib.2.c.34.num. 184.Genuen.in Man.paſt.c.88.num.8.latè Mon.d.q.2.

Dicto nu.515.in fin.& Suar.d c.12.nu.10.& Torre d. contr.10.diſp.7.& 9.& Octauius Frangip.in Direct. Eccleſ.diſcip.tit.de reſid.ſicait; Immo ſi in ipſa Eccleſ.corpore quidē præſentes, ac cū alijs diuina officia nō peragētes, ſed dū alijs hoc agunt, ipſi aut ſabulādo, aut ambulādo, vel ēt alicuius officij notabili parte obdormiēdo, ſeu ēt ſine iuſta cauſa officiū quod alij cantant, aut alias preces, vel quod peius eſt, vanas hiſtorias aut ſabuloſas legēdo, alijsve modis, cum alijs in officijs non communicāt, reſidentiæ ſuæ non ſatisfeciſſe, & fructus ac diſtributiones aſſignatas lucrifeciſſe, ſecundum veriorem & ſecuriorem Doctorum ſententiam dici non poſſunt; beneficium enim non datur niſi propter officium, &c.

Nu.516.ibi, Et Arag.ſupra, & Suar.d.c.12.n.10.& 14.

Nu.517. & facit Leſſ.d.lib.2.c.34.nu.185.dicens, iſtā conſuetudinem non omnino eſſe contra rationem: nam ſic diurnum officium magnificētius & ſuauius canitur, cum Canonici ſæpe voce, ſuauitate, vel peritia canendi careant, vnde per eam potuit iuri antiquo derogari, &c.

Et Suar.d.c.12.n.11.& 13.cū ſeqq.approbat huiuſmodi conſuetudinē, & ēt Alex.Mon.d.q.2.a nu.43. dicens, ꝙ vbi adſunt manſionarij, induci pōt conſuetudo, vt nō teneantur Canonici pſallere, modo id a primis principijs fiat; atque hæc conſuetudo cùm ſit contra ius, debet cū aliqua ratione induci ſpatio quadraginta annorum.

Nu.519.poſt Arag.& Leſſ.ſupra nu.186.

Nu.520.Torre d.contr.10.diſp.7.nu.3. Et eſt in ſimilibus terminis decreti de obſeruandis & euitandis in celebratione Miſſę ſeſſ.22.& declar.S.Congreg.his verbis; An mēdicātes poſſint vti hodie priuilegijs faciēdi ſacrū ante lucē, & poſt meridiē, quibus ante Concil. vtebātur? Ratio dubij videtur, quia Ordinarius videtur nō prohibuiſſe: tamen quia alias Congreg.reſpondit, fratribus S. Hieronymi Hiſpaniæ, non poſſe, & quia eſt mens clara Concilij, quod prohibet hoc, licet Ordinarius negligens ſit in prohibendo: ideo Congreg.cenſuit idē reſpondendū quòd alias deciſum, & quod præcipue cōuenit Ieſuitis & Mendicantibus, vt cùm videant hoc improbatū à Concilio, abſtineant ēt quod Ordinarius nihil dicat. Et idem circa priuilegiū Prædicatorum & Minorū in quouis loco honeſto celebrandi, quód ſit ſublatum per decretum Concilij, tradunt Nauar.in Man.c.25.nu.82. & Suar.3.p.diſp.81.ſect.3.verſ. Quarta excommunicatio, licet Ludou.Lop.inſtruct.conſc.2.to.c.79. & Emman. Rodrig.quæſt.reg.1.tom.q.28.art.3.& q.43.art.5.dicit, quód antequam Epiſcopus prohibeat, non amittitur iſtud priuilegium, nec annullatur per Concilium, &c.

Nec etiam ſatisfacit reſponſio Suarez d.c.12.nu.14. quæ eſt contra verba & intentum Concilij.

Nu.522.poſtremo Torre d.diſp.7.docet, quòd licet ſibi verius videatur, Canonicos debere canere horas i choro, & alias teneri ad reſtitutionem diſtributionū & fructuum, & contrariam conſuetudinem potius ad abuſum pertinere, cum euertat naturam & inſtitutionem Canonicatuum, & eſſe ſublatā a Trid. Concilio, eo ipſo ꝙ præcipit oppoſitum ſeruari tanquā antiquum ius; tamē ꝑꝑ deſidioſos huius ſeculi cōſuetudo tolerāda videtur, quæ a multo retroactis præſcripta obtinuit oppoſitum, ſummis Pontificibus, ac cæteris Prælatis videntibus & conſentientibus. Et ſtando in hac ſententia ad Concil.reſpōdet, non abrogare in hoc cōſuetudinem præſcriptā, nec de ea arroganda verbum feciſſe; quāuis circa multa alia in eodem cap.appoſuit, Non obſtante quacumque conſuetudine: & iuxta hanc ſententiam diſp.8.ſeq.ait, nec etiam teneri recitare horas in choro.

Nu.528. & quod poteſt quis ſuæ voci renunciare ex c.in cauſis.de elect.& c.ad Apoſtolicam.de regular. tradit Azeued.in Curia Piſana lib.2.c.5.ſub num.circa fin.

Nu.531.ibi, Azeuedum, & c.8. & Bouad.in Polit.2. p.lib.3.c.7.nu.61.& 64.

Ad finem, & ita plane tenet Villar del patronado de Calatayud 7.p.§.1.nu.28.qui plura adducit.

Nu.538. & facit quod ex Seneca ad Galionē de vita beata tradit Simanc.de republ.lib.2.c.9.nu.8.& 120.his verbis: Duæ maximè in hac re diſſidēt ſectæ, Epicureorū, & Stoicorū, Epicurus ait: Non accedet ad Rēpublicā ſapiens, niſi quid interuenerit. Zenon ait: Accedet ad Rempublicā, niſi quid impedierit. Alter otiū ex propoſito petit; alter ex cauſa: cauſa aūt latè illa patet, ſi Reſpublica corruptior eſt quam vt adiuuari poſſit. Nō nitetur ſapiens in ſuperuacuū, nec ſe nihil profuturis impendet, ſi parum habuerit authoritatis, aut virium, nec illū erit admiſſura Reſpublica, ſi valetudo illum impediet. Et nu.9.& 121.ex eodem poſt multa, his verbis: Negant noſtri ſapientē ad quālibet Rempublicā acceſſurū. Interrogo ergo, ad quā Rempublicam ſapiēs acceſſurus ſit? Ad Athenienſium, in qua Socrates damnatur? Ariſtoteles ne damnaretur, fugit, in qua inuidia virtutes opprimit? Negabis mihi acceſſurum in hanc Rempublicam ſapientē. Ad Carthaginenſium ergo Rempublicam ſapiens accedet, in qua aſſidua ſeditio, & optimo cuique infeſta libertas eſt, ſumma æqui ac boni vtilitas, aduerſus hoſtes inhumana crudelitas, & aduerſus ſuos hoſtilitas, & hanc fugiet. Si percenſere ſingulas voluero, nullam inuenero, quæ ſapientem, aut quam ſapiens pati poſſit.

Nu.542. Et facit quod tradit Marquez del Gouernador Chriſtiano, lib.1.c.10.pag.54.& 55.

Nu.546.fine, ibi, In multis cauſis, & Villar del patronado de Calatayud, d.7.p.§.1.nu.36.

Nu.548. & rectè Sandou. de offic. Eccleſ.6.p.c.15. & Villar d.7.p.§.1.n.1.qui ait, ꝙ tpe miſſæ maioris, præſertim diebus ſolēnibus capitula, ſeu actus capitulares, aut alij tract.non celebrētur, niſi forte vrgēs & euidens neceſſitas ingrueret, & refert pragmaticam ſanctionem.

Nu.556.& Octauius Frāgip.in direct. Eccleſ.diſciplinę tit.de decim.colleg. Eccleſ.nu.33.ſic ait: Cum verò capitulares conuentus, ēt illi, in quibus de rebus tēporalibus agitur, eo ſeruiāt, vt Eccleſię cultus, & diuina officia ſine intermiſſione ad honorē Dei, & proximi ędificationē obſeruētur, nequaquā illi vel Eccleſię cultū minuere, vel diuinis officijs aliquid detrahere, vel populū aliqua ratione offendere debent. Quare in virtute ſanctæ obediētiæ vetamus, vt nec ſummæ miſſæ tēpore vllo modo habeantur, niſi aliud cogat neceſſitas, quæ minimam tēporis non patiatur dilationē, quo caſu vt minimū tot mittantur Canonici in chorū, qui ad diuinum officium cum honore peragendum ſufficiant, nec alibi habeantur quam in domo capitulari: alioquin irritum ſit & inane, quod vel in choro, vel ſacrario, ſeu armario, vel quauis alia templi parte, etiam peracto diuino officio, capitulariter concluſum & diffinitum fuerit, &c.

Nu.568.& ita Congreg.Concil.cenſuit 1.Febr.1596. his verbis: Cōgreg.Conc.cēſuit, neque Epiſcopū, neque capitulum debere exigere rationū redditionem tēpore quo recitantur horæ Canonicæ, & diuina celebrantur.

Nu.569.ibi, ad fin.& Sandoual de off.Eccl.p 6.c.15.

Nu 573.

Nu.573. Et ſic eſt accipiendũ quod nouiſſime dicunt Bobadilla in Polit.lib.3.c.17.nu.16. & Curia Philip.1.p. §.1.nu.15. quod ſi maior pars capitularium nõ fuiſſet citata, ſeu deficit maior pars vocandorum, vitiatur,& eſt nullus actus, etiamſi illi id non petant, ſeu reclament.

Caput tertium.

NVm.1. Et Vgol.de offic. Epiſc.cap.50.§.16. Thom. Sanchez in præc. Decalogi lib.2.c.5. De qua etiam fidei profeſſione Octauius Frangipanus Mirthus, Nuncius Apoſtolicus Belgiæ in direct. Eccleſ. diſp. in tit. 1. de fid.profeſ.& Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.20. a num.20.

Nu.4. Et nouiſſime Thom. Sanch. in præcepta Decalogi lib.2.c.5.nu.4.ait, quod hic motus proprius non eſt in omnibus locis receptus, in ijs non obligat.

Nu.7.& ſentiat Molina de iuſt.tract.5. diſp.71.nu.8. dicens, neſcire an vbique in Hiſpanijs ſit receptum,&c. Et nouiſſimè Vgol.d.§.16.nu.7.& etiã de temporalibus Prælatis eã videtur intelligere Sorbo in comp. mendic. verb.profeſſio fidei; dicens tamen, quod non eſſe in vſu Illuſt. Card.alijque doctiſſimi viri cõſuluerunt, & quod ſic iam obſeruatur; quem ſequitur Thom. Sãchez lib.2. c.5.nu.3.dicens contra Ledeſmã, in religionibus, in quibus ea conſuetudo non eſt, non teneri prædictos Prælatos eam fidei profeſſionem emittere; quod vel id decretum in eis receptum non ſit, vel conſuetudine abolitum, vt Capuccinus, & per eum relati ſentiunt.

Nu.12.ibi Curatis, Thom.Sanch. in præcepta Decal, lib.2.c.5.nu.1.

Nu.in fin.ibi, Verba facere, Thom. Sanch.ibid.

Nu.14. & in eodem errore nouiſſimè eſt Vgol.d.cap. 50.§.16.nu.3. dicens, quod prouiſi etiã de beneficijs ſimplicibus profeſſionem facere debent, eſto animarum curam nõ habeant: nam & qui Canonicatum adepti ſunt, eam facere tenentur, qui nec animarum curam gerunt: ergo idem,& hic ob eandẽ rationẽ,& ex Concil. ſeſſ.25. c.2. verſ.cæteri verò, qui generaliter de omnibus beneficijs loquitur. Sed vt dixi, id minimè probat: nam non loquitur de huiuſmodi profeſſione, ſed de facienda in prima Synodo, vt ipſe Vgolin.ait nu.6. Nec verum eſt, eſſe eandem rationem in Canonicis Eccleſiæ Cathedralis,& alijs beneficiatis, immo eſt longè diuerſa ratio propter excellentiam & præeminentiam dictorum Canonicorũ. Similiter etiam eſt in alio errore Vgolin.d.§.16.num.2. dum ait, quod etſi Canonici Eccleſiæ Collegiatæ, non Cathedralis, non tenetur profeſſionẽ fidei facere in Capitulo, eam tamen facere debent corã Epiſcopo, vel eius officiali: quod re vera eſt ſine fundamento, & contra dictam declarationem S. Congreg. quam etiam ipſe allegat, quæ abſolute vult, Canonicis in Collegiatis non teneri ad fidei profeſſionem: quia Concilium ſolum loquitur de Canonicis in Cathedrali.

Poſt 2.dub. num.15. tertio dubitatur, an habitus in commendam, dignitatem, ſeu Canonicatum Eccleſiæ Cathedralis, qui dicuntur commendatarij, teneantur facere huiuſmodi profeſſionem fidei.

In quo breuiter dicendum eſt, iuxta alias dicta de horis ſupra c.1.dub.5.a nu.105.teneri, ſi commenda eſt ad vtilitatem ipſius cõmendatarij, quia cenſetur legitimus & canonicus titulus, ſeu habet vim & effectum tituli, vt dicitur infra par.ſequen.cap.4.ſecus ſi commenda eſt ad vtilitatem Eccleſiæ, quia non cenſetur titulus, nec habet vim & effectum tituli, vt ibidem dicitur, & ita eſt accipiendus Fuſcus de viſit.lib.2.c.9.nu.14.

Nu.16. Quarto dubitatur, an coadiutores Canonicorum, ſeu dignitatũ, teneantur ad prædictã profeſſionem fidei. In quo breuiter dicendum eſt, coadiutores et perpetuos,& cum futura ſucceſſione nõ teneri, niſi cum factus fuerit ſucceſſionis locus: nã nõ ſunt verè Canonici, ſeu dignitates, nec pro talibus habẽtur viuẽtibus coadiutis, ſed tantum poſt eorũ obitum, vt in declarat. Conimbric. confirmata per Breue Pauli V. poſita ſequenti par. c.5. de quo alias ſupra c.1.nu.109. quamuis Acoſta de Andrada q.73. in Bulla Cruciatæ dicat, quod iudex Apoſtolicus conferat prouiſo coadiutoriam tanquam verũ beneficiũ per impoſitionẽ pilei, facta prius fidei profeſſione,&c. Sed id eſt ſine fundamẽto, nec cõmuniter ita fit.

Nu.17.ibi, Concilij, Et faciat ſimile de Epiſcopis, qui in qualibet prouiſione & promotione debent præſtare, & præſtant huiuſmodi iuramentũ fidei,& fidelitatis, vt vidimus:& ita planè tenet Nau.conſ.12.de iureiurand. & nouiſſime Vgol.d.c.50.§.16.nu.2. dicens, d.reg.locũ habere, vel in alia actione profeſſionem ipſam fecerit: nam S. Synodus ſimpliciter iubet, vt profeſſionem faciat,& non diſtinguit, an antea fecerit,& ſic nec nos diſtinguere debemus, l.de pretio.ff.de publician.

In fine,& quamuis Açor inſt.moral.2.p.lib.7.c.2.q.8. nõ reſoluens dicat, quoſdã exiſtimare id locũ habere in his, qui dimiſſa priori Eccleſia, poſteriorem obtinent in diuerſis diœceſibus, oppidis, vel locis; non tamen in his, qui ſecundũ beneficium in eadem Eccleſia, in qua erat primum, accipiunt: alijs verò videri vniuerſe, quia primum, vel ſecũdum Canonicatum, dignitatem, vel parochiam accepit, eum debere ſemel & iterum fidem publicè profiteri; quem tanquam iſtam vltimam ſolutionem ſequentem refert,& videtur ſequi Sanchez, d.c.5.nu.6.

Nu.18. Idque ẽt procedit in eo, qui denuo adipiſcitur parochialẽ dignitatẽ, vel Præbendã, quam antea habuerat,& dimiſit: nã in noua adeptione tenetur facere profeſſionẽ fidei, quãuis eam fecerit in prima adeptionẽ, vt apparet ex Concilio, & Conciliũ conſiderat prouiſionẽ & poſſeſſionẽ, vt in d.verſ.prouiſi, & ſic quãdocumque quis fuerit de nouo prouiſus de parochiali dignitate, vel Præbẽda,& eius poſſeſſionẽ acceperit, debet facere profeſſionẽ fidei; & ita conſultus reſpondi in vna Caurien. quãuis alij contra teneant; & ſicut profeſſio antea facta in alia actione, ſeu prouiſione, non iuuat ad ſequentẽ, vt dictum eſt; ita ẽt profeſſio ſubſequuta in alia actione ſeu prouiſione nõ ſupplet defectũ profeſſionis alias cõmiſſi; quicquid velit Sanch.d.nu.6.dicens, ꝙ ſi dictã fidei profeſſionẽ iam emiſerunt alio titulo, vt Doctoratus, quãuis immemores obligationis illius facultatis, ratione beneficij antea adepti, ſatis erit, nec tenebuntur eam iterare, quia menti Tridentini ſatisfactum eſt, quod certè nõ eſt verum, & conuincitur ex dictis. Nec Nauarr. quem allegant in d.conſil.21. id dicit, ſed potius contrarium.

Nu.21.ibi 9.diff. Et nouiſſimè Vgol.d.§.16.nu.2.

Nu.30, poſt Flam.ſum. Bull.Quar. verſ. beneficiorũ poſſeſſio in addit.lit.B. verſ.inter alia requiritur, Sorbo in cõpend. Mendic. verbo profeſſio fidei 2.not. Açor 2. p.lib.7.c.2.q.4.& 5.& Vgol.d.§.16.nu.1.4.& 5.San.n.5.

Nu.31.& ita contra Ledeſmã tenet Sanchez nu.10. circa fin.& ſentit Açor d.q.4.& alij, licet cõtra eum nouiſſimè teneat Vgolin. d.nu.4. idem quod Ledeſma ex Nauar.d.conſ.21.vbi quod amittat fructus præteriti tẽporis, vbi poſt menſes duos profeſſionem fecit. Sed vt dixi, Nauar. intelligitur de fructibus præteriti temporis à lapſu duorum menſium; Et quod intra duos menſes profeſſionem facere omittens, teneatur poſtea eam facere, tradit poſt hæc Molina d.tract.5.de iuſt. diſput.71. nu.8. quamuis eum, qui per ignorantiam inuincibilem illam facere omiſit, fortè per epieheiam non teneri dicant cum manifeſto periculo, vt cogatur ſoluere fructus præteriti temporis, quos verè in foro conſcientiæ non debet. Et ita videtur ſentire Nau.conſ.12.de iud.ad fin.

Nu.34.& Açor d.lib.7.c.2.q.3.& ſequitur Sanchez d.c.5.nu.8.& 9.& 12.& ſumm.Bull.vbi ſupra, & verſic. refertur,

Digitized by Google

refertur, vbi ait, quòd refertur S.Congregat.cenſuiſſe, ſcribendum eſſe ad Nuntium Hiſpaniarum,ei, qui profeſſionem fidei non emiſſit,poſſeſſionem non ſuffragari, quoad faciendum fructus ſuos tantum ; quoad cæteros autem effectus, commodo poſſeſſionis, & cæteris iuribus, ſi quæ habet, non priuari; ac alias declaraſſe,omiſſionem profeſſionis fidei non priuare Canonicum alijs poſſeſſionis effectibus,ſed ipſum & vocem in Capitulo, & ius præcedendi habere a die adeptæ poſſeſſionis, niſi aliud obſtet. Et nouiſſimè Vgolin.d.cap.50.§.16.nu.4. & 5.Quamuis Molina ſupra intelligat illa verba, quòd illis poſſeſſio non ſuffragetur, ad beneficium triennali poſſeſſione præſcribendum, comparandumque dominium illius cum titulo colorato. In quo erat etiam male intelligens regulam de triennali,vt per Couar.in reg. poſſeſſor 2.p.§.10.nu.10.

Nu.35.& ita in propoſito docet Açor d.c.2.q.1. & 2. ad finem,& Vgol.d.§.16.nu.4.licet Thom.Sanchez nu. 10.dicat,quod quamuis hoc ſit ſatis probabile;ſibi tamē probabilius eſt non teneri reſtituere, donec condemnetur,ſeu ſequatur ſententia declaratoria,ex Nauarr.conſ. 12.de iuſt.nu.1.& Emman.quæſt.regul.to.2.q.72.art.3. dicētibus, hoc decretum eſſe pœnale;ac proinde etiamſi pœnā ipſo iure irroget,non obligare in foro cōſcientiæ.

Nu.37. & ſequitur Azor d.c.2. q.3.ad fin.& Vgol.d. §.16.num.4.ad fin.quæ ratio tollitur ex dictis,& Thom. Sanchez d.cap.5.nu.10.in fine.

Num.52.& fuit reſolutum in cauſa Oueten.mercedis 12.Decembr.1605.coram D.Coccino.

Nu.53.& docet Leo in Theſ.for.Eccleſ. c.25. nu.27. quod ſine authoritate Papæ remitti non poſſunt.

Nu.59. Et Alexand. Moneta de diſtribut.p.1.q.6. & 7.& p.3.q.8.nu.21.& 27.& de decim.c.9.à num.81. Leo in Theſaur.c.22. nu.30. & 31. & Vgolin.de offic. Epiſc. c.19.§.2.nu.6.ad fin.

Nu.60. ſumma Bullat. ſupradicto verſ. inter alia, ad finem, Leo d.c.25.num.27. Azor d.c.2.q.7.Gratian.diſcep.forenſ.c.166.nu.22. Vgolin.d.c.50.§.16. nu.5.verſ. 2.Sanchez d.c.5.nu.10.ad finem, dicens cum Azor nec etiam intelligi anniuerſaria.

Nu.62.ibi nu.94.Tiberium Decianum conſ.43. à nu. 14. vol.1. & Alexand. Monetam de diſtributionibus p. 1.q.6.nu.14.& quæſt.8.nu.9.

In fine. Et ita in propoſito videtur tenere Açor d.q. 7.& expreſſe Sanch.d.nu.10.ad fin.

Nu.63.ibi,art.13. Sairus in Claui regia lib.3.c.7. Salas de legibus diſp.10.ſect.12.num.49.& 51. & Suar.eodem tract.lib.3.c.26.& lib.4.c.18.

In fine, Et nouiſſimè Thom.Sanchez d.lib.2.cap.25. a num.1.ad finem.

Nu.67.ibi nu.18.& de legibus lib.5.c.12.Salas eodem tractat.diſp.15.ſect.9. Thom.Sanchez de matrim.lib.9. Villad. in l.3. tit.1. lib.2. iud.per l.6. eius concordantes allegans Nauarr.d.conſ.12. & 11. eodem tit.de iure iur. in fine.

In fine,ſumma Bull. d.verbo beneficiorum poſſeſſio in addit.verſ.inter alia, Açor d.lib.7.c.2.q.2.& Vgol.d. c.50.§.16.nu.5.& Thom.Sanchez d.lib.2.c.5.nu.13.

Num.68. poſt Vazquez & Lore. diſp.33. de peccatis memb.1. Sair.de cenſur. lib.2.c.9. a nu.24. Thom.Sanchez de matrimonio d.lib.9.diſp.32.nu.9.& 32.nu.6.& 32.& d.c.16.à num.9. Salas 2.2.tract.9.diſp.9.ſect.10.& 11.& de legib.diſp.10.ſect.10.nu.74.& diſp.5.ſect.9.

In fine,Nauar.& d.conſ.11.& ſumm.Bullar. Açor.& Vgolin.vbi proximè, & Molina d.tract.5. de iuſt. diſp. 71.nu.8. Sorbo in compend.mend. verb.profeſſio fidei 2.notab.Thomas Sanchez d.nu.13.

Nu.70.ibi, Et titulum,& dicit Molina, & alij ſupra.

In fine,Et ita cōtra Ledeſ.tenet Tho.Sanc.d.to.13.dicēs,quod deberet probare hanc eſſe legē conuentionalē.

Nu.74.ibi,Per procuratorem,Couar.in cap.quamuis pactum, 1.p.§.5.ſub nu.8.

Ibi, 6.diff. Et Açor d.c.2.q.6.

Ibi,fieri pſonaliter,Mol.ſup.& Gratiā.dec.166.n.22.

In fine, Et nouiſſimè tradit Vgol. d.§.16. num.1.addens, delegare tamen poſſe Epiſcopum alicui exiſtenti in loco, vbi eſt qui beneficium habet, quod apud eum profeſſionem faciat.

Caput quartum.

NV.4.& Azor 2.p.li.6.c.8.& q.2.& lib.7.c.16.q.11.

Nu.6.qui loquitur ēt in facto irregulari ſua culpa,qui tamen erit priuandus beneficio; Azor ſic intelligendus d.q.11. Vgol.de offic. Epiſc.c.15.§.2.in verſ.non priuatur, poſt gloſ.verb.priuatus, in d.cap.licet canon.

Nu.11. Alexand.Moneta de diſtribut.quotid. p.2.q. 19.à nu.6.Azor d.lib.6.c.8.q.3.& 4.& d.lib.7.c.17.q.11. Vgol.d.c.15.§.2.ad finem,& Rota in Tullen.magiſterij 17.Maij 1597.coram D.Penna, poſita per Farin.deciſ. 12.lib.1.nu.5.& 6.

Nu.15.Niſi dicas, dictam declarationem ſacræ Congregationis loqui de beneficijs in Eccleſijs Cathedralibus,vel Collegiatis,vt Concilium ipſum clarè loquitur, & dicta Clem. Sed ſic intelligendo, declaratio eſſet ſuperflua,& non ſeruiret de dubio, cum non ſolum de dignitatibus & Præbendis,ſed etiam de quibuſuis alijs beneficijs in Eccleſijs Cathedralibus,& Collegiatis expreſſe loquatur Conciliū. Sed dicendum eſt,Concilium cōprehendere omnia beneficia, quæ ordinem requirunt, ēt extra Cathedrales, vel Collegiatas Eccleſias, quoad hoc,vt ea obtinentes teneantur vltra annum ordines ſuſcipere requiſitos, quia quoad hoc eſt eadē ratio in omnibus,non vero quoad pœnas dictæ Clementinæ ibi innouatas,quæ non ſunt extendendæ,iuxta reg.odia,in 6. cum alijs, de quibus 1.p. c.vlt.& ita apparet ex quadā declaratione S.Congreg.quæ ſic ait: Cum dubitaretur, an Capellania habens onus duarum miſſarum qualibet hebdomada,nō expreſſo quod Capellanus per ſe ipſum celebret,ex eo dicatur ſacerdotalis, & ſi non dicatur ſacerdotalis,non comprehendatur ſub c.4. ſeſſ.22. nec caput illud intelligatur de beneficijs, quæ habēt ordinem annexum. Ad primum Congregatio cenſuit non eſſe ſacerdotalem. Ad ſecundum,ſi Capellania requirit certū ordinem,comprehendi in d.c.4.vt obtinentes beneficia teneantur intra annum ſuſcipere ordines requiſitos. Maxime,quia diſtributiones quotidianę propriè,ſeu ſtricte ſumptæ, dumtaxat competunt clericis Cathedralium, ſeu Collegiatarum Eccleſiarum,vt per Alexand. Monetam de diſtributionibus p.1. q.4.nu.14. & p.2.q.1.nu.1. ex cap.vnico de cleric.non reſidentibus in 6. & d.Clem. vt ij qui,§.illi vero, vbi Doctores.

Illa autem priuatio vocis in Capitulo intelligenda videtur de voce actiua,quæ ſimpliciter & abſolutè vox dicitur,nō aūt de voce paſſiua, quamuis Leſſius de iuſt.& iure lib.2.c.34.nu.105.dicat,quod qui negligunt ordinē debitum intra annū ſuſcipere,amittunt vocem in Capitulo,nō ſolum paſſiuam,ſed etiam actiuam. Et ſimiliter illa priuatio dimidię partis diſtributionū videtur intelligenda de his dumtaxat diſtributionibus, quæ proprie & ſtricte diſtributiones quotidianæ dicuntur,nēpe quæ dātur his, qui horis,ſeu officijs Ordinarijs interſunt,de quibus loquitur Clementina, non autem de extraordinarijs diſtributionibus, quæ dantur pro funeribus, ſeu anniuerſarijs defunctorum,& alijs huiuſmodi,quæ large & generaliter diſtributiones dicuntur, vt in d. cap. vnico ad finem,vt contra Petr.Gregor.de benefic. c.15. nu.9. rectè docet Alexand.Moneta p.1. q.3.num.12. &

conducit

Digitized by Google

conducit quod ait Nauar.conſ.13.de cleric.non reſiden. nu.2. quem ſequitur idem Moneta p.2.q.14.nu.22.& de decim.c.9.nu.85. Quod intellige, niſi diſtributiones funeralium, ſeu anniuerſariorum ſint vnitæ cum horis, vt in hac noſtra Eccleſia Abulenſi anniuerſaria, ſeu dotationes, ſunt vnita cum prima, poſtquam immediatè dicuntur, & nuncupantur miſſæ primæ: nam tunc ſicut ille amitteret dimidiam partem diſtributionum primę, ita & anniuerſarij, ſeu miſſæ primæ, quæ ſimul cum prima lucriſit. Et de iſta priuatione dimidiæ partis diſtributionum vide tradita per Alexand. Monetam d.p.2.q.12.nu.41.& q.19.a nu.5.& 21.

Nu.16.ibi. Beneficio, Leſſius ſupra nu.106.

Nu.20.in fine, 34.& 35.& Farin.3.p.q.99.nu.74.& q.100.a nu.25.& Vgol.de ſimon.tab.1.c.19.& conducunt tradita per Menoch.de arbitr.lib.1.q.82. Ioan.Guttierr. pract.lib.1.q.107. Azeued.in l.7.tit.18.lib.4. Recopilat. nu.9.alias in Curia Piſana lib.4.c.6.nu.13.& in l.8.d.tit.18.a nu.1.& Bobad.in Polit.lib.3.c.8.a nu.22. poſt alios quos allegant.

Nu.22. Quãuis D.Ioan. Vela poſt hæc viſus in tract. de modo procedendi in cauſis crim.c.1.nu.15.contrariũ dicat fuiſſe declaratum in cauſa Canonicatus Burgen.a Cardinalibus S.Concilij interpretibus, his verbis: Congreg.Concilij cenſuit, non licere Archiepiſcopo ad priuationẽ procedere, ob non ſuſceptos ordines contra Canonicos ſuę Eccleſiæ, abſque ſolẽnitate à Concil, requiſita. Et ꝙ ita huius declarationis authoritate obſeruandũ erit in iudicãdo & conſulendo. Contra quã tamen declarationẽ Cardinaliũ ipſe ſentit, & in pũcto iuris oppoſitã ſententiã veriorem eſſe, aliquando defendiſſe ait nu.17. ex fundamentis poſitis, nu.18.19. & 20. quæ ſumuntur ex citatis pro noſtra ſententia nu.20. hodie tamen hanc diſputationem ceſſare propter Cardinalium declarationem ait d.nu.20.ad finem; & nu.16.ait idem dicendum eſſe in priuatione Canonici ob non reſidentiam.

Nu.23. ſed eſt difficultas, an habens dignitatem & Canonicatum, ſeu portionem ſimul, quibus eſt annexus ordo diuerſus, verbi gratia, dignitati presbyteratus, Canonicatui, ſeu portioni diaconatus, ſi non ſuſcipiat intra annũ ordinẽ vtriuſque tituli, quia non eſt ad ſacerdotiũ promotus, amittat omnino vocem in Capitulo, competentẽ ratione vtriuſque, tã ratione dignitatis, quam Canonicatus, ſeu portionis, etiãſi habeat ordinẽ vnius, nẽpe, diaconatum. Et quidem, quãdo vox ſolum competit ratione Canonicatus, ſeu portionis, certũ videtur illam non amittere, ſi habeat ordinẽ illius, quamuis ordinẽ dignitatis, quã ſimul obtinet, intra annum non ſuſcipiat: nam cum vox non cõpetit ratione dignitatis, non debet eã amittere ob nõ ſuſceptionem ordinis ipſius dignitatis, ſed ſolum amittet dimidiam partem diſtributionũ dignitatis. Difficultas verſatur, quãdo vox competit ẽt ratione dignitatis ex conſuetudine, vel alias. Et dicẽdũ videtur, non amittere omnino vocem, ſed ſolum quoad dignitatem, cuius ordinẽ non ſuſcepit, & eam retinere ratione Canonicatus, ſeu portionem, cuius ordinem habet: nam in ſeparabilibus vtile per inutile non vitiatur, reg. vtile, in 6.& pœnæ ſunt reſtringendæ, non autẽ ampliandæ, vt eſt vulgatum, vt dicitur alias infra 11.p.cap. vlt. Quod maxime procedit, quãdo habens dignitatẽ & Canonicatũ, habet duplicem vocẽ, & non ſolũ vnam, ratione vtriuſque, de quo infra 11.p.c.5. & confirmatur: nã iſte talis ſolum amittit dimidiã partem diſtributionũ dignitatis, cuius ordinẽ non ſuſcepit, non aũt Canonicatus, vt videtur certum; ergo ſimiliter ſolũ amittet vocẽ ratione dignitatis competentẽ, non aũt competentẽ ratione Canonicatus. Nihilominus tamen in prædicta difficultate verius videtur amittere vocem omnino, ex d. Clem. vt ij qui. §. illud vero, ibi: Nullo modo vocẽ in Capitulo habeant earundem: nã illud vniuerſale negatiuũ nullo modo, excludit omnino vocẽ; diuerſum autẽ eſt in diſtributionibus, in quibus dicendũ eſt, ſolum amittere dimidiã partẽ earũ, quæ dantur præciſe ratione dignitatis, ſeu Præbendæ, cuius ordinem non ſuſcepit: quia reſpectu diſtributionũ, & priuationis earũ, nõ ſunt verba ita ampla, & vniuerſalia in d. §. illud vero, quæ cõprehẽdant diſtributiones Præbendæ, cuius ordinem habet.

Nu.24.ibi, Et Doctor, Villar del patronado de Calatayud, 7.p.§.1.nu.15. Nauar.conſ.7.de cleric.non reſid. Alexand. Moneta de diſtribut.p.2.q.20.a nu.2. Vgolin. de offic. Epiſc.cap.19.§.3.nu.1.& Piaſec.in praxi Epiſc. p.2.cap.3.nu.7.

Num.26. Et ita tenet Villar d.7.p.§.1.nu.15. dicens, quod ſtante Conc.Trident. videtur dicendum, decanis & prioribus, qui ſacris ordinibus carent, præſidentiam in choro & capitulo competere, nõ autem vocem; & ita cum Remigio Decano Sanctæ Mariæ Maioris de Calatayud fuiſſe declaratum & practicatum, quamuis ante Conciliũ vtrũque decani, & priores præfati facere poſſent, nẽpe, habere prętidentiã, & vocem in capitulis ſuarũ Eccleſiarum, cum capitula earum exiſtant, ſecũdum gl.verb.in eiſdẽ in d.Clem. vt ij qui, §. illud vero, quã omnes ſequũtur, Abb.Ioã.Vanquel.& Boniſ.Vital.nu.24. ſuper eam. Sed certe illa gloſ.& Doctores loquuntur de principalibus Prælatis Eccleſiarum Collegiatarum, in quibus eſt diuerſa ratio ac in alijs dignitatibus, quę licet habeant præſidentiã, non ſunt Prælati: & ſic in illis non videtur procedere d.Clem. in vtroque reſp. Nec Concil. Trid.argum. c.ſtatutum, de elect. in 6.& ibi Doctores, vt tenet d.gloſ.& cum ea Cardin.ibi num.12. & Abbas nu.8. cui tamen potius contradicit Boniſac.d.nu.24. Secus vero in decanis, archidiaconis, ſeu prioribus, qui habent præſidentiam in Capitulo, non tamen ſunt Prælati; nam iſti, ſi non ſint in ſacris conſtituti, licet præſidentiam exercere poſſint, vt dictum eſt cum S.Congregat. non tamen dare vocem in Capitulo alias eis competentem, non ſolum ſtante Concilio, ſed etiam ante ipſum, ex d. Clement. quicquid dicat Villar ibi.

Nu.30.& 15.Maij 1594.& 13.Iul.1595.corã D.Gipſio, vt in dec.600.& 603.nouiſ. Farin.nu.ſequenti, dele, Et in eadem cauſa 13.Maij 1594.coram D.Gipſio.

Nu.31.ibi, a nu.128.& Piaſec.in praxi Epiſc. p.2.c.3. nu.7.dicens etiam, quod vocem paſſiuam habere poſſit, & ſtallum in choro, d.c. Præterea docet Villar d.7.p.§.1.nu.37. quod d.Clem. vt ij qui, & Concil. agunt de Canonicis habentibus vocẽ ratione Canonicæ, non autem de habentibus alio iure, puta priuilegio, vel cõceſſione, vt declarat gloſ.ibi, verb. mancipati, Abb.& omnes.

Nu.37.ibi, Cum alijs adductis 11.p.cap.vltim.

In fine, Leſſ.de iuſt.& iure lib.2.c.34.nu.132. Azor 2. p.lib.6.c.9.q.5.& 7.& Salas de legib.diſp.9.ſect.1.nu.15. & videtur tenere Alex.Mon.de diſtrib.p.2.q.19.nu.29. & fauet Suarez de legibus lib.4.c.13.a nu.24.

Nu.36.ibi nu.14.& Leſſius.

Nu.40. Et ita poſſet ꝓcedere explicatio de eo; Vazq. 1.2.diſp.160.ꝗ impugnat Salas d.nu.15.& Suar.a n.25.

Nu.45. Vnde cum habentes talẽ animum & intentionẽ: licite poſſint accipere, ſeu acceptare dicta beneficia ſimplicia, licite etiam poterunt eis conferri etiam a collatore id ſciente, quamuis prima tonſura non poſſit licite conferri, nec ſuſcipi cum animo retrocedendi, & tranſeundi ad ſtatum coniugalem, Conc.Trid.ſeſſ.23. de reform.c.4. Bañez 2.2.q.12.art.1. Emman.Rodr.in ſum. 2.tom.c.17.2.concluſ. qui dicunt id eſſe mortale, & fauet Enriq.in ſumm.lib.10.c.17.ſub §.2. Nec contradicit Nauar.c.25.nu.108.dicens, licere inſigniri prima tonſura ſine intentione aſcendendi vlterius, quia id nullo iure prohibetur: non enim loquitur de intentione retro-

cedendi,

Digitized by Google

cedendi, quæ diuerſa eſt ab illa non aſcendendi vlterius, Emman. Rodrig. ibi.

Accipiẽtes vero beneficiũ ẽt ſimplex, cũ propoſito & intentione non viuẽdi clericaliter, ſeu nõ præſtandi officiũ debitũ, clarũ eſt peccare mortaliter; quamuis non teneantur ex eo ad reſtitutionẽ fructuũ, cum habeant propoſitum non ſatisfaciendi præcepto, & ſuæ obligationi. Nauar. d. c. 21. de erect. nu. 52. & Açor d. lib. 6. c. 9. q. 7.

Nu. 47. & Açor d. c. 9. q. 3.

Nu. 48. Et Leſſius d. c. 34. nu. 131. & 133. dicens ſufficere intentionem ſinceram, quamuis iuſtam aliquam conditionem annexam habeat..

Nu. 51. Leſſius d. c. 34. nu. 133. Açor d. q. 1. Lorça 1. 2. diſp. 16. de legib. membr. 2. ad fin. & Salas ſupra nu. 14. & Suarez nu. 30. Per ſolam vero mutationem animi intra annum abſque actuali promotione, nõ lucratur fructus decurſos tempore quo habuit animum non ſe promouendi; incipit tamen ex tunc fructus lucrari, ſi ſatis temporis ſupereſt ad ſacerdotium ſuſcipiendum intra annum a die beneficij recepti, Açor d. lib. 6. c. 8. q. 10.

Nu. 35. & Açor d. c. 9. q. 2.

Nu. 54. ibi Thõ. Sanc. nu. 11. & Leſſius nu. 134. & ſeq.

Poſt nu. 58. Sextum dubium eſt, an deciſ. d. §. 1. ceterũ procedit in eo, qui parochialem Eccleſiã accepit animo non reſidendi in ea, ſed permutandi, aut renuntiãdi, ſeu dimittendi, quamuis non ſine animo ſe promouendi ad ſacerdotiũ, vel eſt iã ad illud promotus. Et videtur procedere, eũque peccare mortaliter, ac debere fructus reſtituere, quia perinde eſt habere voluntatem non reſidẽdi, ſeu non ſeruiendi in Eccleſia, atque habere animum non ſe promouendi. Ita Açor d. lib. 6. c. 9. q. 4. Quamuis non peccare mortaliter, ſed venialiter, nec teneri ad fructuũ reſtitutionem, dicat Leſſius d. c. 34. nu. 136.

QVARTÆ PARTIS

Caput primum.

NVm. 1. ibi, lib. 1. c. 7. Parlad. differ. 120. & Leſſius de iuſt. & iur. lib. 2. c. 34. dub. 3. a nu. 11.

Nu. 12. Summ. cõfeſſ. lib. 3. tit. 26. Açor inſtit. moral. 2. p. lib. 6. c. 14. 15. & 19. Moſcon. de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 5. p. 1. c. 2. & 8. & D. Card. Tuſch. a concl. 57. cum multis ſequentib. lit. E.

Nu. 13. & Açor d. lib. 6. c. 17.

Nu. 16. ibi, cõſ. 76. 2. p. & in Clem. dudũ, de ſepult. n. 9.

In fine, & nouiſſime Tuſchus concl. 591. nu. 1. lit. P. & Perez de Lara de anniu. & Capell. li. 2. c. 9. a n. 1. vſq; ad 4.

Nu. 19. & Açor 2. p. lib. 6. c. 21. q. 6. ait, patronum poſſe abſentem clericum præſentare, & ſic vſum habere: nam Reges ſolent aliquos nominare, & Romano Pontifici offerre, vt creentur Epiſcopi, qui tamẽ in Curia Romana, & ẽt Regia abſũt, & eos abſẽtes Põtifex inſtituit Epiſcopos. Sed in hoc de Epiſcopis eſt diuerſa ratio: nã pręſẽtari Papæ ex remotis prouincijs nõ erãt arctãdi proficiſci Romã. Et circa promouẽdos ad Epiſcopatus, qui in cõſiſtorio proponũtur, eſt particularis rõ, ac forma examinis & inquiſitionis pſcripta, de qua inf. 7. p. c. 4. n. 77.

Nu. 23. 4. 24. dec. 14. in fi. vt in dec. 575. & 576. nouiſs. Farin. referr & ſequitur Genuen. in praxi c. 100. nu. 8. & idẽ, ſcilicet, quod præſentatio de abſente facta non ſuſtineatur, niſi eius qualitas ſit nota ordinario, & eã accepta uerit infra tẽpus datũ ad præſentandũ, fuit dictũ in Gerũd. beneſ. 28. Iun. 1600. corã D. Cord. & præſentationẽ de abſente factam eſſe inualidam, fuit reſolutum in Vicaria iuriſpatr. 28. Nouemb. 1601. coram D. Ludouiſio.

Caput ſecundum.

NVm. 3. & Perez de Lara de anniuerſ. & Capell. lib. 2. c. 11. nu. 20.

Nu. 5. poſt Flam. & lib. 10. q. 6. a nu. 27. Vgol. de offic. Epiſc. c. 50. §. 51. nu. 1. & Piaſ. in praxi Epiſ. p. 2. c. 5. n. 28.

Nu. 6. poſt Mandoſ. & Peregrin. de modis ſidis acquirendi poſſeſſionem a nu. 54.

Nu. 7. & ſequitur Vgolin. d. §. 15. nu. 3. vnde apparet eſſe falſum quod ait Rota in Salamant. Capellaniç infra adducta 7. p. c. 9. a nu. 11. & relata 4. p. cap. 5. nu. 83. quod prouiſus de beneficio, ratione cuius habet ius patronatus, non poteſt præſentare ante adeptam eius poſſeſſionem, & ab eo merito receſſit Rota in eadem cauſa in alia deciſ. ſupra adducta 1. p. c. 2. nu. 111.

Nu. 11. & in Cuſent. penſionis 13. Ian. 1596. Lita, Pãpil. Parochialis 21. April. 1610. coram D. Attrebaten. & Concb. benef. de Valdejudios 14. Nouemb. 1611. Sacrato. Et nouiſſime Ioan. Guttier. pract. lib. 4. q. 9. a num. 3. cum Molina de Hiſpan. primogen. lib. 2. c. 7. a nu. 5. licet contra teneat Ceuallos q. 778. a nu. 13. pro quo videtur facere deciſ. Cæſar. de Graſs. 47. ſeu 1. de probat.

Num. 14. ibi, non ſeruari, Rota etiam in Coſentina penſionis 31. Ian. 1596. coram D. Lita ſupra relata, 1. p. cap. 5. num. 513.

Nu. 17. dele, niſi ſimus, &c.

Nu. 18. ibi a nu. 9. Cæſar de Graſ. dec. 47. ſeu 1. de probat. nu. 8. & Rota in Conchen. beneficij de Valdejudios 14. Nouembr. 1611. Sacrato, vbi, quod quicquid geſſit Canc. ſeu Cam. videtur geſtum ab ipſomet Papa, cuius ipſa eſt organum, &c.

Nu. 21. ibi, q. 6. & deciſ. Burgen. Abbatiæ infra poſitam, 5. p. c. 1. nu. 193.

Nu. 28. poſt Sanc. & Io. Gutt. d. lib. 4. pract. q. 10. nu. 4.

Nu. 30. & Guttierrez d. q. 10. nu. 9.

Nu. 31. ibi, caſu 2. & Rebell. de oblig. iuſt. 2. p. lib. 3. q. 5. nu. 23. circa finem.

Nu. 36. Guttier. ſupra d. q. 10.

Nu. 42. ibi, De tranſ. & vide deciſ. 34. nouiſ. Farin.

In fin. & in Papien. prioratus S. Michaelis de Calotro 6. Iun. 1607. corã D. Lancell. de qua ſupra 1. p. c. 5. nu. 10.

Nu. 50. & in vna Virdun. parochialis 23. Iun. 1586. corã D. Gipſio fuit reſolutum, quod accepta poſſeſſione vigore ſupplicationis literis non expeditis, intrat conſtitutio Iulij III. & eſt locus impetrationi ob id. Nec releuat illius ignorantiã allegare, cũ immo ſcientia ex aliquibus arguitur: tũ ẽt quia ſtante decreto irritante, haud ſuffragari poteſt, c. ſi eo tẽpore. de elect. in 6. Put. dec. 281. lib. 1. Nec ſatisfit per obligationem de expediẽdo literas, quia decretum irritãs formam inducit, Gabr. de clauſ. concl. 3. nu. 7. Nec obſtare quæ de non vſu d. conſtitut. aſſeruntur, quia huiuſmodi negatiua non bene probatur, & dictũ decretum omnẽ vſum, & contrariam conſuetudinẽ tollit, Gabr. ſupra n. 40. & ſat eſt poſſeſſio de facto capta, & inſtrumentalis, Felin. cap. ex tenore. de reſcript. nu. 9. Aymon conſ. 191. nu. 7. & de antiq. p. 4. nu. 105.

Et in vna Aquilana Capell. 25. Iun. 1610. corã D. Penna fuit reſolutũ, dãdũ eſſe Alphonſo, de cuius anteriori poſſeſſione conſtabat, mandatũ de manutenendo, nõ obſtãte obiectione de conſtit. Iulij III. & eius decreto irritando ex defectu expeditionis literarũ, quia iſta negatiua expeditionis non probatur per diligentias factas, nõ citato Alph. Veall. dec. 275. p. 2. Secundo, quia non fuit capta poſſeſſio vigore ſupplicationis, quod vetat conſtitutio, ſed vigore breuis nomine Cameræ; & cum aduerſarius non iuſtificauerit ſuã gratiã, poteſt excludi per nõ ius, ita vt non ſit audiendus in prædicta obiectione, &c.

Nu. 53. Gutt. d. q. 10. a nu. 4. & Açor 2. p. lib. 7. c. 1. q. 1.

Nu. 55. Guttierr. d. quæſt. 10. nu. vlt.

Caput tertium.

NVm.12.& in deciſ.647.& 649.nouiſ.Farin.

Nu.20.ibi, Caſalen. 5.Nouembr.vt in dec.546. nouiſ.Farin.

In fine,& in vna Veronen.Capellę 28.Ian.1598.corã D.Seraph.fuit reſolutum, per prouiſionem Apoſtolicã de d.Capella iuriſpatronatus laicorum vacãte in Curia, & per obitum familiaris Cardinalis, & cũ derogatione iuriſpatr.in totum intelligi,niſi tẽpore datę fuerit alteri ius quæſitũ,per quã præſeruationẽ nõ ſolũ præſeruatur ius in re,ſed etiã ad rem ex præſentatione anteriori quæſitum;cum expeditum ſit,beneficia iuriſpatronatus laicorum non cadere ſub reſeruationibus Apoſtolicis.

Nu.46.& quod per ſtatutum & conſuetudinẽ optandi non acquiratur ius ad rẽ,niſi eueniente caſu optionis, tradit etiam Alexand.Mon. de optione,c.1.nu.15.& c.8.nu.35. per ipſam vero optionem actualiter ſubſequutam cenſet d.nu.15.ꝙ acquirat ius in re, & nõ ſolum ad rem, cum tunc aliud non requiratur, niſi apprehenſio poſſeſſionis, quæ iam ſupponit ius in beneficio ſeu Præbenda; ſed id ſolum eſt verum, quando per optionem non mutatur titulus.

Nu.52. Quæ deciſio eſt confirmata 6. Decemb.1596. coram eodem, vt in deciſ.804.nouiſ.Farin.

Num.60.ibi,nu.131.& in Pampilonenſi de Ianzi 28. Iunij 1602.coram D.Seraphino, vbi quod per obitum habentis gratiam, in forma dignum, ea non verificata & exequuta, non inducitur vocatio.

Nu.62.ibi,c.23.Ioan.Guttier.conſ.1.nu.24.

Nu.71. ſicut etiam in cauſa Calagur. de Zurbano 14. Febr.1605.coram D.Penna fuit reſolutum,quod quamuis ex oppoſitione non acquiratur ius in re,vel ad rẽ; id tamen non procedit,quando ſecus cautũ eſt in fundatione,vel conſtitutione,vel conſuetudine inductũ, ad Caſſad.dec.18.nu.de Præb.Put.deciſ.253.lib.3.Anton.Auguſt.in epit.de oppoſit.nu.1. Et quãdo ex parte collationis deuentum fuit ad aliquos actus poſitiuos, vt tenuit Rota in illa Placentina cantorię 24.Octob.1594.coram D. Seraphino, & in cauſa Calag. beneficij de Maeſt 24. Nouẽb.1604.corã D.Ortembergo; & ſic in illo caſu ex duobus pręſentatis ab examinatoribus æque idoneis denũtiatis vnus fuiſſet electus, & inſtitutus ab Ordinario, fuit ei ius quæſitum, ita quod gratiæ alterius obſtabat clauſula, dummodo tempore datæ præſentium non ſit in eo alicui ius quęſitum. Nec obſtare deciſionem in hac cauſa coram eo ſactam 24.Maij 1604. quia nõ loquitur de prædictis actibus, ſed de poſſeſſione capta pendente termino ad appellandum: iſti vero actus, ex quibus acquiſiuit ius ante tempus ad appellandum geſti, non produxerunt attentata, de quibus loquitur deciſio.

Nu. 72. & ita alias fuit reſolutum per Rotam in vna Gerund.beneſ.2. Decẽb.1605.corã D.Sacrato,vt in ſeq. dec.fuit reſolutum per oppoſitionẽ factã per Franc.&c.

Nu.90, Quæ deciſ.eſt in nouiſ.Farinac.732.

Caput quartum.

NVm.7.& Suar.de relig.tract.3.lib.4.c.27.vbi oſtendit,eas eſſe materiã ſimonię;quod etiam tradit nouiſs.Fr.Raph.de la Torre eodẽ tract.q.100.art.4.diſp.3.

Nu.8.fin,ibi,nu.23.& Açor 2.p.lib.6.c.31.q.11.

Num.14.ibi,cap.14.nu.3. Azeued.conſ.9.a nu.15.& Sylueſt.verb.commenda.

Num. 15. Quamuis id non aduertat Azeued. ibi, & quamuis Suarez d.c.27.num.2.confundat dictam commendam cum Vicaria,dicens,quod Cõcilium ibi commendatarium appellat Vicarium, vt etiam Fuſcus de viſitatione lib.2.c.9.nu.6.ad finem.

Nu.16.ibi,nu.127. Ioan.Quintin. in repet.c.de multa.de Præbend,nu.166.& Piaſecius in praxi Epiſcopali p.2.cap.5,num.24.

Nu.21.& Açor d.lib.6.c.1.q.2.ait, quod modus, quo alicui in perpetuum commendatur Eccleſia, res noua eſt,& pręter canones, vſu & conſuetudine in Eccleſiam inducta.

Num.22.& Açor d.2.p.lib.5.c.29.q.8.quicquid velit Piaſec.ſupra.

Nu.23.ibi,facientem, Açor ibi.

Nu.34.& Fuſcus d.lib.2.c.9.nu.10.& 11.

Tolet.in ſumm.lib.5.c.81.nu.1.verſ. Tertius eſt, Leſſius de iuſt.& iur.lib.2.c.34.nu.148.

Ad finem Açor 2.p.lib.6.c.10.q.11.& c.13.q.3.& nouiſſime Piaſec.p.2.c.5.nu.26.

Nu.36.& ſequitur ſumm.Bullar.Quarant.verb.beneficiorum reſignationes in additione ſub 9.cauſ.

Nu.41.& Açor d.lib.cap.10.q.11.& c.13.q.3.

Nu.42.ibi Adig.& ſumm.Bullar.ſupra.

Nu.43.poſt Greg.Fuſcus d.lib.2.c.9.nu.4.& 5.

Nu.48.Hojeda de incomp.beneſ.1.p.c.vlt.a nu.99.& Mantica de tacitis & ambig.cõuent.lib.15.tit.14.n.10.

Nu.52. & impetratio beneficij ſic cõmendati non valet,quia beneficiũ non vacat ſaltem quoad titulũ, & fructus,ſeu vacatio tecta eſt per cõmendam, vt in vna Barchinon.Camerariæ,& can. 1.Mar.1610.corã D.Penna.

Nu.77.poſt Greg.Fuſc.lib.2.de viſit.c.9.

Caput quintum.

NVm.2.& eas eſſe materiam ſimoniæ tradit Suarez de relig.tract.3. lib.4.c.27. nu.5. & Fr. Raphael de la Torre eodem tract.q.100.art.4.diſp.3.

Nu.12.fine,& tradit ſumm.Bull.Quarantæ verb. *Archiepiſcopi authoritas* in addit.lit.E.& eſt declaratio S. Congreg.Epiſcoporum, quæ ponitur ibi poſt nu.20.& per Genuen.in praxi cap.188.in annot.& Piaſecium in praxi Epiſcopali p.2.c.4.nu.101.

Nu.13.Moſconius de maieſt.milit.Eccleſię lib.1.p.1.c.8.pag.173.verſ.duplex hodie deſignatur coadiutoria, & Açor inſtit.Moral.2.p.lib.3.c.2.q.1.ad finem.

Num.16.17.ibi,nu.8.& Azor d.c.2.Leo in Theſ.for. Eccleſ.c.19.nu.77.& Piaſec.in praxi p.2.c.5.nu.24.

Nu.24.& hodie tempore Pauli V.paſſim conceduntur, etiam abſque literis commendatitijs, ſeu Epiſtolis capitulorum, ſeu aliquarum perſonarum capituli, aut Epiſcoporum, quæ antea petebantur.

Nu.25.poſt Bald.Oldr.conſ.326.nu.1.

Poſt Zerolam Peregr.ad c.1.de iud.nu.6. Tuſch.cõcl. 557.lit.C.& concl.216.nu.79.& 80.lit.D.& D.Ioſeph. Aldrete Societatis Ieſu in alleg. pro regularium exemptione 1.p.c.8.nu.2.19.& 23. Ioan. de Arze Solorçano de iurib.ſect.14.nu.19.

Poſt Caputaq.Cæſar de Graſs.dec.9.ſeu 3.d reſc.n.12.

Nu.26.idem in Valent.decimarum 28.Nou.1603.& 14.Maij 1604.corã D.Lãcellot.& in Granaten.quartæ funeralis 21.Maij 1610.corã D.Caualletio,& alijs ſępe.

Nu.28.& nouiſſime Suarez de legib.lib.8.c.14.nu.7. & ſequitur D.Sahagun, in c.1.de reſcript.nu.24.dicens, generalem derogationem ſufficere,& fieri debere,& ita praxi frequentiſſimum eſſe,& Pij V.conſtitutione confirman, eoque iure hodierno vti.

Num.29. quicquid dicat Sahagun, num.præcedenti relatus.

Nu.30.ibi,ſupra d.nu.74. ſequitur Aldrete d.1.p.c.8. nu.20. aſſerens ad hoc limitationem Iacobatij lib.5. de Concilijs art.18.verſ.illud tamen,quod quando Concilium imperſonaliter loqueretur,permitteretque diſpenſandi facultatem, tunc ad eius derogationem ſufficeret

clauſula

clauſula generalis. Pro qua ſentētia adducit Aretinum, & Felin. ſubditque Aldrete id poſſe multis exemplis cōprobari: nam in ſecundo gradu nunquam diſpenſari Cōcilium præcipit c.5. ſeſſ.24. de matrim. niſi inter magnos Principes, & ob publicam cauſam; ſed frequenter inter infimæ plebis homines poſtea Romani Pontifices diſpēſarūt, & in diſpenſationibus nulla Cōcilij derogatio fit: idē in coadiutorijs & alijs, quæ ait omittere, in quibus iuſtiſſimis de cauſis ſummi Pontifices diſpenſant in his, quæ à S. Conc. ſunt prohibita; & tamē illius mentio nec derogatio vlla fit; non certe alia de cauſa, vt teſtat Anaſt. ſupra, quam quòd vt à Conc. derogetur Trident. non eſt neceſſe illius fieri expreſſam mentionem. Ita Aldrete.

Nu.31. Idem in Ferentina penſionis 23. Ian. 1602. coram D. Ortembergo, vbi quòd ita ſæpe reſpondit Cōgr. Concil. & ſequuta eſt Rota, & ita ſeruat Cancellaria, q̄ derogatione ſpeciali nō eſt opus, ex d. decreto vlt. ſeſ.25.

Idē fuit d. ī Bonon. priorat⁹ corā D. Māç. 9. Iun. 1606.

Nu.34. Accedit alia declaratio, quā adducit ſum. Bullar. Quar. verb. confeſſor, ad finē, tenoris ſequentis. Illuſtriſs. & Reuerendiſs. Dñi, Sixtus Papa V. felicis recordationis induiſit Patribus Congreg. oratorij, vt qui ex eis præuio examine ad audiendas confeſſiones in ipſa vrbe à Vicario approbati fuerint, extra eādem vrbem abſque alio examine, de licentia tamen ordinariorū locorū confeſſiones libere audire valeant. Sed quia in partibus, præcipuè Neapolis, ipſis in dubiū reuocatur priuilegiū prædictū, ſub prætextu, quod non cōtineat præciſam derogationem, neque mentionē aliquā Conc. Trid. ſeſſ.23. c.15. quo cauetur, ne quis abſque propriorū diœceſanorū examine audeat cōfeſſiones audire: ideo prędicti preſbyteri Congreg. oratorij ſupplices deſiderant ſuper hoc reſponſū à S. Congreg. an fuerit neceſſaria derogatio ſacri Conc. Trid. Congregat. Concilij cenſuit, ſi huiuſmodi priuilegium fuerit, vt proponitur, a Sede Apoſtolica conceſſum, vtique omnino eſſe obſeruandum, quamuis nullam derogationem, aut mentionem Concilij Tridentini contineat. Hæc Cardinalis Mattheus.

Nu.36. ibi, d. Concil. Et Açor 2.p. lib.8. c.8. q.7. quòd Concilio Tridentino non derogatur, niſi eius ſpeciali facta mentione.

In fin. & iſta eſt praxis, de qua D. Sahagun ſupra relatus nu.28. iuxta d. motum proprium, & conſtitut. Pij V.

Nu.37. Probus ſupra nu.23. & 24.

Nu.39. in deciſ. 17. Maij, dic Martij.

In fine, cui accedit deciſio in cauſa Bonon. trāslationis penſionis corā D. Mill. ſupra adducta 1.p. c.5. n.257.

Nu.41. & Viualdus in nouis editionibus id iam non dicit, vt paret d. tit. de abſolutione. nu.18. & in ſupplement. c.10. nu.36. & 37. vbi deletum eſt id quod antea dicebat de Concilij generalis moderni ſeu recentis diſpenſatione, & generaliter & indiſtincte ponit, & ſequitur d. doctrinam Couar.

Nu.42. fine, & Açorem d. q.7.

Num.45. ibi, verſ. Quæro Papa, Iacobatius d. lib.5. de Concilijs, art.18. in fin. Flam. Pariſ. ſic intelligendus d. lib.6. de reſignat. q.2. nu.38. & Aldrete d. alleg. 1.p. c.8. nu.2. & idem erit, vbi eſt clauſula, ex certa ſcientia, ſeu de plenitudine poteſtatis add. Felin. in d. c. nonnulli. nu. 8. verſ. reſcripto, Iacob. & Aldrete ibi, eæ enim clauſulæ aliàs prerogatiuas vincunt, Caſſad. dec.14. nu.3. de Præb. & faciunt ſpecialē derogationem, Aym. cōſ. 126. à nu.5.

Nu.46. poſt finem, & ſimiliter in literis datis per ſacras Congregationes Cardinalium, ſeu viuę vocis oraculis, circa diſpenſationes, non eſt neceſſaria derogatio Cōcilij, cui diſpenſationes ipſæ refragantur: & ita practicatur.

Nu.49. & ſentit Aldrete in dicta allegatione pro regularium exemptione 1.p. c.6. nu.17.

Nu.52. & Tuſchum concl. 556. litera C. Peregrin. ad c. t. de iudic. nu.3.

Nu.59. & ita ſētit Piaſec. ī praxi Epiſ. in proœm. n.9.

Nu.60. & ita tenuit Rota in vna Eboren. diſtributionū 23. Octob. 1598. corā D. Corduba, coadiutorem non poſſe inſeruire inuito coadiuto, ſed ipſo petente, c. vnico. de clerico ęgrotante in 6. c. nihil contra. §. ecce. 7. q.1. Campegius de coadiutore Epiſc. nu.9.

Nu.63. & in ſimili de iubilato reſoluit Rota in Tiraſonen. coadiutoriæ 8. Nouemb. 1599. poſita infra num. 138. de quo 10. dub.

Nu.64. Sed contra prędictā dubij reſolutionem clarè videtur noua declaratio S. Congreg. rituum confirmata Breui Pauli V. infra poſita, ad octauum & vltimum. Reſpondetur tamen, declarationē illā intelligendā eſſe, & procedere, cū coadiutus legitime impeditus ratione infirmitatis, vel alias, vult coadiutorem ſuū nihilominus reſidere, & pro eo deſeruire: quo caſu coadiutore nolēte reſidere coadiutus punctabitur, id eſt, ſera deſcontado; ad damnum tamen ipſius coadiutoris, qui eſt in culpa non reſidendo, & ſic de ſuo ſoluere coadiuto quod amiſerit; ſecus cum coadiutus legitime impeditus non vult quod reſideat coadiutor, qui ſine eius voluntate & cōſenſu reſidere non poteſt: tunc enim lucrabitur coadiutus, cum ipſe ſit legitimè impeditus, nec coadiutor ſit in culpa; ex quo non poteſt reſidere niſi de voluntate & conſenſu coadiuti; & ſic procedit prædicta reſolutio.

Nu.73. in fine, ibi, à nu.63. Et cum Gōçal. quē refert, tenet Gratian. diſcept. forenſ. c.106. nu.39. Idem etiam tenet, & late probat Leo in Theſ. for. Eccleſ. c.19. à nu. 55. & 63. recte dicens, quod vbi ſunt diuerſi gradus & ordines Canonicorum, id procedit, data gradus & ordinis paritate. Et ita poſt hæc declarauit & cenſuit S. Cōgreg. rituum in d. declaratione Conimbricenſi infra poſita.

Nu.74. Et Leo ſupra nu.64.

Nu.76. ibi, nu.90. Nauar. de orat. c.20. nu.18. Suarez de relig. 1. tom. tract.4. lib.4. c.22. nu.21.

In fine, & conſtat ex dicta declaratione Conimbric. confirmata Breui Pauli V. & tradit Suar. d. nu.21. dicēs haberi in d. Breui Pauli V. & quod inde etiam incipit facere propriam reſidentiam nouorum Canonicorum, niſi ſpeciali indulto antea fuerit illi conceſſa: ſequitur Fr. Raph. de la Torre de relig. t. to. tract. de hor. Canon. controuerſ. 6. diſp. 6. nu.12.

Nu.79. & Gratian. diſcept. forenſ. c.166. nu.12.

Nu.80. Gratian. d. nu.12. & Leo in Theſ. c.19. nu.65.

Nu.81. & ita ſentit Leo d. nu.65. qui etiam ait, quod coadiutore ſolito reſidere abſente ex cauſa quæ non excuſat, coadiutus infirmitate detentus non lucratur, cum integra valetudine non reſideret.

Nu.84. ibi 1594. Leo ſupra nu.66.

In fin. Vnde etiam coadiutor Canonici ſacris ordinatus habet vocē in Capitulo, licet coadiutus non eſſet cōſtitutus in ſacris, & ſic eā non haberet, ex Clem. vt ij qui, de ętat. & qualit. Et è conuerſo coadiutor qui non eſt in ſacris, nō habet vocem in Capitulo, quamuis coadiutus eſſet in ſacris, & eam haberet. Et ſimiliter coadiutus habens ordinem Præbendæ habebit vocem in Capitulo, licet intra annum illum non ſuſcepiſſet; & ſic non haberet ex declar. §. illi vero. Et è conuerſo coadiutor, qui intra annum illum non ſuſcepit, non habebit vocem, licet coadiutus haberet illum ordinem, & conſequenter vocem, de quo vide infra dub. 32. & 34.

Nu.85. Leo ſupra nu.67.

Nu.86. & Leo d. nu.67. & ſeq.

Nu.87. & Leo d. c.19. nu.69. & 70.

Nu.88. poſt fin. Nō tamē poterit coadiutor exercere officia, ad quæ coadiutus electus eſt: nā in his quę ſpeciali nominatione cōpetunt coadiuto, nō vitiat coadiutor,

Digitized by Google

nec eũ repræſentat, nec in cõmiſſionibus, vt inf. 27. dub.

Nu. 90. Sed cum poſt obitum coadiuti eſſet in poſſeſſione per tempus dictis regulis requiſitum, illis gauderet, vt in dicta declaratione Conimbricenſ. ad 3. 5.

Nu. 96. Sed his non obſtantibus dicendum eſt, contra coadiutorem non eſſe procedẽdum, cum adiunctis, niſi in ipſa coadiutoria cõcedantur coadiutori Canonici, ſeu dignitatis, oĩa priuilegia, quæ habẽt Canonici, ſeu dignitates, nã coadiutor non eſt vere Canonicus, ſeu dignitas, nec Capitularis, vt in d. declarat. Conimbric. ad 2. Et cõducit alia declaratio eiuſdem S. Congregat. Rituum 31. Ian. 1591. ſic, Coadiutores Epiſcoporũ, poſita per ſum. Bullar. Quarãt. verb. Archiepiſcopi authoritas in addit. lit. B. & per Piaſec. in praxi Epiſ. in proœmio. nu. 10. vbi dicit, coadiutorem Epiſcopi, etiam cũ futura ſucceſſione, ex quo nõ habet ius in re, ſed ad rem, non eſſe caput, nec debere recognoſci tãquam ſuperiorem & caput, ſed vt coadiutorem, &c. & ita in propoſito cenſuit S. Congreg. Concilij, vt in declaratione ſequẽti. An Epiſcopus qui iuxta decretum Concilij c. 6. ſeſſ. 25. debet procedere cõtra capitulares cũ adiunctis, teneatur hoc idẽ ſeruare volens procedere contra coadiutorẽ Canonici cũ futura ſucceſſione, die 4. Febr. 1593. Congreg. cenſuit non teneri, niſi ex forma coadiutoriæ colligatur, ipſi coadiutori conceſſa fuiſſe omnia priuilegia quæ habent Canonici: nam coadiutor cum futura ſucceſſione non dicitur Canonicus, nec habet ius in Canonicatu, ſed ad Canonicatum: vnde cum non Canonicus, non eſt capitularis.

Nec ex clauſula ordinaria coadiutoriæ, quod coadiutor habeat oẽs & ſingulas prærogatiuas, pręeminentias, & honores coadiuti, colligitur cõcedi coadiutori huiuſmodi priuilegiũ de adiũctis: nã iſta clauſula intelligitur de prærogatiuis, præeminentijs, & honoribus circa ſeruitiũ Eccleſiæ, vt ex tenore ipſius coadiutoriæ apparet.

Nec ex eo quod coadiutor ſit in ſeruitio Eccleſiæ, & actu ſeruiat, ſequitur debere contra eum procedi cum adiunctis, cum id non pendeat ex ſeruitio Eccleſiæ, ſed ex eo quod quis ſit Canonicus, ſeu capitularis, aut dignitas, vt apparet ex Concilio d. cap. 6. ſeſſ. 25. qualis non eſt coadiutor etiam actu ſeruiens, vt dictum eſt.

Nu. 98. & Açor 2. p. lib. 3. c. 2. q. 4. quicquid velit Acoſta de Andrada ad Bullam Cruciatæ. q. 75. & 76. relatus ſupra 3. p. c. 1. nu. 108.

Nu. 101. ibi, nu. 7. Et de orat. c. 20. nu. 18. Torre d. controu. 6. de horis Canon. diſp. 6. nu. 10. & 12. & d. declarat. Sacræ Congreg. Rituum circa coadiutores Epiſcoporum ſupra relatarum 96.

In fin. ex quo deputatus eſt talis coadiutor, nã coadiutoria cõceſſa in forma cõmiſſaria ante executionẽ & deputationẽ a cõmiſſario factã, nõ eſſet ad effectũ cõſiderabile iſtud ius, ſicut nec ius acceſſus & regreſſus, tãquam conditionale in euentum vacationis, vt in d. c. 3. nu. 57.

Nu. 102. ibi, nu. 107. & an teneatur facere profeſſionẽ fidei coadiutor Canonici, ſeu dignitatis, diximꝰ 3. p. c. 3.

Nu. 104. ibi, agatur. Et Octauius Frangipanus in directorio, Eccleſiaſticę diſciplinæ tit. de decanis collegiatis Eccleſiarum, nu. 31. Bobadilla in Politica lib. 3. c. 7. a nu. 45. Et Curia Philipp. 1. p. §. 1. nu. 19. vbi aiunt id intelligi, cum res ſpectat ad capitularem ratione alicuius intereſſe particularis principaliter, & non ratione officij, licet ſecundario & acceſſorie ei reſultet in intereſſe, de quo infra 5. p. c. 4. nu. 53.

Nu. 109. & facit declarat. Conimbric. infra poſita ad octauum & vltimum, de quo ſupra nu. 64 vbi vide. Et ita conſultus reſpondi, & approbauit D. Vergas, & alij Cathedratici Salmantini.

Nu. 114. ibi, Toletana, D. Salazar de Mendoça in libello de inſtit. can. pœnit. §. 6.

Nu. 117. Illud autem certum eſt, de quo ſum cõſultus pro parte Eccleſiæ Lucen. Canonicum coadiutorem dignitatis in ſede dignitatis lucrari fructus & ſubuẽtiones ſui Canonicatus & dignitatis, ſicut lucraretur obtinens in titulum Canonicatum & dignitatem, & etiã coadiutor Canonicatus & dignitatis, nõ ſolum vnius perſonę, ſed etiã diuerſarum, in ſede dignitatis lucrabitur fructus & diſtributiones vtrinque ſuis adiutis; & ita practicatur: Canonicus tamen, ſiue coadiutor Canonice reſidẽs in ſede Canonici, non poſſet lucrari fructus, ſeu diſtributiones dignitatis, quam habet in titulum aut coadiutoriam: quia in illa ſede Canonici, cum ſit inferior, non poteſt dici ſeruire & intereſſe vt dignitas.

Nu. 119. Alex. Mon. de optione c. 4. q. 4. & ita videtur accipienda declaratio Conimbric. infra poſita ad 5.

Nu. 121. 20. dub. An in Eccleſijs, vbi eſt optio, Præbẽda vacans per obitũ coadiuti, vel alias in menſibus ordinarijs, poſſit optari nõ obſtãte coadiutoria: an vero ius optandi cenſeatur ſublatũ per coadiutoriã. Et dicendũ eſt nõ poſſe optari, ſed per coadiutoriã ius optãdi cenſeri ſublatũ, vt in vna Capuana optionis 23. Mar. 1609. corã D. Lancell. fuit deciſum per Rotã his verbis, 175. &c.

Nu. 123. Quamuis contra teneat D. Gonçal. Mendez Vaſconcell. d. c. 1. a nu. 1. dicens, coadiutoriam Canonicatus nõ vacare per aſſecutionem ſcholaſtriæ in diuerſa Eccleſia, quia d. Clem. gratia non procedit in coadiutorijs & regreſſibus, cũ ſolum intelligenda ſit in gratijs generalibus, & ſpectatiuis, non in alijs gratijs, quę ſunt de certo beneficio, addit. gloſ. verb. pauper, in c. ſi pauper, de Præb. in 6. Put. dec. 308. lib. 2. quia pẽdente conditione non habent ius, ſed ſpem, & quia coadiutoria datur propter ſeruitiũ, & ita ex cauſa oneroſa, & nõ venit per appellationem gratiæ in d. Clem. cum ſit exorbitãs. Sed verius eſt, d. Clemẽt. procedere etiam in gratia de certo beneficio, cum generaliter loquatur, & ſit eadẽ ratio, & docet Boniſac. ibi a nu. 1. Nec contrarium dicunt d. add. & deciſ. Putei, immo nobis fauent. Et quamuis coadiutoria detur propter ſeruitium, non ideo deſinit eſſe gratia, maxime quoad futuram ſucceſſionem.

Num. 124. & ita etiam ait Gonçal. Mendez d. num. 9.

Nu. 130. Quẽ ſequit Gratiã. diſcep. forẽſ. c. 138. n. 49.

26. Dub. An in electionibus, ſeu prouiſionibus, & alijs actibus, coadiutor poſſit alteri committere vices ſuas, ſicut coadiutor poſſet iuxta c. penul. de elect. in 6. vbi Doctores, Curia Piſana, & Azeued. ibi lib. 2. cap. 7. & Villar del patronado de Calatayud 7. p. §. 1. nu. 13. & ratio dubitandi eſt, nam procurator ad eligendum non poteſt aliũ ſubſtituere, niſi de eligenda certa perſona mandatũ habeat; aut niſi in ſubſtitutione diceretur, quod eligatur certa & nominata perſona, Lapus, Dominic. & Franc. nu. 3. in d. c. penul. §. porro, ita intelligentes gloſſam ibi, verb. de certa, & fauet Abb. in c. fin. §. fin. nu. 4. de offic. deleg. ergo coadiutor cum ſit procurator coadiuti, non poterit alteri committere vices ſuas.

Nihilominus dico recte id poſſe, tum quia vt ſupra dictum eſt nn. 84. 101. & 103. coadiutor non agit nomine coadiuti, ſed nomine proprio, aut Eccleſiæ, & ſic nõ eſt procurator coadiuti, ſed in eius locum ſubrogatũ, & cõſequenter poterit ſicut coadiutus alteri cõmittere vocẽ ſuã, iuxta alias d. Tum etiam, quia eſto eſſet procurator coadiuti, non erat procurator ſpecialis ad certum negotium, ſed generalis ad negotia Eccleſiæ ſeu beneficij, & ſic ſine difficultate poterat ſubſtituere, c. 1. §. fin. de procurator. in 6. & ibi Doctores, Abbas ſupra, & Iaſ. in *l. 1.* ff. de offic. procuratoris Cæſaris nu. 24 cum alijs.

27. Dub. An habens dignitatem, ratione cuius habet vocẽ ĩ Capitulo, ſeu eſt de Capitulo, ſi fiat coadiutor Canonici, vel ẽ contra, debeat habere duplicẽ vocẽ, ſuppoſito quod habens dignitatẽ & Canonicatũ ſimul in titulũ, nõ habet niſi vnã vocẽ, vt in hac Eccleſia Abulẽſi, de

quo in-

quo infra 11. par. cap. 5. à num. 211. & videtur debere habere duplicem vocē, vnam ratione ſuæ dignitatis & perſonæ, alteram ratione canonicatus, & perſonæ coadiuti quem repræſentat, & pro quo vocem dat; alias confunderetur vox canonicatus per deputationem coadiutoris, qui tamen datur vt melius ei deſeruiatur, vt ex tenore coadiutoriæ conſtat. Nihilominus tamen verius mihi videtur, quod ille non habet niſi vnam vocem, ſicut habens dignitatem & canonicatum in titulum: nam non debet eſſe melioris conditionis coadiutor quā proprietarius; & ſuppoſito quod in vna perſona concurrit ſeruitium dignitatis & canonicatus, parum refert, quod in vno ſeruiat vt proprietarius, & in altero vt coadiutor; nec enī coadiutor ſeruit nomine coadiuti, ſed nomine proprio, aut Eccleſiæ, vt præcedēti dubio dictū eſt. Nec dici poteſt, per dationem coadiutoris confundi vocem canonicatus: nam talis coadiutor dat vocē etiā vt canonicatus, & non ſolū vt dignitas, licet eius vox nō cōputetur niſi pro vna, ſicut per prouiſionem canonicatus factā non habenti dignitatem non cōfunditur vox ipſius.

28. Dub. An habens coadiutorem in dignitate & canonicatu ſimul per eū obtētis, poſſit ipſe reſidere & inſeruire dignitati, & facere quod coadiutor reſideat in canonicatu, vel è contrà, ita vt vterque habeat vocē in capitulo. Et dicendum eſt poſſe, ſi dignitas & canonicatus fuit ſeparata, & non vnita: nā cum tituli ſint ſeparati & diſtincti, nihil obſtat, quominus is qui eſt coadiutor vtriuſque, ſeruit in vno, & proprietarius in alio, maxime cū inde reſultet maius ſeruitiū Eccleſię, quod per coadiutorias intenditur, & eſt earū finis, vt ex tenore ipſarū apparet. Vnde vterque habebit vocē in capitulo, ſi ratione vtriuſq; tituli cōpetit: quāuis i vna perſona nō daretur ratione vtriuſq; niſi vna vox, vt i dubio pręcedēti.

29. Dub. An coadiutor dignitatis, ſeu canonici, poſſit eſſe iudex Apoſtolicus, ſeu delegatus Papę, iuxta cap. ſtatutū. de reſcriptis. in 6. & iudex ſynodalis deſignari, iuxta decretū Concilij ſeſſ. 25. de reform. c. 12. Et videtur dicēdū quod ſic: nam coadiutor ſubrogatur in locū dignitatis, ſeu canonici, & eius prærogatiuis, præeminentijs, & honoribus gaudet, vt ex forma coadiutoriæ apparet. Et declar. Conimbr. infra poſita ad 2. & 5. & ita docet Acoſta de Andrada ad bullā Cruciatæ q. 75. quod prędicti coadiutores gaudēt omnibus priuilegijs canonicorū: eliguntur enim iam cōſeruatores, & a Sede Apoſtolica deputātur iudices Apoſtolici. Quod tamē procedit, quādo tēpore cōmiſſionis & deſignationis eſſet in ſeruitio Eccleſiæ: nam quandiu non eſt in ſeruitio eius, nō deputatur vti dignitas, ſeu canonicus, ſeu vti clericus primatus, vt alias dixi ſupra n. 93. ſufficietque tēpore cōmiſſionis eſſe in ſeruitio Eccleſię, vt de cauſa cōmiſſa poſſit cognoſcere, licet poſtea ſeruire deſinat; argumēt. eius quod docet gloſ. in d. c. ſtatutū, verb. canonicus, verſ. Etſi tēpore datæ, quam ſequuntur cōmuniter Doctores ibi, & in c. quoniā Abb. de offic. deleg. Tiraq. in tract. ceſſante cauſa. limit. 4. nu. 4. Flamin. Pariſ. de reſignat. benef. lib. 1. q. 11. Ceuallos q. 666. & Gratianus diſcept. forenſ. c. 92. à n. 16. & eſt declaratio ſacræ Congreg. Concilij adducta per Flamin. ibi nu. 14. & per nos infra 9. p. c. 2. num. 551.

Sed nō ſufficit, quod tempore quo fuit deſignatus in ſynodo in iudicem ſynodalē, eſſet in ſeruitio Eccleſię, ſi tempore quo cauſa fuit ei cōmiſſa vti iudici ſynodali, vel tempore quo reſcriptum directum in cōmuni iudicibus ſynodalibus in tali ſynodo ſeu diœceſi deputatis, & & eorū cuilibet, fuit ei pręſentatū, non eſſet in dicto ſeruitio: nam in iudicibus ſynodalibus nō ſolū requiritur qualitas neceſſaria, habilitas & aptitudo tēpore deſignationis, vt in dicto decreto Cōcilij, ſed etiam tempore cōmiſſionis, quo tribuitur iuriſdictio, ſaltem habitu, vt infra 5. p. cap. 1. n. 349. aut tempore præſentationis reſcripti, quando dirigitur iudicibus ſynodalibus in cōmuni & eorum cuilibet, quia tunc videtur habitus reſpectus ad iudices ſynodales, qui ſunt tempore præſentationis.

Commiſſio autem facta dignitati, ſeu canonico, non tranſit in eius coadiutorem, non ſolum quando fuit expreſſum nomen prorium, ſed etiam quando non fuit expreſſum: nā coadiutor quamuis repræſentet dignitatē ſeu canonicum, non tamen eſt verè dignitas ſeu canonicus, antequā ſuccedat, vt i dicta declaratione Conimbricenſ. ad 2. & declaratio circa coadiutores Epiſcoporum ſupra relata nu. 69. Sicut cōmiſſio facta Epiſcopo non tranſit in eius vicarium, vt dicitur infra 6. p. c. 2. Immo ex iſta ratione, quod coadiutor non eſt verè dignitas, ſeu canonicus, abſolute dicendū videtur, coadiutorem dignitatis, ſeu canonici, non poſſe eſſe iudicē Apoſtolicū, nec iudicem ſynodalem deſignari. Quamuis enim coadiutor ſit in ſeruitio Eccleſiæ, adhuc non eſt dignitas, ſeu canonicus, & ſic non habet qualitates d. c. ſtatutum: & faciunt tradita ſupra dict. 69. circa 12. dubium.

Nec obſtat quod ait Acoſta de Andrada ſupra, quod coadiutores eliguntur iam in conſeruatores, & a Sede Apoſtolica deputantur iudices Apoſtolici: nō enim credo, quod coadiutores in ſpecie, & ſcienter à Sede Apoſtolica iudices deputētur; ſed quod aliquādo a partibus virtute cōmiſſionum generaliū, ſeu proceſſus fulminati, aſſumpti ſint in iudices per errorē, & ignoranter: & ſi aliquādo nominatim coadiutores a Sede Apoſtolica deputati ſunt iudices, deputarentur certè vti canonici ſeu dignitates, & non vti coadiutores: quia pars quæ eos peteret in iudices, eos canonicos ſeu dignitates nominaret, prout vulgariter nominantur.

30. Dub. An coadiutor gaudeat priuilegijs & indultis de percipiendis fructibus in abſentia, quibus coadiutus gaudere poſſet, verbi gratia, priuilegio de percipiendis fructibus ratione ſtudij, aut lecturæ in aliqua vniuerſitate, de quo ſupra 3. p. c. 2. a num. 54. & ratione ſeruitij Epiſcopi, de quo dicto cap. 2. a nu. 345. & ratione officij ſanctæ Inquiſitionis, de quo d. c. 2. nu. 356. ita vt coadiutor exiſtens in ſtudio, aut in ſeruitio Epiſcopi, vel officio ſanctæ Inquiſitionis, debeat haberi pro præſenti & reſidēte, & lucretur fructus præbēdæ coadiuto nō reſidēti.

Et videtur quod non; nam iſta priuilegia ſunt, vt percipiat quis in abſentia fructus ſuorum beneficiorum, coadiutus autem nō percipit, nec lucratur fructus ſui beneficij, ſed alieni, & pro altero, non per ſe.

Sed in contrariū eſt, quod coadiutor gaudere debeat dictis priuilegijs, ſicut poſſet gaudere coadiutus quem repręſentat, & in cuius locū ſubrogatur, quemadmodū gaudet diebus recreationis, & priuilegio infirmorū, vel alias legitime impeditorum, vt ſupra dictum eſt, 6. & 7. dub. per argum. ſubrogatis & æquiparauit, de quo Euerard. loco a vi ſubrogationis: & cōducit dicta declaratio Conimbricēſ. ad 2. & 5. Nec obſtat quod iſta priuilegia ſint, vt percipiat quis in abſentia fructus huiuſmodi beneficiorū, nam important etiā quod habeatur pro præſēte & reſidente: quod rectè cadit in coadiutore, qui ita percipiet, & lucrabitur fructus pro coadiuto: coadiutor tamē, qui dictis priuilegijs vellet gaudere, ſi quid ex eis minus perciperet & lucraretur quā reſidēdo & intereſſēdo, vt tenetur, coadiuto petēte deberet de ſuo id ſatisfacere coadiuto, vt horas & diſtributiones quotidianas, quas exiſtēs in ſtudio, aut ſeruitio Epiſcopi, non lucrat; nō enī deberet gaudere dictis priuilegijs cū dāno tertij & coadiuti, cui ſe obligauit accipiēdo coadiutoriā, &c.

Nihilominus prima pars verior eſt, quod coadiutor non gaudeat dictis priuilegijs, ex illa ratione, quod eā ſunt, vt quis percipiat in abſentia fructus ſuorum beneficiorum, non alterius. Nec refert quod imputentur etiā quod habeatur pro præſente & reſidente: nam id etiam

Digitized by Google

eſt quoad ſua beneficia.

Acceditetiam, quod ſi ex dictis priuilegijs coadiutor haberetur pro præſente, & reſidente, & lucraretur fructus Præbendæ coadiuto non reſidente, duo ſpecialia, & duæ fictiones circa idem concurrerent, contra reg. legis primæ, vbi gloſ. & Doctores, C. de dotis promiſ. cũ alijs de quibus Euerar d. loco à vi fictionis. nu. 1. & 2. & loco a toleratione inconuenientis, Mandoſ. reg. 1. Cancellar. quæſt. 6. nu. 8. & 9.

Nec obſtat quod coadiutor gaudet diebus recreationis, & priuilegio infirmorũ, vel alias legitime impeditorũ, in iſtis enim eſt diuerſa ratio: nam quantũ ad dies recreationis coadiutor non debet arctari ad continue reſidendũ, ſeu ad maiorẽ reſidentiã quam coadiutus. Similiter quoad impedimentum infirmitatis, & alia huiuſmodi impedimenta, quę ſunt ordinaria, & ita cadunt in coadiutore ſicut in coadiuto, non erat æquum, coadiutorẽ ſic impeditum arctari ad reſidendum magis quã coadiutus. Priuilegia autem, de quibus in præſenti dubio, non recte conueniunt coadiutoribus, ex rationibus adductis, maxime cum importent cauſas extraordinarias abſentiæ, quæ non debent prodeſſe coadiutoribus, qui dantur vt ſuppleant pro coadiutis.

Nec obeſt dicta declaratio Conimbric. nam iſta non ſunt priuilegia expreſſa in coadiutoria, nec ſunt priuilegia cõceſſa veris Canonicis, quibus coadiutor poſſit vti ad vtilitatem & cõmodum coadiuti, cum ea non competerent ex perſona coadiuti, ſed ex perſona ipſius coadiutoris, ad ſuamque vtilitatem, & commodum. De priuilegio autem ſpeciali conceſſo coadiuto certũ eſt, quod nõ proderit coadiutori, quia priuilegium perſonale perſonam ſequitur, reg. priuilegiũ. in 6. l. in omnibus, & l. priuilegia, ff. eodem, cũ alijs: ſicut priuilegium iubilationis coadiuto acquiſitũ non ſuffragatur coadiutori, vt in Tiraſonen. coadiutoriæ, 8. Nouemb. 1599. & ſup. 10. dub.

31. Dub. Vbi Canonici, ſeu beneficiati Eccleſię Cathedralis in ea ſeruientes habentur pro præſentibus & ſeruientibus in alijs beneficijs ſeruitorijs, quæ obtinent in eadem Ciuitate vel diœceſi, & vt tales fructus ſeu reditus illorum percipiunt, vt in Eccleſia Conchen. an ſeruiens vt coadiutor potiatur iſto priuilegio.

Et videbatur quod ſic, per dictum argum. à ſubrogatis & æquiparatis; quia coadiutor habet prærogatiuas principali competentes.

Coadiutus tamen quandiu ſeruit per coadiutorẽ non potietur iſto priuilegio, quod ſolum competit ratione ſeruitij perſonalis, ſicut dicitur de priuilegio iubilationis in d. Tiraſon. coadiutoriæ, & d. 10. dub. & alias potirentur duo dicto priuilegio ratione vnius ſeruitij, nempe coadiutor ſeruiens quoad ſua beneficia, & coadiutus quoad ſua: quod eſſet abſurdum, & in magnum damnum Eccleſiarum.

Sed verius eſt, quod coadiutor non potiatur iſto priuilegio, quia vt dictũ eſt, non eſt vere Canonicus, ſeu beneficiatus, & iſtud priuilegiũ eſt in fauorẽ Canonicorum, ſeu beneficiatorũ. Nec obſtat argumẽtũ a ſubrogatis & æquiparatis, quia coadiutor non ſubrogatur in locũ coadiuti, nec ei æquiparatur abſolute, & in oĩbus, ſed quantum ad ſeruitium & reſidentiam, & alia in coadiutoria expreſſa, & circa ſeruitium tantum habet prærogatiuas principali competentes, vt ſupra dictum eſt num. 96.

Vnde etiam nõ obſtat huic reſolutioni, & alijs ſupra traditis, dicere, quod coadiutor eſt ſaltem Canonicus fictus, ſeu dignitas ficta, vt dicitur in dec. Salmant. coadiutoriæ 27. Iunij. 1593. & ſupra nu. 67. & quod tantũ operatur fictio in caſu ficto, quantũ veritas in caſu vero l. 1. in fin. princip. C. de rei vxoriæ act. cum alijs, Euerar. loco a vi fictionis, nu. 4. Felin. c. inſolitæ, de maiorit. & obed. nu. 3. & Gonçalez in reg. menſium. gloſ. 51. nu. 28.

Nam reſpõdetur, coadiutorem non eſſe Canonicum fictum, ſeu dignitatem fictam abſolute, & quoad omnia, ſed quodãmodo quoad ſeruitium, & expreſſa in coadiutoria, immo in rigore nec eſt Canonicus fictus, ſeu dignitas ficta, quia nec ius, nec Papa eum talem fingit.

Dub. An coadiutor tempore conceſſionis coadiutoriæ debeat habere ordinem, quem requirit dignitas, Præbenda, ſeu beneficium; an vero ſufficiat quod ſit clericus, & legitimę ætatis ad ordinem requiſitum. Et videtur debere habere illum ordinem, argum. cap. nemo, de electión. in 6. Sed eo non obſtante dico, id non eſſe neceſſarium, ſed ſufficere clericatum, & legitimam ętatem ad ordinem requiſitum, argum. cap. licet canon, & c. commiſſa, de elect. in 6. & Clem. vnic. de offic. Vicarij, & quę ibi notantur, & per Ioan. And. in c. fin. de clerico ægrot. vt enim dicitur infra 7. p. c. 4. nu. vlt. eadem habilitas & idoneitas, quæ requiritur & ſufficit ad titulum beneficij, requiritur & ſufficit ad coadiutoriam; & ita tenuit Rota deciſ. 347. num. 3. lib. 3. p. 3. diuerſ. & apud Verall. deciſ. 127. p. 2. vbi reſponderur d. c. nemo, ſequitur Flamin. Pariſ. de relig. lib. 4. q. 9. nu. 19. & Gonçalez ad reg. menſium. gloſ. 5. §. 9. nu. 6. & 90.

Modo ſuccedit difficultas, an coadiutor debeat promoueri infra annũ ad illum ordinem. Et videtur quod ſic, argum. dictorum iuriũ, & iuxta dicta pręcedenti parte, c. 4. a nu. 2. intelligẽdo infra annum, ex quo reſidet & inſeruit, ſeu cœpit reſidere: ſi enim nunquam reſedit, ſeu inſeruijt, quia coadiutus nõ vult, non tenebitur promoueri, ex quo non habet exercitium coadiutoriæ, ſicut habens curam habitu & non actu, non tenetur ad ſacerdotiũ promoueri infra annum, niſi ex quo illã habet actu, vt dicũt gl. & Doctores in d. c. licet canon, Rebuf. in praxi tit. de nõ promotis. nu. 34. & ſeq. & alijs, & dicitur infra 5. p. c. 3. a nu. 103. circa quod vide infra dub. 34.

33. Dub. An coadiutor Canonici teneatur ad onera Canonicorũ iuniorũ, an vero tantũ ad onera ſui coadiuti. Et videtur teneri etiã ad onera Canonicorũ iuniorũ: nam vt ſupra dictum eſt dub. 4. coadiutor ſedet poſt omnes Canonicos, & ſic habetur tãquã Canonicus iunior.

Nihilominus dicendum eſt, non teneri ad illa, ſed ſolũ ad oneroſa ſui coadiuti: nam licet ſedeat poſt oẽs Canonicos, id non eſt ex eo quod ſit Canonicus iunior, ſed quia non eſt vere Canonicus, & ſulget aliena dignitate, nõ propria, ſicut alij, vt ibi dicitur, & ipſe ſubrogatur loco coadiuti, & ꝓ eo ſeruit, & ſic tenẽ ad onera illius, nõ ad alia, per d. argum. à ſubrogatis. Et ita cenſuit S. Congreg. Rituũ in declarat. Conimbric. infra adducta ad 7.

34. Dub. An multæ, quæ ſolent imponi Canonicis, & Præbendatis ob culpas & defectus in ſeruitio cõmiſſos, poſſint ſimiliter imponi coadiutis ob huiuſmodi culpas & defectus a coadiutoribus commiſſos. Et videtur quod ſic: nam cum coadiutor ſubrogetur loco adiuti, & pro eo ſeruiat, culpa & defectus coadiutoris cẽſetur culpa & defectus coadiuti, qui habebit recurſum contra coadiutorem, vt de ſuo ei ſatisfaciat illum damnum: alias enim non eſſet in quo mulctarẽtur culpæ & defectus coadiutorum, & eſſet melioris conditionis quã veri Canonici & Præbendati, cederetque in detrimentũ Eccleſiæ, ac ſeruitij eius. Et confirmatur, nã quamuis ſeruiat coadiutor, nõ nominatur ipſe, ſed coadiutus in tabulis chori, ac libris ſeu chartis punctatorum: & ita practicatur. Vnde ſi coadiutor intra annum nõ ſuſceperit ordinem annexum, vt teneri dixi ſupra dub. 32. ex tunc non ſolũ amittit vocem in Capitulo, vt dixi ſupra nu. 84. ſed etiã dimidiam partem diſtributionum, iuxta Clement. vt ij qui. §. illi vero, de ætat. & qualitat. & de ſuo debebit ſatiſfacere coadiuto illam dimidiam partem diſtributionum ſibi ſubtractam culpa ipſius coadiutoris. Pœnæ tamen iudiciales, & quæ non haberent rationem multæ

ordina-

ordinariæ, non poſſent imponi coadiuto, nec eius Præbendæ ob culpam coadiutoris, ſed ipſi coadiutori, non obſtante ſtatuto contrario, quia eſſet iniuſtum; & contra ius, niſi forte eſſet a Papa in ſpecie confirmatum.

35. Dub. An capitula Eccleſiarum poſſint non admittere ad ſeruitium Eccleſię coadiutores, aut illis limitare ſuam poteſtatem, authoritatem, & prærogatiuas. Et dicendum eſt non poſſe, ſed teneri illos admittere, & obſeruare illis ſuam poteſtatem, authoritatem, & prærogatiuas in omnibus, ſicut Papa diſponit, contra cuius diſpoſitionem inferiores nihil poſſunt, c. cum inferior 21. diſtin. c. cum inferior. de maiorit. & obed. & Clem. ne Romano, de elect. cum alijs; quãuis ſecus faciant aliqua capitula putantia poſſe facere, diſponere, & ordinare, dare leges, & ponere cõditiones prout ſibi videbitẽ expedire.

36. Dub. An coadiutores poſſint petere congruam ſuſtentationem à coadiutis. Et breuiter reſpondetur poſſe, ſi vti coadiutores deſeruiunt, ex c. cum ſecũdum Apoſt. in princip. de Præben. & c. 3. de cleric. ægrot. vbi Abbas nu. 5. & alij c. 1. eodem in 6. & Conc. Trid. ſeſſ. 21. de reform. c. 6. Nauar. conſ. 2. de cleric. ægrot. nu. 1. & 7. & de orat. c. 20. nu. 18. Gonçalez in reg. menſium, gloſ. 5. §. 9. nu. 96. niſi aliud caueatur in coadiutoria, vt ſolet. Hodie enim in huiuſmodi coadiutorijs cũ futura ſucceſſione conſuetum eſt poni clauſulã, quia partes ita cõueniunt, quòd coadiutor non poſſit petere congruam; nec quicquam exigere quouis titulo, ratione coadiutoriæ, vt ſupra retuli nu. 54. prout in caſu d. conſ. Nauar. 2. etiamſi nõ narretur coadiutorem habere beneficium, ſeu vnde ſe valeat ſuſtentare, vt vidimus; quicquid ſentiat Gonçalez ſupra nu. 92. & tunc cum ipſe coadiutor ſic acceperit coadiutoriam, nihil poteſt petere: facit reg. quod ſemel, & reg. ſcienti. in 6. & nihilominus nõ poteſt recuſare ſeruitium principali volente; vt contra Nauarr. d. conſ. 2. nu. 4. dixi ſupra dub. 1. Quamuis ſi coadiutor ob paupertatem magnã non valeat decenter ſeruire Eccleſiæ, poſſet excuſari a ſeruitio, nec principalis poſſet ad illud arctare, ſeu compellere, niſi dando ei aliquid, quo decenter & honeſtè valeat deſeruire.

37. Dub. An in gratiam coadiutoriæ ſit facienda mẽtio de obtẽtis coadiutorijs, ſcilicet de beneficijs quæ habet is, qui deputatur coadiutor. Et breuiter dico quod ſic, ſaltem ratione futuræ ſucceſſionis, quæ ipſi conceditur, quæ eſt gratia beneficialis, ſeu de beneficio; & ſic intra deciſio text. in c. ſi motu proprio. de Præb. in 6. cum alijs, & quod dixi 1. p. c. 2. a num. 122. atque ita ſeruatur.

38. Dub. An ſi non fiat mentio de obtentis coadiutoris, tota gratia coadiutoriæ vitietur, & ſit ſurreptitia, & nulla; an vero ſolum quoad futuram ſucceſſionem.

Et videtur ſolum vitiari quoad futuram ſucceſſionẽ, non verò quoad deputationem coadiutoris: quia deputàtio coadiutoris non eſt gratia de beneficio, vt patet ex ſupradictis, nec iure aliquo cauetur, quod in ea fiat mentio de obtentis, & vtile per inutile non vitiatur in ſeparabilibus & diuiduis, qualis eſt iſta gratia, reg. vtile. lib. 6. cum alijs.

Nihilominus tamen verius videtur totam gratiam vitiari, & eſſe nullam, nam licet de ſe ſit diuidua, & ſeparabilis, tamen ex intentione Papæ, & ipſius coadiutoris eſt indiuidua: non enim coadiutor vult coadiutoriam, quæ eſt onus ſine futura ſucceſſione, ratione cuius principaliter accepit ipſam coadiutoriam cum magna impẽſa: & huic intentioni conformatur Papa, qui in prǽmiũ & remunerationem oneris, & laboris coadiutoriæ, dat futurã ſucceſſionem ipſi coadiutori, & concedit coadiutoriam cum futura ſucceſſione, non alias, & per ſe: correſpectiuum enim, & indiuiduum, reſultat ex voluntate partium, Aim. in q. de immunit. mulier. nu. 42. & 43. Caputaq. deciſ. 206. nu. 5. p. 1. & ex intentione partium totum negotium ſit indiuiduum; & ideò vtile per inutile vitiatur. l. Pedius. §. 1. ff. de arbitr. Franc. in d. reg. vtile. nu. 2. 8. fallẽt. Iaſ. in l. 1. §. ſed etſi mihi nu. 5. ff. de verbor. obligat. & ibi Alciat. & alij, Rota dec. 318. nu. 3. p. 2. diuerſor. & Gonçal. Mendez Vaſconcell. diuerſor. iur. argum. lib. 2. c. 16. & lib. 4. c. 17. vbi latè de d. reg. vtile, dicitur alias ſupra 2. p. c. 1. nu. 53. & conducit ad propoſitum quod dixi ſupra dub. 21. ad finem, nu. 123.

QVINTÆ PARTIS

Caput primum.

NVmero Secundo, poſt A. G. Palac. Rub. de beneſ. in curia vacan. §. 1.

Nu. 3. ibi iure poſitiuo, Selua de benef. 1. p. q. 4. Gigas de penſ. q. 2. Didacus Velazq. ſeu Simancas de defenſione ſtatuti Toletani, c. 10. ad fin. Ceuallos q. 260. nu. 2. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 3. c. 1. pag. 418. Açor inſtit. moral. 2. p. lib. 6. cap. 1. quæſt. 1.

Nu. 7. Poſt Sot. Ceuallos quæſt. 528.

In fine, & Açor d. lib. 6. c. 26. q. 1. ad finem ait, quod Papa poteſt alicui beneficium adimere, & alteri conferre, & clericum ſuo beneficio priuari, non quod id ſine cauſa arbitratu ſuo facere queat, ſed quòd ratum, firmũque habeatur, ſi fecerit, quamuis faciendo peccauerit; in his enim (inquit) quæ iuris ſcripti ſunt, poteſt quidẽ Papa peccare, ſi ea ſine iuſta & debita cauſa, vel ex toto, vel ex parte tollat; at ratum eſt & firmum quod facit.

Nu. 8. Poſt Zecch. Azeued. conſ. 7. nu. 8. & a nu. 14. Perez de Lara de anniuerſ. & Capell. lib. 2. c. 10. nu. 24. Leo in Theſaur. for. Eccleſ. c. 20. a nu. 1. Leſſius de iuſt. & iur. lib. 2. c. 34. num. 44. & 45. Açor d. lib. 6. c. 25. q. 1. & 30. Quintinus in repet. cap. de multa. de Præbend. nu. 91. & 92. qui tamen libere & inſolenter loquitur de hac Papæ poteſtate & concurſu.

Ibi, Seraphino, 26. Iunij & in Hiſpalenſ. Canon. 27. Iunij 1605. coram D. Ludouiſio.

Nu. 11. de qua etiam infra nu. 437. & eſt dec. Rotæ in d. Toletana Canonic. 26. Iunij 1595. coram Seraphino, vbi fuit reſolutum, prouiſionem Papæ præualere prouiſioni Cardinalis Archiepiſcopi in vim præuentionis, c. dudũ, de Præb. in 6. Rota 17. de Præb. in nouis; nec poſſediſti intentionẽ Papæ non fuiſſe præuenire velle; hoc enim ſatis cõuincitur ex expreſſione menſis vacationis, ex qua Papa potuit intelligere non eſſe locũ deuolutioni ob negligẽtiam Ordinarij, vt fuit deductum in cauſa Hiſpalenſ. Portionis, coram Blanchetto, & eſt dec. Rot. in d. Hiſpalen. Can. 27. Iun. 1607. coram Ludou. vbi fuit dictum, quod cum Papa præuenit, nõ eſt opus exprimere ſimultatẽ capituli cum Prelato in collatione Canon. cum hoc ſit de iure, &c. Et in cauſa Elnen. beneficij S. Salu. 13. Nouemb. 1602. & 21. Iun. 1604. & in Calagur. de Ollauarija 15. Decemb. 1604. coram D. Penna fuit reſolutum, quod voluntas præueniendi colligitur ex clauſula contenta in literis: dummodo tempore datæ non fuerit alicui ius quæſitum; & in d. Elnen. fuit etiam dictum, quod voluntas præueniendi demonſtratur, quia non eſt reſtricta gratia ad vocationem in menſe reſeruato, ſed additum, ſeu in alio veriori menſe.

Nu. 14. Aceued. d. conſ. 7. nu. 18.

Nu. 18. & fuit tentum in d. Elnen. beneficij S. Saluatoris 13. Nouemb. 1602. coram D. Penna.

Num. 20. Idem etiam fuit reſolutum in cauſa Neten. Canon. 8. Nouẽb. 1577. corã Rubeis, & nouiſſimè in d.

Elnen.beneſ.21.Iun.1604. coram Penna, vbi allegatur d.Cordub.cantoriæ,& dicitur etiam,quod licet deroga tio ſit neceſſaria,ſufficeret derogare alternatiuę per clau ſulas generales,contrarijs quibuſcumque non obſtantibus, vel prout ibi, regula qualiscumque contraria non obſtante,ex d.deciſ.Mohed.1.de conceſ.Præbend.

Nu.22.poſt Mohed. D.Sahagũ in c.1.de off.deleg.n.8.

Nu.31.facit c.hi qui de Præben.in 6.

Nu.34.ibi circa fin. & in Toletana Archipresbyteratus 17.Maij 1603.corã Ludouiſio infra adducta nu.650.

Nu.35.quæ in nouiſſimis Farin.eſt 702.

Num.36.idem fuit dictum in Toletana Capel. 1. Decemb.1606.coram Sacrato infra adducta 6.p.c.4.nu.20.

Nu.52.poſt gl. Leo in Theſ.for. Eccl. c.1.nu.1. Vgol. de off.Epiſ.c.50.§.2.nu.1. Piaſec.in praxi Epiſc.p.2. c.5. num.1.& 9.& D.Frechilla in rep.c.admonet.de renunt. nu.12.& Rot.in Toletana Archibresbyteratus 17.Martij 1603.coram Ludouiſio infra adducta nu.650.

Nu.53.& D.Cord.Tuſc. conc.75.lit.B.& lit.R.verb. reſeruatio.

Nu.61.& Açor 2.p.lib.6.c vltim.q.3.& ſequitur Alexand.Moneta de opt.c.3.nu.47.

Nu.63.& ſequitur Alexand.Moneta de opt.c.3.n.16.

Nu.73.Alexan.Mon.d.c.3.de opt.nu.36.37.50.& 51.

Nu.83.ibi, ſeu 653. Simoneta de reſeru.q.30.num.3. In fine, Et in alia Romana clericatus S.Petri 27.Nouẽb.1602.corã D.Pamph.vt in dec.616.nouiſ. Farin.& in Aſiſien.beneficiorum 18.Iun.1607.corã D.Sacrato.

Nu.85.Alexan.Moneta d.c.3.de opt.nu.40.& de decimis c.9.nu.27.

Nu.86.Moneta ibi.

Nu.88.Alex.Mon.d.c.3.de opt.nu.17.38.& a nu.49.

Num.94.& ita in impetratione & gratia beneficij ob non publicationem dici ſolet,beneficium ad huc per reſignationem vacare iuxta dictam conſtitut.Gregor.

Nu.98.quem ſequitur Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.c.5. nu.12.& idem tenet Alexand.Moneta d.c.3.de opt.nu. 70.dicens communem.

Nu.99.ſumm.Bullar.Quarant.verb.beneficiorum reſeruatio in addit.lit.A.verſic.controuertitur tamen, & Perez de Lara de anniuerſ. & Capell. lib.2. c.10. nu.12.

Nu.100.& Monet.d.nu.70.

Nu.101.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.12.

Num.121.& Rot.in Vlysbonen. prioratus 1. Febr. 1602.coram D.Seraphino infra relata.nu.560.

Nu.129.ibi,nu.5.& Azor 2.p.lib.6.c.vlt.q.4.

Nu.138.poſt Zerol.Card.Tuſ.cõcl.77.lit.B.& 66.lit.P

Nu.157.&c. Idem etiam fuit reſolutum in Romana clericatus S.Petri 27.Nouemb.1602.coram D.Pamphilio, vt in deciſ.616.nouiſſim.Farin.nu.3.

Nu.158.ibi,a nu.4.& Azor 2.p.lib.7.c.28.q.9.

Nu.166.Idem tenet Azor d.c.28.q.8.

Nu.172. vt in deciſ.616. nouiſ.Farin. nu.3. vbi quod eſto opinio illius Doctoris Galli eſſet vera, non poſſet generaliter intelligi,quotieſcunque in reſignatione imponitur penſio,quia omnia beneficia reſignata cum pẽſione eſſent reſeruata: quod repugnat communi ſtilo & obſeruantiæ, nec appoſitio manus Papæ in reſignatione operatur reſpectu futuræ vacationis, &c.

Nu.174. Coadiutoria tamen valida ſtante in forma dignum,ſeu commiſſaria & ſuccedente vacatione beneficij per obitũ coadiuti,ſeu alias,ſi coadiutor nõ facta ſibi collatione decedat,etſi maneat vacans vt prius beneficiũ, & affectũ Papæ propter appoſitionẽ manus ipſius, & ſic Ordinarius non poterit pro illa vice de eo prouidere,etſi in ſuo mẽſe vacaſſet, iuxta d.a nu.138.& nu.149.

Nu.176.& ita Rota poſtea deceſſit a dicta deciſ.Barchinon. vt apta paret ex alia Barchinonenſ. præcedentia ſuper eodem Canonicatu 23.Ian.1602.coram D.Sacrato, quæ ſic ſe habet 165.

Nu.177.& tenuit Rota in Toletana Capellanię 1.Decemb.1606.coram Sacrato infra adducta 6.p.c.4.nu.29.

Nu.183.& dicitur in deciſ.611.nouiſ.Farin.ſub nu.1.

Nu.185. Sed contrarium tenet Rota in illa Romana clericatus S.Petri 27.Nouemb.1602.coram D.Pamphilio,quæ eſt 616.nouiſ. Farin.vbi quod clauſula reſtrictiua,dũmodo collatio ad nos hac vice pertineat,oſtendit Papã noluiſſe de beneficio prouidere,niſi quatenus reſeruatũ exiſtat,ex Paulino & Simoneta ſupra,noluiſſeq; cõcurrere cũ Ordinario,ſeu alio collatore;ſed tantum noluiſſe conferre,quatenus eſſet reſeruatũ,& ita fuiſſe reſeruatũ in Taurinen.cantoriæ 14.Octub.1569. corã Ordinario, & fuit ẽt dictum in Romana Capellaniæ S.Petri 9.Decemb.1602.coram Millino,quæ eſt 617.nouiſ.Farin.& in Eluen.beneficij 21.Iun.1604.corã Penna, & ſequitur Genuen.in praxi c.120.verſ.declaratur quinto,dicens,ꝙ clauſula,ſeu alio quouis modo poſita in prouiſione Papæ de beneficio reſeruato non operatur, quòd nõ data reſeruatione poſſit ex ea capi beneficiũ in vim præuentionis, ſed tantum operatur ex alijs reſeruationibus vltra expreſſam, &c. & Marta de clauſulis clauſ.26.

Nu.193. de quibus in vna Vercellen. Archipresbyteratus 6.Iun.1607.coram D.Coccino fuit nouiſſime reſolutum,quod beneficia protonotariorũ ſunt reſeruata per d.extrauagantẽ ad regimen,quę innouatur per S.P. quæ reſeruatio habet locũ, ſiue ſint de numero participantiũ,ſiue non,& ſiue ſint creati à Papa,ſiue a Legato, Put.dec.313.lib.1.Verall.404.p.2.& 27.p.3.Peregr.105. lib.1.& fuit late deductum in Carthagin. beneficij 26. Febr.1603.coram Lãcellotto,Mand.reg.1.q.7.& quod id procedit etiam ante pręſtitum ſolitum iuramentum, cum creatio eſt perfecta & pura,Put.deciſ.339.lib.2.Peregr.105.lib.1.& 11.lib.2.Rot.nu.33.lib.3.p.3.diuerſ. & quod Legatus poteſt creare quemcumque etiam nõ ſubditum, & exiſtentem extra prouinciam legationis, quia eſt voluntariæ iuriſdictionis,Pariſ.conſ.1.nu.8.lib. 2.Decian.reſp.3.nu.108.lib.1.gl.c.ſi Abbatem.de elect. in 6.verb.in prouincia,vbi Anchar.nu.2. idem in Burg. Abbatiæ 14.Maij 1612.Vbald.& in deciſ.ſeq.188.& de protonotarijs vide Ludou. Gom. in proœm.reg.concl. q.1.§.de ordin.& offic.protonot.Zecch.de rep.Eccleſ.c. 12.de protonotar.Ap.& Breue Clem.VIII.datum 28. Maij 1604.& ibi ex voto S.Congreg.Rituum declarat, Apoſtolicę Sedis notarios,protonotarios nuncupatos, titulares,& non de collegio nec numero participantiũ, tã in ſeſſionibus in Eccleſia,quam in proceſſibus debere cedere locũ digniorẽ officialibus Epiſcopi,ac dignitates obtinẽtibus,& canonicis Eccleſiarũ cathedraliũ, prout in lib.cæremoniarũ Epiſcoporũ declaratur, &c.de quo Breui fit mentio in lib.Congreg. ſtatus Eccleſiaſtici horum regnorũ Caſtellæ, & Legionis anno 1608. ſeſſ.36.

Nu.199.ibi,d.§.1.& nouiſſime in vna Cãpſana iuriſpatr.26.Iun.1609.corã D.Penna ſtando in dec.12. Nouemb.1607.fuit reſolutum,quod reg.8.menſiũ comprehẽdit beneficia commendata vacantia per ceſſationem commendæ ſaltem de facto,& aliquo modo non obſtãte indulto ordinario conceſſo,& priuilegio patroni: nã beneficia de facto vacantia,quando non eſt ius penes aliquem,ſub reſeruationibus comprehenduntur,Rot.p.3. diuerſ.lib.1.deciſ.102.& lib.2.deciſ.53.

Num.206.ibi, Dicendum,& 717.nu.5.nouiſſ.Farin.

Nu.208.Leo in c.24.de cubic.& ſcutif.27.de ſolicitat. lit.Apoſt.q vulgariter dicũtur Geniçari 36.de militib. S.Petri Paul.III.23.de milit.S.Paul.& Pij IIII.5.de militi.Pijs,Sixti V.35.de militib.Lauret.& nouiſſ.inf.273.

Nu.212.& Cabedo de patr.Regię coronæ Luſit.c.14.

Nu.214.c.37. Et Ceuall.lib.4. q.1.ſeu 897.nu.307.& a nu.379.& 465.

Nu.215.

Digitized by Google

Nu.215.& de iure patr. Regũ vide Boet. Epon. de regalibus, vel vniuerſo iure principis in beneficijs Eccleſ.

Nu.217. & tradit Garçia de Loaiſa Archiepiſcopus Toletanus in notis Cõcil. Toletani 12.c.11.& fuit dictũ in Ouetẽ. Abbatiæ de Iuñon 3. Apr. 1595. corã D. Pẽna.

Nu.220. ibi, De reg.40. Couar.d.c.36.nu.5. quem ſequitur Leſſius de iuſt.& iur.lib.2.c.34.nu.37.& Açor.2. p.lib.6. c.ult.quæſt.9.

Nu.227. ibi 28. ſumma Bullar. Quaran. verb. beneficiorum reſeruatio, & verſ. capituli ſede vacante 9. q. & Vgol. de offic. Epiſcop.c.50.§.2.nu.2.

Nu.243. In qua dicitur, quod deciſ. Putei, & D. Millini dicentes, quod vacatio contingẽs ſede Epiſcopali vacanti nõ computatur nec Epiſcopo, nec capitulo, ex ijs quæ dicuntur in 7.c. concordiæ Salamantinæ; ſed capitulũ cõfert iure proprio, c. ne ſede vacãte. in 6. procedũt, quando vacatio cõtingit in turno Epiſcopi ſede vacãte: quia tunc ex 1.p.d.c.7. concordiæ capitulũ prouidet iure deuoluto, & ideo non cõputatur; ſecus ſi contingat in turno capituli ex verbis claris 2.p. eiuſd. cap. concordiæ, vbi diſponitur, quod ſi vacatio euenerit in turno capituli, collatio computetur, ita ſequẽs ad Pręlatũ pertineat. Et ratio, inquit Rot. eſt, quia tunc adeſt collator, ideo eſt ei imputãda collatio, &c. Sed ſecluſa particulari concordia ſuper hoc verius exiſtimo non computari, etiãſi contingat in turno capituli, quia ſede vacante capitulũ confert iure proprio vigore iuris communis non vigore concordiæ, d. cap. ne ſede vacante. in 6.

Num.245. Et ita ceſſat iam dubium agitatum in vna Terulen. an Epiſcopus Terulen. tranſlatus ad Eccleſiam Cæſarauguſtanã die 27. Apr. 1569. potuiſſet cõferre parochialẽ vacantẽ in diœceſi Terulen. die 29. eiuſd. mẽſis: in quo à Congregatione Concilij data fuerunt vota pro Epiſopo ex doctrina Doctorum, quod opus ſit pacifica, & corporali poſſeſſione; contrarium tamen Papa cẽſuit nempe, quod Epiſcopus non potuit amplius poſt tranſlationem ſe immiſcere diſpoſitioni beneficiorũ Terulẽ. quia à die tranſlationis debentur fructus Eccleſiæ ſecũdę, ad quã fit tranſlatio, & inter fructus Epiſcopatus eſt etiam collatio beneficiorum.

Nu.249. Quæ deciſio fuit confirmata coram eodem 27. Maij 1596.

Nu.255. Si tamen iſtæ dignitates vacauerint in mẽſe Apoſtolico, vel alias, ſint reſeruatæ regulariter, & eius reſeruatio habebit locũ in beneficijs ad prouiſionẽ eas obtinentiũ pertinentibus, quæ poſt earũ vacationẽ vſq; ad prouiſionẽ ſucceſſorũ a Papa faciendã, & adeptã de eis poſſeſſionẽ vacarẽt, habebit etiã locum in beneficijs ſpectantibus ad prę ſentationẽ, ſeu collationem alicuius parochi, ſeu beneficiati ſimplicis ſine dignitate, quando illa parochialis ſeu beneficium ſimplex vacarent in mẽſe Apoſtolico, ſeu alias eſſẽt reſeruata. Nec obſtat, quod regula tantũ loquatur de Eccleſijs, ſeu monaſterijs, vel alijs dignitatibus, & ſic nõ habet locũ in parochialib. & & beneficijs ſine dignitate habentibus præſentationẽ, ſeu prouiſionẽ beneficiorũ. Quia reſpõdetur, Quod regula generaliter ẽt loquitur de quibuſcũq; collatorib. & collatricib. ibi, & aliorũ quorũcũq; collatorũ, & collatricũ, &c. Quę verba cõprehẽdũt præſẽtatores, & alios diſpoſitores, vt alias dicitur inſ. nu.621. & ſeq. & ſi inferius tãtũ facit mentionẽ de Eccleſijs, monaſterijs, & dignitatibus, eſt gratia exẽpli, ſeu quia ad ea præcipuè ſolet ſpectare beneficiorũ prouiſio: & exẽpla nõ arctãt regulã, l. regula, §. fi. ff. de iur. & fact. ignor. Habebit ẽt locum hęc regula in beneficijs ſpectantibus ad prouiſionem Epiſcoporũ iure deuoluto; cum loquatur de beneficijs eorũ prouiſionẽ quomodolibet permittẽtibus, nec in eorum ꝓuiſione ſuccedat capitulũ ſede vacante, vt inf. c.7.n.53.

Nu.295. in fi. ibi, Quæſt.4. & ſequitur Açor.2.p.lib.6. cap. vlt. ſub quæſt.10.

Nu.271. & in cauſa Aſtoricenſi prioratus 18. Decem. 1598. corã D. Seraphino fuit reſolutum, quod iſta regula reſeruans Prioratus conuentuales procedit in prioratibus ſolitis dari in cõmendã, Mand. reg.2. q.3.n.1.& 3. & quod hoc etiã oſtenditur ex prouiſione, de qua ibi, in qua Papa oppoſuit clauſulã, dũmodo per ceſſationẽ cõmẽdę vacet; nec poſſe cõpetere Regi ius patr. in Eccleſia regulari, & cõuentuali, niſi oſtẽſo priuilegio cõceſſo in limine fundationis, vt in plurib. cauſis fuit deciſũ in Regien. de Iacobis. Alban. prioratus Vuetẽ. Abbatiæ, &c.

Nu.272. ibi 497. deciſ.511.

Nu.273. & vltra alios, de quibus ibi, ſunt vere familiares, & continui cõmẽſales Papæ ad effectũ reſeruationis huius regulæ, & alios effectus cubicularij & ſcutiferi ex conſtit.14. Leonis X. milites S. Petri ex cõſtit.36. Leonis X. & d. cõſtit.78. Pauli III. milites S. Pauli, ex cõſtit.23. Pauli III. milites Pij ex cõſtit.5. & 16. Pij IV. & milites Lauretani ex cõſtit.35. Sixti V. quãuis enim iſti re vera nõ ſint cõmẽſales Papę, nec vllã partẽ victus ab eo recipiãt; tamẽ ex quo ipſe Papa vult, quod habeãtur ꝓ veris familiarib. & cõtinuis cõmẽſalibus, perinde eſt, ac ſi realiter eſſẽt tales, & cõſequẽter eorũ beneficia sũt reſeruata per hãc reg. Mãd. hic q.18. Simonet. de reſeruat. q.35. nu.25. & 27. Peregr. dec.104. & 81. lib.3.p.3. diuerſ. Gonçal. d. gl.51. à nu.26. & admittit Rot. in Segunt. Archid. & canon. infra adducta nu.332. in nouiſ. Farin.691.n.3. & ita practicatur: quorũ etiã beneficia, ẽt dimiſſis officijs obtẽta ſunt reſeruata, quia ex d. conſtitutionibus sũt ſedis Apoſtolicę notarij, ſeu protonotarij, per extrauag. ad regimẽ, & reg.1. vt ſup. nu.208. & ita in facti cõtingẽtia reſpõdi circa beneficia D. Hieron. Gomez Vela cãtoris & Canonici Abul. q. fuerat miles S. Pauli, & obijt in mẽſe ordinarij, qui ideo illa nõ ꝓuidit, ſed fuerũt prouiſa à Papa, vti reſeruata ex familiaritate ratione officij.

Nu.275. ibi Seraph. & antea corã Orano 19. Ian. eiuſdẽ anni, itẽ in Brunduſina Archidiac. 16. Ian. 1604. corã D. Millino fuit reſolutũ, Quod d. reg.31. de impetrand. benef. vacan. ꝑ obitũ familiariũ Card. habet locũ etiã in maiori dignitate poſt Põtificalẽ in Eccleſia cathedrali, quæ eſt reſeruata in reg.3. & ẽt in ea eſſe neceſſariũ cõſẽsũ Cardinaliũ; quia in reg.3. reſeruãtur quæcunq; beneficia familiariũ. Quæ verba cõprehendũt primas dignitates, Rot.2. de offi. presbyt. in nouis 2. quia in d. reg. excipiũtur beneficia officialiũ. Vnde videt, beneficia alias reſeruata eſſe comprehẽſa ſub regula. Ita Sarm. d. reg. q.15. & Mand. q.14. & ſentit antiquius gl. Achil. deciſ.34.

Num.311. ibi, Vere fam. & continuos commenſales. In fine, & Gonçalez gl.51. nu.25.

Nu.315. poſt. Par. Auend. in d. verb. Viuir, Matien. in l.2. tit.5. lib.5. Recop. gl.7.

Nu.317. & hanc deciſionem ponit Sal. Tiber. in praxi lib.3. ſub c.9. idem fuit reſolutum in Hiſpal. Archid. 20. Febr. & 26. Iun. 1606. coram D. Iuſto.

Nu.320. Quem ſequitur Sbroc. de Vicario Epiſcopi in addit. ad q.147. lib.2. dicens, quod Vicarij Epiſcoporum veniũt appellatione famulorum, ſeu familiariũ; & quamuis Sarmien. ſelect. lib.7. c. vlt. dicat, quòd Vicarius Epiſcopi eſt eius familiaris.

Nu.321. & fuit d. i Parin. can. 11. Feb. 1585. corã Gip.

Nu.332. & nouiſſime Farin. deciſ.691.

Nu.342. ibi, nu.6. & ibi Prob. ad Monac.27. circa finẽ.

Nu.345. & in Feretran. Parochialis 20. Iun. 1558. coram Rubeis fuit dictum, quod Rota non requirit exercitium quoad reſeruationem beneficiorum.

Nu.346. idem fuit reſolutũ in cauſa Aſtoricen. Archidiaconatus 6. Nouem. 1602. corã D. Lancellotto, quod non requiratur exercitiũ, ſed ſufficiat ſubcollectorẽ paratum eſſe ad exercendum, quotieſcumque ſe offerat occa-

ſio. Et

Digitized by Google

ſio. Et in Placentina, ſeu Cōpoſtellana Theſaurariç 25. Maij,& 16. Nouem. 1609. coram D.Ortembergo, vt in deciſ.ſeq.183.& 184.

Num.350.ibi,& deciſ.1019.&c.

Nu.351.ibi,n.386.Conducunt tradita per Hor.Mādoſ.de priuil.ad inſtar.gl.15.n.46.47.& 48.& iſta melior ſolutio & interpretatio, quā illa quæ traditur in 2. dec. Placētina ſupra adducta nu.349.quod iſta verba reg.qui ſuo tēpore exercuerint,intelligenda videntur ad differētiam eorum, qui non vere, ſed fictè eſſent ſubcollectores,&c. Et i d.Aſtoricen.dicitur,quod dec. Putet,& aliç allegatæ in contrarium, intelligenda ſunt de exercitio largo modo, ſcilicet, quod per ipſos non ſtet, & quod ſint parati exercere.

In fi.Quātum ad hoc,quod requiratur acceptatio,& quod vltra deputationē ſubcollector pro tali ſit cōmuniter reputatus;probāt tamen,ꝙ non requiritur exercitiū actuale, quod nos defendim⁹, & ipſe Gōçal.amittit.

Nu.356. intellige tamen niſi vnicitas ſit expreſſa per impetrantem in ſua gratia, quia tunc erit per eū iuſtificanda, & probanda iſta qualitas & narratiua vnicitatis, vt fuit reſolutum in cauſa Licien.beneficiorum 4. Febr. 1608.coram D.Cauallerio.

Nu.361.ibi, &c. & ſequitur Paramo de orig. inquiſ. lib.3.quæſt.2.a nu.90.

Nu.366. Alex. Monet.de decim.c.9.nu.216.& Rota in 1.deciſ. Placentina ſupra adducta,nu.346.

Nu.367. & ita fuit reſolutum in d. Licien. beneficiorum, quod ſtantibus pluribus ſubcollectoribus non intrat reſeruatio huius regulæ.

Nu.375. & ſub hoc prætextu in caſu d.dec.Calag. & Burgen.fuit deputatus ſubcollector ciuitatis & diçceſis Calciaten. a D. Orphino collectore generali, nempe eū præſuppoſito quod haberet fines diſtintos & ſeparatos a diçceſi & Ciuitate Calagur. quo preſuppoſito ceſsāte, quia eſt vnica diçceſis,ceſſabit quoq;d.deputatio ſubcollectoris, & per conſequens illius beneficia non fuerunt reſeruata ratione ſubcollectoriæ, vt fuit ibi reſolutum.

Nu.376.ibi 15. Alex.Mon.d.c.9.a nu.218.& 227. ibi, Canonicatus, & Placentina ſupra,&c.

Nu.381. Alex.Moneta de decimis c.9.nu.235.& ſeq.

Nu.385.Videtur tamē ſufficere,quod ſit perſona qualificata, nēpe Canonicus Eccleſiæ cathedralis, vel alias in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutus tēpore deputationis, quāuis poſtea deſinat eſſe,ex gl.in d.c.ſtatutū,verb. canonicus,ad finem,quam cōmuniter ſequuntur Doct. ibi, & in c.quoniam Abbas. de offi.de Leg. Flam Pariſ. de reſign.beneſ. lib.1. q.11. de qua alias ſupra 4.p.cap.5.

Nu.401.& Açor.2.p.lib.6.c.vlt.q.10.ad fi.& aduerte, quod iſta regula reſeruatoria beneficiorū S. Petri, ac S. Io. Lateran.& S.Mariæ Maioris reſtricta eſt ad Canonicatus, Prçbendas, dignitates, perſonatus,& officia,& nō cōprehendit clericatus, ſeu beneficiatus in ea nō expreſſos, quorū collatio eſt Archipresbyteri & capituli ex priuilegijs diuerſorū Pōtificū, & antiquiſſima obſeruātia, vt fuit d.in Romana clericatus S.Petri 27.Nouē. 1602. corā D. Pāphilio,quæ eſt in nouiſſimis Farin.deciſ.616.

Nu.404. ibi, Sinecoma, & ita ponit Leo in Theſaur. for. Eccleſiaſt.c.20.nu.20.

Nu.406.& Leo ſupr.d.c.20.n.21.generaliter ait quod regulariter S.Rom. Eccleſiæ Cardinales obtinēt à Papa indultum abſentiarum, non obſtante, omnia beneficia ad eorum collationē ratione Eccleſiarum & beneficiorum ſuorum ſpectantia,quomodolibet,& quādocumq; vacantia,etiam deuoluta & reſeruata conferendi.

Nu.407. quamuis in vna Licien.beneficiorum 4. Iul. 1607.coram D.Cauallerio dicatur,quod reg.4.nō habet decretum irritans.

Num.416.Quæ deciſ.27.Feb.eſt in nouiſ.Farin.177.

Nu.417. ibi, Oranus ſupra, &c. de qua dec.Orani fit mentio in deciſ.67.Farin.lib.1.nu.3.

Nu.427. Mand.ad Lap.allegat.89. quæſt.19.

Nu.437.Nā in d.Hiſpal.beneſ.de Villanueua de mēſe Ian.1604. & antea 2.Maij 1603.corā D.Iuſto id principaliter deciditur; Quod cū prouiſiones Papæ & Ordinarij currunt in ead. data & die, & prouiſus ab Ordinario eſt in poſſeſſione, eius ꝓuiſio eſt præſerēda,ex clara diſpoſitione,c.ſi a Sede Apoſtolica.de Prçb.in 6.nec obſtare decretū irritans poſitū in grana Apoſtolica, quod inficit poſſeſſionē,& aufert illi omne ſomētū iuris,c.ſi eo tēpore,de elect.in 6.cū alijs;& ſic omnino inficitur & euacuatur poſſeſſio prouiſi ab ordinario poſtea capta, vt colligitur ex Put.dec.4.de Præb.& Mol.8.de Præb.in fi.Socin.conſ.67.nu.7.lib.3. Rebuſ.de Paciſ.nu.299.quia hęc limitatio nō placuit Dñis ex dec. Put.125. lib.1. Sarnē. 32.Simon.6.per conſ.Butr.87.lib.7.& Cald.7.de Præb. quia Prioritas poſſeſſionis arguit Prioritatem tituli, & poſſeſſio ſuperueniēs retrotrahitur, & decretū irritās ſequitur naturam gratiæ, & inficit poſſeſſionē, quatenus gratia Apoſtolica ſit anterior. Nec obſtaret ſubrogationem gratioſam, quia ea non transfert poſſeſſionem realem,& actualem, Mohed.dec.11.de reſtit.ſpoliat.& diſpoſitio d.c.ſi à Sede Apoſtolica, videtur fundata in vera & reali poſſeſſione,&c.& tradit Gonçalez d.nu.56.

Nu.450.ibi,Gloſ.34.n.2. Aceued.conſ.7.& late Alex. Mon.de opt.c.3. q.3. & c.8. q.1.a nu.6.Gratian.diſcept. forenſ.c.52. nu.7. Rota in Lucana optionis domus, 24. Ian.1607.coram D.Mançanedo.

In fin.ibi,& 94. Azeued.ſupra nu.5.& 6.

Num.451. ibi,nu.6.Alexan.Monet.d.cap.3.nu.43.& d.cap.8.num.14.

In fine,& quando eſt motu proprio,Alex.Moneta d. cap.8. num.16.

Nu.452.in fin.quæ deciſ.eſt in nouiſ.Farin.642.

Nu.454.& nouiſſime in vna Hipporeg.can.17.Iunij 1605.coram D.Māçanedo fuit reſolutum,&c.R.optio.

Nu.454. ibi, Reſoluerunt, vt dicitur in dec.tamen ibi in fine poſt relationē factā S.Pontifici Greg.XIII. teſtatur ita fuiſſe per eum additum, vt per Gratian.diſcep.forenſ.d.c.52.nu.8. Et licet Anaſ.Germ.ſupra dica, per renouationem regularium non interrumpi cōſuetudinē; quia ad eius interruptionē requiritur, quod interueniat actus illi contrarius, quam rationē forte procedere vbi in regulis cancellariæ non adeſſet expreſſa derogatio,& ampliſſima earum conſuetudinum optandi, ait Alexan. Monet.d.cap.3.nu.75.

Nu.458.ibi, Quā vide,& quod vacantibus canonicatibus in menſe reſeruato, non fiunt optiones domorum illis annexarum,fuit dictum in illa Lucana optionis domus 24.Ian.1607.corā D.Māçanedo,& 13.Mart.1609. vbi dicitur intelligi, etiam ſi non ſint perpetuo & inſeparabiliter annexæ, ſed male.

Nu.459.ibi,&c.vt in dec. Pacifici,178. Sed obiter hic videre oportet, ad cōſuetudinē optandi quanti temporis ſpatiū requiratur. Et breuiter dicēdū eſt,quod quādo mutatur titulus, ſeu beneficiū, aut Canonicatus], optio eſt cōtra ius, & ſic requirūtur quadraginta anni ad inducēdā talē cōſuetudinē, Calder.conſ.3.& 7.de conſuetud. Rota dec.6. de cōſuet.alias 460. in nouis, Bellam.dec.1. & 63. Caſſad.deciſ.7. de Præb.Put.201.lib.2.Mohed.de conſuet. Millis in reper.verb.conſuetudo optādi, Fel.in c.ſtatuimus.de maiorit.& obed.nu.2. Prob.ad Monac.c. fi. de conſuet.in 6.nu.28.Gigas de penſ.q.63.n.7.Roch. in c.fi.de conſuet.ſect.3. nu.29.& 36.Franciſ.Marc.dec. 1270.p.1.P.Greg.de beneſ.c.39.nu.4. Alex.Mon.de optione c.2.q.2.à nu.15.& Gonçal.reg.34.nu.13.& 14. Secundū quos optio iſta eſt contra ius, tribus,aut quatuor rationibus. Primo,quia eſt contra ius, ꝙ qs ſibi ipſi conferat,

ferat, aut ſe præſentet, vel eligat, c. cum in iure, de elect. c. fin. de inſtit. c. per veſtras, de iure patron. & ibi notat. Secundo quia eſt contra Concilium Turonẽ. prohibens permutationem Præbendarum propria authoritate, vt in c. maioribus, de Præb. & c. quęſitũ, de rer. permut. Tertio, quia per optionem datur ius ad beneficia vacantia, contra c. 2. de conceſ. præb. & c. deteſtanda, eod. in 6. vbi probibetur ius ad vacantia etiam incerta, & in cõmuni.

Quando vero non mutatur titulus, ſeu Canonicatus, ſed ſolum Præbenda, ſeu portio temporalis, vel domus, quia nõ optatur nouus titulus, ſeu Canonicatus, ſed primo retento optatur Præbenda, ſeu portio temporalis, vel domus, prout requiritur fieri, vbi eſt optio Præbendarũ, dictum eſt ſupra 1. p. c. 5. nu. 183. optio non eſt contra ius, & ſic iſta conſuetudo optãdi inducitur decennio, gl. in d. c. fi. de conſuet. in 6. verbo conſuetudo, per illum tex. qui de hac conſuetudine optandi Præbendas loquitur, ſequuntur ibi Archid. nu. 1. Io. Andr. nu. 4. Butr. 6. Anchar. verſ. opponitur, & verſ. fi. Dominic. nu. 7. & 10. Franc. nu. 5. & 6. & Prob. nu. 28. & 34. Oldrald. conſ. 285. nu. 3. Rota Bellam. Caſſad. Put. Mohed. Millis, Fel. Gig. nu. 6. Roch. Franc. Marc. Pet. Greg. Monet. & Gonçalez nu. 12. vbi ſup. & Duennas reg. 139. Viuius in commun. opin. verſ. conſuetudo rationabilis, & alij. Similiter etiã ius optandi Præbendas poteſt induci ſtatuto, quia vt diximus, non eſt contra ius, gl. d. verb. cõſuetudo, ad finẽ, quam ibi ſequuntur Doctores, Domin. nu. 7. Franc. nu. 6. in fin. & alij, Millis verb. cõſuetudo, & ſtaturum, Gig. d. q. 6. num. 4. Io. Nicol. Delphin. de iure patr. lib. 2. 16. q. nu. 157. & Alex. Monet. d. c. 12. q. 3. a nu. 49. poteſt enim Epiſcopus facere ſtatutum de optãdo in Eccleſia, Butr. in c. 6. de conſuet. Quoad beneficia tamen ſpectantia ad eius collationem, ſecus in alijs, ne facto Epiſcopi aliorũ ius lædatur, Millis ibi, Gig. num. 5. & Moneta 50.

Quando vero mutaretur titulus, ſeu canonicatus, aut beneficium, quia optarẽtur Canonicatus, ſeu beneficia, non poſſet induci ſtatuto ius optandi, cũ ſit contra ius, vt diximus: & Epiſcopus, ſeu alius inferior nõ poſſit facere ſtatutum contra ius canonicũ, c. quod ſuper his. de maior. & obed. Clem. ne Romani, de elect. cum alijs, & pro regula tradunt Roman. in l. 1. ff. de iuriſd. omniũ iudicũ, Lapus alleg. 20. Pauin. de offic. & poteſt. capit. ſede vacante. 6. q. 1. p. nu. 7. Alber. de Roſat. de ſtatut. 1. p. q. 7. Felin. in d. c. quod ſuper his. à nu. 2. Roch. Curt. in d. c fi. ſect. 3. à num. 7. Enric. Bott. de ſynod. 3. p. art. 1. & 3. & 8. concl. a nu. 36. Duennas reg. 250. Craſſ. conu. lib. 1. c. 17. q. 4. & Monet. ſupra nu. 53. & de diſtrib. p. 2. q. 13. à nu. 1. & alij: quamuis ipſe Moneta d. c. 2. a nu. 55. in propoſito contra teneat, nempe poſſe fieri ſtatutum per Epiſcopum de optione, etiam quæ ſit contra ius: quia Epiſcopus poteſt ſtatutũ concedere contra canonem, & Eccleſiæ ſuæ præiudicare, quando agitur ſolum de iure quærendo, Felin. d. c. quod ſuper his, nu. 5. ex c. cum dilectus. de conſuet. & communi doctrina, quod Prælatus poteſt præiudicare Eccleſiæ in quærendis, & quod hic agatur de iure quærendo patere, tum exemplo d. cap. cum dilectus, tum quia quod Epiſcopus conferat, pendet a futura vacatione: item, quia valet ſtatutum Epiſcopi & clericorum contra canones, quando diſponit in materia, in qua poteſt induci cõſuetudo canone ſpecialiter permittente, vt voluit Alex. conſ. 106. verſ. ergo probatur lib. 2. cum Feder. de Sen. conſ. 17. nu. 10. & c. ex par. 3. de verb. ſignific. iuncto c. certificari, de ſep. licet eos, inquit, aliter intellexerint, & male, Fel. d. c. q̃ ſup̃ his, nu. 10. & Curt. d. ſect. 3. nu. 24. & id eſſe in caſu noſtro: nã tex. in d. c. fin. de conſuetud. in 6. expreſſe approbat conſuetudinẽ optãdi.

Sed eius ſententia mihi non placet, quæ re vera eſt cõtradictam regulã, nec faciunt illę limitationes; nã quantum ad primam, quod Epiſcopus poteſt ſtatuere cõtra canonem, & Eccleſiæ ſuæ præiudicare, quando agitur de iure quęrendo, ea non eſt vera in ſtatuto generali, per quod præiudicetur iuri quærendo Eccleſiæ, & ſolũ procedit in ſtatuto particulari facto in fundatione Eccleſię, vt in d. c. cum dilectus; nec per ſtatutum generale poteſt Prælatus præiudicare Eccleſiæ in quærendis, ſed ſolum in caſibus particularibus, in quibus nulla ſit prohibitio à iure. Ita Roch. ſup. nu. 15. & cum eo idem Moneta d. q. 13. nu. 10. & 11. & ſentit Bott. ſupra nu. 54.

Præterea probibitio optionis, per quam mutatur titulus, ſeu beneficium, non fundatur in iure quæſito, vel quærẽdo; nec rationes aſſignatæ, ex quibus diximus eſſe cõtra ius, in eo nituntur, vt patet; vnde hic nõ agitur de iure quærẽdo, nec poteſt applicari d. limitatio, eſto eſſet vera, etiam in ſtatuto generali, quantum ad ſecundã limitationem, quod valet ſtatutum contra canones, quãdo diſponit in materia, in qua poteſt induci cõſuetudo, canone ſpecialiter permittente, probabiliſſime eã reprobat Felin. d. nu. 10. & etiam Curtius d. nu. 24. aliter intelligens Alexandrũ, & Cald. per eum relatum, voluit dicere Federic. nempe, quod loquatur de ſtatuto facto poſt conſuetudinem contra ius, quod iam erat ſublatum per conſuetudinem. Quæ intelligentia non eſt bona, vt patet ex ipſo Alexã. d. loco; nec pro d. limitatione facit d. c. ex parte 3. nam ſtatutum, de quo ibi, non eſt contra ius, immo iuri conforme, vt cum Dom. ait Fel. d. num. 10. & præcedenti, cum non ſit in eo ius certum, ſed ſtetur conſuetudini, vt in d. cap. certificari, & in c. requiſiſti, de teſtam. & contra dictam limitationẽ facit, quod licet conſuetudo contra ius ſit ſpecialiter à iure approbata, debet eſſe præſcripta & quadragenaria, iuxta tradita per Domin. nu. 8. & Frãc. 5. in d. c. fi. de cõſuet. in 6. & in propoſito de optione contra ius docet ipſe Monet. d. c. 2. n. 18. & 19. ergo non valet ſtatutum contrarium: nam in his quæ non poſſunt induci ſtatuto, non eſt neceſſaria conſuetudo præſcripta, ſed ſufficit decennalis.

Rurſus in d. c. fi. de conſuet. in 6. non approbatur cõſuetudo optandi contra ius, quia ibi ſolũ agitur de conſuetudine optandi Præbendas, quæ non eſt contra ius, vt diximus; & ſic d. limitatio quando eſſet vera, non poteſt hic applicari.

Et ita conſultus reſpondi ſtatutũ Eccleſiæ Hiſpal. factũ a capitulo ſede vacante. anno 1581. de optãdis Canonicatib. vacantibus ſede vacante in mẽſibus ordinarij ipſius c. per canonicos antiquiores habẽtes ſuos canonicatus & præbẽdas pẽſione grauatos, eſſe cõtra ius, & ſic nõ valere nec potuiſſe fieri a d. capit. ſede vacãte, quia in eo non agitur de optione Præbendarũ, ſed canonicatuũ: diſponit enim, quod canonicatus vacãs optetur per canonicũ antiquiorẽ, & ſucceſſiue per alios canonicatus vacãtes per optionẽ, & ſic de optione, per quã mutatur titulus & canonicatus, maxime cũ dicat per talẽ optionẽ canonicus optãs nõ perdat antiquitatem ſui canonicatus, ſed maneat in ipſa, mutãdo ſolũ chorũ canonicatus optati. Quæ verba eſſent ſuperflua, ſi nõ mutaretur Canonicatus, ſed Præbenda, vt alias in vna Salamant. dixit Rot. dec. 411. p. 1. diuerſ. nu. 2. nec mutaretur chorus. Et quod in d. Eccleſia Hiſpal. per optionem mutetur titulus, conſtat etiam ex eo, quod in ea, ſicut communiter in Eccleſijs Hiſpaniæ, eſt certus numerus Canonicatuum, & etiam Præbendarum correſpondens numero Canonicatuum, ita quod tot ſunt Prębendæ, quot canonicatus; ſed non eſt diſtinctio, nec inæqualitas Præbendarũ, ſed omnia bona & reditus ſunt capituli & menſæ capitularis, & quotannis diuiduntur inter Canonicos ęqualiter, ſecundum quod vnuſquiſq; lucratus eſt, reſedit. Et ſic non poteſt optari, & mutari Præbenda, niſi mutato canonicatu & titulo; & de his Præbẽdis loquitur. d. dec. 6. de conſuet. in nouis, verſ. aliquæ ſunt Prębẽdæ, in quibus eſt

bus eſt certus numerus canonicatuū, dicens, ꝙ in huiuſmodi Eccleſijs nō poſſet introduci cōſuetudo optandi, cùm nō ſit diſtinctio præbēdarū, & inter portiones quę fiunt de bonis adminiſtratis, nō ſit vna melior alia, & ſic non cadat electio, neque optio, vt etiā dicit Moneta d. c.2.num.16. Sed ratione grauaminis penſionum rectè poſſet cadere, & dari optio in huiuſmodi canonicatibus & præbendis, vt habens canonicatum & præbendā penſione grauatū optaret aliū liberum, ſeu minus grauatū, & ſic liberaretur à penſione, quod erat intētum dicti ſtatuti Hiſpalen. Quod certe non cōſequeretur, ſi ſolū optaretur præbēda nō mutato titulo & canonicatu, iuxta ſupra d.cap.5. 1. p.nu.183. & conſequenter ſtatutum eſſet etiam nullum, tanquam erroneū, ad l.ſi per errorē, ff.de iuriſd.omn. iudic.l. nihil conſenſui tā contrariū, §. nō videtur.ff. de reg.iur. & deciſ.14. Cęſaris de Graſſ.& quòd aliàs dicitur ſupra 3.p.c.2.nu.241. Mutando autē titulum & canonicatum, vt erat neceſſarium ad effectū, optio eſt contra ius, & conſequenter ſtatutum non valet ex defectu poteſtatis ſtatuentium, vt dictum eſt.

Nu.461 ibi, Ac ſi perſonaliter reſiderent, vt cēſuit S. Congreg. Concil.in declaratione ſequenti, Cū vacaſſet ſimplex beneficiū i parochiali Ecc. B.Marię de Caſtillo, & Epiſcopus à ſua Eccleſia abeſſet, Sebaſtianus Gonçal. illud a Sāctiſſimo ipetrauit: verū Epiſcopus habita vacationis notitia idē beneficiū alteri cōtulit. Quærebat prouiſus a Sāctiſſimo, an collatio Epiſcopi abſētis eſſet valida, eo prętextu, quod ſi illis tribus mēſib⁹, quibus ꝑ Cōcilium licet abeſſe, habeatur pro pręsēte, & gaudeat beneficio alternæ. Cōgreg. cēſuit, Epiſcopū illis tribus mēſibus abſentē haberi pro præſente. Et fuit reſolutū, &c.

Nu.463.i fine. Cōtrariū tamē videtur Papa declaraſſe in iſta cauſa, vt in ſequēt. declarat. S.Congreg. Cōcil. Epiſcopus Egitanen. dubitauit, an Epiſcopus abſens ex cauſa à Cōcilio approbata fruatur alternatiua, quā Sanctiſſimus cōceſſit perſonaliter reſidētibus dūtaxat. Cōg. Cōcil. innixa præcipuè reg.cācellarię Pij V.1. Mart.anno 6.cēſuit frui; referēdū tamē ad Sāctiſſimū, qui audita relatione Cōgreg. declarauit ſe intelligere, vt nō fruatur Epiſcopus alternatiua, quando abeſt etiā ex cauſa à Cōcilio approbata, idque ad tollēdas lites, quę oriri poſſent ſuper hoc articulo, quæ cauſa ſit approbata vel ne.

Nu.469.ibi, Papæ, &c. Leo i theſ.for.Eccl.c.18.n.4.

Nu.467.ibi, 1573.& ſequitur Moſcon.de maieſt. milit. Eccleſ.lib.1.par.3.cap.2.pag.443. Flam.nu.85.& 58. in fin. ſequitur Gratian. diſcept.forenſ. cap.166.nu.13.

Nu.468.licèt etiam contrariū teneat Leo in theſ.for. Eccleſ.c.18.nu.9.& in d.deciſ.dicitur, non facere in contrariū verba reg.ibi, quandiu apud Eccleſias, aut diœceſes ſuas, &c. quaſi qui prope dięceſim eſt, apud dięceſim verè eſſe dicat, l.penes te. 63.l.is apud te. 143. ff.de verb. ſignif.quia illa dictio, apud, eſt inteligenda, id eſt, intra & exponitur pro, in; vt latè per Rebuf.& ita ſunt intelligenda hæc verba, per ſubiectam materiam.

Nu.472.vt in deciſ.897.nouiſ.Farin.in qua etiā cauſa eſt alia deciſ.898. & in Egitan.ſchol.14.April.1603. & in Tiraſonen.cap.12. Nouemb.1607. coram D. Scoto.

Nu.478.Quæ deciſio Taraconen.eſt 359. nouiſſimarū Farinacij, & Maioricen.613. & fuit cōfirmatū in d. Maioricē.Sacriſtiæ corā eodē D.Pāphilio 16 Decemb. 1602.& dictum in Calagurr.canonicatus 20. Iun. 1605. corā D. Lancellotto, & in Ferrarien.prioratus 17.Mar. 1608.coram D.Penna, & ſimiliter in cauſa Tarraconē. parochialis 4. Febr. 1604.coram D.Lita fuit reſolutum, refertur infra 6.par.cap.3.nu.33.

Nu.479. In cauſa tamen Nauarren. can.1. Decemb. 1608.corā Iuſto fuit reſolutū, quòd ex vnica collatione facta ab Epiſcopo de canonicatu vacāte in mēſe Februarij, alternatiue nō acquirit poſſeſſionē, nec eſt ei dandū mandatū de manutenendo contra capitulum; cum Februarius ſit menſis Papæ, ſi non intrat alternatiua, &c.

Nu.501. ibi Caurien.& in Bracaren.beneficij 3.Martij 1603.coram D. Ludouiſio.

Nu.502.ibi, Id probet, & ſic fundans ſe in alternatiua, etiam ſi ſit reus & poſſeſſor, debet probare dictam reſidentiam, contra Gonçalez ibi.

Nu.503.fi.ibi, Poſt vacationē, & ſupradicta confirmatur ex deciſ.Rotę in cauſa Ilerdē.portionis 2.Iun.1606. corā D.Pēna, vbi fuit reſolutū, quòd ad excludendā reſeruationem menſis Aprilis non obſtat dicere, quod Epiſcopus acceptauerit alternatiuā, quia nō ſufficit ſola acceptatio, niſi ſimul probetur, quod Epiſcopus reſidebat vt fuit reſolutū in Sulmonen.canonic.3. Maij 1583.corā Cantucio, etiam ſi excipiens de alternatiua ſit reus & poſſeſſor: nā cum actor probauerit ſuam intentionem, præſtando vacationem in menſe April. qui regulariter eſt reſeruatus, non tenetur probare ea, quæ sūt de exceptione, vel replicatione rei, Oldrald.conſil.229.num.3. Nec obſtat præsūpta probatio reſidentiæ, quam Epiſcopus de iure facere tenebatur; quoniā cum actor ſuā intentionem ſufficienter probaſſet, nō ſufficit reo illam reddere turbidā per præſumptionē, ſed opus erat, quod plenè & cōcludenter illam elideret, & ſuam exceptionē probaret, in qua reus dicitur actor, Bart.in l,admonendi de iur.nu.10. Ferret.conſil.106.in fin. Ægid.deciſ.617. incip.Sic executor. Et quòd ad alternatiuā debeat probari reſidētia Epiſcopi in diœceſi, fuit etiā dictū in cauſa Ferrarien. prioratus 17. Martij 1607. corā eodē Pēna, vbi quod ex prouiſione Epiſcopi apparebat de pręsētia.

Nu.510. in fin.& Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.9.

Nu. 511.ibi, nu.471. dic 472. in fin. & apparet ex deciſ. Rot.in cauſa Elnen.præceptoriæ 14.Maij 1610.corā D.Penna, vbi fuit reſolutum, &c. R.beneficij ſtatus.

Nu.514.quem ſequitur Perez de Lara de anniuerſ.& capell.lib.2.cap.10.num.10.

Nu.525.ibi, De ordin.horologij, iuxta id quod aliàs ait Ouādo in 4.diſt.9.pro p.11.& Emman. Rodr.in addit.Bull.Cruc.§.n.8.ſtantibus verò pluribus horologijs parochię, ſeu vicinę, aut per quę cōmuniter ibi regūtur, applicari poteſt doctrina Bobadillæ in Politica lib.5.c. 2.nu.25.de horologijs, vt ei potius ſtandum ſit, quando hora vnius ſonuit, aliorū vero non, dicentis intereſſe, an res, de qua agitur, fauore digna ſit, an odio, nā in his, quę fauoris ſunt, ſtandū erit, inquit, horologio, quod propitium fuerit cauſæ fauore dignæ: in cauſa vero odioſa cōtrarium ſequemur, quia odia reſtringi, fauores ampliari conuenit, cuius ſententiam refert Parlad.lib.3.q.9.n.10. & quādo duo tantū extant horologia, veriſſimā putat; at ſi multa extent in oppido horologia, idē quod de teſtibus pronuntiandū eſſe putat, vt ſequamur fidē illorū quæ numero vincunt, & certiora eſſe ſolent quā alijs; Bobadilla loquitur etiam, vbi multa extent horologia & hora vnius ſonuit, reliquorum vero non.

Nu.540.ibi, Cap.2.de præbend.in 6. Ex etiā beneficia vacātia in curia, in quibus nō intraret reſeruatio d.c.2. vt quia vacarent per obitum non curialium, vt ſupradictum eſt nu.83. non includuntur in reſeruatione huius reg. Ex quo eius verba ſunt cōcepta de beneficijs vacātibus extra curiam, & reſeruatio nō eſt extendenda, iuxta ſupra dicta n.67.quāuis Rot.in cauſa Aſiſien.beneficiorū 7.Maij 1607. coram D.Sacrato voluerit reſeruationē huius regulę capere beneficia vacantia in curia, & in cadē coram eodem 18. Iun.eiuſdē anni fuit dictū, quod id videtur pati dubietatē ex dictis verbis, licet aliquibus videretur mentē Papæ, & rationē expreſſam in reg. poſſe deſeruire, quādocūque, vt ibi prætēdebatur, nō intrarēt reſeruationis alias factę ſuper beneficijs vacātibus in curia, ne ſcilicet ſint nimis reſeruata beneficia, in quibus

bus cadit maiõr ratio reſeruandi, quam alia.

Nu.542.& 543.vbi allegatur Gonçalez gl.13.die 14.

Num.543.ibi, ex nu.33.Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.9.& fauet Gratian.diſcept.forenſ.c.159.nu.4.

Nu.550.& Villar del patronado de Calatayud 6.p.dicens, quod in beneficijs non numeratis non cadit deuolutio, nec poſſunt impetrari.

Nu.552. & Zauallos lib.4.q.1.ſeu 897.nu.535.

Nu.553.& Caued.de patronatib.Regiæ coronæ Luſitaniæ c.1.nu.11.Vgolin.de offic.Epiſcop.c.51.nu.3.& Leſſius de iuſt.& iur.lib.2.c.34.nu.18.& 20.

Nu.554.refert & ſequitur Genuen.in praxi c.100.nu.6.idem in Vliſbonen. Prioratus 1.Febr.1602.coram D. Sacrato infra relata, nu.560.

Num.555.ibi, art.11. nu.12. ſequitur Azor.2.p.lib.5. cap.28. quæſt.2.

Ibi, nu.2. & in vna Abul. Capellaniæ 17.Maij, 1600. corã D. Seraphino, vbi Dñi cenſuerunt, Standũ eſſe in deciſis alias corã eo in dec.adducta.7.p. c.1.nu.101.quæ eſt videnda. Neq; obſtare quod dicitur, monachũ tranſlatum de vno monaſterio ad aliud ſecũ detuliſſe iura ſua ad ſecũdũ monaſteriũ, quia hoc procederet, ſi eſſet trãſlatus ad monaſterium diuerſi ordinis, ſecus ſi ad monaſterium eiuſdem ordinis, vt colligitur, ex gl. in verb.canon, in c.cũ ſingula, §.prohibemus.de Præb.in 6. Abb. in c.quod à te, nu.8. de cler.coniug.& cum bona & iura monachi ingreſſi monaſteriũ, ſpectẽt ad monaſteriũ authen.ingreſſi, C.de ſacroſan. Eccl.etiãſi nõ ſint duratura poſt obitũ monachi, vt p Bar.& Iaſ.ibid.ex perſona ſua nõ poterat monachus pſentare, ſed faciẽda erat nomine monaſterij, nõ autẽ nomine pprio, nec poſſe ſuſtineri p ſẽtationẽ ratione bonę fidei, qa pterquã q bona fides excuſat tãtũ, vt quis nõ amittat, non autem vt quis acquirat ea, ſatis excluditur ex denegatione Generalis, cui creditur tanquam viro in dignitate conſtituto, & de re ad ſuam religionẽ ſpectante.c.nobiliſſimus.97.diſt. Caputaquen.deciſ.245.p.2.Creſcent.5.de fide inſtrumen.&c.

Ibi, Ergo ipſum eſt Eccleſiæ, ſequitur. Azor. d.q.2. quamuis contra teneat Cabedo.d.c.5. nu.4.

Nu.558. ibi, c.4. n.197.& cõducit dec.Capur.204.p.3.

In fi.& facit ad prædicta animaduerſio, ſeu additio in adnotationẽ cõſilij Nauar.1.de cõſtit.q.9.quę ait, & certe cũ proceſſus bullæ feratur potius in modo præcepti, quã legis, & ſẽtẽtia excõmunicationis pluribus in locis feratur cõtra illos, de quib. Papa certo ſcit quòd nolunt eius mãdata recipere, non põt dici illã ferri ſub conditione, ſi acceptetur, & cũ ſingulis annis renouetur & ferãt, vix põt accõmodari id, quod dicitur de lege nõ recepta.

Nu.560. idem etiam tenuit Rota in vna Vliſbonen. Prioratus 1.Febr.1602.corã D.Seraph.vbi fuit reſolutũ, quod iuſpat.&c. R.reſeruatio, & nouiſſime idem tenuit Rot.in vna Mileuitana beneficij S.Marci 14.Nouemb. 1605.corã D. Pẽna infra relata, nu.570. & in Eugubina prępoſiturę, 3.Mar.1606.coram D. Ludou. ibi adducta.

Nu.561. & ſum. Bullar. Quarant. verb.beneficiorum reſeruat. in addit.lit.A. & Perez de Lara de anniuerſ.& Capell.lib.2.c.10.nu.9.& nouiſſime Zauallos loquẽs de beneficijs patrimonialibus, eaque confundens, & inuoluens cum beneficijs iuriſpatr. laicorũ lib.4.q.1.ſeu 897. ex num.438.& principaliter, nu.479.& a nu.523.

Num.566.ibi, ponit, & etiam Zauallos ſupra nu.523.

Nu.567. Sine clauſula, quorum tenores, quæ tamen iam adeſt in reg.a tempore Pauli V.

Nu.568. ibi, Conſtat, ex Calepino, & alijs Dictionarijs verb.collegium.

Nu.570. & iſta tertia ratio eſt melior & præcipua ad defendendum dictum indultũ à derogat. reg. nã prima & ſecunda deſumpta ex d.dec. Meliten. ſeu Mileuitana beneficij non eſt firma: etenim in ead. Mileuitana beneficij S.Marci, 14.Nouem.1605.coram eodem D.Penna Domini receſſerunt ab illa deciſione facta coram eo 20. Iun.1594.& factis coram Groperio 27.Octobr.1561.& 25.Februarij 1562.& tenuerunt, &c.R.reg.reſ.8.menſ.

Quæ deciſio fuit confirmata in vna Eugubina præpoſituræ.3.Mar.1606.coram D.Ludou.vt in ſeq.dec.114.

Et certe illa verba, Quibuſuis perſonis & collegijs, videntur cõprehendere vniuerſitates, ſeu cõmunitates: nã quãuis proprie & ſtrictè non ſint collegia, tamẽ large & improprie collegia dici poſſunt, & dictio quibuſuis, ſeu quibuſcunq; comprehendit impropria, & quæ alias nõ venirent, Tiraq.de retract.lignag.gl.7.§.1.à nu.20.Hippolyt. de Marſilijs in l.vnius, §.cogniturũ, ff. de quæſt. a nu.33. Mexia in pragm.frum. in verb.Qualquier. fol. 131. Azeued.in l.4.tit.17.lib.4.recop.n.5.& 6.cũ alijs, vt dixi ſup.1.p.c.5.nu.97.& confirmatur: nã illa verba, quibuſuis perſonis & Collegijs, videntur poſita ad cõprehẽdendũ perſonas veras & particulares, & perſonas fictas & cõmunitates. Nec refert, quod indultũ ſit fauore eligendorum: nã illa verba quibuſuis perſonis & collegijs conceſſa, ſunt ita ampla & generalia, vt cõprehẽdãt etiã indulta conceſſa eligendis, ſeu eorum fauorem; maxime cum eorum fauor principaliter conſiſtat in eo, quod beneficia ipſis conferantur: quod non tollitur per reſeruationem, vt dicitur in dictis deciſionibus.

Nu.571. ibi, ad 6.nu.2.Cabedo de patronatib. Regiæ coronæ c.2.n.5.& c.53.a n.2.& n.8. Alex.Mon.de opt.c.3. nu.83. Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.25.nu.8.Azor.2.p. lib.6.c.vlt.quæſt.7.Zauall.lib.4.q.1. ſeu 897.a num 438.

Nu.572. Alex.Monet.d.c.3.nu.84.Azor.d.lib.6.c.23. q.2. & Leſſius de iuſt. & iur.lib.2.c.34.nu.36.

Nu.573.poſt Zerolam, & Leſs.d.c.34.nu.42.

Nu.574. ibi, Referunt, Caued.d.c.2.nu.5.Alex.Mon. d.cap.3.nu.88. & Azor d.lib.6.c.vlt.q.7.

Nu.575. ibi 304. diu.& in d.Compſana, vbi agitur de iur.patr. Comitum Compſæ.

In fin.Caued.deciſ.35.nu.7.& Azor.d.lib.6.c.23.q.3.

Nu.579. Facit deciſ.Rot.in Firmana Altaris de Dorijs 15.Februar.1610.coram D.Marcomontio infra relata cap. vlt.nu.91.

Nu.580. ibi, a nu.566. Quãuis cõtrariũ tenuerit Rot. in cauſa Compſana iuris patr.3. Decem.1604.coram D. Lita, nẽpe, beneficia iuriſpatr. ex priuilegio cadere ſub regula reſeruatoria 8. menſium, nõ obſtante quod Papa decreuit huiuſmodi iuſpatr. cenſendũ eſſe perinde ac ſi eſſet ex dotatione & fundatione, & cum alijs clauſulis ampliſſimis, quia ex eiſdẽmet verbis, inquit, cõuincitur illud non eſſe ex dotatione, aut fundatione, ſed ex priuilegio & gratia Papæ, qui ita diſpoſuit, & noluiſſe Congreg. Concil. & tenuiſſe Rotã in cauſa Plac.de Mirabel corã Orano, vt in dec.& declarationibus per nos adductis, infra c.9.n.117.& ſeq. Sed illæ declarationes & dec. Plac. loquuntur ad aliũ effectũ nẽpe reuocationis iuriſpatr.per Concil.c.9.ſeſſ.25.de refor.ſecus eſt in propoſito, in quo ſuppoſito quod ius patr.licet ex priuilegio ſit validum, vt quia ſit conceſſum, ſeu reualidatũ poſt Concilium, vel alias, non debet cadere ſub reſeruatione, ſtante illa clauſula, quod cenſeatur ex dotatione & fundatione, ex dictis, & ita videmus ſeruari indulto Ducis Albæ, qui Papa ſciente & patiente præſentat ad beneficia vacãtia in menſibus reſeruatis, ad quos eſt reſtrictum indultum, vt infra nu.648.

Nu.581.ibi, Nu.578.& in d.Compſana iuriſpatr.23. Ian.& 3.Decẽb.1604.corã D.Lita, vbi dicitur, quod ad cognoſcendũ an fuerit cõceſſũ ex cauſa oneroſa, debet ſpectari & perpendi quod impenſũ fuit, an ſcilicet illud æquiualeat, & commenſuretur conceſſionis alias enim iudicari potius debet ex mera gratia quam ex cauſa oneroſa, &c. Et alias in vna Comẽ.iuriſp. 8.Iun.1601. corã Seraphi-

Digitized by Google

raphino fuit dictum, quod nõ dicitur cauſa oneroſa, vbi expenſa non correſpondat valori rei: & ſic priuilegium iuriſpatr. non poſſe dici ex cauſa oneroſa.

Nu.582. poſt hos Alex. Monet. d.c.1. de opt.n.85. Piaſec.p.2.c.5. nu.8. Azor.d.lib.6.c.vlt.q.7. & Zauallos lib. 4.quæſt.1. ſeu 897. à nu.546.

Poſt Gerund. coram Seraphino, vt in dec.540. nouiſ. Farin. & fuit confirmatum in eadem 3. Decem.1601. & 19. April.1602. coram D. Lita, vt in deciſ.541.

Nu.583. & ſequitur Zauall. ſupra à nu.553.

Nu.591. poſt Tertio ampliatur, vt beneficia iuriſpatr. laicorum, ſeu mixti, non comprehendantur in reſeruationibus, nõ ſolũ quoad tollendam patronorũ pręſentationẽ, ſed etiã quoad inſtitutionẽ, quæ etiam non cenſetur reſeruata Papæ, & ablata ordinarijs, vt per Couar.d. c.36. præſt.n.5. quẽ ſequũtur Leſſ.lib.2.c.34.nu.37. Azor d.lib.6. c.vlt.q.9. contra gl. reg. Cancell.40. ad fin. cuius opinionẽ probant ipſi in Epiſcopatibus, Abbatijs, Prioratibus, Decanatibus, & alijs dignitatibus, quę Summo Põtifici reſeruantur, per reg.2.& 3. Cancel. in his etenim laici patroni vtuntur præſentatione, & eam exhibere tenentur Romano Pontifici, non Pręlatis inferioribus; at in beneficijs minoribus præſentatio fieri poteſt ordinario, & quod ita eſt vſu receptum, &c. Sed certe gloſſator ibi ſolũ loquitur de Epiſcopatibus: & ita eum allegauimus ſup.nu.220. & contra Couar. & ſequaces verius exiſtimo, quod non ſolũ in beneficijs minoribus, ſed etiam in decanatibus & alijs dignitatibus, quæ reſeruãtur per reg.3. præſentatio fieri põt ordinarijs, & ab eis fieri inſtitutio; & eorũ ſententia ſolũ habet locũ in Abbatijs, ſeu prioratibus, & alijs dignitatibus cõſiſtorialibus, quę per conſiſtoriũ prouideri ſolent; & in dignitatibus exẽptis ab ordinarijs, in quibus quemadmodũ in Epiſcopatib. præſentatio eſt facienda Papæ; & ita potius eſt vſu receptum. Vnde conuincitur, quod indiſtinctè & abſolute ait Zauall.lib.4. q.1. ſeu 897. nu.556. male allegans Couar. ſupra quod licet beneficia iuriſpatronatus laicorum non comprehendantur in reſeruatione, illud eſt intelligendum quoad tollendam præſentationẽ patronorum; ſecus vero quoad inſtitutionem, quæ Pręlatis competit.

Num.592. ibi, 282. num.8. Leſſius d.lib.2.c.34 nu.18.

Nu.593. in fine, Tuſch.concl.619.lit.1. Vgol.de offic. Epiſc.c.51.nu.3.& Leſſius d.cap.34 nu.18.

Nu.594. poſt Lamb. Prob. ad Monach. in rubr. de iur. patr. in 6.nu.1. Roſ.deciſ.566. nouiſ. Farin. nu.2.

Nu.601. ibi, Hiſp.§.3.2.dub. Roch. de iure patr. verb. in Eccleſia q.4. & Lamb.1.p.1.lib.q.15.2 nu.11. Pereira in l. ſi curatorem habens. verb. minoribus. num.63. poſt Corn.conſ.57.lib.3. Farin. in praxi crimin.1.part.q.28.à nu.36. Vgol. de offic. Epiſc. c.14.§.4.nu.7.& §.7. ad fi.& Suar. de relig.1.tom. tract.3.lib.4.c.27.nu.11.

Ibi, Maſcard. de donat. nu.8. Farin. ſupra, tract.2.lib. 3.cap.9.num.9.

In fi. q etiã nouiſ. dicit Io. Gut. de gabel.q.95.à nu.1.

Num.602. ibi, C. de ſacroſ. Eccleſ. facit c.ſi. de teſtam. vbi Abb.nu.3.& Dec. in c. Eccleſia S. Mariæ de conſtit. nu.27.& 28. ibi nu.24. Molina de contractib.diſp.574. verſ. nouiſſimæ autẽ Eccleſiæ, Suarez d.nu.11. Torre de de relig.q.100.art.4.diſp.3.& Valençuela Velazquez in defenſione monitorij Pauli V.p.1.num.49. dicens, quod Hoſpitalia Eccleſijs in fauorabilibus æquiparantur, & & piæ cauſæ non ſubſunt laicis. Et Magiſter ſacri Palatij in indice librorum Expurgandorum in Emman. Sà pag.499. nu.6. corrigens ſic, Hoſpitalia, ſeu alij pio loco relicta, poſtea quam ſint incorporata, non poſſit alienari ſine iuris ſolemnitate, &c.

Ibi, de poteſt. leg. circa Hoſpitalia, nu.33. Valaſc. conſul.105. Cabedo de patronatib. Regiæ coronæ c.38.nu. 1. Quarãta in ſumm. Bullar. verb. alienatio, nu.28.& 41. Perez de Lara de anniuerſ. & Capell.lib.2.cap.1.à nu.5.

Nu.603. Poſt Genuen. Vgolin. de offic. Epiſc.cap.34. nu.1.2.& 3.& c.49.§.5.nu.7.& nouiſſime Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.cap.3.nu.18.

In fi. Et Valençuela Velazquez ſup. & nouiſſime Io. Guttier. de gabell.q.74.nu.10. ait, quod loca pia ęquiparãtur Eccleſijs, & cauſa pia habet priuilegiũ rei Eccleſ.

Nu.604. ibi de for.cõp. Parl. differ.9.§.1.n.9.& §.3.n.7

In fine, Idem tenet Leo in Theſ. for. Eccleſ. c.21.nu. 30. Leſſ.d.lib.2.c.34.nu.21.& Azor.d.2.p.lib.5.c.28 q.21.

Num.609. Poſt Caſt.& Vgolin. de offic. Epiſc.c.11.in princ.nu.1.3.& 4.

In fi. Et ita dictis confraternitatibus cõpetit reſtitutio in integrum, vt ſemper vidiſſe obſeruari de conſuetudine, & in Conſilio Archiepiſcopi Toletani deciſum teſtatur Zauallos q.4.nu.4. licet ipſe de iure teneat, & conſuluerit contrarium, & nouiſſime q.897.à num.982. vbi ait eas eſſe de foro laicorum.

Nu.607. Placet tamẽ correctio Magiſtri ſacri Palatij in indice librorũ Expurgandorũ in Emman. Sà pag.71. nu.1. quod Congregationes pię, ſodalitates, ſeu cõfraternitates, non poſſunt fieri ſine authoritate Epiſcopi, qui & habet ius eas viſitãdi. Et ſic procedit quod nouiſſimè ait Io. Guttier. de gabel.q.95.nu.18.& 19. quod confraternitates laicorũ nõ ſunt pia loca, vel religioſa, niſi ſint approbata à ſummo Pontifice, vel Epiſcopo ad opera religionis, ſeu pietatis, quia tũc ſunt loca pia, & religioſa.

Nu.611. ibi, lib.9.n.3. Et nouiſſime Io. Gutt. de gabel. q.95. nu.20. qui ait, quod Collegia Salmanticæ, & alterius vniuerſitatis relicta ad piã cauſam, Eccleſiaſtica dicuntur, & corã Eccleſiaſtico conueniuntur, pręmaximè cũ ſint approbata à S. Pont. & ideo gabellã nõ debent.

Nu.612. ibi, ſeu lecti Hoſpitalis, Victoria de ſimonia, nu.44. in fin. Poſſet tamen Nauarri ſententia procedere in venditione officij rectoris, ſeu gubernatoris huiuſmodi collegiorum, & hoſpitalium, authoritate Eccleſiaſtica inſtitutorum, & ſic religioſorum, ſeu Eccleſiaſticorũ, ex c. ſaluator.1.q.3. Suar.d.tract.3. de relig.lib.4.c.27.nu. 13.& Torre q.100. art.4.diſp.3.

Nu.613. ibi, & clerici d. Epiſcopatus, & faciunt tradita per Roch. verb. in Eccleſia, q.5.& Lamb.1.p.lib.1.q. 11.art.14. ſimiliter etiã puto, quod eſt lis ſuper contributione confraternitatum in aliquibus diœceſibus, in quibus antea nõ erat illis facta repartitio ſubſidij quamuis in aliquibus diœceſibus, & in particulari in hac Abul. ſoleant contribuere, vt dictum eſt in Congr. ſtatus Eccleſiaſtici anni 1608. ſuper ſubſidio & excuſato, quę cẽſuit, cõfraternitates habẽtes bona ſtabilia & certa, vt prędia, domos, aũt cẽſus, debere ex eorũ reditibus contribuere in ſubſidio, & ordinauit & ſcripſit omnibus Eccleſijs, vt illis facerent repartitionem ſubſidij, quãuis circa cõtributionẽ Seminarij de qua Conc. Trid. ſeſ.23. de reſor.c. 18. S. Congr. eiuſd. Concilij cenſuerit, confraternitates teneri tantũ cõtribuere ratione beneficiorum Eccleſiaſticorum, & quæ nulla habent beneficia Eccleſiaſtica annexa, nec reditus, aut prouẽtus Eccleſiaſticos, non debere contribuere Seminario, licet alios reditus habeant.

Dicto nu.613. in fin. Et Capellanijs non collatiuis circa hoc vide d. ſupra 1.p.c.2. nu.107.

Nu.616. ibi, de Præb. in 6.& Gambarũ ſequitur Azor 2.p. lib.5.cap.28.quæſt.2.

In fi. Quãuis Gãbarus ibi, n 469.& cum eo Azor.d.q. 2. dicat quod quando Eccleſiaſticus præſentat ex cõſenſu laici, vel laicus ex cõſenſu clerici, ius patr. habetur Eccleſiaſticum vel prophanũ pro conditione eius qui præſentat, non eius qui conſentit. Sed iſtud ſolum videtur verũ, quando Eccleſiaſticus præſentat de conſenſu laici, vt tunc cenſeatur Eccleſiaſticũ, quia pręſẽtatio & ius patron. eſt apud Eccleſiaſticũ, & laicus de per ſe nihil poteſt.

Digitized by Google

teſt. Quando vero laicus præſentat de cõſenſu Eccleſiaſtici, quamuis præſentatio & ius patronatus ſit apud laicum; tamen quia eius prȩſentatio nihil valet ſine conſenſu Eccleſiaſtici cenſetur iuſpatr. Eccleſiaſticum, vt ſẽtit d. dec. Putei, cum tunc per derogationem magis præiudicetur clerico, qui habet conſentire, quam laico, qui non poteſt præſentare ſine conſenſu clerici.

Vnde non videtur verũ quod ait Gonç. Mendez Vaſconcellus diuer. iur. arg. lib. 4. c. 20. quod reſeruatio, c. 2. de Præb. in 6. non comprehendit beneficia iuriſpatr. Regis vel Conſilij, nepe quæ ex indulto Papæ ſunt conferenda per Ordinarium, cum conſilio & conſenſu Regis, quia regulantur ac iuſpatr. niſi dicamus id eſſe ſpeciale in Rege propter eius dignitatem & præeminentiã, arg. eius quod ſupra d. eſt n. 219. & 575. & ita poteſt defendi.

Nu. 617. ibi ſupra à nu. 113.

Nu. 629. Vnde cõuincitur deciſio Rotæ in cauſa Reatina beneficij 27. Ian. 1610. corã D. Penna, vbi fuit reſolutũ, Breue Franciſchini, &c. R. breuis iuſtificatio: nã cũ ibi agatur de prouiſione vigore induIti de beneficio vacante apud ſedem; & ſic reſeruatio non eſt ordinaria, ſed Apoſtolica, & authoritate Apoſtolica facta; & ideo ſi Breue exciperet prouiſos authoritate Apoſtolica, non poſſet exequi contra prouiſum de beneficio à Cardinali vigore induIti, iuxta d. inf. c. 3. n. 16. Quia tamẽ ſolũ excipiebat prouiſos a Papa, recte poterat contra illũ exequi.

Nu. 635. ibi, in futurum, (& poſſet applicari ad caſum de beneficio vacante in menſe alternato Epiſcopi prȩdeceſſoris iuxta ſupra dicta, nu. 22.)

Nu. 640. Et Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 1. cap. 5. pag. 115. ait, quod Pius V. in ſuo diplomate anno 1568. 13. Kalend. Martij penitus hoc nomen Cardinalium in omnibus alijs Eccleſijs, præterquã in Romana extinxit, & ſolummodo Cardinalis nomen cõpetere voluit Cardinalibus S. R. E. a Papa creatis, &c. Sed ego nõ inueni tale diploma ſeu bullã; & adhuc nominãtur Cardinales in Eccleſia Compoſtellana & Aurẽ. &c.

Nu. 642. Vnde plane conuincitur & apparet falſum, quod ait Vaſconcel. diuerſ. iur. argum. lib. 1. c. 16. quod hæc reſeruatio menſium cum ſit generalis, non includit beneficia pertinentia ad collationem aliquorum ratione ſtatuti, vt in Eccleſia Elboren. ſunt Capellanię & beneficia Bachalaureorum, &c.

Nu. 643. ibi, tradit, Mãd. de inhibit. q. 76. Couar. lib. 3. variar. c. 15. a nu. 2. Valaſcus de iur. emphyt. c. 34. a nu. 4. Molina de Hiſpan. primog. lib. 2. c. 25. a nu. 4. Molin. de iuſt. tract. 2. diſp. 298. & tract. 5. diſp. 20. nu. 6. Tuſc. cõcl. 89. lit. B. Salas de legib. diſp. 17. ſect. 2. nu. 14. & diſp. 20. ſect. 17. nu. 125. Suar. eodem tract. lib. 8. c. 32. a nu. 2.

Nu. 645. poſt Flores, Perez de Lara de anniuerſ. & Capell. lib. 2. c. 10. n. 8. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. n. 12.

Nu. 650. poſt Vnde etiam dictum indultum non habebit locum in beneficijs per reſignationem vacantib. in quocumque menſe: nam cum illa non ſint reſeruata per reg. menſium, vt ſupra dictum eſt, nu. 542. quoad ea omnes menſes ſunt ordinarij, &c. Similiter etiam indultum, & iuſpatronatus conceſſum ad præſentandum in menſibus Apoſtolicis, ſeu reſeruatis, non videtur habere locum, vbi præſentatus eſt Cardinalis, quia ibi non ſunt menſes Apoſtolici, non vlla ratione menſis datur reſeruatio, cum regula reſeruatoria menſiũ excipiat Cardinales, vt ſupradictũ eſt a nu. 34. & 624. & ſic Prȩlatus Cardinalis iure ſuo ordinario poterit libere prouidere beneficia in ſua diœceſi vacantia in quibuſcunque menſib. non obſtante d. indulto, quod quidẽ dormiet pro tẽpore quo Prælatus fuerit Cardinalis, cũ Papa concedens illud reſtrinxerit ad mẽſes Apoſtolicos, & pro tunc ſolũ intrabit in beneficijs ibi ſpectãtibus ad inferiores collatores, ſeu patronos Eccleſiaſticos, vacantibus in dictis menſibus Apoſtolicis, & in beneficijs alias reſeruatis, (ſuppoſito quod cõprehendat beneficia reſeruata ratione menſis, ſed etiã alias, vt dictũ indultum Ducis Albani) in quibus habens indultum poterit præſentare, non obſtante alio indulto Cardinalis ad conferendum reſeruata priori vel poſteriori, quippe quod non comprehendit beneficia ad prouiſionem aliorum ſpectantia; nec cenſetur in dubio derogare indulto alterius, iuxta d. inſ. c. 5. a n. 5. ſuper quo relatum eſt mihi litẽ pendere inter Marchionẽ de Mondejar, & Archiepiſcopum Toletanum: in qua poſt hæc inueni Rotam tenuiſſe dictam meam ſentẽtiã, quod cum Prælatus ſit Cardinalis d. indultum non habet locum in beneficijs vacantibus in menſibus alias reſeruatis, vt in ſeq. dec. Toletana Archipresbyteratus 17. Martij 1603. coram D. Ludouiſio 179.

Nu. 656. ibi, in particulari, quãuis contrariũ videatur deciſũ in vna Abul. prȩſtimoniorũ 18. Iun. 1610. corã D. Mãçanedo, ſcilicet, Quod ſufficiat dicere vacaſſe de mẽſe reſeruato, quãuis non exprimatur mẽſis, cũ expreſſio mẽſis ex eo tantũ ſit neceſſaria, vt de reſeruatione appareat, & Papa ſciat beneficiũ eſſe reſeruatũ, cũ nõ intẽdat prouidere in mẽſibus ordinarij, Put. dec. 53. nu. 3. lib. 2. & dec. 25. num. 1. lib. 3. Rota diuerſ. 9. nu. 22. p. 2. & 700. p. 3. Et amplius videtur velle Rot. ibi, quod cũ narratũ eſt vacaſſe in tali menſe reſeruato, ſufficiat cõſtare, quod vacauit de menſe reſeruato, licet non de expreſſo; quod non eſt verum ex hac reg. volente de menſe, in quo vacauerit, mentio fieri, & ex dictis infra 11. p. c. 1. à num. 55.

Nu. 661. Et Genuen. in praxi c. 120. verſ. ad hoc.

Nu. 663. Tol. 22. Maij, dic 12. fi. Et iuxta dicta eſt accipiendum, quod dicit Genuen. ſupra, verſ. item nõ habet locum, quando allegans iſtam deciſionem, eam non bene videtur intellexiſſe.

Nu. 664. ibi, præiudicium, & ſequitur Genuen. ſupra verſ. item non habet locum ex eadem ratione, allegans etiam deciſionem Rotæ in illa Tiraſon. canon. coram Illuſtriſſimo Pamphilio 24. Maij 1602.

Nu. 668. Poſt Gonçal. & Genuen. ſupra verſ. declarata, & verſ. item limita.

Nu. 675. Et circa illa verba, necnon priuilegia, aduerte, quod à tempore Pauli V. ſunt addita verba, etiam in limine erectionis conceſſa, quæ antea non erant; & ideo ea non ponit Gonçalez, nec de eis meminit.

Nu. 677. ibi, dec. extenſa. Quod etiam fuit reſolutum in vna Aquilana beneficij 6. Febr. 1604. coram D. Ludouiſio, vbi allegatur d. Caſalen.

Circam fi. ibi, & gl. 34 n. 7. Ceſſat etiã quod dicit Maſcar. concl. 1220. ſeu 1215. a n. 47. præſertim, n. 54. & ſeq.

Nu. 680. ibi, vt in d. Meliten. 2. de quo tamen vide ſupra, num. 570.

In fi. Et videtur ſequi Zauall. lib. 4. q. 1. ſeu 89. nu. 492. quamuis etiam alleget, nu. 495. d. decretum Concilij.

Nu. 683. ibi, nu. 1. & 2. Et D. Sahagun in c. 1. de off. de Leg. nu. 17. dicens à Rota ſæpe pronunciatum eſſe; & ita a Greg. XIII. nuper diffinitum.

Nu. 688. Et idẽ tenet Leo in Theſ. for. Eccl. c. 18. n. 4.

Nu. 691. facit etiã deciſ. 600. nouiſ. Farin. circa finem, & quod appellatione fructuum, vel prouentuum nõ veniunt collationes beneficiorum, ait Moſcon. de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 3. p. 3. c. 3. pag. 465.

Dicto nu. 691. poſt. Sed ab illa dec. Sulmon. Canonicatus nouiſſime receſſit Rota in alia Sulmon. alternatiuæ 14. Maij 1610. coram Illuſtriſſimo Lancellotto propoſita de ordine Illuſtriſſimi Cardinalis Nazareth, Datarij, tenens, collationem beneficiorũ vacãtium in menſibus Mart. & Septem. nunquam ſpectare ad Epiſcopum abſentem, qui acceptauit alternatiuam, vt in ſeq. deciſ. 187.

Nihilominus tamẽ perſiſto in priori ſentẽtia & dec. Rotæ in illa Sulmon. Canonic. de anno 1583. quæ mihi

vide-

Digitized by Google

videtur verior ex ratione ibi adducta, q alternatiua nō ſolū acceptationē, ſed et reſidentiā requirit, vt patet ibi, Ipſis quandiu apud Eccleſias, &c. Et ideo Epiſcopo abſēte ceſſat alternatiua, & intrat reſeruatio 8. mēſiū, &c.

Neq; obſtat quod ait 2. dec. Sulmon. quod per cōceſſionē alternatiuæ à Papa factā, & acceptationē Epiſcopi fit quædā permutatio mēſiū, & initur quoad hoc quędā conuentio, ſeu quaſi cōtractus inter Papā & Epiſcopū, à qua nō poteſt Epiſcopus recedere abſq; conſenſo Papę, l.ſicut, C.de act. & oblig. &c. Quia reſpōdetur primo, hic nō eſſe vere & propriè contractum, ſeu conuentionē permutationis menſiū, nec id Papa intendit per conceſſionē alternatiuæ, ſed gratificare, & facere gratias Epiſcopis reſidentibus, vt patet ex verbis ipſius alternatiuæ ibi, In ſuper Sanctitas ſua ad gratificandum, &c. & ibi, gratiā alt. & ibi, gratia ſupradicta; & cum verba ſint clara, non eſt opus coniecturis, ſeu diuinationibus. l. cōtinuus, §. cū ita, ff. de verb. obligat. ſed ſolū re ipſa, & in effectu per alternatiuā cōmutantur mēſes; & id eſt quod dicit Mohedan. d. deciſ. 3. de reſcrip. ex deciſ. antē Put. 88. lib. 3. & Achil. 2. ſuper reg. modificatiōq; includit, ſolū habetur q Epiſcopus, qui acceptauit alternatiuā, nō poteſt ab ea recedere abſq; cōſēſu Papę; q a acceptatio eſt quaſi cōtractus q nō negatur, ſed intelligit cū ſua cauſā & qualitate. Etenim alternatiua eſt grā cōceſſa Epiſcopis, quādiu apud ſuas Eccleſias aut diœceſis reſederūt dūtaxat, & ſic ſub qualitate & cōditione reſidētię; & cōſequēter ea ceſſante, cedat alternatiua, & intrat reſeruatio 8. menſ. vt d. eſt.

Secundo reſpondetur, quod eſto alternatiua cōtineat pactum, ſeu conuentionē, aut permutationis menſiū inter Papā & Epiſcopū, tamen iſtud pactū, eſt qualificatū illa qualitate, quandiu apud Eccleſias reſederint, ita vt ceſſāte qualitate reſidētiæ ceſſet pactū, ſeu cōuētio. Nec obſtat replica d. ſecundæ deciſionis, quod quāuis reſpectu ordinarij vt ipſe poſſit vti beneficio alternatiuæ pactū ſit qualificatū hac qualitate reſidētiæ; tamē reſpectu Papæ dū in ſecūda parte cōceſſionis alternatiuę reſeruat ſibi alios menſes, talis reſeruatio eſt pura, & nō qualificata, cū in ea nō ſint addita illa verba, quādiu, &c. quin potius Papa reſeruet ſibi alios menſes, vt præfertur, ſcilicet modo quo ſupra in reg. ſibi pure reſeruauit, &c. Reſpōdetur enim, q illa reſeruatio aliorū ſex menſiū eſt correſpectiua ad alternatiuā, & ſic ea ſtāte, & reſpectu beneficiorum in quibus intrat alternatiua; & q illa reſeruatio aliorū ſex menſiū ſit correſpectiua ad alternatiuā, patet: nā illi ſex menſes, quos Papa ſibi reſeruat, dicūt reſpectū & relationem ad alios ſex cōceſſos ordinarijs, quandiu apud Eccleſias reſederint. Et quod Epiſcopo, qui acceptauit alternatiuā abſente, intret reſeruatio octo mēſiū, & cōſequenter tunc gaudeat menſe Mart. & Septembr. patet: nam tunc per illā, & non aliā reſeruationē ſunt reſeruati Februarius, April. Auguſtus, & October: menſiū enim non eſt alia reſeruatio, niſi aut octo aut ſex expreſſorum, octo non ſtante alternatiua, & ſex ea ſtante.

Nec obſtat verbum, vt præfertur, in reſeruatione ſex mēſiū adiecto, quia illud refertur ad derogationē cōſuetudinū & priuilegiorū, & illud de expreſſione mēſis vacationis, &c. vt patet ex cōtextu. Et confirmatur hęc ſētentia nam alias ſequeretur, quod Epiſcopus abſens per multū tēpus, qui acceptauerat alternatiuam, non poſſet prouidere niſi in duobus menſibus tantū, etiamſi abſentia eſſet ſine culpa, ſed ex cauſa legitima aut neceſſaria, & cum licentia Papæ, aut Metropolitani: & ſic alternatiua in gratiam & fauorem Epiſcopi conceſſa redundaret in eius diſpendium; & literę ſunt neceſſariæ, contra reg. quod ob gratiam. lib. 6. & l. quod fauore, C. de leg.

Num. 693. ibi, 1605. coram D. Mançanedo. In fin. Et quod continet illa deciſio ſatis longa, quam poſt hæc vidi, eſt, quod acceptata, &c. R. alternatiua, t.

Nu. 695. Eſt etiam bona illa ratio, de qua in d. Salamātina beneficij de Almenara, quod ſi Papa obierit in medio mēſis Apoſtolici, ille mēſis in reliquo deſinit eſſe Apoſtolicus, & fit ordinarius: ergo eod. modo per alternatiuā conceſſā & recognitā in medio menſis Apoſtolici, ille mēſis in reliquo deſinit eſſe Apoſtolicus, & ſpectabit ad Epiſcopū, cū alternatiua ſicut mors ſit remotio obſtaculi reſeruationis 8. mēſiū. Nec ſatisfacit reſpōſio ſibi data, morte Pōtificis reſeruationē reg. Cācellariæ ceſſare, ſed cōceſſione alternatiuę non ceſſare reſeruationes, vel affectiones, quibus beneficia antea reſeruata vel effecta erāt: & ſic menſē, qui ſemel cępit eſſe Apoſtolicus, & reſeruatus, ſēper vſq; in finē remanere reſeruatū, &c. nā, vt dixi, reſeruatio, ſeu affectio, non cadit ſuper mēſē, ſed ſuper beneficia vacātia in mēſe, & ante vacationē nō ſūt reſeruata, vt inf. ad fi. huius c. n. 789. & ſeq. & ſicut cōceſſione alternatiuę non ceſſant reſeruationes, vel affectiones, quib. beneficia antea reſeruata vel affecta erāt; ita ēt nō ceſſāt morte Pōtificis, p quā ſolū ceſſāt reſeruationes reg. Cācell. quę nōdū intrauerāt, nec affecerāt beneficia, vt ibi ide dicit: & ſic ſimile de morte, & cōceſſione alternatiuę pariformiter pcedit; & eſt aliud ſimile, vbi plat' fieret Cardin. intrato mēſe Apoſt. q ex tūc eſt ordinarij.

Bene ēt faciūt pro noſtra ſentētia illa verb. reg. Quib. ab eo receptis & recognitis, tunc demū, & nō antea, vti incipiāt gratia ſupra d. Ex quibus apparet, ſtatim à tēpore recognitionis Epiſcopū gaudere alternatiua. Nec ſatisfacit reſpōſio dictæ deciſionis Salamātinę dicēns, dictionem, tunc demū, non ad tēpus, ſed ad caſum referri, quo facta ſit recognitio: nam etiam ad tēpus referri conſtat ex verbis ſequētibus, & non ante, quæ denotāt, ſtatim poſt recognitionē poſſe Epiſcopū vti alternatiua.

Nec obeſt illa ratio d. dec. Salmātinę, q regula 8. reſeruās mēſes illos nomine proprio, deſignat quo caſu quilibet eorū debet cōputare à media nocte vltima mēſis proximè præcedentis vſq; ad mediā noctē vltimā mēſis, de quo agitur, ad l. more Romano, de ferijs, &c. Nā quāuis verum ſit, q mēſis Ian. v.g. incipit à media nocte vltima Decem. & ab ea cōputetur vſque ad media noctem vltimā ipſius menſis Ian. tamen id non impedit, quin reſeruatio regul. 8. reſeruantis menſes nomine proprio incipiat & finiatur in medio menſis, cum menſis etiam nomine proprio deſignatus habeat partes, & diuidatur per dies, vt videre eſt, quando regula fit in medio menſis; tunc enim ex tunc, & non antea, incipit reſeruatio: & quando expirat regula in medio menſis, aut Prælatus fit Cardinalis; ſtatim enim finitur reſeruatio, vt patet.

Nu. 698. ibi, tempus reſeruatum, & non reſeruatum.

Nu. 701. in fi. deciſ. 161. nu. 7. Quæ deciſio integra eſt in nouiſſimis Fann. 613.

In fine, Et tandem fuit confirmatum 27. *Febr.* 1606. coram D. Ludouiſio, non obſtante quod fuit prætenſū probari, quod de dicto tempore Epiſcopus habeat intētionem permanendi in ciuitate Elnen. ſuper quo plures teſtes fuerunt examinati virtute remiſſoriæ, & quod ipſe Epiſcopus id aſſeruit, &c.

Nu. 704. ibi, ac Fel. ſup. & *V*gol. de cenſ. tab. 1. c. 9. §. 3. & Suar. 5. to. de cenſ. diſp. 5. ſect. 4. nu. 5. qui ait, quod locus exēptus, quāuis dicatur eſſe intra territoriū, quia intra terminos eius quaſi materialiter cōtinetur; tamē formaliter eſt extra, q a eſt extra iuriſdictionē talis Prælati, & ex ea parte intelligere poſſumus locū illū ſuis terminis claudi, & eſſe extra terminos alterius, &c. Hęc *Suar.* Et Auila de cenſ. 2. p. c. 3. diſp. 2. dub. 5. q locus exēptus, & locus extra territorium, æquiparantur quoad iuriſdictionem, & locus exemptus eſt de territorio *Epiſcopi* quantum ad ſitum, ſed non quātum ad iuriſdictionem.

In fi. Sed an exiſtēs in loco Eccleſiæ, ſeu *Parochia ſuæ* diœceſis, ſit is tamen intra diœceſim alterius, dicatur reſidere

dere in ſua diœceſi, ita vt gaudeat alternatiua, vt Archiepiſcopus Compoſtellanus, qui vt mihi relatum eſt, extra Regnum Gallециæ, & in diœceſi Zamorenſ. habet loca, ſeu Vicarias, & Eccleſias ſuæ iuriſdictionis & diœceſis, & in ipſa Ciuitate Zamor. habet quandã Eccleſiam parochialem cum ſuo diſtrictu ſibi ſubiectã, & ibi reſidens prætendit reſidere in ſua diœceſi. Et videbatur nõ reſidere; nam reſidentia in diœceſi, quam reg. exigit, & Cõcil. ſeſſ. 23. de refor. c. 1. intelligitur in diœceſi principali continua inter ſe, & cum vicinitate, ſed non in locis, ſeu Eccleſijs acceſſorijs exiſtentibus extra diœceſim principalem, maxime quando aliæ diœceſes ſunt intermediæ; id enim attenditur, quod eſt principale, l. cum in diuerſis, ff. de religione & ſumpt. funer. Nec æquum videtur, nec rationi conſonũ, relinquere principalẽ Eccleſiã & diœceſim propter iſta loca & Eccleſias, quæ ſunt extra; alias Archiepiſcopus Toletanus reſidẽs in Ciuitate Oran ſibi ſubiecta cẽſeret reſidere in ſua diœceſi, & ſatisfaceret ſuę obligationi & reſidẽtię. Quod videtur abſurdũ, niſi forte in illis locis, ſeu Eccleſijs exiſteret viſitãdo, ſeu exercẽdo aliud munus ſuæ iuriſdictionis, ſeu ordinis, cui ſua pſona eſſet neceſſaria, ſeu opportuna; tunc. n. cẽſeretur reſidere in diœceſi, &c. Iuxta ſupra dicta de loco exempto.

Sed S. Congreg. Concilij ad inſtãtiam Archiepiſcopi Cõpoſtellani abſolute declarauit, quod ſi illa loca vere ſunt diœceſis Compoſtellanæ, dum ibi moratus fuerit, reſidere cenſetur in diœceſi, vt in ſequenti declarat. 100.

Iuxta quam declarationem dictus Archiepiſcopus reſidens in dicta parochiali Eccleſia Ciuitatis Zamoren. vſus eſt alternatiua, prouidendo virtute eius beneficia ſuæ diœceſis tunc vacantia.

Sed quamuis ad alternatiuã, & ad effectum non amittendi fructus ſufficiat reſidẽtia in illis locis, ſeu Eccleſijs; tamen in conſcientia eam non puto tutam, ſi de ordinario, ſeu ad longum tempus ibi moraretur, ob propriam commoditatem; non enim poteſt eſſe illa longa reſidentia ſine magno damno & detrimento ſuę principalis Eccleſiæ, & diœceſis, aut eius regiminis. Sicut etiã Epiſcopus reſidens in loco ſuæ diœceſis, & intra eam exiſtenti, incõmodo tamen ſatis gubernationi & adminiſtrationẽ ipſius diœceſis, non ſatisfaceret ſuæ conſcientiæ, ſecundum quod dictum eſt ſupra 3. p. c. 2. nu. 53.

Nu. 709. ibi, ſupra relata nu. 472. Et idem fuit nouiſſime reſolutum in cauſa Tiraſonen. Canonicatus 29. Martij 1610. coram D. Cauallerio.

Nu. 720. ibi, nec ſit talis deciſ. quãuis in d. Salam. verũ ſit, Rotam ita reſpondere & diſtinguere, & quod ita intellexit Rota in d. Romana; ſed nõ ſatisfacit difficultati.

Nu. 721. Poſt Oſcen. Quam deciſionem, licet non omnino integram ponit Sal. Tiberius in praxi lib. 3. c. 9.

Nu. 722. ibi, p. 1. diuerſ. & ſum. Bullar. Quarant. verb. alienatio. nu. 6. in append. primæ editionis.

Nu. 723. Stante autem obſeruantia concordiæ cum patientia ſucceſſorum per longiſſimum tempus triginta annorum, præſumetur confirmatio iuxta d. vlt. p. c. 2. a nu. 178. & Rot. in Fauentina iuris patron. inſtituendi & conferendi 4. Febr. 1585. coram Viccomite, quæ eſt in nouiſ. Farin. deciſ. 638. & in Tarraconen. ſacriſtiæ 9. Iun. 1600. coram Iuſto, quæ eſt ibidem deciſ. 359. nu. 2.

Nu. 727. In terminis autem deciſ. Egitanen. Canonicatus 5. Martij 1603. coram D. Ludouiſio in confirmatione concordiæ, per quam capitulum conceſſit Epiſcopo collationem Canonicatuũ in ſuo turno, expreſſe ſtatuitur, quòd Epiſcopus non poſſit conferre, etiam vigore alternatiuæ, niſi in menſibus, in quibus capitulum cõferebat; & ſic expreſſe excluditur alternatiua, &c.

Nu. 728. Et deciſ. 898. nouiſ. Farin.

Nu. 729. Et videtur ſupponi in declarat. S. Congreg. Gerunden. & Calarit. quæ ſic ſe habent 85. 86.

Nu. 730. Attendendum quod eſt principalius, l. cum in diuerſis, ff. de religione & ſumpt. funer. & facit l. quęritur, ff. de ſtat. homin.

Nu. 732. 1. Quæ dec. poſthæc eſt impreſſa in nouiſ. Farin. 695. ad fin. ſecundæ. Et in hac deciſ. reſpondetur ad declarationes S. Congreg. in cauſa Gerund. ſupra adducta. nu. 729. quod ibi non fuit quæſitum, an electio & collatio ſpectaret ad Papam, vel ad Epiſcopum; ſed an electio Epiſcopi mutaret naturam collationis, præſupponẽdo electionem factã ab Epiſcopo; & in hac parte optime fuit reſponſum nõ mutare, ſed collationem pertinere ad quos antea prouidebat. Similiter in declaratione Calaritana ibi adducta non quęritur, nec deciditur principaliter ſuper alternatiua, an intret vel non in pœnitẽtiaria, vt collatio eſt communis Epiſcopi & capituli; ſed ſuppoſito quod vacet in quatuor menſibus inferiorum collaturum, deciditur electionem perſonæ pertinere ad capitulũ, collationem vero ad Epiſcopũ & capitulũ, &c.

Nu. 734. Quamuis in parochialibus, quarum collatio ad alios ſpectat, non gaudet Epiſcopus alternatiua, etiã ſtante Concil. Trident. ſeſſ. 24. de reform. c. 18. diſponente, quod in eis electio dignioris ex approbatis in concurſu ſpectat ad Epiſcopum, quia non ideo parochialis ſpectat ad electionem Epiſcopi, ſed pręſcribitur forma collatori, vt non poſſit conferre niſi electo ab Epiſcopo pręuio concurſu. Quod patet primo, quia Epiſcopus debet eligere, & ſignificare perſonam electam collatori infra quadrimeſtre; & ſi infra iſtud tempus non eligit, aut non ſignificat, libera prouiſio, & omnimoda diſpoſitio remanet collatori, vt in conſtitut. Pij V. de collat. paroch. At ſi parochialis ad collationem Epiſcopi ſpectaret, eo non eligente intra tempus, electio deuoluitur ad ſuperiorẽ, ſicut deuolueretur electio pœnitentiarij, & aliorum beneficiorum; eo vero infra tempus eligente, licet non ſignificante, electio valida maneret, nec tolleretur ius electo quæſitum, maxime per ipſum non ſtando.

Secundo, quia alias huiuſmodi electio ad parochialẽ non tranſiret in capit. ſeu eius Vicarium ſede vacante, iuxta d. infra c. 8. a nu. 51. quæ tamen tranſit, vt inf. 9. p. c. 2. dub. 1. Similiter in parochialibus vacantibus in mẽſibus Apoſtolicis, ſeu alias reſeruatis, ſtatuit Cõciliũ, & d. conſtit. Pij V. quod Epiſcopus faciat cõcurſum, & eligat digniorem, & ſignificet Papæ, vt ab eo illi conferantur: & cum parochiales alias ſpectant ad collationẽ Epiſcopi, intrat in eis alternatiua, ita ꝙ Epiſcopo acceptante alternatiuam, menſes Apoſtolici ſunt tantum ſex, & totidem ordinarij, vt in reg. & dictum eſt ſupra nu. 476.

Nu. 735. Quãuis ſi poſtea confirmata & comprobata per Rotã in alia cauſa Placentina Canonicatus pœnitẽtiariæ 28. Maij eiuſdem anni 1607. corã eodẽ D. Iuſto, vt in dec. ſeq. dixerunt Dñi, &c. Cuius deciſionis fundamentũ, ꝙ electio pœnitẽtiarij non ſpectat ad Epiſcopũ de iure cõi, ſed ꝙ Epiſcopo ſit conceſſa ſolũ in menſibus ordinarijs, & ſic excluditur alternatiua à mẽſibus Apoſtol. plane conuincitur ex dictis, ex quibus apparet, electionẽ pœnitentiarij ſpectare ad Epiſcopum de iure cõi, Conc. Trid. d. c. 8. ſeſſ. 24. vbi inſtitutio, & electio pœnitẽtiarij abſolutè Epiſcopo cõceditur, nõ ſolũ prima vice, ſed ẽt quandocunque facienda, iuxta interpretationem Papæ, & S. Cõgreg. vt in dictis declarationibus adductis d. c. 4. nu. 138. Quod vt magis explicetur, aduertendum eſt, ꝙ reſeruatio menſiũ Apoſtolicorum in pœnitẽtiaria prouenit a reg. mẽſium, ſicut in alijs beneficijs: nõ enim dici poteſt, quòd proueniat a iure, ſeu Concilio, nã illud non facit talem reſeruationem, vt conſtat. Nec rurſus dici poteſt, ꝙ proueniat à declaratione S. Cõgreg. quæ nõ inducit reſeruationem, ſed alias inductam declarat obſtare prouiſioni & electioni Epiſcopi: quod comprobatur; nã S. Congreg. non ſolũ loquitur de reſeruatione ra-

Digitized by Google

tione menſis,ſed etiam alia quauis ratione,vt patet in declaratione infra adducta d.c.4.nu.144. Cum ergo ſolum proueniat dicta reſeruatio a reg. menſium , dicendū eſt, mēſes Apoſtolicos in pœnitentiaria ſine alternatiua eſſe octo,& cū alternatiua ſex,reliquos vero ordinarios,ſicut in alijs beneficijs ad liberā Epiſcoporū diſpoſitionē ſpectātibus. Et inde eſt,ꝙ ſi Epiſcopus,ſeu Prælatus eſt Cardinalis,in quo ceſſat reſeruatio menſiū,vt in reg.ibi,Nō tamē Cardinaliū,vt dictū eſt ſupra a n.34.& 624. poteſt prouidere pœnitentiariā in quocunque menſe vacantē.

Nu.738.ibi,1592. coram D.Blanch. quāuis Azeued. cōſ.13.nu.1,dicat,ꝙ cū priuatio alternatiuæ ſit pœna,vt patet ex reg.quęlibet cauſa excuſaret,etiā non iuſta,&c.

Nu.747. Et facit deciſ.Salmantina alternatiuæ ſupra adducta nu.691.

Nu.749. Et nouiſſime fauet Rota in illa Sulmon. alternatiuę adducta d,nu.691.dicens id procedere,quia in hoc caſu adeſt conſenſus Papæ ab initio in cōceſſione ipſius alternatiuæ,recedendi ab ea,ſequuta Epiſcopi contrauentione,&c. Vnde nō obſtat ratio in cōtrariū adducta,ꝙ requiratur certioratio de amiſſione,ſicut de acceptatione: nā de acceptatione reg.eā expreſſe requirit,de amiſſione vero non;immo ab initio Papa eam acceptat, Sed certe adhuc videtur,Papā,cui,ſeu eius datario exhibita eſt acceptatio alternatiuæ, poſſe prouidere beneficia vacantia in dictis menſibus Mar.& Septēb.qui iuxta alternatiuā ſunt ſui,dū ei non cōſtat de illius amiſſione, non enim tenetur Papa eā diuinare;& cū de acceptatione alternatiuæ ſit certioratus, de amiſſione autem non, nullā in hoc facit iniuriā Epiſcopo;& alias prouiſiones à Papa factę de beneficijs in dictis menſibus vacantibus tā quam reſeruatis,eſſent in incerto,& pendeiēt ab hoc,an Epiſcopus violauerit alternatiuā,vel non, quod videtur inconueniens. Papa autē non prouidēte,poſſet ſuſtineri prouiſio de beneficijs vacantibus in dictis mēſibus facta ab Epiſcopo , qui alternatiuam amiſit, cum ceſſante alternatiua, prout ceſſat per contrauentionem,ei competant quatuor menſes;& ita procedet ſententia Gōçalez,

Num.759. Poſt.Rurſus ſubdubitatur , an Epiſcopus violans alternatiuam, & ei contrauenions, eam amittat reſpectu beneficij in menſe alternatiuæ ante violationē vacantis,nondum prouiſi,ſed poſt. Et videbatur , quòd non,quia an beneficium ſit reſeruatum, vel liberum, tēpus vacationis conſideratur, Rot.deciſ.774. nu.3.& 10. p.3. lib.3. diuerſ. & dictum eſt ſupra num.22. & 631.& 634.& ſic cum tale beneficium ſecundum tempus vacationis non ſit reſeruatum,poterit ab Epiſcopo prouideri. Nihilominus contrarium videtur verius ex verbis regul. Ex quibus contrauenicns eo ipſo vſu & beneficio alternatiuæ priuatus exiſtit,ac collationes illius prætextu deinceps faciendæ nullius ſunt roboris , vel momenti . Vnde,quamuis a principio beneficium non eſſet reſeruatum;tamen ex quo contrauenit alternatiuæ, non poteſt ea vti ad illud prouidendum,nec eius prætextu illud cōferre;ſed ſtatim eſſet eius vſus,& beneficium,& ex tunc dictum beneficium manebit Papæ reſeruatum .

Nu.766 ibi,nu.2. Et nouiſs. Suar.de legib.lib.8.c.25.

Nu.770. Et Suarez ſupra nu.10.& 15.

Nu.773. Cōducit etiam dec.1. Pampil.illegitimitatis 5. Decembr.1608. infra poſita 7.p.c.2.nu.40. ad 4.vbi d. deciſ.Calciaten.citatur. Quæ deciſ. Pampilon. eſt contra id,quod docet Suarez d.lib.8.de legib.c.25.nu.26.

Nu.776. Rebell.de obligat.iuſt.1.p. lib.2.q.14.nu.9. & 2.p.lib.2.q.2.num.13. & Salas 1.2.tract.8.diſp.vnica. ſect.23.nu.231. Tho.Sāch.in præcept.Decal. lib.1.c.10. & cōducūt rationes in ſimili adductæ p Suar. ſup.n.25.

Nu.789. Et ita etiam procedit quod ait Gōçalus.Mēdez Vaſconcell.diuerſ.iur.argum.lib.1.c.2. quod beneficia vacantia in menſibus reſeruatis nō poſſunt conferri per ordinariū ſede Apoſtolica vacante,quia ſunt affecta, intelligitur enim de beneficijs vacantibus viuēte Papa ,

Caput ſecundum .

NVm.2.ibi , ſuffultum , ſequitur Açot inſtit.moral. 2.p.lib.6.c.25.q.2.

Num.5. poſt Anton.ibi,tit.3.c.11.& maxime 3.p.tit. 22.& 23. Cano de locis lib.5.& 6.

Poſt Bellam. Açot d.2.p.lib.4. & 5. per plura capita , D.Nuño 3.p. in addit.q.20. art.3. Zecch.in tract.Theol. tract.de Conc.& de Romano Pōtifice, D.Card. Tuſch.a concl.549.ad 557.lit.C. & a concl.40.ad 8.lit.P. Valençuela Velazquez in defenſione monitorij Pauli V. p.6.

Caput tertium .

NVm.1. Azor inſtit.moral.2.p.lib.5.a cap.27.ad 33. Molina de iuſtit.tractat.5,diſput.9. D.Sahagun ad tit.de offic.legati, D.Cardin. Tuſch.a concl.156.lit.L.& l.23.tit.9.p.1.& ibi Greg. Lop.late.

.Nu.2. Azor ſupra c.28.& lib.6.c.25.q.6.& 7.& Tuſc. a concluſ.169.litera L.

Nu.3. Parlad.different.129. a nu.7. & Moſconius de maieſt.milit. Eccleſ.lib.1.p.1.c.6.pag.137.

Nu.9. Cui conſonat Mand.reg.34.q.50.nu.9. negans quod vere & proprie ſunt ordinarij.

Nu.16. ibi,642.in fine,dicēs,quod executio breuis locum non habet contra prouiſum a Legato,vel Nuncio, ſi in eo præſeruātur prouiſi a ſede Apoſtolica;ſecus ſi ſolū præſeruantur prouiſi ab ipſomet Papa,dicendo, non tamen a nobiſmet prouiſionem habentibus , iuxta dec. Salmant.& Vicent. beneficij ſupra relatas d.c.1. n.653.

Sed quòd per clauſulā breuis ,non tamen à nobis prouiſis,pręſeruatur ēt prouiſus a Nuncio,qui cēſetur habere prouiſionē Apoſtol.fuit poſthæc reſolutū in vna Leodien.beneficij 13.Iun.1608.corā D.Ortēbergo,dicēdo, ꝙ licet illa verba videntur intelligēda de prouiſione facta ab ipſomet Papa, Gemin.in c.ſi Abbatem.de elect.in 6.nu.5.& fuit dictū in Salamant. beneficij 21.Ian.1596. corā Reuerendiſs. Pacen.tamen id ceſſat,quando eſt expreſſe cōmiſſum,quia tunc perinde eſt,ac ſi Pontifex faceret,per vulgarem reg.qui per aliū facit,&c. Rebuf.de mand. Apoſtol.§.declarātes,in verb.noſque,& illa clauſula præſeruat omnes prouiſiones Apoſtolicas,& excludit tātum prouiſiones inferiorum , vt fuit reſolutum in Aquilana Canon.6.Octob.1586.coram D.Blanchetto.

Sed ab hac deciſ.fuit poſtea receſſum per Rotā in cauſa Caur.beneficiorū 2.Iun.1610. corā D.Penna , in qua Rota ab A.C.conſulta reſpōdit,prouiſū a Nūcio excludi vigore clauſulæ breuis,non tñ, a nobis prouiſis, quia non apponitur ad aliū finē,q̃ excludēdi prouiſos a Legatis & Nuncijs, vt in cauſa Aquil.Canon. 6.Octob.1586. conſultus prudenter reſponderat D. Cardin. Blanchet. qa verbū illud,nobis,ꝙ eſt perſonaliſſimū, reſpicit pſonā Papæ,& nō cōprehēdit Legatū,aut Nūciū,vel geſta per ipſos, gl.in Clem.auditor, verb.deputatus,de reſcr. q̃ ibi cōmuniter ſequūtur Canoniſtæ,& ſignāter Imola nu.19. & cōprobatur ex c.ſi Abbatē.de elect. lib.6.ibi,à nobis,vel Apoſtol.ſedis Legato;& hoc magis accedit ad proprietatē locutionis,cū natura illius verbi, nobis, ſit denotare perſonalitatē,& nō egrediatur perſonā loquētis,c.ſi gratioſe,cū ibi notatis de reſcr.li.6. ad dec.i cauſa Leod.benef.3. Iun.1608.corā D.Ortember.reſpōſū fuit non carere difficultate:nā quāuis dici poſſit, prouiſos à Nuncio habere prouiſionē Apoſtolicā ; non tamen pōt ſimiliter affirmari,ſub illis verbis,a nobis,venire prouiſos a Nuncijs,vt patet ex prædictis. Et male in d. Leod. fuit allegata d.dec. Aquilana corā Blāch. quæ potius eſt

contra,

Digitized by Google

cõtra, vt eã retuli ſup. d. c. i. n. 652. & allegatur in d. Caur.

Nu. 7. Azor. d. lib. 5. cap. 28. q. 2. & lib. 6. cap. 25. q. 7. & Tuſch. concl. 172. litera L.

Nu. 21. Et Azor. d. cap. 28. q. 14. & 20.

Nu. 27. ibi, apud Mol. ſup. & Azor. d. c. 28. q. 12. & 20.

Ibi, nu. 28. poſt Zecch. Azor. ibi, q. 13. & Tuſch. concl. 160. nu. 4. & concl. 172. nu. 6. litera L.

Nu. 36. Poſt Petr. Gregor. & Azor. d. lib. 5. c. 29.

Nu. 38. & Azor. d. cap. 29. quæſt. 1.

Num. 39. in fine, & Azor. d. c. 28. q. 19.

Nu. 40. in fine, poſt Molin. Azor. d. lib. 6. c. 25. q. 6. Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 9.

Nu. 41. Poſt. Zerol. & Azor. d. lib. 5. c. 28. q. vlt.

Poſt Aſſiſ. ibi, &c. vt in dec. 624. nouiſ. Farin.

Num. 52. Et Azor. d. lib. 5. c. 28. q. 16.

Nu. 53. ibi, nu. 415. & Azor. d. c. 28. q. 15.

Nu. 55. Nam indulta conferendi beneficia reſeruata non comprehendunt vacantia in curia niſi de eis fiat expreſſa mentio, Simonet. de reſeruat. q. 83. Sarn. de trien. q. 31. ita in cauſa Aſſiſien. beneficiorum 18. Iun. 1607. coram D. Sacrato, vbi etiam, quod conſtit. Greg. XIIII. reuocans indulta conferendi eſt perpetua; quod etiam fuit dictum in ead. 7. Maij eiuſdem anni coram eodem, & in Romana clericatus S. Petri 27. Nouem. 1602. coram D. Seraphino, & in Romana beneficiorum 7. Feb. 1605. coram D. Millino, & alibi ſæpe.

Nu. 62. ibi, de beneficijs, adde litigioſis.

Nu. 63. Cabed. de patr. Regiæ coronę Luſitanię, c. 35. nu. 2. & Azor. d. lib. 5. c. 28. q. 2. & lib. 6. c. 25. q. 7.

Nu. 67. ibi, q. 613. Cabed. dec. 35. nu. 5. Azor. d. lib. 5. c. 28. q. 2. & lib. 6. c. 25. q. 7. Tuſch. concl. 172. num. 10. lit. L.

Nu. 68. Prout etiam Alex. Monet. de opt. ca. 3. nu. 85.

Nu. 72. Poſt Ceuallos Azor. d. lib. 5. c. 28. q. 2. & lib. 6. c. 26. q. 7. & Tuſch. concl. 169. num. 6. & 172. nu. 3. lit. L.

Nu. 82. Quamuis Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 9. dicat, quod Nuncij cum facultate Legati de latere beneficia cõferre nõ poſſunt, niſi habuerint ſuper hoc conceſſionẽ expreſsã, citans c. 1. de offi. Leg. in 6. ꝙ id non ꝓbat.

Num. 84. Et Leo in Theſ. for. Eccl. c. 2. à nu. 21. dicens quod in cauſis pendentibus in Rota producũtur, &c. Et quamuis Nuncij in ſuis literis & facultatibus habeãt, & habere ſoleant clauſulam; quod in cõceſſibus, gratijs, & alijs diſpoſitionib. per eos authoritate facultatũ ſuæq; legationis faciendis, ſoli narrationi, & etiam ſolis cõceſſionibus & literis ſuis, abſq; alia facultatum inſertione, ſeu exhibitione, aut notarij, teſtiũ ve adhibitione ſtetur, nec ad id alterius probationis adminiculum requiratur; tamen id non videtur intelligendũ in contradictorio iudicio circa ea, quę non veniunt iure delegationis, ſed requirunt ſpecialem facultatem, vt in propoſito.

Nu. 91. Et ita poſt hæc fuit reſolutum in cauſa Abul. præſtimoniorum 15. Febr. 1610. coram D. Mançanedo, nempe gratiam Melchioris eſſe nullam, &c. R. Nũtij fac.

Nec etiã ſufficit facere gratiam per literas in forma cõmiſſaria ordinario, vel alteri directas, vt cõſito prius d. valore beneficiũ conferat, vt aliquando vidi, dicẽdo ſic: Diſcretioni tuæ per pręſentes cõmittimus & mãdamus, quatenus conſtito tibi prius fide dignorũ teſtimonio, ꝙ beneficij fructus, reditus, & prouẽtus, vna cũ diſtributionibus quotidianis, etiã ratione reſidẽtię perſonalis percipi ſolitis, 24. ducatorũ auri de camera ſecundũ cõmunẽ æſtimationẽ valorẽ non excedant, ſi per diligẽtẽ examinationẽ d. N. ad hoc idoneũ eſſe repereris: ſuper quo cõſcientiã tuã oneramus, beneficiũ prædictũ, vt præfertur vacãs eidẽ N. intra 30. dies, poſtquã præsẽtes literæ tibi præsentatę fuerint, authoritate noſtra conferas & aſſignes, &c. Adhuc. n. nõ ſatisfit formæ à Papa pręſcriptę; nã cũ Nuncius facit gratiã de beneficio vacãte certæ perſonæ in forma cõmiſſaria per mandatũ de prouidendo, ab ipſo Nuncio cẽſetur facta prouiſio, & perinde eſt ac ſi ipſe conferret, c. hi qui, verſ. cum quoq; de Præb. in 6. facit quod d. eſt ſup. c. 1. nu. 31. Accedit, quod vbi mandatur prouidere certę perſonę de certo beneficio vacãte, gratia dicitur facta, ex quo ſtatim habet ius ad illud, vt dicitur inf. 6. p. c. 2. à nu. 300. Vnde, Nuncio faciẽte gratiã, ſiue in forma gratioſa, ſiue in forma cõmiſſaria, debet prius fide dignorũ teſtimonio cõſtare, beneficiũ nõ excedere d. valorẽ, alias gratia erit nulla, ex d. clauſ. Nec obſtat clauſula facultatũ Nũcij circa fi. in qua datur ei facultas, Vices in præmiſſis in toto, vel in parte cõmittendi iudices aſſiſtẽtes cõmiſſarios, & executores, pro prędictorũ & literarũ ſuarũ executione, & obſeruatione, delegãdi mãdata, prohibitiones, & monitoria, ẽt ſub cẽſuris, & alijs pęnis, cæteriſq; bene viſis remedijs, & ẽt appellatione poſtpoſita decimãdi, ac oĩa & quæcunq; alia in pręmiſſis, & circa ea neceſſaria, & quomodolibet opportuna faciẽdi, decernẽdi, & exequendi, ẽt per aliũ, ſeu alios, &c. Ex qua clauſula videbatur, recte poſſe Nũciũ cõmittere alij verificationẽ valoris, et prouiſionẽ beneficij. Nã reſpõdetur ꝙ id procederet, quãdo Nũcius daret alicui cõmiſſionẽ, & facultatẽ prouidẽdi beneficiũ, cũ vellet, aut etiã certæ perſonę abſq; mãdato, faciẽdo, eũ cõmiſſariũ voluntariũ, tunc enim non eſt gratia facta à Nũtio, facienda à cõmiſſario, iuxta d. d. c. 26. nu. 314. & ſic poteſt etiã fieri ab ipſo cõmiſſario verificatio valoris. Ad prædictam autem verificationem valoris, & vt Nuncio fide dignorum teſtimonio cõſtare dicatur de d. valore, ſufficere exiſtimo probationem de publica voce & fama, aut per vnum teſtem de certa ſcientia, ſeu aliud æquiualens, cum iſta ſit ſummaria, & extraiudicialis informatio, nec agatur tunc contra poſſeſſorem; & facit quod dicitur infra 6. p. cap. 3. nu. 69. Et plena probatio erit facienda per prouiſum, ſtante lite, & in cõtradictorio iudicio, vt infra, à nu. 188.

Nu. 97. Et Gratianus diſcept. forenſ. cap. 133. nu. 30.

Nu. 98. De qua deciſ. meminit Gonçalez d. gl. 6. n. 63. Gratian. d. c. 133 a n. 29. male ex ea deducentes, quod cura animarum in foro contentioſo non inducit incompatibilitatem, nec reſidentiam perſonalem, vt voluit Millis verb. curatum beneficium obtinens in fin. Rebuſ. 3. p. ſignaturæ, verb. etiam ſituationis, n. 5. contrarium enim eſt verius, vt patet ex extrauag. execrabilis. verſ. fi. & ibi gl. de Præb. quam male allegat pro ſe Rebuſ. & c. dudũ, 2. de elect. & ibi Abb. n. 8. & 10. & in c. de multa, de Pręb. nu. 24. & ex declaratione 10. adducta 3. p. c. 2. nu. 179. Nauar. conſ. 4. de ętat. & qualit. Hojeda de incomp. c. 13. nu. 4. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 26. & alij, & idem ait d. dec. & clarius deciſio in eadem cauſa relata 11. p. c. 5. num. 90. quamuis in caſu illius dicat, curam & iuriſdictionem non eſſe talem, vt induceret incompatibilitatẽ ſcilicet, quia non habebat viſitationem, & correctionem morum, quod requiritur, vt beneficiũ ſit curatũ vt in d. c. dudũ, & d. extrauag. & ibi Doct. Sarn. de idiom. q. 11. Hojeda ibi, & dictum eſt ſupra 1. p. c. vlt. nu. 6. & 7.

Nu. 103. ibi, & idem Azor. 2. p. lib. 6. c. 8. q. 9.

Nu. 108. Poſt Mandoſ. & Nauar. conſ. 3. de maior. & obed. dicit, quod rector parochialis diſtinctæ nõ videtur habere Eccleſiam parochialem, & quod rector parochialis habitu, & non actu, non videtur habere beneficiũ curatum, ſed tãtum ſimplex, iuxta gl. in c. licet canon, & c. ſtatutum, de elect. in 6. & Lana. in d. c. de multa. communiter receptos, quod praxis vbique ſeruat.

Num. 121. Quæ intelligentia comprobatur: nam vt alias habetur circa d. declarationẽ, ratio quæ mouit Papam fuit, quoniam de die in diem, ſeu in horas ſingulas parochialis habitu poteſt fieri actu, ſi reuertantur parochiani, vt etiam ſenſit Cancellaria: & pro hac intelligentia cõducit alia declarat. nullius 29. Apr. 1593. quæ ait: Congr. Conc. cenſuit c. 13. ſeſ. 24. dum parochiales vniri

monaſterijs prohibet, intelligendum eſſe de parochialibus quæ actu, non autem de illis, quæ habitu tantum ſupra hominum memoriam parochiales exiſtunt.

Nu. 132. Vnde etiam non bene dicitur in deciſ. Abul. præſtimoniorum 15. Februar. & 18. Iun. 1610. coram D. Mançanedo, quod facultas Nuncij ſit ad conferenda beneficia reſeruata, &c.

Nu. 138. Quæ habet locum etiam in gratijs & penſionibus Legatorum, & fuit confirmatum 12. Febr. 1601.

Nu. 141. ibi, q. 14. Rot. in Brunduſina Archidiac. 16. Iun. 1604. coram D. Millino, vbi quod non eſt nouum, neq; inconueniens, quod idem beneficium ſit reſeruatũ pluribus reſeruationibus, quamuis in hoc caſu nõ exprimatur in literis niſi vnica reſeruatio magis principalis diſpoſitione, vt ſunt plura notabilia Cancellariæ.

Ibi, refert. Et faueat Rot. in vna Eugub. præp. 3. Mar. 1606. corã D. Ludou. ſup. adducta c. 1. huius p. n. 570. allegans dec. 32. de Præb. in antiquis, quę potius eſt nobiſcũ.

Num. 147. quam 474. quia ſcutus auri ex pragmatica Philippi III. valet 440. morapetinos, ad Rot. deciſ. 682. 683. 900. 686. 759. & 193. nouiſ. Farin.

Nu. 148. Quę deciſio fuit confirmata in Cęſarauguſtana penſionis 11. Mart. 1591. coram D. Gipſio in nouiſ. Farin. 686. & accedit deciſ. 778. eiuſdem.

Nu. 149. Et in ead. poſtea 28. Apr. 1600. corã D. Lãcellotto in nouiſ. Farin. dec. 899. fuit reſolutũ, quod cũ reſeruatio & obligatio de illa ſoluẽdo, & decretũ Rotę loquãtur de ducatis auri de camera nouis, vel in æſtimatione, & ſumma ęquiualẽte, & ſic pro quolibet ducato ſoluẽdũ eſſe vnũ ſcutũ octo teccarum ſeu ſtamparum, & vnũ Iulium, poſt edicta ſeu banna Clem. VIII. quamuis reſeruatio antea eſſet facta cum ducatu de camera, in ſua bonitate intrinſeca remaneant, & non ſint in aliquo immutati, quamuis debitores ſcutarij antea obligati poſſent ſoluere in ſcutis currentibus & ordinarijs, licet non ſint octo teccarũ, vt in vna Romana aureorũ 8. teccarũ, 20. Iun. 1597. coram eod. D. Lancellotto d. nouiſ. Far. deciſ. 759.

Nu. 150. Vt in dec. 688. nouiſ. Farin. tradit. Gratiã. diſcept. foren. c. 94. a nu. 65. conducit dec. in Bonon. de Paleotis 1. Iul. 1605. corã D. Mãçanedo, vbi, Quod ſolutio dotis datę de ducatis largis, qui tẽpore reſtitutionis quãuis nõ in ſufficiẽti quãtitate reperiebãtur, & creuerãt in valore extrinſeco, debẽt fieri in æſtimatione illorũ de tẽpore pręſenti, ex reg. Aretini conſ. 11. n. 3. quã refert & ſequitur Boerius dec. 327. Gabr. conſ. 164. lib. 1. Conan. de numiſm. c. 7. §. vnico, cõcl. 8. quãuis mutata bonitate intrinſeca monetę debeat ad ſolutionẽ conſeruari æſtimatio, & valor de tẽpore contractus, Gab. ibi, nu. 4. cũ alijs.

Nu. 155. Et conducit quod tradit Alex. Monet. de diſtrib. p. 2. quæſt. 14. nu. 22.

Nu. 157. Id autẽ quod dictum eſt quod incerta computentur in valore, quando poſſunt redigi ad ſummam certam, procedit in his, quę dãtur intuitu Eccleſiæ, vt oblationes fideliũ, in quibus Doctores allegati loquũtur, nõ autẽ in ijs, quæ dãtur intuitu ipſius beneficiati, quia iſti ſunt potius fructus ſeruitij perſonalis beneficiati, quam fructus Eccleſiæ, Fel. ſup. & Couarr. lib. 3. variar. c. 15. nu. 1. Et licet poſſit eſſe, q̃ beneficiat⁹ vocetur intuitu ipſius Eccleſiæ, nõ propterea dicũtur fructus Eccleſ. quia aptitudo acquirendi non computatur in valore rei, quæ dat talem aptitudinem, Anchar. d. Clemen. vnica, nu. 4. Ita in Catanẽ. 4. portionis. 25. Iun. 1604. corã D. Sacrat.

Nu. 158. ibi, ſeruiẽtes per ſe ſuo beneficio dele, ibi, dięceſis, & in Ciuitate Tolet. & oppido de Madrid, & cõmuniter in Ciuitatibus & oppidis principalibus Caſtellæ.

Nu. 160. Et facit etiam quod dictum eſt ſupra num. 157 ex Catanien. 4. portionis ibi relata.

Nu. 162. poſt ex quibus infertur, quod priuilegiati de percipiẽdis fructib. redditibus, & prouentibus beneficiorũ ſuorũ in abſentia, & qui reſidendo & intereſſẽdo lucriſiũt, vt Inquiſitores, nõ poterunt percipere emolumẽta illa capitulorũ beneficiatorũ, & tertiarias, quia nõ ſunt fructus ſeu prouentus beneficiorũ; & ſic in caſu d. dec. Putei 489. lib. 2. verior videtur pars negatiua, quam tenuerunt tres auditores, licet alij tres oppoſitũ aſſerebãt; quãuis contrarium ſit ſeruatum per Conſilium S. Inquiſitionis in fauorem cuiuſdã fiſcalis, & cuiuſdam etiam Inquiſitoris, & Inquiſitionis, Cordub. beneficiatorũ oppidi de Olmedo cõtra capit. beneficiatorũ d. oppidi, vt intellexi.

Nu. 169. Et quod fuit d. in cauſa Papien. Prioratus S. Michaelis de Calotio 6. Iunij, 1607. coram Lancellotto, quod onus miſſarum non computatur inter onera, neq; ex fructibus deducendum; quia reſpicit ſeruitium quod à Rectore ſeu Priore præſtandum eſt, cum pro eo detur beneficium, vt fuit reſolutum in cauſa Romana penſion. 13. Maij 1602. coram illuſtriſſimo Cardinali Pãphil. &c.

Nu. 175. & in illa Papiẽ. Priorat. S. Mich. de Calotio, 6. Iun. 1607. corã Lancell. fuit d. quod onera pro reparatione Eccleſię, & domorũ ſolutione decimarũ ducalium non ſunt attendenda, nec deducenda, de fructibus, cũ talia onera non ſint perpetua, ſed incerta & variabilia, quę non minuũt valorẽ beneficiorũ, Put. dec. 202. lib. 3. &c.

Nu. 186. poſt, Et pro prædicta reſolutione facit quod ad remediũ, l. 2. C. de reſcind. vend. ſufficit exceſſus vltra dimidiã in minimo, ſeu in vno nummo, ſiue denario, gl. verb. dimidiã, in c. cũ cauſa. de empt. & vẽd. vbi Ant. Burgen. dicens cõmunẽ à nu. 3. Padilla in d. l. 2. nu. 41. Mexiã in prag. frum. cõcl. 3. n. 17. & Bobadilla in Polit. lib. 3. c. 8. nu. 232. qui alios allegãt. Et magis facit q̃ tradunt ibi Mexia & Bobadil. quod iuriſdictio cõſiſtorij, ſeu Cõcil. ciuitatũ in cauſis appellationũ per legẽ Hiſp. reſtricta ad cauſas decẽ milliũ morapetinorũ, & iã viginti milliũ nõ habet locũ, dato exceſſu ẽt immodico, ſeu in vno morap.

Nu. 208. Et in Gienen. Can. 28. Nouẽ. 1605. corã Pẽna fuit reſolutũ, quod Reſignatarius agẽs cõtra reſignantẽ qui cõſẽſit, nõ tenetur ad iuſtificationẽ narratorũ, quia narratiua talis gratiæ eſt etiã narratiua conſentientis; ex qua inducitur cõfeſſio vtriuſq; partis, l. cũ precũ. C. de liber. cauſa. Confeſſio autẽ partis ſufficit ad gratiæ iuſtificationẽ, Fel. c. olim. de reſcr. nu. 10. 4. & 5. lim. Rot. in Lucana decanatus coram Clem VIII. 534. p. 1. diuerſ. & in Regien. Prioratus 21. Maij 1597. coram eo, & idem eſt in Procuratore habẽte mandatum ad reſignandum, &c.

Nu. 211. Fuit etiam reſolutum in Hiſpal. beneficiorũ, 14. April. 1603. coram Iuſto, & in Toletana beneficij, 6. Iun. 1605. coram Lita, vbi quod narrata intruſio non eget iuſtificatione, cum de ſtilo exprimatur in literis per expeditores, propter intereſſe annatiſtarũ, vt ſæpius fuit reſolutum, & in Hiſpal. & Corduben. præſtimoniorum, 27. Febr. & 7. April. 1606. coram eodem Lita, & in Burgen. Canonicatus 9. Febr. 1609. coram Ortembergo.

Nu. 220. Et Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. nu. 71.

Nu. 221. Et voluit Greg. Lop. in l. 56. tit. 5. p. 5. gl. 5. & 6. & ideo Domini voluerunt ibi ad d. quinq; annos ante & poſt cauſam reducere, &c. vt in dec. 825. nouiſ. Farin.

Num. 239. ibi, ex nu. 11. & Rotam in cauſa Toletana Canon. 13. Nouemb. coram Lancellotto.

Caput quartum.

NV. 14. ibi, n. 8. Et nouiſ. in Hiſpal. Can. 27. Iun. 1605. coram D. Ludou. vbi quod cũ hoc ſit de iure, nõ eſt neceſſe id exprimere in prouiſ. Papæ præuenientis, &c.

In fine, Et Azeued. conſ. 39. nu. 3.

Num. 20. ibi, quod in Præb. Et eſt conſilium Pauli de Caſtro 365. ſub nu. 1. p. 1.

Nu. 21. Vt in dec. 359. nouiſ. Farin. & in Maioricẽ. Sacriſtię 26. Iun. 1602. corã Pamph. quod prouiſio dignitatum Eccleſiæ cathedralis ſolet eſſe communis Epiſcopo

cum

cum capitulo,&c.vt in dec.615.nouiſ.Farin.& in Egitanen.ſcholaſt.14.Apr.1603.ſuit ēt deciſū,collationē ſcholaſt.cū ſit dignitas in Eccleſia cathedrali, cōpetere Epiſ. & capit. coniunctim,& ſic non intrare in ea alternatiuā.

Nu.29. Poſt Nauar. Hor.Mandoſ.ad Rom.conſ.366.

Nu.30. Bobadilla in polit.lib.3.c.8.nu.160.& alij ſup. quamuis cum ſequatur Azeued.ſibi contrarius conſ.39. quod conſilium Azeuedi eſt falſum,& contra dictam cōmunem: & quamuis in fine illius dicatur, quod fuit in Rota executoriatū pro eo,non credo; ſed quod fuit executoriatum,erit id,de quo in reſolutionibus Rotę in cauſa Placentina voti infra adductis a nu.96.

Nu.31. Genuen. in praxi c.63. nu.24. Vgol.de officio Epiſc.c.51.§.1.nu.8.

Num.42. ibi,D.Iunio; Et in Burg.portionis 4.Maij, 1584. prouiſionem Io.Iuſtinerij,etenim collatio in cathedrali ſit communis Epiſcopo & capit.& collationi factæ per capitulum non contradixerit Epiſc.ſatis viſus eſt illi acquieuiſſe,et ius q̄ ſibi cōpetabat ꝓ illa vice,remiſiſſe.

Nu.76. poſt Zecch. Fuſcum de viſit.lib.2.c.1.& deciſ. Rotæ 422.584.& ſequentem,& 660.in nouiſ.Farin.

Nu.80. Poſt Cucu.Menoc.de arbit.caſ.83.n.10.Villar del patronado de Calatayud 4.p.§.2.n.8.qui plura adducunt, Alex.Mon.de diſtrib.p.2.q.12.nu.11.& 44. Gratiā. diſcept.forenſ. cap.158.a nu.14.

Nu.81. ibi, requirit) paren.& de gabell.q.37.nu.26.q. 84.nu.9.& quæſt.86.nu.12.

In fine, Et Salas de legib.diſput.19.ſect.14.num.101.

Nu.82. Et nouiſſime fuit reſolutum in vna Calagurritana decimarum 26.Iun.1609.coram D.Cauallerio.

Nu.83. Quæ deciſio eſt in nouiſ.Farin.637. emenda.

Nu.84. ibi,lib.3.& deciſ.eiuſdem 252.nu.1.eod.lib.3.

Nu.109. Et in c.inter cætera, verſ.vnde præcipimus, de offic.ordin.& Ludou.Gom.in procem.reg.Canc.q.1. §.ſacrę pęnitētiarię officij variatio. Et nouiſ.poſt hęc D. Salaçar de Mend.Canonicus pęnitentiarius S. Eccl.Tolet.in libello de inſtit.canon.pęnit.in d. Eccleſ.Tolet.§.1.

Nu.111. Tradit D. Salaçar de Mēdoça,§.2.& pęnitētiarius ab Epiſcopo ad preſcriptū Concilij inſtitutus & deputatus cū vnione Prębēdę proxime vacaturę tenetur officiū exercere, & inſeruire pœnitētiarię,ac parochialē quā obtinet dimittere,etiā ante vacationē prębēdę,vt S. Congr.Cōcil.cenſuit,quæ etiā cenſuit 31.Maij 1596.cū ante vacationē prębendę d. officio vnitæ neq; vocem in capit.neq; in choro ſedē ſibi vendicare poſſe,minuſq; habendum interim eſſe pro Canonico. Et alias pęnitentiarius ab Epiſcopo Vicentino vigore Concilij inſtitutus, licet adhuc non obtinuiſſet Præbendā,duo prætēdebar, de quibus conſuluit Congreg. Primo,an debeat participare de diſtributionibus quotidianis,ex nūc habere locum in choro & capitulo,& antequam ſibi obueniat prebenda vacatura. Secūdo,an debeat pręcedere ſingulos Canonicos,cū habeat officium & adminiſtrationem ſacramēti Confeſſionis & pœnitentiæ, & propterea ſit dignitas, ſicut Præpoſitus, Archidiaconus,& ſimiles.

Congreg. Concilij cenſuit,pęnitentiariū antequā Prębēda,quæ ſuo officio fuit vnita,vacet,nō habere locū,neque in capit.neq; choro,neq; poſſe diſtributiones quotidianas percipere. An autē poſtquā vacauerit, & eā adeptus fuerit,debeat præcedere alios ſimplices Canonicos tanquā vltima dignitas, referendū ſanctiſs.& dicendum Congr.ſentire,quod ſanctitas ſua conſtituat officiū pęnitentiarij pro vltima dignitate, ita vt omnes ſimplices Canonicus pręcedat, habet ēm officiū cū adminiſtratione & iure Sāctiſs. ſatius dixit nō inducere hāc nouitatē; ideo iuſſit reſpōderi,pęnitētiarius ſedeat loco ſui Canon. cū illū fuerit adeptus. Idē iuſſit reſpōdere in Theologo.

Nu.112. ibi, nu.16. Vgol.de offic. Epiſc.c.33.nu.2.& 3. D.Salaçar de Mendoça.§.5.

In fi. Et Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.c 1.nu.15. Dixi velut parochus, quia vere & proprie nō eſt parochus, nec habet curā animarū,cū nō habeat parochiā,nec parochianos, qui ad eū recurrere teneantur,Sarn.reg.de idiom.q. 11.& Rot.dec.52.p.2.diuer.Gonçal.gl.6.a nu.34.& alij citati,1.p.c.vlt.nu.4.& in terminis de pęnitentiario Rota in Canarien.pēſionis 15.Ian.1607.coram D.Coccino adducta 5.p.c.5.nu.253. Vnde cum non habeat prochianos & ſubditos, eſto ſit ordinarius confeſſor dięceſis,nō videtur poſſe delegare, ſeu cōmittere ſuam poteſtatem, non ſolum generaliter, ſed nec particulariter; & multo minus poterit ſubdelegare caſus reſeruatos ſibi ab Epiſcopo commiſſos,maxime cū in eis cenſeatur electa induſtria perſonæ & ſit delegatus inferioris à principe,quicquid dicat Zecchus,& Salaçar de Mend. qui ſatis cōfuſe loquitur, nec bene refert Zecchum,ibi.

Nu.115. poſt Vgol.d.c.31.nu.3.

Fine. Quamuis cōtrariū,nēpe quod pęnitētiarius poterit abſque alia facultate abſoluere in omnibus caſibus Epiſcopo reſeruatis,teneat Piaſec.ſup.cum Capeauil.de caſib.reſeru.c.3.q.1.differ.2.& videtur tenere Salaçar de Mendoça d.§.5.male referens Zecchum.

Nu.116. Zecch.ſupra; & Salazar de Mendoça d. §.5.

Nu.117. Tradit Vgol.d.c.33.n.2.3.& 6.allegās & referēs d.declarationē Abulen. D.Salaçar de Mendoça.§.7.

Nu.119. Salaçar de Mendoça.d.§.7.

Nu.121. Nec eius ratio quicquā valet, quod nouum onus nō ſit presbyteris imponēdū a Prælato, & cū conſenſu capit. illud à Papa cōfirmetur,& hic eligi debeat ab Epiſcopo: nam quauis eligatur ab Epiſcopo: tamen non ab eo, ſed a Concilio, ſed eius authoritate eſt illud onus impoſitum, vt patet ex ipſo Concil.d.c.8.

Nu.122. Vgol.d.c.32.nu.6.& Salaçar de Mendoça.d. §.9. Sed quia in Eccleſia Burg.ex ſtatuto à ſede Apoſtolica confirmato licet Canonicis quinque menſes quolibet annō abeſſe ab Eccleſia,dubitauit Burg. capit.an eadem facultas competeret etiā pœnitentiario eiuſdē Eccleſiæ; item, an poſſit fungi officio viſitatoris,Congr.cenſuit,ſi hic pęnitentiarius inſtitutus eſt ex decreto Concilij,non poſſe frui his quinq; menſiū vacationibus,minus officio viſitatoris fungi. Quod ex eo nimirum reſpondendū eſt, quia iſta eſſet multum longa abſentia pœnitentiario, & in magnum detrimentū ſui officij & miniſterij,ac pęnitentiū: & ita in iſta Eccleſia ſatis eſſet abeſſe per tempus trium menſium a Concilio Canonicis permiſſum, intelligiturque iſta declaratio, quod non poſſit frui iſta quinque menſium vacatione quoad confeſſiones & officium pęnitentiarij, bene tamen poterit ea vti quoad chorum & officium diuinum, ſicut cæteri Canonici.

Nu.123. Et tradit Alex. Mon.de diſtrib.p.2.q.11.nu. 65.& Salaçar de Mendoça.§.6.

Num.124. ibi,verſ.2. Et tradit Alex.Monet.ſupra nu. 66.& Vgol.d.c.33.nu.5.

Nu.125. Tradit Leo in Theſ.for.Eccel. c.23.nu.18.& D. Salazar de Mēdoça d.§.6.vbi tamen in fi.ait,quod in Eccleſia Toletana ad primam reſidentiā annalē,& ad reſidendū ordinario nonaginta, ſeu ſexaginta dieb. pro lucrādo veſtuário,nō pōt pęnitentiarius iuuari ſuis occupationibus, quod eſt cōtra Concil. Et eſt vna Gienen.4. Sept.1591.in qua Congr. Conc.cenſuit penitentiarium, dū confeſſiones audit in Eccleſia,cēſeri pręſentem, & in proceſſionibus & orationib. Quāuis Moneta d.q.11.nu. 65. dicat,quod dū Cōciliū vult dumtaxat,quod præſens in choro cēſeatur, nō complectitur alias diſtributiones, quas extra chorū litaniarū, proceſſionūve, quæ per vrbē aguntur, nomine Canonici percipere ſolēt. Quod certe eſt contra d.declarationes,& mentem Concilij quod ſub nomine chori omnia officia comprehendit; vbi enim eſt capitulum aliquod, officium, ſeu miniſterium diuinum

exercens, ibi chorus eſſe cenſetur. Pęnitentiarius autem audiēs extra Eccleſiā cōfeſſiones, etiā infirmorū, non cēſebitur præſens in choro, quia Cōciliū id ſolū cōcedit audięti cōfeſſiones in Eccleſia, & ad id inſtitutus eſt pęnitētiarius iſte, vt cōfeſſiones in ipſa Eccl. catholica audiat.

Nu. 127. *Poſt §. 6.* Poſtulauit declarari Epiſc. Vicent. cū ipſe in ſua cathedrali inſtituerit pęnitētiariū cū noīe Præbendæ proxime vacaturæ, an huiuſmodi vnio vigore c. 8. cōprehēdat Canonicatū & Præbendā vacātem in mēſe ſede Apoſtol. reſeruato, Congr. cenſuit, annuēte ēt Sanctiſs. quod eo quo Concil. ſeſ. 24. c. 8. non exprimit de Canonicatibus etiā reſeruatis ſedi Apoſtolicæ, & quando voluit eos comprehendere expreſſe dixit, vt patet in Seminario ſeſſ. 23. c. 18. ac in ſimplici vniendo cathedrali pauperi, c. 15. ſeſſ. 24. Idcirco c. 8. non comprehendat Canonicatū et Prębēdā vacantes in mēſe reſeruato, quia ſi voluiſſet, expreſſiſſet, quēadmodū alijs in locis fecit.

7. Quam adducit Azeued. conſ. 7. n. 31. Reuerēdiſ. D. Epiſcopo Placent. in Hiſpan. Illuſtriſs. ac Reuerendiſs. Domine, cū libellus hic Io. Rauanerę oblatus fuiſſet Illuſtr. Cardinalib. ad interpretanda S. Conc. Trid. decreta cōſtitutis, ij ampl. tuę ſcribēdū cenſuerūt, iā dudū declaratū fuiſſe decretū Conc. ſeſ. 24. c. 8. nō cōprehēdere portiones neq; ēt Præbēdas vacātes in mēſib. ſede Apoſt. reſeruatis. Quare amplit. tua qp ſuę fidei ac religionis erit, hac in re aget, & bene in Dño valebit. Rom. die 21. Aug. 1577. amplit. tuę vti fr. Phil. Bōcompagn. Card. S. Sixti.

Eſt etiam alia declaratio in vna Oxom. quam adducit Azeued. ibi, nu. 32. & refert conſ. 14. nu. 14. & 15. Vbi declaratur Canonicatum & Præbendam, qui vacarunt in mēſe ſedi Apoſtolicæ reſeruato, non comprehēdi decretis Concilij Tridentini ſeſſ. 24. c. 8. & ſeſſ. 5. c. 1.

In fi. Et tradit poſthæc D. Salaçar de Mendoça in d. libello de conſtit. can. peniten. §. 2. & ideo deputatio Prębēdæ vacātis de mēſe Oct. 1569. in Eccleſ. Tolet. pro pęnitentiario facta per gubernatorē d. Archiepiſcopatus, & prouiſio de ea facta D. Hieron. Manriq; non valuit, nec habuit effectū, ſed à Papa Pio V. fuit prouiſū D. Ludouico de Aualos de illo can. & Præbēda, quia vacauit in menſe reſeruato (cum enim Archiepiſcop. eſſet abſens nēpe Romę, nō poterat eſſe alternatiua) & non ob defectū deputationis actualis iſtius canonicatus pro pęnitentiario, vt perperā inquit D. Salaçar de Mēdoça §. 4. nam cū vt ipſe ait ibidē d. gubernator effectaſſet Præbendā ad pœnitentiariam, & eam contuliſſet D. Hieron. Manrique, vt pœnitentiario, non erat defectus deputationis.

Et 31. Maij 1596. cenſuit d. S. Congreg. Concilij Præbendam officio pœnitentiarij vniendam integram, atq; canonicalem eſſe debere, & refert Salaçar d. §. 2.

Nu. 128. ibi, Plac. port. Et refert Azeu. conſ. 39. n. 33.

Nu. 129. Et refert in vna Oſcen. can. 7. Febr. 1594. coram Blanchetto.

Nu. 130. *poſt* 2. Cui conſonat declaratio in vna Lunē. 6. Iul. 1592. quę ſic ait: Congreg. Concilij cenſuit erectionem Præbendæ Theologi non habere locum in ea, quæ vigore ſtatuti a ſequente Canonico optatur; ſed illā Prębēdam, quam dimiſerit canonicus, qui nouiſſime optat, huic muneri affectam & vnitam remanere.

Nu. 131. *Poſt* Ex quibus melius defendi poteſt reſolutio Rotę in cauſa Lucana optionis domus 24. Ian. 1607. corā D. Mâçanedo, quod facta eretione Præbendæ vacātia in Theologalē cū applicatione domus, quæ ſimul cū ea vacauit, nō potuit poſtea talia domus optari ab alio virtute cōſuetudinis & ſtatuti optandi tā Prębēdas quā domus vigētis in d. Eccleſia, &c. Quæ reſolutio fuit poſtea confirmata in ead. coram eod. 13. Mar. 1609. nō obſtante fundamēto cōtrario, quod domus Canonicatuū illius Eccleſiæ ſint optabiles, & ſic nō ſint Canonicatus & Prębēdæ vacantis. Cui reſpōdetur quod ibi fuit facta erectio d. Præbēdæ in Theologalē, non ſolū virtute Cōcilij, ſed etiā literarum Greg. XIII. qui mādauit aſſignari lectori Theologię Præbendā primo vacaturā cum illi annexis, ac omnibus iuribus & pertinētijs ſuis, & quod interim quod vnaquæq; domus a Canonico poſſidetur dicitur de pertinentijs illius Canonicatus, iuxta Card. conſ. 16. nu. 3. quē ſequitur Æneas de Falcō. de reſeruat. q. 4. eff. 39. Quamuis cum ibi domus non ſint perpetuo & inſeparabiliter annexæ Prębēdis, ſed pro vita Canonici in eam intrantis, ita vt poſt eū poſſit de per ſe ab alio optari, non carent difficultate d. reſolutiones, immo videtur potuiſſe optari d. domus non obſtāte d. erectione, aut etiā reſeruatione, iuxta d. infra, nu. 135. & ſup. c. 1. nu. 457. & ſeq. vbi de d. conſilio Cardinalis, & Doctrina Æneæ, & verba literarum Gregorij debent intelligi de annexis & pertinentijs perpetuo & inſeparabiliter, & abſolute, non ſecundum quid, & pro aliquo tempore.

Nu. 132. Alia 12. Febr. 1601. Congr. Conc. cēſuit, tam Theologi, quā pęnitētiarij Præbēdā ēt poſtquā eſt effectū ſortita, nō ſubiacere optioni. Et tradit Alex. Mon. de opt. c. 3. q. 6. a nu. 98. dicens inueniſſe fuiſſe deciſū per S. Congr. Concil. in vna Mediol. & fuit dictū per Rotā in d. Lucana 24. Ian. 1607. Et nō ſolū optari nō poteſt Præbenda pœnitentiarij, aut Theologi, ſed nec titulus, ſeu ordo eius, vt in ſeq. declar. S. Congr. 7. Iun. 1601. In cathedrali Vercel. ſunt 24. Canonici quorū duodecim ex deſignatione Epiſcopi ſunt ſacerdotes, ſexdecim, & alij ſex ſubdiaconi; ex cōſuetudine illius Eccleſiæ Canonici habēt duplicē optionē, alterā Præbendę tēporalis: nā Canonicus retēto titulo optat Præbēdā tēporalē vacātē, alterā tituli nā inferioris ordinis Canonici optāt titulos ordinis ſuperioris; & ita diaconus poteſt optare titulū ſacerdotalē Canonici ſacerdotis defuncti. Fuit dubitatū, an Præbēda pęnitētiarij defuncti poſſit optari. Et Cōgr. reſpondit nō poſſe. Nunc quęritur, an ordo ſacerdotalis, cuius erat pęnitentiarius, poſſit optari à Canonico ordinis inferioris, adeo vt pbēda pęnitentiarij debeat poſtea obtineri a canonic. ordinis iſerioris. Cōg. cēſuit nō poſſe.

Nu. 134. ibi, Theologali, vt in declar. ſeq. S. Congr. in vna Aſten. 26. Feb. 1601. Congr. Concilij cenſuit, obtinētem Præbendā Theologalem non eſſe admittendum ad ius optandi competens Canonicis.

Fine, vt fuit dictū in Lucana 24. Ian. 1607. quāuis contrariæ ſententię libentius adhærear Alex. Monet. de opt. c. 4. q. 1. a nu. 11. dicēs melioribus niti rationib. & ſeruatā audiri Mediol. in Eccl. S. Naçarij, in qua qui prius Theologalē pbendā obtinebat, aliā optauit, ea ſimul cū onere & officio legendi dimiſſa, quæ deinde alteri collata fuit.

Nu. 37. ibi, ne ſede vacante, alias 20. de Pręb. & Molina de iuſtit. tract. 5. diſp. 11. nu. 13.

Num. 138. *Poſt* d. Segob. in verſ. & alias & refert licet diminute Azeued. d. conſ. 7. nu. 33.

In fine. Et tradit addit. conſ. Nauar. ſupra & poſt hæc Salaçar de Mendoça d. libell. de inſtit. canon. pœnit. §. 2.

Nu. 143. Abul. & ſequitur Salaçar d. §. 2. & nouiſſimè Zauallos lib. 4. q. 1. ſeu 897. es nu. 485. & fuit reſolutū in d. Oſcen. induIti 19. Nouē. 1603. coram Illuſtriſs. Millino, vt in ſeq. dec. 125. Et nō ſolū collatio, ſed etiā pręſentatio in Canonicatu & Præbēda pœnitentiariæ præſeruatur capitulo, ſeu alijs, ad quos alias ſpectabat dūmodo præſentatio fiat de electo ab Epiſcopo, vt in vna Zamorē. declarauit S. Congr. in declar. ſeq. Cum Congr. declarauerit, electionē perſonæ pęnitētiarij eſſe faciēdā ab Epiſc. collationē vero Prębēdę ad eos pertinere, ad quos antea ſpectabat, capitulū Zamor. poſtulauit declarari an ſicut pſeruata collatio eſt, ita ēt ſit pręſeruata pſentatio, quā habet capitulū de d. Eccl. Præb. Congr. cēſuit idē in pręſētatione qp in collatione ſed tñ referēdū Sāctiſſimo, qui probauit ſententiam Cōgregationis, dūmodo præſenta-

ſentatio fiat de electo ab Epiſcopo. Et idem erit in electione, vbi electio ſpectaret ad capitulum, ſeu alios; nam eadem eſt ratio de electione, ac præſentatione.

Et quãuis Epiſcopus ſit abſens, capitulũ nõ poteſt ſe intromittere in electione pęnitẽtiarij, licet ad ipsũ collatio ſpectet, vt in ſeq. declar. S. Cõgreg. Dubitauit Capitulũ Burg. an ſaltẽ abſẽte Epiſcopo ad ſe pertineat electio pœnitẽtiarij, cũ ad ſe ẽt collatio pertineat, dicẽs declarationẽ Congreg. quod ad ſolũ Epiſcopũ pertineat electio pęnitẽtiarij nõ habere locũ, cũ Epiſc. abeſt, Congreg. cẽſuit, electionẽ perſonæ ꝑtinere ad ſolũ Epiſcopũ, vel eo abſente ad Vicariũ ſuũ, cui Epiſcopus in ſpecie delegauerit hãc facultatẽ, expẽſis tamẽ ipſius Epiſcopi. Sed & ipſe Epiſcopus abſẽs poterit vbi eſt, eligere pœnitẽtiariũ, nõ. n. ad id eſt neceſſaria pręſẽtia, ſeu exiſtẽtia in diœceſi: nã ẽt extra diœceſim poteſt expediri, cum non ſit cõtentioſæ, ſed volũtariæ iuriſdictionis, vt infra c.8. a nu.126.

Si tamen intra ſemeſtre a die notitiæ vacationis Epiſcopus per ſe, vel per Vicarium non eligeret pœnitentiarium, deuoluitur electio ad capitulum, cum ad Epiſcopum pertineat proprio iure, & Ordinario, ex Concilio, iuxta c.2. de conceſſ. Præbẽ. & d. infra 10. p. c.3. a nu.33.

Nu.144. Et Salaçar de Mendoça d. §.2. & 3. & nouiſſime Ceuallos lib.4. q.1. ſeu 897. nu.488.

Nu.148. ibi, præueniret, dec. illa, & ibi electores, Rot. deciſ.442. p.1. diuerſ. nu.4. cum alijs, & refert & ſequitur prædicta Salaçar de Mendoça d. §.2.

Nu.150. Sed ꝙ vacãte pœnitentiaria ſede Epiſcopali vacãte, electio & collatio pertineat ad Papã, ẽt ſecluſa reſeruatione, & nõ ſit reſeruãda futuro Epiſcopo, videtur declaratũ a S. Cõgreg. & approbatũ à Papa, vt in ſeq. declaratione, Vacãte ſede Epiſcopali Genuen. vacauit Canonicatus & Prębẽda pęnitẽtiarij eiuſdẽ Eccleſiæ, dubitatũ fuit, ſtante decreto Congreg. ꝙ electio perſonæ pœnitentiarij ad Epiſcopũ pertineat ſine cõſenſu Capituli, ad quẽ ſpectat collatio d. Præben. & electio perſonæ; an ad capitulũ, quod ſede vacante ſuccedit in iuriſdictione Epiſcopali; an ad Sanctiſs. vel ad futurũ Epiſcopũ, Congreg. cenſuit, decretũ pœnitentiarij, ꝙ ad Epiſcopũ electio perſonæ pœnitentiarij pertineat, nõ procedere, quãdo Canonicatus pęnitẽtiarij vacauit ſede Epiſcopali vacante, quia tantũ Papa ordinarius ordinariorũ, & Epiſcopus Epiſcoporũ ſibi debet talẽ electionẽ vendicare. Sãctiſs. hanc ſentẽtiã Congreg. ſibi relatam approbauit, ꝙ electio & collatio ſede Epiſcopali vacãte, neque ad capitulũ, neque ad futurũ Epiſcopũ, ſed ad ſedẽ Apoſtolicã pertineat. Neque huic deciſioni obſtat doctrina Rebuffi in praxi beneſ. tit. de deuolut. nu.63. ibi, Poterit ergo capitulũ creare pœnitentiariũ, quia loquitur de cõfeſſario ſimplici cõſtituendo a capitulo, quod ſede Epiſcopali vacante poſſit abſoluere in caſibus Epiſc. reſeruatis, cuius officiũ creato Epiſcopo expirat, & nullã Præbẽdã annexã habet; ſecus eſt in pœnitentiario ad præſcriptũ Cõcilij, cuius deputatio cũ annexione Pręb endæ ab ſolũ Epiſcopũ pertinet ſine conſenſu capituli. Quæ deciſio conſonat alijs adductis infra 9. p. c.2. n.115. & 116. vbi dico, quod illæ deciſiones non erant ſatis iuri conformes.

Nu.151. Et refert Salaçar de Mend. §.3. dicens, Romę haberi pro cõſtãti & recepto, & nouiſſime tradit Ceual. d. q.897. a nu.485. & 489. dicẽs, poſſe ẽt ſuper ea imponi penſionẽ, prout tradit factũ in pœnitentiario Toletano.

Nu.163. Et idẽ fuit tẽtũ in eadẽ corã eodẽ 1. Iul. 1602.

Nu.165. ibi, Et inſtitutæ ſunt, quamuis in prima prouiſione huius Præbẽ. Eccleſiæ Toletanæ de anno 1566. gubernator Archiepiſcopatus contradixit, & reclamauit, prætendens ad eũ ſolum pertinere. Sed Rex Philippus II. ad quẽ fuit habitus recurſus pro parte Eccleſiæ, ordinauit gubernatori, quod deſiſteret ab iſta prætenſione, prout deſtitit, refert Salaçar de Mendoça §.4.

Nu.166. ibi, vẽdicare, ꝑut ẽt vult Azeu. cõſ.39. n.26.

In fine, Et hanc deciſionem refert Genuen. in praxi c.89. in annot. nu.20.

Nu.167. circa fin. ibi, d. nu.8. & alij, Felin. in c.1. de tregua & pace, nu.11. Couar. in 4.2. p. c.6. §.10. nu.15. Suar. in Theſ. recept. ſentent. verb. diſpenſatio. nu.84. Cuch. in inſtit. maior. lib.5. tit.13. a nu.26. Hojeda de incõp. c.17. nu.13. Alex. Mon. de diſtrib. p.2. q.12. nu.46. & eſt communis fere omnium iuriſperitorũ ſentẽtia, vt per Tho. Sanch. plures citãtem de matrim. lib.8. diſput.4. nu.25. licet ipſe nu.26. probabilius exiſtimet contrarium, ſi cũ poſſit facile contradicere, non contradicit, ſed tacet.

Ibi ſupra nu. dic ſupra c.1. num.565.

In fin. nu.518. dic d. c.1. nu.558.

Nu.173. ibi, iudicialib. Cou. ĩ c. ꝗuis pactũ 1. p. §.5. n.8.

In fi. prout requiritur ad iuram. Bertach. verſ. mandatũ ſpeciale requiritur in iuramenti præſtatione, Couar. d. nu.8. & ita in terminis non dato expreſſe mandato ad iurandũ, tenuit Rota in cauſa Burg. canon. 1596. coram D. Seraph. vt in ſeq. dec.140. Sed ad iuramentũ pro alio, & in anima alterius nõ videtur ſufficere reg. d. l.2. de iur. au. iud. ſed omnino requiritur mandatũ expreſſum, &c.

Nu.179. Poſt Holl. Rot. in vna Virdun. parochialis 23. Iun. 1586. coram D. Gipſio ſupra relata 4. p. c.2. nu.50. vbi fuit dictum, quod decretũ irritãs omnẽ vſum, & contrariam conſuetudinẽ tollit, ex Gabr. ſupra nu.40. & in vna Conchen. beneficij de Valdejudios 14. Nouemb. 1611. coram D. Sacrato Dñi habebant pro indubitato, quòd non vſus, ſiue cõtrarius vſus populorũ ſine cõſenſu Papæ nihil poteſt operari contra validitatẽ conſtitutionũ Apoſtolicarũ, nẽpe habẽtiũ decretũ irritãs, vt ibi ex late deductis in Romana cõcordiæ S. Petri 13. Nouẽ. 1609. 11. Ian. & 12. Febr. 1610. corã D. Cauallerio, &c.

Nu.182. Accedit Rot. dec.240. nouiſ. Farin. nu.4. & 5.

Nu.185. ibi, vt ita fieret, iuxta directoriũ Eccleſiaſticę diſciplinæ Octauij Frangip. tit. de decanis collegiatarũ Eccleſiarũ nu.32. vbi ſic dicitur: Cum de rebus grauibus ineunda erunt ſuffragia, eadẽ ſecreto ferantur, vt ſine timore quiſquis ꝙ ſenſerit, libere loquatur. Cui conſonat decretũ Concilij Prouinc. Mediol.4. tit. quę pertinẽt ad capitula cathedraliũ & collegiatarũ Eccleſiarũ, vbi ſic dicitur: Cũ de rebus patrimonij particularis de locationibus, de contractibus, de officijs auferendis, ac de alijs, itẽ præfecti iudicio grauioribus in capitulo deliberãdũ eſt, earũ rerũ deliberatio, ac tractatio tũ ſuffragijs occultis permittatur, tũ illæ res quo maturius conſultẽtur in alio capitulo propoſitæ in alio deliberẽtur. Et ꝙ votare ſecreto habet minus inconuenientium, & maiorẽ libertatẽ ad votandum Chriſtianè, quã votare publicè, ſicut vutur, ait Bobad. in Polit. lib.3. c.7. nu.38. loquẽs in Cõcilijs, ſeu conſiſtorijs, & quòd aliquãdo Conſiliũ Regiũ ſolet dare prouiſiones, vt in eis votetur ſecreto, ſequitur Curia Philippica 1. p. §.1. nu.22. dicẽs id eſſe melius, quia ſecreto votatur cũ maiori libertate, & ſine reſpectibus.

In fi. Ex quo ẽt ĩ capitulis tenet Villar del patronado de Calatayud 7. p. §.1. n.22. ꝙ ĩ votãdo apertis ſuffragijs vt debent, ſed male, cũ diuerſa ratio ſit in capitulis ac in cõſultationibus ſacri Cõſiſtorij, ĩ quibus loquiĩ Paleot.

Nu.205. ibi 3. & 11. Syluest. verb. ſuperſtit. q.9. Graff. in dec. aur. caſuũ conſc. lib.2. c.5. a nu.28. Bellar. cõtrou. 2. to. lib.1. de cler. c.5. Moſcon. de maieſt. mil. Eccleſ. lib.1. p.1. c.2. pag.44. Suar. de relig. tract.1. lib.2. c.12. a nu.5. Torre etiam de relig. 2. to. q.95. art.8. diſput.3. Marquez del Gouernador Chriſtiano lib.2. c.3. pag.216. & Tho. Sanch. in pręcepta Decal. lib.2. c.38. a nu.71. quicquid in ſeruitijs dicat Villar del patronado de Calatayud 9. p. coſtumbre 2. nu.2. adeo vt omnes tales electiones per ſortes ſint nullę, ex d. c. fin. in fine, quicquid velit Suar. ibi a nu.9. & Sanchez nu.83. & ſequentib. contra Abb. nu.5.

Digitized by Google

Nu. 206. Et ita videtur ſentire Rota in illa Burgen. canonicatus ſupra adducta num. 173.

Nu. 207. ibi. n. 166. & refert D. Salaçar de Mẽdoça in libello de inſtit. canonic. pœnitẽt. in Eccl. Toletana. §. 4.

Nu. 208. & l. Gallus. §. ille caſus, ff. de lib. & poſth. ibi, quaſi capitibus legis cõmiſſis, l. vitium, ff. de petit. hęred. & l. quẽadmodũ. §. fi. ad l. Aquiliã, & §. penult. inſt. codẽ.

Nu. 210. Et per Bullam Sixti IIII. non requirebatur concurſus formalis, qui tũc requiritur per Bullam Leonis, vt in Oſcenſ. indulti 19. Nouembr. 1603. coram Domino Millino ſupra adducta num. 143. & ita alias in ſimili reſpondit Rota in Agrigentina Sancti Angeli 30. Aprilis 1604. coram Domino Coccino nouiſſime Farinac. deciſ. 29. num. 6. ex Iaſ. in l. doli clauſula 119. num. 2. ff. de verbor. obligationib.

Nu. 211. ibi nu. 148. Et in Cæſarauguſtana penſionis, 11. Mart. 1591. coram Gipſio nouiſ. Farinac. deciſ. 686. nu. 5. & Seguntina dimidię annatæ 22. Iun. 1607. coram Mãçanedo infra relata vltim. p. c. 2. n. 18. & Recanaten. beneficij 14. Mart. 1608. coram Lancellotto infra relata 7. p. c. 1. nu. 66. & in Toletana canonicatus 13. Nouem. 1609. coram eodem Lancellotto, & Salas de legib. diſp. 19. ſect. 14. num. 101.

In fine, Quamuis alias iure exiſtente dubio valet conſuetudo interpretatiua, licet ſit contra veritatẽ, Abb. cõſil. 26. 2. par. ſub nu. 4. & etiam contra proprietatẽ verborũ, Socin. conſil. 209. nu. 4. volum. 2. Socin. iunior conſil. 25. volum. 2. nu. 12. vt per Villar del patronado de Calatayud 4. par. §. 2. nu. 8. alias citatum ſupra nu. 80.

Nu. 212. Vbi tamen duo eſſent pares in votis, & vnus eorum ob aliquam cauſam etiã occultam eſſet inhabilis vel indignus ad canonicatum, non eſſet locus huiuſmodi ſortibus aut qualitatibus, ſed alter deberet remanere cum canonicatu, quia non eſt deueniẽdum ad ſortes aut qualitates niſi inter habiles, idoneos, & dignos, ad l. vt gradatim. verſiculo etſi lege, ff. de munerib. & honor. Ioann. Guttierrez conſ. 31. n. 21. 22. & 26. & dicta infra 7. par. cap. 15. num. 3. Si tamen inhabilis vel indignus eſſet electus à maiori parte votorum, non ideo ſequens in votis deberet manere cũ canonicatu', ſed eſſet facienda noua electio cum nouo cõcurſu & oppoſitione, niſi illa maior pars ſcienter ſeu culpabiliter illum elegiſſet: nam tunc valeret electio facta à minori parte, penes quam reſidet poteſtas. capit. 2. de poteſtat. prælat. capit. cum in cunctis, §. fin. capit. dudum. 22. cap. bonæ. 23. capit. cum Virtonienſ. cap. ſcriptum; cap. congregato. de electione, & ibi Doctores, & Abb. vbique, & dict. cap. quamquã. de electione in 6. & ibi gloſ. & Doctores, Rebuſ in praxi titulo. de deuolutio. num. 20. & Cucchus in inſtitution. maiorib. lib. 4. tit. 1. num. 159. & ſeq.

Nu. 213. ibi, 28. Decemb. 1600. die 18. Decemb. 1600. coram Lancellotto, quæ eſt nouiſ. Farin. deciſ. 551.

Neque etiam obſtat ratio Rotæ ibi, quod ſicut quando collatio præbendæ lecturæ, de qua ibi agebatur, ad ſolũ Epiſcopũ pertinet, nemo ad eam admitti poteſt, niſi prius ab Epiſcopo de vita, moribus, & ſcientia examinatus, & approbatus fuerit, Concil. Trident. ſeſſione 5. c. 1. in fine; & ita cum ad Epiſcopũ & capitulum ſimul ſpectet dictum examẽ & approbatio, fieri debet ab ipſis capituralibus, &c. Quia reſpondetur, Conciliũ ibi non tollere quin dictum examẽ & approbatio poſſit ab Epiſcopo cõmitti alteri, immo eo non obſtante recte poteſt committi, vt alias de examine & concurſu ad parochiales dicitur infra 9. par. cap. 2. nu. 119. & ſimiliter quando ad Epiſcopum & capitulum prouiſio pertinet, ſatis eſt, quod examen & concurſus fiat à capitulo, ſeu de eius ordine, licet non omnes interſint; & non intereſſentes poterunt informari ab intereſſentibus, &c.

Num. 222 in fin. ibi, Et magiſtrali Toletano. Et ex eo nuper fuit nouus impetratus canonicatus doctoralis Eccleſiæ Zamorenſ. & magiſtralis Eccleſiæ Gadicenſ. quã uis iſtæ impetrationes fuerunt detentæ & impeditæ aliquibus diligẽtijs, vti habetur in libro Cõgregationis ſtatus Eccleſiaſtici horum regnorum anno 1608. ſeſſ. 31.

Num. 224. Nec teneretur ſuperior, ad quem ſit deuolutio, eligere ex examinatis à capitulo etiam in tempore ante lapſum ſemeſtre, quia illud examen ſolum erat pro ipſo capitulo, quamuis ſi vnus tantum comparuiſſet, & eſſet examinatus, & repertus idoneus in tempore, ex quo illi debetur canonicatus, & habet ius conſiderabile ad illum, iuxta deciſionem Putei 253. lib. 3. & cõſil. Mãdoſij 51. de quo ſupra 4. p. c. 3. a nu. 69. non fieret deuolutio, iuxta dicta infra 10. par. cap. 4. a num. 1.

Nu. 225. ibi, in 6. ad Baldum in cap. cũ in cũctis. n. 16. ibi licet honeſtius, &c. de electione, & Tiraquellus in l. ſi vnquam. verb. conuertatur. num. 275. & 277.

Num. 229. Pręſentes autem in ciuitate, ſeu loco Eccleſiæ ſine licentia poſſunt, vt dixi, etiam vltra mẽſem gaudere diebus recreationis a Concilio, ſeu ſtatutis validis conceſſis alijs canonicis, niſi vbi ſit conſuetudo, ſeu ſtatutum particulare in contrarium; quod probatur: nam in dicto motu proprio & bulla Leonis, ſolum dicitur, quod teneantur in Eccleſijs perſonaliter reſidere, & ſi abſque ordinarij, vel capituli licentia vltra menſem ſe abſẽtarẽt, eo ipſo canonicatu priuati ſint; & qui reſidet in ciuitate, ſeu loco Eccleſiæ, dicitur ĩ Eccleſia reſidere, & eſſe præſens, & non dicitur ſe abſentare, licet non interſit diuinis, gloſſ. in cap. vnico. de cleric. non reſiden. in 6. verb. adſuerint, & ibi Anchar. Domin. Franc. & Doctores communiter, & ibidem D. Ioann. Ocon. nu. 35. Caſſad. deciſione 116. Couarr. lib. 3. variarum. cap. 12. num. 3. Alexand. Moneta de diſtrib. par. 1. quæſt. 4. num. 18. & 2. par. q. 5. a nu. 17. & quæſt. 14. nu. 21. & 3. part. q. 8. num. 5. Vnde quamuis iſti canonici nunquam intereſſent diuinis, nec intrarent in Eccleſiam, dum tamen eſſent in ciuitate, non eſſent priuati ipſo iure canonicatu, ſed alias cõtra eos procedendum eſſet vſque ad priuationem, nec lucrarentur fructus & prouentus canonicatus, qui inſeruiendo & intereſſendo lucrifiunt.

Nu. 232. Et quod attinet ad ordinarium, videtur licẽtia poſſe dari non ſolum ab Epiſcopo, ſed etiam ab eius vicario generali, qui verbo ordinarij comprehenditur, vt in propoſito; quia non eſt materia diſpenſationis, ſed ſimplicis licentiæ, vt alias dicitur infra cap. 8. nu. 51. ſicut etiam in terminis Cõcilij ſeſſione 23. de reform. c. 1. poteſt dari licẽtia abſentię parochis à vicario Epiſcopi.

Nu. 233. Nono ſubdubitatur, an huiuſmodi canonicatus & prębendæ Doctoralis & Magiſtralis poſſint dari ſine edicto, aut publico examine alicui habenti qualitates neceſſarias, maxime quando eſt perſona inſignis, & notorie idonea, & non ſunt oppoſitores. Et breuiter dicendum eſt, id nullo modo poſſe fieri, quamuis aliquãdo fuiſſe factum in aliquibus Eccleſijs intellexerim; & ita ſemel & iterum conſultus reſpondi: nam pro forma requiritur in dicto motu proprio & bulla Leonis cũ decreto irritanti, quod præuio edicto & publico examine prouiſio fiat; & iuxta formam literarum Leonis debet fieri prouiſio per concurſum, vt dicitur in illa Oſcen. indulti 19. Nouemb. 1603. corã Domino Millino, de qua ſupra nu. 210. Et in Concilio Compoſtellano actio. 2. de decreto 34. quod publico & neceſſario edicto ad examẽ conuocentur quicunque voluerint admitti, ſtatuitur. Vnde prouidẽdus de huiuſmodi canonicatibus appoſito edicto debet ſe opponere, & publico examini ſubijcere, factoque examine, ac iuramento per electores præſtito, eligi per vota ſecreta, etiamſi nõ ſit alius oppoſitor, & alias prouiſio erit nulla, ſicut in ſimili de prouiſione parochialium dicitur infra 6. p. c. 2. à qu. 265. & 9. par. c. 2. à num.

Digitized by Google

2.a nu. 99. Sed ſi appoſito edicto nullus eſſet oppoſitor, aut ex oppoſitoribus nullus repertus eſſet idoneus, tunc elapſo tempore primi edicti cum ſuis prorogationibus, apponendum eſſet ſecundum edictum ad vocãdum oppoſitores, & ſic nec in eo vllus compareret idoneus, aut qui vellet ſe publico examini ſubijcere, tunc alicui prævio examine priuato prouideatur; & ſi non ſit qui velit ẽt priuatim examinari, poſſet prouideri alicui, de cuius idoneitate alias conſtet, iuxta id quod de parochiali dicitur infrà dicto cap.2. 9.par. à nu.218. & declarationes S. Congregat. Concil. ibi adductas.

Et an quando oppoſitor morbo laborat, & ob id nõ poteſt actus ad examen præſcriptos facere, valeat ſine examine admitti ad electionem, videtur quod non, ex dicta ratione, quod examen requiritur pro forma, & cum decreto irritante; ſicut etiam non poſſet quis eligi ad parochialem ſine examine, quantumuis ob morbũ, vel aliã cauſam fuerit impeditus; quamuis in dicto Cõcilio prouinciali Compoſtellano actione 2. decreto 34. aliter in propoſito ſtatuatur, his verbis: Et quãuis per procuratorẽ alicuius abſẽtis oppoſitio fuerit admiſſa, nullus tamẽ ad electionẽ de eo faciendã admittatur niſi ad examen præſcriptos actus publice fecerit, aut morbo ſontico laboret, quẽ ſufficienti teſtimonio corã Epiſcopo, aut eius vicario comprobare teneatur. Quod decretum cum nõ ſit confirmatum, non videtur validum contra dictum motum proprium, & bullam Leonis, maxime cum oppoſitor morbo laborans non eſt in ciuitate & loco examinis, ſed abſens, iuxta alias dictũ ſupra 3.p.c.2.nu.435. Nec teneretur capitulum expectare conualeſcentiam illius, ſed elapſo tẽpore edicti poſſet procedere ad examẽ & actus aliorum oppoſitorum comparentium, & ſucceſſiue ad electionem, niſi ante eam veniret, qui erat infirmus ad examen; tunc enim cum eſſet res integra, eſſet admittendus ad faciendum ſuos actus, ſiue eſſet magis, ſiue minus antiquus alijs, aut niſi ſperaretur breui conualeſcere, & peteret expectari, tunc enim eſſet expectandus per aliquot dies, vt æquitas & ratio poſtulat; alias electio eſſet reuocanda, & irritanda per iudicem illo inſtante. Vbi tamen ſolent fieri duo actus ad examen, ſcilicet lectio, & prędicatio, aut duę lectiones, oppoſitor qui fecit vnũ actũ, & ob morbũ non poſſet alterum facere, poſſet quidem & deberet ad electionẽ admitti; ſufficit enim vnus actus ad formã examinis. Si autem qui nullũ actũ examinis fecit, eligeretur à maiori parte capituli, quãuis non valeret talis electio, non tamen ideo valeret electio facta à minori parte de alio qui fecit ſuos actus, & fuit examinatus: nã licet maior pars ſi ſciretur qui eſſent eligendi ea vice, poteſtatẽ priuari poſſent ob nõ ſeruatã formã electionis, cap. quia propter. verſicul. qui vero, & cap. Cumana. de electione, cap. quamquã. de electione in ſexto, non tamen eſt priuata ipſo iure, d.cap. quamquã, & cap. cum cætera, eodem titulo ad fin. gloſſa in d. verſ. qui vero, verſ. priuentur, & in d.c. Cumana, gloſſa fi. vbi Abb. vltim. notab. & in d.c. quia propter, §. niſi. n.3. Roman. conſil. 483. n.9. Tiraquellus §. hoc ſermone. limitatione 1. n.54. & ſic ante priuationẽ non reſidet poteſtas penes minorẽ partẽ, Abb. d. §. niſi n.5. Quare videtur facienda alia electio a toto capitulo ex examinatis, modo nõ ſit lapſũ ſemeſtre a iure datũ ad prouidendum, iuxta ſupra dicta a num.222. & ſi vnus tantum eſſet examinatus, ille deberet omnino eligi, & prouideri de canonicatu, ad quem habet quæſitum ius conſiderabile ex oppoſitione & verificatione qualitatum per examen, iuxta deciſionẽ Putei 253. lib. 3. & conſilio Mandoſ. 51. de quo ſupra 4.p.c.3.a nu.69. & ſupra n.224. Quamuis ſi ad ſecũdam electionem de nouo faciendam compareret in tempore, qui fuerat infirmus, & vellet examinari, eſſet admittendus tanquam re integra, iuxta dicta.

Circa dictum autem decretum Concilij Compoſtellani 34. actio. 2. in quo ſtatuitur, quod edictum ad dictorũ canonicatuum prouiſionem ponatur cum termino triginta dierum, neque prætextu cuiuſque rationabilis cauſæ præfixum tempus augeri poſſit vel minui. Aduertendũ eſt, non videri vſu receptum, nec ſeruari, nec in prouincia, nec in ipſa Eccleſia Compoſtellana, quantũ ad id quod non ponatur cũ maiori termino, nec prorogetur; immo cõtrariũ ſeruatur maxime quoad prorogationẽ, quę cum ſint pauci oppoſitores, aut non multum inſignes, ſeu famoſi, ſolet fieri ad vocandum, & expectandum alios oppoſitores, vt melior fiat, & ſic Eccleſijs melius prouideatur & conſulatur.

Nu.246. Et Flam. Pariſ. de reſignatione benefic. lib. 10. quæſt. ſexta, nu.7. male tamen plures allegans.

Nu.253. Açor 2.p. lib.3.c.29.q.9. & lib.6. c.25.q. 11. Gratian. diſcept. forẽſ. c.127.a n.45. Piaſec. in praxi Epiſcop. in proœmio nu 4. & 5. & ſumma Bullar. Quarant. verb. capitulum ſede vacãte. nu.13. quamuis antea ibi. 9. q. tenuiſſet cum Rota d. deciſ. 182. & Flaminio Pariſio.

Nu.257. Idem Azeuedo conſil. 14. n.13. vbi ait, quod de conſuetudine Hiſpanię, prout notum eſt, etiam Epiſcopus confirmatus non confert, neque adminiſtrat, vſque dum bullas & literas cum mandato Regio præſentat in capitulo ſuæ Eccleſiæ, & poſſeſſionem capit ipſe vel alius eius nomine, aliter enim capitulum illum non reciperet ad adminiſtrandum, & conferendum beneficia, & bona talis Epiſcopatus, quo caſu ſtante dicta conſuetudine nullo modo poteſt Epiſcopus electus & cõfirmatus adminiſtrare, nec conferre ante adeptam poſſeſſionem, & interim prædeceſſor iuſte poſſidet, ſecundũ Rebuffum in cõcordatis. titulo de collatio. §. volumus. verſic. vacante in fine, pag. 100. & in practic. de deuolution. nu.40. & in Francia idem fieri aſſerit Armilphua Ruzeus in tractatu iuris regal. priuileg. 58. Hæc Azeuedo. Et tandẽ Vgolinus de officio Epiſcop. cap. 50. §. 15. nu.3. qui ait, ante poſſeſſionem adminiſtrare non poſſe eũ, cui collatio facta eſt, vbi cõſuetudo eſſet, vt ante poſſeſſionẽ non adminiſtraret, & eum ita ſemper ſeruari vidiſſe, & ab hac conſuetudine diſcedendum non eſſe.

Nu.263.265. fine, ibi de officio vicar. in 6. & Açor ſecunda parte, libro 6. capite 25. q. 15. & Baeça de decim. tutor. præſt. cap. 19. nu. 13. & 15.

Nu.270. Et Leo in Theſaur. for. Eccleſ. c. 19. num.76.

Nu.277. Leſſius de iuſtitia & iure, libro 2. cap.29. dubio 8.a nu.65. Auil. de cenſur. 2. parte capite ſexto, diſp. 6. dubio 7. quamuis aliqui male tenuerint, quod lex Barbarius, nõ procedit in collatione beneficiorũ, & alijs ſpiritualibus, vt per Gabrielẽ de probat. conclu. 8. a nu.36. & 17. Flam. Pariſ. de reſignat. lib. 11. q.1. a nu.13. & Rota deciſione 731. nu.17. par. 1. diuerſ.

Nu.281. Gabriel nu.20. ſeu a nu. 11. poſt Vgolinus de officio Epiſcop. cap.4 §.1. nu. tertio, Flam. Pariſ. de reſignatione libro 1. quæſt. prima, nu.20. Leſſius d. cap.29. nu.65. Auila dicto dubio 7. Emman. Rodriguez de ordin. iudic. cap. 12. num.5.

Num.282. Et dicit probabilem & benigniorem opinionem Genuenſ. in praxi cap. 61. in annot.

Nu.284. Leſſius dicto nu.65. & Auila dict. dub.7.

Num.298. Gabriel num.8. & 9.

Nu.299. Gabr. nu.23. & 24. ſeu 25. & 26.

Num.300. Et in Boianen. penſionis 15. Ianuar. 1603. coram Domino Penna, vbi fuit dictum, quod regula de triennali defendit titulum præſumptum ex decennali, quod illa habet locum in beneficijs reſeruatis reſeruatione non clauſa in corpore iuris, &c.

Num.305. ibi, diſputatione 22. in fine, & in præcept. Decalog. libro 1. capite 9. nu.35. & Leſſius dicto cap.29. numero 68.

Numero

Num.307. Et in addit.queſt.8.articũlo 5.pagina 436. nec admittit, ſed de eo valde dubitat Salas prima ſecundæ, tract.8.diſputatione vnica, ſectione 10.nu.101. & ſectione 27.nu.285.& ſeq.dicens, quod lex Barbarius, non vrget, quia in illa agitur de errore facti communi totius populi fundato in authoritate ſuperioris, qui ignotãter ad officium prætoris elegit incapacem, &c.

Num.310. Angelus Gabriel nu.30. ſeu 32. Mand. ad Lap.allegat.89.quæſt.7.

Nu. 311. Et quamuis Leſſius d.c.29.nu.66.verſ.4.dicat, dictam concluſionem procedere, etiamſi litigatores vel quorum cauſa agitur, impedimentũ ſciant, quia hęc iuriſdictio conceſſa eſt generatim propter errorem cõmunem; vnde priuata ſcientia illam non impedit.

Num.314. Angel.Gabriel, nu.26.ſeu 28.

In fine, Quicquid dicat Franc.in cap.vnico, in principio nu.4. ne ſede vacant.in 6. Alphonſus a Caſtr.de leg. pęnitent.lib.2.c.vlt.verſ.alij sũt actus, Auila de cenſuris 2.p.c.6.diſp.5. dub.1. & diſp.6. dub.3. Io. Gutt. canon. quæſt.lib.1.c.1.n.81.& nouiſſime Suarez de legib.lib.5. c.9.à nu.5.loquens de ſcholaribus electoribus cathedrarum inhabilibus pœnali inhabilitate.

Nu.316.ibi, nu.6. & Auila vbi proxime, & Vgolinus de officio Epiſcop.capite 15.§.1.nu.4.verſic.4.

Nu.317.ibi de anno 1533. Ant.Gabr.ſup.n.39.ſeu 41.

Nu.321. Et Auila dicta diſputatione 6.dub.3.

Nu.323.ibi, §.2.n.2.& de offic. Epiſ.c.15. §.1.n.2.& 3.

Ibi, n.3.& de legib.d.li.5.c.9.n.5.ad finem, & Auila d. dub.3. & Rota in Iacen. Archidiac.infra relata nu.326.

Nu.324. Et Auila dicto dub.3.

Nu.326. Sed certe Rota ibi vult, quod collatio facta ab Epiſcopo ſuſpenſo etiam occulto non valet, ait enim collationem factam a dicto Epiſcopo ſuſpenſo eſſe ipſo iure nullam, etiamſi per ſententiam non fuerit declaratus ſuſpenſus, ex Vitalinis in Clementina 1.§.ſi quis. nu. 10.de ſtatut. monachor. & abſolutionem non pręſumi, niſi probetur. Et ad l. Barbarius. reſpondet, non poſſe ſibi vendicare locum ſtante concurſu prouiſi Apoſtolici, vt in terminis poſt Lapum allegat. 89. columna 6.n.14. & 15.tenet Ferret.conſ.9 num.1. & Boerius deciſ.501. nu.13. Ita in dicta Aſſiſien. quæ fuit confirmata in vna Iacen. Archidiaconatus 23. Iulij 1601.coram Domino Pamphilio in Congregat. vbi fuit reſolutum, quod ſufficit pro abſolutoria, &c. Rubric.exc.coll.

Quæ deciſiones non videtur recte procedere: nam in primis quantum ad hoc non eſt differentia inter excommunicationẽ & ſuſpẽſionem; excõmunicatio enim virtualiter & in effectu includit ſuſpenſionẽ, excommunicatuſque eſt ſuſpenſus ab officio & beneficio, & ſic a iure & collatione beneficiorũ, Nauarr.in Man.c.27.num. 21. verſ.10. Abbas in c.veritatis. de dolo & contumacia nu.34.& a nu.42.& in cap.ad probandum.de re iudicat. nu.20. Vgolinus de cenſur.tabul.2.c.11.in principio, & §.1.& 2.Suarez de cenſur.diſput.4.ſectione 1.& 2. Auila 2.p.c.6.diſput.1.circa finem, Alphõſus a Caſtro d.lib.2. de leg.pęnit.cap.vltim.verſ.alterum quid. Et in particulari, quod excommunicatus ſit ſuſpenſus a collatione beneficiorum, & in excommunicatione includatur ſuſpenſio à collatione beneficiorum, probat textus in cap. vnico.in princip.ne ſede vacante in ſexto, vbi idem notant Doctores, & Suarez dicta ſectione 2.nu.1. Vnde ſicut collatio facta a ſuſpenſo eſt nulla, vt dicit Vitalinis in illo loco citato in dictis deciſionibus, ita etiam facta ab excommunicato eſt nulla, vt dicunt Doctores; & ita ſe habet regula in vtroque, quę limitatur & intelligitur, niſi collatio ſit facta a ſuſpenſo, vel excommunicato occulto, & non publico; tunc enim valet & & ſuſtinetur ex l. Barbarius, vt etiam dicunt Doctores, qui licet communiter loquantur in excõmunicato; tamẽ idem eſt, & eadem ratio in ſuſpenſo, vt patet: & conducit deciſio Burgen.canonicatus infra relata cap.7.nu.92.

Nec valet reſpõſio ad l. Barbarius. data in d. Aſſiſieſ. nã ſi ſemel valuit collatio facta a ſuſpenſo, ſeu excõicato occulto, & non publico impetratio & concurſu prouiſi Apoſtolici ſuperueniens non debet illam vitiare, cum tam alter habeat acquiſitum ius, maxime ſi cum prouiſus Apoſtolicus concurrit, alter erat in poſſeſſione beneficij, vt fuiſſe videtur in ſpecie illius deciſionis Aſſiſieſ. vbi prouiſus Apoſtolicus impetrauit canonicatum contra prouisũ ab Epiſcopo. Et facit quod tradit Alphõſus a Caſtro dicto lib.2. de leg. pœnitęnt. c. vltim.verſicul. alterum quod, quem ſequitur Ioann. Guttierrez canonic.quæſt.lib.1.cap.1.num.78. in fine, quod geſtum ab excommunicato occulto valet, etiãſi poſtea manifeſtetur illum fuiſſe excommunicatum, quando illud fecit: facit etiam quod dicitur infra c.ſequent.a num.53. Nec obſtat doctrina Lapi, Ferretti, & Boerij, quos pro dicta reſpõſione allegat dicta deciſio Aſſiſienſ. nam quicquid ea dicat, non loquuntur in terminis dictæ legis Barbarius, ſed in longe diuerſis, nempe cap. ſuſceptum.de reſcriptis in ſexto: quando concurrant duo impetrantes, vnus qui expreſſit vacationis modum putatiuum, & alter qui expreſſit verum; & dicunt præferri illum, qui expreſſit verum, quando venit ante completum negotiũ, id eſt, adeptam poſſeſſionem ab altero, vt infra 11.p.c.1. nu.10.& reddunt rationem, quia veritas ante completũ negotium declarata præfertur opinioni: quod non procedit in terminis legis Barbarius, in quibus validitas geſtorum nõ fundatur in ſola opinione, & errore populi, ſed etiam in titulo putatiuo, & authoritate ſuperioris, & vtilitate publica, propter quæ ius validat geſta a iudice, ſeu prælato putatiuo; & ſic licet poſtea detegatur, illius defectus, nõ debẽt retractari. Et quãdo illa doctrina procederet in terminis legis Barbarius, non tamẽ poterat applicari in ſpecie deciſ. Aſſiſienſ. vbi, vt dixi, prouiſus ab Epiſcopo erat in poſſeſſione, & ſic cõpletũ negotiũ, qñ prouiſus Apoſtolic⁹ venit cũ ſua impetratione.

Vnde videtur cõcludendum, quod collatio facta ab excommunicato, vel ſuſpenſo a collatione beneficiorũ, non tamẽ publico, eſt valida; facta tamen ab excommunicato, vel ſuſpenſo publico, licet non notorio, aut denunciato, eſt nulla iuxta dictum cap.ad probandum, de re iudicat. & ſupra dicta.

Nu.329. Poſt Vgolinum, & de officio Epiſcop. c.4.§. 1.nu.2.& 3. Açor 2.par. lib.7. cap.17.quæſt.4. Emman. Rodrig. d.cap.12.del orden judicial nu.6. Leſſius dicto lib.2.capite 29.nu.64. & 67. Auila d.diſput.6.dub.7.

Nu.332.allegat Gabriel.de leg. In fine, Auila de cenſuris dicta 2.p.c.6. diſput.5.dub.1. & diſput.6. dub.3.ac Lap.alleg.89.nu.11.& ibi Mand.lit. D.cum alijs.

Nu.338.ibi, nu.9. Ioann. Guttier.pract.quæſt. lib.1. q.39.& Scacia de appellat.quæſtione 3.a nu.72.

Caput quintum.

NVm.3. Late Thom. Sanch.in præc. Decalog.lib.2. cap.23.quæſtione 2.ex nu.40.

Nu.4. Poſt Flamin. Duennas reg.202. Parlador.differ.120.n.19. Vgolinus de officio Epiſc.c.51.§.1.nu.5.& 7. & Açor inſtitut. moral.2.p.lib.6.c.21.q.17. & capite 25.quæſtione 16.

Ibidem, & deciſ.521.568.572.& 881.nouiſ. Farinac.

Ibi, num.141. Et in Firm.altaris de Dorijs 15. Febr. 1610. coram Marcomontio infra relata cap. vlt.nu.91. vbi aliæ deciſiones allegantur.

Nu.9. Et Cabed.de patronat. Regiæ coronæ Luſitaniæ cap.6.nu.9.

Num.14. P. Nauarram de reſtitut. lib.3.cap.2.ex nu. 352.Molinam de iuſtit.diſputat.321. Valaſcus conſult.

8.Barboſa

Digitized by Google

8. Barboſa in l.2.num.40.& in l.de diuiſ.à nu. 1.ff.ſolut. matrimonio, Alexander Trentacinquium variarum reſol.tomo 1.lib.3. reſol. 2. ex nu.13. Caſtillo controuerſ. lib.3.cap.23. Cenedum collect.14. ad Decretal. & alios per eos relatos.

Nu.15. Et Burgos de Paz quæſt.6.à nu. 40. quamuis maioratus ex ſe non ſit vere dignitas, Molina dicto lib. 1.cap. 13.a num.4. quicquid dicat Velazquez de Auendanno in l.45. Tauri gloſſa 6.a nu.7. quod maioratus eſt dignitas, quæ eſt quædã perſona ficta, &c. poſt Matieço alios citantem in l.5. tit.7. lib.5. Recop.gl.2.num.3. & Burgos de Paz quæſtione 3.à num.1.

Nu.16.ibi, inſtar fideicommiſſi, Simancas de primogen. Hiſpan. libro 1.cap.1.

Nu.23. Et videtur tenere Peregrin. ad Rubr.de cauſ. poſſeſ.& propriet.num.36.ad finem, facit quod tradit Antonius Gomez in l.45. Tauri. num. 117.ad finem, & cum eo Molina de primog.lib.3.cap.12. nu.18.

Nu.24.ibi, Gran.nu.5. Gonçal. Mendez Vaſconcell. diuerſ.iur.arg.lib.2.cap.8.a nu.5.

Nu.28. Et idem nouiſſime fuit reſolutũ in cauſa Mediolanenſ. liquidationis fructuum 8. Nouembr. 1602. coram D. Ludouiſio, nempe fructus liquidandos eſſe a die motę litis, quia ad iſtum effectum ſufficit quod abſit mala fides, quæ ibi in condemnato ante litem non probatur, cum non appareat, quod habuerit ſcientiam reſeruationis; & reſeruatio cũ non ſit clauſa in corpore iuris, vel ſuper certo corpore beneficij, aut alias indubitata & notoria, ita vt eius ignorantia allegari non poſſit, nõ nocеat, vt docet Surdus in Salmant. fructuũ 9. Mart. 1587. coram Gipſio, & in alia Salmant. dimidiæ portionis coram Decano 1. Aprilis 1591. talis enim requirebatur ad hoc, vt ĩfringeret poſſeſsionẽ prouiſi ab ordinario, Put. deciſ. 180.lib.3.& fuit dictũ in Rom.canonic.7. Decem. 1584. coram Sanctiſſimo, & in pluribus alijs, &c. Et verba ſententiæ condemnãtis in fructibus debent intelligi, prout ius diſponit, Aim.conſil.74.nu.9.&c.

Nu.34. Et Peregrin. de fideicommiſ. art.46.nu.19. & ad Rubr.dicam poſſeſſ.nu.89.

Nu.36. Idem Pontanus de ſpolio, libro 1.nu.133. Gõçalez gloſſa 34. nu. 108. dicens fuiſſe reſolutum in vna Oueten. beneficij de Vega 15. Ianuar. 1596. coram D. Orano, & alias pluries Genuen. in praxi, capite 100. num. 4. & Gratianus diſcept. forenſ. cap.113.nu.76. & ita tenuit Rota in cauſa Ianuenſ. iuriſpatrona. 17. Mart. 1603. & Tolet. Capellaniæ de Viuero 6. Februar. 1604. & Oppiden. iuriſpatronat. 20. Iun. 1605. coram D. Lita, quod quaſi poſſeſſio præſentandi non tranſit in hæredes & ſucceſſores abſque apprehenſione.

Nu. 37. Et Açor de ſyn. 1.dubit.1 declar.deciſ.à n.32.

Nu.38. Caputaquenſ.deciſ. 170.p.3. Cotta 351.in miſcell. manuſcriptis, Millis in repert. verſ.poſſeſſio quæ erat penes prælatum, Couarruuias lib.3. variarum cap. 16. nu.13. Pontanus de ſpolio lib.1.n.114.& Velazquez de Auend.in l.45. Tauri gloſ.6.nu.8.

Num.44.ibi, &c. vt in deciſ.315.nouiſ. Farinac.

Num.45. Et Genuenſ. in praxi cap. 100.nu.2.

Num.47. Quę deciſio eſt etiam nouiſ. Farin.565.

Nu.49. Et nouiſſimè fuit reſolutum in Baren.beneficiorũ 14. Maij 1604. coram D. Lancellotto, & 11. Febr. coram Millino, & 1. Iul. 1605. coram Coccino, quando ante inſtitutionem conſtat de apprehẽſione iuriſpatronatus, & non de iure poſſidentis, in petitorio non attendi quaſi poſſeſſionẽ requiri tamen ad hunc effectũ rem iudicatã, vel partis confeſſionem, ſecundum obſeruantiã Rotę, vt in dicta Valẽtina 269.& in alijs cauſis; ſed in concurſu duorũ pręſentatorum non requiri rem iudicatã, vel confeſſionẽ patris, ſed ſufficere, quod alias cõſtet de iure poſſidentis, fuit reſolutũ in Mileuitana iuriſpatronatus 18. Aprilis 1608. coram Marcomõtio, nempe inſtitutionem deberi, &c. Rubric. iuſp. & idem in Ferrarienſ. prioratus 1. Decembr. 1608. & 25. Maij 1609. coram D. Penna infra relata 7.p.c.10.nu.35. & in Lucana iuriſpatron. 22. Martij 1610. coram eodem D. Penna.

Nu.57. Quamuis in dicta Ferrarienſ. prioratus id applicaretur etiam ad prouiſum ab exiſtenti in poſſeſſione conferendi; ſed poſtea 8. Martij 1610. itum eſt in alia ratione, vt infra, nu.ſeq.

Nu.58. Poſt. Limitatur etiam deciſio dicti capituli, conſultationibus, per Cabedum de patronatibus regiæ coronæ cap.8. nu.8. quem ſequitur Perez de Lara de anniuerſ.& capell. libro 2. capite 9. nu.41. vt locum non habeat, quando quæſtio & lis eſt ſuper ſpolio: nam tunc cũ patronus qui obtinuit, petierit ſe reſtitui, & tantum afferat reſtitutio, quantum abſtulit ſpolium, quod non fieret, niſi relicta Eccleſia, debet remoueri inſtitutus, ſeu ab Epiſcopi prouiſus, &c.

Sed certe iſta limitatio ſtare non poteſt; nam cum is qui eſt in quaſi poſſeſſione præſentandi, ſeu conferendi contra patronum, eam acquiſierit ſciente & patiente ipſo patrono, vt requiritur infra nu.67.& 109.& ſic facto ſuo ciderit a poſſeſſione, nõ datur ſpoliũ, Socin. in l. rẽ quę nobis, ff.de acquirẽd. poſſeſſ.nu.8. Ripa in c.ſępe de reſtit.ſpol. n.26.& 28. Rota deciſ.131.& ſequent. n.1.p. 1. diuerſ.& in Melit.benef.S. Fauſtini 10. Decem. 1586. coram Seraphino infra adducta 6.par.cap.3.nu.144.

Limitatur etiam dict.conſult. vt procedat vbi agitur de pertinẽtia collationis, tunc enim ſufficit quaſi poſſeſſio ad validitatem collationis; at vbi agitur de ſtatu beneficij, nõ ſufficit quaſi poſſeſſio, nec attenditur vltimus ſtatus ad effectũ validitatis collationis, ſi conſtat de contrario aut diuerſo ſtatu anteriori, vt fuit reſolutũ in illa Ferrarien. prioratus 8. Martij 1610. corã D. Pẽna relata 7.p.c.10.n.55. vbi etiam quod poſſeſſione inſtituẽdi nõ acquiritur poſſeſſio conferendi libere quæ ſunt diuerſa.

Nu.59. Poſt Ceual. Balb. de præſcript. 1.p.5.p.q.8.n. 2.& q.9.nu.5. Cabed. de patron. Regię coronę.c.6.nu.2. Peregr. de fideicõmiſ.art. 46.nu.19. & ad Rub. de cauſa poſſeſſ.nu.88. Gratian. diſc.for.c.113.a nu.2.32.& 64.

In fine, & Dec.521.525.527.568.& 692. nouiſ. Farin.

Nu.62. ibi, 142.& in Brachar.mon. de Iuncas 4. Maij 1598. corã Lãcell. infra relata n.94.& in Firm. altaris de Dorijs 15. Febr. 1610. corã Marcom. relato c.vlt. n.91.

Nu.63. Gonçalez dict.gloſ.45.§.2.num.14.& 16. Genuenſ. in praxi cap.121. verſ. adde quod.

Nu.64. Et in Neapol. beneficij S. Iacobi de Chia 16. Decẽ. 1602.& 23. Iun. 1603. corã Lita nouiſ. Farin. 692. & 750.& ĩ Firm. altaris de Dorijs inf. relata c.vlt.nu.9.

Nu.66. Et in Baren. beneficiorum 1. Iul. 1605. coram Coccino, vbi dr̃, d.conſiliũ pluries a Rota canonizatũ.

Nu. 72. Et Thomas Sanchez in præcepta Decalogi cap.23.quæſt.3. ex nu.97.

Num.75. ibi, Communiter tenere, Vgolin. de officio Epiſcop.cap.51.§.1.num.5. Açor 2.p.lib.6.cap.21.q.17.

Nu.83. Et ab eo poſtea receſſit Rota in alia deciſione eiuſdem cauſæ ſupra adducta 1.part.cap.2.nu.111. & dictum eſt ſupra 4.p.cap.2.nu.7.

Nu.84. Et nouiſs. Tho. Sanch. d.lib.2.c.23.q.2.nu.43.

Nu.86. Et Rot.deciſ.1341. lib.3.par.3.diuerſ.

Nu.88. ibi, nu.120. Et ad Rub. de cauſ.poſſeſ.nu.35.

Ibi, diuerſ. Et in Valentina parochialis de Palma 2. Iun. 1606. corã Coccino, Farinac. in praxi crimin. 3.p.q. 90.nu.102. Gratian. diſcept. forenſ.c.172.nu.40. Pacificus de Saluiano interdicto inſp.2.c.2.a nu.74.

Nu.89. ibi, cap.29. Cardin. Tuſchus tomo 4.con.490. nu.48. ibi, nu.118.& cogitandum relinquat ad Rubr. de de cauſa poſſeſſ.& propr.nu.36.

In fine, Et nouiſſime Thom. Sanchez in præcep. Decalog.

Digitized by Google

talog.lib.2.cap.23.q.5.ex nu.164.cum Igneo,& Nauarrus conſil.9.alias 6.de officio ordin.a nu.2.

Nu.94.in princip. Vnde conuincitur quod ait Flam. Pariſ. de reſignat.lib.7. quæſt. 23.nu.40. quem ſequitur ſumma Bullar. Quarantæ.verb. capit.ſede vacante.9.q. limit.5.quod quando capit.ſede vacante eſt in poſſeſſione cõferendi & recipiendi reſignationes beneficiorum etiam ſpectantium ad collationem ſolius Epiſcopi, valeret collatio,ex dicto cap.conſultationibus,& dicta deciſione Rotæ 167.1.par.diuerſ.&c.

In fine, Et etiam patitur difficultatem deciſio eiuſdẽ Rotæ in cauſ.Brachar.mon.de Iuncas 4.Maij 1589.coram D.Lancellotto, in qua dicitur, quod ſtante reſolutione,&c.R.poſſ.conſ.

Sed iſta reſolutio poteſt ſaluari, cũ agatur de beneficio regulari,cuius collatio ſolet ex priuilegijs ad regulares ſpectare, & ſic ceſſat mala fides;& i iuris repugnãtia vt alias dr̃ in illa Abulẽſi 2.Iun.1594.ſup. adducta n.92.

Nu.105.ibi,& 17.& Rota deciſ.692.nouiſ.Farin.

Nu.106. Et in eadem 2.Febr.eiuſdem anni,& 1.Mar. 1599.coram eodem,vt in deciſ.527.& 543.nouiſ.Farin. & deciſ. 525.568.572.583.615.692.703. & 800. earundem nouiſſimarum Farmacij.

Nu. 107.ibi, & Abulenſ.& expreſſe dict. Roman. in dicta deciſ.503.& deciſ.703. maxime quando reſignatio fuit facta longe poſt præſentationem,vt in Firm.altaris de Doris infra relata cap. vltim. nu.9.

Num.100.ibi, a nu.26.& nouiſſime Peregr.ad Rubr. de cauſa poſſ.nu.51. & 59.

Nu.111.ibi,lib.2. Perez de Lara de anniuer.& capellan.lib.2.capite 1.nu.57.

In fine, Et patiente patrono, Perez de Lara ibi.

Nu. 114. poſt. Et ſic dec. d.c. conſultationibus poteſt habere locũ in Epiſcopo reſpectu patroni,quamuis contrariũ teneat Caucdo de patronibus regiæ coronę. c.8.à nu.3. dicẽs limitandã eſſe cõcluſionẽ illius,vt locum nõ habeat, quando lis ſuper patronatu eſt cum Epiſcopo, qui Eccleſiam patronatam contulit abſque patroni cõſenſu intra tempus ei à iure datũ,nam euicto patronatu a vero patrono,rector,cui Epiſcopus Eccleſiã contulit, remoueri debet,& præſentatus de nouo à vero patrono ab illo inſtitui:nam talis collatio nulla eſt, vel ſaltem irritanda, cap.decernimus.169. quæſt.7.cum alijs,& illũ textum procedere, quando eſt controuerſia inter duos patronos,vel duos collatores,& ſequitur Perez de Lara d.lib.2.cap.9.nu.38.Sed dicta ratio ſolum procedit,quã do collatio de beneficio patron .to facta eſt ab Epiſcopo non exiſtente in poſſeſſione libere conferendi.

Num.118. Et in Bracharenſ.mon. de Iuncas 4.Maij 1598.coram Lancell.ſupra relata nu.94.& deciſ.359.n. 2.515.nu.5.618.nu.2.& 881.nu.6.nouiſ.Farin.

Nu.121.ibi,nu.16.Ripa in d.cap.cum Eccleſia Sutrina. nu.64.verſic.3.declara.

Nu.122.Facit etiã deciſ.Rotæ 750. nouiſs.Farin.n.3.

Nu.130.Et ex publ.voce & fama.Caſan.cõſ.39.n.34.

Nu.133.ibi,ſupra,idem Menoch.caſu 89.nu.13.Borgnin. deciſ.36. nu. 27.1.p. Alexander Moneta de opt.c. 6.quæſt.4. nu.26. & Gratian.diſcept.forenſ.c.118.nu.3.

Ibi,n.7. Et i deciſ.27.apud Pacificũ de Saluiã.interd. n.3 & in Placẽtina Salarij 4.Febr.1608. corã D.Penna.

Num. 135. Sed & ad effectum priuationis beneficij ſcientia probatur ex coniecturis & pręſumptionibus vehemẽtibus. ex quibus poteſt oriri plena & concludens probatio,vt fuit reſolutum in cauſa Oſcenſ.Archidiaconatus 10.Iun.1602. coram D.Lãcell.vt deciſ.612.nouiſſime Farin.& fuit dictum in dicta Placentina Salarij.

Nu.136.Sufficit etiam ſcientia vnius ex pluribus habentibus rem communem, Ripa in d.cap.cum Eccleſia Sutrina.n.66.& Gratian. diſcept. forenſ.c.115.nu.17. allegãs Rotã corã Seraph.i Carthag.iuris 16.Dec.1596.

Nu.139. Et in cauſa Alexandrina Decanatus 19.Iun. 1600. coram D.Lancellotto fuit dictum, quaſi poſſeſſionem præſentandi poſt Concilium ſuffragari non poſſe,cum fuerit admiſſa ſine cauſę cognitione,ex deductis in Romana de Publicolis coram D. Corduba, apparere tamen fuiſſe adhibitam cauſæ cognitionem;ex quo cõſtat de pręſentatione,edicto,& alijs requiſitis,&c.Et in cauſa Brachar. iurispatron. de Padoruelo 1.Mar.1602. coram D.Sacrato fuit dictum,quod in patronatibus improbatis à Concilio non ſuffragatur quaſi poſſeſſio,nec habet locum cap.conſultationibus, vt alias tenuit Rot. in pluribus cauſis, & in Calagurritana iuris prouidendi 15. Maij 1609.coram D. Penna fuit reſolutum, Quod cum parochiani ſint de perſonis, in quibus cadit præſumptio vſurpationis, probare tenẽtur ius pat.iuxta requiſita Concil.ſeſs.25.de reformat.c.9.aliter nõ poterũt mãdatum de manutenendo,cum decretum. Concil.habeat locũ tam in poſſeſſorio, quam in petitorio,vt ſæpe Congreg. Concilij reſpondit & cenſuit Rota in multis cauſis,& ſignanter in Rom. de Publicolis. 30.Ian.1600. coram D.Corduba. Et 1.Iulij eiuſdem anni 1609. coram eodem D.Penna Domini ſteterunt in deciſis.

Nu.140.ibi,ſupra,deciſ.61. ſeu 63.n.3.& c.100.nu.2.

Nu.142. Et idem fuit reſolutum in cauſa Baren.beneficiorum 14.Maij 1604. coram Lancell. & 21.Februar. 1605.coram Millino,& 1.Iul.1605. corã Coccino,quaſi poſſeſſionem præſentandi eſſe attendendam, non obſtante decreto Concilij,quando conſtat beneficia eſſe iurispatronatus.Male autem dicitur in dicta deciſione Lãcellotti,Concilium etiam ſolum procedere in ijs,in quibus intrat præſumptio vſurpationis, & quoad alios reliquiſſe in diſpoſitione iuris communis, vt ſæpe inquit, deciſum fuit,quoad apparet falſum,ex ſupra dictis;& id quod ſępe deciſum fuit,eſt ad aliud propoſitum,nempe quoad probationem iurisſpatronatus, & modum illud probandi,de quo infra capite vltimo.

Idem in Bracharenſ.parochialis de Moreira 13. Iun. 1605.coram Ortembergo,quod quaſi poſſeſſio præſentandi ſufficit ad validitatem inſtitutionis,d.c.conſultationibus,etiamſi nõ ſit præſentatus a maiori parte,non dato concurſu alterius præſentati. Rota etiam in Firmana altaris de Donjs 15.Febr.1610. coram D.Marcomontio infra relata.cap.vlt. nu.91.

Nu.143. Et confert deciſio Rota in cauſa Viterbienſ. capell.12.Iun.1606.coram Mançanedo, quod conſtando,&c.Rub.præſ.præſer.

Nu. 147. Et nouiſſime in vna Cæſarauguſtana canonic.20. Decemb.1602. coram D. Sacrato fuit tentum, collationis pertinentiam ad Camerarium Eccleſiæ Cæſarauguſtanę probari per teſtes de publica voce & fama quod gen⁹ probationis ſufficit, quãdo ordinarius nõ eſt in cauſa,etiam contra prouiſum Apoſtolicũ, & fuiſſe dictum coram Pamphilio in cauſa Maioricenſ.Sacriſtiæ 26.Iun.eiuſdem anni, quæ eſt deciſ.615 .nouiſ.Farin.

Num.149. Vt in dec.592.nouiſ.Farin.

Nu.150. Et in Tudertina prioratus 17.Nouẽb.1589. corã D.Orano fuit reſolutũ, Dictũ prioratum ſpectare ad collationem Abbatis Saxiviui, & non ad collationẽ Epiſcopi Tudertini: nam cũ in antiquiſſimis ſeripturis enũcietur prioratum ad dictum Abbatẽ Saxiviui pertinere,per eas iuncta quaſi poſſeſſione probatur pertinẽtia collationis,cum vim habeãt probationis famę,*gloſ.* in c.cũ olim,vbi Anton.nu.28.de cenſib. Aimon de antiquit.p.1.§.ampliatur.nu.14. Caſſad.deciſ.1.& 2.de probat.&c. Et quod cum habeatur antiqua quaſi poſſeſſio Abbatis pręſumitur illa continuata,donec de contrario doceatur,l.ſiue poſſidetis, C.de probation.cum vulg.

Et in Placentina capellaniæ 22.Iun.1605.coram Pẽ-

na fuit

Digitized by Google

na fuit reſolutum, quod licet ſola publica vox & ſama non ſufficit ad probandam pertinentiã collationis ad inferiorem, quando Epiſcopus, vel ab eo prouiſus eſt in cauſa, bene tamen eam probat, quãdo eſt adminiculata, Rot. 1. de probat. in nouiſſimis Caſſad. 1. eodem, &c.

Caput ſextum.

NVm.2. Açor inſtitut. moral. 2. p. lib.6. capite 25. q. 17. & Gennenſ. in praxi c.102. nu.5.

Nu. 3. Et magis veram & receptam Zanallos q.740.

Num.7. ibi, Lita, & fuit dictũ in Alexanenſ. beneficij 29. Martij 1591. coram D. Mant. infra relata cap.9. nu. 21. & nouiſs. docet idem Mant. de tacit. & ambigu. conuent. lib.12. tit.30. nu.21.26. & 27.

In fine, vbi Gregor. verb. empennando, ait, quod cũ cõtra ſit communis canoniſtarum intellectus, & habeat rationem ita vrgentem in practica, non reciperetur ſorſitam, quod in illa lege deciditur, & cum ea tranſit Ceuallos dicta quæſt.740. nu.1.

Nu.9. Et Bobadil. in l. diuor. §. ſi vir. ff. ſolut. matr. n.58.

Num.10. Barboſa ſupra, Açor d. lib.6. c.10. quæſt. 11. & c.25. q.18. Genuenſ. in praxi c.102. nu.5. & Mantica de tacitis & ambigu. conuent. lib.5. tit.3. nu.20.

Nu. 11. Et deciſione 1807. & 1839. lib.3. p.3. & facit decretum Concil. Trident. ſeſſione 25. de reform. cap. 31. verſic. non liceat.

Nu.13. Et Açor d. lib.6. cap.25. quæſt.17.

Nu.18. Et nouiſs. Gratiã. diſcept. forenſ. c.114. à n.12.

Nu.22. ibi, p.1. Vgolinus de officio Epiſcop. c.51. §.1. nn.4. & 5. & Rot. in Brachar. mon. de Iuncas 4. Martij 1598. coram D. Lancellotto relata c. præced. nn.94.

Nu.25. Et ſequitur Azor d. lib.6. c.21. q.18. & Vgolinus dicto cap.51. §.1. num.5.

Nu.28. Rota in Bracharenſ. benef. 3. Mart. 1603. corã D. Ludouiſio, vbi quod quando eſt lis non ſolũ inter patronos, ſed etiam inter præſentatos, nõ eſt locus deuolutioni, nec intrat diſpoſitio, c. quoniam. de iure patr. &c.

Num.30. 19. Februar. 1601. In fine, Quę deciſio eſt in nouiſſimis Farinacij 586.

Nu.32. Poſt Men. & Gratiã. diſcept. forẽſ. c.113. n.34.

Caput ſeptimum.

NVm.2. Sũma Bull. Quarãt. verbo c. ſede vacãte, ſub n.1. verſ.3. intellige, & q.2. Azeuedo conſ.11. à n.13.

Num.3. Et Azeued. d. conſil. 11. nu.17.

Nu.4. Genuenſ. c.85. ſeu 87. fin. Idem Suarez de legibus lib 4. c.6. nu.14. & 17. Syluеſter. verb. cap. quæſt.2. & 10. Azor inſtitut. moral. 2. p. lib.3. c.37. q.6. & ſequentibus, Molina de iuſtit. tractatu 5. diſputatione 11. à nu.3. D. Sahagun in cap. eam te. de reſcript. nu.2. Leo in Theſaur. for. Eccleſ. c.10. nu.2.7. & 8. & Lazarius de monitorijs ſectione 1. q.7. nu.2. Piaſec. in praxi Epiſcop. p 2. c.1. nu.16. quamuis in hoc variet Moſconius de maieſtat. milit. Eccleſ. lib.1. p.1. c.15. qui pag.294. quod non ſuccedit in iure voluntario; & ſtatim ait, quod adminiſtrat duas ſpecies iuris, ordinariæ ſcilicet, & voluntariæ, & quod diſpenſat in eiſdem caſibus, in quibus poſſet diſpenſare Epiſcopus de iure, &c.

Et eſt prędicta deciſio Rotę in cauſa Tuden. iuris 28. Nouemb. 1607. coram Sacrato 185. Cui deciſ. nõ obſtat quod ait ſumma Bullar. Quarant. d. verb. c. ſede vacãte nu.14. cap. ex literis Gregorij XIII. directis clero & cõmunitati Tarent. quibus ſtatuit & mandat, quod vicarij & officiales ſiue generales, ſiue particulares, etiam ſoranei per Archiepiſcopos Taren. deputati ad ſyndicatum nullo modo teneantur, aut eidẽ ſint obnoxij. Quia iſta non eſt declaratio, ſed conſtitutio, & mãdatum particulare pro illa Eccleſia & Archiepiſcopatu, vt colligitur ex verbo ſtatuimus & mandamus.

Nu.5. ibi, Et poteſtate cap. Sũma Bullar. Quarant. d. verb. c. ſede vacante, Azor d.2. p. lib.3. c.37.38. & 39. Molina d. tract.5. diſput. 11. Genuenſ. in praxi d. c.85. ſeu 87.

Nu.6. Et nouiſs. Leo d. c.12. nu.7. dicens, quod licet de iure communi nõ teneatur capit. conſtituere Vicarium ſede vacante, ſed per ſe poſſet iuriſdictionem exercere; tamen hodie ex diſpenſatione S. Concil. Trid. infra octo dies cõſtituere tenetur, vel cõſtitutum confirmare, &c.

Nu.7. Quod expreſſe tenet ſumma Bullar. Quarant. d. verbo. capit. ſede vacante. nu.4. dicens, quod ſi Metropolitanus, vel is; ad quẽ in hoc caſu ſpectat ſupplere defectum, & negligentiam capituli, differret Vicarium deputare, nõ licet capitulo pœnitendo de commiſſa negligentia ad Vicarij creationem procedere. Quia eo ipſo quod lapſum eſt tempus dierum octo; ius eſt quæſitum ipſi ſuperiori, & fit executio ab ipſo iure, ſeu Concilio transferente ſtatim illã poteſtatem ad Metropolitanũ; & ideo facta deuolutione non eſt locus purgationi moræ, ex allegatis per Gemin. in c. fin. num.8. de ſupplenda negligent. prælat. in 6.

Sed reſpondeo, quod cum huiuſmodi Vicariatus nõ ſit beneficium, ſed officium quoddam temporale, deuolutio deputationis ſolũ intelligitur fieri, vt Metropolitanus poſſit vicarium deputare negligente capitulo, nõ autem vt capitulo omnino tollatur facultas eum deputandi, & purgandi moram. Quod cõfirmatur ex verbis ſequentibus d. c.17. vbi ait Concilium, quod ſi Eccleſia Metropolitana fuerit, aut exempta, capitulum, quod in deputatione Vicarij negligens fuerit, tunc antiquior Epiſcopus ex ſuffraganeis in Metropolitana, & propinquiori, in exempta Vicarium poſſit cõſtituere. Ex quibus verbis colligitur, quod iſta deuolutio ſolũ fit ad effectum, vt poſſit ſuppleri negligentia capituli, & per ea declarantur verba præcedentia, ibi, Ad Metropolitanum deputatio huiuſmodi deuoluatur.

Nu.8. Vnde etiam Nauar. cõſil. 1. de officio vicar. & conſil.2. de officio ordin. & addit ibi Vgolinus de officio Epiſcop. c.4. §.6. & §.8. nu.5. & Gratian. diſcept. forenſ. cap.94. à num.30.

Nu.9. Genuenſ. c.84. ſeu 86. ſumma Bullar. Quarant. d. verb. capitulum ſede vacante. nu.6. Sbrocius de officio vicar. in additione ad quæſt.36. & 60. lib.1.

Nu.12. ibi, Zecchus ſupra, & ſumma Bullar. d. n.6. & eſt declaratio Sanct. Congregat. 14. Februar. 1594. quæ ſic ait: Congregatio Concilij cenſuit, exiſtentibus Doctoribus in cap. neceſſario vnũ ex illis in Vicarium eſſe eligendũ; alioquin deputationẽ ad Metropol. deuolui.

In fine, Sextum, tit. quæ ad capitula pertinent.

Nu.13. ibi, Genuenſ. ſupra, & ſumma Bullar. d. nu.6. ſubdens, quod ſi in capitulo nullus ex canonicis adeſſet doctor & fieret electio in Vicariũ vnius ex ipſis, poſſet ei deputari conſultor, cũ per conſtit. Leon. X. incipit, Regimini vniuerſalis Eccle. fol. 188. in bullario inter alia ſit diſpoſitum, quod iudices à ſede Apoſtolica deputati, ſi in altero iurium graduati nõ fuerit, aſſeſſorẽ partibus non ſuſpectum ab ipſis partibus vel earum altera requiſiti aſſumere, & ſecundum eius relationem iudicare teneantur: quod etiam repetit nu.3. verſ. item ea ſubiero, dicens, quod in caſu, in quo vicarius non eſſet doctor, poteſt capit. in ipſo actu deputationis dare ei cõſultorẽ doctorem, alioquin poterit ipſe vicarius eligere conſultorem ſibi bene viſum partibus non ſuſpectum in caſibus, in quibus eo opus fuerit, vt refertur, Sanct. Cõgreg. ſuper cauſis Epiſcoporum cenſuiſſe. Et de aſſeſſore, ſeu conſultore aſſumendo conducunt tradita per Azeued. in Curia Piſana lib.4. c.6. à nu.108. & Bobadilla in Polica lib.3. cap.8. num.255. & 258.

Nu.16. §.5. Sũma Bullar. Quarant. d. verb. capit. ſede vacãte. nu.7. Sbroc. de offic. Vicarij in addit. ad q.60. li. 1. & q.54. li.3. & Lazarius de monitorijs ſect. 1. q.7. n.6.

In fine, Et in Man. c.23. num.11. ad 14. alias ad 13.

& Lazarius

& Lazarius ibi: quamuis Suar. de religione 1.tom.tract. 3.de ſimon.lib.4.cap.57.nu.13.& 50.teneat contra Nauarrum, Vicariam temporalem ſeu commiſſionem ſpiritualem ſimoniace habitam, non eſſe nullam ipſo iure, nec teneri quem ad eam relinquendam; quia non eſt beneficium, nec eſt alias irritata in iure. Sed verior eſt ſententia Nauarri, quę probat ex c.ea quę.1.q.3.& c.fin.de pactis, & cap.fin.de rerum permutat.& facit c.preterea. 1.de trãſactione, & c.de iur.de iure patron. & deciſ.Rotæ 709.p.1.diuerſ.& alias dixi ſupra in penſione 1.p.c.5. nu.26.& in iuriſpatronat.infra capite 9.nu.9.

Nu.17.ibi, de offic. Vicarij, late Segura de Aualos in directorio iudic. Eccleſ. for. 1.p.c.3. & Vgolinus de officio Epiſcop.cap.4.§.6.num.3.& §.8.num.3.

Ibi, quæſt.36.& in addit.

Nu. 19. Açor 3.p.lib.13.c.30. ad fin. licet autem peccet tam Epiſcopus cõſtituens Vicariũ non idoneũ; quã ipſe accipiẽs tale munus, Segura & Vgolinus vbi ſupra conſtitutio tamen Vicarij tenet ipſo iure, & geſta ab eo, ſeu coram eo, tanquam vicario, valent, Nauarrus d.conſil.1.de officio vicar. Vgolinus dicto §.6.nu.3.

Num.20. Et tradit Sbrocius in addit.ad d.q.36.lib.1.

Nu.21.ibi, dico & ita plane ſenſit ſumm.Bullar.dicto verb.cap.ſede vacante, circa finem.

Nu.22. Et vide declarat. Meſſanen.inf.adductã n.29.

Eodem num.22. Sed an capitulum poſſit ſine cauſa amouere, & reuocare Vicarium a ſe conſtitutum, videtur quod ſic: nam vt inquit Nauarr. conſ.10. de elect. ſub nu.1. Vicarius poteſt tolli & mutari ad libitum eius cuius eſt vicarius, modo ſolũ habeat poteſtatem ab illo. Et ita in propoſito ante Cõcilium tenuit Pauinus q.10. 2.p.nu.7. Diuus Anton.in ſumma 3.p.tit.19.c.10.§.2.ad fi. & alij, & poſt Concilium Sbrocius de vicar. Epiſcop. lib.3.q.37.nu.7. Zerola in praxi Epiſcop. verb.vicarius 2.dubio, Açor 2.par.lib.3.c.37.q.18. & Molina d.tract. 5.diſp.11.nu.1.& ita videtur a Sanct. Congregat. Concilij declaratum, vt in ſequent. declaratione ſuper d.c. 16. capitulum poteſt ad libitum amouere Vicariũ alias per ipſum electum, ſeu confirmatũ, dũmodo intra octo dies alium conſtituat; alioquin deuoluitur ius deputandi Vicariũ, vt in hoc decreto ad metropolitanum. Et ſi Eccleſia ipſa metropolitana fuerit, ad antiquiorem Epiſcopum. Sed cõtrarium poſt Concilium tenet Genuenſ. d.c.84 ſeu 86.nu.4.nam in Collegio inquit Eccleſiaſtico quando tenetur aliquem eligere, improbatur a iure mutatio & variatio ſine cauſa, vt notabiliter per Abb.in c. publicato. de elect.facit l.cum, aut c.de iure patron. nec Concilium contradicit, ſequitur ſumma Bullar. Quarant.d.verb.c.ſede vacante. num.3.comprobans etiam, quia ſi canonici pro libito ſuæ voluntatis poſſent auferre vicario commiſſionem ei factam, ſequeretur abſurdũ ſcilicet quod ipſe Vicarius ſegniter ſe haberet in adminiſtranda iuſtitia in canonicos particulares, vel depẽdẽtes ab eis. Et in confirmationem adducit decretum dicti Concilij prouincialis Mediolan. vbi dicitur, quod Vicarium ſemel electũ mutare ob cauſam licebit, modo aliũ octo dierum ſpatio conſtituat, &c. ergo non ſine cauſa. Et in fine d.nu.3.ait, per Sanct. Congr.ſuper cauſis Epiſcoporum fuiſſe diſpoſitum, & pluribus capitulis reſcriptum, vt nequeat capitulũ amouere Vicarium ſine cauſa, approbanda prius ab ipſa S.Congreg. quæ certiorari debet, alioquin reuocatio eſſet nulla. Et ita Genuẽſis d.c.86.in annotat.teſtatur, quod anno 1603.a Cardinali de Florentia poſtea Leone X. fuit reſcriptum capitulo Neapolitano, nõ poſſe canonicos mutare Vicarium electum ab ipſis ſede vacante, abſque cauſæ cognitione habita in Sanct.Congr. Epiſcoporum, vt ſæpius in ea reſolutũ fuit. Quamuis id de cauſæ cognitione & approbatione in Congr. Epiſcoporum videtur accipiẽdũ quoad Eccleſias Italiæ. Et facit etiam declaratio 4. poſita nu. ſeq. Vnde dicta declaratio contraria non videtur certa.

Vicarium autem à Metropolitano deputatum ob negligentiam capituli certum videtur non poſſe a capit. ſine cauſa remoueri, cum non ſit ab eo conſtitutus, & ne ſit in poteſtate capituli fruſtrare deputationem ob eius negligentiam factam a Metropolitano: & fauet Suarez infra relatus nu.33.licet ex cauſa poſſe illum reuocare, & alium deputare: ſicut etiam quando eius Vicarius ceſſaret ob mortem, renuntiationem, aut lapſum temporis; cum apud capitulum remaneat iuriſdictio ordinaria ſumma Bullar. ſupra nu.4.& Suarez ibi.

Et cum requiratur cauſa ad remotionẽ Vicarij, ab ipſo capitulo, aut metropolitano deputati, non poterit remoueri, niſi cauſa prius cognita & approbata a ſuperiore, nempe metropolitano, vel nuncio, alias defendetur Vicarius, & manutenebitur, ſeu reſtituetur ante omnia in ſua poſſeſſione, niſi forte cauſa eſſet notoria. Et cõducunt ad prædicta, quæ circa remotionem locum tenentiũ prætorium ſeu gubernatorem ciuitatum tradit late Bobadilla in Politica lib.1.cap.16. Sed licet capitulum non poſſit ſine cauſa reuocare Vicarium pro tota ſede vacante, ſeu abſolute & ſimpliciter deputatum, vt eſt dictũ, recte tamen poterit a principio in ipſa deputatione eum ad certum & limitatum tẽpus conſtituere, ſeu tempore ſuę voluntatis, vt conſtat ex declaratione Salernitan. infra poſita nu.37.ad 2.ſum. Bullar. d.nu.3. & n.13. ad finem, & nu.15.verſicul. item erit obſeruandum, vbi etiam ad finem ait, quod ſi aliqui de capitulo dicerent de nullitate electionis vicarij, quod non fuerint vocati, neque auditi, nullitas hæc proponi poteſt coram ſuperiore capituli, per quem ſi hoc prætextu fuerit electio irritata, poterit capitulum de nouo congregari, & ad Vicarij conſtitutionẽ deuenire, prout Sancta Congr. ſuper cauſis Epiſcoporum præſcripſit Archiepiſcopo Surentino. Circa quod videantur quę tradit Curia Piſana lib. 2.cap.5.& ibi Azeuedo, & in cap.14. & Villar del patronado de Calatayud 7.parte, §.1.

Nu. 23. poſt 1.2.cum portionarij Eccleſiæ Abulenſis prætenderent ad ſe vna cum canonicis pertinere adminiſtrationem bonorum menſæ Epiſcopalis ſede vacãte & electionẽ iudicum, cum quibus Epiſcopus aduerſus capitulares procedere tenetur, eo quod ex cõſuetudine Eccleſiæ quoad ea quæ tangunt adminiſtrationẽ bonorum Eccleſiæ, & menſæ capitularis pro capitularibus habentur, Congr. cenſuit in neutro debere ſe ingerere.

Poſt 10. Quãuis alias iſta declaratio aliter referatur, nẽpe, poſſe capitulũ eligere arbitros eo modo, quo Eps potuiſſet, & ita refert pſũ. Bull. d.verb.ſede vacãte.n.5.

Nu.25.ibi, n.6. iuxta dec. Rotæ 297.n.2.& 3.p.2.diu.

Nu.26. Quamuis ſumm. Bullar. Quarant.d.verb.ſede vacante. nu.4. & nu.15.verſ.item erit obſeruandum, dicat in commiſſione vicarij, & in ipſo deputationis actu poſſe capitulum ſibi aliqua reſeruare, nõ autem poſtea, & Molin.dicto tract.5.diſput.11.nu.1.cum Pauino d.q. 10.abſolute dicat, poſſe capitulũ reſtringere iuriſdictionem Vicarijs, & nouiſs. Laçarius de monitor.ſect.1.q.7. nu.5.& Piaſec.in praxi Epiſcop.par.1.cap.1.nu.13.

Nu.27.ibi 45. Et in illa Tuden. ſupra adducta nu.4. Syluest. verb.capit.4.q. Sarmient.ſelectarum. lib.3.cap. 15.nu.3. Leo in Theſaur.for.Eccleſ.cap.10.nu.8.fall.10. Moſcon.dict.lib.1.par.1.c.15.pag.295.

Açor 2.par.lib.3.cap.37.quæſt.14.& cap.49.quæſt.8. & Molina dict.diſput.11.nu.7.

Ibi, n.47. Fuſch⁹ de viſitat.l.1.c.2.n.20.& ſum.Bul.14.

In fine, Et verius videtur, dictã declarat. nõ obſtare, ſed quod vult eſt capit. non poſſe eligere viſitatorẽ abſque Vicario, id eſt, nõ electo Vicario; non enim ſatiſfacit capitulum eligendo viſitatorem, & non Vicarium.

Numero.

Nu.29. Et ſumma Bullar. d.verb. c.ſede vacante.q.2.
& nu.15.verſ.circa quam commiſſionem, qui tamē ait,
etiam hodie poſt Concilium id procedere (vt videntur
etiam tenere Leo d.c.10.nu.8. in princip. & Piaſec.p.2.
c.1.nu.16.) & ſimiliter dicendum videri in Vicarium ca
pituli ſimpliciter conſtitutū non tranſire ea quæ requi-
runt ſpecialem mādatum: nam Conciliū eſt lex noua, &
nihil ſanciuit de hoc, ſed arctauit tantū capitulū ad con-
ſtituendū Vicariū infra octo dies, & caſus omiſſus rema-
net in diſpoſitione iuris cōmunis; dubiū tamen hoc indi
gere declaratione a S.Congreg.Concilij. Sed, vt dixi, S.
Congreg.videbatur declaraſſe contrarium; & facit etiā
declaratio ex eadem ſumma Bullar.infra relata nu.92. &
alia quæ ait: Dubitatum fuit, an Vicarius a Capitulo ſe-
de vacāte electus poſſit viſitare diœceſim, etſi id a capitu
lo ſpecialiter nō fuerit cōmiſſum, Congreg.cēſuit poſſe.
Nā ad viſitationē requiritur alias ſpeciale mandatū, Re
buſ.in praxi in forma Vicariat.nu.101. Sbroc.de Vicat.
Epiſc.lib.2.q.120. Vgol.de off. Epiſc.c.4.§.7.nu.2.verſ.3.

Sed poſtea reperi, S.Congreg. declaraſſe, ex generali
commiſſione non tranſire in Vicarium capituli ſede va
cante poteſtatem faciendi ea, quæ indigent ſpeciali dele-
gatione, vt in ſeq.declarat.41. & accedit Rot.dec.Burg.
Canon.infra relata d.nu.93. & pro hac parte faciunt ver
ba Concilij d.c.16.ibi, Conſtituere, vel exiſtentem cōfir
mare. Si enim Vicariū Epiſcopi exiſtentem cōfirmaret,
non deberet habere maiorem poteſtatē ex confirmatio-
ne capituli, quā ex deputatione Epiſcopi, cum confirma
tio non extendat cōfirmatum, & nihil de nouo tribuat,
l.Starelius, §.tellam.1.ff.de legib. Decius in rubt.de conſ.
vtil.nu.2. & 3. Rot.deciſ.199.nu.10. & 592.nu.3.nouiſ.
Farin. & ſic in Vicarium confirmatū non tranſibunt ea,
quæ requirunt ſpecialem cōmiſſionem, ſaltem ſi eā non
habebat ab Epiſcopo: ergo nec in Vicarium de nouo cō
ſtitutum a cap.tranſibunt; nam cum confirmando ſatiſ-
faciat capit.dando ſolum ea, quæ competunt ex genera-
li commiſſione; ergo & conſtituendo. Quam rationem
vidi poſtea conſideratam in d.Burg.Canonic.

Num.36.ibi, §.1.nu.3. Açor d.2.p.lib.3.c.37.q.18. &
Molina d.tract.5.diſput.11, nu.1.

Nu.37. Et prædictam ſententiam tenuit ſum.Bullar.
Quar.d.verb.cap.ſede vacante.nu.9.nempe, quod capit.
poteſt plures Vicarios cōſtituere, ſiue plures æque prin-
cipales, ſiue vnum generalem, & alium foraneū, præſer-
tim vbi eſſet ampla diœceſis; ac ēt alterum Vicariū mo-
nialiū, vbi Epiſcopus viuens illū ſeparatim cōſtituebat,
vt obſeruatur Neapoli, poſtea tamen ait, referri S.Con-
greg.cenſuiſſe, ex decreto Conc.ſeſſ.24.c.16. a c.ſede va-
cante vnum tantum Vicarium eſſe eligendum: cęterum
non eſſe eo decreto ſublatam conſuetudinem duos aut
plures eligendi, præſertim immemorabilem, & ſe acce-
piſſe obſeruari, ꝙ quando duo Epiſcopatus ſunt vniti, &
capitula cathedralium Eccleſiatū ſunt ſeparata, per obi
tum Epiſcopi conſtituuntur duo Vicarij, vnuſquiſque
in ſua diœceſi, & deinde ponit declarationem tenoris ſe
quentis. Pro capitulo Salernitano ſupplicatur Illuſtriſ.
& Reuerendiſſ. Dominis Cardinalibus interpretationi
decretorū S.Conc.Tridēt.præfectis declarari ſubſcripta
dubia, an capitulū ſede vacante duos Vicarios conſtitue
re poſſit, vt alternis menſibus Vicariatus munere fungā
tur, ſi ita ab immemoriali tēpore conſueuerit; an itē poſ
ſit certū tēpus i ipſa Vicarij deputatione præfinire: quo
elapſo eius iuriſdictio expiret Reuerendis Dominis Ca
nonicis & cap. Eccleſiæ Salernit. Reuerend. Dñi ad duas
dubitationes libello his literis adiuncto cōprehenſas, &
nomine veſtro S.Cōgreg.Cardin.Conc.Trid.decretorū
ex Sanctiſſ. Dñi authoritate interpretum propoſitas, ſic
Congreg.ipſa, quoad primam attinet reſpondit, Si legi
time probetur immemorialis conſuetudo, poſſe vtique
capitulū huiuſmodi Vicarios conſtituere, dūmodo illis
qualitatibus ſint prędití, quas Trid.Conc.c.16.ſeſſ.24.re
quirit. Ad ſecundā reſpondit, capitulū tempus pręfinire
poſſe; quam Congreg.de vtroque ſentētiā vobis notam
eſſe volumus. Deus vos ſeruet incolumes, gratiæq; ſuæ
donis participes faciat. Romæ die 26. Iulij 1589. vid.in
Dño A.Cardin.Carraſa. Et eſt alia ſimilis declaratio in
vna Tarentina, quæ ſic ait: Capitulum Tarentinum con
ſuetum a tēpore immemoriali ſede vacante eligere duos
Vicarios, petijt declarari, numquid & idem ei poſt Con
cilium liceret, an vero vnum tantum eligere poſſet, Cō-
greg.cenſuit agendum cum Sanctiſſ.ex quo Concil.ſeſſ.
24.c.16. ſede vacante iubeat capitulo, ꝙ plures, vel vnū
œconomum deputet, itē officialem, ſeu Vicarium, & ſic
non dicit plures: vnde vnus tantū videtur eligi poſſe: ſed
quia allegatur immemorialis conſuetudo, videndū eſſe,
an per d.c.16.ea ſit ſublata. Sāctiſſ.dixit, ſi legitime pro-
betur cōſuetudo immemorialis, non videri eā ſublatā a
Cōcilio, ideo permittendū, quod eligantur Vicarij illis
qualitatibus, quas Trid.Conc.requirit. Vnde videtur, ex
ſententia S.Congreg. & Papæ, non poſſe capitulū duos,
aut plures Vicarios conſtituere, niſi adſit conſuetudo cō
traria, præſertim immemorialis. Et clarius id cenſuit S.
Congreg.in vna Panormit.31.Maij 1592.ſic: Congreg.
Concilij cenſuit, ex decreto Concilij c.16.ſeſſ.24.a c.ſede
vacante vnum tantum Vicarium eſſe eligendū, non eſſe
eo decreto ſublatā conſuetudinē duos, aut plures eligen
di, pręſertim immemorialē. Quod intelligendū erit, quā
do ſede plena non ſolet eſſe niſi vnus Vicarius, vbi enim
conſuetum eſt per Epiſcopos teneri duos, aut plures Vi
carios, cap.ſede vacante idem facere poterit: & ita plane
videtur eſſe de mente Concilij. Quamuis autē cap.non
liceat conſtituere plures Vicarios, quando ſede plena nō
ſolet eſſe niſi vnus: ſi tamen de facto eos conſtituat, om-
nes habebunt iuriſdictionem, donec remoueatur aliquis
eorum, maxime quando omnes ſimul conſtituti ſunt.

Nu.38. Ioan.Garcia de expenſ. & melior.c.20.nu.13.
ſumma Bullar.d.verb.cap.ſede vacante.ſub num.1.verſ.
ſubſequenter hanc regulam, Azeued.conſ.11.a num.3.
Leo c.10.nu.8.fallent.7. & Açor 2.p.lib.3.c.39.q.2.

Nu.40.ibi, ſupra nu.31. ſumma Bullar.vbi proxime,
Açor d.c.39.q.7. & Molin.d.diſput.11.nu.10.

Num.41.ibi nu.4.ſumm.Bullar.ſupra 24. & Piaſec.in
praxi Epiſc.p.2.c.1.nu.16.

Ibi, nu.15.de legib.lib.6.c.15.nu.15. cum Couarr.lib.
3.variar.c.20.nu.6. & 10. & alijs.

Ibi, teneat, in propoſito Leo d.nu.8.fallent. & 9. & ip
ſe Suarez, d.5.tom.

In fine, Et in præcepta Decal.lib.2.c.11.nu.4.

Nu.42.ſum.Bullar.d.verb.nu.1.circa princ.Azeuedo
conſ.11.nu.7. Leo d.c.10.nu.8. fallent.2.4. & 7. & Açor
d.cap.39.quæſt.4.

Nu 44. Et Azeued.d.conſ.11.nu.8.

Nu.45. Et nouiſſime tradit Leo d.c.10.nu.8.fallēt.10.
& Açor d.lib.3.c.37.q.15. & cap.40.q.8. & videtur ſequi
Sylueſt.verb.capitulum.q.5.

Nu.46.ibi, nu.80. Et ſumm.Bullar.ſupra d.nu.1.circa
princip. & q.1. & Açor d.lib.3.q.9.q.4.

Nu.47. Contrarium huius ſecundæ ampliationis, &
illationum nouiſſime poſthæc tenet Molina d.diſp.11,
nu.8.dicens, ꝙ muneri Epiſcopi aliquid iuris tāquam ſe
dis Apoſtolicę delegato in perpetuū cōmittitur, vt ex of
ficio Epiſcopis deinceps cōpetat, eam iuriſdictionē per
epicheiam tranſire ad cap.ſede vacante, niſi aliquid op-
ponatur, vnde colligatur contrarium fuiſſe intentū Cō
cilij, aut Sancti Pontificis id ſtatuentis, atque ita iuriſdi
ctionem & gubernationem a Concil.Trident.ſeſſ.25.de
regul.c.9. commiſſam Epiſcopis tanquam ſedis Apoſto
licæ delegatis in monaſteria ſanctimonialium dictę ſedi
imme-

immediate ſubiecta tranſire ad capitulum ſede vacante, ne tẽpore ſedis vacantis careant gubernatore, &c. Quando vero quoad aliquam cauſam, vel negotium particulare Epiſcopus eſſet delegatus, etiam ſub nomine dignitatis, tunc eam iuriſdictionem non tranſire in cap. ſede vacante, quoniam non eſt Epiſcopus, &c. Sed nihilominus ſtãdum eſt d. ampliationi, & illationibus, & dicendum, quod tunc tempore ſedis vacantis perinde eſt ac ante factam dictam delegationem a iure, & ille caſus remanet in diſpoſitione iuris communis ſine delegatione, &c.

Nu. 51. Azeued. conſ. 9. a nu. 1. Açor d. lib. 3. c. 38. q. 1. & 2. & Molina d. diſput. 9. nu. 11.

Nu. 52. Et Açor d. c. 38. q. 10.

Nu. 53. ibi, d. c. 85. Azeued. conſ. 9. nu. 6. & Açor d. lib. 3. c. 38. q. 6. & lib. 6. c. 27. q. 9.

Ibi, nu. 5. circa finem. Et nouiſſime Molina ſupra nu. 12. dicens conſentire Doctores communiter.

In fin. Nec ſum. Bullar. Quar. d. verb. c. ſede vacãte. 9. q. 3. ampliatione, dicẽs, quod huius determinatio diu ſe cogitabundum tenuit, cui potius adhæreret ſententiæ, quæ ad præſens, inquit, omni difficultate carere videtur propter conſtitut. Pij V. 161. folio 1167. in bullario generali loquentem, per quam reſeruantur omnia beneficia vacantia ſede Apoſtolica vacante ad prouiſionẽ Epiſcoporum quomodolibet pertinentia: qui tamẽ non aduertit d. conſtitut. expiraſſe, vt dixi ſupra c. 1. a nu. 224. Sed poteſt hodie adduci reg. 2. Cancell. de qua ibi a nu. 221. quæ facit ſimilem reſeruationem.

Nu. 54. Azeuedo d. conſ. 9. a nu. 10. Açor d. lib. 3. c. 38. q. 2. & lib. 6. c. 25. q. 13. & Molina d. c. 11. nu. 13. circa fin.

Nu. 55. Et Azeued. d. conſ. 9. nu. 8. & 9. & 13.

Nu. 65. Et Soſa in declarat. conſtit. Clement. VIII. de larg. muner. 5. fundam.

Nu. 68. Et Villar del patronado de Calatayud 3. p. & 9. p. §. 2.

Nu. 86. Et quod capit. ſede vacante non poſſit facere collationem parochialium, etiam ſtãte Concilio, ſupponit poſthæc Mol. d. tract. 5. diſp. 11. nu. 11. vbi ait, quod ſiue beneficiũ curatũ tẽpore ſedis vacantis in menſe S. Põtificis vacet, ſiue in menſe Epiſcopi, omnia in d. c. 18. Cõcilij præſcripta peragit capit. ſede vacante vſque ad electionem dignioris incluſiue, non ſecus atque illa perageret Epiſcopus, collationem vero beneficij remittit S. Pontifici, de quo etiam d. c. 5. 9. p. a nu. 115.

Nu. 90. ibi, nu. 476. Et ita tenet Villar poſthæc viſus del patronado de Calatayud 5. p. nu. 8. dicens, quod Vicarię dicti Archidiaconatus de Calatayud ſunt patrimoniales, & quæ nõ poſſunt prouideri per ordinarium niſi filijs parochianorũ Eccleſiarum, & admiſſis in eis; & quod hæc eſt ratio, quare ſede vacante Vicarius generalis capituli Tiraſonenſ. eas prouidet, ſi quidem ſi non eſſent patrimoniales, & eſſent liberæ diſpoſitioni Epiſcopi, non poſſet, nec eas prouideret.

Nu. 91. Summa Bullar. d. verb. cap. ſede vacante 10. q. Vgolinus de officio Epiſc. c. 26. §. 20. nu. 5.

Nu. 92. Et quoad concedentes dimiſſorias ſufficit ſola conceſſio ad incurrendam pœnam, licet eis vſum nõ ſit, vt in ſeq. declarat. S. Congreg. Vicarius cap. ſede vacante literas dimiſſorias ad ordines conceſſit infra duos menſes a die vacationis; verũ cum is, cui conceſſæ literæ fuerunt, eis vſus non eſſet, dubitatum fuit, an pœna c. 10. in fine ſeſſ. 23. in hoc caſu locum haberet, Congregatio cenſuit, concedentem incidiſſe in pœnam, licet is, cui conceſſit, vſus non fuerit, nam actus fuit perfectus quoad concedentem, per quem non ſtetit.

Quando tamen ex decretis Concilij capit. ſeu eius Vicarius poteſt dare dimiſſorias, & concedere licentiam ordinãdi, poteſt etiam diſpenſare in interſtitijs, ſicut Epiſcopus poſſet, vt per ſum. Bullar. diſtinct. 104. dicentem referri S. Congreg. declaraſſe facultatem remittendi interſtitia Epiſcopo competentẽ ex cauſis comprehẽſis in c. 11. 13. & 14. ſeſſ. 23. de reform. tranſire in Vicarium capituli ſede vacante: & ita cenſuit in vna Aſturicen. 21. Apr. 1591. quod tamen videtur accipiendum data ſpeciali commiſſione iuxta ſupra d. nu. 29. & ſeq. quemadmodum requiritur ad concedendum dimiſſorias, ſeu licentiam ordinandi, Pauin. p. 2. q. 10. nu. 17. Mandoſ. reg. 24. de male promotis q. 6. nu. 10. Sbroc. lib. 2. q. 41. a nu. 4. & Rota in Burg. Canon. corã D. Gipſio, vbi 17. Octob. 1586. fuit reſponſum, ꝙ dimiſſoriæ, &c. R.. dimiſſoriæ.

Nu. 93. poſt 5. ibi, de temp. ordin. & ſumm. Bullar. ſupra ſub nu. 1. verſ. ſubnectitur congrue, & q. 11.

Nu. 95. ibi, c. 85. nu. 15. Maiolus de irregul. lib. 4. c. 2. nu. 3. & ſum. Bullar. ſupra 10. quæſt. & ita mihi dixit D. Fanianus Secretarius S. Congreg. Concilij.

In fin. Quamuis iſta declaratio alias habeatur ſic: An Vicarius capituli ſede vacante poſſit cõcedere literas dimiſſorias ad primam tonſuram præſentato ad Capellaniam ſimplicem, Congreg. cenſuit poſſe, quia non prohibetur dare dimiſſorias ad primam tonſuram, & quia præſentatus eſt arctatus, &c. Sed poteſt reſpõderi, quod iſtæ rationes ſunt aſſignatę a collectore declarationum, non vero ab ipſa Cõgregatione, quæ potius videtur fundari in ratione arctationis, vt conſtat ex declaratione infra adducta. nu. 102.

Nu. 98. Vgol. de offic. Epiſc. c. 26. §. 20. nu. 5. verſ. & 1.

Nu. 102. Aut quando collator vult cõferre, ſeu patronus præſentare aliquem, ſed cõtrarium nouiſſime tenet Vgol. d. §. 20. nu. 5. verſ. 2. dicẽs, quod vbi collatio beneficij alicui eſſet faciẽda, vel per electionẽ, vel præſentationẽ, vel per concurſum, & neceſſe eſſet habere aliquẽ ordinem faciũ, dimiſſorias capitulũ licite concederet, tãquã arctato occaſione beneficij recipiendi. Et videtur a S. Congregat. Concilij approbatum, vt in ſeq. declar. 90.

Nu. 104. ibi, 3. diffic. & nouiſſime Mol. d. diſp. 11. nu. 4.

Nu. 105. Quamuis ſecundum hoc Nauar. grauiter reprehendat Molina d. nu. 4. dicens eum proculdubio vehementer errare, cum potius ipſe Molina erret, non aduertens, Concilium ibi intelligendum eſſe de ordinario habente facultatẽ ordinandi, ſeu dandi dimiſſorias, iuxta ſubiectam materiam. Et nouiſſime Vgolinus d. c. 26. §. 20. nu. 6. ait, Legatum a latere intra annum dimiſſorias literas ad ordines concedere non poſſe, niſi in caſibus exceptis, nam contra Concilium agere non poteſt, gloſ. communiter recepta in c. dilectus. de Præb. & Nauar. d. conſ. 27. Qui tamen Vgol. nu. præcedenti, verſ. poſtremo male ait, intra annum teſtimoniales literas de vita, moribus, & huiuſmodi dare poſſe, vbi quis a Romano Pontifice facultatem haberet ſuſcipiendi ordines ab aliquo; quod enim mores & probitas eius commendari debent, ordinarij teſtimonio non obſtante priuilegio, vel reſcripto ei conceſſo, vt in d. c. 8. ſeſſ. 23. caute ob eamtem capitulum faciet, & allegat Nauar. d. cõſ. 27. ex quo etiam idem ait ſumma Bullarij ſupra 10. q. verſ. Tertio limita, nempe, quod capitulũ ſede vacante poſſit approbare de vita & moribus habẽtes priuilegium a ſummo Pontifice recipiendi ordines a quouis Antiſtite cum approbatione ordinarij de vita & moribus, quia per talem atteſtationem non eſſet dare literas dimiſſorias, ſed ſolum literas teſtimoniales idoneitatis, quas dare non prohibetur. Sed certe Nauarr. id non dicit, quod capitulum poſſit dare huiuſmodi teſtimoniales, cum quibus habẽs dictum priuilegium poſſit ordinari; ſed potius dicit cõtrarium: capitulum tamen, & prouiſores dantes dictas teſtimoniales nullas incurriſſe cenſuras, eo quod non dederunt literas dimiſſorias, neque aliud quicquam fecerunt, quod eis fuerit prohibitum, &c. bene enim ſtat, quod capitulum non prohibeatur dare dictas literas te-

ſtimonia-

ſtimoniales,& quod nihilominus non poſſit cum eis ordinari habens dictum priuilegium, quia requiruntur teſtimoniales ordinarij, quale non eſt ad iſtum effectum capit. ſede vacante intra annum, vt dixi. Et id iam videtur agnoſcere nuntius Hiſpaniæ: nam quamuis ſoleret ſede vacante Epiſcopali dare dimiſſorias ad ordines, vt a quocunque cũ teſtimonio Vicarij cap. promouerẽtur, iam eos non dat ſic: licet magis ſine fundamento videatur quod modo facit, dat enim dimiſſorias intra annum ſedis vacantis omnibus, etiã non beneficiatis arctatis, vt ab ordinario viciniori, ſeu cũ eius teſtimonio & licentia, ab alio quocunque ordinentur. Quod certe eſt expreſſe contra Conciliũ d.c.8. requirent expreſſe teſtimoniũ ſui ordinarij, vt quis virtute reſcripti, ſeu priuilegij ab alio promoueri poſſit, & cõtra dictã clauſulã ſuæ facultatis.

Caput octauum.

NVm.2. poſt Hojedam Couar. in cap. alma mater. 1. p. §. 11. n. 135. Segura de Aualos in direct. iudic. Eccleſ. for. t. p. c. 11. a nu. 1. Parlad. differ. 9. §. 1. nu. 33. Alexand. Monet. de decim. c. 9. nu. 196. Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 11. nu. 1. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. t. c. 16. pag. 270. Vgol. de offic. Epiſc. c. 4. §. 8. nu. 1. vbi tamen in princ. male ait 25. annum habere debere, iuxta c. cum in cũctis, §. inferiora. de elect. & §. 10. nu. 3. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. c. 4. nu. 6. Açor inſtit. moral. 2. par. lib. 3. c. 43. q. 10. & Auila de cenſur. 1. p. dub. 6.

Nu. 3. poſt Hojed. Couarr. Moſcon. Vgol. d. §. 8. nu. 2. Açor & Auila ſupra.

Nu. 5. & Moſcon. ſupra dicens, quod nec bigamus effectus clericus poterit eſſe Vicarius, niſi prius ſolutus fuerit ab impedimento bigamię, ex Franc. d. nu. 6. & Cõrado in tẽplo iudicũ li. 2. c. 6. de vicar. Epiſc. §. 1. n. 2. & 6.

Nu. 6. ibi, Impedim. &c. Açor d. c. 43. q. 10.

Nu. 10. Vnde nõ eſt verum quod ait Maiolus de irregul. lib. 1. c. 10. nu. 3. quem ſequitur Vgolin. de irregul. c. 44. §. 5. & candelabrum aureum in appendice, ſeu ſupplemento c. 2. §. aſſert. nu. 7. ſeu 13. citans Abbatem in cap. 1. & gloſſ. in c. fin. de fil. presbyter. & Felin. in c. meminimus. de accuſ. nu. 7. & Paleot. de noth. & ſpurijs c. 57. nu. 4. qui id nõ dicunt, quod illegitimi non poſſunt eſſe Vicarij Epiſcopi ſine diſpenſatione. Nec obſtat eorum fundamentum, quod illegitimi etiam profeſſi non poſſunt obtinere prælaturã, nec dignitatẽ, c. 1. & fin. de fil. presbyt. & ibi Doctores, quia quãuis Vicarius Epiſcopi dicatur in dignitate conſtitutus, ita vt poſſit eſſe delegatus Apoſtolicus, Clementin. 2. & ibi gloſſ. & Doctores de reſcript. tamen non habet proprie prælaturã, ſeu dignitatẽ per ſe, Cardin. dicta Clement. 2. nu. 14. & 22. Menoch. conſ. 51. nu. 32. vol. 1. & 257. n. 7. & 8. vol. 3. Sbroc. lib. 2. q. 22. & d. c. fin. loquitur de dignitatibus & beneficijs Eccleſiaſticis, qualis nõ eſt Vicariatus. Bonif. d. Clem. 2. n. 38. licet Abbatiſſa ſeu Prioriſſa dicatur habere dignitatẽ, c. indemnitatibus, §. verum, ibi, a dignitate, & ibi Domin. & Franc. 2. not. l. generali, C. de ſacroſãct. Eccleſ. & ibi glo. verb. dignitatis, & Felin. in d. c. meminimus. nu. 5. & ſuo modo habet prælationẽ, ſeu prælaturã, Rebuf. de pacif. poſſeſ. nu. 4. & 67. eſt enim ſuperior monialiũ, quæ ei obedire tenentur, per eamque proxime regitur & gubernatur monaſterium; & ſic illigitima abſque diſpenſatione Papę nõ poteſt eſſe talis Abbatiſſa, ſeu Prioriſſa, etiã tẽporalis cõtra Emman. Rodrig. in ſum. 2. to. c. 29. nu. 12. & q. reg. 1. to. q. 13. artic. 21. vt tenet gloſ. in d. c. indẽnitatibus, §. 1. verb. canonica, & ibi Archidiac. Ioan. Andr. nu. 5. Ioan. Mon. a nu. 4. & Prob. ad eum nu. 13. Domin. nu. 7. & Frãc. 4. Felin. in d. cap. meminimus. nu. 4. Nauar. in Man. c. 27. n. 201. Maiol. de irreg. lib. 1. c. 40. nu. 5. & cap. 29. num. 10. Mandoſ. de ſign. grat. tit. de diſpenſ. ſuper def. natal. ad fin. Candel. aur. in app. ſeu ſupplen. cap. 5. nu. 10. ſeu 15. & Suar. 5. tom. diſput. 50. ſect. 5. nu. 15. Quamuis in monialibus non habebat locum cõſtitutio Sixti V. vt ipſe declarauit, quæ quoad viros religioſos reducta eſt per Greg. XIIII.

Nu. 14. ibi, Cap. 2. & Lorca diſp. 18. de leg. Molin. de iuſt. tract. 5. diſp. 70. Salas de leg. diſp. 12. ſect. 1. & diſput. 16. ſect. 11. Suar. eodẽ tract. lib. 1. c. 11. & lib. 3. c. 16. & ſequentib. & lib. 4. cap. 15. & nouiſs. Ceuallos q. 903. a nu. 1. dicẽs, quod legis publicatio debet fieri per proclama, vel in loco publico in præſentia perſonarum, cum publice fieri dicatur quod fit populis.

Nu. 18. ibi diſput. 156. Lorça dict. diſput. 18. de leg. Salas dict. diſput. 12. ſect. 2. & dict. diſp. 16. ſect. 11. & Suar. dict. lib. 4. cap. 15.

Eodem nu. 18. Nec obſtat, quod in dicta Calagurritana beneficij Sanctorũ Iacobi & Andreæ 26. Febr. 1603. coram Lita fuit reſolutum, quod Collatio facta non ſeruata forma motus proprij & indulti eſt nulla, & ligat etiam ignorantes, & etiamſi non ſit publicatus, Gabr. de clauſ. concluſ. 3. nu. 45. & fuit tentum in Papien. bonorum 16. Ian. 1598. coram Pamphilio, & in Pampilonen. Archidiaconatus 10. Decembr. 1593. coram eodẽ, vbi quod iſta publicatio, quicquid dicendum ſit in legibus & conſtitutionibus, non requiritur in priuilegijs & indultis ſpecialibus, quæ quoad nullitatem ligant abſque eorũ acceptatione. Nec obſtat quod ſanctiſſimus mandauerit ſuum motum proprium publicari ſolemniter, quia non ideo ſequitur quod non ligent ante publicationem, ſtante quod onus publicationis non fuit a Sãctiſſimo per viam conditionis oppoſitum, &c. Quia hic non ſumus in priuilegio & indulto ſpeciali, ſed in lege & conſtitutione generali horum regnorum.

Nu. 19. ibi, Quam futurorum, & poſt hæc in Congregatione ſtatus Eccleſiaſtici facta Madriti anno 1608. per procuratorem generalẽ fuit facta relatio huius meę opinionis, & Congregatio iudicauit non eſſe neceſſariã dictam publicationem, & capitula debere attendere ad obſeruantiã dicti Breuis abſque diſſimulatione, quæ in aliquibus partibus fuerat, & quod expediretur ſuper eo mandatum generale nuncij, & daretur procuratoribus Eccleſiarum, abſque eo quod publicaretur, &c. vt habetur in libro d. Congreg. ſeſſ. 18. Sed Congregratio nõ videtur perpendiſſe meum fundamentũ, quo videtur iuridicum, & adhuc ſtare; & facit ſimile de excõmunicatione, quam non ſufficit eſſe intimatã alicui, vt debeat vitare excõmunicatum, niſi ſit publicata, ſeu publice denũciata, Ioan. Guttier. can. q. lib. 1. c. 1. nu. 41. Suar. 5. tom. diſput. 9. ſect. 2. nu. 8. & alijs, & in Congreg. d. ſtatus Eccleſ. anno 1614. ſeſ. 63. ad tollendũ huiuſmodi dubiũ fuit ordinatũ, quod publicaretur Romę, & in Hiſpanię, &c.

Dicto nu. 19. in fine. In quo tamen non videtur procedere, etiamſi eſſet publicatum, quia iſte iudex metropolitanus eſt reuera Vicarius foraneus, & non generalis, ſeu principalis, vt dicitur infra nu. 30. & 31. & dictum Breue loquitur de officiali, ſeu prouiſore, vel Vicario generali, ſeu iudice ordinario, & ſic non habet locum in iudice foraneo & delegato.

Nu. 20. ibi, verb. Vicarius, Conrad. in templo iudicũ lib. 2. cap. 6. de Vicario Epiſcopi, Leo in theſaur. for. Eccleſ. c. 10. de Vicarijs, D. Card. Tuſch. a concluſ. 182. lit. V. Açor dicta 2. par. lib. 3. cap. 6. 43. 44. 45. & 46. & Molina de iuſt. tract. 5. diſput. 10.

Num. 21. poſt Sbrocium, Caſſaneus in catalog. glor. mund. 4. p. 4. conſiderat. Parlad. differ. 129. nu. 3. Doctor Sahagun in rubrica de officio delegati nu. 10. & 11. & in cap. quoniam Abbas. eodem titulo, nu. 12. & 13. Leo d. c. 10. & 11. num. 10. & 11. & cap. 16. nu. 62. Moſcon. lib. 1. par. 1. c. 10. pag. 269. & 273. Vgolin. de offic. Epiſcop.

c.4.§.7.nu.2.ad fin.& §.8.nu.5.& §.9.n.2.& §.10.ad fin. Rodr.de modo videndi proceſsũ c.1.nu.30. Açor d.lib.3.c.6.q.12.&c.43.q.5.Molin.de iuſt.tract.3.diſp.59.nu.2.& d.tract.5. diſp.10.nu.1.3.& 5. cum ſeqq.& diſp.14.nu.4.& diſp.26 nu.7.fin.Baſil.Legionen.de imped.matrim.cap.26.§.6.

Num.21. D.Sahagun in d.c.quoniam Abbas.nu.17. Molina d.tract.5.diſp.11.nu.1.& Fr. Baſil.ſupra.

Nu.24.ibi,ſupra nu.13.Quintanad.de iur.& imperio lib.2.tit.5.de deleg.iuris.nu.14.& Açor d.c.43.q.5.

Nu.25. Rodrig.d.nu.30.& 32.& Molina d.diſp.10.nu.1.3.& 6.& diſp.14.nu.4.

Nu.26.Rodr.d,nu.32.& Mol.d.tract.5.diſp.13.nu.3.

Nu.27. Accedit Bart.in l.1.§.1.ad fin. ff.quis & a quo appelletur, quem ſequitur Marani.ſupra nu.8.

Nu.29.ibi,p.2.diuerſ. Leo d.c,10.nu.9. Vgol.d.c.4.§.9.nu.2.Rodrig.ſupra nu.31.Açor d.lib.3.c.45.q.15.Molina d,diſp.10.nu.4.& 6.& 12.& accedit Bart.ſupra.

Ibid.in fine, Leo, & Açor.

Nu.31.vt per Sahagun in d.c,quoniam Abbas.nu.18. qui ait, Metropolitano Salmantino cauſas Apoſtolicas delegari frequentiſſimum eſſe, quod ipſe approbat dicens in eo obtinere conſtitutionem d.Clemen. etſi principalis, quia rectè poſſunt conſtitui duo Vicarij principales,ex gl.& communi, ibi, Vicariumque Compoſtellanum ordinariũ eſſe principalẽ quoad illam diœceſim, & quoad Epiſcopatus Tuden. Mindonẽ. Aurien.& Lucen. Salmant.ordinarium eſſe quoad Epiſcopatus Aſtoricen. Zamor. Salmanticen. Abul.Ciuitaten.Placentin. Caurien.& Pacen.& quod eo iure vtimur. In quo certe fallitur D.Sahagun,& patet ex dictis: nam dictus iudex Salmantinus nullo modo eſt Vicarius principalis & generalis Compoſtell.nec eſt,nec eſſe poteſt ordinarius,tũ quia non reſidet Compoſtellæ, ſed ibi eſt alius Vicarius generalis; tum quia ſolũ eſt deputatus ad cognoſcendũ de cauſis appellationum dictorum Epiſcoporum; & ſic plane eſt Vicarius foraneus. Nec conſuetudo aut ſtilus illi committẽdi cauſas Apoſtolicas quicquam prodeſt, aut valet,cum ei committantur tanquam Vicario generali,& ordinario,cum tamẽ non ſit; & ſic per errorem, ad l.ſi per errorem, ff.de iuriſd.omnium iudicum.

Nu.35.ibi,a nu.11. Peregrin.ad Rubr.de offic.& poteſt.iudicis deleg nu.14.Vgulin.de offic. Epiſc.c.36.§.7. & Molina d.tract.5.diſput.15.nu.4.

Nu.36. & Rot. in Tolet. decimarum de Sacedon 26. Febr. 1599. corã D.Penna quæ eſt in nouiſſimis Farin. 555.vbi nu.1.dicitur,ꝙ Conſilium Archiepiſc.Toletani idem eſt cum Vicario generali, cuius etiam & Archiepiſcopi idem eſt tribunal d.c.2.de conſuet.lib.6.

Nu.39. Ex quibus omnibus conuincitur quod nouiſſime poſt hæc docet Molina d.diſput.10.nu.5.dummodo aliquis Vicarius conſtituatur,vt in loco in tribunali Epiſcopi iudicet cenſeri eum iudicẽ ordinariũ, licet illi non concedatur iuriſdictio,in totam diœceſim,vel licet Epiſcopus eas ſibi reſeruet,&c.Nam quamuis id verum ſit,cum Epiſcopus aliquas cauſas ſibi reſeruat, ſeu excipit à generali cõmiſſione,non enim ex eo Vicarius deſinit eſſe officialis generalis & ordinarius,ſicut etiam eſt, licet non habeat cõmiſſionem ad ea, quæ requirunt ſpeciale mandatum;non tamen eſt verum, cum non conceda tur iuriſdictio in totam diœceſim; nam tunc vere & abſolute nõ eſt Vicarius & officialis generalis; & ſic nec ordinarius,vt per gl.& Doctores in d.Clem. etſi principalis,& alios ſupra citatos. Nec facit pro Molina c.penult.de offi. Vicarij per eum allegatum, vbi Panormit. & Doctores communiter affirmant Vicarium ſolius vrbis Romæ,de quo in eo cap eſt ſermo,à ſummo Pontifice tanquam Epiſcopo Rom. diœceſis relictum, iudicẽ fuiſſe ordinarium, licet iuriſdictionem extra vrbem in totam diœceſim non haberet,vt ibi dicitur. Reſpondetur enim,diuerſum eſſe in Vicario Papæ, qui licet ſit cõſtitutus ab eo,vt pote Epiſcopo Romano,tamen eſt cõſtitutus a Principe habente poteſtatem concedendi ordinariam iuriſdictionẽ, vt præſit vniuerſali iuriſdictioni vrbis,& ſic cenſetur creatus ordinarius,niſi aliud cõſtet ex commiſſione,Maran.d.5.diſput.num.2. Molina diſp.14.nu.3.& alij ſupra.Nec ẽt facit pro Molina Bart. in d.l.1.in fin.ff.quis & a quo appelletur,quem ſequitur Marant.d.diſt.5.nu.8.loquitur enim de gerente vices ordinarij in eodem loco, & eodem tribunali, quo conſueuit ipſe ordinarius, & ſic de Vicario generali ad totam diœceſim. Vnde etiam nõ videtur verum,quod ait ibid. Mol.nu.10.ꝙ vbi vltra Vicarium generalem præficiuntur alij miniſtri ad certa genera cauſarum, ſeu negotiorũ, in eodem tribunali Epiſcopi omnes ſunt ordinarij.

Nu.40.& Açor d.lib.3.c.43.q.5.

Nu.41.Fr.Baſil. Legionen.d.c.26.§.6.

Nu.45.Vnde ẽt tota iuriſdictio erit ordinaria, cum ſimul eum poteſtate ordinaria, vel poſtea eam ampliãdo concederetur aliquid requirens ſpeciale mandatũ, licet nõ vniuerſim,quotieſcũque id occurreret,ſed in aliquo ſingulari euentu,vel in aliquibus ſingularibus euẽtibus, ſeu ad certũ tempus, contra Molin.d.diſp.10.nu.5.& 8. dicentem,quoad id eſſe iudicem delegatum;licet quando vniuerſim id concederetur in commiſſione generali per clauſulam additam,aut ſi poſtea ſimiliter per clauſulam eo modo generalem iuriſdictionem illius eodẽ modo ampliaret, cenſeat illum eſſe iudicem ordinarium.

Nu.47.poſt 620. Mel.Galleg.de cogn.ſpir.c.20.n.10. Vgol.d.c.4.§.7.nu.2.verſ.6.Açor d.lib.3.c.45.q.6.

Nu.51.& Molina d.diſp.10.nu.13.qui nu.3.ait, quod huiuſmodi Vicarij nomine ordinariorum comprehenduntur ſæpe in Conc.Trid.& alibi,iuxta rem de qua eſt ſermo,& ſequitur Fr.Baſil.Legionen.d.c.26 §.6.

Nu.52.Grat.in addit.dec.157.nu.5.& Fr.Baſil.ſupra.

Nu.53.in princ.ibi,Ita tenent,& ita,nempe, quòd Vicarius non poteſt remittere denuntiationes, niſi ei ſpecialiter ſit commiſſum, tenent.

Nu.54.ibi,q.201.qui tamen in add.ibi ait,S.Congregat.contra cenſuiſſe.

Poſt San. D.Sahagun de matrim.nu.53. dicens, ita à Cardinaliũ Congreg.declaratum,& ab Eccleſia vbique receptum contra Menoch. Laçar. de monit. ſect.1. q.6. nu.4.Vgol.de offic. Epiſ.c.60.in princ.p.nu.5. Gratian. diſcept.forenſ.c.83.a nu.11.Molina d.nu.13. dicens praxim ſemper obtinuiſſe,vt nomine ordinarij ĩn illis verbis,Niſi ordinarius ipſe expedire iudicauerit,&c. Etiam Vicarius generalis Epiſcopi, ſeu prouiſor intelligeretur,&c.& Fr.Baſil.Legion.d.c.26.§.4.

In fine,& ſic ſeruatur, & practicatur, Vicarios generales remittere dictas denuntiationes, eſt quia Epiſcopi ſolent id eis mandare, ſeu permittere.

Nu.56. tradit Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.25.nu.55.dicẽs,ꝙ Abbates & cõmẽdatarij in eorũ Abbatijs,in quibus ſunt ẽt iura Epiſcopalia, dictas denuntiationes ſine ſpeciali cõceſſione Apoſtolica remittere non poſſunt,vt in declar.S.Congreg.nullius, ſeu Farſen.& Veronen.

Num.57. ibi nu.4.Sahag. & Vgol.nu.4. Gratian.15. Molina, & Fr.Baſil.

Nu.60. poſt & ex d.declarat. conuincitur quod dicit Sahagun ſupra, poteſtatem remittendi denuntiationes ſcholaſtico Salmantino cõpetere, quia quoad ſcholaſticos ordinarius eſt,cognitionẽque habet & iuriſdictionẽ de cauſa matrimonij,&c.Quod certe nõ eſt verum,nec credo practicari: nam ſcholaſticus quoad id non videtur ordinarius ſcholarum, ſicut nec quoad aſſiſtentiam matrimonij, & adminiſtrationem ſacramentorum.

Nu.62.facit cap.fin. de offic.ord.& ibi notata, & per

Thom.

Digitized by Google

Thom. Sanch. de matr. lib. 2. diſp. 40. a nu. 14. Nec impeditur Epiſcopus ea delegare, ſi. Baſil. d. cap. 26. §. 4. & ita ſunt accipiendæ declarationes S. Congr. dicentes, Vicariũ generalẽ Epiſcopi poſſe remittere denuntiationes.

Nu. 65. Leo d. c. 10. nu. 12. Quamuis Molina d. diſput. 10. nu. 5. & 8. videatur nimis reſtringere facultatem eius.

Nu. 66. & Vgol. de offic. Epiſcop. c. 4. §. 7. nu. 2. in fin.

Num. 67. & Leo d. c. 10. nu. 12. 14. & 15. cum ſequentibus, & Vgol. dicto cap. 4. §. 7.

Nu. 68. ibi. Nu. 5. & 7. Leo ſupra nu. 14. Vgol. d. c. 4. §. 9. nu. 2. verſ. poſtremo, (qui tamen male ait ſufficere generatim cõcedi facultatem in omnibus caſibus, qui ſpeciale mandatum requirunt, infra d. cap. qui ad agendũ) & Molina de iuſt. tractat. 2. diſput. 557. verſic. vltim. & tract. 5. diſput. 10. num. 9.

Nu. 71. Rota in deciſ. 52. Farin. li. 1. n. 2. & nouiſſime Rodrig. de modo videndi proceſſũ. c. 3. nu. 30. Molina d. tract. 2. diſp. 557. §. vlt. & diſput. 563. verſ. & probat d. l. procurator cui generaliter libera, & d. cap. qui ad agendum. §. fin. & dict. l. 19. & 7. partitæ.

Nu. 73. ibi, nu. 35. & Molin. dicta diſp. 563. verſ. vlt.

Fine, deciſ. Farin. 52. nu. 1.

Nu. 75. ibi, Receptam, & Molina d. tract. diſput. 573. verſ. quando aliquis non eſt.

Nu. 78. Euer. loco. g. ab exc. ad reg. nu. 2. & lib. 2. c. 27. nu. 17. ad 5. Suarez de legib. lib. 8. cap. 19. nu. 7. & Thom. Sanchez in præc. Decal. lib. 1. cap. 10. nu. 49.

Nu. 79. ibi, Operatur dimiſſionem, quamuis tunc eſt datur mandatum ad omnia, etiamſi ſpeciale requirant mandatum, cũ illa exceptione primam ſententiã teneat Molina d. tract. 9. diſp. 10. num. 9. & antea tract. 2. d. diſp. 557. verſ. vlt. male pro ea citans Couar. d. c. 5. nu. 8. & 9. cum teneat contrarium dict. nu. 9.

Nu. 80. fine, ibi, verſ. 14. Vgol. d. c. 4. §. 7. nu. 2. Açor 2. p. lib. 3. c. 44. quæſt. 1. & 3. Molina d. diſput. 10. nu. 8.

Nu. 84. ibi, q. 4. art. 4. & Açor d. lib. 3. cap. 44. quæſt. 10. dicens, quòd quando Vicarius accipit ſpecialem facultatem conferẽdi beneficia, eo ipſo intelligitur accepiſſe poteſtatem eligendi, inſtituendi, confirmandi, & præſentandi, non tamen è contrario, quia plenior eſt ſignificatio conferendi & prouidendi, quam eligendi, inſtituendi, confirmandi, & præſentandi.

Nu. 85. Poſt Zecch. Leo ĩ theſ. for. Eccleſ. c. 10. n. 11. & Açor d. lib. 3. c. 44. q. 4. & 5. & lib 6. c. 22. q. 3. & c. 25. q. 14.

Poſt Viturien. Et in Bracharen, parochialis 24. Ian. 1605. corã D. Ortembergo, & in Firmana iuriſpatr. 16. Iun. 1608. coram D. Cauallerio, vbi fuit dictũ, quòd cũ non agatur de collatione, quam Vicarius non poteſt facere, ſed de inſtitutione præſentati, quæ Vicarius poteſt inſtituere, conſequens eſt, vt corã ipſo poſſit etiam fieri præsẽtatio, vt act[9] neceſſario præcedẽs inſtitutionẽ, &c.

Num. 86. poſt Rebuff. quem ſequitur Vgol. d. cap. 4. de offic. Epiſc. §. 7. num. 2.

Num. 88. ibi 75. Sbrocius in addit. ad quæſt. 111. cum Deciſio conſ. 129. lib. 1.

Nu. 90. & refert & ſequitũ Sbroc. d. add. ad q. 111. li. 2.

Num. 91. ibi, ſuper d. c. 3. & refert Sbroc. in addit. ad quæſt. 171. lib. 2.

Nu. 92. & prædictæ declarat. Abulẽ. cõſonat alia data 22. Apr. 1599. quæ ait. Cõgr. Conc. cẽſuit, licere Vicaria Capituli ſede vacante inſtituere præſentatũ a Patronis.

Nu. 93. & ita tenet Vgol. de off. Ep. c. 45. i pric. verſ. 2.

Nu. 94. & nouiſſime ita tenent Leo in theſaur. for. Eccleſ. c. 38. nu. 17. & ſeq. Curia Philip. 3. par. §. 2. num. 29. Gratian. deciſ. 97. a nu. 14. Sairus de cenſur. lib. 1. c. 9. nu. 33. Auila eodẽ tract. 2. p. c. 5. diſput. 2. dub. 3. & Lazarus de monitor. ſect. 1. q. 6. a nu. 1 & q. 7. vbi de Vicario. c. ſede vacante. qui citat Graſſ. conſ. 6. de ſentent. excõmun.

Nu. 95. & Leo ſupra nu. 19. & in locis & prælatis nullius diœceſis ſequitur Lazar. ſect. 1. q. 4. nu. 7. licet q. 8. teneat, Abbates, & alios prælatos exẽptos habentes quaſi Epiſcopalem iuriſdictionem eas concedere poſſe, cum Suarez ſupra, & Tuſch. concluſ. 437. tom. 3. lit. E. & Lazarium ſequitur Vgol. dicto cap. 45. circa finem.

Nu. 98. ibi, Litera C. poteſt etiam dici cum Auila ſupra, quod illa verba comprehendunt aliam perſonam diſtinctam, ſcilicet cui Epiſcopus dederit ſpirituale mãdatũ: nã coniunctio, Et ſuperflua eſſet, niſi coniũgeret diuerſas perſonas; coniũctio enim copulatiua ſignificat diuerſitatẽ copulatorũ, Nauar. de indulgen. not. 33. nu. 2.

Nu. 99. & eas refert Leo d. n. 17. & ſequẽtib. Vel certe dicendum eſt, illam declarationem non placuiſſe Papæ, qui approbauit dictam Elboren. vt in ſeq. declar. 64.

Nu. 102. poſt Card. Imola nu. 19. cõtra Boniſ. nu. 44.

Num. 103. Ad Caſſador. deciſ. 9. nu. 13. de cauſ. poſſeſ. Ægid. dec. 619. in fine, quam ſequitur Rota dec. 187. nu. 6. p. 2. diuerſ. & facit reſolutio in cauſa Bracharenſ. parochialis de Moreira 22. Maij 1604. coram D. Iuſto, quod commiſſa cauſa præſentationum per Archiepiſcopum Vicario, vt cognoſcat de ea, & de eius dependentijs ſeruatis ſeruandis, & iuſtitiam adminiſtret partibus habẽdo reſpectũ, qualiter cauſæ in ſuo auditorio habebant meliorem expeditionem, videbatur cõmiſſa ordinario Eccleſiæ per inſtitutionem, &c. Et in eadẽ 24. Ian. 1605. coram D. Ortembergo fuit reſolutum, quod quando non demãdatur nuda cauſæ cognitio, ſed verba poſſunt importare etiam iuſtificationem, poteſt delegatus inſtituere, ſi non agitur de præiudicio alterius quam delegãtis, Abbas in cap. ſuper eo. nu. 5. verſ. quartus effectus, de offic. delegat. & ibi Imola nu. 11. in fine, & ſeq. & ad hoc ſufficit tacitus conſenſus habentis inſtituere, vt valeat inſtitutio facta per delegatum, cum tractetur de modico præiudicio, attento quod talis inſtitutio eſt neceſſaria, Abb. d. cap. ſuper eo. num. 5. verſic. tertius effectus, & ibi Imola nu. 10. Decius 35. Lambert. lib. 2. 3. par. q. 1. art. 9. nu. 7. & 8. Quamuis Perez de Lara de anniuerſ. & capell. lib. 2. cap. 11. a nu. 13. dicat, quod iudex delegatus, cui à nuncio cauſa appellationis eſt commiſſa, non faciet collationem, hoc enim ad ordinarium pertinet, ſed mãdat ordinario, Zerola in praxi 1. p. verb. delegatus, verſic. 6. Si tamen ordinarius diſtulerit collationẽ facere, ipſe delegatus confert, argument. c. prudentiam, §. fin. & cap. ſignificaſti. de offic. delegat. & hoc ſiue cõfirmauerit, ſiue reuocauerit ſententiam ordinarij, quia ad ordinarium pertinet facere collationem omnium beneficiorum ſuæ diœceſis, & iudex appellationis ſolum habet pronuntiare iuſtam, vel iniuſtam ſententiam exequendam, vel nõ, l. eos, C. de appellat. &c. Sed hoc in effectu eſt dicere, quod iudex appellationis etiam ordinarius, ſeu ipſe nuntius, non poteſt facere dictam collationẽ, niſi in euentũ dilationis ordinarij: quod non videtur verum, nam ad iudicem appellationis totũ deuoluitur, etiam collatio, ſeu inſtitutio, cũ ſit debita, & de iuſtitia ad cauſam appellationis ſpectans, & ita practicatur: nõ enim ſolent nuncij, aut ẽt metropolitani, ſicut etiam delegari remittere collationẽ, ſeu inſtitutionẽ ordinario, ſed ipſi eã facere.

Nu. 108. ibi, nu. 83. & Açor d. lib. 3. cap. 44. q. 6.

Num. 114. & nouiſſime tradit Piaſec. in praxi Epiſc. parte 2. cap. 5. nu. 14.

Nu. 120. ibi, q. 90. & in addit. ad q. 71. eiuſdem libri in fine, cum Socin. conſ. 260. a nu. 17. lib. 2.

Nu. 121. ibi, Dict. 4. conſ. 6. Moſcon. de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 1. cap. 10. pag. 268. & in prop. pag. 273. Açor d. lib. 3. c. 43. q. 7. & cap. 46. ſub 1. q.

Nu. 126. Perez de Lara de anniu. & capell. lib. 2. c. 10. a nu. 60. & 67. Vgol. de offic. Epiſc. c. 4. §. 14. nu. 3. Gratiã. deciſ. 98. & in addit. eiuſdem, & diſcept. forenſ. c. 127. a nu. 1. & Açor d. lib. 3. c. 44. q. 9. & lib. 6. c. 25. q. 12.

Nu.132.ibi. Emman. Rodr. tenens hanc ſententiam.

In fin.ibi, Ad quartum,& eãdem declarationem afferunt,& idem tenent ſumma Bullar. Quarani.verb.confeſſor,& Acoſta de Andrada in Bull.Cruc.q.38.Vgol.de offic. Epiſc.c.7.§.2.nu.7.& c.20.n.2,3.& 7. & c.34.nu.1. & vide declarationem adductã per Piaſecium in praxi Epiſc.p.2.c.1.nu.10. ſeu 9.pag.93. Vnde Magiſter Sacri Palatij in indice librorũ expurgãd.in Emm. Sa pag.81, nu. 4. corrigit ſic, Regulares nõ poſſunt laicorum ſecularium, aut etiam clericorum ſecularium cõfeſſiones audire, niſi a ſuis prelatis ad hoc munus propoſiti obtineant approbationẽ ab Epiſcopis, in quorum diœceſibus confeſſiones ſunt audituri, &c. Et nu.5. ſic, Semel alicubi approbatus non poteſt vbique audire confeſſiones, neque etiã illius pœnitentis, qui habet facultatem eligendi ſibi confeſſariũ approbatum, ſed opus eſt approbatione Epiſcopi diœceſis, in qua degit, &c.

Nu.133.& D. Nunno 3.par.in addit.q.8.art.5.dub.8.

Nu.135.ibi, Vbi vide,& fr. Baſil. Legionen.de imped. matr c.26.§.5.& 6.cõtra Auil.de cẽſ.2.p.c.6.diſp.3,du.1.

Ibi nu.6.& 7.& Auila d.cap.6.dub.3.circa finem.

In fin.ibi, Ab excommunicato, & contra tenet idem Auila 3.p. diſput.5.dub.7.cum Enriquez lib.13.c.7.§.7.

Nu.136.fine ibi, Quos refert, & D.Sahagũ de matr, nu.80.& Fr, Baſil.d.c.26.§.5.& 6.

Num.137.ibi, D.34.& Fr.Baſil.ibi.

Nu.139.ibi,q.34.& Açor 2.par.lib.6.c.25,q.12.

Nu.140.ibi,q.113.quẽ ſequit Vgol.d.c.4.§.14.ſub n.3,

Nu.142. & cõducunt tradita per Villar del patronado de Calatayud,2.p.§.5.a nu.4.

Nu.143.ibi,& 92.& Açor d.lib.3.c 44.q.15.

Nu.148,ibi, verb. Vicari⁹ Açor d.lib.3.c.43.q.5.Mol, de iuſt.tract.5.diſp. 10.nu,7. Vgol.d.c.4.§.7.nu.2.verſ.1,

Nu.152.poſt Gen, Açor dicta q.3.& Molina ſupra, Laçar.de monitor.ſect.1.q.6.nu.10.

Nu.160.poſt Vgol.& de offi.Epiſcop.c.36.§.7.Severol.de remiſ. c.32. nu.3. Quintanad.de iuriſ. & imperio lib.2.tit.5.de deleg.iuriſ.nu.3.& tit.vlt.nu.8. Paramo de orig.inquiſ.lib.3.quæſt.2.

Nu.161,ibi c.45.Molina d.tract.5.diſp.15,nu.4.

Nu.174 & Gratian.diſcept.forenſ.c.127.a nu.25.

Nu.175.poſt gloſ,& Gratian.d.c.127.a nu.22.

Nu. 176.ibi, Coraſ.ſupra,& Açor d.lib.3.c.45.q.14.

Nu.183.& Açor d.lib.6.c.25.quæſt.4.

Nu.185.a n.702.quẽ ſequitur Açor d.lib.3.c.28.q.21,

Caput nonum.

NVm.2.& Açor inſtit.mor.2.p. lib.6.a c.19.ad 24.

Nu.5. & nouiſſime Perez idem docens ad Rub. de indiuiduis a nu.89. quamuis Suarez de relig, 1. tom. tract.5.de ſimonia.lib.4. cap.28.a n.7. dicat, ſimpliciter & in ſe eſſe ſpirituale, &c.

Nu.6. Açor d.cap.19.q.2. & Fr. Rapb.de la Torre de relig.2.tom.q.100.art.5.diſp.6.

Nu.7.in quo acquirit ius patr. ſicut ĩ Eccleſia, Roch. ver.in Eccleſia.q.4.& Lamb.1.p.1.lib.q.11.art.11.& idẽ in collegijs ſcholariũ,& alijs locis pijs fundatis authoritate Epiſcopi, Roch.ibi q.5. & Lamb.art.114. Hoſpitalis autem ſeu collegij, aut loci pij, ſine authoritate Epiſcopi fundati patronatus, & piorum operũ ad maritandas puellas, ſeu eleemoſynas pauperum & capellaniarũ non collatiuarum, non eſt vere ius patronatus, de quo hic,& in tit.de iur.patron. Sed ius quoddam adminiſtrãdi,& erigendi illa, & illi dicuntur patroni large, Roch. & Lambertin.ibidem,& nullo modo eſt ſpirituale, nec materia ſimoniæ, Torre dicta diſput.6.

Nu.8.& Peregrin.ſupra nu.91.

Nu.9.fin,ibi, Ius patron. Quamuis Suar.d.lib.4.c.57. nu.13.teneat, eum qui acquirit iuspatronatus ſimoniace ſpeciali pretio ſoluendo illud, nihilominus vere illud acquirere, nec teneri in conſcientia ad dimittendũ illud, quod eſt cõtra dicta iura & Concilium,& cap.preterea, de tranſact.& cap.ea quę 1.q.3.& in ſimili dictum eſt ſupra cap.7.nu,16.& 1.p.cap.5.nu.26.

Num.10. & Mantica de tacit,& ambig. conuent.lib, 4.tit,9.a num.22.

Num.11.ibi, Num.26. Mantica d.li.4.tit.12. & Açor dicto lib,6.cap.20.quæſt.8.

Ibi, Et tenuit Rot,i Neapol.iuriſpatr,11. Maij 1592. corã D. Angon.apud Pacificũ de Sal.iterdicto dec.191.

Nu,13.fin,ibi,nu.12.& Suar.d.lib.4.c.28.n.19.& ſeq.

Nu,15.Facit l 2.§.1.ff.de hæret. vel act.vend.& quod tradit Laſarte de decim.vend.c.4 nu.39. & c.9.n.38. & ſeq.& Ioan,Guttier. de gabel.q.61.nu.6.& q.112.n.11.

Nu. 16. & nõ recipere dubitationẽ ait Man.ſup.n.18.

Nu.17.& Mantica dicto tit.12.nu.6.& 15.

Num.22.& Barboſa in l.diuortio,§.ſi vir.ff.ſolut.matrim.nu.57.& 59.

Nu.25.ibi q.23. nu.74. Peregrin.de iur.fiſci lib.5.tit. 1.nu.72.& 121. Farin.in praxi crim.1.p.q.25. a nu.151. Leo in theſaur.for.Eccleſ.cap.21.a nu.32. Cabedo de patronatib. Regiæ coronæ Luſitaniæ cap. 32. Cantera in ſuis quæſt.crim.tit.de quæſtionib.tangent.punitionem delictorum c.1.n.49.& ſeq.Thom.Sanch.lib.2.c.19.q.1.

Nu.27.ibi, d,nu.7.In fine, Farin.dicta q.25. nu.156. & ſeq.Açor 2.par.lib.6.cap.20.quæſt.14.

Nu.30.Couarr.in Rubr. de teſtament.3. par. nu.27. Farin,in praxi crim.3.par.q.102.nu.158.

Nu.31.poſt, Et ita in vna Lucana iuriſpatr.27. April. 1607.coram D. Coccino inueni reſolutum, Eccleſiam, de qua ibi, non acquiſiuiſſe ſtatũ libertatis, quia licet bona Bernardi patroni fuerint confiſcata, tamen ius patronatus, quicquid dicendum eſſet, ſi ſpectaret ratione villæ vel caſtri, ſub illa cõfiſcatione non cõprehenditur, cũ fuerit facta a iudice laico ſecundũ veriorem ſententiam gloſſæ in dicta Clement. paſtoralis, vbi Imola nu.70.& 71. & fuit reſolutum in cauſa Agaten. iuriſpat. 4. Mart. 1602.coram illuſtriſſimo Pampbilio. Nec obſtare, ſi diceretur, quod licet ius patronatus nõ veniat in cõfiſcatione facta a iudice laico, nihilominus poteſt iudex Eccleſiæ declarare delictũ,& cõfiſcare bona fiſco Eccleſię; & effectus erit, quod ius patronatus extinguetur & Eccleſia remanebit libera ſub Epiſcopi poteſtate, Imola in dicta Clemen.paſtoralis.nu.72.in fine. Nã reſpondetur, quod delictũ non cõmiſſum in Eccleſiam, & eius patronatus nõ expectet ad Lucretiã ex perſona patris, ſcilicet tanquã eius hæredẽ, ſed ſolum tanquam eius filiam, merito delictũ patris ei nocere nõ debet, ſecundũ diſtinctionẽ Doctorũ, de qua per Imolam in repet.l. neceſſarios. §, non alias.1.p.nu 438.& 482.ff.ad Syllan.& ſentit Roch.ſupra nu.72. Syluest. verb.ius patron.quæ.5. Angel. nu.36.Tabiena 25.& his adſtipulatur, quod huiuſmodi materia regulatur ſecundum terminos feudi & empbyteuſis, Roch.ſupra, Cardinal,in Clement.plures.num. 8. de iure patron. & in feudo & emphyteuſi Doctores admittunt prædictam diſtinctionem, Iaſ,in l.2.nu.192. C,de iur.empbyteu, Molina de Hiſpanię primogen.lib. 4.cap.11.numero 3.

Nu.32.fine.ibi, Ampliat.3,Genuen,in praxi c.104.n. 4.Mantica de tacit. & ambig, conuent.lib.5. tit.15.nu. 39.& tit.16.nu.25.Açor d.cap.20.quæſt.8.

Nu.34.poſt Mol.& Torre dicta diſput.6.

Fine, e conuerſo vero, quando bona eſſent annexa & acceſſoria iuri patronatus, vt quia fundator voluit, quod qui eſſet patronus, poſſideret talia bona, vendi non poſſẽt ea bona, quia eſſet vẽdere ius patronatus, q eſt principale, & ſine quo illa bona trãsferri nõ poſſũt, quicquid

dicat

dicat Suar. d.lib.4.c.28.nu.21.& ſeq.& diſtinguit Torre ſupra ad finem.

Nu.36. Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.21.nu.1.& 25. Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.5. Leſſius de iuſt.& iur.lib.2.c.34.dub.5.& Açor d.lib.6.c.19.q.4.cum ſeq. Vgolin. de offic.Epiſc.c.51.nu.6.

Nu.41.ibi ad finem,& in c.fin.de conſuet.ſect.6.nu.5.

Nu.45.& Azeued.conſ.10.nu.13.

Nu.51.ibi,dec.259.& in nouiſ.Farin.565.

Fine, Leo d.c.11.nu.1.& Grat.diſcep.forenſ.cap.177.nu.26.& 27.

Num.61.& conſ.90.nu.28.lib.1.cui videtur accedere Gratian.dec.177.nu.28.

Nu.66.& nouiſſime tenet Genuen.in praxi c.101.nu.1.dicens,quod ius patronatus relictum familiæ,ſeu illis de familia, extinctis illis non extinguitur, ſed tranſit ad hæredes vltimi de illa familia, niſi ex verbis fundatoris appareat,ipſum limitare voluiſſe ius patronatus, vt ad alios non tranſiret quam ad expreſſos, &c.

Num.68.& deciſ.535.nouiſs.Farin.nu.1.& 2.& Gratian.deciſ.177.a nu.1.

Nu.69.ibi nu.7.& Gratian.deciſ.117.a nu.13.

Num.70.ibi, Referunt,& ſequitur Grat.ſupra nu.17.

Nu.72.nu.210.dic nu.209.quem vide.

Nu.76.ibi Rota, Thanis dec.26.& in vna Florentina de Artulba coram D.Chiſaneh 22.Martij 1560.

Nu.77.& in d.Florentina 27.Maij eiuſdem anni.

Nu.80. & vide nouam conſtitutionem Clem. VIII. præſcribentem normam dandæ licentiæ ab ordinario ad ædificanda regularia monaſteria datam 23. Iulij 1603. quam ponit ſumm.Bullar.Quar.verb.monaſteria, & conuentus,& Emman.Rodrig.in collect. priuilegiorum regularium bulla 18.Clem.VIII. pag.1228. & habetur in Compend.contitt.Caſtell.fol.mihi 226.

Et an in Eccleſijs regularium poſſint fundari Capellaniæ, ſeu Capellæ, & acquiri ius patronatus in eis pro clericis ſecularibus, vide 7.p.c.10.nu.15.

Nu.82.c.61.n.10.dic c.61.ſeu 63.a nu.Leo d.c.21.a n.3.

Nu.83.ibi,a nu.19.& concluſ.753.nu.47.Farin.in praxi crim.1.p.1.q.47.nu.133.& de teſtibus ſic intelligendus q.69.nu.132.iuncto nu.134.& ſeq.

In fine,ibi c.5.nu.41.& dec.580.nouiſs.Farin.nu.5.

Sed iſta verba a verbo,quamuis etiam,ſunt hic delenda, & ponenda infra nu.85.

Nu.85.idem fuit reſolutum in Spoletana iuriſpatr.3.Iul.1589.corã Bubalo nouiſs. Farin.520. & in Pampil. beneficij de Ianci 10.Apr.1595.corã Mantica d.nouiſs. Farin.526.& in Aretina Capell.10.Martij,& Vercell. beneficiorum 23.Iun.1595.coram Seraph.& in Aurien. parochialis 5.Decemb.1605.coram Mançan.& in Fauẽtina Capell.27.Iun.1608.coram Penna fuit reſolutũ, quod Licet ius patronatus in antiquis probetur per publicã vocem & famã,id tamen habet locũ, quandũ cum fama concurrit longa poſſeſſio præſentãdi,quæ ad minus deberet eſſe 40.annorũ, vt fuit deciſum in Barchinon. vnionis 5. Decẽb.1597.coram Gipſio,& in Lucana iuriſpatr. 7.Maij 1604.coram Coccino,& ſæpe alijs. Et in Mediolanen.iuriſpatron.4.Nouemb.1609. coram Ortẽbergo, quod conſtat de iure patron. Fel.Caſtilioni;nam probatur ex forma iuncta lõgiſſima quaſi poſſeſſione, alijſque indicijs & adminiculis, iuxta doctrinam Baldi in l.cum ſuper,de reiuen. Dec.conſ.126.nu.3.& 117.nu.3. Lãbert. lib.2.p.2.q.10.art.4.nu.13.Caſſad.deciſ.2.de probation. cum alijs,& ſufficit quaſi poſſeſſio 40.annorum, vt declarauit Congreg. Concilij, & tenuit Rota in Barchinon. vnionis 5. Decemb.1597.coram Gipſio.

Quamuis etiam ſolam famam ſine poſſeſſione probare iuspatronatus in antiquis velit Menoch. d.conſ.336. nu.14.& 15.lib.4.& d.præſumpt.9.lib.3.3.nu.11. Cõtra quẽ etiã eſt deciſ. Rotæ 1 Brachar.parochialis 1.Iul.1592. ſupra relata c.5.nu.41.& deciſ.580.nouiſs.Farin.nu.5.

Nu.86.in fine.Quæ dec. Pampilon.10.Apr.eſt d.dec. 529.337.nouiſ.Farin.& dec.20.Nouẽb.eſt 335. & Vercell.Capell.7.Maij 1601.corã Millino dec.nouiſ.Farin. 643.nu.2.& 3.idem etiã fuit reſolutum in d.Pampilon. 19.Martij 1604.coram Coccino,etiam quod Epiſcopus eſſet in cauſa.Nam fuit reſponſum,quod tunc requiruntur exactæ probationes, quando Epiſcopus eſt in cauſa, ex quo agit pro libertate Eccleſiæ; ſed in præſenti non eſt in cauſa,vt vẽdicet libertatẽ beneficij; quia ex ſuccũbẽtia Catherinæ nõ reſultat libertas beneficij,ſed ius patronatus acquiritur vniuerſitati de Ianci,cui fuit cõceſſum,licet conceſſio non habuerit effectũ,ex quo receptũ eſt beneficium, eſſe de iure patronatus Catherinæ, &c.

Nu.87.ibi; Et fuit reſolutum in Feſulana iuriſpatr.7. Febr.1583.coram Bubalo, ſcilicet ex enũtiatiuis in pluribus inſtrumentis antiquis bene probari iuſpatr. Ferrettus conſ.293.nu.7.&c.

Ibi, Conſ.959.nu.29.Cabedo de patron. Regiæ coronæ c.34.nu.4.& Genuen.in praxi c.61.ſeu 63. nu.25.& c.100.nu.11.& 12.

Nu.90.Caurien. ſeu d.Gerunden, Fine, idem in alia Gerunden.beneficij de Ceruiano 15.Decemb.1599.coram Seraphino,& 3.Decembr.1601. coram Litta, vt in deciſ.540.& 541.nouiſ.Farin.

Nu.91.idem in Iacenſ.portionis 16.Decembr.1602. coram Millino,& in Comen.iuriſpatr.5.Maij 1603.coram Penna,& in Bonon.iuriſpatr. de Marſilijs 16.Ian. & 27.Iun.1608.coram Sacrato,& confirmatum 19.Decemb.eiuſdem anni coram Mãçanedo, & 6.Nou.1609. corã Ortẽbergo; & in Lucana Capell.14.Decem.1609. vbi, Quod iuspatronatus probatur ex enunciatiuis antiquis à duobus ſaltem inſtrumentis cõtentis,quæ habent vim famæ, vt ſæpe fuit deciſum, Nec obſtat Concilium ſeſſ.25.c.9.quod circa iura patronatus priuatorum nihil innouauit, ideoque ſtatur ordinariæ probationi. Secundo,licet eſſet cõmunitatis,tamen ceſſat vſurpationis præſumptio ex aſſertione Epiſcopi in inſtitutione anni 1401.vbi Epiſcopus agnouit dotationem. Secũdo ex præſentatione anni 1451.in qua,vt notarius teſtabatur in actu præſentationis & inſtitutionis, fuerat productum inſtrumentum fundationis Capellaniæ:ex ſimilibus enim actibus arguit legitimum titulum iuriſpatr. & ceſſare præſumptionem vſurpationis in cõmunitate, reſpondit Rota in Lucana plebis 11. Martij 1598.coram D.Gipſio. Et in Firmana altaris de Dorijs 15.Febr.1610.coram D.Matconnonio fuit reſolutum, quod inſtitutio,&c.R.inſti.iuriſpatr.

Nu.92. Leo c.21.nu.5.

Num.96. cuius eſt alia ſimilis eiuſdem cauſæ 6.Febr. eiuſdem anni & nouiſs.Farin.527.& alia 1.Mart.1599. coram eodem Orano 545.

Nu.97.ibi,Sine fundamento,& cõuincitur ex declarat.12.infra adducta nu.141.& per Leonem c.21.nu.8.

Nu.98.Vbi a nu.15.ait, dele vſque ad, &c.

Num.99.Quæ deciſio poſt hæc eſt impreſſa in nouiſ. Farin.dec.564.Sed poſtea fuit reuocata 21.Mart. & 17. Nou.1603.corãm D.Penna, nam reſpectu probationis priuilegij requiſiti in limine fundationis nihil fuit innouatũ a Concilio ſeſſ.25.c.9. quod ſolum loquitur de probando titulo, qui ſit ex fondatione, vel dotatione, quæ ſunt veræ originales & productiuæ cauſæ iuriſpatr. Lãbert.lib.1.p.1.q.6.art.2.& q.10.non autem requiſitum in Eccleſijs cõuentualibus,quod eſt qualitas vel accidens extrinſecè aduentens iuripatronatus iam creato, cuius probationem in diſpoſitione iuris communis reliquit, l.commodiſſime.de lib.& poſthum. Nec Concilium ſubſtituit priuilegia,quæ proueniunt ex fundatione,vel

dotatione legitimè probata. Put.deciſ.379.& 392.lib.2. quæ facile cōcedi ſolent, poſtquam quis fundauit & dotauit beneficium, vt homines ad ea fundanda facilius inducantur, ſed ſuſtulit iurapatron.ex priuilegio cōpetentia, ex quibus fuit reſponſum ad Paritium conſ. 114.nu. 12.& 14.lib.4.& ita dicta die 21. Maij, & d.die 17. Nouembr. concluſum fuit probari dictum priuilegium requiſitum in limine fundationis: nam tale priuilegiū in antiquis, prout in caſu propoſito, poteſt probari per publicā vocem & famam, Put.dec.366.lib.2.quā famam in hoc caſu probāt duo teſtes, & coadiuuatur ex dictis aliorū teſtium, & cū ea concurrunt enuntiatiuæ antiquæ in litteris Alex.VI.de anno 1493.& 1497.& concurrūt prętera plures coniecturę relatę in ſecūda dec. corā Orano 12. Septemb.1588. præſertim cum non eſſet neceſſaria probatio priuilegij per ſcripturam, l.ſi ſolennibus, C.de fide inſtrum.&c. Nec obſtare, quod negatiua nō cōceſſionis, vel non exiſtētis priuilegij in limine fundationis probaretur ex perquiſitione facta in regiſtro, quia non fuit bene facta, nec in omnibus regiſtris, in quibus priuilegiū notari potuiſſet, & licet eſſet facta in omnibus regiſtris, quę nūc extant, adhuc nō remanebat probata negatiua, cū nō eſſet exploratu, nulla regiſtra, aut libros illius tēporis deperdita fuiſſe; cū tamen & tēporis antiquitas, & varij caſus, & vrbis direptio tēpore Clemētis VII. arguerent nulla de iſtis ſcripturis publicis, amiſſa fuiſſe: quo caſu per diligentias factas in regiſtris nō probatur negatiua. Affli. dec.13.n.9.10. conducit deciſio Roię in cauſa Regiē.prioratus 9.Maij, & 23.Iun.1586. coram Pamphilio in nouiſ.Farin.563.573.& 584.& refert Genuenſ.cap.100.nu.19.

Nu.100. Quæ deciſ.eſt in nouiſs.Farin.788.

Nu. 102.ibi, Parochianus, & antea in eadem coram eodem 4.Iun.& 15. Decembr.1593. vt in deciſ.589.& 590. nouiſs. Farin.& in nullius Archipresbyteratus 2. Maij, & 1.Iul.1589.corā D.Pamphilio, vt in deciſ.580. & 579.& in Bonon.iuriſpat.20.Marr.1589.corā Gipſio vt in deciſ.581.licet in vniuerſitate parua, & iurepatronatus villæ exiguæ contrariū dictū fuiſſet in Aprutinē. iuriſpatr.27.Febr.1589.coram Bubalo, vt in deciſ.569.

Ibi dec.16.Nu.6.die dec 61.ſeu 63.n.6.& c.100.n.17.

Ibi 1593. Coram D. Pamphilio, ſeu potius in dicta nullius, Archipresbyteratus.

In fine, ſcilicet nu.7.& cu Flam.& Gonçal.tenet Gratianus diſcept.forenſ.cap.168.nu.23.

Nu.106.ibi, 545.q̄ i nouiſ.Far.eſt 577. licet nō integra.

Nu.110.& in Vercellen.beneficiorum 23.Iun.1595. corā Seraph.dictū fuit, probationē poſſeſſionis pręſentati vltra cētū annos, licet nō faciat immemorialē iuxta opinionem Rotæ, tamen videri eſſe aut maioris, aut ſaltē nō minoris efficaciæ, cū probatio immemorialis longe ſit debilior, iuxta terminos gloſſæ in c.1.de prębend. in 6.& ita poteſt procedere votum eiuſdē Ser.in Bononien.de Vāguano, quod eſt deciſ.583.nouiſ.Farin.

Nu.111.Veronen.ibi, &c.vt in deciſ.713.nouiſ.Farin.& Pacifici de Saluiano interdicto 34. num.5. qui id etiam dicit inſp.1.cap.6.nu.14.& in propoſito eam allegans Genuenſ.cap.100.nu.9.

Fin.idem in Aquitanen.beneficij 29.April.1601.coram D.Ludouiſio relata vlt.parr.c.2.nu.238.

Num.112.Quæ eſt 717.nouiſ.Farin.

Nu.113.ibi, 2.Maij 1588.coram illuſtriſſimo Pamphilio, (quæ eſt i nouiſ.Far.580.& cōfirmata dec.589.)

Ibi 15. Dec.1593.quæ eſt in dict.nouiſ.Farin.590.

Ibi, ſeu nullius, & ſequit̄ Grat.diſc.for.c.168.a nu.20.

Fine, Et quod illa probatio requirat̄ pro forma, nec poſſit adimpleri per æquipollēs, vt cenſuit S.Congr.tradit etiam Leo d.cap.21.num.6.& fuit tentum in cauſa Britonorien.S.Columbani 24.Ian.1601.coram Lancellotto, vt in deciſ.557. nouiſſ.Farin.& in vna Laten.parochialis 27.Iun.1603. corā Cardinali Pamphilio, & fuit etiam dictū in Pamphilonen. iuriſpatron. 4. Ian.1605. coram eodem D. Lancellotto, & loquitur iſta deciſ.etiā caſu quo cōcurrebat cum vniuerſitate perſonę particularis, in qua non datur præſumptio vſurpationis, quod eſt cōtra Menoch.dicta pręſumpt.90.lib.3.a nu.15.dicērem id non habere locum, quando cum ijs perſonis, ſeu cōmunitatibus adeſt perſona, in qua ceſſat vſurpationis ſuſpicio, &c. Cuius ſententiā ſequuta eſt Rota in cauſa Aurien.parochialis del Pao.5.Decemb.1605.coram D. Mançanedo, in qua Domini dixerunt ceſſare vſurpationis præſumptionē in parochianis (in quibus alias adeſt) cū habeant tantum quartam partem iuriſpatronatus; aliæ vero tres ſint penes tres patronos diſtinctos, in quibus non cadit talis præſumptio, cū nō ſint barones, vel dn̄i tēporales loci, qui pro ipſorū intereſſe non paſſi fuiſſent talem vſurpationē, præſertim quia etſi parochiani nō pręſentaſſent, Eccleſia nō remaneret libera. Vlterius quia cum in alijs tribus patronis ceſſet dicta vſurpationis ſuſpicio, & illis cōpetat huiuſmodi ius patronatus ex fundatione, ſequitur quod illi tres sūt pręferēdi, argum. l.ſācimus, §.ſin autem ampliores, vbi gloſ. C.de donat. Abb.in l.ad officium, C.communia.de iud. Capic.deciſ. 36.nu.1.& 2.& nouiſſime in Firmana altaris de Dorijs 15.Febr.1610.coram D. Marcomontio ſupra relata nu. 91.& in Feſulana parochialis 8.eiuſdem menſis & anni coram D.Cauallerio, vt deciſ.ſeq.134.

Rurſus, illa probatio per ſcripturas authenticas requiritur pro forma in iure patr. vniuerſitatum & perſonarū ſuſpectarum, vbi ſolum probatur per præſentationes, tēporis immemorabilitas propter præſumptionem vſurpationis, ſecus vbi cunſtat de titulo ex fundatione, vel dotatione p̄ teſtes, aut alias probationes legitimas; nam Conciliū ſolū ſtatuit, quod titulus iuriſpatronatus oſtendatur ex authentico documento, cuius appellatione continentur nō ſolum inſtrumenta, ſed etiam teſtes, præſumptiones, & probationes a iure approbatæ, gloſ. verb. documentis. in l.1. de excep.in 6.& ibi Archidiac. & reliqui Doctores, qui cum ea tranſeunt, & patet ex ipſo verbo documenti, quod, vt ait Calepinus verb.documentum, idem quod admonitio, probatio, exemplū, quod nos aut doctiores reddit, aut certiores, aut prudētiores, &c. Et dicta præſumptio vſurpationis ceſſat, vbi adſunt legitima documēta fundationis, vel dotationis. Ita in vna Lucana plebis 13.22.Iun.1599.& 11.Martij 1591.coram D.Gipſio, vt in deciſ.542.& 800. nouiſ.Farin.& tradit Genuenſ.in praxi c.100.nu.16. licet Leo d. c.21.nu.2.dicat authenticū documentū, ex quo probari poteſt ius patron.eſſe publicam ſcripturā, cui creditur ſine alio adminiculo, vel iure aut cōſuetudine ſpeciali, c. cum dilectus. de fide inſtrument. Innocen. in c. 1.nu.2. codē tit.& Bart.in l.ſi quis, in repet.§.ſi initium.nu.5.ff. de edēdo, & S. Congr.Concilij cenſuiſſe requiri pro forma, vt probatio fiat per authenticas ſcripturas, vt in decil.manuſcriptis ſuper d.c.9.in verb. authenticis ſcripturis, & Rota in nouiſ.deciſ.199.nu.4.p.2. quod etiā vult Piaſec.in praxi Epiſcop.p.2.c.5.nu.5.& ſequent.

Sed dictum cap.dilectus, Innoc.& Bar.non loquuntur de documento, ſed de inſtrumēto authentico, quod dicūt eſſe eam ſcripturam, cui creditur ſine alio adminiculo de iure, vel conſuetudine, & S. Congreg.in illis declarationibus ſuper verb.authēticis ſcripturis loquitur, vt patet de probatione præſentationum continuatarū, vbi per eas probatur ius patronatus, quæ debet probari authenticis ſcripturis, vt ibi dicitur.

Num.114.ibi, d.cap.16.61.Cabedo deciſ.34,

Fine, & aduertendum eſt, quod ait dict. Genuen.in man.paſtorum, c.39.nu.3. peccare Epiſcopum grauiter

inſti-

inſtituentem præſentatos à patronis abſque probatione tituli, iuxta Concil. Trid. d.c.9. ſeſſ.25. de reform. cum tractetur de re graui, de redigendo beneficium liberum in ſeruitũtem, iuxta Caiet. in ſumm. in verb. Epiſcoporũ peccata, quo circa Epiſcopum debere eſſe fortem, quãdo petuntur inſtitutiones a dominis locorum, & alijs potẽtibus, vt faciat probari titulũ, & ſibi conſtituat Deum eſſe præferendũ cunctis hominibus; & notandum, quod poteſt Epiſcopus compellere patronum non obſtante quaſi poſſeſſione & inſtitutione ad oſtendendum titulũ, Federic. conſ.113. quod aptius fit inſtit. Hæc Genuenſ.

Nu.117. in dec. Plac. vbi allegat Oldr. cõſ.226. die 326. Fine, & Genuenſ. in praxi cap.100. nu.1.

Num.118. ibi, 1559. 1566. fine, cõſonat etiã prædictis alia declaratio S. Congreg. Concilij in vna Bracharen. quæ ſic ait; Commendatarius monaſterij S. Andreæ de Villarreal Marchioni eiuſdem loci ſuo nepori patronatũ vna cũ priore & monachis, & ius præſentandi ad plures Eccleſias parochiales donauit ſubſecuta cõfirmatione pœnitentiariæ Sanctiſſ. cum clauſulis ampliſſimis, videlicet, quod dictum ius patronatus cẽſeri debeat laicorum, ac ſi ex vera dotatione & fundatione in huiuſmodi beneficijs requiratur concurſus, quaſi iuris patronatus Eccleſiaſtici ſint, Congr. cenſuit, ius patronatus hoc ex donatione monaſterij facta Marchioni, & confirmatũ à pœnitentiaria cenſeri acquiſitum ex priuilegio, non obſtantibus illis clauſulis, ideo ſublatam eſſe à Concilio, & quatenus ius patronatus hoc adhuc validũ maneret, cẽſendũ Eccleſiaſticũ, quia ab Eccleſia proceſſit. Et in iſta cauſa Brachar. iuriſpat. 7. Maij 1599. corã Seraph. Rota reſoluit illud ius patronatus tamquam ex principio eſſe ſublatum per Concil. vt cenſuit Congreg. item non valuiſſe eius donationem, cum non fuerit facta cum cauſa & ſolemnitatibus, nec conſtet de conſenſu Abbatis, &c. Idem 1. Martij 1602. coram Sacrato.

Nu.121. ibi, Nu.117. & fuit dictũ in Pampil. iuriſpat. de Ianci 10. Martij 1604. coram Coccino, & docet Genuenſ. d.c.100. nu.1. & vide dicta ſupra c.1. nu.581.

Nu.122. ibi diu. & dec.524. nouiſ. Far. a nu.5. & Gen. d.c.100. n.20. & nouiſs. Gratian. diſc. for. c.177. a nu.24.

Nu.126. & Ioan. Garc. de expenſ. & meliorat. c.8. ſub nu.51. & videtur etiam ſequi Cauedo de patronat. Regiæ coronæ cap.32. nu.2. & ſolum poſſet iuſtificari ex tolerantia & permiſſione Papæ ait Humada ad Greg. Lopez in l.1. tit.13. par.1. gloſ.3.

Num.137. ibi, Artic.4. Sotus de iuſt. & iure lib.9. q.7. art.1. Spino de teſtament. gloſ.2. nu.44. quod etiam ait Gratian. deciſ.26. a nu.14. nempe, quod capellæ & ſepulchra poſſunt vendi ſaltem de conſuetudine ratione ſitus, vel dignioris loci, quæ non videntur ſpiritualia: vnde poterunt vendi tanquam non neceſſaria ad ſepulturam, maxime ex conſuetudine. Idem docet ipſe Grat. diſcep. forenſ. cap.100. à nu.6. & allegat deciſ. Rot. in cauſa Tiraſonẽ. ſepulturæ 17. Maij 1572. coram Lancellotto, & tradit Perez de Lara de anniuerſ. & capell. lib.1. c.25. nu.17. & allegans etiam P. de Salazar de vſu & conſuet. c.10. nu.24. & Humadã ad Greg. in l.55. tit.6. p.1. gl.5. intelligens tamen quod detur pro eleemoſyna, nõ autẽ vt pretiũ, ſed pretiũ eſt ĩ effectu, quomodocũq; appelletur.

In fine, quamuis emptio ſimplicis ſepulturæ, ſeu iuris ſepulturæ, etiam capellæ ſine iure patronatus poſſit ſaluari ex illa ratione, maxime obligationis, quod nullus alius ibi ſepeliatur, quã admittit Suarez de relig. tract. 3. de ſimon. lib.4. c.14. nu.22. non vero illam de ſitu & digniori loco, dicens, quod licet ſimonia ſit aliquid accipere pro honoratiori loco ſepulturæ, ſecus vero erit, ſi quis velit onerare Eccleſiam, & ita poſſidere in illa ius ſepulturæ in aliquo certo loco illius, vt non poſſit alius ibi ſepeliri: tũc enim videtur illa obligatio ex parte clericorũ ſeu Eccleſiæ, poſſe vendi ſaltem authoritate prælatorũ Eccleſiæ, cũ circa hoc non inueniatur facta prohibitio, quia aliud eſt vendere ſepulturã, quod prohibetur, aliud vendere obligationẽ non ſepeliendi alium, vt per ſe cõſtat. Vnde neque tũc venditur aliquid ſpirituale, nec ſpirituali annexum: illa enim obligatio eſt onus accidẽtarium, quod æſtimabile pecunia eſt. Ita Suarez, quem, licet non citatum, ſequitur Fr. Raph. de la Torre de relig. 2. to. q.100. art.4. diſput.7. Sed illa ratio de honoratiori loco nõ videtur reijcienda, ex qua ſolum poteſt ſaluari conſuetudo accipiendi aliquid in Eccleſiæ fabricam pro apertura ſepulturæ intra Eccleſiam: nã cum talis locus non ſit neceſſarius ad ſepulturam, non venditur ſepultura, nec ſacrum contra Suar. Quamuis etiam Genuen. 2. edit. in annot. d.c.41. ſuper d. nu.18. mutando ſententiã reijciat dictam rationem cum Greg. & Molina ſupra, dicens, videri potius ſubtilem quã ſubſtantialem; canones enim generaliter prohibẽt aliquid accipi pro loco ſepulturæ. d.c. ad abolendam. Nec diſtinguunt, an eligatur ſepultura in meliori loco Eccleſiæ, vel alio: quare conceſſionem ſepulchri cum capella debere fieri gratis, & patronos poſſe ſpõte dotare, vel donare, & hoc pacto vidiſſe confici inſtrumẽta a notarijs peritis, qui inſtrumẽto teſtati ſunt de ſpontanea cõceſſione loci ex parte Eccleſiæ, & ſpõtanea dotatione capellæ ex parte recipiẽtis; & hoc pacto ceſſare ſcãdalũ & ſuſpicionẽ auaritiæ & ſimoniæ; & hanc reſolutionem eſſe conformẽ gloſ. fi. in d.c. abolendæ, vbi Abb. nu.7. cõmuniter receptæ, quæ dicit, quod licet clerici non poſſint aliquid petere pro loco ſepulturæ, tamẽ ſi laici ex conſuetudine laudabili aliquid ſoluunt, poſſunt cõpelli ad illã obſeruandam, iuxta c. ad Apoſtolicã. de ſimõ. & Neapoli ſolui grana quindecim pro fouea, ſeu loco ſepulchri, Romæ etiam extare talem conſuetudinẽ, vt dicit Gieron. Gabr. conſ.40. Hæc Genuẽ. d. annot. Ad cuius rationẽ reſpõdetur, canones prohibere aliquid accipi pro loco ſepulturæ, ſcilicet neceſſario, & in loco ſacro, non vero pro loco honoratiori, & in tali ſitu, iuxta dicta. Nec conceſſio ſepulchri, ſeu capellæ ſaluaretur a ſimonia, ex eo quod diceretur fieri gratis ſi in eodẽ inſtrumento, aut ſtatim recipiens aliquid daret, licet diceret donare, propter correſpectiuitatem & vnitatẽ actuũ, ad deciſ. Caputaquenſ.235. p.1. cũ alijs licet cõceſſio capellæ & dotatio bene poſſent fieri ſimul, & in eodẽ inſtrumẽto, vt in exẽplo Genuẽ. quia dotatio nõ habet rationẽ pretij. Nec illæ ſolutiones, quæ fiũt pro loco ſeu apertura ſepulturæ, quando ſepeliuntur defuncti, poſſunt ſaluati & excuſari ratione laudabilis conſuetudinis, iuxta d.c. ad Apoſtolicam: nam ad talẽ cõſuetudinẽ requiritur, quod laici gratis, ſpõte, & ex deuotione id obtulerint & ſoluerit, vt per Doctores in d.c. ad Apoſtolicam, & Ioan. Gut. plures referentẽ canon. q. lib.2. c.21. nu.148. At in propoſito dictæ ſolutiones ex conſuetudine nõ videntur habere initiũ voluntariũ, nec eſt veriſimile, immo in aliquibus diœceſibus vidẽtur introductæ per conſtitutiones ſynodales, quæ approbantur à Concilio prouinciali Compoſtellano act. 3. decreto 10.

Nu.138. ibi, Pro ipſo iure, Conſonat Suarez d. lib.4. c.14. num.18. dicens, quod ſi quis habeat ſepulchrum proprium ſuis ſumptibus emptũ, vel ædificatum pro ſe, vel ſuis, non eſt materiæ ſimoniæ, ſi vẽdatur quod proprietatẽ, iuxta valorẽ fundi, & reſpectu habito ad ſolas expẽſas in eo ædificando factas, vt conſtat ex dictis de alijs rebus ſacris: nam procedit eadem ratio, quia ibi non venditur benedictio, nec proprium ius ſepulturæ, ſed materiale illud, ad quod alia ſequuntur. Vnde ſimilia loca in re hæreditario transferri ſolẽt a parẽtibus ad filios ratione tẽporalitatis, quæ in eis eſt: nã in ſpiritualibus nõ poterat eſſe ſucceſſio, & eodem modo poſsũt per venditionem in alium transferri, quatenus temporalia ſunt,

Digitized by Google

neque hoc inuenire ſpecialiter ad Eccleſia prohibitum.

Nu.140. Lambert.1.p.1.lib.q.3.art.3.ad finē. Et iſte emens ſeu conſtituens capellam, debet etiam eam dotare, alias remaneret libera Eccleſiæ, Abb.in cap.ad audiētiam, 1.de Eccleſ. ædifican. nu.5.conſ.89.num.2.& 8. & conſ.106.nu.2.verſic.præterea 2.par.2. Roch.verb.conſtruxerit 4.q. & quæſt.7. nu.11. verſ.aut vero quis conſtituit altare vel capellam Lāber.1.par.1.lib.q.5. art.19. & q.11.art.8.Greg. Lop.l.1.tit.15.p.1.gloſ.5. Genuenſ. c.109.nu.1.licet enim Anania conſ.24.ſeu 23. & ibi Bologn.in addit, quem referunt Felin.in cap.ex p.2.de reſ. nu.4.& Rebuf.de pacif.nu.103.alias 88.dicat, quod fundans ſeu conſtituens capellā in Eccleſia, non tenetur eā dotare, & ſequitur Lambert.d.1.p.1.lib.quæſt.3.artic.1, nu.5, debet intelligi, quando conſtitueretur capella, vel altare ad ornamentum Eccleſiæ, & vt remaneat libera ipſius, Abbas d.conſil.109. Roch.ſupra, & Lambert.d. art.10.Greg. & Genuenſ.ibi, dando autem capellaniam cenſetur dotata capella ipſa, vel altare, vbi fundatur: nā ex reditibus capellaniæ prouidendum eſt de neceſſarijs capellæ, vel altari non habenti alias reditus pro fabrica c.1,& cap.de his Eccleſ. ædiſ. vbi Doctores Genuenſ.d. c.109.n.13.& hoc ius erit pro tunc, diminuerunt Miſſę, quamuis ab auctore requiratur dos ſufficiens pro mercede Sacerdotis, & paramentis, & alijs neceſſarijs, iuxta numerum & quantitatem Miſſarum celebrandarum, Lambert.d.1.p.1.lib.q.5.art.21.nu.19.Gen.d.nu.13. At ex dotatione capellę, vel altaris iam extinctę in Eccleſia dotata nō acquiritur ius patronatus ipſius capellæ, vel altaris, etiam eius dotatio fiat cum conſenſu, & authoritate ordinarij, quia ſi Eccleſia fuit dotata, ſatis dicitur dotata ipſa capella vel altare cum ſit pars Eccleſiæ; ita Abb.conſ.59.p.2,& Roch.d.verb.conſtruxit q.7.nu.11. quicquid dicat Lābert.1. p.1.lib.q.5.art.15.& 2. & 3.caſu.& q.6.art.1.nu.28.verſ.vltra prædicta; & quāuis Roch.d.verb. & dotauit q.1.dicat, quod in ciuitate Papiæ conſuetudo ſe habet, & ita audit eſſe alibi, quod ex ſola dotatione altaris vel capellæ iam conſtructę acquiratur ius patronatus, ita vt ipſe dotans ſolus ſit patronus, nō autem ſit compatrona Eccleſia ratione fundi & cōſtructionis, &c. Quę conſuetudo vbi viguerit, ſeruanda erit, maxime cum non ſit data contra ius, & ſic ſufficeret decennalis, iuxta notata in fine, de conſuetud.

Ex dotatione tamen capellaniæ fundatæ in capella, vel altari iā conſtructo acquiritur ius patronatus ipſius capellæ in abſtracto inſtitutori & dotatori; quod nō ſolum procedet in capellanijs inſtitutis in capellis ſeu altaribus liberis, nō patronatis, in quibus de iure id admittit Lābert.1.par.1.lib.q.5.art.15.nu.2.verſ.ſi vero, & t1. q.art.2.nu.2. ſed etiam in capellanijs inſtitutis in capellis, ſeu altaribus iuriſpatronatus aliorum, quia per hoc nullum ſit præiudicium earum patronis, quibus ſaluū manet ſuum ius patronatus, & pręſentatio ad ſuas capellanias; quamuis in his ſolum id admittant de cōſuetudine Roch.verb.& dotauit. q.1.n.1.& Lam.d.art.15.n.2. dicentes ita obſeruari, prout reuera ita obſeruari videt.

Num.142.& Açor 2.par.lib.6,cap.21.q.10.

Num.146.& Azeuedo conſ.2.nu.4.

Nu.163.& Mantica de tacitis & ambig.conuent.lib. 12.tit.29.Rota in Rom repet.dot.3.Decemb.1599.coram Seraphino apud Pacificum de Saluiano interd. deciſ.92. & in nouiſ.Farin.257.

Num.171.ibi, A nu.24.& Rota in dicta Rom.repet. dot.20.Martij 1600.coram Seraphino apud Pacificum deciſ.93.& in nouiſ.Farin.158.

Nu.177.Sarm.lib.3.ſelect.c.10.in fine, Parlad.li.3.differ.120.n.22.Perez de Lara de anniuerſ.& capell.lib.2. c.3.n.29.& tenuit Rot.in illa Alexād.beneficij 29.Mar. 1591.corā Mantica ſupra relata n.21.& nouiſ.idem Mātica de tacit. & ambigu. conuent.li.2.tit.30.a nu.20.

Nu.178.& Açor d.cap.21.quæſt.16.

Nu.179.vt recte Mantica ſupra a nu.27.

Nu.182. ibi d.nu.22. & Mantica ſupra num.30.

In fine, & ita ait Mantica d.nu.30.

Num.183. & ita nobiſcum tenet Barboſ.in d.l.diuortio,§.ſi vir,ff.ſolut.matrimon.a num.56.

Num.184. Barboſ.d.§.ſi vir,num.58.

Num.185.poſt Sahagun Barboſa ſupra d.§.ſi vir.nu. 57.& ſeq. Perez de Lara d.nu.29.

Nu.186.ibi, Authore, Mandel.de ætate minori cap. 4.nu.18.Vgol.de offic. Epiſc. cap.5.§.1.nu.6.& 7.Perez de Lara ſupra.nu.28. & Açor dict.lib.6.cap.21.q.14.

Nu.189.ibi,lit.h. Lapus etiam alleg.75.a nic nu.5. & ibi etiam Mandel.lit.+,& de ætate minori d.c.4.nu.17.

Nu. 198. & quamuis in vna Florentina iuriſpatr. de Rocaſolis 10. Mart. 1603. coram Lācelloto ſit dictum, non obſtare, quod nō conſtat de mandato procuræ patē tum, qui præſentauerunt nomine filiorum: nam de iure non erat neceſſarium mandatum, cū pater dicatur habere adminiſtrationem in bonis filiorum, Lābert.p.1.2. lib.art. 17.q.4. nu.12. nam in generali adminiſtratione venit præſentatio, vt in matre adminiſtratrice fuit reſolutum in cauſa Foroliuien.iuriſpat.28. Octob. 1599. & 15.Maij 1600, coram eo,&c.

Num.203.& cum eo Rota in d.Foroliuien.iuriſpatr. 15.Maij 1600.corā Lancellotto, vbi quod ſuſtinetur et præſentatio, quia facta a matre coniunctiſſima perſona.

Lambert.1.par.lib.2.art.17.q4. quod licet loquatur cum cautione de rato, hic tamen dubitari non poteſt, quin rata fuerit pręſentatio. Et in d. Florētina iuriſpatr. de Ricaſolis coram eodem 11. Febr. 1604. dicitur non applicari, quod in ſpiritualibus nō attendatur patria poteſtas; quia non ratione patriæ poteſtatis patres admittuntur de iure ad præſentandum nomine filiorum, ſed tāquam coniunctæ perſonæ, vel etiam ratione adminiſtrationis generalis, vt per Lamb. in t.deciſ.allegatū.

Nu.205.poſt. Quādo vero ius patronatus eſſet annexum bonis aduētitijs filij, quorum pater eſt vſufructuarius, præſentatio ſpectaret ad patrem, iuxta ſupradicta num.22.& ſic procedit quod ait Perez de Lara d.cap.3. nu.130.cum Ioan. Nic. Delphin.de iurepatron.lib.1.n. 104.nō alias,& Lamb.d. art.11.nu.12.allegatus in dicta Florentina, procedit in iurepatronatus per filium acquiſito ex bonis aduētitijs in quibus pater habet vſumfructum,& legitimā adminiſtrationem, vt etiam ait.lt.p.1. lib.q.8.art.9. & d.1.p.2.lib.2.quæſt. art.7. ibi allegatis.

Nu.210.ibi,Cap.3.nu.12.idque, licet ſeorſum patronus laicus præſentaret, vt eſt de mente Doctorum, quāuis tunc faciendam eſſe præſentationem intra quadrimeſtre teneat Perez de Lara lib.2.c.9.n.16.Sed ſine fundamento; nam non ideo deſinit eſſe cōpatronus Eccleſiaſtici, & habere cūmunionē cū eo in iure patronatus.

Nu.212.Genuen.in praxi cap.63.nu.22. Vgol.de offic.Epiſcop.cap.51.& Perez de Lara d.c.19.a nu.8.

Num.214 Genuenſ.& Vgol.ſupra.

Nu.215.fine ibi,nu.75. Açor d.lib.6.cap.21.quæſt.13.

Nu.217.ibi, ſeu 659. & nouiſſime Genuenſ. in praxi c.12.n.1. & fuit reſolutum in Bracharen. parochialis de Moreira 13.Iun.1605.coram Ortembergo.

Fine, vt in deciſ.538.nouiſ.Farin.

Nu.221.ibi, Ligandi,&c.& fuit dictum in Recanatē. beneficij 14.Martij 1608.corā Lancellotto ibi, Ita gloſ. & iſta deciſio Hiſpalenſis allegatur, & videtur approbari in dicta Recanaten.beneficij.

Nu.222.ibi, Aym.d.conſ.63.nu.1.Parl.lib.3.differ.8. nu.15. Perez de Lara lib.2.c.9.nu.17. Leſſius lib.2.c.34. nu.34.& Açor d.lib.6.cap.21.q.21.

Ibi Caſal.Rob.vt in deciſ.647.nouiſſim.Farinac.

Num.

Digitized by Google

Nu.241. Et quãuis Cabedo de patron. Regiæ coronæ c.1. nu.6.dicat,quod inſtitutio facta ab Epiſcopo ſine cõſenſu & pręſentatione patronorum non valet, dum id faciat intra tempus conceſſum patronis a iure ad præſentandum,irritariq; & annullari poteſt per ſentẽtiam. Et nu.7. dicit, quod firma erit collatio Epiſcopi quoad patronus reclamet, & declaretur nulla ex patroni diſſenſu & reclamatione. Et c.8.nu.4.& c.35.nu.1.quod talis collatio nulla eſt,vel,ſaltem irritanda;quod non eſt recte dictum,ſed patrono reclamante infra tẽpus datum ad pręſentandum,talis collatio eſt a principio nulla,nec eſt neceſſe quod annulletur, aut declaretur nulla per ſententiam, vt dictum eſt.

Nu.245. ad fin.ibi,a nu.16.quamuis Cabedo de patronatib. Regiæ coronę c.35.n.4.dicat ꝙ collatio facta a Papa de beneficio patronatus laici non facta de eo mentione,non valet tãquam ſurreptitia; circa quod vides alias d. infra d.cap.3.1 t.p.nu.21.& ſupra 5.p.c.3.nu.64.

Nu.255.ibi Zerolam ſupra,Cabed.de patronat. Regię coronæ,cap.28. nu.2. Perez de Lara lib.2.c.10.nu.30.& Azor.d.lib.6. cap.27. q.6.& 15.

S E X T Æ
P A R T I S

Caput ſecundum.

NV.12. Et Rota in Bonon.tranſlationis penſionis coram D. Millino ſupra adducta 1.p. c.5.nu.257.vbi idem dicitur de copia priuilegiorum conclauiſtarũ impreſſa, vt in Lucana penſionis 17.Febr.1592.coram Orano poſita per Pacificum de Saluiano interdicto dec.203.nu. 9. & in nouiſſimis Farinacij deciſ.689.

Nu.15.ibi,& 41. Et fuit reſolutũ in d. Lucana penſionis poſita per Pacific.dec.103.nu.10.& in vna Portugal. penſionis 15. Febr.1606. coram D.Coccino, in qua fuit dictum,quod cum tranſlatio,R.præſ.tranſl.vet.

Ibi,Suorum priuilegiorum,Sicut etiam coram executore ſatis eſſe præſentare facultatẽ trãſferendi, nec opus eſſe pręſẽtare literas reſeruationis penſionis cũ non recipiat iuriſdictionem ex reſeruatione penſionis, ſed ex facultate transferẽdi,Galleſ.de oblig.cam.tit.de proceſſu, nu.5.Put.dec.246.lib.3.ita in Segouien.tranſlationis pẽſionis 11. Decem.1587.coram Illuſtriſſimo Pamphilio.

Nu.18.& in ead. Tulen.eſt alia deciſ.corã eod.D.Corduba 9.Iun.1595.vbi id confirmatur,quę eſt 620. nouiſ. Farin. Et ẽt dec.in cauſa Abulẽ.penſ. 11.Maij 1160.corã D. Sacrato ſup.ad 1.p.c.5.nu.10.& alia in Carthag.trãſlationis penſionis 19.Iun.1606. corã D.Mãçan.relata d. c.5.nu.241.& tradit nouiſ.Guttier.diſcept.for.c.170.nu. 17. & accedit quod ait Gutt. pract.lib.4.q.9.nu.10.quod cũ ad probationẽ gratiæ & priuilegij requiratur ſcriptura originalis,præſẽtanda eſt,& nõ ſufficit teſtimoniũ ipſius. In vna tamen Lauden. penſionis de mẽſe Ian.1601. coram D. Penna fuit reſolutum,quod Executor transferẽs pẽſionẽ ſatis eſt certificatus de ſua iuriſdictione,licet nõ fuerint ei præſentatæ literæ originales; ſi tamen fuit ei præſentatũ trãſumptũ extractũ a notario Cameræ, & ſigillo Camerarij roboratũ,cum clauſula,quod illius copijs ſiue ſumptis manu alicuius publici notarij authenticatis,& ſigillo alicuius perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutę munitis adhiberetur fides;& ſic erat in forma probanti. Verallus deciſ.351. p.2.

Nu.20. ibi, Qui plures refert,& in add.d.q.136.id declarat,niſi Vicarius d. cauſã Epiſcopo ſubdelegaſſet. Ibi nu.30. Lazarius de monit.ſect.1.q.6.nu.8. Vgol.de offic. Epiſc.c.4. §.7.nu.2.verſ.12.Gratian.diſcept.forenſ.c.92. à nu.6. Piaſec.in praxi Epiſcop.p.2. cap.4. nu.7.& Salas de legibus.diſput.20. ſect.17.num.124.

Nu.21.in fin.& ita aduertendum additio d.conſ.Nauar.aut videri d.regulam non habere locum in hoc caſu in quo hic habuerit titulum ab eo, qui non poterat dare,&c.ita tenendum eſt,quamuis Franc.in c.dilecti.3.de appell.nu.40. dicat,quod ſi tantum expreſſo nomine dignitatis cauſa ſit cõmiſſa Vicario Epiſcopi, tunc cenſeatur ſolum contemplata dignitas, ſeu iuriſdictio, quæ dicitur eſſe eadem cũ Epiſcopo,& ſic eſt idem tribunal,ſeu auditoriũ,vt in c.2.de cõſuet.lib.6. videretur quod Epiſcopus poſſet in tali delegatione cognoſcere, ſeu ſe immiſcere,maxime Vicario mortuo,vel remoto,Quo caſu id admittunt Cucch. in inſtit. maior. lib.2. tit.8.nu.118.& Lazarius d.q.6. nu.8.quod non eſt verum nã certe diſtincta dignitas & perſona eſt Epiſcopi & Vicarij, & aliud eſt Epiſcopus,aliud Vicarius.&c. Et contrariũ tenet ipſe Franc.in c.ſtatutum.de reſcrip.in 6.n.11. quo ſe remittit.d.c.dilecti. Et quamuis Rota in Brachar. Parochialis de Moreira 13.Iun.1605.corã D.Ortembergo tenuerit, Nõ fuiſſe defectũ iuriſdictionis in executore, ex eo quod cum literæ Apoſtolicæ eſſent directę prouiſori, qui erat parti ſuſpectus, obtinuit in illius locũ ab Archiepiſcopo deputari Vicarium generalem : nam etſi literæ dirigantur prouiſori,vel Vicario,poteſt nihilominus Archiepiſcopus non ſolum per ſe exequi, ſed etiam alteri executionem delegare,cum poteſtas officiali tradita oriatur ex iuriſdictione ipſius Archiepiſcopi,ad not.in c.eam te.de reſcript. & maxime cum Vicarius & officialis promiſcuè accipiantur in partibus Hiſpaniarum, & vltra montes, Mand.reg.14.q 6.nu.18.cum alijs,&c.

Quæ reſolutio plane conuincitur ex d. & licet poteſtas ordinaria officialis oriatur ex iuriſdictione Epiſcopi non tamen delegata & commiſſaria,quę oritur ex iuriſdictione delegantis,& officialatus habet ſe tanquã conditio ſine qua non,ſeu qualitas requiſita.Id autem quod ſecit d. Archiepiſcopus, videtur poſſe ſuſtineri, quia ipſe non delegauit executionem dictarum literarum, ſed deputauit alium Vicarium generalẽ vltra prouiſorẽ, vt ei poſſent d.literę præſentari,iuxta Tho.Sanch.lib.8.diſp. 27. nu.37.& 42.Salas de legib.diſp.20.ſect.17.nu. 124.& ad id cõducit quod dicitur in d.dec.quod officialis & Vicarius promiſcue accipiuntur in Hiſpania, nõ poſſet tamen conſtituere Vicarium ad iſtum effectum ſolũ, etiãſi eum diceret generalem, quia in effectu non erat talis,cũ poſſet alias iuriſdictionem Vicarij exercere; ſed quidam Vicarius ſeu delegatus ſpecialis ad eam cauſam expediẽdam, quam nequit Epiſcopus committere, cum non ſit ſuæ iuriſdictionis, nec Vicario generali, ſeu officiali adimere,niſi eum ab officio remouendo,cui à Papa cõmiſſa eſt, & ſic ab eo,nõ ab Epiſcopo habet iuriſdictionem.Ita Thom.Sanch.d.nu.42.& Salas d.nu.124.ad finem.

Nu.22.ib,q.135. (vbi tamen in addit.male ait cũ Ferretto conſ.316. lib.2. Epiſcopo abſente poſſe Vicariũ exequi reſcripta,& literarum directa ipſi Epiſcopo;& quod quando Epiſcopo cõmittererur cauſa generaliter, & nõ nudũ miniſteriũ, vel aliqua cauſa ſpecialis, vbi exigeretur induſtria perſonę trãſiret in eius Vicarium)& Greg. Lop.in l.47. tit.18. p.3.gl.8.Curia Philip. 1.p.§.4.nu.12. Lazar.d.q.6.n.7.& ſect.2.q.1.nu.18. Vgol.& Piaſec.ſup.

Nu.23. Gratian.diſcept.forenſ.c.145.à nu.16.& Piaſec ſupra; & quod Vicarius non poſſit exequi literas directas Epiſcopo, niſi Epiſcopus ei ſubdelegauerit talem executionem, fuit dictum in cauſa Lucana optionis domus 13.Martij 1609.coram D.Mãçanedo,Et quod iſta ſubdelegatio a Vicario enunciata & aſſerta,præſumitur & reſultat ex ſcientia & patientia Epiſcopi, argum. l.1. §.magiſtrum autem, vbi hic firmat Paul.ff. de exercit. Vantius de nullit.tit.quibus modis ſententia nulla reparari poſſit,nu.44.

Num.

Nu.25. & Gratian. diſcept.foren.c.127.nu.19.

Nu.26. ibi, nu. 20. & D. Sahagun in d.c.eam te nu.3. 11.& 15.& in c.quoniam Abbas. de offic.deleg.num.16.

Nu.27.ibi 10.& 11.& Sahagũ ſupra,ibi lit.I. & Sahagun d.num.11.

Nu.29. ibi, & Doct.& l.47.tit.18.p.3.

Nu.34. D.Sahagun in d.c.quoniam Abb.nu.4.& a nu. 11.ad 14.Leo in Theſ.for.Eccl.c.10.nu.8.fall.4.Laçarius de monit. ſect.2. q.1.nu.18.Gratian.diſcept.ſor.c.92.a n. 15. & Piaſecius in praxi Epiſ.p.2.c.4.num.7. & Salas de leg.diſput.20. ſect.17.nu.124.

Nu.41.ibi,c.84.nu.12.dub.86.ſum.Bullar.Quat.capitulũ ſede vacante ſub nu.1.3.q.Leo in Theſ.for.Eccleſ.c. 10. nu.4.ſall.2.&4.& Laçarius de monit.ſect.2.q.1.a nu. 16.ibid.ad fi. & Salas de legib.diſp.20.ſect.17.nu.124.& quod delegatio facta Epiſcopo non tranſeat in capitulum ſede vacante,poſt allegatos & alios tradit D.Sahag. in d.c.quoniam Abb.nu.15.& d.eſt p.præced.c.7.a n.42.

Nu.42.ibi,q.4.n.11.Mol.de iuſt.tract.5.diſp.25.nu.2.

Num.43. in fine,& Salas d.nu.124.& quod delegatio Vicario vel officiali facta tranſeat in Vicarium capit. ſede vacante, ait D.Sahagun in d.c.quoniam Abb.nu.17.

Nu.44. ibi,Manibus,&c.Et de prædicto ſtilo nouiſſime teſtatur ẽt Leo d.c.10.nu.8.fall.5. & 6.& D. Sahagũ in d.c.quoniam Abb.nu.15.ait, Romanæ Curiæ ſtilum hodie perpetuum,diſpenſationes matrimoniales ſede vacante non fieri capitulo, quãuis nominatim,petatur,ſed Epiſcopis vicinioribus & de matrimonio nu.53. ait,matrimonij diſpẽſationes Epiſcopis hodie cõmitti,adeò vt ſede vacante non cõmittantur capit. Et in cõſequẽtiam huius ſtili in Congreg.ſtatus Eccleſiaſtici horũ Regnorũ anno 1613. fuit propoſitũ,quod ſupplicaretur Papæ, ꝙ literæ Apoſt.cõmittantur & dirigãtur ſede vacãte Vicarijs& capit.& non viciniorіbus:& ita fuit ordinatũ & poſitũ in inſtructione agẽtis Romæ,ꝙ credo nõ obtinebitur:quãuis cũ approbatione vicarij cap.ſede vacãte admitti & expedri viderim reſignationes i forma gratioſa.

Num 64. Ibi in terminis, Leo d.c.10.num.8.ſall.5.& 6.cum quo tranſit Laçarius ſupra.

Num.58.& nouiſſime in vna Autien.matrimonij 12. Decemb.1605.coram D.Pamphilio fuit reſolutum,diſpenſationem,R.diſp.dẽl.

Sed in præſenti dubio aduertendum eſt quod quædã cõmiſſiones ſunt,quæ ſolum fiunt,& fieri ſolent ordinarijs,non alijs, vt gratiæ in forma dignũ,iuxta d.conſtitutionẽ Pij V.1602.de qua ſup. & diſpẽſationes matrimoniales iuxta S.Conc. Trid.ſeſ.22.de reſor.c.5.& aliæ diſpenſationes,abſolutiones,& monitoriales,& cauſarũ criminaliũ cõmiſſiones,iuxta Concil.ſeſſ.13.de reſor.c.2.& in his procedit prædicta reſolutio & ſtilus Curię,& Cancellariæ, quod nomine officialis.ſeu Vicarij.v.g.Abulẽ. cui dirigũtur,non intelligitur officialis,ſeu Vicarius capit.ſede vacãte,nec in eis ſuccedit. Alię ſunt cõmiſſiones quæ non ſolũ fiunt, & fieri ſolẽt ordinarijs,ſed etiã alijs perſonis in dignitate cõſtitutis, vt executiones gratiarũ beneficiorũ in forma gratioſa, aut in forma cõmiſſaria, nõ tamẽ in forma dignũ; & executiones pẽſionũ,& delegationes cauſarũ & litiũ; & in his videtur quod ſi cõmittũtur officiali,ſeu Vicario ſimpliciter,v.g.officiali Abulen.venit etiã officialis capit.ſede vacãte.& ad eũ trãſeit, iuxta ſupradicta,num.42.& 43.nam in his non procedit prædictus ſtilus curiæ & Cancellariæ,cum non cõmittãtur præcisè ordinarijs ,ſed etiam quibuſuis perſonis in dignitate conſtitutis,& a parte nominatis,& etiã cõmitterentur officiali capit.ſede vacãte,ſi peteretur,maxime, cũ ſoleat eſſe Canonicus, ſeu dignitas Eccleſiæ,& ſic in dignitate cõſtitutus , non ſolum ratione officij & Vicariatus iuxta d.Clem. etſi principalis,& ibi,gl.& Doct.citatos ſup.d.n.42. ſed ẽt ratione Canonicatus ſeu dignitatis,quãuis ẽt in huiuſmodi cõmiſſionib.ꝙ in eis nõ ſuccedat officialis cap.ſede vacãte videatur velle Rota in decIlerden.ſup.adducta, nu.46. & Leo ſup.6.fallent. Et iſta diſtinctio & concordia videtur eſſe de mente D. Sahagun.in d.c.quoniam Abb.à n.15.Vnde cum Nũcij Apoſtolici in Hiſpania non ſolum ſoleant delegare cauſas officiali capit.ſede vacante,vt d.eſt,n.42.ſed etiã ei cõmittere gratias beneficiorũ 24. ducatorũ in forma dignum (nec enĩ Nũcij in hoc ponũt difficultatẽ , ſeu obſtaculũ, nec tenẽtur obſeruare d.ſtilũ Curiæ & Cãcellariæ ,cum ſolũ reſpiciat expeditiones ipſius Curiæ & Cãcellariæ) in quibuslibet cõmiſſionib. Nũcij factis officiali ſimpliciter,v.g. Abul. ſuccederet officialis capituli ſede vacante.

Hinc ſubdubitatur , ſtante coadiutoria alicuius Præbendæ cũ futura ſucceſſione cõmiſſa officiali, v.g. Abul. in forma dignũ, quæ fuit præſentata officiali Epiſc.qui gratia iuſtificata, & illo idoneo reperto, ipſũ in coadiutorẽ authoritate Apoſtolica conſtituit, & deputauit, vt in ipſis coadiutoriæ literis dicitur, ſi ſuccedat poſtea vacatio d.Prębendę ſede Epiſc.vacãte,an officialis cap.poſſit eius collationem facere coadiutori. Et videtur,ꝙ ſic, nã iã ab officiali Epiſcopi erat gratia iuſtificata, approbatio facta , & forma dignũ adimpleta , & ſolũ remanebat collatio poſt vacationẽ faciẽda;quę videtur trãſire in Vicariũ capit. ſede vacãte,iuxta d.in prędicta diſtinctione. Et ita fuit practicatũ & obſeruatum Segobiæ hoc anno 1612. in quodã Canonicatu illius Eccleſiæ, quia Roma ſcriptũ eſt à quodã agẽte,quod Vicarius ſede vacãte facere poterat illã collationẽ,& quod ita datarius dixerat:& quãuis venit mutatio iudicis,noluit ille eo vti , vt mihi è d.Segobia ſcriptũ eſt a quodã Canonico eiuſd. Eccleſiæ.

Sed nihilominus verius mihi videtur nõ potuiſſe,nec poſſe officialẽ capit.facere d.collationẽ:nã eidem officiali,vt ex bullę tenore cõſtat,cõmittitur approbatio,ac cõſtitutio,& deputatio coadiutoris in forma dignũ,& collatio poſt vacationẽ : vnde cũ reſpectu approbationis & formæ dignũ intelligatur officialis Epiſcopi iuxta prædictũ ſtilũ, idẽ ẽt intelligatur reſpectu collationis,cũ nõ cõmittatr̃ ſeorſũ,ſeu ſeperatim officiali Abul.v.g.ſe ſimul cũ approbatione & deputatione eidẽ officiali, q̃a vt iuriſdictio delegata officiali Epiſcopi nõ trãſit in officialẽ capit. iuxta d. Ex quo ſatisfit rationi in contrariũ adductæ,& ita conſultus reſpondi: & eiuſdẽ ſentẽtiæ in prædicto caſu fuit D. Canonicus Doctoralis d. Eccleſiæ Segobienſis,vt mihi ſcriptum eſt. Et ita plane ſenſiſſe videtur Cãcellaria dando in d.caſu dictã mutationẽ iudicis.

Sed reſtat hic noua difficultas,an ſaltem Nuncius,ſeu Legatus Apoſtol.poſſit exequi & expedire dictas gratias literas in forma dignũ,& diſpenſationes officiali cõmiſſas. Quæ difficultas modo de nouo orta eſt in facti contingẽtia circa Archidiaconatũ Segobien. reſignatum ab Illuſtriſ. Cardin. Borrja in fauorem Canonici Spinar, cuius literæ in forma dignũ directæ officiali Segob.quia ſedes Epiſcopalis, Segob.vacabat,fuerunt pręſentatę Illuſtriſ.Cardinali Decio Carafæ Nuncio Hiſpaniæ, qui acceptauit,& cõmiſſit executionem earũ Vicario capit. ſede vacante , qui virtute illius cõmiſſionis eas executus eſt,& reſignationẽ expediuit,& reſignatariũ in poſſeſſionẽ immitti fecit.Sed cũ paulò poſt aliæ ſimiles literæ reſignationis cuiuſdã Canonicatus d.Eccleſiæ Segob.in fauorẽ Pauli Fernandez præſentaretur Illuſtriſ. D. Iuſto Caetano Nuncio ſucceſſoris d.Cardinalis Carafę,noluit eas acceptare, nec expedire,dicendo id non poſſe facere, quãuis ei allegaretur dictũ recens exemplum ſui anteceſſoris circa d.Archidiaconum eiuſd. Eccleſiæ,circa quem cum eſſet controuerſia apud dictum nouum Nuncium, an id potuiſſet fieri, quia capitulum Segou.d.reſignatariũ inquietabat,fuerunt variæ ſententiæ iuriſperitorum alijs opinantib. inter quos D. Obregon poſſe Nuncium

per

per ſe exequi & expedire tales literas tanquam executorem generalem, ſeu vniuerſalem literarum Apoſtolicarũ, nõ tamen id alijs cõmittere ſeu ſubdelegare; alijs vero, & inter eos Abbreuiatore ipſius Nuncij cenſentibus nec ipsũ Nunciũ id poſſe facere nec cõmittere, & eũ tũc præſentarẽtur d. Nuncio pro parte Auguſtini de Mena literæ coadiutoriæ cuiuſdã Canonicatus huius Eccleſiæ Abul. in quo virtute dictarum literarum ab officiali Epiſcopi, qui eum approbauit, fuerat cõſtitutus coadiutor, vt ei faceret collationem d. Canonicatus, qui vacauerat ſede Epiſcopali vacante, Nũcius eas admiſit, & fecit illi d. collationem, ac in poſſeſſionem immitti, iuxta opinionem Doctoris Obregon, & aliorum. Sed ego in contraria fui & ſum ſententia, ſcĩpe Nuncium nõ potuiſſe, nec poſſe, nec per ſe, nec per alium exequi & expedire dictas literas, nec ſe in eo intromittere, quia cõmiſſio & literæ de eo non cantant; & ex c. 2. de offic. leg. vbi quod de cauſa ſpecialiter delegata a Papa Legatus ſe intromittere non poteſt, & ibi gl. & Abb. & alij, & D. Sahagun. de offic. Leg. nu. 1. 2. & 3. fallent. a nu. 15.

Nec obeſt ratio contrarium opinantium, quod Nuncius executor generalis ſeu vniuerſalis literarum Apoſtolicarum: nam id nullo iure probatur, nec in ſuis facultatibus talis titulus ſeu poteſtas datur neq; vnquã Nuncius tali titulo & nominatione reſignat in ſuis literis & reſcriptis. Et quando eſſet talis generalis executor literarum Apoſtolicarum, intelligendum eſſet in literis expeditis in forma gratioſa, non autem in expeditis in forma commiſſaria, maximè in forma dignum: nam in iſta cõmiſſione non poteſt Nũcius ſe intromittere vllo modo, nec talium literarum fieri executor, ex dictis, niſi ad ſummum poſt factam earum expeditionem, & collationem beneficij a commiſſario, arg. d. c. 2. de offic. deleg. ad fin. Nam nec coadiutor Cameræ, qui ſine controuerſia eſt literarum Apoſtolicarum vniuerſalis executor, vt in literis ſuarũ facultatum per Sall. Tib. in præc. fin. §. 15. & ita ſemper ſe nominat, non poſſe tales commiſſiones & literas in forma commiſſaria expedire, nec vnquam in eis ſe intromiſſit. Item ex d. facultate Auditoris Cameræ colligitur & apparet, Nuncios ſeu Legatos nõ eſſe literarum Apoſtolicarum generales executores, nam in ea dicitur, quod auditor Cameræ ſit literarũ Apoſtolicarũ executor ſolus, vbi alij executores deputati nõ fuerint; vbi vero alij deputati erunt, accumulatiuè cũ illis, &c. Si ergo auditor Cameræ, ſolus, ſeu cum deputatis tantum, eſt literarum Apoſtolicarum executor vniuerſalis, Nuncius, ſeu Legatus nõ poteſt dici talis executor. Rurſus, ſi Nũcius, poſſet expedire dictas literas & commiſſiones ex titulo & ratione, etiam id poſſet alijs committere, & nõ ſolum per ſe facere, tum quia iure ordinario legationis id competeret, tum quia quando in hoc eſſet delegatus, cum eſſet delegatus Papę, rectè poſſet id alijs cõmittere, c. is cui. de offic. deleg. in 6. & Clem. vnic. eod. tit. cũ alijs infra adductis 8. dub. à nu. 94. Tum, quia Nuncio in eius facultatibus datur facultas vices ſuas committendi & faciendi etiam per alium ſeu per alios, &c. vt in clauſula poſita ſupra præcedenti p. c. 3. nu. 91. & ita ſine fundamẽto procedunt illi primi opinantes in ſua diſtinctione.

Tandem, ſi ex d. titulo & ratione Nuncius poſſet exequi & expedire dictas literas & commiſſiones, non ſolũ ſede vacante, ſed etiam ſtante Epiſcopo, & eius officiali cui diriguntur, id poſset facere, & tamen nunquam vidimus nec audiuimus Nuncium id feciſſe, nec in eo ſe intromiſiſſe, nec ei fuiſſe præſentatas tales literas, niſi dictis iudicibus ſede vacante. Et meam ſententiam plane tenet Leo in Theſ. fori Eccleſ. c. 22. nu. 60. 61. & 62. vbi ait quod regulariter executio literarũ reſeruationis penſionũ cõmittitur locorũ ordinarijs, vel alijs in dignitate Eccleſiaſtica cõſtitutis; & ſi penſionarius literas reſeruationis penſionis præſentaret alteri quam in eiſdẽ pro executoribus nominatis cuiuſcunq; qualitatis & cõditionis etiãſi Legati, vel Nũcij Apoſt. forẽt, defectu iuriſdictionis eorum ſententiæ vitio nullitatis ſubiacerent, quia in prima inſtantia nullã habent iuriſdictionem, obſtãte S. Conc. diſpoſitione, vt c. 20. §. Legati quoq. ſeſ. 24.

Nec vigore delegationis, quæ facta in vnã perſonã in aliam ſine ſubdelegatione trãsferri nõ poteſt. Hæc Leo, ex cuius doctrina expreſſe habetur, Nũcios ſeu Legatos non eſſe executores literarum Apoſtolicarum, nec eas poſſe exequi, niſi in eis ſint pro executoribus nominati.

Nec etiam potuit nec poteſt Nuncius dictas collationes beneficiorum ordinario vel alteri commiſſas facere vigore Clem. auditor. de reſcript. nã illa ſolum procedit in auditoribus Romanæ Curiæ, vt dictũ eſt ſup. præced. p. c. 8. nu. 102. item procedit in auditore deputato ad cauſam & litem ſuper beneficio, qui pronuntiauit alicui ex litigantibus eſſe debitum, vt ex ipſius verbis patet, & ſic nõ poterat vllo modo intrare in propoſito, vbi nulla lis erat ſuper beneficio coram Nuncio, nec ſententia, &c. Et ita poſt prædicta ſcriptum eſt Roma per multos agẽtes, non potuiſſe Nuncium exequi ſeu expedire dictas literas reſignationis Archidiaconatus Segouien. & minus id cõmittere; & miſſa eſt mutatio iudicis directa officiali Valliſoletano, vt dictas literas expediret, faciendo reſignatario nouam collationem, & dando ei nouam collationem prout factum eſt, &c.

Nu. 63. & nouiſſime ita tenet Gratian. diſcep. foren. c. 92. nu. 31. quod iudex ſecundus non poteſt adiri, niſi cõſtet de negligentia primi, citans Rotam in d. Vrbitanẽ. parochialis 1588. & in Ariminen. Canonicatus. 29. Octobris. 1393. coram D. Gipſio,

Nu. 86. & ita in vna Abulen. Capellaniæ 9. Dec. 1505. coram D. Marcomontio fuit dictum, non obſtare quod Nuncius de cauſa beneficiali cognoſcere non poſſit, patet. n. contrariũ ex facultatibus illi conceſſis, ſicut quod dicitur, illum non potuiſſe ad ſe cauſas auocare ab ordinarijs ſtante Concilio Trid. tollitur ex facto, quia cõſtat, cauſam deueniſſe ad Nuncium per viam appellationis interpoſitę a collatione ſpreto patrono facta ab Epiſcopo Abulen. poteſt enim appellari à collatione ordinarij. Veſtrius in praxi lib. 3. c. 7. in princip. et a denegata inſtit. Lamb. de iure patr. 2. p. lib. 1. q. 1. art. 5. vbi ẽt ꝙ nõ denunciatur rei iudicatæ per proſecutionẽ cauſę in Rota, cum fuerit actũ pro cõfirmatione ſentẽtiæ Nuncij, dec. 1434. p. 3. diuer. & ex eo quod quis dicit male appellatũ, nõ renunciat rei iudicatę, Clem. ſi appellationem, de appellat.

Nu. 90. in fine. Et ita plane tenuit Rot. in Bracbar. Parochialis de Moreira 13. Iun. 1605. coram D. Ortember. vbi dicitur non obſtare decretũ Vicarij, in quo pronuntiauit ſe vlterius procedere non debere poſt lapſũ triginta dierum, quo caſu poſtea etiam de conſenſu paruum procedere non poteſt, c. ſignificantibus, & ibi, gl. in verb. procedere, de offic. deleg. nam hoc fallit in executore dato ad beneficia, Felin. d. c. ſignificantibus, nu. 3.

Nu. 98. Molin. de iuſt. tract. 5. diſp. 15. nu. 3. Rot. dec. 4. in fin. de ſent. & re iud. in ant.

Nu. 99. Quintanad. de iure imp. lib. 2. tit. vlt. nu. 4. Pereg. ad Rubr. de offic. & poteſt. iud. deleg. 7. Leo in Theſ. for. Eccl. c. 15. nu. 49. dicẽs, quod delegatus pro examine huiuſmodi fiendo, vel alias, ſubdelegare non poteſt, ſi in literis eſt appoſita clauſula, conſcientiam tuã onerantes, quia videtur electa induſtria perſonæ, ſtãtibus pręſertim verbis conſtito tibi, & conſcientiã tuã onerantes, &c. tamen ſi examinãdus eſſet in partibus longinquis abſẽs, & executori cognitus, illius examẽ alteri cõmitti poſſet, ex dicẽdis in dec. 18. nu. 4. de cõceſ. Præb. in no. Quando vero non apponitur clauſula, conſcientiã tuã onerantes, vel collatio authoritate ordinaria, fieri debet examẽ ſuper ido-

Digitized by Google

per idoneitate poterit delegari, d. Clem. vnica. de off. deleg. & Rot. d. deciſ. 4. in fine, de ſent. & re iudic. in antiq.

Nu. 160. Gen. c. 83. 85. Grat. deciſ. 157. & in addit. ad eam, nu. 3. allegans Rotam coram Penna in Auell. Archipresbyt. 6. April. 1590. & corã Pamphilio in Legion. S. Facundi 1591. Vgol. de offic. Epiſc. c. 4. §. 7. nu. 2. verſ. 12. Emman. Rodrig. de la orden judicial, c. 12. nu. 8.

Nu. 102. & ſeq. Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 4. nu. 8.

Nu. 104. & eſt declat. S. Congreg. Conc. quę ſic ait 72.

Nu. 105. & Felin. 4. limit. Genuen. d. c. 85. nu. 6. idem Grat. d. add. dec. 157. nu. 6. & 7. cũ Menoch. conſ. 17. Vnde ẽt videbatur, executorem in forma dignũ non poſſe cõmittere collationẽ, vt tenet Piaſec. ſupra d. nu. 8. vbi ait, ꝙ ſi per literas in forma dignum cõmittitur inſtitutio, eãdẽ non poteſt ſubdelegari, niſi ꝙ tunc poſſet cõmitti actus aliquis cauſæ abſq; iuriſdictione, vt capiẽda informatio de vita & moribus, vel poſt delatũ teſtibus iuramentũ, & admiſſum, eorũdẽ teſtium examinatio, Felin. d. c. vlt. nu. 8. Abb. in c. cũ Bertholdus. de re iudic. Sed nihilominus quicquid Piaſc. velit, ẽt collatio poteſt cõmitti, vt in d. c. is cui, & in d. Clem. vnica, & d. dec. 18. & alijs ſupra allegatis, & gl. in d. c. is cui. verb. prouiſio ait, in eo caſu prouiſionis beneficij certæ perſonæ faciẽdæ non habere locum d. cap. vlt. de offic. deleg. nimirum quia non eſt commiſſio nudi miniſterij, & etiam poteſt dictus executor committere non ſolum teſtium examinationem, ſed etiam iuramentum, & actum iuriſdictionis, cum ſit Papæ delegatus, quicquid dicat Piaſec. nec contrarium dicit Abb. & Felin. per eum citati.

Num. 110. Genuen. c. 83. nu. 4. ſeu c. 85. nu. 4. & in annot. nu. 16. Mand. de inhib. q. 46. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 17. a num. 8. & 18. Sal. Tiber. in praxi lib. 3. c. 12. alias 7.

Nu. 111. ſeu clauſula, amoto quolibet illicito detentore, Felin. d. c. de cætero. nu. 9.

Nu. 112. ibi, cõſ. 30. Scaccia de appell. q. 17. lim. 11. n. ii.

Nu. 117. qua in deciſ. ponit Farin. deciſ. 94. lib. 1.

Nu. 126. Cui deciſioni cõſonat alia in cauſa Barchinõ. parochialis 10. Decẽ. 1601. corã D. Sacrato, vbi dixerũt Dñi, Ioannẽ Caluũ non cecidiſſe à poſſeſſione beneficij per reſignationẽ ad fauorẽ Iacobi, quia nõ fuit ſimplex, ſed conditionalis, nẽpe ex cauſa permutationis: vnde cũ alterũ ex beneficijs permutatis nõ fuerit acquiſitũ Ioãni, reſignatio ex capite nõ impletæ conditionis ceſſauit, Rot. deciſ 4. de rerũ permutan antiq. Put. dec. 158. lib. 3. Achil. 10. nu. 4. de reſtit. ſpoliat. Nec obſtare decretũ executoris ad fauorẽ Iacobi, quia per appellationem fuit ſuſpenſus oĩs illius effectus; nec eſſe dubitãdũ, quin a ſentẽtia dicti executoris tãquã miſſi, nẽpe per clauſulã in forma dignũ, daretur appellatio ad vtrũque effectũ, ſicuta qualibet alia ſententia iudicis, Card. conſ. 63. nu. 1. vt in d. Abulen. & Zamoren. & in alia nullius ſacriſtiæ coram eodẽ D. Penna 26. Octob. 1601. Et ſic non obſtãte immiſſione Iacobi facta per executorẽ, & teſtibus de ſcientia Ioannis, ꝙ alterũ ex beneficijs permutãdis eſſet litigioſum, quod percutit negotiũ principale, dandũ eſſe mandatũ de manutenẽdo Ioãn, qui nec fuit, nec habuit ſe ꝓ ſpoliato, vt in d. deciſionibus. Conſonat etiã d. dec. Abulen. & Zamor. alia in cauſa Hiſpal. beneſ. 21. Maij 1610. coram eodẽ Penna, vbi Didaco dandũ eſſe mandatum de manutenendo in poſſeſſione beneficij non obſtante reſignatione, vt pote nulla ex defectu conſenſus, vt ex literis miſſiuis apparet, & non habuit ſe pro ſpoliato, &c.

Nu. 127. quæ deciſio eſt apud Farin. licet non integra deciſ. 22. nouiſ.

Nu. 129. & dec. 172. 174. 179. 180. 187. 358. 629. 890. & 874. nouiſ. Farin.

Nu. 132. idem fuit nouiſſime reſolutũ in cauſa Aquilana beneficiorũ 26. Iun. & in Bracha. beneſ. 3. Iul. 1606. coram D. Mançanedo, & in Britontina Capellaniæ 10. Nou. 1608. coram D. Penna fuit reſolutum, R. exc. liter.

Nu. 136. Quæ deciſiones ſunt in nouiſ. Farin. 155. & 156. & confirmatur alijs duabus deciſionibus eiuſdem cauſæ ibi poſitis 157. & 158.

Nu. 140. & idẽ ꝙ ſignatura antea tenuit Rot. in vna Pient. beneſ. 13. Apr. 1576. corã D. Seraph. vt in ſeq. dec. q̃ ponit Sal. Tib. lib. 3. ſub c. 9. pag. 338. fuit reſolutũ, &c. dec. 112. & poſtea in cauſa Elnen. beneſ. S. Saluat. 16. Decemb. 1602. corã D. Penna fuit dictũ, ꝙ Rota tenet, habentẽ titulũ coloratũ eſſe legitimũ contradictorẽ, vt poſſit appellare a decreto ſeu ſententia prolata ſuper executione literarũ Apoſtolicarũ ad fauorẽ prouiſi Apoſtolici, dummodo prouiſus ab ordinario corã executore produxerit ſuum titulũ, vt in d. cauſa Colonien. Canonic. 4. Febr. 1588. & ꝙ etiam poſterior in data ſit legitimus cõtradictor ſi poſſidet, ad impediẽdũ proceſſũ executiuũ, Put. dec. 135. lib. 2. nam ceſſantibus reſeruationibus habent poteſtatem conferendi, & Papa prouiſos ab ordinarijs agnoſcit pro legitimis contradictoribus, &c.

Nu. 141. Rot. in Aurien. parochialis de Pao 17. Apr. 1600. coram Lancellotto quę eſt 179. nouiſ. Farin. nu. 3. & 4. vbi quod non eſt neceſſaria citatio non poſſidentium, nec comparentium pro ſuo intereſſe.

Nu. 124. in fine, ibi, Naturalis, niſi contra eũ ſit facta impetratio beneficij certo modo ob aliquẽ defectũ ſuæ prouiſionis, quo caſu ponitur illa clauſula, & tũc videtur debere citari, ẽtſi non poſſideat, maxime quãdo collatio etiam committitur executori, nam cum impetratio fiat directe contra eum, videtur pars formalis, & facit dec. Alerienſ. attentatorum ſupra relata nu. 119.

Nu. 159. ibi 58. nu. 4. & deciſ. Rot. 356. nouiſ. Farin.

Eodem nu. 159. ad fin. ibi, Ordinaria, ſaltem quando poſſeſſor coram executore produxit titulum coloratum, iuxta ſupradicta d. dub. 9. a nu. 139.

Nu. 161. & quãuis in vna Legion. de negationis poſſeſſionis 26. Mar. 1503. coram Illuſtriſ. Blãch. fuerit firmatum per Rotã, ꝙ narrata in gratia ſunt iuſtificanda, ẽtſi procedatur executiue, & nullus adſit contradictor. Tamen contra iſtã deciſ. poſtea tenuit Rota in cauſa Pacen. puritatis Canonicatus 11. Decemb. 1609. coram D. Mançan. dicens, illã regulam non procedere poſſeſſione vacante, & non exhibito aliquo titulo in contrarium, vt fuit reſolutũ in Parmen. prioratus 23. Iun. 1598. coram Illuſtriſ. Mantica, & in Oritana Archipresbyt. 2. Decẽ. 1589. coram D. Orano, & quando d. regula ſit vera, etiã eſſe verũ narratiuã fuiſſe verificatã in illo caſu per executorẽ, qui tanquã merus potuit extraiudicialiter ſe informare, cum alias nõ potuiſſet deuenire ad immiſſionẽ decernendã, Rot. dec. 7. verſ. quia ſatis, de offic. deleg. in antiq. præſumitur enim pro tali executore, & ſatis eſt ꝙ habuerit gratiã pro iuſtificata, ad hoc vt illa dicatur iuſtificata, vt ẽt fuit reſolutum in Hiſpal. Canon. 10. Apr. 1606. corã D. Ludou. & in Vercell. coadiutoriæ 23. Ian. 1608. coram D. Lãcell. & in Capuana optionis 23. Mar. 1609. corã eodem ſupra adducta 4. p. c. 4. dub. 20. & fuit confirmatũ in eadem Pacen. 30. Apr. 1610. coram eodẽ D. Mãcanedo, in qua etiam d. dec. 2. Dec. & iſta 30. Apr. fuit reſolutum, ꝙ licet capitulũ fuit legitimus contradictor quoad articulũ puritatis ſanguinis, in quo debeat executor aſſumere partes iudicis, & citare & audire capitulũ, & deferre appellationi, prout fecit, tamẽ quoad iuſtificationẽ gratiæ, & reſpectu illius non eſt legitimus cõtradictor, cũ nec habeat ſimilẽ titulũ, Mohed. dec. 3. vt lite pẽdẽte: nec ſit in poſſeſſione Canonicatus, ad tradita per Innoc. in c. mandatũ. nu. 5. de reſcr. & fuit reſolutũ in d. Hiſpal. Canonicatus 27. Iun. 1605. coram eodẽ D. Ludou. & etiam 10. Ian. eiuſdem anni, & d. die 10. Apr. 1606. & in d. Vercellen. coadiutoriæ, nec ex citatione & admiſſione capituli executor deſijt eſſe merus reſpectu iuſtifica-

iuſtificationis gratiæ. vt fuit dictum in eadem Vercell. per conſ. Anchar.224. nu.2. & ad d.deciſ. Legionen. vbi etiam fuit dictum, quod capitulum poteſt opponere de gratia non iuſtificata reſpondetur, in d. Pacen. in ea non ex propoſito fuiſſe diſputatum articulum, an capitulum ſit legitimus oppoſitor de gratia iuſtificata, prout fuit in dictis deciſionibus Hiſpalen. & Vercellen. &c.

Vnde in d. Hiſpal.27. Iun. fuit dictum, quod licet aliquãdo excuſetur capitulum contradicendo & opponendo ſe executioni, & non tradendo poſſeſſionem, vt in Seguntina Archidiac. & Canon.21. Maij 1601. coram D. Lancellotto, & 23. Martij eiuſdem anni, vt in deciſ.636. Farin. Ibi tamē nulla ſuberat cauſa legitima, ꝑpter quã poſſet capitulum recuſare, obedire, &c. Rurſus poſſeſſione, vacatione; nec comparēte legitimo cõtradictore nõ tenetur etiã executor extraiudicialiter ſe informare de iuſtificatione gratię, & verificatione narratiuę, ſed abſq; illa informatione & iuſtificatione, ſtatim mittere prouiſum in poſſeſſionē, & ita re vera practicatur, vt ſupra diximus, nu.157. & 158. quicquid velit Rota in d.dec. Hiſpalen. Vercellen. Capuana, & Pacen.

Nu.163. ibi, Vt in d.dec. Æg.303. quã ſequitur mand. reg.16. Cancell.q.20.nu.4. poſt Pariſ.conſ.49.nu.31.vol. 4. adeo vt narranti ſe Doctorem non ſufficit eſſe licitũ, & id verificare, gloſ. in reg.15. Cancell. verſ. dico tamen.

Nu.181. ibi, coram D. Pamphilio, & in Calagurritana de Ollauaris 15. Decem.1604. coram D. Penna, & nouiſſime in Placentina beneficiorum 23. Mart. 1609. coram D. Pamphilio iuniore.

Num.185. ibi, lib.7. ex nu.1. & concl.313.nu.14.

In fine, Pacific. de Saluiano interd. inſpect.4.c.3.n.44.

Nu.186. poſt Zerolam, Tuſch.a concl.340. ad.344. lit. E. Pacif. ſupra nu. à nu.42. Gratian. diſcept. forenſ.c.155. & 163. a num.5.

Nu.189. ibi nu.132. & in Iuuenacen. Archipresbyteratus 26. Iun.1591. coram D. Pamphilio relata per Genuen.cap.65. in an.nu.14. & infra 11.p.c.5.nu.232. & in cauſa Hiſpal. beneficij de Xerez 6. Nouemb.1602. & 12. Maij 1603. coram D. Lita.

In fi. & alias Rota in vna Biſuntina & Baſileen. vnionis 10. Maij 1602. coram Illuſtriſs. Seraphino, vbi fuit dictum, ſatis eſſe, quod cauſa pręcipua conceſſionis ſit vera, ex eaque ſuſtineri vnionem, licet aliæ cauſæ non verificentur, iuxta d.deciſionem Put.69.lib.1. & quod fuit reſolutum coram Caputaq. in cauſa Calagurrit. vnionis 25. Oct.1560. & in ead. corã Oradino 18. Apr.1561. &c. vt in dec.547. nouiſ. Farin. & quod impetrans gratiã tenetur illam iuſtificare, & probare omnia in ea contenta, vt dici ſolet, nouiſſime tradit Farin.conſ.92.nu.2. dicens illud procedere, quando impetrans vellet eiuſdem gratiæ executionem habere, ſecus ſi iam habuit executionē, & in illius poſſeſſione reperiatur: tunc enim ratione d. poſſeſſionis, quæ releuat poſſeſſorem ab onere probandi, prout ſæpius fuit reſolutum in Rota, ſurreptionē vel obreptionem allegans debet probare, & non poſſeſſor gratiæ, prout ſæpius fuit reſolutum in Rota, Caputaq. dec.220. p.3. & in vna Theleſina beneficij corã Seraph. vlt. Ian.1594. Corn.conſ.349.nu.8.lib.1. & accedit Tuſc. concl.1. lit. N. & concl.721. lit. R.

Nu.191. ibi, diuerſorum Mand. de commiſ. comm.7. ad fin. & Gratian. diſcept. forenſ.c.138.a nu.52.

Nu.193. & nouiſſime fuit dictum in Burg. Canon.9. Febr.1609. coram D. Ortember. vbi ad d.deciſ. Biſuntinã & Baſileen. vnionis, & alias allegatas; reſpondetur, quod loquũtur in cõmiſſione, ſecus in gratioſis, Bellam. dec.4. & Papaz. ſup. Quę tamē reſponſio nõ cõuenit illi.

Nu.166. in fine, & conſilium Azeuedi 34. quod nõ exiſtentibus veris omnibus cauſis narratis, diſpēſatio eſt ſurreptitia & nulla, videtur certum, & ſine dubio.

Nu.201. ibi, Guttierr. ſupra nu.21. & Azeued. d.conſ. 34.a nu.31. & 40. & 56.

Ibi, nu.32. & ſeqq. & in præcep. Decal. lib.4.c.47.a n. 10. & Suar. de relig. tract.6. de voto. lib.6.c. vlt. nu.10.11. & 13. quorum doctrina procedet in diſpenſatione ordinarij, iuxta d.8.p.c.3.a nu.6.

Ibid. circa finem, ibi, c.4.nu.39. & quicquid dicat Rebell. de oblig. iuſt. & relig.2.p.lib.3.q.5.nu.25.

Nu.202. in fine, licet alij contradicant, vt per D. Sahagun. in d.c. ſuper literis. nu.32. facit illa concl, quam dicit veriſſimam in iure Farin. d.cõſ.92. n.10. quod reſcripta gratiæ facilius irritantur per vitiũ obreptionis, & ſurreptionis, quã reſcripta iuſtitiæ, & ꝙ talia reſcripta habeãt in ſe tacitam conditionē, ſi preces veritate nitantur, &c.

Nu.204. & nouiſſima deciſ. Rotæ in cauſa Conchen. beneficij 11. Maij 1609. corã D. Sacrato, ꝙ narratiua falſa presbyteratꝰ in gratia de beneficio nõ curato actu nõ viciat gratiã tãquã ſuperflua, & nõ habita in cõſideratione a Papa, qui nihilominus fuiſſet cõceſſurus, cũ illa qualitas nõ eſſet neceſſaria, tã de iure cõi, q̃ de ſtilo curiæ, & ꝙ illa expreſſio nõ fuit doloſa, ſed ex errore procur. &c.

Nu.218. ibi 3. Idē in Firmana altaris 19. Dec.1596. corã D. Lita, & in Bracar. parochialis de Moreira 11. Iun. 1602. corã D. Iuſto, his verbis, Cũ præſumptio. &c. 118. Idem etiam in Toletana Archipresbyteratus de Mondejar 24. Ian. & Aquinat. beneficij, 21. Febr. & Bracarē. beneficij 3. Mar.1603. coram D. Ludouiſio, & Bracaren. parochialis 22. April.1605. coram D. Sacrato, & Archanien. Archipresbyteratus 17. Mar.1608. corã D. Penna,

Nu.223. vt in dec.647. Farin. Rota. ēt in Rom. clericatus S. Petri 27. Nouē.1602. corã Pamph. in nouiſ. Farin. 916. vbi quod cũ vacatio cõtigerit in turno Archipresb. &c. Quamuis id videatur controuerti & cõfundi in vna Pampilon. de Aguero 21. Iunij 1609. corã D. Ortember, vbi quod gratia, &c. R. gratia ſi neutri. Quæ deciſiones ſibi certe repugnãt, quatenus in prima dicitur, ꝓuiſionē ordinarij nõ indigere iuſtificatione quoad narrata in ea, ſecus quoad non narrata, in quibus non intrat præſumptio validitatis, in ſecũda vero non credi narratis in prouiſione ordinarij, in quibus non intrat præſumptio validitatis, &c. Quod mihi nõ placet ex ſupradictis; nec refert vt verſemur in prohibitis, &c. vt in d.dec. quia nihilominus pręſumitur pro ordinario dicente ſeruaſſe formam requiſitam in priuilegio, iuxta d. vlt.p.c.2.a n.125.

Quod vero dicitur in prima, prouiſionē ordinarij indigere iuſtificatione quoad nõ narrata, in quibus nõ intrat pręſumptio validitatis, poteſt admitti, & videtur verũ quoad obſeruationē formæ nõ enũtiatũ ſaltē in genere ĩprouiſione parochialis, de qua ibi agitur, iux.d.d.c.2,

Nu.226. in fi. ibi, &c. & idē nēpe, quod impetrãs beneficiũ certo modo, ex eo, quod illud obtinēs ante obtētionē cõmiſerat homicidiũ, tenetur plene probare homicidiũ, ſed prout in cauſa beneficiali, non criminali, in qua requirũtur probationes luce meridiana clariores, fuit dictum in ead. corã eod.9. Iun. eiuſd. anni 597. & die 4. Iul. eiuſd. anni in nouiſ. Far. d.§.22. fuit declarata cauſa ciuilis, non obſtante inſcriptione, quia nõ agebatur criminaliter ad pœnam, ſed tãtum ad probandum vacationem, vt per Genuen. in praxi c.65. in crim. nu.19.

Nu.227. ibi, corã D. Pēna, & 26. Febr.1600. vbi fuit reſolutũ, ꝙ vacatio narrata per obitũ in mēſe Mar. ſede Epiſcopali vacãte erat concludēter probãda, cũ ageretur de tēpore reſeruato rõne ſedis vacãtis, &c. dele, in qua, &c.

Num.228. & in vna Toletana Capellaniæ 30. Octob. 1602. corã D. Lita fuit etiã reſolutũ, quod vbi agitur de probanda vacatione beneficij per obitũ alicuius de certo menſe, ad effectũ reſeruationis requiritur plena & cõcludens probatio. Nec ſufficiũt teſtes de publica voce & fama, &c. Idem in Elbor. beneficij 27. Apr.1605. corã eodem, &

dem,& in Hiſpal. Archidiaconatus 20. Febr. 1606. D. Iuſto,& in Abul. præſtimoniorum 18. Iun. 1610 coram D. Mançanedo.

Et in cauſa Placentina parochialis de Malpartida 16. Ian. 1602. & vlt. Ian. 1603. coram eod. D. Lita fuit reſolutum, quod falſitas, in qua fundatur gratia Petri, eſt plene & concludenter per eũ probanda; nec ſemiplena probatio ſufficit, nec præſumptiones & coniecturæ, niſi vbi tales ſunt, & tam in gentes, vt ex eis neceſſario inferatur ad ipſum delictum, &c. vt in deciſ. 904. nouiſ. Farin. & in Cordub. Capellaniæ 14. Mar. 1607. coram D. Ortember. quod familiaritas, &c. R. ſam.

Nu. 229. 2. lim. ibi. In d. Placen. Can. & fuit reſolutũ in Legion. Can. 2. Dec. 1602. coram D. Cocci. & in Egitã. Scholaſt. 14. April. 1603. coram D. Ludouiſio, & in Calliten. Canon. 17. Nouem. 1608. coram D. Cauailerio.

Num. 230. in fi. vt in vna Cæſarauguſt. parochialis de Morella, 8. Nouẽ. 1599. corã illuſtriſs. Pãphilio, vbi fuit reſolutum, quod Ludouicus. &c. R. gratia. Quæ deciſio fuit nouiſſime approbata in Pãpilon. parochialis de Badoztain S. Iul. 1610. coram D. Mãçanedo infra relatæ 9. p. c. 2. nu. 91. in qua etiam allegatur alia in Salmant. parochialis 21. Iun. 1593. coram D. Orano, quãuis ꝙ in iſta Cæſarauguſt. dicitur in iſtis impetrationibus non ſufficere conſtare, quod in prouiſione non fuerit ſeruata forma conſtit. Pij V. & etiam quod vigore talis prouiſionis fuerit per prouiſũ capta poſſeſſio, quia impetrans narrat etiam parochialem adhuc vacare; & ſic non ſolũ tenetur probare modum vacandi ex d. conſtitutione, ſed etiã parochialem adhuc vacare; quia in beneficialibus datur multiplicatio titulorum; mihi certe non placet, quia cõſtando ſemel de vacatione narrata, illa præſumitur durare, niſi executio oſtendatur conſumpta; & alias male poſſent verificari gratiæ & impetrationes de beneficijs in quibus aliquis eſſet intruſus, cum ſemper in ſupplicationibus & literis dicatur, vacauerit, & vacet ad præſens.

Nu. 231. ibi, Expediendi literas in forma dignũ; & ſi narratur, reſignãtẽ nõ eſſe in ſacris cõſtitutũ, dicitur, quatenus reſignãs in nullo ſacro ordine cõſtitutus exiſtat; & ſic id debet verificari. Et quod non debeat aliud verificari comprobatur clare: nã cum gratia expeditur in forma gratioſa, q̃a reſignatarius eſt examinatus & approbatus, ĩ Curia, vel miſſa eſt approbatio ordinarij nihil verificãdũ iniũgitur, nec opus eſt verificatione, vt d. eſt, nu. 157.

Nu. 233. & Gratian. in addit. d. eiſ. 97. nu. 2.

Num. 234. Gonçalez in reg. menſium gl. 4. num. 84. & Marc. Ant. Gen. in praxi cap. 119. nu. 4.

Nu. 238. & nouiſ. 24. Maij 1601. Congr. Concil. cenſuit, relatione examinatorũ renunciantiũ vnũ ex approbatis idoneũ quoad ſciẽtiã tantũ, & quoad vitã & mores approbationẽ reijcientium ad Vicarium Epiſcopi, non eſſe ſatisfactum decreto Cõcilij, c. 8. ſeſ. 24. verſ. peracto.

Nu. 239. & declar. S. Congr. Concil. quæ ita in ſpecie cenſuit, vt apparet ex dec. 648. & 652. & 546. nouiſ. Far.

Nu. 240. vt in deciſ. 647. nouiſ. Farin.

Nu. 243. ita Rot. dec. 4. de ſent. & re iudic. in antiq. nu. 3. & Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 17. nu. 13. 14. & 15.

Nu. 247. & quod licet ſtãte clauſula, ſi eſt ita, ſit neceſſaria cauſæ cognitio, tamen potuit executor diſpenſationis ſe extrãiudicialiter informare etiam ante diſpenſationem à cognitis, & alijs præſentib. & propterea nihil repugnat, quod iſta cauſæ cognitio nõ ſit enũtiata, & quod diſpenſatio fuerit cõceſſa ſtatim, quod fuit præſentatum mandatum executori, fuit reſolutum in vna Mediolan. matrimonij 17. Iun. 1602. coram Illuſtriſſimo Millino, & 29. Nouemb. eiuſdem anni coram D. Penna.

Nu. 248. & conducit electio Rotæ in Hiſpal. Canonicatus 10. April. 1606. coram D. Ludouiſio, & in Vercell. coadiutoriæ 23. Ian. 1608. & in vna Capuana optionis, 23. Mar. 1609. coram D. Lancellotto, & in Pacen. puritatis, ſeu Canonicatus, 11. Decem. 1609. & 30. Apr. 1610 coram D. Mançanedo, de quibus ſupra nu. 161.

Nu. 251. ibi, iuxta d. & Gallego de cognat. ſpir. c. 23. nu. 2. Thom. Sanch. de matrim. lib. 8. diſp. 34. nu. 21. Salas de leg. diſp. 20. ſect. 10. nu. 97.

Nu. 258. & Salas de leg. diſp. 20. ſect. 10. num. 97.

Nu. 264. & Salas d. diſp. 20. ſect. 10. nu. 97.

Nu. 285. in fine, & dictam doctrinam Abbatis ſequitur Azeued. conſ. 34. nu. 14.

Nu. 300. Gabr. & 35. ſeu 37.

Nu. 304. ibi, Coll. 6. Dom. in d. c. ſuper gratia n. 7. verſ. Sed pone quod Papa, Iaſ. in l. more, ff. de iuriſd. omn. iud. nu. 64. ibi, & Mand. ſup. & Fel. in c. relatum. de off. deleg. nu. 13. verſ. limita iſtam limitationem. Ang. Gabr. d. concluſ. 1. de Præb. nu. 13.

Nu. 304. poſt eũ. Nec placet in hac materia obſeruatio D. Sahagun de Villaſante in c. relatum. de offi. deleg. nu. 14. quod ſi gratiæ reſcriptum refertur ad eũ, cui gratia ſit, etiamſi cauſæ delegationem contineat alteri directã, mortuo concedente gratia non expirat, vt in d. c. ſuper gratia, etiãſi gratia alterius fauorem vel vtilitatẽ cõſequentem includat, vt in d. c. ſi cui. reſp. 1. quod ſi gratiæ reſcriptum non refertur ad eum, in cuius fauorem & vtilitatem gratia ſit mortuo cõcedente re integra expirat, vt in d. c ſi cui, verſ. ſecus, & quod ita reſcriptum magis eſt, &c. Cui conſonat diſtinctio Suarez de leg. lib. 8. c. 31. nu. 18. & 19. qui omiſſis duobus modis dicendi ab eo ibi a nu. 14. adductis diſtinguit inter facultatem directe datã delegato in fauorẽ tertij, per quam ait non cenſeri gratiam illa factam illi tertio, ſed eſſe gratiam faciendam, licet Legato imponatur neceſſitas eam faciendi, ſeu diſpẽſandi; nã illa tranſit in mãdatum, quod ceſſat morte mãdantis re integra, & inter facultatem ſeu licentiam directe datã ſubdito, quam ait eſſe gratiã factã, licet vſus eius pendeat ex alio operãte circa ipſũ; & ideo etiãſi moriatur concedẽs, re integra non perire, &c. Iſta. n. interpretatio & diſtinctio verbalis eſt, contra l. 2. in fi. C. communia delegat. Nec eſt attendendum, ad quem reſcriptum gratiæ referatur, ſed gratia ipſa, & cui in effectu fiat, & an ſit facta vel faciẽda. Nec ea eſt recepta, ſed noua interpretatio, quicquid dicat Sahag. quæ videtur poſſe ſaluari, intelligẽdo eã iuxta doctrinã Molinæ de iuſt. tract. 5. diſp. 20. nu. 4. quod quando facultas aliquid faciendi eſt gratia conceſſa, & facta alicui, vt ab alio id circa ipſum fiat, tũc morte cõcedẽtis re integra non expirat. Si vero ſolũ eſt mãdatũ ſeu facultas id faciendi erga aliquẽ, non eſt gratia facta, ſed in futurũ illi facienda; & ideo re integra expirat morte concedentis; atq; hoc, inquit, eſt quod diſponitur in poſteriori parte d. c. ſi cui, & quod Nauar. conſ. 2. nu. 1. de offic. deleg. alias 1. de priuil. intẽdit & docet. Sed quamuis iſta doctrina in ſe videatur vera, non tamen congruit d. c. ſi cui, Nec enim ſolent dari talia nuda mandata, & facultates non conceſſæ ijs, in quorum fauorem in particulari ſunt exequendæ. Nec Nauar. id docet in d. conſ. ſed quod dicitur infra nu. 313. vbi allegatur, & litera illius eſt mendoſa: nam vbi dicit, nomine nominato, debet dicere, nemine nominato, ſeu nomine non nominato, vt patet ex contextu & ſummario.

Nu. 305. Ibi ẽ facta, &c. Mol. d. tr. 5. diſp. 20. n. 2. ad fi.

Nu. 312. Molina d. tract. 5. diſp. 20. nu. 4. Salas de leg. diſp. 20. ſect. 17. nu. 125. & dicit probabiliorem opinionẽ d. Suar. eodem Tract. lib. 6. c. 17. nu. 9.

Nu. 313. Vgol. & de offic. Epiſc. c. 57. §. 1. nu. 2. Genuẽ. in praxi Epiſc. nu. 5. in fine, & tenet iam Suar. d. lib. 8. de leg. c. 31. nu. 18. vt relatum eſt ſupra, nu. 304. & in terminis gratiæ ſi in ineuidentem, eſt dec. Lud. a Peguer. 128. alleg. per Gen. ibi, & Rot. 203. nouiſ. Farin.

Num. 314. ibi, Supra num. 86. dicta diſput. 20. num. 3.

cum

cum Par.in c.ex tua.de fil.presbyter.nu.4.

Nu.315.Salas ſupra.

Nu.321.in fin.Carrillo in itinerario ordinand.ſect.2.c.5.nu.3.ſum.Bull.Quar. verb.cap.ſede vacante.ſub nu.1.10.q. Vgol.de offic. Epiſc.c.26.§.20, nu.9.& c.57.§.1.nu.2.Piaſec.in praxi Epiſc.p.1.c.1.nu.14. Auila de cenſur.3.p.diſput.5.dub.7.verſ.dico tertio reuerendę,Açor 2.p.lib.3.c.49.q.5.Molina diſput.num.7.& Salas ſupra.

Nu.322.in fin. D.Nuño 3.p. in addit. q.8.art.5.pag.432. Molina d.diſput.20. nu.5.& Salas ſupra, & Suarez deleg.d.lib.8.c.31.nu.3.& 5.& c.32.nu.9.

Num.323.& Vgolin.de offic.Epiſc.c.36.§.10.nu.3.& alias cap.26.§.21.nu.21.

Nu.326. in fine, Molina d.diſput.20. nu.5. qui etiam in quacunque licentia, & iuriſdictione data a parocho ad audiendas confeſſiones ſuorum parochianorum, id videtur velle dicens, parochos poteſtatem non habere gratiam conferendi, ſed ſolum loco ſui ſubſtituere poſſe approbatos ab ordinario. Sed certè id eſt facere gratiã.

Nu.327.in fine,324. & ita in ſpecie tradit Tho.Sãch. ſupra nu.73.& dicit probabile Suar.d.lib.8. deleg. c.31. nu.19.ad finem,licet contrarium magis probetur, quia iudicium confeſſionis magis eſt gratiæ quam iuſtitiæ; & ita iuriſdictio in illo foro conceſſa per reg. gratiæ potius quam iuſtitiæ metuenda eſt. Cui tamen rationi reſpondetur, quòd in iſto caſu nõ poteſt dici gratia facta, ſed facienda, vt alias d.nu.314.dictum eſt.

Nu.328.ibi Gonç.num.35.& Açor 2.p.lib.7.c.9.q.4. cap.3.6.par.

Caput tertium.

NVm.2. & Salluſt.Tiber. in praxi A.C. lib.3.cap.7. alias 56.nu.2.

Num.5. Et illa clauſula fuit reſolutum per Rotam in vna Vlyſbonen.beneficij 9. Iun.1600. coram D.Ludouiſio,quod Cùm in Breui mandaretur A. C. quod ad illius executionem procederet,ſi & poſtquam literæ prouiſionis Al.coram eo fuiſſent præſentatæ, procedendo abſque earum productione, & ſic conditione & forma reſcripti non ſeruata nulliter proceſſit,cap.cum dilecta. de reſcript.cum alijs, &c.

Et ſi literæ prouiſionis eſſent in forma dignũ,& non in forma gratioſa,oporteret eas prius ordinario pręſẽtare,ab eoque approbationẽ & collationẽ obtinere,eáque deinde ſimul cũ literis exhibere, A.C.ſeu alteri executori breuis ord.fauorẽ literarũ; alias non poſſet dare mãdatũ de immittendo prouiſũ in poſſeſſionẽ, niſi cũ clauſula, poſtq̃ ab ordinario fuerit approbatus, & collatio facta,&c. Nã Clem.auditor.de reſcr.non procedit in A.C. vt ait Gonç.gloſ.23.nu.16.& dixi ſupra 7.p.c.8.nu.102.

Nu.6.Quam conſtitutionem adducit Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.4.nu.3.

Nu.8.& Leo in Theſ.for. Eccleſ.c.16.nu.74.& 76.

Num.11.ibi,nu.28.& in Salmant.portionis 16.Maij eiuſdem anni 1603.corã D.Iuſto,in qua dicitur non dari breuia ceſsãte reſeruatione, immo poſtquã data ſunt, ceſſare illorũ executionẽ,niſi ꝓbeẽ reſeruatio, qua Papa mouetur ad cõcedẽdũ,&c.& in Vicen.infra relata.n.61.

Et tradit Saluſt.Tiber.lib.3.c.8.a nu.1.in nouiſs.edit.

Nu.15.quæ deciſio eſt in nouiſ.Farin.656.

Nu.17.ibi,nu.65.& ſic in vna Egitan.benefic.19.Ian.1567.coram D.Clem.VIII. Dñi dixerũt, poſſe procedi ad executionẽ breuis,non obſtante ꝙ Cameræ cõmiſſarius nõ agat,ſed prouiſus Apoſtolicas,quia ipſe põt pro ſuo intereſſe nomine cameræ petere huiuſmodi executionẽ; & ita alias dicebant fuiſſe tentũ & obſeruatũ,&c. Et in Gerund.benef. 16.Apr.1602. corã D.Lita fuit reſolutũ non eſſe nullã ſententiã A.C.latam pro executione breuis impetrati nomine Cameræ, licet cõmiſſarius Cameræ nũquã fuerit in cauſa citatus,ſed prouiſus Apoſtolicus,ac cuius cõmodũ erat,vt per Salu.Tib.lib.3.c.8. nu.4. quãuis idem Saluſt.c.7.præced.nu.11.dicat, quòd quando breue & monitorium eſt nomine Cameræ, requiritur neceſſario, quòd termini omnes ſeruentur ſub nomine commiſſarij Cameræ, & eo comparente, ſeu eius ſubſtituto,vt ſolet fieri,ſecus nulliter procederetur, niſi ante ſententiam ſubſtitutionem huiuſmodi cum ratificatione geſtorum faciat, &c.

In fine, ibi, Secundum Rotã,in vna Firmana benef. 19.Mart.1593.corã D.Blanchetto, & in Lucana benef. 17.Iun.1594.coram D.Lita,& in Salmant.beneficij 26. Iun.1598.corã eodem, & in Aurien.parochialis de Pao 17.Apr.1600.coram D.Lancell. & in Oueten.Archidiaconatus 15.Decemb.1603,coram illuſtriſſimo Cardin. Pamph.& alias ſæpius: quod ẽt fuit reſolutũ in Tuden. parochialis S.Chriſtinę infra relata.nu.44.& in Oueten. beneficij 27.Iun.1607.corã D.Mançan. & in Cordubẽ. Capell.21.Apr.1608.coram D.Ortẽbergn,ad Bald.in l. emptor.in princ. C.de hæred.vel act.vend. Pariſ.cõſ.75. nu.18.lib.4.Sed contrariũ fuit tentũ in Conuerſana beneficij 23.Feb.1608.coram D.Cauallerio,nempe, quòd Poſſeſſio capta nomine Camerę & Cõmiſſarij generalis non transfertur in prouiſum per ceſſionem ei factam a dicto commiſſario, ſed requiritur actualis apprehenſio. Natta conſ.398.nu.13.& conſ.399.nu.5. ideoque mandatum de manu tenendo non poteſt dari habenti ceſſionem, Menoch.de retinend.remed.3. nu.267. & ſeq. &c. Et hoc mihi videtur verius.

Adhuc tamen prouiſus acquiret antiquitatem a tempore poſſeſſionis captæ nomine Cameræ,cum illa ſit ad fauorem & commodum ipſius prouiſi, & ſic cenſeatur ab ipſo capta, & continuata, ſeu perinde ſit ac ſi ab ipſo capta eſſet, &c. vt vbi ſupra dicit Gonçalez.

Num.22.ibi nu.11, & tradit Leo in Theſ.for. Eccleſ. cap.17.a nu.21,

Nu.24.in fine, Sal.c.7.alias 6.& Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.17.a nu.26.

Nu.25.Sal.c.7. alias 6.nu.16.& 17.& nu.51. in addit, & c.12.alias 7.nu.5.& Leo d.c.17.nu.20.

Nu.33.& ita etiam eſt accipiẽda deciſio Rotæ in cauſa Tarraconen.parochialis,in qua 4.Febr.1604.corã D. Lita fuit reſolutum intrare arbitrium Rotę,&c. ſed 29. Mar.&c.R.breue 2.circa quam deciſ.vide nu.105.

Nu.35.Quãuis id videatur velle dec.Vercell.Canon. 30.Maij 1597.corã D.Penna, & præterea conuincitur, nã vt recte ait Sal.Tib. d.lib.3.c.7.alias ibi ad fin.in add. verificata clauſula cõſtito de ſurreptione breuis dari nõ põt,cũ paria ſint narrata eſſe vera,vel de illorũ falſitate, ſeu ſurreptione & obreptione dici non poſſe, vt tenuit Rota coram Pamphil.in vna Pampil.Archidiacon. 19. Martij 1593.&c.Nec exceptiones rei in hoc iudicio admittuntur, ſed de eis erit in petitorio agendũ, Sal.Tib. d.lib.2.c.12.alias 7.a nu.6.& ideo reo opponenti ſe executioni breuis non eſt concedenda remiſſoria,ẽt ſine retardatione vlterioris ꝓceſſus executionis breuis, vt per Saluſt.d.lib 3.c.9.in nouiſ.edit. dicentem ita reſolutũ in ſignatura iuſtitię in vna Hiſpal.Archidiacon.& Canon. niſi exceptiones ex mente breuis oriãtur,quæ impediũt illius executionẽ,& erunt admittendæ, ẽt ſi altiorem requirant indaginẽ, Saluſt.Tiber.d.c.12.nu.7.& Rota in Oſcen.Canonicatus 9.Mart.1592.corã D.Decano Seraphino ſupra relata 5.p.c.1.nu.721, & adducta per Sal.d. c.9. & dictum & alias circa clauſulam ſine retardatione ſolutionis penſionis 1.p.c.5.nu.1519.

Num.39. ibi, Rota etiam in d. Vercellen.Canon.30. Maij 197.coram D.Penna.

In fine,Rota in Tarraconen.parochialis ſupra relata nu.33.

Digitized by Google

nu.33.Comparente autem procuratore ad cauſã ſpecialiter deputato poſt citationẽ factã nõ legitime & perſona litet, poteſt procedi etiam ad cenſuras & priuationem, Rot.dec.11.de dolo & contumacia in nouiſ.Adr.d.deciſ. 137.Rot.deciſ.897. nouiſ.Far.& Sall.d.c.7.ſeu 6. nu.13.

Nu.41.ibi,1593.S.Iulij coram D.Seraphino.

Nu.44.circa quod etiã eſt alia deciſio nouiſſima Rotę in cauſa Barbaſtren.parochialis 27.Nouem.1609.coram D. Coccino, quæ ſic ait deciſ.174.

Nu.61. quam deciſionem extenſiue, & ad literam ponit Sall. Tiber.lib.3. cap.8.in nouiſ.edit.

Nu.66.poſt Genen.Idem etiam fuit reſolutũ in cauſa Toletana Capellaniæ 30.Oct.1602.coram D.Lita,nempe, quod clauſula conſtito breuis quod Ioannes deceſſerit de menſe Apr.1599. ſede Archiepiſcopali vacãte, nõ iuſtificatur ex teſtibus deponentibus dumtaxat de publica voce,& fama,& de auditu:nam hæc probatio non ſufficit ad effectũ reſeruationis, ſuper qua breue fundatur, quæ debet plene & concludenter probari,vt pluries fuit tentum,& ſignanter in Gienen.Canon.Mart.1587.corã Oriolen. & in Salmant.beneficij 3.Iul.1600.coram Pẽna, & vbi agitur de probãda vacatione beneficij per obitũ alicuius de certo menſe ad effectũ reſeruationis,prout etiã requiritur plena & concludens probatio,& non ſufficiũt teſtes de publica voce & fama,& ſic intrat arbitriũ ad effectũ ſuperſedendi in executione breuis,&c.Ita in d. Tol.idem quod clauſula conſtito, quod iuſtificaretur ex teſtibus de publica voce & fama,vt in d.Salmant.fuit reſolutũ in Elnen.beneficij,17.Maij 1602.corã D.Ludou. & quod ceſſãte reſeruatione nõ eſt locus executione breuis,ex deductis in Vicen.beneficij 21.Febr.1600.coram D.Pãphilio, & nouiſſime in cauſa Abul.beneficij.1.Iul. 1609. coram D. Penna Decano fuit reſolutom, &c. R. breuis iuſt. amb. & cum hac reſolutione concordat alia Terulen.beneficij infra relata,nu.78.

Nu.67. & late tradit Paciſ.de Salu.interd. inſpec.1.c. 5.à num.2.dicens verius & magis commune,& Gratian. dec.192. in addit.ad eam.

Nu.69.quamuis cõtrarium dicat deciſ. Abul. benef.1. Iul.1609.ſupra relata,nu.66.cuius ratio, quod conditio ſemper debet perfecte purificari,l. Lucius.de condict. & demonſtrat. nõ obeſt:nã probatio conditionis debet accipi iuxta ſubiectam materiam; & quando non eſt intruſus ſeu contradictor, ſubiecta materia non requirit plenam probationem, ſed ſemiplena eſt ſufficiens & plena in hoc caſu;in caſu vero d.l. Lucius.teſtator intellexit de plena probatione filiationis,quia de coniecturabili non dubitabat, cum iam ille teneretur vt filius.

Nu.73.ibi,nu.19.& in Hiſpal.beneficij de Gibraleon coram D.Ludouiſio 7.Maij 1604.relata ibi,nu.23.

Nu.78. Probatur etiam d.clauſula,conſtito quod defunctus obierit in poſſeſſione ex confeſſione in ſua prouiſione, & in vna Terulẽ. beneficij 7.Iun.1610.coram D. Mançanedo in qua fuit reſolutũ,breue,&c. R.breuis iuſtificatio,vt in vna Reatina beneficij 27.Ian.1610. corã D. Penna ſupra relata præcedenti p.c.1. nu.629. & conducunt ſupra tradita 5.p.c.3.a nu.202.ad 208.

Nu.79. ibi a nu.642.deciſ.652.& 629.

Num.80. Intelligitur tamen illa clauſula de prouiſis tempore datæ breuis,non poſt,maxime ex cauſa reſignationis, vt fuit reſolutum in vna Toletana beneficij corã D. Iuſto 14. Nouem.1605.in qua Domini receſſerunt a deciſione in eadem cauſa facta coram D. Ortember. 31. Maij 1604. & dixerunt R. breuis clauſula,nõ tamẽ,&c.

Nu.86. & tradit Sal.Tib.li.3. c.8.a nu.1.in nouiſ.edit.

Nu.88.quæ deciſio iam eſt impreſſa in nouiſ.Farin.deciſ.96.licet non ita integra.

Nu.90. vt in deciſ.209.nouiſ.Farin.

Nu.92. 1595.dic.1593.

Nu.94. ibi,&c.vt latius in deciſ.88.nouiſ.Farin.

Eod.nu.94.ibi,nu.fi.& in cauſa Oſcen. Canonicat.ſeu indulti 1.Iun.1598.corã D.Lita fuit reſolutũ,quod clauſula ſublata iũcta clauſula,ꝙ nõ poſſit dari de ſubreptione vel obreptione,aut defectu intẽtionis,operatur vt nihil cõtra indultũ opponi poſſit,& vt nõ ſit neceſſaria aliqua iuſtificatio.Nec his clauſulis cenſeri renũtiatũ per cõmiſſionẽ cauſæ ſuper eius executione, quãuis ſecus vbi fuit cõmiſſa cauſa ad inſtãtiã partis,in cuius fauorem eſt ſuper validitate ipſius indulti, vt in cauſa Elnen.minoriorũ,& Pamphil.matrim.corã D.Orano,&c. Et fuit cõfirmatũ in ead. Oſcen.27.Nouẽ. eiuſd.anni 1598.coram D.Orano,dicẽdo, Per dictas clauſulas pręcluſiſſe Papam omnẽ facultatẽ impugnãdi indultũ,nõ obtẽta prius oris apertione, Doctores in c.quia diligenti, vbi Imola,nu.6. de elect. Pariſ.conſ.1.nu.38.lib.4.cum alleg. Vt ẽt fuit d. in Portugal. fructuũ 3.Mar.1608.corã D.Ortember.Et in vna nullius, ſeu Aquinat.benef.12.Maij 1600.coram D. Lita fuit reſolutũ,Quod clauſula,quod de ſurreptione, vel obreptione,aut defectu intentionis dari non poſſit, cum clauſula ſublata operatur,quod aduerſus gratiã nullatenus quis audiri debeat aut poſſit, nec pro executione ſit neceſſaria aliqua iuſtificatio expreſſorum, ſiue narratorum in ea,vt fuit in alijs cauſis tentũ;quãuis ſola clauſula ſublata non operetur,niſi veris exiſtentibus narratis. Et in ead.16.Dec.1595. quod non ſit neceſſaria iuſtificatio,&c. & quod ibi dicitur obſtare,ſi per opponentem verificetur,accipiendum eſt obtenta apertione oris ad dandam de ſurreptione, aut conſentiente parte, &c.

Num.95.ibi,vt dictum eſt,licet cõtra videatur tenere Grat.diſcept.foren.cap.113.nu.72.

Nu.97. in fine, & nouiſſime in Brachar.penſionis 22. April.1605. coram D.Penna, & in Pacen.penſionis 20. Nouem.1609. coram D.Marcomontio,ſupra relata,1. p.cap.5. num.132.

Nu.98. ibi,p.3.& fuit reſolutum in vna Toletana admiſſionis coram D. Penna de anno 1607.

Nu.99. ſed cõtra hanc reſolutionem poſtea tenuit Rota in d. Pacen.penſionis 20.Nouem.1609.coram D.Marcomontio relata, 1.p.c.5.nu.132.quæ eſt videnda.

Nu.105. ibi,&c.vt latius in dec.179.in nouiſ.Farin.& fuit confirmatũ in Elnen.beneficij S.Saluatoris 30.Oct. 1602. coram D.Ludouiſio.vt in dec.613.nouiſ.Farin.In fine, in qua fuit reſolutum, &c. R.breue.Nec etiam impedit d.clauſula executionem ſententiæ latæ vigore breuis,niſi appareat de eius nullitate,vt per Rotam in Tarraconen.Parochialis 26.Mart.1604.ſupra relata,nu.33.

Nu.109.Gratian.in addit.ad deciſ.100.nu.5.

Nu.110. ibi,alias iuxta d.ſupra 1.p.c.5.a nu.518.idem fuit reſolutum in cauſa Vrgel. iuris optandi 10.Decem. 1601. coram D.Ludouiſio, quæ eſt deciſ.93. nouiſ.Far.

Nu.112. ibi, In d.Compoſtellana,& Vrgellen.

Nu.115.& eſt deciſ.in cauſa Gerunden.fructuum 24. Maij 1599.coram D.Iuſto adducta per Paciſ.de Salu.interd.dec.102. vbi dicitur non comprehendi in Breui fructus ante obitum decurſos, etiam inexactos, &c.

Num.117. ibi,nu.102.& eſt in nouiſ.Farin.deciſ.621.

Nu.118.ibi,109.& deciſ.168.nouiſ.Farin.ad fin.

Nu.119. ibi, Perceptis,& nouiſſime Alex.Moneta de diſtrib.p.1. q.6.nu.11.& 16.allegãs etiam Tiber.Decian. conſ 43.a nu.16.vol.1.

Nu.120.ibi,a nu.27.& Grat.diſcept.for.c.166.a n.23.

Nu.121. in fi.ibi,&c.ex traditis per Nauar.conſ.13.de cler.non reſid.nu.2.& Alex.Mon.de diſtrib.p.2.q.14.nu. 22.& de decimis cap.9.nu.85.

Num.127. idem fuit reſolutum in Plac.fructuum 15. Martij 1604.coram Illuſtriſſimo Millino.

Idem fuit dictum in vna Vrgellẽ. Archid.11.Decem. 1581.quæ eſt dec.675. nouiſ. Far.vbi ex eo fuit reſolutũ

dictam

Digitized by Google

dictam conſtitutionem non comprehendere diſtributiones, quæ diuinis officijs interelenntibus tantum debẽtur, & ſic dantur poſſeſſori inſeruienti lite pendente.

Num.129.ibi num.10. Mand.com.32.reſt.verb.cam. Apoſt.ibi nu.45.& in deciſ.142. apud Paciſ. de Salu.interd.quæ eſt videnda in propoſito.

Nu.130.ibi. Solutionem, Rot.in illa Vrgellen.iuris optandi 93.nouiſ.Farin.ſupra allegata nu.110.

Nu.132.ibi nu.27.& eodẽ lib.3.c.10.ſub n.6.Fine, & & nouiſſ.tradit Scaccia de appell.q.17. lim.10.a nu.56.

Nu.134.Rota etiam deciſ.70.nouiſ.Farin.nu.1.& nouiſſime tradit Scaccia d.q.17.limit.10.a nu.69.

Nu. 136. Rota in cauſa Hiſpalen. beneficij 24.Febr. 1558.corã D.Seraphino, vbi fuit reſolutum, quod ſtante clauſula parito breui, non ſufficit paritio reſpectu dimiſſionis poſſeſſionis, ſed requiritur etiam reſpectu fructuum. Nec oblatio ſufficit etiam ante liquidationẽ, debet enim cum effectu fructus reſtituere, vt tollatur ſuſpicio iuriſdictionis, & procedi poſſit in cauſa, nec facere decretum A. C. quia fuit ad alium finem, nempe abſolutionis, in qua ſolemus eſſe procliuiores & faciliores, &c.

Nu.137.ibi, &c. Gratian.in addit.ad deciſ.110.a n.1.

Nu.138. & Marcheſ. de cõmiſ.2.p.c.2. de cõmiſ.reſt. in init.nu.1. Sed cum per dictam clauſulam detur iuriſdictio conditionaliter, quatenus ſit paritio, & nõ alias, vt ſupra dictum eſt nu.110.& ſeq. dicẽdũ videtur, etiãſi non ſit oppoſitum de paritione, ſententiam & acta eſſe nulla, non ſtante paritione, etiã parte nõ opponente, ex traditis per Surel.deciſ.57.& Gratian.in addit.ad deciſ. 202.n.4.& 5. & in ſimili clauſula, ſine ſolutione retardationis penſionis diximus cũ Rota ſupra 1.p.c.5.nu.119. & facit quod ait Mandoſ.d.cõmiſ.32.verb. cauſã appellat.ex deciſ. Putei 16.vt lite pẽdente, quod ſi in commiſ. reſtit.additũ ſit, parito iudicato reſtituat, is contra quẽ eſt res iudicãda, prius parere debeat, alias nõ dicatur pẽdere lis ſuper reſtitutione in integrũ. Stante tamen paritione, licet de eã non ſit doctũ parte nõ opponente, acta & ſententia valebunt, quia huiuſmodi conditio non eſt cognitionis, ſed exiſtentiæ, Imol.Card. & Felin.nu.33. in c.fin.de præſumpt. Rot.deciſ.435.nu.2.p.1.diuerſ. de quo alias cap.præcedenti nu.258.

Nu.139. & Cæſarauguſtanã can.infra relata nu.144. & Salluſt.Tib.lib.3.c.10.ſub nu.6.in nouiſ.edit.

Nu.140.ibi, Commiſſione, Vãtius de nullit. tit. quot & quibus modis nullitas proponi poſſit num.30.

In fine, quamuis poſt hęc Rota in vna Romana attentatorũ 27.Mart.& 12.Iun.1609.corã D.Sacraro tenuerit, inhibitionẽ eſſe timẽdã, & cauſare vitiũ attẽtatorũ, nõ obſtante quod cõmiſſio eſſet conditionalis per clauſulã parito iudicato, & aſſecurato iudicio; quæ cõditiones nõ fuerant impletę ante inhibitionem, dicens, quod iſtæ clauſulæ ſolum impediunt exercitiũ iuriſdictionis inter ipſas partes, ne ſcilicet conſequantur ſuum ius, antequã impleant per eas implenda, non autẽ impediant facultatem inhibẽdi tanquam quid annexum cum ipſã commiſſione, & dependens ab ea, quæ non impeditur per illam clauſulam, & quod inhibitio, ſiue iuſta, ſiue iniuſta, eſt timenda, &c.

Nu.144.& idem fuit reſolutum in cauſa Cæſarauguſtana canon.28.Maij 1607.quod ad paritionem, &c. R. breue 4.& cõducit deciſ.142.apud Paciſ.de Salu.interd.

Nu.148. & alias in cauſa Burgenſ. iuriſp. 29. Octob. 1596.corã D. Seraphino, & in alia Burgẽ.iuriſdictionis de Bribieſca 10.Decẽb.1597.corã D.Peregrino fuit reſolutum, quod in his quæ ſunt incorporalia, in quibus ſola patientia requiritur, verbalis paritio ſufficit pro paritione executorialium etiam cum proteſtatione, &c.

Aduerte tamen, quod nõ ſufficit verbalis paritio, ſeu dimiſſio poſſeſſionis, vbi facto nõ deſiſtit, ſed cõtradicit & impedimentũ præbet executioni: nã factum magis quã verba expectatur, ad tit.C.plus valere, quod agitur, Rota in vna Pampilon.de Ian.31.14. Decem.1598. adducta per Sal.Tiber.lib.3.c.10.in nouiſſim.edit.

Nu.163.& idem tenuerunt Domini in eadem Hiſpalen.corã eodem D.Lita 15.Martij 1596.nẽpe, Non obſtare prętensũ defectũ expeditionis literarũ, ſequẽtes in hoc opinionẽ, quã Rota ſẽper vti ęquiorẽ amplexa fuit, intelligendo ſcilicet illa verba, niſi infra ſex mẽſes literas expediuerit, de quibus in breui de capiẽda poſſeſſione Cameræ, nõ vt ſonãt, ſcilicet a die datæ, ſed a die adeptæ poſſeſſionis, ſeu a die quo per eũ, ad cuius fauorem conceſſũ fuit breue, ſteterit, qui in poſſeſſionẽ beneficij apprehenderent, & allegant d.deciſ. Abulen.capellanię, & aliã in cauſa Aſtoricen. Archidiaconatus 10. Decẽb. 1573. corã Seraphino. Et fuit dictũ in cauſa Tiraſonen. canon.8.Nou.1596.corã D.Orano, & tenuit etiam Rota in Corduben. capellaniæ 27.Ian.1606.corã D. Pamphilio infra relata 11.p.c.5. ẽt quod dicatur a die datæ.

Nu. 167. & Rota in vna Bellicaſtrenſ. decanatus 21. Maij 1597.corã D.Lãcellotto, vbi fuit reſolutum, quod impetratio ob non ſuſceptionem gradus doctoratus infra ſex mẽſes, iuxta decretum iuſtificatur, probato quod aduerſarius illum ſuſcepit poſt lapſos ſex menſes, etiam ante impetrationẽ, nec prorogatio obtenta poſt lapſum terminũ prodeſt, ad l.ſed etſi manẽte, ff.de precario, &c.

Caput quartum.

NV.1.in fin.ibi, Dictã deciſionẽ, nec eius vigore poteſt dari poſſeſſio niſi habenti bonũ ius, & ſic omnibus narratis bene iuſtificatis, ac niſi diſcuſſo prius iure illius authoris, itẽ & partis ſe opponentis, quæ nedũ poteſt multifarie excipere cõtra ſubrogãdũ, ſed etiã dare de ſurreptione ipſius mãdati de ſubrogãdo, vt per Mohed.ibi, & fuit reſolutũ in cauſa Calaguritana beneficij de Briones 11.Febr.1605.corã D.Lita, & dictum in Valliſoletana ſcholaſtrię infra relata nu.20.eſt etiã ſubrogatio gratioſa, quæ cõmittitur ordinario in forma dignũ, nam ea expedita per executorẽ, ad cuius expectationẽ nõ requiritur citatio alicuius ẽr poſſeſſoris, iuxta d.5.c.2.nu.243. perinde eſt, ac ſi ab ipſo Papa fieret, qui tunc ideo committit ordinario, quia non conſtat ei de idoneitate, nam ſi de ea conſtaret, ipſe ſubrogaret, &c.

Num.3.ibi, dictum in vna Lucana maiuſeulatus 27. April.1587.corã D.Orano, quæ eſt deciſ.159.nouiſ.Far. & nu.4.ibi, Vna Lucana, d. Lucana.

Num.4 ibi, Bubalo, & in Legionen.præſtimonij 15. Decemb.1593.coram illuſtriſſimo Card.Mant.quæ eſt 170.nouiſ.Farin.

Nu.5. Rot.deciſ.653.nouiſ.Farin.

Nu.14. Quæ deciſ.eſt nouiſ.Farin.604.

Nu.19. Idem fuit reſolutum in vna Vercellen.beneficij 16.Nou.1601.coram D.Lita, & in Gerũden. canon. 12.Nou.1606.corã D. Ludouiſio, vbi fuit cõcluſum dãdũ eſſe mandatũ de immittẽdo Ioſepho Sexedor gratioſe ſubrogato ad poſſeſſionem Michaelis Gallo collitigãtis defuncti lite pẽdente, quia fuit probatus clericatus & obitus Michaelis in poſſeſſione, quod ſufficit abſq; alia iuſtificatione, &c.

Nu.20.ibi, &c. Idẽ fuit reſolutũ in cauſa Hiſpalen.beneficij de Xerez 27.Iunij 1605.corã D. Lita, & in Burgen.canonicatus 30.Mar.1607.corã D.Ludouiſio, vbi, quod Ioãni Spinolæ dandũ eſt mãdatum de immittendo in poſſeſſionem canonicatus vigore ſubrogationis gratioſę; concurrũt enim omnia requiſita, lis, clericatus Ioannis, & obitus Franciſci in poſſeſſione, vt in Burgen.de Pancoruo & Miraden. parochialis, & alijs pluribus; & quod licet viuente Franciſco Michael fuerit a Nuncio miſſus in poſſeſſionem; tamen quia fuit per eũ

Digitized by Google

nulliter proceſſum, ex quo erat miſtus, & tenebatur procedere cũ cauſę cognitione, Franciſcus qui ſe nõ habuit pro ſpoliato; non amiſit poſſeſſionẽ, Put. dec. 419. lib. 2. & paſſim tenet Rota; Vnde ſicut nõ potuiſſet denegari Franciſco manutẽtio, ita nec Ioãni ſubrogato immiſſio vt reſoluit Rota in Toletana parochialis 24. Iun. 1604. corã D. Sacrato; & q. dicit illũ habuiſſe ſe pro ſpoliato, id debet probare, cũ præſertim ſit potius iudicandũ, qđ voluerit ſuã ciuilẽ retinere, & reg. quod quis velle & facere præſumitur quod eſt ſibi vtilius, lib. 1. & 2. de ſolut. Idem etiam fuit reſolutum in cauſa Elnen. præceptorię 28. Nouemb. 1608. coram D. Marcomontio. & in Placentina & Toletana canonicatus & beneficiorum 16. Iun. 1606. coram D. Ludouiſio.

Nu. 23. ad finem deciſionis, ibi, Coram D. Orano, deciſio eſt in nouiſ. Farin. 163. circa quam tamẽ deciſionem vide aliam ſuper eodem canonicatu ſupra adductam 5. par. præced. cap. 1. nu. 176.

Dicto nu. 23. ad finem, & fuit reſolutum in vna Cordubẽ. præſtimoniorũ 7. Nouemb. 1601. coram D. Lita, & in vna Aſtoricen. Archidiaconatus 6. Nouemb. 1602. corã D. Lãcellotto, & in Egitanen. ſcholaſtriæ 14. Apr. 1603. corã D. Ludouiſio, & in Hiſpalen. beneficij de Gibraleon 7. Maij 1604. corã eodẽ D. Ludouiſio, vbi dãdã eſſe immiſſionẽ vigore gratioſę ſubrogationis, quia conſtat de reſeruatione ex reg. 3. reſeruatoria beneficiorũ familiariũ Cardinaliũ, quæ capit etiã beneficia quæſita ante familiaritatẽ, maxime iuxta tenorẽ regulæ modernę; conſtat etiã de clericatu & poſſeſſione defuncti, & ſufficeret probare ſemel poſſediſſe, cum præſumeretur cõtinuaſſe vſque ad mortẽ, Rot. deciſ. 4. de probat. in nou. & fuit reſolutũ in cauſa Tiraſonen. capellaniæ 13. Martij, & 6. April. 1606. corã D. Pãphilio, & in Ilerden. portionis 2. Iunij 1606. corã D. Penna. Et in Corduben. beneficij 27. Octob. 1606. corã D. Marcomõtio, & Aſſiſien. beneficij 11. Maij 1607. coram Marcomontio, & in Ferrarien. prioratus 17. Martij 1608. coram D. Penna, & in Placentina beneficij de Laraiz 1. Iul. 1609. coram D. Lancellotto, & in alia Placentina theſaurariæ 25. Maij 1609. coram D. Ortembergo adducta 5. p. c. 1. nu. 3. c. 6.

Nu. 25. in dec. Neap. ad fin. ibi, In nomine, in inſtrumento poſſeſſionis nominando capellam, cũ ſit rectoria.

Nu. 26. vt latius in deciſ. quæ eſt in nouiſ. Farin. 584. & fuit confirmatum coram eodem 2. Dec. eiuſdem anni, vt in ſeq. deciſ. 585.

Nu. 27. in fine, idem in dicta Aſtoricen. Archid. 6. Nouemb. 1602. coram D. Lancellotto.

Nu. 28. in fine, & in vna S. Angeli beneficiorum Lõbardorum 3. Iunij 1602. corã D. Ludouiſio fuit reſolutũ, non dari immiſſionẽ vigore ſubrogationis gratioſę, quando reſeruatio non eſt notoria, & indubitata, vt in illo caſu, in quo reſeruatio multũ turbida redditur, quia adeſt magnus fumus iuriſpat. ex deductis, &c. Idẽ in Foroliuien. iuriſpatr. 21. April. 1606. & 15. Iun. 1609. corã D. Mançanedo, & in cauſa Hiſpalen. Archid. 20. Febr. 1606. coram D. Iuſto firmarunt Domini, quod ad effectũ manumiſſionis, &c. vt ſupra. Tamen quando nõ datur cõcurſus prouiſionũ, quia nõ exhibetur prouiſio aduerſarij, ſufficit probare reſeruationẽ per teſtes de publica voce & fama, ſeu alias ſemiplene, vt in d. Burgen. de Pãcoruo ſupra adducta nu. 12. & Egitanẽ. Scholaſtriæ 14. April. 1603. corã D. Ludouiſio, & in Pãpilonẽ. de Sãgueſa 28. Maij 1608. corã D. Ortẽbergo relata nu. 30. & in Bononiẽ. parochialis de Bargio 30. Octob. 1609. corã D. Penna, vbi, quod Al. eſt immittẽdus in poſſeſſionẽ vigore ſubrogationis gratioſæ, quia cõſtat de poſſeſſione defuncti & clericatu, & quod parochialis eſt reſeruata ratione vacationis in mẽſe Ianuario per teſtes de publica voce & fama, quod ſufficit nõ dato cõcurſu prouiſionũ, vt in dicta Egitanen. Scholaſtriæ, &c. Et idẽ de probatione obitus defuncti in poſſeſſione dicitur in dicta Placentina theſaurarię adducta 5. p. c. 1. nu. 346. & etiam quando non exhibetur titulus aduerſarij, neque probatur poſſeſſio, nõ eſt iuſtificãda narratiua gratiæ, etiã q. beneficiũ nõ fuerit litigioſũ; cũ enim eo caſu præſumatur poſſeſſio vacãs, ea immiſſione nullũ præiudiciũ infertur, vt dicitur in dicta Oritana 2. Dec. 1598. corã Orano in nouiſ. Far. dec. 585. & quod ita tenuerunt Domini in vna Parmen. prioratus corã illuſtriſ. Card. Mantica. Et in cauſa Hiſpalen. Archid. 20. Febr. 1606. corã D. Iuſto firmarũt Domini, quod ad effectũ immiſſionis virtute ſubrogationis requiritur cõcludẽs probatio reſeruationis, vt fuit in Rota reſolutum coram Gipſio in illa Burgen. de Pancoruo 24. Octob. 1588. & coram Card. Blanchetto in Gienen. præſtimonij 15. Febr. 1593. &c.

Nu. 29. ibi nu. 33. Et in vna Romana clericatus S. Petri 27. Nou. 1602. corã D. Pamphilio, & Hiſpalen. Beneficij de Xerez 12. Maij 1603. coram D. Lita, & in Caputaquen. beneficij 12. Decẽb. 1608. corã D. Marcomõtio infra adducta 12. p. c. 2. & late in Toletana capellaniæ 12. Dec. 1606. coram D. Sacrato, vt in ſequenti dec. 158.

Nu. 30. in fine 21. Octob. 1596. nempe, non obſtare, quod beneficiũ ſit reſeruatũ ratione vacationis in mẽſe Iulij, qui ſemper eſt Papę, & ſic videatur dãda immiſſio abſque alia iuſtificatione. Quia reſpõdetur, illud procedere, quando reſeruatio eſt talis, quæ excludat omne ius poſſeſſoris; ſecus quãdo reſeruatio non eſt talis, quæ excludat omne ius poſſeſſoris, prout in illo caſu, in quo agitur cõtra ſeminariũ, quod poteſt probare titulũ de vnione, quæ iuxta formam Cõcil. Trid. poteſt fieri etiam de reſeruatis; & ideo omnia narrata in ipſa principali gratia iuſtificari debẽt, ſufficereque, quod ſeminariũ poſſideat naturaliter, & alleget vniorẽ, licet de ea nõ cõſtet, & quod ſit ei iatũ, vt paſſim notant Doctores in l. fin. C. de edict. D. Adriã. & fuit alias cõſideratũ in Vrbenetana caſtrorũ 12. Decẽ. 1567. corã D. Seraphino, &c. & fuit cõfirmatũ in d. Foroliuien. iuriſp. 21. April. 1606. & 15. Iun. 1609. corã D. Mançanedo & in d. Pãpilon. de Sangueſa 28. Maij 1608. coram D. Ortẽbergo fuit reſolutũ, Petro niſi gratia ſua iuſtificata, nõ eſſe dãdũ mãdatũ de immittẽdo, nõ reſpectu Michaelis collitigãtis, ad cuius ius fuit ſubrogatus, quia ſubrogatus in ius nõ poſſidentis tenetur iuſtificare ſuã gratiã, ac ſi ageret ad canonizationẽ; immo nec ſufficit quod defunctus fuerit in poſſeſſione, ſed expreſſa mentio poſſeſſionis, & ſubrogatio ad eã requiritur. Vital. in clauſula 1. n. 64. & ſeq. vt lite pẽd. Lãcellot. de attent. c. 4. nu. 364. fuit dictũ in Carthaginẽ. portionis 21. Octob. 1588. corã D. Gipſio. Similiter reſpectu Petri Monreal, ad cuius poſſeſſionẽ obtinuit ſubrogari, non cõpetit immiſſio, niſi verificata narratiua, quia illa poſſeſſio nunquã fuit litigioſa, nec adeſt talis reſeruatio, vel affectio, propter quã nec aduerſarius, nec alius potuerit ſe intromittere, cũ poſſit dari caſus, quod beneficiũ ſub generalibus reſeruationibus non caderet, & ſic collatio ad S. P. nõ pertineret, idque locũ habet, ſiue adſit prouiſus, ſiue nõ, vt fuit deciſũ in Burgẽ. de Pãcoruo 28. Nou. 1588. corã Gipſio, cũ hac tamẽ diſtinctione, quod vbi adeſt cõcurſus prouiſionis, vt quia exhibetur prouiſio ordinarij, tũc plena probatio requiritur, vt in omnibus reſeruatis. Si vero nõ datur cõcurſus prouiſionũ, ſufficit iuſtificatio per publicã vocẽ & famã, &c. In eadem tamen Pampilonẽ. coram eodem 4. Iulij eiuſdem anni 1608. fuit reſolutũ, dandum eſſe mandatum immittendo, quia verſamus in ſubrogatione gratioſa, quæ etſi non ſit quoad poſſeſſionem beneficij litigioſi, vel notorij reſeruati, tamen iuſtificata gratia prouiſus eſt in poſſeſſionem immittendus, vt fuit reſolutum in dicta Burgen. de Pancoruo 28. Nouemb. 1588. &c.

Num.

Digitized by Google

Nu.34. & fuit confirmatum in dicta Aſtoricenſ. Archidiaconatus 6. Nouẽ. 1602. coram D. Lãcellotto, & in d. Egitanen. ſcholaſtriæ 14. April. 1603. coram D. Ludouiſio, nempe id procedere, etiam quando ſubrogatio fuit deſumpta ex clauſulis generalibus ſupplicationis; & licet ſuper prouiſione ſemel fuerint expeditæ literæ, in quibus non ſint expedita gratioſa ſubrogatio, poſſe poſtea eã expediri, cum facultas eã expediendi non ſit conſũpta, &c. & in Tiraſonen. capellaniæ infra relata n.35.

Nu.35. Sed contrarium, nempe quod impediatur immiſſio, etiamſi volens impedire veniat ex diuerſa vacatione, dummodo ſint prouiſi à Papa, videtur tenuiſſe Rot. in cauſa Oueten. canonicatus 30. Martij 1607. coram D. Marcomontio, vbi fuit reſolutum, quod deneganda eſt immiſſio Franciſco, &c. R. ſubrog.

Iſtæ deciſiones, quæ apparent contrariæ, ſic videntur conciliandæ, vt dicentes, quod veniens ex diuerſa vacatione non poſſit impedire immiſſionem, procedant, quãdo neuter poſſidet; tunc enim habens prouiſionem per obitum, & ſubrogationem gratioſam quoad poſſeſſionem defuncti, probato clericatu & obitu defuncti in poſſeſſione, debet immitti in poſſeſſionem vigore ſubrogationis gratioſæ, non obſtante prouiſione & ſubrogatione alterius ex alia vacante; ſtante enim poſſeſſione anteceſſoris tempore obitus, veniens ex vacatione non poteſt dici habere parem titulum cum prouiſo per obitũ; & cum non concurrat prouiſus ab ordinario, ſeu poſſeſſor, non videtur tunc neceſſaria iuſtificatio gratiæ, ſed ſolum clericatus, & obitus in poſſeſſione, ad deciſ. Burgen. de Pancoruo ſupra adductam nu. 12. deciſ. vero in d. Oueten. canonicatus procedit & loquitur in veniente ex diuerſa vacatione, qui erat poſſeſſor ex ſua prouiſione Apoſtolica, & ſic erat legitimus contradictor ad impediendam immiſſionem, tanquam habens parem titulum iuxta notata per Doctores in d. l. fin. C. de edict. D. Adria. toll. Nec obſtat deciſ. Caput. 329. p. 1. quia loquitur in intruſo lite pendẽte, contra quẽ, etiamſi ſit prouiſus Apoſtolicus, executiue procedi potuit, fuit reſolutũ in cauſa Abulen. parochialis S. Thomæ 17. Febr. 1595. coram D. Mantica, & Creſc. deciſ. 16. & 19. de re iud. & Mohed. 1. eod. tit. & Lãcell. 1. p. c. 3. nu. 71. & alijs. Quod confirmatur; nam licet alias non ſint pares tituli, niſi quando concurrũt duæ ſubrogationes gratioſæ in poſſeſſionem, vt in Oueten. Archidiaconatus ſupra relata nu. 8. & in Vrgellen. Archidiaconatus relata nu. 16. tamen quando vnus eſt in poſſeſſione ex prouiſione Apoſtolica, licet non haberet gratioſam ſubrogationẽ, eſt legitimus contradictor ad impediendam immiſſionem alterius eam habentis, vt in vna Celſonen. canonicatus 1. Iun. 1607. coram D. Coccino, vbi allegatur d. deciſio Oueten. canonicatus, & fuit reſolutum, quod Coſmo non eſt danda immiſſio vigore ſubrogationis gratioſæ; quia cum Antonius vigore alterius gratę ſit in poſſeſſione, eſt legitimus contradictor, & ideo agendum eſt via ordinaria Doct. in l. fin. C. de edict. D. Adrian. Mohed. deciſ. 13. vt lite pendente; & fuit reſolutum in d. Ouetẽ. canonicatus. Non obſtat quod Coſmus habet ſubrogationem gratioſam, Antonius vero gratiam in forma dignum, quia hęc eſſent conſideranda, ſi vterque hodie peteret immiſſionẽ, vt per Bart. nu. 21. Dec. 41. in d. l. fin. Sed Antonius cum habeat gratiam Apoſtolicam, & ſic ſit in poſſeſſione, ſe oppoſuit, & ideo eſt legitimus contradictor; quia iã executor functus fuerat officio ſuo exequẽdo illã gratiam, quæ non fuerat conditionalis, ſed pura; licet requireret executionem, ſecundum opinionẽ, quam Rota ſeruat, vt fuit reſolutum in Burgen. canonicatus coram D. Pamphilio, & in Sabinen. beneficij 29. Mart. 1610. coram D. Penna fuit reſolutum, quod Ludouico reſignato non cõpetit immiſſio vigore ſuæ gratioſæ ſubrogationis; cũ enim D. Marcheſanus vigore alterius gratiæ per obitum reſignantis a Papa obtẽtę ſit in poſſeſſione, eſt legitimus contradictor, & agendũ eſt via ordinaria, vt in d. Celſonen. canonicatus, quãuis D. Penna ponens vellet videre, an Ludouico ſuffragetur, quod non eſt par titulus, ex quo titulus Marcheſani eſt per obitum, titulus vero Ludouici per reſignationẽ, & vigore gratioſæ ſubrogationis. Pro quo facit deciſ. Vrgellen. Archidiaconatus 15. Iun. 1592. coram eo, &c. Et quãuis alias in vna Tiraſonenſ. capellaniæ 13. Mart. & 7. April. 1606. coram D. Pamphilio ſit reſolutum, dãdam immiſſionem Michaeli, &c. R. ſubrog. Sed id ex eo eſt, quod ibi non conſtabat de poſſeſſione; & quia gratia erat conditionalis, & non purificata, vt in deciſ. dicitur.

Num. 36. In fine, & in illa Pampilonen. de Sangueſa 28. Maij 1608. coram D. Ortembergo ſupra relata nu. 30. & in Placentina canonicatus 22. April. 1602. coram D. Pamphilio fuit reſolutum, Nõ eſſe locũ immiſſioni, quia non conſtat de poſſeſſione Ioannis Lopez ſenioris ad quam Petrus fuit gratioſe ſubrogatus; illa enim erat turbida, & iuxta obſeruantiam Rotæ fuit ſequeſtrata; & ſicut ipſi Ioanni lite pendente poſſeſſio non daretur, ita nec etiam debet dari Petro ſubrogato, ne plus conſequatur, quam haberet ille, in cuius locum eſt ſubrogatus, & propter intereſſe & præiudicium aduerſarij: quo fit, vt narratiua iuſtificationis ſit in totũ iuſtificãda, &c. Subrogatus tamen gratioſe ad proſecutionem breuis non tenetur iuſtificare ſuam ſubrogationem, ſed ſicut is, in cuius locum ſubrogatur, debeat immitti abſque alia iuſtificatione, ita etiam ſubrogatus, vt fuit reſolutũ in vna Salmant. beneficij 16. Iun. 1598. coram D. Lita, & in Toletana beneficij 14. Nouemb. 1605. coram D. Iuſto relata cap. præcedenti. nu. 80. in qua tamen male reſpondet d. deciſ. Carthaginen. portionis dicẽdo, quod ratio huius eſt, quia non debet fieri in curia alteri poſſidenti mediante ſubrogatione; quę ratio pręſupponit veram poſſeſſionem alterius. Quod certe non eſt ita, nam vt patet ex ipſa deciſ. nõ aſſignatur in ea talis ratio, nec præſupponitur poſſeſſio alterius, ſed quod non modicũ actori fieret pręiudicium, ſi ſubrogatus adipiſceretur talem poſſeſſionem, quam defunctus non habebat: vnde ea deciſio procedit & loquitur, etiam ſi alter non haberet poſſeſſionem. Subrogatus autem ad proſecutionem breuis nõ tenetur ad aliam iuſtificationem quam ipſius breuis, iuxta ſubiectam materiam iudicij executionis breuis, quæ amplius non expoſtulat.

Similiter etiã ſubrogatus gratioſe quoad actionem & proſecutionẽ ſpolij in perſonam anteceſſoris commiſſi, non arctatur ad iuſtificãdam gratiam, quamuis in cuius locum ſubrogatur, nõ deceſſerit in poſſeſſione, ſed ſatis erit probare dictum ſpolium cum titulo colorato ſui authoris, ac clericatum vtriuſque, vt in vna Bracharen. parochialis 17. Maij 1589. coram D. Comitulo poſita per Farin. deciſ. 67. & quamuis iſta deciſio loquatur in beneficio litigioſo, tamen idem erit in ſubrogato ad actionẽ ſpolij etiam in beneficio alias non litigioſo, vt nõ teneatur iuſtificare ſuam gratiam & ſubrogationẽ, ſed ſolum ſpolium iuxta ſubiectam materiam, & naturam iudicij, vt in Camerinenſ. canonicatus 4. Decemb. 1573. coram Clemente VIII. relata in dicta Toletana beneficij. Cum ſubrogato tamen ad huiuſmodi actionem ſpolij nõ eſt procedẽdum executiue, ſed ordinarie, ſicut procederetur cum authore ſpoliato; non enim conceditur plus ſubrogato, quam anteceſſori competeret.

In fine capitis, & eſt alia deciſio in cauſa Miraden. parochialis 23. Octob. 1606. coram D. Lancellotto, in qua fuit reſolutum, quod lis, &c. R. litis exc.

SECVNDI TOMI DE BENEFICIIS,

SEPTIMÆ PARTIS.

Caput primum.

NVm.5.Gabr.Vazq.3.par.tom.3.diſput,236.& ſeq. Iſid.Moſc.de maieſt.milit.Eccleſ.lib.1.p.2.c.1. Ioan.de Arce Solorçano de Sacramentis,de Sacramento ordinis circa princ.

Nu.7.dele verba,& Toletũ ſupra relatũ 1.p.c.5.n.142.

Nu.8.contra Toletum in ſumm.lib.1.c.49.verſ. quarta,dicentẽ,decretũ Concilij d. c.8. nõ extendi ad primã tõſuram,ex declaratione Sacri Concilij; nã prima tonſura nomine ordinis in hoc Concilio nõ cõprehẽditur.

Quæ declaratio videtur eſſe ſequens. 16. Sed iſta declaratio non videtur certa,nec eſt iuri conſona; tũ quia negari non poteſt,iſtum Epiſcopum non incidiſſe in pœnam ſuſpenſionis per annum a collatione ſaltem tonſuræ,ex c.fin.de temporib.ordin.in 6. Tũ etiam,quia licet tonſura cõdiſtinguatur a minoribus ordinibus, & eorũ appellatione non veniat,vt in d.c.5.10.& 11.& 17.ſeſſ.23. quia nomen minorum ordinum ex cõmuni vſu & modo loquendi attribuitur quatuor gradibus, vt videmus,tamẽ ſub verbo,ordo ſeu ordines,& ordinare,generaliter & abſolute prolato, venit tonſura,tã in iure,quã Cõc.vt in c.1.ſeſ.21.de refor.& c.3.7. & 9.& d.c.10.ſeſ.23.& ſi dec.d.c.8.verſ. vnuſquiſq; aũt, nõ haberet locũ ĩ prima tõſura, ſequeretur poſſe eã cõferri ab alieno Epiſcopo ſine proprij licẽtia, aut teſtimonio;qđ dici nõ põt.

Nu.10.poſt Mãd.Ant.Gabr.cõſ.12. de præſũp. nu.4.

Nu.12.Gratian.diſcept.forenſ.c.123.a nu.17.& Paul. Piaſec.in praxi Epiſc.1.p.c.1.nu.34.

Nu.23.ibi, Sub.9.not. Et cum prædicta doctrina fere conſonat Moſconius de maieſtate militantia Eccleſiæ lib.5.p.2.cap.2.pag.412.qui ait, quod iuxta dictã conſtitutionem Sixti V. veſtes ſint talares vſque ad pedes, vel quaſi,iuxta rationabilem menſurã,cõſuetudinẽ loci, & honeſtatẽ clericorum, & quod nigro colore magis quã alio vtantur. De birreto vero,vel pileo,multũ conſuetudo attenditur,cũ in contrariũ leges ſancitæ nõ reperiũtur. Ita Muſconius. Accedit quod illæ cenſentur clericis veſtes honeſtæ, & quibus inducti in habitu clericali incedere dicantur,quę cõmuni vſu & conſuetudine fuerũt admiſſæ in ea prouincia, attẽdendo conſuetudinẽ ſimiliũ perſonarum, & clericorũ eiuſdẽ cõditionis, Cuuarr. pract.c.31.nu.7.Salced.i praxi crim. Bernar. Diaz.c.75. Farin.q.8.nu.69.add.ſum.Bullar.Quaran.verb.habitus clericalis.Vgol.de offi.Epiſc.c.12.nu.3. & cap.13.§.2.n.7.cũ alijs,& nouiſſ.Piaſec. in praxi Epiſc.p.2.c.3.n.14.q. ẽtait,quod dũ in itinere vel ĩ villa moratur clericus, vti eũ poſſe veſte talari vltra genua tm̃ procedẽte,reſpõdiſſe legiẽ Cõgr. Epiſcoporũ Epiſcopo Tridẽt. 15.Ian.1591.

Num 27. Et eam limitationem reprobat Vgol. c.50. §6.nu 2 & c.51.§.2.nu.5.

Nu.34. Et conſequenter etiam ante actualem præſẽtationem poterit patronus etiam Eccleſiaſticum variare & reuocare literas præſentationis,vt notat gloſ. poſt caſũ in d.c.1.de iurepatr.in 6.ad fin.inde inferens, quod ſi clericus patronus dedit duobus literas præſẽtationis;& ſecũdus fecerit maiorẽ diligentiã,& ſe præſentauerit cõſpectui Epiſcopi, tenetur Epiſcopus illũ inſtituere; qui primo enim literas obtulit ordinario, debet inſtitui; q̃ tñ Vgol.de off.Epiſc.c.51.§.3.ad finẽ,intelligit ſi inſtitutio fiat,ante quã alter literas offerat;alias de oblatis magis idone⁹ inſtituet. Sed iſta intelligẽtia Vgol.nõ placet, & eſt cõtra d.gloſ.nã cũ is q primo literas obtulit,ſit pręſẽtat⁹, nõ poſſet dari alia pſẽtatio patroni Eccleſiaſtici, ſolũq; poſſet pcedere in patrono laico,q̃ põt cumulare.

Nu.61.& ſequitur Spino de teſtamentis gloſ.4. n.66. & ſequent.& nouiſ.Gratian.diſc.for.c.133 a nu.1.& 15.

Num.63. ibi,Cap.24.nu.& in Man.Paſt.c.72.nu.14.

Ibi pag.608. & Vgol.de offic. Epiſc.c.50.§.8. num.5.

Nu. 6. & in Cæſarauguſtana capellaniæ de Mirãbel. 22.Martij 1599.corã D.Penna,vbi fuit reſolutũ,R.præſentatio 2.& in Burgen.de Velorado 9.Iun.eiuſdẽ anni 1599.corã D. Lita,vbi fuit tẽtũ, R.præſentatio.3.& in Cãtaruiſina iuriſp.27.Iun.1607.corã D.Marcomontio, vbi q̃ cũ verba,&c. Et in cauſa Recanaten.beneficij 14. Mar.1608. corã D.Lãcell.i qua fuit reſolutũ,R.pñſio.1.

Nu.72. Et cõtra iſtã deciſ. Lucanã eſt alia deciſio Parmẽ.iuriſp.8.Iun.1573.corã Blãch. q̃ eſt ĩ nouiſ.Far.570.

Nu.73.ibi.59.Gratian.in addit.ad deciſ.198. poſt Spino de teſtament.gloſ.4.a nu.70. Ceuall.q.693.a nu.24.

Nu.86.ibi,Deciſ.155.& diſceptat.for.c.78.nu.10. & c.133.a nu.1. Vgol. de offi. Epiſcopi c.14.nu.5.& c.50.§.8.nu.5.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2. cap.3. nu.32. & 33.

Num.87.eſt alia declaratio,quæ ſic ait,Conſulta fuit Congr. Cõcilij,an capellania inſtituta a teſtatore cũ his verbis, vt beneficiatus ipſius capellæ omni die,ſeu ſaltẽ quinquies in hebdomada,celebrare teneatur: & ſi negligẽs fuerit, ipſe beneficiatus incurrat pœnã ſolidorũ duorũ,cẽſeatur requirere perſonalẽ reſidẽtiã. Congregatio cẽſuit,obtinentẽ hanc capellaniã nõ teneri reſidere,nec perſonaliter miſſã dicere. Idẽque fuit dictũ in vna Caſalen.in cuius fundatione cauebatur, vt domus capellano ædificaretur,in qua habitaret,& diuinis ſeruiret;& niſi habitaret,vt ſeruiret,poſſet amoueri,& de alio prouideri. Quæ tamẽ declaratio difficultatẽ patitur in eo quod ait fuiſſe dictũ in illa Caſalen.nã talis capellania videbatur requirere reſidentiam perſonalem,ad id enim requiri videtur habitatio domus. Sed Congregatio intellexit eam requiri,vt commodius ſeruiat,vel faciat deſeruiri.

Nu.92.& diſcept.for.c.133.a nu.10.

Nu.93.& eſt alia declaratio ſup.adducta 3.p.c.4.n.15

Nu.96.ibi, Et pluribus alijs cauſis,&c. Et nouiſſime idẽ fuit tẽtũ in cauſa Gienen.capellaniæ 28.Nou.1605. coram D.Lancelloto, nempe,quod cum in fundatione non ſit expreſſe cautum, quod per ſeipſum capellanus celebrare teneatur, non eſt neceſſarium quod ſit presbyter,ſed poterit per ſubſtitutũ deſeruire; & ſufficit quod ſit clericus,vt in d. Romana capellanię 23.Ian. 1589.corã Pãphilio & Brixiẽſ.capellæ 2.Mar.1598.corã Lita.

In fine,Vgolin.de offic. Epiſcop.c.50.§.8.nu.5.& Piaſec.in praxi Epiſcop.d.c.3.2.par.nu.33.

Nu.99.& cõducit alia declaratio eiuſdẽ Cõgreg.quæ ſic ſe habet, Epiſcopus Aquilanus declarari inſtat,an capellania de iurepatron.laicorũ poſſit conferri ei,qui nõ eſt ætatis eius,vt intra annũ ad ordines promoueri poſſit ſubiturus onera, quę dictę capellanię ſũt annexa,iuxta c.4. verſ.qui vero ſeſſ.2.Cõgr.cẽſuit nõ poſſe cõferri, ſi ei iniũctũ ſit onus dicẽdi miſſas perſonaliter vel Euãgeliũ,vel Epiſtolã cãtandi, vel ĩ fundatione dictũ fuerit, vt obtinẽs eſſet Sacerdos,vel Diacon⁹,vel Subdiacon⁹.

Num.105.Gen.&c.& in Man.Paſt.c.73.nu.2.Leo in theſ.fori Eccleſ. c.26.n.35.

Nu.110. Accedit Vgol.de offic. Epiſc.c.61.nu.2.verſ. prędictis caſibus,& cõducit declaratio S.Cõgr.Cõcilij,

quæ 28.

quæ 28. Ian. 1600. cēſuit reditus pia teſtantiū voluntate pro miſſarum celebratione, alijſque pijs vſibus relictos nullo modo poſſe ab Epiſcopo in diſtributiones quotidianas, neque in aliū vſum, quantumuis pium, cōuerti.

Nu. 111. Idem in Man. Paſtor. cap. 39. nu. 4.

Num. 125. Et Genuen. in man. paſtor. cap. 39. num. 4. qui ait, quod ſi reditus eſſent impotentes ad qualitates beneficij, poteſt Epiſcopus eas tollere, &c.

Nu. 126. & ita procedit quod, tradit Ceuallos in addit. ad q. 678. nu. 3. & 4. quod ſi capellania requirat perſonalē reſidentia, poteſt ſeruiri per ſubſtitutū, quando capellanus ex reditibus ipſius non habet congruam ſuſtentationem, ex Imol. in cap. fin. nu. 9. de cleric. non reſid. quem ſequitur Ant. Cioſ. conſ. 145. num. 5. in fin. vol. 1.

Num. 133. tradit etiam Leo in theſauro fori Eccleſ. cap. 26. a nu. 33. Vgol. de offic. Epiſcop. c. 61. & Piaſec. in praxi Epiſcop. par. 2. c. 3. nu. 15. & 31.

Nu. 140. ibi, De an. q. 58. Pontanus de ſpolio lib. 2. nu. 179. & Farin. dec. 67. in fin. lib. 1.

Nu. 143. Cōtra quos eſt ēt dec. Rot. 667. nou. Far. n. 2.

Nu. 152. Rota etiam in vna Colimbric. reſeruationis fructuū 1. Iul. 1598. coram D. Seraphino, vbi quod licet in illegitimo non ſufficiat probatio clericatus per publicam vocem & famam; tamen fallit vbi cum probatione famæ publicæ concurrunt alia adminicula.

Nu. 161. ibi, Irreg. ſeu ſuſpenſum; & nouiſſime Forna. in addit. ſumm. Tolet. de ord. c. 8. nu. 7. cum dicit ſuſpenſum, & etiam irregularem.

Caput ſecundum.

NVm. 3. Et poſt hæc Thom. Sanch. in præcepta Decalogi lib. 2. cap. 28. nu. 15.

Nu. 4. Et in vna Pacen. 11. Iun. 1591. & nullius 3. Iul. eiuſdē anni eadem S. Congreg. Concilij ita cenſuit.

Nū. 7. & ſequitur Mandoſ. de ætate minori c. 14. nu. 24. dicens tamen, quod facile contraria opinio ſuſtineri poſſet, quia Romę videmus expoſitos apud hoſpitale S. Spiritus pro ſpurijs haberi, nominari, & tractari ab omnibus, &c. & nouiſ. Gratian. diſcept. foren. c. 35. a nu. 31.

Nu. 8. Et ante eos Oſtien. in ſumm. tit. qui filij ſint legitimi, nu. 8. & quod hæc ſecūda opinio magis practicatur, viditque ſæpius in ſimilibus diſpēſationes expedirē in Rom. Curia, tradit Piaſec. in praxi Epiſc. p. 1. c. 1. n. 27

Nu. 9. Et Rot. deciſ. 780. nouiſ. Farin. nu. 3. ait, quod expoſito infantis repuguat valde legitimæ filiationi.

Nu. 10. & Piaſec. dicta 1. p. cap. 1. ſub nu. 60. & alias Sa verb. diſpenſatio. nu. 10. & Salas de legib. diſput. 20. ſect. 3. nu. 28. dicentes probabile, quod in dubio an res egeat diſpenſatione, poteſt Epiſcopus diſpēſare in lege ſuperioris. Quibus cōcinit quod ait Suar. de relig. 2. to. lib. 6. de voto c. 26. n. 6. & Tho. Sāch. in præc. Decal. lib. 1. c. 10. nu. 74. & lib. 4. c. 40. nu. 26. & 80. quod qn̄ eſt dubium, aut diuerſæ opiniones, de voti reſeruati valore, ſeu an ſit reſeruatū, pōt Epiſcopus in eo diſpenſare: quod nō placet.

Num. 14. ibi, Et ſeq. & nouiſ. Fr. Raph. de la Torre de lig. 1. tom. q. 88. art. 3. diſp. 3.

Eodem nu. 14. ibi, Quæſt. 10. & lib. 11. c. 15. q. 2. Sair. in claui regia lib. 1. c. 13. nu. 26. Sanch. & in præc. Decal. lib. 1. c. 10. ex num. 9.

In fine, ibi, Primę regulę, quā econtra nimis ampliat Lorça 1. 2. diſp. 38. de act. humā. reſtringēs alterā regulā vt non habeat locū niſi in rei materialis poſſeſſione, &c.

Nu. 15. Facit etiam declaratio illa communis, de qua infra 11. p. c. vlt. a nu. 9. inter leges pœnales imponentes pœnā ipſo iure, ſeu ipſo facto, nempe inter eam quę conſiſtit in mera priuatione, & non requirit aliquam, actionē, ſeu executionē poſitiuā, ſeu primam rei acquiſitionē impedit, quod obligat in cōſcientia ad pęnā abſque alia iudicis ſentētia; & inter eam quæ requirit aliquā actionē, ſeu executionem poſitiuā, ſeu imponitur in re iā quęſita, quod non obligat in conſcientia ad pœnam ante ſententiā, &c. Quę differentia ex eo nimirum eſt, quod facilius obligatur quis ad non faciendū, ſeu nō acquirendū, & ad abſtinendū ſe ab actu & acquiſitione, quam ad faciendum actum poſitiuum, & ſpoliandū ſe re poſſeſſa.

Nu. 17. & fr. Baſil. de Leon de imped. matr. c. 36. nu. 2.

Nu. 58. ibi, nu. 9. Sanch. ſupra, maxime d. c. 10. nu. 15. & 48. & fr. Baſil. ſupra.

Ibi, D. c. 15. n. 16. & fr. Raph. de la Tor. d. diſp. 3. ad fin.

Num. 20. ibi. Nu. 218. P. Ledeſm. in ſum. de matrim. c. 34. 2. concluſ. 3. diffic.

Nu. 21. ibi, Nu. 135. & Fr. Baſil. ſupra dicēs dictam regulam, quod in dubijs tutior pars eſt eligenda, habere locum etiam in dubio iuris.

Nu. 22. ex d. c. is qui. quod ēt tradit Lorça ſup. d. diſp. 38. §. vlt. ex reg. iuris, quod odia ſūt reſtringēda, quæ nō bene applicatur in propoſito, & nouiſ. Sāch. d. c. 10. n. 42.

Num. 23. ibi, Num. 25. Et nunc probabilius iudicat Sanch. d. cap. 10. num. 9.

Eodem num. 23. in fine, ibi, Rebell. ſupra. Et ita recte ait Lorça d. diſp. 38. memb. 3. cōtra Medinā ſupra, (qui tamen non dicit contrarium) quod ſiue ſint efficaciores ſeu vrgentiores rationes pro vna parte, ſiue minus efficaces, dummodo non ſint ſufficientes ad remouendum dubiū, & generandū aſſenſum ſaltem probabilē, ſeruandæ ſunt regulę dubij: & male procedit. & loquitur Graffijs de caſibus reſeruatis lib. 2. c. 17. nu. 37. & 38. dicēs, quod quando eſt dubium in iure, an in aliqua ſpecie ſit inducta irregularitas, recurrendū eſt ad illud, & ſi non inuenitur, iudicabis non irregularem; quando vero eſt dubiū de facto, ſi dubiū eſt probabile magis inclinans affirmatiue, quā negatiue, in vtroque foro iudicādus eſt irregularis; ſi ſit ſcrupulus, vel æqua dubitatio, nō eſt irregularis: quod etiā cōuincitur, & apparet falſū ex ſupradictis.

Nu. 24. ibi, Probabiliori, &c. ſequitur Torre d. diſp. 3. nu. 2. & Sanch. d. c. 10. nu. 76.

Nu. 25. circa finē, Sāch. & in pręc. Decal. li. 1. c. 9. n. 25.

Num. 32. & Fr. Baſil. de Leō de imped. matr. c. 26. §. 7.

Num. 33. ibi, nu. 139. & contra Surdum, qui de magis vera & communi teſtatur conſil. 303. num. 20. lib. 2. & Gratianum diſcept. forenſ. c. 83. num. 22.

Poſt Ceruan. Ioan. Gutt. practic. lib. 2. q. 105. nu. 9.

Nu. 40. ibi, pag. 585. Et Grat. diſcept. for. c. 138. n. 48.

Nu. 41. ibi, part. 1. diuerſ. Et in vna Leodien. Canon. 23. Febr. 1601. coram D. Ludouiſio, vbi fuit reſolutum, quod licèt diſpēſatio in radice matrimonij illud conualidando ab initio legitimat prolem, Abb. in cap. per venerabilem ſub nu. 22. qui filij ſint legitimi, Anchar. cōſ. 409. nu. 4. & 5. Al. de Roſell. de legitimat. lib. 2. num. 20. Boer. deciſ. 264. nu. 27. hoc procedit in prole ſuſcepta in figura matrimonij, vt dicunt d. Doctores, & tradit Put. deciſ. 483. lib. 2. Thanis 71. & fuit dictum corā Clemēte VIII. in Siracuſana illegitimitatis 19. Oct. 1573. Vnde ante matrimonium ſuſceptus nō intelligitur legitimatus, nec poterit ex matrimonio ſubſequuto effici legitimus, cùm eſſet natus & conceptus de tempore, quo non poterat eſſe inter eos matrimonium, Præpoſitus in cap. tanta. 7. quæſt. vbi etiam Abbas nu. 14. qui filij ſint legitimi, Socin. iun. conſ. 31. num. 42. lib. 2.

Nu. 42. Et prædicta comprobantur ex nouiſſ. deciſ. Rotæ in cauſa Hiſpalen. legitimitatis 4. Febr. 1613. coram D. Baldo ſuper maioratu Martini Ceron, de quo memini ſupra num. 40. in quo per Conſilium Regium fuerat iudicatum contra legitimitatem.

Sed certè mihi videt̄ in terminis iſtius deciſionis non eſſe diſpenſationē in radice matrimonij, nec in terminis deciſ. Pampilonē. illegitimitatis ſupra adductarum nu. 40. nā ad eam neceſſariò requiritur preceſſiſſe matrimo-

nium de facto, vt per citatos, & Doctores communiter. Quomodo enim poteſt eſſe diſpenſatio in radice matrimonij, ſi non fuit matrimoniũ? Diſpenſare etenim, vt dictum eſt in radice matrimonij, nihil aliud eſt, quam diſpẽſare in matrimonio de facto cõtracto, vt ex tunc, ſeu ab initio illud conualidando, ſeu illud legitimare, ratificare, vel approbare: idque manifeſtat ſignificatio ipſorũ verborum, In radice matrimonij. Nec obſtat id (in quo Rota fundatur) quod dicũt Ioan. Andr. nu. 30. & Abb. nu. 21. in d. c. per venerabilem, & Anchar. cõſil. 409. nu. 4. quod legitimatio nõ fit in radice matrimonij, niſi in prole genita ex coitu matrimoniali, ſaltẽ ex affectu vel conſenſu, & ſic contentãtur ſolo affectu vel cõſenſu maritali. Quia reſpondeo, quod illa verba, Saltẽ ex affectu, vel cõſenſu, non ſignificant affectũ vel conſenſũ in matrimoniũ contrahendũ, ſed matrimoniũ contractũ de facto, & quantũ eſt ex parte cõtrahentium, licet de iure non obtinuerit per aliquod impedimẽtum canonicũ: & ita patet ex Abbate ibi dicẽte, quod ſi inter parentes nõ fuit matrimoniũ ſaltem de facto, non poteſt Papa inducere matrimoniũ ſupplendo conſenſũ; & ſic cum non poſſit ſupplere conſenſũ, nec diſponere in matrimonio, nõ poterit legitimare quoad temporalia, &c. Vnde quãuis in terminis iſtius deciſionis Hiſpalẽſis fuiſſet in diſpẽſatione narratũ præceſſiſſe matrimoniũ de facto, & clãdeſtine cõtractũ, ſiue ſpõſalia de futuro cum copula, & ſit diſpenſatũ, quod coniuges in ſic contracto matrimonio poſſent remanere, vel illud de nouo cõtrahere; tamẽ cum ipſi ſecundam viã eligendo de nouo contraxerint, non poteſt dici diſpenſatũ in radice matrimonij. Vnde etiã legitimatio, quæ fit ex cap. tanta, nõ poteſt ſimiliter dici in radice matrimonij, quicquid dicat Abb. in d. c. per venerabilẽ, nu. 25. in fine. & ibi Butr. n. 11. & Mart. Laudenſ. de legitim. ſub nu. 88. relati in dict. deciſ. Hiſpalenſ. circa finem. Sed illa legitimatio eſt ratione matrimonij ſubſequuti, per quod legitimãtur filij antea geniti, vt in ipſo cap. tanta. Poteſt tamẽ dici illa legitimatio in radice matrimonij, quia matrimoniũ ſubſequutum eſt radix fundamẽtalis, & cauſa ipſius legitimationis, vt dicitur in 3. deciſ. Pãpilonẽ. verſ. Quinimmo ſicut Papa. Et ita poſſunt intelligi Abbas, Butr. & Laudẽſ. ibi, & in hoc ſenſu poſſunt dici in radice matrimonij diſpenſationes & legitimationes, de quibus in dictis deciſionibus Hiſpalen. & Pampilonenſ. Vera ergo ratio, quare legitimatio in caſu d. deciſ. Hiſpalen. & dictarũ deciſ. Pãpilonen. prodeſt quoad omnia, etiam ad ſucceſſiones maioratus, eſt quia illa eſt, per ſubſequens matrimoniũ, iuxta cap. tanta, extenſum ex diſpenſatione Papæ, & decreto in ea poſito, vt dixi nu. 40. & ita conſultus reſponderam in dict. caſu deciſ. Hiſpalenſ.

Nu. 50. Immo plus ait Nauar. conſ. 26. de Preb. quod ex diſpenſatione ordinarij non poteſt illegitimus obtinere niſi vnum ſimplex, & primum quod ſibi conferretur; quod mihi non placet.

Nu. 60. Et de eo ſupra c. 57. §. 4. nu. 2. & in vna Burgenſ. canonic. 19. Ian. 1607. coram D. Ludouiſio fuit dictum, quod nuntij & legati de iure non poſſunt diſpenſare cum illegitimis ad canonicatus cathedralis; quia in materia diſpenſationis pari paſſu ambulant cum curatis, Rot. d. deciſ. 2. de fil. presbyt. in nouiſ. &c.

Num. vltim. & Suar. de legib. lib. 6. c. 23.

Caput tertium.

NVm. 21. Ceuallos q. 762. ſeu 764. a nu. 43. & q. 756. a nu. 9. Vgol. de offic. Epiſcop. c. 50. §. 7. nu. 2. & §. 8. nu. 2. poſt Morgaſ. de irreg. 5. par. tit. de fil. presbyt. nu. 5.

Nu. 22. vt in ſequent. deciſ. Bracharen. 17. Oct. 1592. Congr. Concilij, cauſa alias mature diſcuſſa, cenſuit, nepotem legitimum ex filio illegitimo non comprehendi decreto cap. 15. ſeſſ. 25.

Nu. 25. poſt Laram Ceuallos d. q. 762. a nu. 39. Caſanate conſ. 34. nu. 8. & conſ. 58. nu. 44.

Num. 26. Ceuallos d. q. 762. a nu. 47. & q. 796. & alias Caſanate plures referens conſ. 8. a nu. 17.

Nu. 29. ibi, Ad ſi, quę ſequitur Vgol. d. c. 50. §. 7. ad fin.

In fine. Et in patre legitimo ita cenſuit S. Congreg. Concilij 22. Decem. 1594. vt in ſequenti declar. Congr. Concilij cenſuit, re mature diſcuſſa, patrem legitimum nulla indigere diſpenſatione ad obtinendum immediate beneficium filij, licet filius quamuis legitimus diſpenſatione egeat ad obtinendum immediate beneficium patris. In qua declaratione licet ſolum agatur de patre legitimo, non negatur idem de illegitimo.

Nu. 46. Et tenuit Rota in Cęſarauguſtana penſionis 18. Iunij 1590. coram D. Gipſiu, & quod ita cẽſuit S. Cõgr. Cõcilij, vt in Aquilegien. fructuum caſtri S. Viti. 14. Iun. 1599. coram Lita ſupra relata p. 1. c. 5. nu. 117. &c.

Num. 57. ibi, Declar. Vgol. de offic. Epiſc. c. 50. §. 7. num. 1. verſ. 4.

Num. 59. tradit Vgol. ſupra verſ. 8.

Nu. 62. Vgol. ibi, verſ. poſtremo.

Nu. 68. Poſt Nauar. Vgolin. ſupra verſic. tertiò filij.

Nu. 69. tradit Vgol. ſupra verſ. 6.

Nu. 70. ibi, Editione, & Vgol. d. verſic. tertio filij.

Num. 72. tradit Vgol. d. nu. 1. ad fin.

Nu. 74. Nec filij Epiſcoporum, etiam illegitimi, prohibentur habere beneficia in diœceſibus ſuis, Vgol. d. c. 50. §. 8. n. 2. verſ. poſtremo, ſed ſolum in ipſa cathedrali.

Nu. 75. Et circa iſtam quartam declarationem aduertendum eſt, quod vbi pater & filius tempore Concilij obtinebant beneficia, ſeu Præbendas in eadem Eccleſia ſorore alterius, non poterat filius excuſari a reſignando, licet vellet reſidere in altera ſorore, ſeu pater in vna, & filius in altera niſi ex gratia ſpeciali, & diſpẽſatione Papę, vt in ea dicitur: & id eſt quod vult altera declaratio ſuper d. c. 15. quę ſic ait: In Eccleſijs ſororibus aliarum Eccleſiarum, ſicut ſunt reliquæ, in Hiſpanię, in quarum altera reſidendo ſupponitur reſidere in principali, non poteſt pater reſidere in vna, & filius in altera.

Quam declarationem allegat Vgol. d. c. 50. §. 7. nu. 1. verſ. tertio vel Eccleſiæ, ad hoc quod in Eccleſijs ſororibus aliarum, in quarũ altera, vbi quis reſidet, in altera reſidere cenſetur, non poteſt in vna eſſe filius, ſeu beneficiũ obtinere, & in alia pater, vt idẽ declarauit (inquit) S. Synodus d. cap. 15. & S. Congreg. Sed certe iſta declaratio id non dicit nec intendit; ſed quod diximus. Nec Cõcilium ibi vetat, habere filiũ beneficium in Eccleſia ſorore alterius, in qua pater habet, vel habuit aliud, non enim Eccleſiæ ſorores ſunt vna & eadem Eccleſia, ſed diuerſæ, vt pater. Et doctrina Vgolini poſſet procedere, quãdo pater reſediſſet in Eccleſia ſorore; tunc enim nõ poſſet filius in ea poſtea beneficiũ obtinere, iuxta declarat. S. Congr. 1. ſupra adductam nu. 62. ad finem: nec poſſet filius obtinens beneficium, ſeu præbẽdam in vna Eccleſia, reſidere in Eccleſia ſorore, in qua pater eſt vel fuit beneficiarius, iuxta dicta ſupra nu. 66. & 68.

Nu. 88. ibi Negot. Vgolin. d. cap. 50. §. 7. num. 1. verſ. Poſtremo.

Caput quartum.

NVm. 7. Et nouiſſime Vgol. de offic. Epiſc. c. 26. §. 7. nu. 2. dicens, non ſolũ primã tonſuram, ſed & minores ordines poſt ſeptẽniũ, & ante decimũ quartũ annũ ſuſcipi poſſe, vt ſentit, inquit, Tridentina Synodus ſeſſ. 23. de refor. c. 6. ibi, Aut etiã in minoribus ordinibus cõſtituti; nõ enim præſcripta ætas eſt; nec circa ętatẽ primæ tõſurę & minorũ ordinũ aliquid eſt innouatũ a Cõcilio, vt cẽſuit S. Congr. his verbis: Congr. Concilij reſpondit

ſpondit, nullã eſſe a Tridentino Concilio præſtitutã ætatem tonſuræ, & quatuor minoribus ordinibus; ſed eam attẽdendã, quæ a ſacris Canonibus præſcribitur. Tradit & ponit iſtam declarationẽ Piaſec. in praxi Epiſcopali p.1.c.1.nu.22. & nouiſſime docet Gabr. Vazq.3. par.3. tom.diſput.246.nu.42.

Nu.11. Leo in theſ.for. Eccleſ.c.18.nu.14.

Nu.12. ibi, & tradit Gabr. Vazq.d.diſput.246.nu.43.

Nu.15. ibi Nu.10. Alexand. Monet. de diſtrib.pat.2. q.19.nu.1.

Nu.22. poſt Zerolam Leo in theſ. for. Eccleſ.c.18.nu. 17.20.& 22.& Vgol.de offi. Epiſc.c.19.n.2.verſ.Quare.

Nu.27. ibi, Illa decreta, idẽ ait Alex. Mõ.d.q.19.n.13

Nu.29.& ita 19. Iun.1597. Congreg. Concilij cenſuit obtinentem canonicatum in cathedrali Eccleſia, etiam ante factam ordinum diſtributionem, in ea ſaltem ętate oportere eſſe conſtitutum, vt intra annum ad ſubdiaconatum poſſit promoueri.

Nu.34. ſequitur D. Salazar de Mendoça in libello de inſtit.can.pœnit.§.3.

Nu.35. ibi, D.5.n.68. ſequit. in terminis Salaçar d.§.3.

Nu.36. ibiq.6.& Leo in theſ.for. Eccleſ.c.18. a n.20.

Nu.57. ibi, q.9.& Leo in theſ.for. Eccleſ.c.18. nu.15. & cap.23.num.13.& 14.

Nu.62.& comprobatur alia declaratione infra adducta nu.70. de anno 1591.

Nu.64. ex quibus enim apparet falſum, & ſine fundamento, quod ait Alex. Monet.d.2.p. de diſtrib.q.19.nu. 16. ſtatim poſt decimum quartum annum poſſe cuilibet etiã in collegiatis Eccleſijs perſonatum, qui a dignitate & officio diſtinguitur, libere cõferri, citans Zerolam d. verſ.canonica, verſic.ad ſextum, & verſic.ad nonu, qui id non dicit, ſed loquitur de canonicatibus Eccleſiæ collegiatę, vt eũ citaui ſupra nu.39. Coniicitur etiam quod nouiſſime ait Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.21. dignitates & canonicatus in Eccleſijs collegiatis remanere quoad ætatem in diſpoſitione iuris cõmunis, ita vt in illis ætas quatuordecim annorũ ſuſſiciat; & allegat Gonçalez d.gloſ.5.nu.92. adducentem declarationem S.Cõgreg.2. ſupra poſitam nu.37. quæ tamen & Gonçal.ſolum loquuntur de canonicatibus & nõ de dignitatibus.

Nu.70. Et eſt etiam alia declaratio nullius 4. Septẽb. 1591. his verbis: Congr. Concilij cenſuit, ad obtinendã in cathedrali vel collegiata dignitatem nõ curatã, requiri ætatẽ annorum vigeſimorum duorum completam, & nouiſs. ita tenet Leo in theſ.d.c.18.nu.14. dicẽs, quod dignitates, vel perſonatus, quibus animarum cura nulla ſubeſt, nõ minoribus viginti duobus annis cõpletis, nõ tantũ inchoatis cõferri debet, vt declarauit Cõgr.Cõcil.

Nu.77. ibi, Non habetur, Quamuis nouiſſime eam ponat Piaſec. praxi.Epiſcop. in proœmio nu.2.

Nu.82. & nouiſſime Vgol.de offic.Epiſ.c.50.§.8.nu. 3.& 6. poſt Nauar.conſ.1.2.& 3. de ætate & qualit.

Nu.84. contra quos eſt conſilium Nauarri 9. de tempor.ordin.& Vgol.de offic.Epiſc.c.26.§.6. ad finem.

Num.86. ſatis tamẽ eſt, quod tempore concurſus, ſeu examinis ad parochialem ætatem legitimam attigerit, Rot.deciſ.677.nouiſ. Farin.nu.4. cũ tunc fieri poſſit oppoſitio, vt infra 9.p.c.2.nu.206. quamuis ſciam, D. Epiſcopum Abulenſem 25. Ian. de anno 1614. cõtuliſſe quãdam parochialem loci de Munnana cuidam, qui tẽpore oppoſitionis, & concurſus non habebat ætatem legitimã, quam tamẽ tẽpore collationis habebat; in quo certe videtur erraſſe, & collationem fuiſſe nullam ex prędictis, & Concil. Trident. ſeſſ.24. de reform.c.18. ver.peracto deinde examine, ibi, & ætate, & cõſtit. Pij V. ſuper collatione parochialium; at ex ea manere Papæ reſeruatam, vt pote factam contra formã Concilij, cũ non cõtuliſſet oppoſitori & cõcurrenti legitimo & habili, de quo loquitur Conciliũ facit l. vt grat.dat. ff. de mun.& hon.

Nu.89. Mandoſ.de ętate minori c.1. nu.25. & nouiſſime. Thom. Sanch.in præcept. Decal.lib.4.c.35.nu.4. qui abſolute docent, ætatem a natiuitate computari, & non a conceptione, etiamſi id vtile ſit ei, de cuius ætate agitur, contra gloſ.dict.reg.17. Candel.& Sfor.de reſtit. in integr.p.1.q.2.art.7.nu.48.

Nu.90. facit quod tradit Gratian.deciſ.157.nu.16.& in addit.a nu.9.

Caput ſextum.

NVm.5. Quæ declaratio licet loquatur de eo qui cũ duabus contraxit, procedit etiam in eo, qui cum vnica vidua ſeu corrupta contraxerit, nam ęquiparãtur a iure d.c.1.& 3. de bigam.& d.c. vnico iuncta gloſ. verb. bigamos, & Doctores ibi, & allegandi infra. Et ita reſpondẽ cõſultus ex vniuerſitate Trident. anno 1613.

Nu.13. Vgol.& de offic. Epiſc.c.57.§.4.nu.1.

Poſt Vegam Valent.4.tom.diſp.7.q.10.puncto 3. Philiar.de offic.ſacerd.1.par.lib.4.c.7.ad fin.

Nu.14.& nouiſſime Genuenſ.in praxi c.113. dicens, nec quoad exercitium ſuſceptorum poſſe Epiſcopum diſpenſare ſuper bigamia vera, vel interpretatiua, ex Cõcilio ſupra; & ita fuiſſe reſcriptum a S.Congreg.Concil. Trid. ſibi petenti declarationem anno 1606.& refert & ſequitur Piaſec.in praxi Epiſc.p.1.cap.1.nu.60.

Nu.15.& in ſimilitudinaria cum virgine poteſt Epiſcopus diſpenſare, c.ſane.2. de cleric.coniug.& c.12. qui cleric.vel vouent.& ibi gloſ.& Doctores communiter, Couar.nu.2. Nau. Vgol. Fab. Thom. Sanch.d.diſp.86.n. 20. Auila, Lud. Lop. Fol.d.cap.68.6.concluſ. Suarez nu. 18.& alij ſupra

Num.16. ibi, Num.15.& lib.9.diſp.32.nu.15. Suar. & de legib.lib.3.c.14.nu.6.

Nu.17.n.4. Sa verb.irregularitas ex bigamia n.2.& 3.

Caput ſeptimum.

NVm.3.& Gabr.Vazq.3.p.3.tom.diſp.246.c.6.

Nu.4. ibi ſeſſ.23.c.4. idque videtur ſufficere & requiritur tõſura, ita vt poſſit & ſciat recitare officiũ paruũ B. Marię, ad quod pẽſionarij tenẽtur ex cõſtit. Pij V. vt ſupra dictũ eſt 1.p.c.5. & ita videtur in praxi receptũ.

Ibi §.3. Piaſec.in Praxi Epiſcop.par.2.c.5.nu.20. Rota deciſ.625.nouiſ. Farin.

Nu.5.& Alex.Mon. de diſtrib.p.2.q.19.nu.35.

Nu.9. Accedit Gen. in praxi c.119. in mã.paſt.c.37.n.3.

Num.10.& Genuen.d.c.119.nu.4.

Nu.11. ibi q.7.& Alex. Monet.d.q.19.nu.37.

Nu.17.& idem ait Genuenſ.d.c.37.nu.7. quod collatio beneficij facta penitus illiterato eſt ipſo iure nulla: ſubdens tamen, ſed male, id nõ procedere in eo, qui antequam declararetur priuatus, laborat vt ediſcat literas.

Nu.25. Grat.in addit.ad deciſ.69.nu.3.& 97.nu.11. Genuen.d.c.37.nu.1.& 4.

Nu.35.& 14. Aug.1597. eadẽ Congreg. Concilij cenſuit, id decretum c.18. ſeſſ.23. verſic.deinceps, non comprehendere Scholaſtrias exiſtentes in loco, in quo minime erigendum eſt ſeminarium.

Nu.36. ibi, De offic. Archid. & ſic ſunt maiores poſt Epiſcopum de iure communi, d.cap.ad hæc, & cap.mãdamus.eod.tit. Caſſan.in catal.glor.mund.4.par.39.conſid. Sandou.de offic. Eccleſ.5.p.c.3.

Nu.41. ibi, Nu.9.& Piaſec.i praxi Epiſc.p.2.c.5.n.20.

Caput octauum.

NVm.6. Vgol.de offic. Epiſcop.cap.1.§.1.nu.8.

Nu.7. Vgol.d.num.8.& Rot. deciſ.677.nouiſ. Farin.num.3.

Nu.8.Vgol.& de offic.Epiſc.d.c.1.§.1.nu.7.Piaſec.in praxi Epiſcop.p.1.cap.1.nu.28.& ſeq.

Nu.36.& inhabilitas ad obtinenda non priuat obtẽtis,gloſ.in Clem.1. de pœn. verb. obtinenda, quam ibi ſequuntur Imola nu.18. Bonif.54.& Card.6. ipſius.q.2. & Thom.Sanch.in præcepta Decal.lib.2.c.28.nu.28.

Nu.37.& tradit idẽ Farin.lib.5.q.crim. q.160.n.157.

Nu.40.& nouiſ.ſequit Vg.de offi. Epiſc.c.13.§.23.n.2

Nu.42.& nou. Fari.loquẽs de piuiiod.q.160.a n.139

Num.50.ibi,a nu.19.& Thom.Sanch.in præcep.Decal.lib.2.c.14.a nu.8.

Caput nonum.

NV.3.ibi,24.Cenal.li.4.q.1.ſeu 897.a nu.309.& 417 Num.4.vt in Seguntina admiſſionis ad capit.5. Iun.1589.coram Gipſio, quæ eſt deciſ.24. nouiſ. Farin. vbi nu.2. quod ſtatutũ prohibens clericos forenſes eſſe de capitulo, eſt contra ius, ideo non valet,ad c.ad decorem,Bert.conſ.1.nu.2.lib.3.& c. cui conſonat deciſ.528. earumdem nouiſſ.Farin. ſub nu.4.

Nu.5.latè Guil. Bened.d.verb.& vxorẽ,a n.1048.Caſſad.in cathal.glor.mund.10.p.32 conſid.verſ.licet vero & 11.par.22.conſid.Genuenſ.in man.paſtor.c.38.nu.4. & in praxi cap.66.in annot.nu.13.Vgol.de offic. Epiſc. c.50.§.12.n.5.& in vna Calag.de Lequeitio28.Iunij corã Gipſio fuit dictũ, Quod attenta iuris communis diſpoſitione naturalibus, ſeu filijs patrimonialibus potius quam extraneis debent beneficia cõferri,cap.nullus.61. diſt. Et licet loquatur in Epiſcopis, nihilominus ratio textus militat etiam quoad alia beneficia; & eſt valde honeſtum & fructuoſum, vt in terminis dicit Abb.in d.c. ad decorem. num.4. de inſtit.&c.

Nu.6.Genuen.in man.paſtor.d.c.38.nu.2.& in praxi d.c.66.nu.13.& Vgol.d.c.50.§.12.nu.6.

Nu.7.ibi,Iure,valere,& Genuen.d.nu.13.

Nu.9.& ſentit Vgol.d.c.50.§.12.nu.5.

Nu.11.poſt Laiam & Genuen. in praxi c.66.in annot.a nu.12.& c.119.nu.4.

Caput decimum.

NVm.10.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.23.his verbis parum differentibus, An preter Papam poſſint ordinarij collatores regularia beneficia in titulũ regularibus profeſſis prouideri cõſueta, cõferre etiã ſecularibus,qui illius ordinis habitũ omnino ſuſcipere,& pfeſſionem emittere tenẽtur.S.Congr. die 12.Dec. anno 1585. cẽſuit iuxta hoc caput poſſet etiã ordinarios collatores portiones monachales,regularibus prouideri cõſuetas,cõferre,nedũ eius ordinis profeſſoribus,ſed ẽt ſecularibus, qui habitum ſuſcipere,& profeſſionem emitte reõmnino teneantur; abbatias tamen,& beneficia adminiſtrationem habentia, non niſi profeſſis iuxta canones per ordinarios conferri poſſe.

Nu.12.& Gratian.diſcept.forenſ.c.123.nu.12.

Nu.15.collatio tamen beneficij regularis facta ſeculari tanquam de beneficio ſeculari,eſt nulla, vt in ſequẽti declaratione S.Congr.6.Iunij 1600. Congreg.Concilij cẽſuit,ſi beneficiũ huiuſmodi ſit ſeculare, nihil ſubeſſe difficultatis,vt monachus nõ teneatur habitũ religionis ſuſcipere,& profiteri;quod ſi a principio fuerit regulare & poſtea mutauerit ſtatũ,cõcurrẽtibus his quę a iure cõmuni requiruntur ad inducendã huiuſmodi mutationẽ,itidem cogi oraturẽ non poſſe, vt habitũ religionis aſſumat; in eaque profiteatur. Quod ſi beneficiũ ſit regulare, taleque nunc permaneat, collationẽ oratori, qui ſecularis eſt, tanquã ſeculari factam, viribus carere.

Nu.20.& nouiſ.Gratian.diſc.for.c.123. a n.10.& 22.

Nu.25.ibi.C.11.& nouiſ.tradit Grat.d.c.123.a n.22. Ibi, Decano,Gratian.ſupra.

Nu.32.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.cap.5. nu.23.

Nu.33. quãuis additio d. conſilij Nauarri 11.de ſtat. monach.ait,aduertendũ, referri a tempore Greg.XIII. & citra, obſeruari, vt canonicis regularibus dentur beneficia curata ſecularia;quę additio videtur eſſe mẽdoſa & deeſſe dictio, Non,& debere dicere, Non dentur,iuxta dictas declarationes.

Nu.34.& Marc.Anton.Genuen.in praxi c.121.

Nu.35.& in Ferrarien. prioratus 1. Dec.1608.& 25. Maij 1609.coram D.Penna vbi fuit dictum, & in eadẽ 8.Mart.1610.corã eodem fuit reſolutum, &c. Et in Capuana rectoriæ 12.Iun.1609.coram eodẽ D.Penna fuit reſolutũ,&c.R.beneficij ſtatus. Et quod quãdo non cõſtat de priori ſtatu, ex quo non agitur de immutatione ſtatus,alteri datur vltimus,& quaſi poſſeſſio,etiã ex prouiſionibus Apoſtolicis, fuit reſolutũ in cauſa Terdonẽ. prioratus 5.Maij 1595.coram D.Orano,vt in deciſ.ſeq. 155.ſequitur Genuen.d.c.121.circa fin.dicens,&c.

Nu.37. Ex dictis infertur ad quæſtionem, de qua fui conſultus,an capellaniæ ſitæ & fundatę in *Eccleſijs* ordinum militarium D.Iacobi,Calatrauæ,& Alcantarę, poſſint teneri per fratres ipſorum ordinum, Hiſpanè, freiles, qui vere & proprie ſunt religioſi, cũ faciant tria vota ſolemnia ſubſtãtialia,caſtitatis,paupertatis,& obediẽtiæ,vt admittunt Sot.de iuſt.& iur.lib.7.q.5.art.3.& in 4.diſt.27.q.1.art.4. Arag.22.q.88.art.1.fr. Emm.Rodr.q.reg.1.to.q.1.art.6.dicens communem, & alij. Nec in hoc eſt difficultas,aut controuerſia aliqua,& ſunt veluti canonici regulares, vt de militibus dicit *Hojeda* de incompat.c.fin.nu.105. Et dubiũ conſiſtit in hoc,an dictę capellanię ſint beneficia *regularia*,an *ſecularia*. *Et* videtur eſſe regularia,cũ ſint fundatę in Eccleſijs ordinũ, & ſic præſumuntur regulares, Rebuf.in praxi. tit. quotuplex ſit beneficiũ.nu.6. quẽ ſequitur Maſcard. de probat.concluſ.172.nu.17.& ex Abb.conſ.59.2.p. verſ.4.capite,& Rota in vna Parmen.prioratus 5.Iun. 1595. coram D.Corduba ſupra relata 1.p.c.2.nu.67. Et in terminis,quod dictæ capellaniæ ſint regulares, cum ſint ſitæ ĩ Eccleſia regulari,& ſic ad eas poſſint admitti religioſi profeſſi dictorũ ordinũ,& ſi ad eas vocãtur cõſanguinei fundatoris,sũt adiudicãdæ religioſo,ſi eſt propinquior, tenet fr.Emm.Rodr.d.1.to.q.reg.q.34.ar.3.& ſicuti sũt aliqui iuriſperiti & cathedratici Salmãt. ſuper eo cõſulti.

Sed hoc non obſtante, ego teneo contrarium, & ita reſpondi,nempe,quod dictæ capellaniæ ſunt ſeculares, & pro clericis ſecularibus,& conſequenter non poſſunt dari dictis fratribus & religioſis,vt apparet ex earũ fundatione & vſu,& ſtilo horũ regnorũ; ſemper enim fundantur & inſtituuntur,licet fundentur in monaſterijs, & Eccleſijs regularibus, pro clericis ſecularibus, & ſic vocant de ordinario fundatores ad eas ſuos conſanguineos, & a principio fundationis dantur clericis ſecularibus ex præſentatione & vocatione ipſorum fundatorũ; vnde declaratur eorum animus,quod velint eſſe ſeculares,& pro clericis ſecularibus,Lambertin.1.p.2.lib.q.7. art.23.ſub nu.3 & ita videmus.

Etſi eſſent regulares prædictę capellaniæ,nõ poſſent dari niſi regularibus,iuxta ſupra dicta;idque principaliter procedit,vbi capellaniæ ſunt tẽtæ per ſeculares ſpatio quadraginta annorum,per quod quando eſſent regulares, mutabatur earum qualitas & ſtatus, vt in d.c.de Prębend.in 6.& ibi Doctores cum alijs ſupra relatis. *Et* quod fundator poſſit fundare & inſtituere capellaniam in monaſterijs & Eccleſijs regularibus pro clericis *ſecu*laribus cum authoritate ſuperioris & ordinarij,*eſt pla*num,argument.l.in traditionibus,ff.de pact. & quod late docet Roch. verb. pro eo.quod q.12. & Lambert. 1. par.1. libr. quæſt.9.artic.1. quicquid velit Abb.d.conſ. 59.verſic.

Digitized by Google

59.verſ.4.c.& in c.fi.de ſtat.monach.nu.11.dicens ſed putare, quod clerici ſeculares non poſſunt intitulari in monaſterijs; & ſic non poterit deputari altare in monaſterio, vt inſtituatur in eo clericus ſecularis, ex iſto c.fi.verſ. præcipimus, Quod tamen non obſtat, quia loquitur de Præbendis monaſterij, ad quas non ſunt admittendi ſeculares, cum ſint Prębēdæ monachales, & pro ſolis monachis inſtitutæ; non vero loquitur de beneficijs & Capellanijs extraordinarijs fundatis & inſtitutis ꝓ ſecularibus; nec id prohibet ille text.& ita practicari videmus. Requiritur tamen conſenſus ſuperioris & conuentus, nec ſufficit ſola authoritas ordinarij, vt in monaſterijs, & Eccleſijs regularib. funderur Capella, ſeu Capellania, & vt ad eam poſſit præſentari clericus ſecularis, Rochus verb.honorificum, q.4.num.13.verſ.in Eccl.q.3.& verſ. conſtruxit, q.7.nu.10.& Lamb.1.p.1.lib.q.3.art.16.& q. 11.art.7.& d.1.p.2.lib.q.7.art.23.& hoc etiam vult Abb. ſupra d.conſ.59.ait enim, quod monachis inuitis nō poſſunt aliqui acquirere ius patronatus in eorum Eccleſia, ſeu altari ad pręſentandum clericos ſeculares; & ſequitur Greg. Lopez in l.1.tit.15.p.1.gloſ.5.

Nec etiam obſtat doctrina Rebuf.& Maſcardi ſupra, quia non dicit, niſi quod Capellę fundatæ in monaſterio præſumuntur regulares, id limitando, niſi per ſeculares teneri ſunt ſolitę, ex d.c.cum de beneficio, & a fortiori debet limitari, vbi ex fundatione aliud apparet, iuxta dicta, tunc enim ceſſat dicta præſumptio.

Nu.43. ibi, n.143.alias 3.impedimento n.20.Zecchus de ſacram.c.16.de matrimon.9.propoſ.citans P.de Soto lect.5.Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.23.n.52.& c.26.a nu.55.

In fine, & Fr.Baſil. Legion.1.de imped.matr.c.2.§.3.

Nu.45.Et nouiſ.Cantar.in decē præc.Dec.lib.1.c.31.

Nu.54.Et nouiſ.Fr.Baſil.Legion.1.p.var.diſp.q.4.Sāchez cap.4.& de imped.matr.c.2.§.1.

Nu.56.& nouiſ.Salas 1.2.to.2.tr.13.diſp.3.ſect.2.n.2.

Nu.58.fine, non autē conſiſtit in illa inhabilitatione, ſeu illegitimatione, ex inſtitutione Eccleſiaſtica, & in perpetuitate extrinſeca ex parte acceptātis, ſcilicet quod Prælato ſublata facultas ſit liberum dimittendi, & ſummo Pontifici reſeruata, vt male inquit Fr.Baſil.Legion. d.q.3.ſchol.15.& d.c.2.de imped.§.2.& 3.nam quicquid ipſe ibi, & d.q.3.c.vlt.contra Gabr.Vazquez dicat, Prælati nunquam habuerūt iſtam facultatem liberos dimittendi religioſos, qui abſolute vouerunt, nec Papa eā habet ſic, ſi obligatio voti ſit de iure naturali & diuino, ſed ſolum diſpenſandi ex cauſa: & de diſpenſatione loquuntur authores per eū citati, & cæteri: & ſi Præpoſitus Generalis Societatis Ieſu eam facultatem habet circa vota ſimplicia, eſt, quia illa emittuntur iuxta conſtitutiones ipſius Societatis, quandiu ei placuerit.

Nu.62.Fr.Baſil.d.q.3.& pen.& d.c.2.§.3.

Nu.65. Poſt Leſſ.& Fr.Greg.Ruiz.contr.101.& ſeq.

Nu.66.& Fr.Baſil.d.q.3.ſchol.c.8.& d.c.3.de imp.§ 4

Nu.67.Vazquez, & 3.p.3.tom.diſp.249.c.4.

Num.75.ibi, num.109.& 1.lib.ſchol.de matrim.lib.2. diſp.18.num.6.

In fi.licet etiam Fr.Baſil.de imped.matrim.c.19.§.3.è contra dicat, illam notam diſſoluere matrimoniū ratū.

Nu.81. & Fr.Baſil. de Legion.de imped.matrim.d.c. 19.§.2.3 & 4.

Nu.83. & nouiſſime Suar.de legib. lib.2.c.14.nu.3.& 20. & in cauſa Burgē. diſſolutionis matrimonij 17.Iun. 1594.coram D.Iuſto Rota, dixit quoad poteſtatē Papæ diſſoluendi matrimonij rati nō conſummati nō eſſe dubitādum, quia hæc eſt communis opinio canoniſtarum, præſertim de conſenſu coniugum, & ex iuſta cauſa.

Nu.84.& inclinat Baſil.d.c.19.§.2.

Nu.91.ibi, nu.104. quem etiam vide 3.p.3.tom.diſp. 236.cap.9.a nu.102.

Nu.93. ibi, nu.7.& nouiſ.Fr.Baſil.dicēs cōem, c.2.§.1

Nu.98. & nouiſſime Medrano de conſenſ. connub.c. 16.nu.9.& facit deciſ.313.nouiſ.Farin.

Caput vndecimum.

NVm.2. Poſt Vgol.& de offic.& poteſt.Epiſc.c.1.§. 1.ad fin. & cap.50.§.6.nu.4.

Nu.6. & Farin.4.p.q.119.nu.58.

Nu.13.Poſt Tol.& Arag.2.2.q.88.art.12.concl.4.Rodrig.in ſum.2.to.c.10.nu.6.& Sanch.& lib.2.c.11.nu.5. Sair.in claui reg.lib.6.c.11.nu.83.

Nu.20.ibi, nu.19. Et nouiſſime Vgol.de offic.Epiſc. cap.57.§.2.nu.6.verſ.5.

Nu.22.ibi, Per ſe ipſum, ex qua ratione idem quoad hæreſim tenet Suar.d.nu.4.& 9.

Nu.23. Et tradit Vgol.de offic.Epiſc.c.57.§.2.ad fin, Suar.5.10.de cenſ.diſp.41.ſect.2.n.6. Sāch.lib.2.c.11.n.3.

Nu.24.Vgol.& de off.Epiſc.c.57.§.2.nu.6.Salc.in praxi c.94.lit.B.& Farin.4.p.q.119.nu.62.

Nu.25.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.1.c.1.nu.56.

Nu.26.Poſt Salced.Far.d.q.119.nu.61.& ſeq.ibi, Cou. nu.5.adde & 6.& idem, nu.27.

Nu.28. Et Piaſec.d.c.1.1.p.nu.57.

Num.30. Vgolin.de offic.Epiſc.cap.57.§.2.num.4.& Piaſec.d.num.57.

Nu.33.Et nouiſſime Tho.Sanch.in præc.Decal lib.1. c.10.nu.49.eo quod irregularitas ex mutilatione ſicut ex homicidio, non eſt ex ſolo delicto, ſed etiā ex ſignificatione, & ibi ſola diſpenſatio irregularitatis ex delicto cōſurgentis conceditur Epiſcopis; & ſic etiam ſi non exciperetur ibi irregularitas ex homicidio volūtario, cenſeretur excepta, &c. Sed reſpondetur, quod eſto ratio imponēdi irregularitatē homicidio & mutilationi ſit ſignificatio, tamen abſolute ſimpliciter ex delicto, & in eius pęnā; & alias nec etiā in irregularitate ex homicidio caſuali poſſet Epiſcopus diſpenſare ex d.decreto: & quicquid Sanchez dicat, inepta eſt & impertinens exceptio de homicidio voluntario, cum ſecundum ſuam ſententiam nullo modo comprehenderetur ſub regula.

Nu.39. Vgol.de offic.Epiſc.c.57.§.2.nu.6.verſ.ſicut, & §.3.nu.2.& Piaſec.in praxi p.1.c.1.nu.56.

Nu.45.Poſt Zeceb.Sair.de cēſ.lib.4.c.17.nu.21.Vgol. de offic.Epiſc.c.57.§.2.nu.3.& 5.Piaſec.in praxi Epiſc.p. 1.c.1.nu.56.Sanch.& d.lib.2.c.11.nu.19.

Nu.49.ibi, Et Sairus ibi, Vgol.d.c.57.§.2.nu.4.verſ.ſecundo ampliatur; Piaſec.d.nu.56.

Nu.56.ibi, Nu.94.Vgol.de offic.Epiſc.c.1.§.1.ad fi.& cap.57.§.5.nu.4.

Nu.60.in fi.& Salas de legib.diſp.15.ſect.1.nu.16.referendo Sairum lib.3.c.9.nu.14.

Nu.78.Et Genuen.in praxi cap.14.

Caput Duodecimum.

NVm.11. Et nouiſ.Salas 1.2.tract.31.diſp.5.ſect.16.
Nu.12.ibi, nu.45.Et Salas ſupra ad nu.180.

Caput Decimumtertium.

NVm.2.ibi, c.26.Nauar.in man.c.27.n.1.Leo in theſaur.for.Eccleſ.c.39.& 40.nu.1.

Nu.9.ibi. Ex explicant, & Rota in Calagur.beneſ.de Brānuilla 8.Iun.1607.corā D.Sacrato inſ.adducta, n.61.

Nu.35. Et Alex.Mon. de opt.canonica cap.4.nu.25.

Nu.48. Alex.Monet.d.c.4.de optione q.21.nu.20.dicens communiorem & veriſſimam, quem ſequitur Ripa de nocturno tempore c.101.num.4.quamuis Moneta non procedat ſatis conſequenter ad ea quæ dicit eodem tract.cap.7 quæſt.1.

Nu.54. & quicquid velit Rota ibid. declar.5. dicens,

quod

quod poteſt reſpóderi ad illud c. quod per illam optionẽ acquiritur ius in re, & cenſetur collatio, ſiue nouus titulus, vt refert Greg. ſup. Et quamuis Alex. Mon. d. c. 4. nu. 30. & 23. dicat illum tex. loqui de optione inter duo beneficia, quæ requirit collationem, & ideo excommunicatum optare nõ poſſe, ſed ante optionẽ fuiſſe abſolutum.

Nu. 61. & circa iſtam clauſulam & regulam de infordeſcentibus eſt deciſio Rotæ in cauſa Calagur. beneficij de Brantiuilla 8. Iun. 1607. d. 108.

Nu. 66. Alex. Moneta de diſtrib. p. 2. q. 15. nu. 23.

Nu. 84. & conducit conſilium Pauli de Caſtro 365. n. 2. p. 1. quod per collationem factam incapaci, non tamẽ indigno, vt quia non erat Canonicus, cui erat facienda collatio dignitatis ex concordia & conuentione, non priuatur Epiſcopus poteſtate conferendi, & ſic intra ſemeſtre poteſt alteri conferre, quia non habet defectus d. c. cum in cunctis, de elect.

Nu. 85. ibi, Mobilis, vt in propoſito, ſeu concernẽs fauorem aliorum, vt in ſpecie d. conſ. Pauli de Caſtro.

Nu. 90. per Gonçalez, ibi, a nu. 101. & Grat. diſcep. for. c. 119. & dicitur in Oſcen. Archidiac. 10. Iunij 1602. coram D. Lancell. nouiſ. Farin. deciſ. 61. a nu. 70.

In fi. lib. 1. Quam etiam refert Genuenſis praxi c. 21. in annot. num. 16. & nouiſſime docet Scaccia de opt. q. 17. lib. 22. a nu. 8. & late tradit Alex. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 15. 1. concl. a nu. 18. qui ibi inuenit & q. 20. nu. 12. male & ſine fundamento id extẽdit ad excommunicatum minori excommunicatione, per ea quæ tradit Vgol. d. c. 21. nu. 1. poſt Innoc. in cap. 1. de iudic. qui non dicit id habere locum in excommunicato minori excommunicatione, ſed in quocunq; clerico excommunicato, vel minori, maioreue; ſit nam & Epiſcopus hac pœna conſtrictus huiuſmodi fructibus caret, vt dixit Innoc. in d. c. 1. in verb. Epiſcopatum; & ſic quod vult Vgol. id habere locũ tam in clericis & beneficiatis maioribus, vt ſunt Epiſcopi, quam in alijs clericis & beneficiatis minoribus.

Nu. 91. & nouiſſime Alex. Mon. d. c. 4. contrarius de opt. ca. n. c. 4. nu. 30. dicens, quod fructus non auferuntur ipſo iure, excommunicato, ſed per ſententiam; & quidem id expreſſe continere debet ſententia, vt nota Vgol. d. §. verũ.

Nu. 98. Alex. Moneta de diſtrib. p. 2. d. q. 15. nu. 26. 40. & 41. & Scaccia ſupra nu. 10.

Num. 102. Quæ deciſio eſt iam impreſſa in nouiſſimis Farin. 521. & in alia Placentina ibi coram 9. Decẽ. 1596. & 4. Iul. 1597. coram D. Gipſio amplius fuit reſolutum, ſcilicet, ſalarium ſolutum Capellano pro celebratione miſſarum Capellaniæ & ſeruitio beneficij nõ eſſe deducendum ex fructibus reſtituendis, quia cum poſſeſſor per ſe ipsũ inſeruire, & eas celebrare potuiſſet, inter onera neceſſaria cõputari nõ debet, Caſſad. dec. 19. de Preb. & dixerunt Domini in vna Hiſpalen. beneficij 24. Maij 1561. corã D. Decano. Ratio eſt, quia ſi poſſeſſor dimiſiſſet poſſeſſionem, victor reſidẽdo, & inſeruiendo euitaſſet has expenſas, idcirco hoc damnum illi imputandum eſt, ad l. quod quis, de reg. iur. & damnum, eod. tit. lib. 6.

Nu. 104. Alex. Monet. d. 2. p. de diſtrib. q. 15. nu. 27.

Nu. 105. Monet. d. q. 15. nu. 28.

Nu. 106. & Monet. d. q. 15. nu. 24.

Nu. 108. ibi, ad finem, & Monet. d. q. 15. nu. 30. & 31. in alijs fructibus præter diſtributiones id admittens.

Nu. 118. ibi, nu. 20. Alex. Mon. d. q. 15. a nu. 32. & 42.

In fine, nec cõtrarium vult Scaccia de opt. d. q. 17. lim. 22. nu. 8. dicens, quod excommunicatus priuatur fructibus & diſtributionibus, etiam pendente appellatione, & licet dicatur ſententia iniuſta, &c.

Nu. 120. & ita contra Vgol. tenet Moneta d. q. 15. nu. 33. 44. & 45.

Nu. 121. Vgol. d. cap. 12. nu. 5. & Monet. d. q. 15. n. 20.

Num. 123. & Moneta, d. q. 15. nu. 35.

Nu. 125. ibi, Caſu 2. & Moneta d. nu. 35.

Nu. 138. ibi, & 23. & Moneta p. 3. de diſtrib. q. 6. n. 40.

Caput decimumquartum.

NVm. 8. poſt Azeued. Leo in Theſ. for. Eccl. c. 35. nu. 27. Alex. Mon. de diſtrib. p. 2. q. 17. nu. 21. 40. & 41. & nouiſ. Farin. praxi & q. crim. p. 4. q. 138. a nu. 55. & 64.

Nu. 10. poſt Gut. Farin. 71. poſt Azor. & 3. p. lib. 3. c. 6.

Num. 13. poſt Azeued. Leo Farin.

Nu. 15. poſt Azeued. Leonem d. c. 35. nu. 27. Farin. d. q. 138. a nu. 55. ad 64.

Nu. 41. & Sanch. lib. 2. cap. 9. nu. 5.

Nu. 58. poſt Vgol. Alex. Moneta de diſtrib. p. 2. quæſt. 15. num. 9.

Nu. 59. ibi, nu. 243. licet eum reprehendat Monet. d. q. 15. nu. 39. & q. 17. nu. 41. circa fi. male æquiparans illum excommunicato.

Caput decimumquintum.

NV. 5. quæ deciſio eſt in nouiſ. Far. 582. & in vna Peruſina, & c. Beneficia debita certo generi perſonarũ.

Num. 10. facit deciſ. Rot. coram Card. Lancellotto in Burgen. portionis 20. Iun. 1583. quam refert Gratian. in add. ad deciſ. 202. nu. 3. quod ſi perſtat, &c.

Nu. 14. Vnde etiam inhabiles non poterunt ex permutatione noui beneficium acquirere, gl. in Clem. de præbend. verb. obtinenda, & ibi Bonif. nu. 54. & vlt. & Card. §. ipſius. q. 3. & Sanch. lib. 2. c. 28. nu. 33. facit quod in tradicitur 21. p. c. 3. a nu. 6. quicquid velit Gonçalez gl. 14. nu. 55. dicens, quod prohibitus acquirere non prohibetur permutare, ex Domin. & Franco in c. 1. de exceſ. Prælat. lib. 6. & Tiraq. de retract. lignag. §. 32. gl. 1. nu. 28. dicentibus; quod prohibitus nouum locum acquirere, nõ videtur prohibitus antiquum cum alio permutare; ſed id procedit in rebus temporalibus & materialibus, ſeu profanis, in quibus loquuntur iſti Doctores; nec poteſt applicari beneficium, ſeu officium, ad quæ denouo acquirenda ſemper requiritur habitas. Et ita conſultus reſpũdi non valere permutationem factam inter duos parochos, quorum vnus erat paralyticus, & impeditus celebrare & adminiſtrare ſacramenta, maxime cum eſſet expedita in forma dignum, &c.

Nu. 15. & nouiſ. in vna Salman. dimidię portionis, 23. Ian. 1606. coram D. Marcom. fuit reſolutũ, &c. Rarreg.

Nu. 17. ibi, ad 19. Io. Guttier. can. quæſt. lib. 1. c. 12. nu. 38. conſ. 26. num. 11.

Ibi, Præferendus eſt, ſequitur Lara in l. ſi quis a lib. §. etſi impubes, nu. 40.

Nu. 18. nouiſſime prædictam reſolutionem tenet Zuall. q. 905. a nu. 42. vbi docet, quod vocatis ad capellaniã ſine gradus prærogatiua, præferendus eſt propinquior abſq; aliqua præſentatione patronorũ remotiori præſentato; & quod ita ſe defendente iudicatum fuit in Conſilio Archiepiſcopi Toletani: quia licet verum ſit, quod habens electionem a teſtatore eligendi conſanguineum, poteſt eligere remotiorem d. l. vnum ex fam. idem procedere videtur in propoſito, vbi electio nõ fuit data patrono, ſed ſimpliciter dictum, quod nominetur, & præſentetur conſanguineus. Quæ verba non denotãt electionem abſolutam, ſed ſecũdum ius, in quo diſponitur, quod proximior præferatur remotiori, & intelligenda ſunt ſecundum veriſimilem mentem diſponentis, & rationem naturalem, ſecundum quam magis propinquus cenſetur gis dilectus.

Nu. 20. Nec prædictæ reſolutioni obſtat deciſ. Rot. in vna Toller. Capellaniæ de Ietaſe 28. Ian. 1605. inf. relata nu. 22. vbi dicitur in Capellanijs attendendam eſſe proximi-

ximitatem vltimi poſſeſſoris; quia contrarium fuit poſtea in eadem cauſa deciſum 10. Maij 1606. vt in dec. ibi, relata, quæ in hoc non fuit reuocata per deciſionem vltimam ibidem relatam.

Nu.22. in princip. ibi, Et ita tenendum eſt, quãuis contrariũ velit dec. Rotę in cauſa Cęſarauguſtana beneficij, 4. Maij 1594. coram D. Mantica ſupra relata c.1.nu.96.

In fi. ibi, a nu.32. & Ceuall. q.398. nu.21. & 23. & latius 2. tom. quæſt. 778. a nu.27.

In fine, concurrente autem ad Capellaniam (ad quam vocantur cõſanguinei, ſeu de genere fundatoris propinquiores) coniuncto ex vno latere tantũ, nempe deſcendente a fratre vterino, ſeu conſanguineo, cum vtrinq; cõiuncto remotiori, nempe deſcendente a fratre vtrinque coniuncto præferendus eſt cõiunctus ex vno latere, cum ſit propinquior, & ſic in eo verificetur diſpoſitio fundatoris. Quod non ſolũ procedere exiſtimo vltra filios fratrum, ſed etiam in eis; nam ſi concurreret ad huiuſmodi capellaniam frater conſanguineus, ſeu vterinus, cum filio fratris vtrinque coniuncti, pręferendus videtur frater conſanguineus, ſeu vterinus, cũ ſit propinquior fundatori; licet ſecus ſit in ſucceſſione hæreditaria ab inteſtato, vt in authent. de conſang. & vterinis fratribus, & in authen. ceſſante, authen. poſt fratres. C. de leg. hęredib. & ibi Doctores. Et quicquid ſit in ſucceſſione maioratuum & fideicommiſſorum in quæſt. patrui & nepotis per Doctores innumeros tractata: in capellanijs enim, ac legatis pijs, non eſt ſuccedendũ per repręſentationem, ſed quilibet ex ſua perſona: facit quod tradit Couar. in pract. c.38. nu.4. cum alijs, & conducunt tradita per Manticam de coniect. lib.6. tit.6. a nu.20. & lib.8. tit.13. & per Angulũ, in l.11. de las mejoras, gl.5. alias 8. ex nu.4. Quãuis contradicẽdu in propoſito videatur Ceuall. d. q.778. a n.32.

Vnde mihi non placet reſolutio Rotæ in cauſa Toletana Capellanię de Ietaſe coram D. Iuſto, in qua 28. Iun. 1605. fuit deciſum, quod cũ, &c. R. Capellania. Hæc Rota in d. Toletana, in qua verior mihi videtur deciſio facta 10. Maij 1606. ex ſupradictis & allegatis in ea, vt in deciſ. pracedẽti 13. Mar eiuſd. anni, & Molina de Hiſp. primog. lib.3. c.4. nu.10. & 11. Velazquez l.40. Tauri. gl. 9. nu.20. & 24. qui alios allegant, & Cephal. conſ.5. a nu. 37. & Dec. conſ.379. & Capitio deciſ.159. citatus in vlt. deciſione, in qua male ab ea receſſerunt.

Nu.24. poſt Parlad. & ſequitur Gratian. diſcept. foren. cap.77. nu.10. & ſeq.

Nu.25. Poſt Couar. Grat. d. cap.77. a nu.1.

Nu.27. Mant. & de tacit. & ambig. conuen. lib.2. tit.8. Maſcard. concl. 1129. a nu.15.

Eodem num.27. Vnde etiam coniungitur diſtinctio, quam nouiſſime poſt hęc in propoſito affert Ceuallos q. 905. a nu.37. dicens, eam ſemper obſeruaſſe; quia aut vocatur ad Capellaniam cõſanguineus propinquior in gradu, vel conſanguineus proportionaliter ſimpliciter, non facta de graduũ cõmemoratione. In primo caſu, cum cõputatio fiat a remotiori, qui eſt ſecundus in quarto gradu; aliæ cæremoniæ & qualitates conſiderandæ ſunt. In ſecundo vero caſu cũ non vocetur conſanguineus in gradu proximior, ſed ſolum propinquior præferatur, ille profecto dicitur propinquior conſanguineus, qui eſt in ſecundo cum quarto, magis quam ille qui eſt in tertio cum quarto; cum illa ſit maior qualitas & coniunctio ſanguinis, &c. quia ille qui eſt proximior ſecundum cõputationem iuris ciuilis & Canonici ſimul, præfertur illi, qui ſolum de iure Canonico eſt in eodem gradu, vt tradit Alban. conſ.40. verſic. nullo, & Decian. conſ.71. lib.3. nu.7. & Perez de Lara ſupra. Quæ doctrina & diſtinctio, inquit Ceuall. eſt vera, & menti tenenda; quia ſępe caſus de facto contingit. Et ita iudicatur, prout in caſu ſimili fuit iudicatum per D. Doctorẽ D. Ioannem de Hozes iudicem Apoſtolicum 31. Ian. 1609. in cuius diſtinctionis ſecundo caſu Ceuallos certe mutat ſententiã, & tenet iam noſtram ſententiam, licet dicat eam ſemper obſeruaſſe. In primo vero caſu cõiungitur eius doctrina, idemque dicendũ eſt ac in ſecundo: nã ille propinquior eſt in gradu, qui eſt proximior ſecundum computationem ciuilem, quæ ſemper eſt attendenda, vbi agitur de proximitate & conſideratione propinquioris, vt dixi. Item illa differentia eſt verbalis tãtum; & in re idem eſt vocare conſanguineum propinquiorem abſolute, ac propinquiorem in gradu.

Nu.28. Poſt Pacian. Peregr. de fideicommiſ. art.43. ex nu.60. Ceual. quæſt.778. ex nu.49.

Num.32. & Peregr. de fideicommiſ. art.43. a nu.83.

Nu.34. ibi, Non ſuſceptis, Peregr. ſupra nu.84.

Nu.35. Poſt Maſc. Peregr. de fideicom. art.43. a n.81.

Poſt Io. Guttier. Maſcard. ſup. & Pacif. de Sal. interd. inſpec.1. cap.5. nu.80.

Nu.36. Poſt Guillel. Caſſan. in Catal. glor. mund. 1. p. conſid.24. & 75. verſ. item arma, & 11. p. conſid.15.

Nu.37. ibi, ſupra, & Caſſan. d. conſid.15.

Nu.38. & Caſſan. d. conſid.11.

Nu.47. ibi, Nauar. ſupra, & nou. Ceuall. q.762. a n.24.

Nu.48. Et tam in Legato pio quam capellania, ad quã fundator vocat per verba naturæ conſanguineum propinquiorem, præferri debet deſcendens a fundatore, etiã per viam baſtardij, conſanguineis tranſuerſalibus eiuſdẽ fundatoris in gradu propinquiori exiſtentibus: nam deſcendens cenſetur propinquior, & magis cõſanguineus, nec tranſuerſales cõcurrunt cum deſcendentibus, in quibus datur repræſentatio ſine gradus limitatione, vt per Ceuallos d. q.702. a nu.24. qui ait ita fuiſſe iudicatũ per Conſilium Archiepiſcopi Toletani in quadam Capellania de Ietaſe in fauorem Ioannis de Benauente deſcendentis ex filio ſpurio Ioannis Martinez de Benauente presbyteri fundatoris. Sed certe in iſta cauſa contra dictum Ioannem de Benauẽte tenuit Rota 1. Iul. 1605. corã D. Iuſto, quia fundator vocauit presbyterũ de ſuo genere ſeu progenie de Salmaz: & ſic vſus eſt verbis iuris, & cum Ioannes perueniret ex radice infecta, dici non poterat de radice & progenie teſtatoris, vt in dec. ſup. relata, nu.22. Quod non conſiderauit Ceuallos d. Ioãnis de Benauẽte aduocatus in d. cauſa, & ſimiliter etiam in alia Capellania de los Chaues de Bonilla huius dięceſ. Abul. per iudicem Metropolitanum Salmanticæ reſidentem, reuocata ſententia ordinarij, fuit iudicatum contra deſcendentem ex filio ſpurio fundatoris in fauorem tranſuerſalis, quia fundator vſus eſt verbis iuris.

Nu.51. Quãuis in vna Ianuen. iuriſpatr. 12. Feb. 1607. coram D. Lancellotto Rota tenuerit, R. alleg.2.

Nu.53. & quod in ſumma continet illa deciſ. eſt, quod, leg. &c. R. illegit.

Caput decimumſextum.

NVm.2. poſt Azor, & Cantarel. in decẽ præc. Decal. lib.2. cap.59.

Poſt Genuen. alias c.66. & in Man. paſt. c.37. & 38. n. 1. Grat. dec.97. nu.1. Vgol. de offic. Epiſc. c.50. §.13. nu.2.

Nu.26. Et Vgol. de offic. Epiſc. d. c.50. §.13. nu.2. dicẽs tamen non ſatis conſequenter, quod digniori prætermiſſo, aliquid reſtituendum eſt ratione iniuriæ illatæ, nõ vero ratione beneficij non collati.

Nu.39. Quod etiã ait Grat. deciſ.97. nu.21. Sed contra tenet d. Genuen. in Man. paſtor. c.37. art.5. cũ Soto, &c.

Nu.40. ibi, vbi ſupra, quos ſequitur Gratian. in add. ad d. deciſ.97. num.11.

Num.61. in fi. Et ita poſt hæc videtur tenere Genuen. in Man. paſt. d. c.37. nu.5. ſic limitando ſentẽtiam Scoti.

OCTA-

Digitized by Google

OCTAVÆ PARTIS

Caput primum.

NVm.5. ibi,& 105.Sylueſt.verb.excommunicatio,1.nu.22. Ludou.Lop.inſtruct.conſc.2.tom.2.p.cap.18.circa finem.

In fi. Et de dictione prorſ° 11.p.e.vlt.n.58.

Nu.6. fine,Fr.Raph de la Torre eod.tract.2.tom.q.100. art.6.diſp.5.pag.798.& etiam Io.Guttier.can.quæſt.lib.2.c.23.a nu.24.

Nu.11, ibi, 103.lib.1.& in nouiſ.deciſ.550.

Nu.19. ibi,add.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.4.n.48.

Ibid.poſt Azor,& 3.p.lib.12.cap.21.q.10.

In fin. Et Fr. Raph. de la Torre d.q.100.art.6.diſp.8.

Pro nu.27.& clarius probatur d.ſententia ex clauſula bullæ 71.Pij IIII.ſuper reformatione pœnitẽtiarię, quã adducit additio ſum. Bullar. Quaran.d.ver. ſimonia, & Piaſec.in praxi p.2.c.4.nu.50.quæ ſic ait: Caueat autẽ Pęnitentiarius,ne in abſolutionib.a ſimonia reali,vel conuentionali etiã occulta vnquã concedat,vt ipſi ſimoniaci beneficia, ſuper quibus ſimoniã commiſerunt, ſeu pecunias, vel alia pro illis accepta, aut fructus exinde poſt commiſſam ſimoniam acceptos, in totum, vel in partẽ retinere poſſint:quinimmo in abſolutionibus huiuſmodi apponatur clauſula, quod vterque ab beneficium, ſuper quo fuit cõmiſſa ſimonia,perpetuo inhabilis exiſtat.

Ex quibus verbis apparet, beneficium per ſimoniam etiam conuentionalem quæſitum retineri non poſſe ſine diſpẽſatione Papæ, atq; adeo penſionẽ eſſe nullã,&c.

Nu.31.ibi,Obſeruari,idem Cantarel.in decem pręcepta Decal.lib.2.c.64.a nu.254.licet c 51.præced.nu.223. abſolute ſequatur ſententiam Nauarr.

Nu.41. Poſt Azor,& Fr.Raph.de la Torre de relig.2.tom.q.100 art.6.diſp.5.circa fin.pag.799.

Nu.42.ibi,Volumus,licet eum nouiſſime ſequatur Fr. Raph.de la Torre d.q.100. art.6.diſp.7.circa finem.Nec obſtat,quod in præcedentibus verbis loquitur Pontifex de ſententijs latis a ſuis prædeceſſoribus,& non dicatur in ſententia lata ex vi iuris,niſi quando eſt ipſo facto incurrenda. Quia reſpondetur,quod verbum latas,non ſignificat aliud quam promulgatas, ſeu impoſitas, vt ex eo cõtextu patet; & alias ſuperflua eſſent illa verba,quas ipſo facto eas incurrere volumus.

Nu.45.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.4.nu.48.Cantarell.lib.2. c.54.a nu.249.

Nu.46.ibi, Difiic.Fr.Raph. de la Torre d.q.100.art.6.diſp.6.& etiam Ludou.Lopez in Prælatis,1.to.c.306.

Nu.52.& Cantarell.nu.250.& 251.

Nu.55. Nec etiam placet ſententia & diſtinctio Azoris 3.p.lib.12.c.20.q.2.poſt Oſtien.in ſum.de ſimonia.n.1, & Angel. verb.ſimonia,7.nu.1.quod pecunia accepta per ſimoniam mentalem iure diuino prohibitam eſt reſtituenda,quia accipitur contra voluntatem Domini,& contra ipſam naturam, & argument.de vſur.1.Quod vero eſt acceptum per ſimoniam mentalem ſolo Canonico iure damnatam non eſt reſtituendum; & de hac intelligit c.fi.iſta enim diſtinctio eſt ſine fundamento;& d.c.fi. loquitur etiam de ſimonia iure diuino prohibita; tum quia generaliter loquitur tum, quia expreſſe loquitur de ſimonia in ſpiritualibus cõmiſſa, vt patet ibi ad reſignationes ſpiritualium, &c. quæ iure diuino eſt prohibita: tum etiã, quia in principio loquitur de ſimonia cõmiſſa in ingreſſu religionis, quæ plane eſt iure diuino prohibita, vt recte animaduertunt Nauar.Caiet.Sylueſt.& alij ſupra, & etiam Torre,

Nu.56.& facit clauſula bullæ 72.Pij IIII.ſuper reformatione pœnitentiariæ ſupra poſita, nu.27.

Nu.61. poſt Suar. Torre d.q.100. art.6. diſp.7.verſ.3. Lud. Lop.1.tom. cap.307.

Nu.72. & nouiſſime Torre d.q.100.art.6.diſp.5.ad 4.argum.pag.799.ſequitur Vgol.dicens,quod ſibi nõ conſtat non eſſe vſu receptum;illi tamen ſi vigeat,ſtandum erit,de quibus etiam diſp.9.

Nu.75.poſt Proſper.Flam. Pariſ.de confid.q.28.a nu.117. Genuen. in Man.Paſt.c.78.nu.6.Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.cap.5.nu.28.

Nu.98. & ſic procedit quod ait Suar. de legib.lib.3.c.35.nu.25.quod irritatio in ſimonia eſt pœna.

Nu.99.Poſt Suar.& de legib.lib.6.c.16.n.5.Fr.Raph. de la Torre d.q.100. art.2.& 3. diſp.3.& Piaſec.in praxi Epiſc.p.1.cap.1.nu.61.in fine.

Nu.113.Quos nouiſſime ſequitur Salas de legib.diſp.20. ſect.10.nu.99.dicens,quod commiſſarij diſpenſationum poſſunt accipere ſtipendiũ,non obſtante clauſula.

Nu.114.poſt Zerolam Leo in Theſ.for. Eccleſ.c.17.n.49.referens dictam declarationem Gerund. & Sbroc.de Vicario Epiſcopi in addit. ad q.36. lib.2.referens etiam declarationem Gerunden.& Alias.

Nu.120. & Fr.Raph.de la Torre eod.tract.de relig.2.tom.q.100.art.5.diſput.1.2.3.& 4.

Nu.vlt. Fr.Raph. de la Torre eod.tract.2.tom.q.100. de ſimonia per totam, Azor 3.p.lib.12.per tot.Cantarel. in decem præcept. Decal.lib.2.c.52.53.& 54.

Caput ſecundum.

NV.16. & conducit quod de expreſſione eius quod tacite ineſt, alio modo, tradit cum alijs Caſanate conſ.1.a nu.61.d.conſ.51.nu.16.

Nu.17.ibi,p.2.Vgol.de ſimonia tab.1.c.2.§.4.nu.5.& c.8.§.3.& c.10.§.3.nu.4.& de offi.Epiſc.c.50.§.9.nu.2.Et conducit deciſ.Rot.in cauſa Salmant.integrę portionis 19.Octob.1579.coram D.Vicecomite,in qua fuit reſolutum,R.ſimonia.

Nu.18. & Fr.Raph.de la Torre 2.tom.de relig.q.100.artic.6.diſp.3.dic 3.

Num.38. & ſeq. Thom.Sanch.in præc.Decal.lib.3.c.17.num.11.

Caput tertium.

NV.6.& in præc. Decal.lib.4.c.47.a nu.10.& Suar. de relig.tract.6.de voto lib.6.c.vlt.a nu.14.

Nu.9. Fortiar.tract.de ordine addito ad ſumm.Toleti.cap.8.nu.9.verſ.3.

Nu.17. & in Oſcẽ. indulti 10.Decemb.1599.corã D. Millino fuit dictũ, quod defectus intentionis in vna parte gratiæ non vitiat gratiam in alia parte diſtincta & ſeparata, in qua ceſſat defectus intentionis;&c.

Nu.20. poſt Calder.& conſ.1.& 10 de fil.presbyt.

Poſt Fel.& in c.ſuper literis,n.2.& in c.in noſtra, cor.3.& 20.eod.tit.de reſcrip.

Poſt Seluam.q.11.nu.3.4.qualit.& n.48.27.q.& q.12.num.11.5.quæſt.

Poſt Farin.Hottig.in patrocinio pro Cęſarauguſtano Gymnaſio 1.p.a n.77. Rot.in Caunen.penſ.15.Ian.1607.corã Coccino infra adducta 11.p.c.5.nu.253.Salas de legib.diſp.20.ſect.5. dicens,quod ſola taciturnitas eorum, quæ iure vel ſtilo ſunt exprimenda,vitiat.

Nu.21.ibi,nu.8.Salas,& alios vbi ſupra.

In fi. & in d. Caur.penſ.Vnde in vna Legion.Can.15. Mar.1577.corã Clẽ.VIII.fuit reſolutũ,&c.R.diſp.illeg.

Nu.24. ibi, diſ.21.& in præc.Decal.lib.4.c.47.a num.10. & Suar. de religion.tract.6. de voto lib.6.cap. vltim.

a nu-

à nu.11.& de legib.lib.6.cap.24.nu.16.

Nu.31. & abſolute de Sacramen.cap.9. de matrim.4. propoſ. verſ.hodie tamen.

Nu.36.poſt Rebell.Azor,3.p.lib.3.cap.10.q.1.

Nu.43. Thom. Sanch. de matrim.lib.7.diſp.10.nu.8. cum Palacios in 4.diſt.42.diſput.vnica,dicens,quoties eſſet idem in catholico & baptizato, vnicam pullulare cognationem,&c.

Nu.48. Pro quibus videtur facere declaratio S.Congreg. ſuper d.c.2.quã refert Leo in Theſ.for. Eccl.c.24.à nu.70. eam tamen intelligit ibi,a nu.69. procedere, non quia impedimentum ex catechiſmo ſit omnino ſublatum per Concil.ſed quia baptiſmus ibi præceſſit catechiſmũ, & ſolemnitates poſtea in Eccleſia adhibitas, & ſolũ ex catechiſmo,qui procedit baptiſmum,contrahitur dictũ impedimentũ, ex d.c.2.de cognat.ſpir.in 6.quod loquitur de catechiſmo, qui precedit baptiſmũ,de quibus etiam loquuntur D. Ant.Caiet. Armill.Sot.& Angles, hanc cognationẽ explicantes, relati per Thom.Sanch.d. diſp.10.nu.7.atq; ita tenet Bart.a Ledeſ.de matrim.dub. 46.§.de catech. relatus etiã per Tho.Sanch.ibi,qui tamẽ cum Couar.d.c.6.§.4.n.11.& alijs allegatis verius tenet, quod ex catechiſmo poſt baptiſmum facto oriebatur impedimentum & tex.in d.c.2.loquitur de catechiſmo precedẽte baptiſmum,quia ita regulariter & ordinarie fit, & gratia frequentioris vſus.

Nu.50.& Azor,3.p.lib.3.cap.10.q.1.

Nu.55.ibi, diſp.3.& nouiſſime Suar.de legib.lib.6.c. 42. num.2. 3.& 9.

Num.56. & Suar.d.cap.24.a nu.10.

Num.62. ibi,nu.4. & Suar.d.c.24.a nu.4. Diſpenſatio etiam obtenta ſuper gradu prohibito valet,&c. Mediol. matr. R. diſpenſatio.

Nu.63. poſt Menoch. Foller. in praxi crim.6.p.nu.8. P.Cauall. crim. reſ.caſu vlt.& Azor,3.p.lib.3.cap.9.

Num.67.& refert Ceuall.in add.ad d.q.737.dicens tamen,quod licet illud procedat de ſtilo curiæ,pro contraria opinione vidit pluries in tribunali Archiepiſcopi Toletani iudicatum.

Nu.69. poſt Nauar.& cum eo Zecchus de Sacram.d. c.9. de matrim.4.propoſ. verſ.hodie tamen,dicens,quod valet diſpenſatio ſuper impedimento gradus prohibiti, licet non ſit facta mentio copulæ inceſtuoſæ inter eos habitæ, maximè poſt commiſſionem Papæ.

Num.72.ibi, Et nullæ,& Leo in Theſ.for. Eccleſ.cap. 23.a num.46.dicens requiri reualidationem per nouam expeditionem,perinde valere,&c.

Nu.77. Azor,3.p. lib.3.c.10.q.1.& Melchior.Galleg. de cognat.ſpir.c.19.a nu.7. Tolet.in ſum.lib.7.c.19.ad f. & Vgol.de offic. Epiſc.c.60.§.3.& alij,qui docent,in omnibus impedimentis ſaltem impedientibus matrimoniũ præter votum & ſponſalia poſſe Epiſcopum diſpenſare.

Nu.85. ibi, Ex rebaptizat.& de leg.lib.6.c.24.ſub nu. 12. vbi de irreg.& homicidio.

Num. 107. ibi, Secundum citatos, & Salas 1. 2. tract. diſp.8. ſect.11.nu.78.

Caput quartum.

NV.5. & Polydorus Ripa de noctur.tempore c.100.

Num.8. Poſt Cucchum Rip.de noct.temp.c.98.

Nu.9.& ſequitur Ripa de noct.temp.c.99.

Nu.30. & Villad.lib.1. tit.15.lib.2.for.iudic.num.11.

Num.31.& Curia Philip.1.p.§.17. nu.30.

Nu.33. nam quamuis communiter apponatur tres teſtes, vt dixi, non ſequitur quod ſint neceſſarij, & quod non ſufficiant duo; nec id eſt contra legẽ, quæ cõtẽtatur cum duobus teſtibus: nam ſi poſſunt apponi duo, multo magis tres, & ad maiorem cautelam & abundantiam, & ad excuſandam controuerſiam & difficultatẽ: nec conſtat fuiſſe annullatum aliquod inſtrumentum ob oppoſitionem duorum teſtium tantum: facit conſ. Decij 11.nu. 12. Farin.de inuent.p.3.

Nu.51. Poſtea tamẽ in vna Firmana iuriſpatr. 16. Iun. 1608. coram D. Cauallerio fuit reſolutum, quod licet præſentationes, &c. R. præſentatio 4.

Num.93. & deciſ. Rot.in cauſa Conchen.beneficij de Valdejudios 14. Nouemb. 1611. coram D.Sacrato.

NONÆ PARTIS.

Caput primum.

NVm.7. Et in ſimili ſententia eſt Laçar.de monit.ſect.3.q.6.ſatis confusè loquens & procedens. Sequuntur etiam nouiſſime hanc ſecũdam ſententiam Azor,3.p.lib.6. c.9. q.1.& 2. Salas de legib.diſp.16.ſect.2.Suar.eodem tract.lib.5. c.20.nu.14.& c.24.a nu.4.& c.32.a nu.6.& tãdem Fr. Baſilius Legion. de impedim. matr.c.9.§.25.licet quoad teſtamenta tenet cum Molina.

No.14. Et conducit quod tradit Fr.Io.Marquez del Gouernador Chriſtiano lib.1. c.7.pag.101.de examinantibus & iudicantib. legẽ contra id quod ait B. Iacob. Epiſt.c.4.ſicut eſt iudicãs legẽ,nõ eſt factor legis,ſed iudex.

Caput tertium.

NVm.7.poſt Couar.nu.5.6.9.& 10.& Thom.Sanch. de matr.lib.2. diſp.40. nu.14.

Num.36. & nouiſſime Vgol. de offic.& poteſt.Epiſc. cap.50.& § 4.nu.3.

Nu.38. In quo etiam nouiſſime fallitur Io. Franciſc. Leo in Theſaur.for. Eccleſ. cap.18.nu.28.

Num.39. Et Leo ſupra nu.29.

Num.42. Poſt Socin.de citat.art.23.q.10.Rebuſ.ad ll. Gall.tract. de cit. in præſ.nu.102.& nouiſſime Ceuall.q. 898. nu.36. dicens, quod edictum debet manere affixum per aliquod tempus, &c.

Num.43.ibi,Probabile,Socin.& Rebuſ.ſupra.

Nu.45. ibi,ſupra,& Fuſcus de viſit.lib.2.c.5.n.1.ad fi. Ibi, Affigatur,& Fuſcus ibi ait,quod id non in omnibus ſeruatur.

Num 49.Sed hoc vide infra dub.10.a nu.200.

Nu.52. Et Marc.Anton. Genuen. in praxi cap.66. in annot. num.17.

Nu.56.& Gratian.deciſ.97.nu.18.Sbroc.de Vicar.Epiſc.lib.2.q.211.nu.8.& in addit.ibi,Vgol.de offic.Epiſcop.c.50.§.3.nu.1.& §.12.nu.3.

Nu 60. Et ita eſt accipiendum quod tradit Genuen. d.cap.66. nu.4.& in annot.nu.18.

Nu.62. & ita procedit quod ait Vgol.d.c.50.§.12.nu. 3.quod ſingulares ſunt,quãdo quiſq; examinator vnum approbauerit; & idcirco ſinguli ſingulos.

Num.27. Quam declarationem adducit Leo in Theſ. for. Eccleſ.cap.18.nu.25.

Nu.73. in parentheſi,ibi,Cenſuit,& in Turolen.infra adducta,num.116.

Nu.75.& iuxta iſta intelligenda eſt declararatio S.Cõgreg.quã adducant Genuen.in praxi c.66.in annot.n.17. & Leo c.18.nu.25 quod examinatores licet debeãt quotãnis deputari in ſynodo, nihilominus ſi ſynodus nõ celebreẽ,examinatores ſemel deputari mun⁹ ſuũ exerceãt, donec ſynodus habeatur, intelligenda enim eſt,dũmodo ſex remaneant. Et alia declaratio eiuſd.S.Congr. in vna Soan.1.Feb.1593.quæ ait:Congr.Conc.cẽſuit,examinatores

tores ſynodales durare, donec alij in ſynodo deputati fuerint; verũ ſi anno elapſo aliqui ex eis mortui fuerunt officium omnino expirare: intelligenda eſt, vbi ſex tantum deputati fuerant, ſeu anno elapſo aliqui mortui fuerint, ita vt ſex non remaneant.

Nu.78. Et Sbroc. de Vicar. Epiſc. in addit. q.211. lib.2. ait quod S. Congr. cenſuit, Vicarium ſede Epiſcopali vacãte in locum examinatorum abſentium, vel defunctorum, alios authoritate propria ſufficere non poſſe, ſed curare debere, vt elapſo anno alij in locum demortuorum ſufficiantur; ſeu eligantur in ſynodo alioquin pro legitimis non haberi qui ſupererunt.

No.85. & ita etiam ait Genuẽ. in praxi c.66. in annot. nu.17. quod in vna Patauina S. Congr. cẽſuit, quod Epiſcopus, qui non cõſtituit examinatores in ſynodo, ſed ex ſe ipſo deputauit; vel quia priores erant mortui, vel quia nulla aſſerat facultas congregandi ſynodum, nempe propter peſtẽ, nulliter prouidet de parochialibus, licet quandoque ſummus Pontifex mandauerit iſtos tolerari, iniũgendo, vt quam primũ facta ſynodo noui eligantur examinatores; & quod prouiſi per concurſum cum examinatoribus ab Epiſcopo ſolo deputatis nouas prouiſiones impetrent; vel denuo legitime examinati & approbati ab Epiſcopo, de iiſdem parochialibus prouideantur, ſi in menſibus ordinarijs vacauerint. Hęc S. Congr. Quare (inquit Genuen.) Epiſcopi ad tollendas difficultates ſolent impetrare licentiam a ſummo Pontifice deputandi alios examinatores in locum demortuorum, & quod ita vidit ſeruatum Neapoli.

Nu.91. & idem fuit dictum in Toletana parochialis, 10. Maij 1596. coram D. Arigonio infra adducta, n.341. & refert Genuen. in praxi c.66. in annot. nu.17. & nouiſſime idem fuit reſolutum in alia Pampilon. parochialis de Badoztain 5. Iul. 1600. coram D. Mançanedo, vbi quod gratia Bernardi non eſt iuſtificata, &c. R. gratia.

Nu.92. ibi, Ratio Rotæ, quę male in illa dec. parochialis de Munnain ſupra adducta, nu.88. & in Volatterana parochialis, & Pampilon. Parochialis de Badoztain relatis in præced. allegat pro ſua ſententia S. Congr. Concil. cum immo teneat contrarium, vt patet.

Nu.95. vt in dec.546. nouiſ. Farin. & 10. Apr. 1598. coram eod. ſteterunt in deciſis; nec obſtare, quod examinatores retulerint tantum eum idoneum reſpectu literaturæ; quia Epiſcopus præſumitur fuiſſe informatus de omnibus requiſitis ad Fel. c. fi. de præſump. nu.2. quod ſufficit ad inſtitutionem Rotæ.

Num.67. & accedit, quod deficit iuramentum, quod examinatores ab Ordinario tunc nominato pręſtare debeant de nouo.

Nu.102. ibi, nu.6. Vgol. de offic. Epiſc. c.50. §.6. & nu.6. & §.10. num.6.

Nu.103. Vgol. d.c.50. §.10. nu.6. & nouiſſime Piaſec. in praxi Epiſcop. p.2. cap.5. nu.17.

Nu.107. refert Genuen. in praxi c.66. in annot. c.66. nu.17. Vgol. de offic. Epiſc. d.c.50. §.11. & Leo in Theſ. for. Eccleſ. c.18. nu.35. qui tamen ait, quod Bononię vota examinatorũ per fabas albas & nigras ſecrete in pixidem inijciuntur, indeq; apertis votis pronũciatur examinatus vel approbatus, vel reprobatus; & hoc modo ceſsãt diſputationes, quæ alias quandoq; & affectione oriri poſſent, in vrbe tamen ob maximum concurſum ad examẽ confluẽtiũ hic modus haud facile obſeruari poteſt: verum extra vrbem putat per ſecretos calculos licite vota cribrari poſſe. Quod mihi certum videtur: nã in d. declaratione S. Congr. non imponit neceſſitatem, vt vota eo modo ferantur, ſed ſolum ait id magis expedire.

Nu.108. Et ita etiam cenſuit S. Congr. 5. Apr. 1598. & in vna Conch. 5. Iul. 1599. & tradit Leo d.c.18. nu.34. referens dictam declarationem Barchinonen. & Paduan.

Num.109. tradit Genuen. in praxi, c.66. in annot. nu.108. & Leo d. cap.18. nu.32.

Nu.111. Genuen. d.c.66. in annot. nu.11. Vgol. de officio Epiſc. c.50. §.12. num.4. Piaſec. in praxi Epiſc. p.2. c.5. nu.19. & etiam Leo d.c.18. nu.33. qui etiam nu.31. ait, quod Epiſcopus eum eligere debet quem examinatores magis idoneum iudicauerint, &c.

Nu.112. Quamuis etiam in dec. Dertuſen. parochialis infra adducta, nu.232. quam refert & ſequitur Genuen. d.c.66. in annot. nu.14. dicatur, quod redditur ſuſpectum iudicium Epiſcopi, qui noluit relationes ab examinatoribus iuxta ſolitum fieri de magis idoneo, ſed ſolum ſibi referri iuſſit, an illi qui cõcurrebant, eſſent idonei, quod feciſſe præſumendum eſt, vt facilius relinqueretur locus gratificationi, idcirco nulla cenſeri debet electio, &c. Quæ reſolutio conuincitur ex dictis, & licet ab examinatoribus ſolerent fieri relationes de magis idoneo, tamen cum non eſſet conforme Concilio, nec ad eorum officiũ ſpectaret, recte potuit Epiſcopus id vetare.

Nu.116. & iſta declaratio videtur ſumpta ex quadam declaratione ſuper d.c.18. quæ ſic ait, 59. Cui conſonat alia adducta 5. p. c.4. nu.150. Quę quidem declarationes, quatenus volunt collationem parochialiũ, & aliorũ beneficiorũ vacantiũ ſede Epiſcopali vacante pertinere ad Papam priuatiue, non erãt ſatis iuri conformes, cum de iure iſta collatio reſeruetur futuro Epiſcopo, c. illa, 2. ne Sede vacante, vbi Doctores, Paul. de offic. & poteſt. cap. ſede vacante, q.1. 2. p. & alij citati, 5. p. c.7. nu.51. & in his parochijs Rot. d. nu.442. p.1. diuerſ. & accedunt declarationes Placent. parochialis de Malpartida coram D. Seraphino, Pamphilio, & Bubalo infra adductæ 10. p. c.2. nu.22. 23. & 24. & ideo cum a tempore *Sixti V.* per omnes Pontifices reg.2. Canc. reſeruantur iſta beneficia vacãtia Sede Apoſtolica vacante, vt ſupra 5. p. c.1. a nu.221.

Nu.117. & ita docent Gratian. deciſ.97. nu.18. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c.18. nu.31. & Sbroc. de Vicar. Epiſc. in add. ad quæſt.148. lib.2.

Nu.119. ibi, Impedimis, & videbatur ſentire Sbroc. d. lib.2. quæſt.211. nu.7.

Nu.121. Leo d. cap.18. a nu.49. Vgol. de offic. Epiſc. c.50. §.4. num.2. & 3.

Num.123. Quam adducunt Leo d.c.18. num.53.

Num.125. Leo d. cap.18. num.11.

Nu.129. Recteque etiam poteſt Epiſcopus alicui, qui non ſit Vicarius, committere & delegare huiuſmodi examen & cõcurſum cum electione dignioris, vel ſine ea, cũ id competat ipſi Epiſcopo ex iure ordinario, vt ſupra dictum eſt, num.7. facit c. fi. de offic. ord. & Doctores, ibi, & Thom. Sanch. de matrim. lib.2. q.211. nu.7.

Nu.131. Leo d.c.18. nu.54. & Vgol. d.c.50. §.4. nu.3.

Nu.136. ibi, Ratio Rot. in Vrbinaten. iuriſd. 4. Maij, 1594. coram D. Gipſio, nouiſſime Farin. deciſ.619.

Num.139. & ita in terminis videtur tenere Rot. in d. Vrbinaten. 619. nouiſ. Farin.

Num.134. & 5. Iul. 1599. Cong. &c. 160.

Nu.147. Thom. Sanchez ibi loquitur de Vicarijs prælatorum nullius diœceſis, in quibus etiam verius exiſtimo non habere locũ dictas commiſſiones; nam Vicarijs inferiorum Epiſcopi nullo modo ſunt in dignitate conſtituti, nec ſunt capaces huiuſmodi commiſſionũ, vt tenẽt gl. verb. Epiſc. in Clem. etſi principalis. de reſcrip. & ibidẽ Zẽcel. Guilelm. & Paul. Anchar. nu.1. Card. q.14. Imola nu.19. Bonif.30. & Abb. nu.1. per illum tex. qui ſolum loquitur de officiali Epiſcopi: & ita plane ſentit S. Congreg. in dictis declarationibus, in quibus ſolum dicitur, committendas eſſe ipſis Prælatis: & ita, vt exiſtimo, eis dirigũtur huiuſmodi cõmiſſiones, & non eorũ Vicarijs, nec officiali illius diœceſis, vt perperam inquit Thom. Sanch. ibi, nam pro locis nullius diœceſis non dantur reſcripta

ſcripta

Digitized by Google

ſcripta nec cõmiſſiones ſub nomine talis diœceſis, ſed nullius diœceſis. Vnde etiã male pro ſe allegat praxim ipſe Tho. Sanch. cum potius ſit contra eũ, & patet ex pract. Cancell. Hier. Paul. tit. de iudicib. & eorum ordine, verſ. itẽ quando ſcribitur officiali, vbi ait, quod non ſcribitur niſi officiali maiorũ Prælatorũ. Et rurſus verius exiſtimo, Prælatis exemptis, qui non ſunt nullius diœceſis, nõ eſſe prędictas commiſſiones faciendas, ſed Epiſcopis, ſeu eorũ officialibus, quorũ diœceſis ſunt: nã ita re vera vult S. Congr. in dictis declarationibus, quæ loquuntur ſub cõditione, ſi nullius diœceſis exiſtant, & ita expreſſe vult Rot. in deciſ. Burg. adducta 3. p. c. 2. n. 209. nec eſt eadem ratio in ſubditis Prælatorum exemptorum habentibus proprium Epiſcopum diœceſanum, cui dirigantur dictæ commiſſiones, ac in ſubditis Prælatorum nullius diœceſis, qui non habent talem Epiſcopum.

Nu. 153. Rot. dec. 48. p. 1. diuerſ. nu. 1. Leo in Theſ. for. Eccl. c. 18. nu. 23. & 59. Vgol. de offi. Epiſc. c. 50. §. 4. nu. 2. & nouiſ. Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 9. & 17. qui cũ Gonç. nu. 116. ait, quod de curatis tantũ vacantibus per obitũ in curia, ſiue per reſignationẽ ſeu dimiſſionem, in manib. Papę, ſolet dataria prouideri ſine cõcurſu pręmiſſo ſolo examine ſuper ſufficientia, ꝙ quotidie videmus.

Nu. 156. vnde etiam in parochialibus reſignatis in manibus Legati debet fieri concurſus ab Ordinario, vt in ſeq. declar. 78.

Num. 157. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 22. nu. 27. & 32. Vgol. d. c. 50. §. 3. nu. 2. & 3. & §. 18. nu. 1. & 5. Piaſec. d. p. 2. cap. 5. num. 18.

Num. 165. poſt 5. declar. Et iſta clarius habentur in ſequentibus declarationibus, 56. & 57.

In fin. & ita cum S. Congr. tradit Leo d. c. 18. nu. 62. & Vgol. d. c. 50. §. 3. nu. 3. verſ. 7. & §. 20. nu. 3. Aduerte autẽ, quod cum in permutatione parochialium examen requiritur, licèt, ſine concurſu faciẽdum eſt cum tribus ſaltem examinatoribus ſynodalibus, vt inquit Zecchus ſupra relatus, nu. 163. & ſentit S. Congreg. & d. Concil. Mediolanen. & clarius Leo 161. ſicut in parochialibus iuriſpatr. laicorum dicetur infra, nu. 255.

Nu. 167. Sed & cum approbatione ad quamlibet parochialem expenduntur in forma gratioſa, & ſine commiſſione examinis permutationes, & reſignationes in fauorem, & aliæ prouiſiones Papæ, vt vidi tempore S. D. N. Pauli V.

Nu. 171. Accedit alia declaratio infra relata, nu. 259.

Num. 173. ibi, ad Papam, pro ſubrogatione, & iure defuncti.

Num. 176. dele alleg. Proſperi de Aug.

Nu. 180. Et Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 18. quãuis additio ſum. Bullar. verb. beneficiorũ parochialium collatio, ſq. 3. & nouiſſime Vgol. de offic. Epiſc. c. 50. §. 3. ad finem cum Rot. d. dec. 48. p. 1. diuerſ. in d. Gerund. ſacriſtiæ id intelligunt, vbi promiſcuè & indeterminate cura per plures exercetur & adminiſtratur, nec Eccleſię vel Epiſcopo incumbit ex conſ. Oldr. ſecus vbi cura Eccleſiæ, vel Epiſcopo incũbit, & per plures exercetur propriè & diſtrictè, veluti ſingulis hebdomadis ex d. decret. Concil. quod ita intelligi dicunt. Quę intelligẽtia & cõciliatio nihil valet: nam dictæ declarationes generaliter & indiſtinctè loquuntur: & d. declar. Neap. loquitur de hebdomadaria; & ſic vbi cura exercetur per plures diſcretè alternis hebdomadis. Rationes conſilij Oldr. procedunt etiam, vbi cura exercetur per plures diſcrete, & ſemper cura vel Eccleſiæ vel Epiſcopo incumbit neceſſario, vbi non adeſt vnus rector, vt in eodem conſilio; nec Concilium facit talem diſtinctionem.

Nu. 181. Vnde in hac re cõcludendũ exiſtimo, quod in beneficijs Ecclſieæ cathedralis vel collegiatæ, in quibus cura exercetur per plures, ſiue promiſcuè, ſiue alternatiue, non requiritur concurſus: quod videtur certũ ex dictis declarationibus S. Congr. maximè vbi ſunt ad nutũ amobilia, vt in hac Eccleſia Abul. in qua cura exercetur per duos Capellanos maiores ad prouiſionẽ Epiſcopi, & capituli capitulantiũ, & ad eorũ nutũ amobiles, vt habetur in bulla Apoſtolica in quibus id multo facilius procedit, vt non requiratur concurſus; nec in eis dici poteſt loqui Cõcilium, cum non ſint perpetua. In beneficijs vero Eccleſiæ parochialis, nõ collegiatæ, in quibus cura exercetur per plures, alternatiuè, vel promiſcuè, abſque alia particulari deputatione, ſeu cõmiſſione, requiritur concurſus, ex d. decreto Concilij, quod in his loqui videtur, & nõ de Eccleſia collegiata. Et ita rectè ait Gonçal. ſup. nu. 159. licet ſub verbo, forſan, quod ad Conciliũ poteſt reſponderi, quod nõ loquitur de Eccleſia collegiata, ſed de alia Eccleſia, quæ collegiata non ſit. Pro qua interpretatione faciunt verba Concilij, ibi: *Vt cum parochialis Eccleſiæ vacatio, &c.* Ex quibus apparet, Conciliũ loqui de parochiali Eccleſia, qualis abſolute dici nõ põt collegiata: & conſtitutio loquens ſimpliciter ex Eccleſia parochiali nõ extenditur ad collegiatã, d. c. ſtatutũ. de elect. in 6. & ibi Doct. Quãuis quod ibi addit Gonçal. & n. 160. quod etiam idem Concilium dũ loquitur de cura incũbente Epiſcopo, videtur intelligendũ in caſu, quo parochialis eſſet diſtincta & diuiſa, ſecus autẽ ſi limites certos non haberet, quia deficit vnũ requiſitũ parochialis; & ꝙ ſic in iſto caſu examen non debeat fieri, falſum mihi videtur, licet ea non ſit parochialis in rigore ob defectum parochiæ & territorij diſtincti & limitati: tamẽ eſt Eccleſia curata, ſi habeat populum & ſubditos, vt per Doct. citatos ſup. 1. p. c. vlt. nu. 4. Quod ſufficit, vt requiratur concurſus; & ad eius effectũ poteſt dici parochialis: alias enim ad Eccleſiam curatam non habentẽ territoriũ diſtinctum, etiamſi cura Epiſcopo non incũberet, ſed proprio rectori, non eſſet faciendus concurſus; quod tamen dici non poteſt: & ita plane eſt de mente Concilij, & practicatur particulariter in hoc Epiſcopatu Abulenſi, in quo in ciuitate, & in oppidis de Areualo, & Olmedo, & Madrigal, & in oppido de Oropeſa, & eius diſtrictu, non ſunt parochiæ diſtinctæ; tamẽ earũ beneficia curata ſemper prouidentur per concurſum, & cõmuniter dicũtur Eccleſiæ parochiales, &c. In beneficijs autẽ Eccleſiæ parochialis, in quib. cura exercetur per vnũ vel plures beneficiatos, quibus Epiſcopus eã cõmittit ad annũ, vel aliud tempus, vt in diœceſi Calagurr. & alijs Gonçal. d. gl. 6. a nu. 65. non requiritur concurſus, cũ talibus beneficijs nõ inhæreat per ſe cura animarũ, vel exercitiũ eius. Nec obſtat Cõciliũ d. c. 18. ibi, *In quibus conſulis Epiſcopis vni, vel pluribus curã animarum dare, &c.* quia intelligũtur iſta verba de illis, quibus per Epiſcopũ data eſt cura animarum, perpetuo annectendo eam ipſis beneficijs, ita vt ipſa beneficia vacent, ſeu prouideantur cum iſto onere, & cura annexa, ad quod facit d. conſ. Oldr. & d. dec. Rot. 48. Et iſta interpretatio confirmatur & cõprobatur, nã Concilium ibi agit de examine per concurſum faciendo ad prouiſionem beneficiorum vacãtiũ, & ſic dũ ad illud teneri vult illos, cura animarum per Epiſcopum data eſt in Eccleſijs patrimonialibus ſeu receptiuis, neceſſario intelligendum eſt de beneficijs tempore vacationis, ſeu penſionibus, habentibus curam animarum annexam; ſi enim tunc illam non haberent, non verificarentur in eis verba Concilij de cura data ab Epiſcopo.

Num. 182. ibi, Et approbatione Epiſcopi, Gonçalez d. gloſ. 6. nu. 160.

Nu. 184. aut etiam per plures, cum loquatur de Eccleſijs parochialibus, nõ collegiatis, iuxta ſupradicta. n. 181.

Nu. 191. Et ita practicari vidi in hoc Epiſcopatu Abulenſi in aliquibus beneficijs huiuſmodi; ſecus tamẽ in beneficijs vel Capellania habẽte onus adiuuandi rectorẽ

in ad-

in adminiſtratione curæ ipſius Eccleſiæ, in quibus non requiritur concurſus, ſed ſolum approbatio Epiſcopi, vt in dicta declaratione infra adducta, nu. 303.

Nu. 193. Vgol. de offic. Epiſc. c. 50. §. 1. nu. 3. verſ. 5. & 9. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 5. nu. 18.

Nu. 196. & aliam ſupra adductam, nu. 156. ad 3. & 26. Ian. 1601. Congreg. Concil. cenſuit, beneficia curam animarum habentia, quæ vere ſunt dignitates, non ſubiacere concurſui.

Num. 197. Vgol. d. c. 50. §. 3. verſ. 4. Piaſec. d. cap. 5. 2. p. num. 18.

Nu. 198. & in vna Fauen. beneficij R. cor. 1.

Num. 199. & alias ſic ait 30.

Nu. 202. ibi, Cum deſcriptis, refert & ſequitur Genuē. in praxi c. 66. in annot. num. 17. ad fi. & Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 18. nu. 30.

Num. 205. Qui tamen modus nominationis vſitatus multis in locis nõ videtur, vt inquit Vgol. de offi. Epiſc. c. 50. §. 4. n. 3. & certe in Hiſpania cũ nõ videmus in vſu.

Num. 209. ibi, Non admittere, Genuen. in praxi c. 26. in annot. num. 17.

In fine, conducit, ad hoc, quod omnes debent admitti ad concurſum, & peccans Epiſcopus nollens admittere ad examen volentes cõcurrere, vt cũ Bellug. in ſpec. princip. Rub. 11. §. præſtat, nu. 5. docet Genuen. in man. paſt. c. 39. nu. 5. id credens verum, niſi aliqui ſint notoriè inhabiles: nam tales neque deſcribendi ſunt, inquit, in cõcurſu, circa quod eſt declaratio S. Congr. quæ ſic ait 55. &c.

Num. 211. tradit Leo d. cap. 18. nu. 69.

Num. 213. poſt deciſ. tradit Genuen. in praxi c. 66. in annot. num. 16.

Num. 215. tradit Leo d. cap. 18. nu. 55. & 56. Vgol. d. c. 50. §. 10. num. 4.

Num. 219. Et Vgol. d. c. 50. §. 4. nu. 4.

Nu. 220. referunt has declarationes 2. & 3. Genuen. d. cap. 66. in annot. ſub nu. 17. & Leo d. c. 18. nu. 64.

Num. 230. ibi, a nu. 4. & nouiſſime Suar. de legib. lib. 5. cap. 32. a num. 1.

Nu. 232. Quæ deciſ. eſt in nouiſ. Farin. 672. refert Genuen. in praxi cap. 69. in annot.

Nu. 233. Poſt deciſ. quæ deciſ. eſt nouiſ. Farin. 674. refert Genuen. d. cap. 65. nu. 15.

Nu. 236. & nouiſſime poſt hæc ita tenet Vgol. de offic. Epiſcop. cap. 50. §. 13. nu. 4.

Nu. 240. ibi, nu. 5. Gratian. dec. 97. Leo qui refert dictã declarationem d. c. 18. nu. 26. & Vgol. d. c. 50. §. 5. ad finẽ, vbi an examinatores recuſari poſſint, & in effectu concludit, ex accidentali cauſa recuſari poſſe.

In fine, & eſt alia declaratio S. Congreg. quę ſic ait 60.

Nu. 244. iuxta quod procedit quod Genuen. in praxi, c. 66. in annot. nu. 9. refert fuiſſe dictum in Rota in vna Legion. beneficij 13. Febr. 1588. coram Illuſtriſſimo Pãphilio, eſſe admittendum ad nouum examen reiectum ab examinatoribus & ab Epiſcopo pro beneficio ſimplici presbyterali, quem Epiſcopus ordinauerat presbyterũ cõtra diſpoſitionẽ c. a nobis, de ætate & qualitate, &c.

Nu. 245. Sed contra id quod diximus in beneficijs curatis non dari appellationem etiã deuolutiuam a reprobatione examinatorum, eſt declaratio S. Congr. in vna Vrbinaten 4. Maij 1592. quæ ſic ait: Congreg. Concilij cẽſuit, a reprobatione examinatorum dari appellationẽ ad effectum deuolutiuum a die ſcientiæ. Et alia 7. Auguſt. 1600. quę ait: Congr. Concilij cenſuit, a reprobatione examinatorum, qui aliquem ex concurrentibus ad parochialem Eccleſiam vacantem minus idoneum renuntiarunt, dari appellationẽ ad effectum deuolutiuũ, non autem ſuſpenſiuum. Reſpondetur, iſtas declarationes non eſſe contrarias ſupradictis, & declarationi ſupra adductæ, nu. 240. nam d. declaratio, & quod dictũ eſt, non dari appellationem, etiam deuolutiuam a reprobatione examinatorum, intelligitur ad effectum infringendi electionem & prouiſionem Epiſcopi, & vt ſibi parochialis conferatur, ad quem effectum non datur appellatio etiam deuolutiua a reprobatione examinatorum, vt colligitur ex Concilio d. c. 18. conſt. Pij V. Iſtæ vero declarationes, quæ dicunt dari appellationem deuolutiuã a reprobatione examinatorum, intelliguntur ad effectũ, vt reprobatus declaretur idoneus ad parochialem, & auferatur nota ſeu infamia ex reprobatione illicita. Pro qua intelligentia & cõcordia facit declaratio relata per Genuen. in praxi c. 66. in annot. nu. 10. dicentem, quod S. Congr. Concilij cenſuit, reprobato ab examinatorib. non dari appellationem ab electione Epiſcopi, qui elegit approbatum ab examinatoribus, ſed a reprobatione examinatorum, ad effectum deuolutiuum, non autẽ ſuſpenſiuum. Et iſta appellatio videtur poſſe interponi ad Epiſcopum, qui eſt ſuperior examinatoribus, a quibus appellatur, vt cum alijs examinationibus ſynodalibus eum examinet, &c. niſi quando reprobatio facta eſt ex voto Epiſcopi, quia vota examinatorũ erant paria, aut ſingularia, & Epiſcopus acceſſit reprobantibus, iuxta Concil. d. c. 18. & ſupradicta a nu. 54. tunc enim cum appelletur etiam ab ipſo Epiſcopo, appellandum erit ad ſuperiorem.

Num. 247. ibi, Qui plura affert, & ſequitur Ceuall. q. 897. a num. 862. ibi, num. 104. & ſequitur Ceual. d. q. 897. num. 842.

Num. 248. vt in deciſ. 673. Far. & tradit referens iſtam deciſionem Genuen. in praxi c. 66. in annot. nu. 15.

Nu. 250. & iſta dec. de menſe Dec. 1592. & iam impreſſa in nouiſ. Farin. 654. circa fi. ibi, ab Ordinario, & refert Genuen. d. c. 66. nu. 11. & dec. Beneu. parochialis in ea citata, eſt 655. & illa Ciuitatis Caſtelli parochialis, de qua etiam in ea fit mentio, eſt 677. quæ ſunt videndæ.

In fine, & in Pampilonenſi parochialis 12. Decemb. 1597. coram D. Lata.

Nu. 251. Poſt Tuden. quæ dec. Tuden. eſt iam impreſſa in nouiſ. Far. 628. & ſequitur Gratian. in addit. ad dec. 97. a nu. 4. & nouiſſime in Camerinen. cõcurſus R. ap. 2.

Num. 252. & conducit ad prædicta dec. Rot. in cauſ. Pampil. R. conc.

Nu. 255. Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 18. nu. 39. & c. 21. nu. 10. & 12. & c. 32. nu. 32. Genuen. c. 66. in annot. n. 19. Vgol. de offic. Epiſc. c. 50. §. 3. nu. 3. verſ. 1. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 5. nu. 18.

Nu. 256. Leo d. c. 21. nu. 12. Genuen. d. nu. 19. dicens, quod dictam declarationem S. Congr. retulit, & ſequuta fuit Rota in vna Legion. parochialis 30. Mart. & 9. Apr. 1590. coram D. Comitulo, Vgol. ſupra, & Piaſec. ponẽs dictam declarationem, & nouiſſime Rot. in cauſ. Pampilonen. de Yſal. R. paroch. &c.

Num. 257. Secundo limitatur in parochialibus iuriſpatr. laicorum deuolutis, vt in decl. 165. refert & ſequitur Genuen. d. cap. 66. nu. 19.

Nu. 259. Et facit declar. S. Congreg. Concil. ſuper d. c. 18. quam refert Leo in Theſ. for. Eccl. c. 18. nu. 40. nempe, quod vacante Eccleſia parochiali, &c.

Nu. 260. Et in alia Burgen. iuriſd. de Caſtrojeriz, 19. Decemb. eiuſdem anni coram eodem D. Seraphino.

Num. 262. Et tradit Leo c. 18. a nu. 43. & add. conſilij Nauar. 5. de iure patr. ait, ad primum, &c. & in Flor. paroch. &c. R. parochiales.

Nu. 266. Gratian. deciſ. 97. nu. 20. Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 21. nu. 13.

Num. 270. ibi, Siue fundationi, alia 6. Apr. 1598. 157.

In fine, Et nouiſſime Vgol. de officio Epiſcopi c. 50. §. 3. num. 3. verſ. 3.

Num. 275. Leo d. cap. 18. num. 42. Gonçalez gloſ. 6. nu. 112.

nu.112.qui ponunt dictam 3.declarationem, Piaſec.p.2. cap.5.num.17.

Nu.278. Conſonat Concilium Mediolanenſe ſupra, & tradit Genuen.d.c.65.ſeu 66.nu.2. Zecchus d.c.12.nu.52. Leo c.18. a nu.46. & nouiſſime Vgol.de offic.Epiſc. cap.50. §.3. nu.3.verſ.3.

Nu.279. Quæ clarius cōſtat in ſequentib. declarationibus S.Congreg.52.& 53.

Nu.289.ibi,Concurſum: Vgol.de offic. Epiſcop.c.50. §.3. num.3.verſ.8.

Nu.290. Et nou.in vna Vliſb.fuit reſolutū R.vicariç.

Nu.294.28. April.1594.Congr.Concilij cenſuit Vicarios perpetuos in parochialibus capitulo vnitis non eſſe præuio concurſu inſtituendos.

Num.310. Quæ deciſ.eſt nouiſ.Farin.294.

Nu.323.Et dict. deciſionem Dertuſ.refert & ſequitur in propoſito Genuen.in praxi c.66. in annot. nu.18. ſed id intelligit, dummodo attendatur maior pars votorū examinatorum ſynodaliū, quod alias poſſet fieri fraus.

Nu.338.& eā ponit Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.2.n.4.

Num.344. Et in Pampil.ſupra relata,nu.91.

Nu.347.Nec ſup. dictis obeſt,quod quidā Theologus canonicus huius Eccleſiæ, & examinator, ad defendendā ſuā deputationem dicebat,aliud eſſe deputati examinatores in genere verborum,dicendo,deputamus auditores Cōſilij,vt in terminis dictç declarationis Toletanç ſup.adductç,nu.339.aliud deputari ſubrogatos expreſſe, v.g.dicendo,deputamus auditores Conſilij præſentes & futuros, ſeu qui nūc ſunt,& eorum ſucceſſores, aut lectores Theologiç,ſeu canonicos doctoralē,magiſtralē,lectorē,& pçnitentiariū, qui nūc ſunt,& eorū ſucceſſores. Et in primo caſu nō cōprehēdi ſucceſſores, ſeu ſubrogatos, quia per illam deputationem in genere factā nō intelligūtur nominari ſucceſſores,ſed tantū præſentes,& id eſſe quod vult d.declaratio Toletana. In ſecūdo vero caſu ſucceſſores eſſe legitimos examinatores,quia ſūt expreſſe deputati,& poſſunt deputari. Nā iſta diſtinctio & explicatio cōuincitur ex dictis, & nō eſt ad mentē d.declarationis Toletanæ,in qua ex eo certe dicitur,quod in illa deputatione examinatorē generice, ſeu in genere facta de auditorib. Cōſilij nō cōprehenduntur ſubrogati, quia illi nō potuerūt deputari;ſi enim poſſent deputari, recte in ea cōprehēderētur,cū verba ſint generalia,& ſub nomine officij,& nō reſtricta ad Auditores præſētes; ſicut delegatio facta ſub nomine dignitatis,ſeu officij,trāſit ad ſucceſſores, c. cū Abb.de offic.deleg.& Doct.& ex iſta cauſa fuerūt Romæ īpetratç parochiales loci de mingonia & de Miurel huius Abul.diçceſ.quæ vacarūt ann. 1612.ſede Epiſc.vacāte,& ad eas vicari⁹ fecerat cōcurſū.

Nu.364.Et in dec.522.nouiſ.Farin.in qua etiam cauſa ſunt aliæ deciſ.ſequentes 523.& 524.

Nu.367.Si dataria eā vellet admittere,quod non puto. Et confirmatur iſta pars,nā cum parochialis loci de Mingaita Abul.diçceſ.quç vacauerat de mēſe Ian.1612. ſede Epiſcopi vacante fuiſſet Romæ impetrata cū pēſione centū ducatorū habita,vel non habita poſſeſſione,iuxta conſtitutionē Pij V. ob defectum examinatorum ſynodalium legitimorū, vt dixi ſupra nu.347.& impetrās expediuiſſet literas in forma gratioſa, quarū virtute ſtatim cepit poſſeſſionem, electo in concurſu, qui ſe præſentauerat in dataria in tempore ante dictam impetrationē cum teſtimonialibus ſuæ electionis & concurſus fuerunt oblatæ & datæ etiam cū penſione & gratia,& bullæ cū data anteriori de tēpore dictæ præſentationis, vt poſſet litigare,ſi vellet,cū d.impetrante,qui erat in poſſeſſione, & idem etiam contigit ſub eodem tempore in parochiali loci de Muriel eiuſd.diœceſis,quæ etiam fuit Romæ impetrata:quod tamen non fieret,nec deberet,ſi ex illa gratia ſuppleretur defectus ille in præiudiciū impetrantis,maxime ſoluentis penſionē, Quando vero per reſignatarium,ſeu impetrantem parochialem exhiberetur teſtimonium approbationis ordinarij ad aliam parochialem,vt gratia expediretur in forma gratioſa,& non in forma dignū; tunc quāuis illa approbatio non fuiſſet ritè & rectè facta, non videtur gratia ſurreptitia & nulla, quia ea nō fundatur in illa approbatione & teſtimonio; ſed ſolum fuit cauſa,quod in forma gratioſa expediretur, ad quod dataria cōtētatur illa talijquali approbatione, & teſtimonium ordinarij, nec in huiuſmodi prouiſione procedit decretum Cōcilij d.c.18. iuxta d.ſupra 5.dubio: & idem eſſet, quando ad beneficium ſimplex, ſeu Prçbendam, exhiberetur approbatio Ordinarij,quç non eſſet rectè facta,&c.

Nu.368. ibi, Congr. Et quod non licet eis aliquid ab eo recipere,cui beneficium collatum fuit.

Nu.372. Et ſequitur Fr.Raph.de la Torre de relig.2. tom q.100.art.6.diſp.3.pag.387.dicens,quod per modū ſtipendij aliquid examinatores recipere ex fructibus beneficij receptiſſimum eſſe.

Num.373.ibi §.7.add.ſumm.Bullar.Quaran.verb.ſimonia pag.463. & Vgol.de ſimonia tab.1.c.48.§.3.& de offic.Epiſc.cap.50.§.5.nu.2.

In fine, & Torre ſupra ait, Concilium ibi intelligendum eſſe de acceptatione alicuius rei temporalis per modum pretij, quæ vere ſimonia eſt.

Nu.374.tradit & refert Gen.in praxi c 66.in ann.n.17

Nu.379.de quo poſthçc vidi decl.S.Cōgr.q̄ ſic ait 51.

Nu.383. & Gratian. diſcept.foren.c.55.nu.40.dicens eam non validam de iure Canonico.

Num.390.Ibi, Lçd.& Torre,in fine,Suar.& c.49.

Caput tertium.

NVm.3. & nouiſſime Ceuallos q 809.nu.28.

Nu 4. Vgol de offi. Epiſ.c.50.§ 3.nu.3.nec in beneficio ſimplici requiritur, quod prouiſus ſit approbandus ab examinatoribus ſynodalibus iuxta formam Concilij, Marc.Ant.Gen.in praxi c.119.nu.5.dicens fuiſſe dictum in vna *Burgen.*portionis 19. Oct.1579.coram Bubalo, & quod poteſt probari habilitas per teſtes,&c.

Nu.10.vbi nu.330.Et in Treuerin.loci capitularis 10. Mart.1606.coram D.Mançanedo,& Abul.præſtim.15. Febr.1610.coram eodem ſupra relata 5.p.c.3.num.91.

Ibi,nu.9. Imola Alex.nu.38. & Iaſ.nu.19.in l.a Diuo Pio.§.in venditione,ff.de re iudic.Angulo in l.10.meliorationum.gloſ.4.nu.2.

Nu.13.nec etiā placet quod in vna Calagur. iuris votandi 28. Maij 1586. coram D.Blanchetto fuit dictum, quod conſtitutio concilians habeat decretum irritans, c.ex parte de c.min.&c.quia ex illo tex.ſolum poteſt deduci, quod cōſtitutio conciliaris habeat clauſulā derogatoriam ad ſequentes diſpoſitiones contrarias.ſeu futura reſcripta,vt dictum eſt 4.p.c.5.nu.50.& 51.non vero decretum irritans omnia in contrarium acta, ſeu quicquid ſecus a quoquam contigerit attentari, &c.

Caput quartum.

NV.7.& in vna Parm.beneficij 28.Nouē.1586.cō ī D.Gipſio,in qua fuit reſolutū,inſtitutionē beneficij,&c.refert & ſequit̄ Mar.Ant.Gen.ī praxi c.100.n.15.

Nu.15.Melius fauet idem Fel.in c.gratum.de offi. deleg.nu.3.vbi ait, quod effectus citationis per edictū elapſo tēpore nō facit, quin audiātur illa quorū intereſt etiā poſt tempus, niſi iudex interloquatur, imponendo ſilentiū illis, ex Innoc.in c.ſi.qui matrim.accuſ.poſ.Ang. in l.1. C.vt nemo inuitus,& Bald.in l.diffamari,C.de ingen. & manum.audiūtur enim illi regulariter elapſo termino,niſi quando res nō eſt integra per d.c.ſi.& Bal.ſup.

H & quan-

Digitized by Google

& quãdo in aſſignatione termini apponitur clauſula iſta alias ex tunc imponitur ſilentiũ, Abb. in c. penul. de iud. poſt Card. &c. Ita Fel. & nouiſ. ſequitur Ceuall. q. 898. a nu. 43. dicens eſſe vtile in praxi, & ſic obſeruari in cõſtit. Archiepiſc. Toletani, quod etiã elapſo termino citationis per edictum, audiendi ſunt illi quorũ intereſt, ſi compareãt re integra pro ſuo intereſſe, vt tradit Fel. ibi, & ſequitur And. Gail. li. 1. pract. obſeru. in obſer. 57. n. 8. & 12.

Num. 21. Et eſt etiam deciſ. 534. in nouiſ. Farin.

Num. 26. ibi, nu. 31. & quæſt. 830. a nu. 44.

Num. 27. Et ideo eſt quod ait Ceuall. d. q. 693. nu. 31. quod in regali Cancellaria per modũ violentiæ aliquando tales prouiſiones reſcinduntur, aliquando non, prout iudices ſupremi arbitrantur, quod etiã repetit d. q. 830. nu. 49. dicens, quod in Regali Cãcellaria Pinciana variè ſolet iudicari, licet practica cõmunior ſit, vt prouiſo & collatio tãquã attentata reuocetur, &c. & in add. ad d. q. 693. a nu. 3. vbi videtur remanere cũ noſtra ſentẽtia, ait, quod ſic practicatur in curia Regis, licet aliquãdo determinetur cõtrariũ, ſecundũ cauſę merita, & litigantiũ iuſtitiã, & nouiſ. lib. 4. q. 1. ſeu 897. vbi a nu. 818. pro quarto tractat illam quæſtione, tandem a nu. 838. cũ Lara d. nu. 8. videtur reſoluere, collationem, ſeu poſſeſſionem datam poſt dictam appellationem, eſſe attentatam, & reuocandam, niſi vbi de iuſtitia inſtituti ad oculum conſtaret.

Nu. 29. nouiſ. Ceuall. d. q. 897. a nu. 843. teſtificãs corã Deo & hominib. iſtã cõſuetudinẽ vigere & ſeruari in tribunali Archiepiſc. Tolet. cuius origo memoriã excedit, & ſic collationes capellaniarũ in eo factas nõ debere reuocari, cũ cauſæ deferũtur in modũ violẽtiæ ad Regalẽ Cãcellariã, licet ſecus in ſẽtẽtijs aliorũ tribunaliũ, vbi nõ viget talis cõſuetudo, q̃ ẽt in d. tribunali Tol. nõ credo eſſe tolleratã; & ſic de ea nõ erit habẽda ratio, vt ſup. n. 27.

Num. 30. Quæ deciſ. eſt in nouiſ. Farin. 641.

Nu. 31. & quod poſſit tolli per conſtitutionẽ ſynodalẽ, etiam ſine confirmatione Apoſtolica, cõtra gl. nouiſ. poſt Azeued. tenet Ceuall. d. q. 897. a nu. 853. dicens valere talem conſtitutionẽ, quæ ſit de conſenſu omnium Eccleſiaſticorũ authoritate Prælati, qui poteſt conſentire, vt ſentẽtia Capellaniæ mandetur executioni, & quod a principio nõ ſuſpẽdat executionẽ; quia, aliud eſt tollere appellationẽ, aliud quod appellatio nõ ſuſpẽdat collationẽ, maximè interueniẽte cõſenſu quorũ intereſt, vt probaui in d. l. 13. p. & ibi Greg. verb. Fizere poſtura, & verb. Ningun juzgador, & in l. fi. §. fi. C. de temp. appel. &c. Sed iſta ratio de conſenſu & renuntiatione appellationis nihil valet, nec intrat in propoſito: nã ad tollendã appellationẽ ratione cõſenſus renũtiationis, requiritur in particulari cõſẽſus partiũ litigãtiũ, vt in d. §. fi. & d. l. partitæ.

Nu. 33. & nouiſ. Gratian. in addit. ad dec. 79. n. 9. & 17.

Num. 34. & conducit reſolutio Rotæ in cauſa Calag. beneficij de Zurbano 29. Octob. 1608. & 4. Nouẽ. 1609. coram D. Penna, quod gratificatio Epiſcopi eſt valida, nec vitiatur ex eo, quod alter non fuerit ad eum citatus, quia non eſt iudicatum, quod in ea requiratur citatio, cũ pendeat a libera Epiſcopi voluntate.

DECIMÆ PARTIS

Caput primum.

NVm. 11. Vnde etiam cõuincitur ratio, quam aſſignatur Couar. lib. 3. var. c. 20. nu. 6. quem ſequitur Thom. Sanchez de matrim. lib. 2. diſp. 40. nu. 16. quod ea ratione obtentũ eſt, Epiſcopum non poſſe poteſtatem conferendi beneficia committere alteri quam eius Vicario generali, quia ea iuriſdictio magni ſit momenti; text. enim in diſt. prohibemus, ex quo communis id docet non tradit iſtam rationem, ſed quod per hoc aperiri poſſet via contra Lat. Concil. ad beneficia vacatura.

Nu. 22. Et poſtea coram D. Peregr. 19. Ian. 1598. vbi quod non valet mandatum datũ procuratori ad præſentandum certam perſonam ad beneficium vacaturũ non ſolum certum, ſed etiam incertum ſiue ad omnia, ſiue ad particularia beneficia, ad c. 2. & fi. de conceſ. Præb. ſeu ad certum beneficiũ, etiam non expreſſa certa perſona, &c.

Et circa d. eſt deciſio Rotę in cauſa Valentina beneficij 15. Iun. 1609. corã D. Ludouiſio, quę ſic ſe habet 176.

Nu. 28. & Vgol. de offic. Epiſc. c. 52. in princip. nu. 3.

Caput ſecundum.

NVm. 24. Quæ deciſiones nouiſſime ſunt cõfirmatæ per aliam deciſionem in eadem cauſa corã D. Lancell. 29. Maij 1610. quæ ſic ait 159.

Nu. 34. ibi, dec. 421. Et in Spoletana iuriſpatr. ſeu beneficij 3. Iul. 1589. corã Bub. quæ eſt dec. 520. nouiſ. Far. dicens pluries in Rota reſolutũ, & cũ nõ probetur patronos habuiſſe notitiã vacationis, ignorantiã pręſumi, &c.

Nu. 37. Et in vna Signina iuriſpatr. 12. Iun. 1596. D. Orano fuit dictum, quod ſi impetratur beneficium de iure patr. laicorũ per deuolutionem ad Sedem Apoſtolicã ob non factam præſentationem intra tempus a iure ſtatutũ, nõ valet impetratio, niſi probetur ſcientia certa & indubitata patroni vacationis beneficij, quia tẽpus limitatum patronis non currit a die vacationis, ſed ſcientiæ, Abb. in c. fi. nu. 6. de iure patr. Roch. in verb. honorificũ, q. 27. nu. 57. & ſcientia eſt probanda certa & indubitata, Lap. alleg. 78. nu. 12. Bero. conſ. 68. nu. 86. lib. 1. Pur. dec. 6. de Præb. & ignorantia veriſimilis præſumitur propter abſentiam beneficiati a loco beneficij, quando deceſſit, Abb. Fel. & alij in c. cognoſcentes. de conſtit. & impoſſibile eſt, patronos neglexiſſe ius ſuum ſi ſciuiſſent obitũ beneficiati, Angel. l. cũ de indebito. de probat. facit quod communiter receptum eſt, ignorãtiam ſemper pręſumi, niſi ſcictia probetur, l. verius, ff. de probat. c. præſumitur. de reg. iur. in 6. quã dec. refert & ſequitur Marc. Ant. Genuen. in praxi cap. 100. nu. 7.

Nu. 39. Et ita in Pampilon. de Cicur maior 30. Octob. 1602. coram Lancellotto dicitur, quod ius præſentandi non incipit currere a die vacationis, ſed a die veriſimilis ſcientiæ illius, &c. vt in deciſ. 532. nouiſ. Farin.

Num. 42. ibi, nu. 15. & Guttier. de Gabell. q. 143.

Caput tertium.

NVm. 11. Quę deciſ. Spolet. eſt in nouiſ. Farin. 529. & 621. & fuit confirmata 28. Mar. eiuſd. anni, vt in deciſ. ſeq. 632. Vbi tamen male fuit reſolutum, quod in caſu reſignationis gradatim debeat fieri deuolutio ad Sedem Apoſtolicam, etiam ſtante conſtitutione Greg. XIII. de public. reſign. & quod tempus vnius menſis ibi præfixũ ordinarijs ad prouidendum vnicuique ſuperiorum gradatim conceſſum, intelligatur, vt ius commune minus corrigatur quam fieri poſſit: quod certe eſt cõtra dictam conſtitutionem, quæ immediate inducit deuolutionẽ, ad Sedem Apoſtolicam in caſu reſignationis.

Num. 18. in fi. 16. 61. & additio conſ. Nauar. 11. de reſcrip. quamuis in cauſ. Mediolan. beneficij 5. Iunij 1569. coram D. Pamphilio, de qua ſupra 11. p. cap. 1. num. 45. & vlt. p. cap. 2. nu. 192. ſit dictum, ad iuſtificationem gratię ſufficere verificationem deuolutionis de facto, vt impetrãs poſſit vigore clauſularum generaliũ capere vacationem antiquã, etiam ex parte reſeruationis reg. reſeruatoriarum beneficiorum vacantium Sede Apoſtolica vacante, vel omni alio modo, Rot. dec. 17. de Præb. in antiq. Sar-

Digitized by Google

tiq.Sarnen.ad reg.de infirm.q.34.num.2.cum alijs,&c. Quod non videtur verum ex dictis, nec in deuolutione poteſt dari verificatio de facto tantum;& in vna Aquē. a vſu presbyt.11.Mar.1602. coram D.Lancel.fuit reſolutum, gratiam Petri,&c. R.vnio.

Nu.32.Similiter etiā collatio facta ab ordinario iure deuolutionis,ex ſententia reijciente præſentatos,a qua fuit appellatum,ſeu intra tempus datum ad appellādū, eſt attentata;quia cū contulerit ex prætenſo iure deuolutionis poſt appellationē,proculdubio attētauit Oldr. conſ.299.nu.5. Paul.de Caſtro conſ.403.lib.1.Mohed. dec.11. de Præb. num.1.in fi. Ita in Aretina Capellaniæ 19.Mart.1601.coram D.Penna. Sed mihi nō placet iſta reſolutio;nā hic deuolutio nō oriī ex ſētētia,ſed ex præſētatione extra tēpus facta, ſeu de indigno,ſeu incapaci.

Caput quartum.

NV.1. Vnde in Dertonen.iuriſp.8.Febr.1599.& 10. Ian.& 19.Feb.coram D.Penna,de quibus 5.p.c.6. nu.30.fuit dictum,quod beneficium non eſt deuolutum ex eo,quod ordinarius diſtulit inſtituere,cum non ſit tēpus præfixum,&c. quamuis antea in vna Caſalen.parochialis 2.Mar.1584.quia ſufficit,quod ſaltem ſit infra ſex menſes datos ad conferendum.

In fine. Circa quod tamen Rota in Feltrina Canonicatus.5. Dec.1603. corā D.Ortēbergo reſoluit, quod vt poſſit appellari a retardata, ſeu denegata inſtitutione & negligentia, requiritur trina interpretatio, & alias non deuoluitur negotium ad ſuperiorem, Io. Andr.in c.dilecto,col.2. de appell. Abb.in c.ex parte.el ſecōdo.n.3.vbi Dec.n.11.eod.Fel.in c.propoſuiſti. prope fi.de for.cōp. Alex.in l.hoc amplius, §.Celſus.n.13.dé damno infecto, deciſ.Pedem.12. a nu.2.& quod fuit dictum in Calagur. jur.ingrediēdi 28. April.1580. coram D.Seraphino,&c. Sed quod nō requiratur trina interpellatio,ſed vna tātū ſufficiat ad conſtituendum iudicem in mora ſeu negligētia, à qua poſſit appellari, rectius tenet Rom.ſing.424. ego dixi, & conſ.427. Fel. in c.ex literis.de conſtit.nu.8. Fel.in c.cū cauſam,in fi.de offic.deleg & Franc.in d.c.ex parte,n.6.qui ait, quod requiratur tertia monitio,procedere ex abundanti,& de cautela, cum de iure ſufficiat ſemel requirere iudicē, l.Titia Seio.§.vſuras,ff.de leg.2. & l.mora,ff.de vſuris,& ibi Bart.& ad c.1. de ſuppl neglig. Prælat.in quo cōmunis fundatur. Reſpōdetur,quod loquiī in caſu ſpeciali,vt re vera eſt,& lōge diuerſus,prout ēt c. ſi quis erga. 2.q.7.authē.ſtatuimus.in fi.C.de Epiſc. & cler. loquūtur in alijs caſib. ſpecialib.vt ex ipſis patet.

V N D E C I M Æ
P A R T I S

Caput primum.

NVm.11. ibi,& 11. & alij citati per Mand. ad Lap.ibi lit.P.& Q.

Nu.22.Marc.Ant.Genuen.in praxi c.120. vbi late de hac clauſula.

Nu.23.& Gen.ſup.declar.6.verſ.ſublimita.

Nu.25. Genuen.ſup.declar.2. & conducit dec.36.lib. 2.& 10.lib.2. p.3. diuerſ.& fuit reſolutū in Virdun.Canonicatus 6. Mart.1595.ſupra adducta 5.p.c.3.num 43.

Nu.32. & nouiſſime tradit Genuen.d.c.120.ampliat. 6. allegans etiam deciſionē Virdunen. Canonicatus 15. Mar.& 13.Maij 1596.coram D.Pamphilio infra adducta cap.3. num.332.vbi de priuatione ob homicidium.

Num.23.Genuen.ſupra ampliat.3.allegans etiam dictam deciſionem Virdunen.Canonicatus.

Nu.30.& 28.Iun.& 10.Decem.eiuſd.anni coram eodem, vt in deciſ.752. nouiſ.Farin.

Nu.46. ibi, Penna,& in cauſa Meten. Monaſterij 17. Mart.1600. coram D.Lita, vbi fuit reſolutum, Barbarā non obſtantibus illis verbis in diſpoſitiua ſuę gratiæ appoſitis, ſiue vt præmittitur,ſeu alio quouis modo vacet, & illis, de quibus in narratiua,alias certo modo Abbatiſæ regimine deſtitutum exiſtat,non poſſe aliam vacationem capere niſi iuſtificat ſaltem de facto vacatione illa per eam diſpoſitiue narrata, & expreſſa,& quod deciſiones in contrarium allegatæ procedunt, quando duo modi fuerint alternatiue expreſſi,vt in Bonon.Canonicatus 19.Febr.1590.coram D.Pamphilio,tunc enim ſufficit alterum verificari,&c. Idem in Tiraſonen.Canonicatus 24. Maij 1612.coram Pamphilio,& in Pampilon. de Ianzi 28. Iunij 1612. coram D.Seraphino, & in Romana clericatus S. Petri 27.Nouemb.1602.nouiſ.Farin. 616 21.Maij 1603.coram Pamphilio,& nouiſſime tradit Genuen. alias etiam deciſiones allegans d.cap. 120. declarat.1. & 7.

Nu.51.Quāuis eā ſequatur Genuē.d.c 120.ampliat.1.

Num.55. Ibi in nouis, Genuen. d.c.120.ſub declar.6.

Num.58. Ordinario, aut alio reſeruato. In fin.& vide ſupra 5.p.cap.1.nu.656.

Nu.70.& fuit confirmatum in illa Meten.monaſterij ſupra relata; nu.46. idem fuit tentum in Placentina Capellaniæ 23. Maij 1598. coram D.Penna,& in Tiraſon. Canonicatus 24. Maij 1602. coram Pamphilio,& nouiſſime tradit Genuen.d.c.120.ſub declar.1.

Num.75. ibi, nu.14. & add.3.deciſ.10.de iure patr.in antiquis.

In fine, Et quod prædicta clauſula operetur etiam in gratia ordinarij nomine,tradit Genuen. allegās aliquas deciſiones Rotæ modernas d.cap.120.ampliat.5.

Nu.82. & Virdunen.Canonicatus 13. Maij 1596. infra adductam cap.3. nu.332.

Caput tertium.

NVm.3. poſt Flam.& Vgol.de offic.& poteſt.Epiſc. c.50.§.20.nu.4.

Nu.17. Quæ deciſio fuit alios allegata & confirmata in vna Vercellen.Capellanię 7.Maij 1601.coram D.Millino,vt in deciſ.545.nouiſ.Farin.nu.3.& in Bonon.iuriſ patr.de Marſilijs 19.Feb.1608.coram D.Sacrato fuit reſolutum,&c. R.reſign.ben.iuriſpatr.

Num.19.ibi,Couar.infra & Vgol.ibi verb.Beneficia, & nouiſſime Vgol. de offic.Epiſc. c.50.§.19.nu.4.

Num.30.fin.ibi,Proſp.de Auguſt.& Vgol.

Nu.31.& Thom.Sanchez in præc.Decal. lib.2.c.28. nu.34.dicens,quod quoties culpa permutantis nō tenuit permutatio, nec ſortita eſt ſuum effectum, valet permutatio in ipſius præiudicium, ita vt nequeat ad beneficium proprium regredi.

Nu.63. poſt Tuſch.Leo in Theſ.for.Eccleſ.c.35.n.39. Farin.p.4.q.119.a nu.70.Rota etiam in vna Conchē.Archipresbyteratus de Buendia 23. Martij 1607.& 10.Nouembris 1608.coram D.Penna,vbi quod propter homicidium.&c. R.homicidium.

Nu.64.Sanch.& in præcepta Decalogi lib.2.c.26.nu. vlt.& Farin.nu.72.& 75.

Nu.65.Sel.in 2.editione,Roman.in annot.d.c.1.quod iam eſt 65.circa d.nu.9.infra relata,nu.193. videtur mutaſſe ſententiam.

Num.68. & Farin. nu.90.

Nu.72.ibi,& Molina ſupra,& Farin.d.q.119.a nu.86. & Piaſec. in praxi Epiſc. p.2.c.4.nu.96.& Thom.Sanch. in præcept.Decal.d.lib.2.c.26.nu.vlt.

Nu.84.fin.ibi,de Auguſtino,Leo,& Far.nu.88.& 89.

In fine, ſed Genuenſ. in annotat. circa d.locum infra

Digitized by Google

relata, nu. 193. videtur mutaſſe ſententiam.

Num. 89. ibi, nu. 11. & nouiſſime Farin. a nu. 78.

Num. 90. & Farin. ſupra nu. 81.

Num. 92. ibi, & 12. Scaccia de appel. quæſt. 3. a nu. 78.

Eod. Nu. 92. in fine, & in cauſa Pampilon. beneficiorum 4. Iul. 1607. coram D. Caualierio, vbi fuit reſolutũ collationem factam per priuationem, antequam ſententia priuationis tranſeat in iudicatum, ſeu intra tempus datum ad appellandum, eſſe nullam, & licet non appelletur, poſtea non cõualidari, ex Mohed. d. dec. 11. de Præb. Et quod appellatio a ſententia priuationis, vel pẽdente termino ad appellãdum, non poſſit dici priuatus, & poſſeſſio virtute illius capta ſit attẽtata, & non impedit manutentionem condemnati, qui non habuit ſe pro ſpoliato, fuit reſolutum in Brixien. Canonicatus 22. Iun. 1609. coram D. Mançanedo.

Nu. 93. Farin. d. q. 119. a n. 82. Piaſec. d. 2. p. c. 4. n. 99. & Genuen. in praxi d. c. 65. in 2. editione, num. 18. in annot. circa nu. 9. dicens in Rota Romana haberi pro indubitato, quod beneficia poſſunt reſignari appellatione pẽdente a condemnato ad priuationẽ beneficij, & poſſunt reſignari ad fauorem, etiamſi habeatur notitia collationis factæ per Papam in caſu priuationis. Quare in vna canonicatus Legion. 15. Feb. 1593. coram Illuſtriſs. Arigonio fuit dictum, reſignationem Canonicatus factã poſt appellationem a condemnato ex diuerſis criminibus in pœnam perpetui carceris, & depoſitionis, & priuationis Canonicatus, & omnium beneficiorum, & admiſſam appellatione pendente fuiſſe validam, & impetrantem a ſede Apoſtolica eſſe excludendum, Ant. de Butr. in conſ. 43. nu. 3. Creſcent. deciſ. 6. nu. 3. de ren. Nec poteſt dici, huiuſmodi reſignationes eſſe in fraudem collationis factæ tanquam de Canonicatu vacante per priuationẽ, & merito non eſſe admittendas, ad tradita per Butr. d. cõſ. 43. quia Butrius loquitur in reſignatione facta in manibus ordinarij, etiam poſt habitam notitiam de collatione facta a Papa; ſecus vbi tractatur de reſignatione faciẽda in manibus eiuſdem Pontificis, & pendente iudicio nullitatis & iniuſtitię, non poteſt dici vacare Canonicatum per priuationem, Ant. Aug. deciſ. 3. lib. 1. Put. deciſ. 30. lib. 1. ita Genuen.

Num. 97. ibi, Guttier. 36. Farin. 85. & Piaſec.

Num. 102. Accedunt Suar. de leg. lib. 5. c. 10. nu. 7. & Thom. Sanch. in præc. Decal. lib. 2. c. 22. nu. 17. dicentes, quod quando continent pęnã ferendam, requiritur ſententia condemnans ad illã, ſecus quando imponitur ipſo iure, vel facto, & allegat l. pręſes, C. de ſẽr. & interloquut.

Num. 105. Fauet Simanc. tit. 9. nu. 164. & ſeq. dicens, quod ſententia declaratoria criminis vim condemnationis habet, & nihil diſtat ab ea quæ reũ nominatim condẽnet ad ſubeundas omnes pœnas iure ſtatutas, ex d. l. 1. Vnde non obeſt d. l. præſes.

Num. 120. ibi, de Aug. & Farin. num. 76. & 77. & 84.

Nu. 122. ibi, Gut. 40. Farin. 91. Domin. conſ. 105. col. fin. Bern. Diaz d. c. 94. num. 2. ad fin. vbi Salced. litera C.

Nu. 123. Flam. Pariſ. nu. 52. dicens communem, & Farin. nu. 62. cum alijs, ex eo quod non valet talis diſpenſatio in præiudicium impetrantis, cum iam eſt quæſitum ius ad beneficiũ; quorum ſententia procedet, vbi nõ ſimpliciter fuit impetratum beneficium in caſu ſeu euentu permutationis. Sed quando mandatur priuari, & beneficium conferri impetranti, vt per Abb. in c. at ſi clerici, §. de adult. de iud. nu. 18. cum Io. de Lign. & facit c. quamuis. de reſcr. in 6.

Nu. 124. ibi, nu. 23. nec obſtat quod cum Azor. 1. to. lib. 8. q. 3. nouiſſimè ait Sanch. lib. 2. in præc. Decal. c. 26. nu. 9. quod donec crimen hæretici, vel alterius priuati ipſo iure declaretur, valet eius reſignatio, & acquirit ius ille, in quem beneficiũ reſignatur, ſiue ſimpliciter, ſiue via permutationis, &c. eſt enim contra prædictam doctrinam, & præterea cõuincitur ex dictis infra c. vlt. a n. 18.

Nu. 152. ibi, p. 2. & dec. 666. nouiſ. Farin. ad fi. Vgol. & c. 3. §. 4. nu. 5. & de offic. Epiſc. c. 50. §. 18. nu. 1. & 5. & 19. nu. 3. ſum. Bullar. Quar. verb. beneficiorum reſignationes, & add. ibi Azor. & 3. p. lib. 12. c. 8. q. 3. & 4. poſt Suar. & Fr. Raph. de la Torre de relig. 2. to. q. 100. art. 5. diſp. 11. & Gratian. diſcept. forenſ. c. 155. nu. 5.

Nu. 157. ibi, Vt vniretur, & nouiſ. ſequitur Gratian. diſcept. foren. c. 155. a nu. 5. dicens, quod d. cõſtitutio Pij V. non habet locum in reſignatione beneficij facta ad effectum illud vniendi fabricæ Eccleſiæ, quia bulla loquitur de beneficijs reſignatis ad effectum transferendi illorum titulos in alienam perſonam per viam prouiſionis faciendæ per ipſum ordinarium; & ſic de illis beneficijs reſignatis, quib. dãtur ſucceſſores, vt patet ex lectura eiuſdẽ conſtitutionis. Sed quando vnitur beneficium, non ſolum transfertur titulus, ſed penitus extinguitur, ita vt procedat nomen beneficij: vnde cũ deficiat perſona ceſſionarij, nõ intrat cõſtitutio, prout in ſpecie fuit deciſũ per Rotam in d. Segobien. & coram Cardinali Lancell. ad cauſam 28. Iun. 1581. cũ pręſertim d. conſtitutio concedat ordinarijs, vt admittant permutationes permiſſas a ſacris ſanctionibus, & Apoſtolicis conſtitutionibus. Id etiam extẽditur ad iſtas vniones beneficiorũ, quæ admittuntur pro fabrica Eccleſię, Imola in c. cum acceſſiſſent. nu. 14. de conſtit. ita vt etiam Epiſcopus cogatur vnire cauſa ſubſiſtente, Mand. reg. 12. q. 6. nu. 3. & 4. &c. Hæc Gratian. Sed certe cum talis reſignatio non fiat libere & ſimpliciter, ſed in fauorẽ illius, cui vnitur, & cum pacto ſeu modo vt illi vniatur, videtur eſſe ſimoniaca, & comprehendi in d. conſtitutione, nam & fabrica cui vnitur beneficiũ, eſt ſucceſſor ſuo modo, ſeu large, vt inf. n. 212.

Nu. 161. Vgol. & de offic. Epiſc. c. 50. §. 18. nu. 5. & addit. ſum. Bull. Quar. d. verb. beneficiorum reſignationes circa finẽ, Azor. & 3. p. lib. 12. c. 8. q. 5. in fine. Et Torre d. quæſt. 100. art. 5. diſp. 11.

Num. 165. Azor. & 3. p. lib. 12. cap. 10. q. 2.

Fine, & nou. Fr. Raph. de la Tor. d. q. 100. ar. 6. diſp. 4.

Nu. 169. & nouiſ. in vna Lucana cõfidentiæ 27. Febr. 1606. corã D. Ludou. fuit reſolutũ, nõ cõſtate de cõfidẽtia, in qua, & quãdo ciuiliter agatur, requiratur plena & concludens probatio, vt in pluribus cauſis fuit reſolutum; & licet teſtes dicant, Coſmum dixiſſe ſe impetraſſe canonicatũ, vt rẽ gratã facere decano, & alijs, hoc tamẽ nullo iure eſt prohibitũ, & cõfidẽtia nõ cõſiſtit in hoc, vt gratificetur tertius in impetratione, ſed vt gratificetur in dimiſſione & diſpoſitione beneficij impetrati, & ex ſequutis abſq; pręcedẽte pactione & tractatu ante impetrationem, nõ probatur confidentia, nec ſimonia, &c.

Nu. 174. cui videtur accedere Azor. 3. p. lib. 12. c. 10. q. 2. dicens, quod in d. cõſtitutione per illa verba, ſola dimittentis intentione, comprehenditur non ſolum confidentia in pactum expreſſum deducta, ſed etiam ea, in qua pactum tacite continetur, & ea quæ in iudicio aliqua poſſit coniectura probari.

Nu. 177. ibi, d. n. 5. Et Torre d. art. 6. diſp. 4. ſub 1. dub.

Nu. 185. & Fr. Raph. de la Torre eod. tract. 2. tom. q. 100. art. 6. diſp. 2. 3. & 4.

Num. 186. ibi, d. q. 3. & Azor. 3. p. lib. 5. c. 17. q. 3. ibi 30. Flam. Pariſ. de confid. q. 36. a nu. 10. Sandou. de offic. Eccleſ. 6. p. cap. 17.

In fine, & Torre d. diſp. 2.

Nu. 189. poſt Azor, & Fr. Raph. de la Torre d. q. 100. art. 6. diſp. 4. verſ. Sed vt diſcernas.

Ad ñ. poſt Suar. & ſentit Tor. d. art. 6. diſp. 8. in princ.

Nu. 94. ſequitur etiam nouiſſime Fr. Raph. de la Torre d. q. 100. art 6 diſp. 4. verſ. ſed exceptis.

Num. 195. & Fr. Raph. de la Torre d. art. 6. diſp. 4.

Num.

Digitized by Google

Num.208.& Vgol.de offic. Epiſc.cap.50.§.18.nu.fin.

Num.212.vt ſupra nu.157.

Nu.213.idem etiam nouiſſime tenet *Leo* in Theſ.fori Eccleſiaſtici,cap.17.a nu.40.

Num.268.ibi,Salernitani,& eam refert(licet locus ſit diminutus & mẽdoſus) *Vgol*.de offi. Epiſc.c.50.§.18.n.5.

Num.272.ibi,De leg.& Suar.de leg.lib.4.cap.16.nu.8.& lib.5.cap.33.num.9.

In fi. Et Salas de legib.diſp.13.ſect.1.n.6.& ſect.4.qui tamen inferius diſp.16.ſect.11.nu.48.tenet nõ ſuſpẽdere.

Nu.275.& Leonem in Theſ.for.Eccleſ.c.19.a nu.48.

Nu.277.Fla.Pariſ.de reſign.lib.1.q.12.a nu.16.& lib.8.q.8.& ipſa conſtitutio ſupponit præſtitum cõſenſum.

Nu.278. Ad quam ſe remittit dec.Mutinen. Can.10. Nouembris 1612.coram Lita,quæ eſt 614.nouiſ.Farin.

Nu.283.Sabinen.vt in deciſ.662.nouiſ.Farin.quæ tamen loquitur de conſtitutione Pij V.

Nu.300.& in vna Bracaren. Parochialis de Moreira 11. Ian.1602. coram D.Iuſto fuit reſolutum, gratiam, ſi neutri,Petri eſſe iuſtificatã quoad non ius Amari,quoniam ex reuolutione actorum de eo non conſtat,&c.neque obſtare reſignationem in fauorẽ Amari,ex qua prętendit oriri ius ipſius, quia oportet oſtendere eam validam, quæ non eſt talis,niſi oſtendatur publicata, &c.

Num.310.vt in deciſ.752.nouiſ.Farin.

Nu.311.ibi,Pamphil.Et in vna Leodien.beneficij 17. Ian.1601. coram D.Ludouiſio,vbi fuit dictũ,quod narratiua,quod aduerſarius retinebat duo beneficia incompatibilia abſque diſpenſatione videtur iuſtificanda, tanquam pars gratiæ,& quod contineat negatiuam,vt fuit dictum in Salamantina penſionis 25. Iunij 1582.coram Bubalo de impetrante ob non publicationem, tãto magis,quia non ſumus in negatiua improbabili, cum probari poſſit per diligentiam regiſtri,vbi omnes gratiæ regiſtrãtur.Corn.conſ.191.lib.1. Mohed.d.c.9.de cauſ.poſ. Caputaq.45. & 193. p.3.& in terminis eſt cõſ.Pariſ.138. nu.1.& 7.lib.4.Quãuis in hoc Domini non fuerunt concordes, & fuit allegatus Rebuff.in forma diſpenſationis ratione ætatis,nu.14. qui tenet contra Pariſ.fuit allegata etiam dec.Auximana Molendini 13.Iun.1572.de agẽte ex titulo prohibente alienationem in forenſem ſine licentia, quod non tenetur probare licentiã non interueniſſe,ſed ſufficit probare alienationem in forenſem, &c. Sed cum Pariſio contra Rebuſ. tenuit Rota in Burgen. Canon.6.Mar.1606.coram eod.D.Ludouiſio,& in Bonon. Prioratus 9.Iun.eiuſd.anni coram D.Mançanedo, & illa Burg.fuit cõfirmata corã D.Orteber.4.Iul.1608. & 9. Febr.1609. quia narratiua gratiæ ſiue affirmatiua ſiue negatiua,eſt iuſtificanda,Gab.cõcl.6.de probat. &c.

Nu.313. quia licet reg. de trien. non proſit reſignatario, qui non publicauit, quia nullus ei remanet titulus, nec etiam coloratus, ſed titulus redit ad non titulum,& ipſe manet inhabilis,& incapax ad illud beneficiũ,vt dicitur in d.conſtitutione,§. quod ſi quicquam,Pariſ.q.6. nu.79.& q.7.nu.19.allegans d.§.verſ.nec qui,ſolũ loquitur de reſignantibus remanentibus in poſſeſſione,tamen Ex triennali,&c. in fine,& eſt deciſ.671. nouiſ.Farinae.

Nu.314.ibi,Rob.vt in deciſ.663.nouiſ.Farin.

Nu.318. ibi,nu.269. & in illa Leodien.ſup.relata,nu.311.& in vna Compoſtellana Canon.5.Iul.1599.coram D.Lancellotto,vbi fuit reſolutum,quod vt factus ſit locus decreto vacationis poſito in coadiutoria canon. ob non dimiſſionẽ parochialis in manibus Papæ,poſtquam cœperit exercere officiũ coadiutoris, vel per eũ ſteterit, duo erant probanda.Primũ,quòd cœperit exercere coadiutoriam,de quo aderat plena probatio ex vno teſte de viſu,& alijs de fama,Bart.in l.admonendi.de iureiur.nu.48.& ibi Iaſ.nu.257.&c. Secũdum,quod non demiſerit, quod etiam eſt ſufficienter probatũ ex diligentijs factis in regiſtris, tam ſecretis,quam publicis, & Cameræ, in quibus locis adnotantur huiuſmodi dimiſſiones, cũ iſtæ perquiſitiones ſint factæ parte citata,ſufficiunt pro probatione negatiuæ,Caſſad.dec.8.ſuper reg.Achil.387.Caputaq.339. lib.1. in manuſcriptis,& ſæpe tenuit Rot.& in vna nullius cãtoris 13.Ian.1603. coram D.Lita quod negatiua diſpenſationis probatur ex diligentijs factis in regiſtris expeditionum Cameræ,& Cancellariæ Caſſan. deciſ.5. nu.4. ſuper reg. Caputaq.192.nu.3.p.3.qui modus probãdi negatiuam fuit pluries approbatus per Rotam ſignanter in vna Senogalien.Scilicæ 24.Maij 1577. coram Cotta, &c.

Nu.335. & quod continet illa deciſ.Feltren.eſt,quod conſtitutio Greg.&c. R. conſtitutio, de publican.vt in deciſ.599.nouiſ.Farin.

Sed rationes iſtius deciſionis mihi non placent; nam prima,quod tale beneficium non vacat per reſignationẽ ſed per aſſequutionem, eſt re vera contra ſtilũ Cancellariæ & datariæ, vbi prouiſiones de huiuſmodi beneficijs dantur tanquam de vacãtibus per dimiſſionẽ,& reſignationẽ. Nec refert, quod apponatur etiã clauſula,ſeu alio quouis modo,&c.nam in omnibus prouiſionibus illa apponitur, vt videmus; vt ſi fortè beneficiũ vacat alio modo nõ expreſſo, ille veniat,[vt dictum eſt ſupra c.1.buius partis,& ſtante illo decreto de dimittendo in manib.[Papæ non vacat ſtatim primum per aſſecutionem ſecũdi; quia per illud tacite diſpenſatur,vt interim retineri poſſit, vt dicitur infra c.5. nu.56.& ſeq. Nec etiam eſt bona ſecunda ratio,quia iſta dimiſſio etiamſi eſſet reſignatio, non eſſet vera & propria reſignatio, cũ non ſit libera & ſpontanea,ſed coacta: nam cum iſta reſignatio habuerit principium voluntarium, & quo is ſua voluntate acceptauit penſionem ſecundi cum illo decreto,neceſſitas illa non habetur in conſideratione,iuxta alias dictum 2.p. c.vlt. nu.141.& ibi allegatos: vltra quod de eſſentia reſignationis non eſt,quod ſit libera & ſpontanea;nam reſignatio coacta,ſeu metu facta, non eſt nulla ipſo iure, ſed mero iure valet donec reſcindatur, ſecundum communem, vt per Nauar.in c.accepta,de reſtitut.ſpol.5.op.& Flam.Par.de reſig.lib.13.q.2.& voluntas coacta volũtas eſt,cap.maiores,§.item quæritur, de bapt. cum alijs.

Caput quartum.

NVm.1.& Fr. Raphael de la Torre de relig. tom.2. q.100.art.5.diſp.7.8.9.& 10.

Num.6.& Thom.Sanch.lib.2. cap.26.nu.9.

Nu.10.ibi,Quẽ nouiſ.& cõſequẽter, licet Gõçal.ibi,a n.55.dubitet de hoc, bñficiũ manet vacãs ex illa reſignatione, ſiue fuerit facta corã Papa, ſiue corã ordinario, & nõ per obitũ. Et ratio dubitãdi Gonçal.tollitur inf.n.88.

Num.17.poſt Azor.Torre diſp.7.

Num.18. & Torre diſp.9. Azor.2.p. lib.8.c.12.q.8.& Vgol. de offic. Epiſc.cap.50.§.10.nu.4.

Num.20.Quicquid dicat Torre diſp.12.3.dicto.

Nu.42. & ita iuxta hanc deciſionem procedit reſolutio eiuſdem Rotæ in cauſa Monaſterien.Capellaniæ 10. Mar.1604. coram D. Ludouiſio qui allegat d.Eugub.S. Steph.17. Mart.1599. nempe quod vnio;&c. R.vnio a.

Num.45. & eſt declaratio S.Congreg.Concil.ſup.adducta 9.p.cap.2.

Num.56. poſt Azor,& 3.p.lib.12.c.12.q.2.poſt Suar. & Torre diſp.8.

Num.57.poſt Suar.Torre ſupra diſp.7.

Num.59. in fi.ibi,ex c.4. & Torre d.q.100.art.6.diſp. 7. verſ.ſed dubitat.

Num.60.Torre d.q.100.art.5.diſp.8.

Num.63.*Vgol*.& clarius de offic.Epiſc.c.50.§.19.nu.1. vbi carpit Pariſium.

Caput quintum.

NVm.45. & eſt declaratio S. Congr. Concil. quæ ſic ait, Congregatio cenſuit, 43.

Nu.63. & d. decreto ſatisfit per æquipollēs, vt fuit reſolutum in vna Compoſtell. Canon. 10. Maij 1600. corā D. Lancellotto, vbi quod ſaltē per æquipollēs fuit adimpletū, ita vt veniat excuſandus dimittens, & abſoluēdus ab impetratione vltimi beneficij per alium facta, Gōçal. gl. 15. nu. 119. in qua etiam coram eod. 29. Ian. 1601. fuit reſolutum, quod quamuis tempus ad dimittendum ex decreto curat a die, in qua per prouiſū ſtetit, quominus poſſeſſionem adipiſceretur, & in ſolo lapſu temporis ſit fundata intentio aduerſarij, ex cōſ. Calderini 5. de Præb. tamen ſtantibus impedimentis non currit, ad c. cōmiſſa, & ibi gl. verb. iuſto impedimēto, de elect. in 6. qualia ſūt ante expeditionem literarum prouiſio pecuniæ in notabili ſumma, & poſt expeditionem difficultas & dilatio, vt literę perueniant ad manus, &c. Quod in ead. 20. Iun. 1601. coram D. Corduba fuit confirmatum; & quod ſatisfit decreto per dimiſſionē in manibus notarij in partibus factam cum mentione decreti tranſmiſſam ad curiam, vt Papæ præſentaretur, cuius inſtrumētū fuit productū in dataria, licet dataria noluerit approbare ratione ſtili; quia forma data per decretum eſt ad effectū, qui potuit adimpleri per æquipollens. Caſſad. dec. 2. nu. 2. de iudicijs. Ægid. 754. Put. 100. nu. 6. lib. 2.

Nu.65. & in Gerund. beneficij 27. Mar. 1596. corā D. Iuſto, vbi fuit dictum, quod incompatibile non impedit aſſecutionem ſecundi; ſed retentionē. c. non poteſt, §. vlt. de Præb. in 6. & ſi eſt incompatibilitas primi gradus, vocat primū per aſſecutionē ſecundi, c. de multa, de Præb. ſi vero eſt incompatibilitas ſecundi gradus, datur electio dimittendi, c. referente, eod. tit. & ibi Doctores, &c.

Nu.80. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 5. nu. 26. verſ. 2.

Nu.86. ibi, Alterius beneficijs, vt infra nu. 261. & facit 2. & 3. declar. infra ad nu. 98. ibi, In addit. Et Far. nouiſs. dec. 608. in fi. Gratian. diſcept. foren. c. 133. nu. 28. & etiā Genuen. in 2. c. & Rom. d. c. 64. q ibi eſt 65. in annot. n. 6.

Nu.89. Idem in vna Leodicen. 26. Febr. 1597. corā D. Gipſio, vbi ſic dicitur, & quod per aſſecutionem ſecundi, &c. vt in deciſ. 607. nouiſs. Farin.

Nu.90. ibi, Can. de iur. 12. Ian. 1598. coram Seraphino vt in deciſ. 659. nouiſ. Farin.

Nu.91. ibi, p. 1. & per Genuen. d. c. 65. nu. 16.

Nu.98. & alia quæ ſic ait 7. & ex alia Hiſpan 49.

Nu.106. Ante, & in cauſ. Tiraſonen. Canon. 8. Nouē. 1596. coram D. Orano fuit reſolutum, decretum, &c. R. decr. dedi ibi, vna die iſta.

Ibi, nil releuans probabatur, idem etiam nouiſ. fuit reſolutum in cauſa Cordubenſi Capellaniæ 27. Ian 1606. coram D. Pāphilio, ibi, quod vt fuit, &c. R. decr. de diur.

Nu.109. ibi, & nō pacificū, Rot. in d. Barchin. Archid. 21. Dec. 1560. coram D. Groperio, vbi fuit deciſū, quod ſi quis efficitur triplex, proculdubio prouiſio nō valet, nō obſtāte qualibet lite & cauſa, arg. l. diximus in princ. ff. de excuſ. tut. Quod etiam fuit deciſum in Oxom. Capellaniæ de anno 1582. coram Robuſterio.

Nu.113. Rot. etiam in Calagurr. dimidij beneficij de Ocon. 17. Mart. 1603. coram D. Ortembergo in qua fuit reſolutum, quod dimidia portio, &c. R. vac. incomp.

Nu.116. Falſum tamen videtur, quod in Calagur. ſup. relata, nu. 113. dicit Rot. cum Paulo conſ. 265. in fin. p. 2. quod vbi agitur de iure impetrantis primum beneficiū, tanquam vacans per aſſecutionē ſecundi, ſatis eſt quod alius aſſecutus ſit ſecundū incōpatibile litigioſum, deinde pēdet ex futuro litis euētu an bene impetrauerit, &c. nam quandiu ſecundū eſt litigioſum, primum nō vacat, quicqd poſtea eueniat in lite, ex ſupradictis & allegatis; & ſic impetrans illud tanquā vacans per aſſecutionem ſecūdi ante finitam eius litem, non bene impetrauit, impetrauit enim beneficium tanquam vacans.

Nu.136. poſt Dec. refert & ſequitur Gen. d. c. 65. n. 17.

In fine, quod tamen ſolum videtur procedere in beneficio de vento, quod nondum habet fructus, eos tamen expectat, & habiturum eſt ex vacatione alterius, ſeu alias vt in iſtis Canonicatib. Placentinis: nā illud quidē eſt nudus titulus, & honorarium tantum; vt dignitas, ſeu perſonatus ſine fructibus incompatibilitatem inducit ſaltē ſub eodem tecto, vt in ſeq. declar. S. Congr. Concil. 44. & facit quod de pœnitentiario infra dicitur nu. 251.

Nu.138. Quod refert Leo, cap. 32. nu. 6.

Nu.140. Quæ deciſio eſt in nouiſs. Farin. 660.

Num.150. Flam. lib. 8. q. 8. nu. 154. Grat. in addit. dec. 186. a nu. 1. poſt Man. Salas de leg. diſp. 13. ſect. 1. Suarez eod. tract. lib. 3. c. 19. a nu. 1. & lib. 4. cap. 16. a nu. 9.

Num.152. ibi, nu. 41. Flam. Pariſ. ſupra d. nu. 154.

Eodem nu. 152. Quicquid dicat Grat. ſup. nu. 5. cum Caputaq. dec. 204. p. 3. & Doctores poſt eos allegatos in c. cum de ben. de Præb. in 6. loquuntur in conſuetudine, vt ſupra 5. p. cap. 4. nu. 179.

Num.153. Salas d. diſp. 13. ſect. 5.

Nu.155. in fi. Alex. Mon. de diſtrib. art. 2. q. 12. nu. 5. & Salas d. diſp. 13. ſect. 2. 3. & 6.

Num.156. ibi, nu. 5. & leg. d. lib. 4. c. 16. nu. 12.

Num.161. & ita videtur docere Suar. de leg. lib. 7. cap. 7. num. 7. 8. & 9.

Num.162. Et Ceuallos q. 897. nu. 474.

Nu.173. Text. autem in d. c. ord. §. in conferendis, non procedit in obtinente in ead. Eccleſia dignitatē & canononicatum, ſeu portionem ex conſuetudine, ex qua ſine diſpenſatione poſſunt ſimul obtineri, iuxta infra d. a nu. 230. nam tali bene poterit conferri alia dignitas, aut Canonicatus, abſq; eo quod prius dimittat d. obtenta, cum ſtante d. conſuetudine non ſint incompatibilia, quamuis contrarium videatur velle Rota in Burgē. Canonicatus 21. Iun. 1556. coram D. Seraphino ſupra adducta 5. p. c. 4. nu. 173. per aſſecutionem tamen vltimæ dignitatis, aut Præbendæ, prima vacabit, arg. Clem. fi. de Præb.

Nu.184. & Gratian. dec. 155. a nu. 17. & diſcept. for. c. 133. a nu. 18. quamuis dicat, quod in exiguis ſaluari poteſt dicta conſuetudo.

Num.185. Moſconius de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 3. cap. 2. pag. 453.

Num.206. Poſt Azor Genuen. in praxi c. 85. in annot. nu. 20. & 21. & c. 116. ad fin.

Nu.207, ibi, De conſuetudine, ſtatuto, ibi, ſic alij ſup. Dom. in c. fi. de Præb. in 6. n. 5. circa fi. & ibi, Franc. nu 6.

Nu 209. ibi, In qua ſunt, Rot. etiam in cauſa Caluatē. com. iudic. 24. Apr. 1606. coram D. Ortember. ibi tamen fuit reſolutum. &c. R. co. iudices ibi, 1595. coram D. Orano, quæ eſt deciſ. 618. in nouiſ.

Nu.210. ibi, circa d. c. 6. & principaliter 22. Ian. 1593. his verbis, Cōgr. Conc. cēſuit, ex eo quod portionarij & dimidij habent vocem in capit. illos eſſe capitulares, ſed tūc inter capitulares cēſendū, cū ex Apoſtolico priuilegio, vel ex cōſuetudine, aut Eccleſiæ ſtatuto inter capitulares connumerentur, immo ſi ipſi talibus facultatibus non potiantur, Epiſcopus poterit contra illos, non cum adiunctis ſolum procedere. Et nouiſſime tradit Genuen. ſupra cum Domin. & Franc. in c. fi. de Pręb. in 9. & & Felin. in c. cum olim, de re iudic.

Num.211. Quicquid cum alijs contra teneat Alexan. Monet. de diſtrib. p. 2. q. 3. qui tamen noſtram ſententiā fatetur communiorem.

Nu.200. ibi, Clem. VIII. & Pauli V.

Num.221. Et nouiſſime Genuen. in praxi c. 65. in annot. num. 12. & 13.

Num.224. & has duas deciſiones refert & ſequitur Genuen.

Digitized by Google

Genuenſ.dicto cap.65.num.12.& 13.

Nu.225.& Gratian. diſcept.forenſ.cap.133. à nu.20. & Piaſec.in praxi Epiſc.p.2.c.5.nu.26.

Nu. 232.ibi, Pamph.&c. In qua quidem Iuuenacen. fuit reſolutum, habita etiam ſententia d.abbreu.de Parcomaiori, quod ſi habens beneficia difformia ſub eodẽ tecto, impetrat aliud, debet in narratiua dicere, quod duo beneficia ſub eodem tecto obtinet ex diſpẽſatione Apoſtolica, vel ex cõſuetudine, & narratur cõfirmatio hoc pacto videlicet, quæ inſimul obtineri cõſueuerunt abſq; diſpẽſatione Apoſtolica; & talis narratiua eſt neceſſaria, quod ſi in ſupplicatione nihil fuiſſet expreſsũ, ſupplendũ eſſet ex officio alterũ illorũ ad iuſtificationẽ partis & aliter literæ nõ expedirẽtur; & dicta narratiua eſt iuſtificãda. Et fuit cõcluſũ, narrantẽ in ſua gratia ſe obtinere canonicatũ cũ capellania ſub eodẽ tecto ex diſpẽſatione Apoſtolica, teneri iuſtificare diſpenſationẽ Apoſtolicã, nõ obſtãte quod dicta beneficia obtineri poſſint abſq; diſpẽſatione Apoſtolica, ſed ex diſpẽſatione ordinarij, vel cõſuetudine, propter ſtilum Cãcellariæ; & ex vulgari regula, quod oĩa narrata tãquã pars gratiæ ſunt verificanda, Fel. in c.cõſtitutus. in princ. de reſcri. &c. vt per Genuen. ita referentẽ iſtam deciſionem Iuuenacen.in praxi 2.edit.c.65.in annot. nu.14. & in Cãpaniẽ. canonicat.26. Octobr. 1598. coram Seraphino, quæ eſt deciſ.164.nouiſſim.Farinac.fuit dictum, vacare canonicatum per aſſecutionem canonicatus in eadem Eccleſia id eſſe indubitatum, & extare deciſionem coram Gipſio in cauſa Leodien.canonicatus 26.Februarij 1567.

In fine, & nouiſ.Genuenſ.d.n.14.& in Man.Paſtor.c.72.nu.15. dicens non poſſe retineri beneficia difformia ſub eodẽ tecto, poſſe tamen ab ordinario obtineri, ſi ita habeat conſuetudo, quod obtineantur in eadẽ Eccleſia, vel ſtatutum Eccleſiæ, aut diſpenſationes Epiſcopi, & Moſcon.de maieſt.milit.Eccleſ.lib.1.p.3.c.2.pag.453.dicens, quod plura ſimplicia ſub eodem tecto difformia quis retinere poterit cũ diſpẽſatione Epiſcopi ex cauſa.

Nu.233.Et Alex.Mon.de diſtrib. p.2.q.13.ex nu.2.

Num.234. Et Monetam num.23.

Nu.235.Genuenſ. (qui tamẽ iam mutauit ſententiã, vt ſup.num.232.)in fine.Tenet etiam iſtam ſententiam cum Gonçalez Gratian. diſcept. forenſ.cap.133.à num.21. & Rota in Ceſanaten. Canonicatus 19. Februarij 1590. coram Gipſio 119. nouiſſime Farinac. vbi quod de iure capellania & canonicatus in eadem Eccleſia nõ ſunt beneficia incompatibilia, ex Lapo, & alijs.

Nu.238.ibi, In vrbe, & Gratian.deciſ.155.num.19.& diſcept.forenſ.cap.133.num.18.

Nu.242. & ita quando in ſupplicatione & gratia beneficij impetrans narrat obtinere tria ſub eadem tecto, additur ex diſpenſatione Apoſtolica.

Nu.243. & ex declaratione ſupra adducta nu.136.

Nu.246. ibi quæſt.483. & alia ſupra adducta nu.136.

Nu.249. Et 27.Martij 1594. Congregat.Concilij cẽſuit, obtinentem canonicatum, cui poſt Concilium munus ſit iniunctum pœnitentiarij, non poſſe in eadem Eccleſia vnà cũ dicto canonicatu obtinere dignitatem in vim conſuetudinis Eccleſiæ permittentis canonicum poſſe retinere canonicatum cum dignitate, & tradit Salaçar de Mend.§.3. c.fin. ponens iſtas declarationes.

Nu.250. Quamuis etiam contra Nauar.teneat Alex. Moneta de optio. cap.4 num.12.& 13. officium potius ipſum, & onus pœnitentiariæ habere ſe ſicut acceſſoriũ quoddam mortuum & extinctum reſpectu præbendæ, quàm contra. Sed quicquid ipſe dicat, pœnitentiarius principaliter habet officium, prębendam autem per annexionem, licèt non extinctiuã, vt patet ex decreto Cõcilij, cui non benè reſpondet Moneta d.num.13.dicens illud ſolum intendere Concilium, præbendam aliquam cum tali munere connectere, ita vt ſi non vacaret vlla præbẽda, ſtatim inſtitueretur officium, quod ſi iam vacaret, & præbenda, potuiſſet Epiſcopus iuxta mentem Concilij præbendæ vacanti officium ipſum vnire, & annectere: nã immò mens Concilij eſt, vt pœnitentiarius, & eius officiũ inſtituatur cum vnione prębendæ vacaturæ, ſeu vacantis, ſi tempore inſtitutionis vacaret: & ſic ex diſpenſatione Concilij officium ipſum eſt principalius & præbendæ acceſſoria, & illi vnita.

Nu. 251. refert & ſequitur Salaçar vbi ſupra, item id procedit, vt dixi num.136.

Num.253.ſequitur Salaçar d.§.3. in fin, Quamuis in vna Lucana optionis domus 24.Ian.1607.corã D.Mançanedo idem dicatur de canonico lecturæ quod de pœnitentiario, nempe quod pœnitentiarius, & Theologus canonicus principaliter habẽt officiũ pęnitentiariæ, aut lectionis; præbendã autẽ habẽt per annexionẽ, & quod ſic in iſtis prębẽdis nõ dat optio actiue nec paſſiue, &c.

Vnde obiter conuinci videtur eiuſdẽ Rotę deciſio in cauſa Caurien.penſionis 15. Ianuarij 1607.corã D.Coccino, quæ ſic ait 173. cõtra quam deciſionem verius exiſtimo, reſeruationem dictæ penſionis fuiſſe inualidam, tũ quia licet per annexionem officij pœnitentiarij Præbenda dicti canonicatus non extinguatur; tamen officiũ eſt principalius, vt dixi ſupra nu.250. & d.cap. 1.5. par. nu.730. & ſic oportebat illud exprimere in gratia penſionis, iuxta dicta d.nu.730. Tum, quia quando ipſi canonicatui eſſet annexum onus pœnitentiariæ, vt dicitur in iſta deciſ. Caurien. & ſic conſideraretur canonicatus cum illo onere, ſicut canonicatus lecturæ, & Doctoralis, & Magiſtralis cum ſuo onere, non valeret reſeruatio penſionis ſuper eo reſeruata, non facta mentione de tali onere, quia eſt canonicatus qualificatus, & ſpeciali nota dignus, & ſicut non valeret impetratio & gratia talis canonicatus, ea qualitate tacita, vt dicitur in dicta deciſione, eadem ratione non debet valere reſeruatio penſionis, quemadmodum etiam in beneficio curato, ſicut non valet eius gratia & impetratio, non facta mentione de cura, cap.cũ in illis, de Præbẽd.in 6.& Clement.1.eodem titul.& ibi Doctores; ita etiam non valeret penſio ſuper eo reſeruata ſine expreſſione curæ.

Nu.261.Quod intellige, quando reſidentia eſt præciſa, & ſimpliciter requiſita ratione tituli, & ſub eius priuatione; ſecus quando non eſt præciſa, & ſimpliciter requiſita, ſed cauſatiue, quia non reſidendo priuaretur fructibus, ſeu non lucraretur: quia tunc beneficium nõ eſt incompatibile, vt eum Imola, Abbate, & alij in cap.fi. de cler.non reſid.Capra reg.99. nu.11. & Nauar.conſil. 4.nu.1.de cleric.non reſid.docet Gonçalez gloſſ.5.a nu.20. & Villar del patronado de Calatayud, 9.par.coſlũbre 9.nu.1. & nouiſſime Gratian. diſcept.forenſ.c.133. a nu.25. circa quod vide dicta ſup.3.p.c.2.nu.187. quãuis ex eo, quod de licentia alicuius poſſit ſeruiri per ſubſtiutum, non deſinunt eſſe reſidentia præciſa, & beneficium incompatibile, cum beneficium ex ſe, & abſolute illam requirat, & obtinens ad eam cogi poſſit ceſſante licentia. Et ita cenſuit S.Congregat.Concilij in ſeq.declar. Dubitatur, an capellaniæ, quibus incumbit onus celebrandi Miſſas, & in choro inſeruiendi, ſint incompatibiles cum canonicatibus & parochialibus, cum per earum conſtitutiones liceat eis inſeruire per ſubſtitutũ cum licentia ordinarij & capituli, Congreg.Concilij cẽſuit non eſſe compatibiles. Intellige etiam, quando reſidentia eſt continua, & perpetua, ſecus ad certũ tempus: nã tunc beneficia non ſunt incompatibilia; quamuis & gratia ibi, quãdo ſcilicet in eodem tempore non occurrerit reſidentia, ſeu ſeruientium vtriuſque beneficij, vt ſupra dixi nu.86.& eſt deciſ.Rot.in vna Bononien.prioratus 9. Iun. 1606. coram D. Mançanedo vbi fuit reſo-

lutum

lutum, quod reſidentia non continua, ſed temporalis, & certis diebus dumtaxat non inducit incompatibilitatẽ cum alio reſidentiá requirente, ex quo poteſt vtriuſque onus adimplere, Imol. in cap. fin. nu. 4. de cle. non reſid. Capra reg. 99. nu. 102. Hojed. de incompat. benef. p. 1. c. 17. nu. 35. Rot. deciſ. 483. nu. 3. par. 1. diuerſ.

Nu. 268. Poſt Cer. Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 18. a n. 10. & c. 23. n. 25. & 26. Vgol. de offi. Epiſc. c. 14. §. 2. n. 1. & 2.

Nu. 280. & ita plane tenet Rota in vna Cæſarauguſt. capellaniæ 16. Martij 1587. coram Cardinali Seraphino ſupra adducta 7. par. cap. 15. nu. 5. & cum ea Genuen. in praxi cap. 65. in annot. num. 15.

Nu. 283. & docet Genuen. d. c. 65. in annot. num. 15.

Nu. 307. ibi, In vrbe, Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 18. nu. 11. & c. 23. nu. 7. & c. 32. nu. 25. Vgolin. de offic. Epiſcop. cap. 145. §. 2. num. 2.

Num. 308. & Piaſec. in praxi Epiſc. par. 2. c. 5. nu. 26.

Num. 310. ibi, Approbauit Leo, & Vgol. vbi ſupra.

Nu. 318. & alias S. Congr. reſpondit, beneficia, ſeu legata pia, quæ non habent altare, ſeu capellam, non inducere incompatibilitatem, de qua in d. c. 17. ſeſſ. 24.

Nu. 330. Et Moſc. de maieſt. milit. Eccleſ. lib. 1. p. 3. c. 3. pag. 452. in fin. ait quod hodie de conſuetudine non datur diſpenſatio ad plura beneficia ſimplicia, ſed prælati inferiores videntur quod conſerre poſſunt, & de facto conferunt quibus placuerit, nulla habita ratione, an ſint pinguia, vel tenuia, quæ ſecundum ea quæ habentur in dicto Concilio ſeſſ. 24. c. 17. non ſatis laudabilia ſunt.

Nu. 333. dele verba, Seu dummodo, &c. parentheſis.

Nu. 335. Diſpenſatus tamen cum clauſula, dummodo, plura ſimul non ſint, non poteſt virtute talis diſpenſationis obtinere plura quam vnum, etiamſi non ſit ſufficiens ad ſuſtentationẽ; quia iſta clauſula magis reſtringit diſpenſationem, ſolum diſpenſando ad vnum retinẽdũ abſolute & ſimpliciter; & ita declarauit S. Congreg. Concilij 1. Iul. 1595. his verbis: Congr. Concilij cenſuit, qui diſpẽſatus eſt ad beneficia, dũmodo plura ſimul nõ ſint, nõ poſſe obtinere plura quã vnũ, quãuis illud ad vitã obtinentis honorifice ſuſtentãdã nõ ſufficeret. Et facit conſ. Nauar. 26. de Præb. vbi ait, datariũ ei reſpondiſſe mentẽ Papę & ſuam eſſe, vt virtute diſpenſationis cũ dicta clauſula, dummodo, non ſint plura, nullus duo beneficia ſimul retinere poſſit. Sed quod in hoc tantũ profit, quod abſque illa non poterat obtinere niſi vnum ſimplex ex diſpẽſatione ordinarij; & primum quod ſibi conferretur, virtute huius poterit obtinere, & retinere aliud quodcũq; maluerit, modò nõ retineat duo ſimul.

Nu. 342. Tolet. c. 18. ſeu 22. dic 3. in Leo theſaur. for. Eccleſ. c. 23. nu. 43. Vgolin. de offic. Epiſc. c. 60. §. 1. Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 1. ſub num. 14. pag. 104. Salas de leg. diſp. 20. ſect. 3. a nu. 23. D. Sahagun. in dict. §. de adulter. num. 79.

Nu. 344 ibi, Cõcedatur, cap. dilectus, de tẽpor. ordin. ibi, cum illi huiuſmodi, diſpenſatio a canone minime ſit permiſſa, & ibi gloſſ. verb. com. Pap. ibi. nu. 3. & de leg. lib. 6. c. 14. a nu. 4 Salas eodem tract. d. diſput. 20. ſect. 3. à nu. 19. Vgolin de offic. Epiſcop. cap. 57. §. 2. in princ.

Num. 349. nu. 7. Et Salas, & aliquos Epiſcopos diſpẽſaſſe audiui. In fin. & de menſe Auguſti 1610. diſpẽſauit in ſimili impedimento primi & ſecundi gradus affinitatis ex copula illicita D. Laurę, Ottadus Epiſcop. Abulẽ. de conſilio lectorũ S. Thomæ, & aliorũ Theologorum huius ciuitatis, quod & alij poſtea probarunt, vt Maria, quæ habuit copulã cum Petro, ex qua manſit grauida, nuberet nepoti ex ſorore dicti Petri, & copula & grauidatio attribueretur nepoti, & nõ ipſi Petro, de quo erat rumor in Populo, & ſic cõſuleret honori puellę & auũculi, ſcandaliſque, ac periculis quæ inde oriri poterant; quot tamẽ ſucceſſit male, ſicut factũ eſt: nã poſtea ipſa rẽ detexit, & receſſit a marito. Nec iſta erat iuſta cauſa ad talẽ diſpenſationẽ, quantũuis alias poſſet Epiſcopus diſpẽſare etiã ante cõtractũ matrimoniũ: nã non erat ſummẽdum matrimoniũ vt medium ad id, nec erat abſolute neceſſitas illud contrahendi, cũ antea inter illos tractatũ nõ eſſet niſi ad pdictũ finẽ, qui nõ eſt procurãd⁹ medio matrimonij, ad qđ propter affinitatẽ erãt inhabiles. &c.

Num. 356. ibi, Vegæ, & Piaſec. ibi, Zerola, Leo Vult, volunt ibi Toletus, Vgol. & Salas.

Nu. 360. Tab. & videtur ſequi Thom. Sanch. in præcept. Decal. lib. 1. cap. 9. nu. 6. & 16.

Nu. 361. Sanch. & in præc. Decal. d. lib. 1. c. 9. a nu. 14.

Nu. 362. C. 2. & Sãch. d. c. 9. n. 47. dicẽte, probationib⁹.

Num. 365. & Sanch. d. cap. 9. nu. 12.

Nu. 366. & ita procedit qđ ait Mag. Fr. Ioã. Marq. en ſu Gouernador Chriſtiano li. 1. c. 10. pag. 52. ad fi. & ſeq.

Nu. 369. Poſt hos Piaſec. ĩ praxi Epiſc. p. 2. c. 25. n. 26.

Nu. 371. Poſt Dueñas Leo ĩ theſ. for. Eccleſ. c. 23. n. 44 In fine, & nouiſ. Vgol. de offi. Epiſc. c. 14. §. 2. n. 1. & 2.

Num. 377. Poſt declar. 11. Ian. 1594. Et docet Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 18. nu. 21. & c. 23. nu. 55. dicens fuiſſe de menſe Auguſt. 1590. a Sacra Congreg. deciſum.

Nu. 379. eſt etiam ad id dec. Rot. in cauſ. Leod. can. 26. Febr. 1597. coram Gipſio, nouiſ. Farin. 607. in fin.

Nu. 381. Quæ declaratio quoad 1. 2. & 4. habetur eiſdem fere verbis in deciſ. 608. nouiſſim. Farin.

Caput ſextum.

NVm. 5. Poſt Vgol. §. 2. nu. 3. Piaſec. in praxi Epiſc. in proœm. nu. 8.

Num. 7. & Vgol.

Nu. 8. ibi nu. 78. & Vgol.

Nu. 24. ibi, quæſt. 12. Et Vgolin. de offic. Epiſcop. d. c. 1. §. 2. nu. 3. verſ. excipitur.

Nu. 46. ibi a nu. 2. Açor 1. par. lib. 5. cap. 15. quæſt. 10. & Salas de legib. diſp. 20. ſect. 2. num. 8.

Caput octauum.

NVm. 1. Decian. tract. crim. lib. 6. c. 22. Rot. deciſ. 125. Caſ. de Graſ. & Genuen. in praxi c. 37. nu. 24. Rot. in vna Siracuſ. capellaniarum 28. Febr. 1609. coram D. Penna, vbi quod beneficium vacat ipſo iure per contractum matrimonij, &c. Vgo. de offic. Epiſc. c. 50. §. 1. verſ. 3. Gratian diſc. for. c. 5. nu. 39. & Far. p. 4. q. 138. a nu. 101.

Nu. 2. Poſt Ceuall. Farin. ſupra num. 102.

Nu. 4. Vgol. Gratian. & Farin. a nu. 109. vbi ſupra.

Nu. 5. ibi nu. 5. & Decian. d. lib. 6. c. 22. nu. 5.

Nu. 7. Poſt Ceu. & Farin.

Nu. 10. Gratian. d. c. 5. nu. 39. & Farin. nu. 114.

Nu. 11. & Farin. d. nu. 114.

Nu. 12. ibi, 13. Vgol. ſupra; & Farin. d. nu. 114.

Nu. 12. Quam deciſionem refert & ſequitur Gratian. d. c. 5. nu. 39. dicens factam 13. Iun. 1576.

Num. 15. ibi, 17. & 18. & per Suar. de leg. lib. 5. cap. 34. a num. 10.

Nu. 17. Poſt Petr. Greg. Decian. d. lib. 6. cap. 22. a nu. 4. Farin. num. 104.

Nu. 18. & Vgol. d. c. 50. de offic. Epiſc. §. 1. verſ. 3.

Nu. 19. poſt Pech. Decian. & Vgol. ſupra, Far. n. 108.

Nu. 20. ibi, Quæſt. 24. & Vgol. ſupra, ibi, verſic. quid ſi, d. tit. de priuat. Decian. d. cap. 22. nu. 7.

Caput nonum.

NVm. 1. ibi, Lit. B. Vgol. de offi. Epiſc. c. 50. §. 1. verſ. 4. Rot. in vna Toletana beneficij 6. Iun. 1605. corã D. Lita, in qua fuit reſolutũ gratiã Gaſparis eſſe iuſtificatã cũ præſuppoſito, quod inſtrumentũ profeſſionis ſit in forma probanti, dum enim narrauit, beneficium vacare per ingreſſum Auguſtini in monaſterium, & emiſ-

Digitized by Google

emiſſionem profeſſionis, probatur ex inſtrumento profeſſionis ex tracto ex libro monaſterij, in quo regiſtrãtur huiuſmodi profeſſiones, & iſta annotata reperitur; talẽ autem librum probare, vt de libro baptiſmi & morientium ſæpe fuit reſolutum; & profeſſio præſumitur valida, donec contrarium probetur (vt alias fuit reſolutũ in Abulen. c. 17. Maij 1600. coram D. Seraphino) beneficiũ autem vacare ipſo iure per emiſſionem profeſſionis, probat tex. in cap. beneficium. de reg. in 6. Reb. in praxi p. 3. de mod. amitt. beneſ. nu. 44. &c. Et in eadem coram eodem 7. Nouembr. 1605. fuit reſolutum, inſtrumentum profeſſionis eſſe in forma probanti, quia mediantibus compulſorialibus a Rota emanatis liber originalis monaſterij fuit coram iudice compulſore parte citata & ſeruatis de iure ſeruandis productus recognitus, & inde extracta particula profeſſionis Aug. & alia in ſimilibus fieri ſolita impleta, &c.

Nu. 7. Licet quando profeſſio emittitur extra religionem in manibus executoris a S. Patre ad id deputati, nõ requiritur probatio, ſeu nouitiatus; tunc enim cum Papa de Abbatia regulari alicui prouideat, & mandat executori extra religionẽ, vt illum in canonicum recipiat, regularem habitũ exhibeat, & ad profeſſionẽ admittat, non eſt expectandũ aliquod tempus, eum ſit a Papa probatus; maxime quia prouiſio eſt facta conſiſtorialiter, quod eſt conforme regulæ 58. Ita in Legionen. profeſſionis 18. Decembr. 1609. coram D. Lancellotto.

Nu. 8. & nouiſſime docet Fr. Baſil. Legionen. de imped. matrim. c. 5. circa finem.

Num. 11. & Vgol. de offi. Epiſc. c. 26. §. 6. nu. 4. & c. 50. §. 1. verſ. 4. cum Pariſio.

Nu. 51. ibi. c. 16. & 18. Mart. 1598. eadẽ Congr. Concilij cenſuit, decretum Concilij c. 16. ſeſſ. 25. de reg. non vindicare ſibi locum in donationibus, vel renuntiationibus ante habitus ſuſceptionem, etiam animo & propoſito religionem ingrediendi factis.

Ibi, decl. & Ioan. Baptiſt. Confett. in ſumm. priuil. mend. tit. 13. c. 13. pag. 325. dicens ipſa reſponſum fuiſſe per illuſt. Card. S. Congr. Concilij Trid. interpretes R. P. Fr. Gaſpari Paſſarelo ordinis Minimorum tunc Generali conſulenti die 22. Octob. 1575. vt ipſe in ſuis not. nu. 37. teſtatur. Gratian. deciſ. 37. & in addit. ad eam, & Nouiſſime Vgol. de offi. Epiſcopi cap. 20. §. 7. nu. 3. qui etiam adducunt declar. S. Congreg.

Num. 17. ibi, Nu. 4. Men. in d. addit. caſ. 436. nu. 16. & Grat. in add. ad dec. 37. nu. 3. & 4.

Caput vltimum.

NVm. 2. Dele allegationem Rotæ deciſ. 769. & Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. cap. 4. nu. 69.

Nu. 4. & Bernard. Diaz c. 235. Iul. Clar. §. fi. q. 74. n. 2. Menoch. de arbit. caſu 266. Sahag. d. c. a 1 ſi clerici, verſ. ſi vero. nu. 4. & a num. 7.

Num. 5. ibi, 134. & Achill. 366. ſeu vnica de pœnis diuerſ. 1. par. deciſ. 769. nu. 2.

Nu. 8. Poſt Morlam, & Piaſec. in praxi Epiſcop. p. 2. c. 4. nu. 96. Suar. & de leg. lib. 5. c. 8. & Salas diſp. 15. ſect. 2. & 4. præcipue a nu. 45. Thom. Sanch. in præc. Decal. lib. 2. c. 22. q. 2. & cap. 26. nu. 7. & c. 39. nu. 32.

Nu. 9. Fr. Frãc. a Chriſt. 1 3. d. 23. 24. & 25. de hęreſi q. 6.

Nu. 10. Salas d. diſp. 15. ſect. 4. a nu. 54. & Thom. Sãch. d. c. 22. nu. 3. & 30. qui tamen c. 26. n. 7. 10. & 12. de titulo beneficij aliter dicit, non procedens conſequenter.

Nu. 12. ſeu 1. de dom. imperf. quod retinet 2. de dom. quod admittit Fr. Fran. à Chriſt. ſupra.

Nu. 13. Poſt Aui. & nouiſſime Suar. de leg. d. lib. 5. c. 8. 3. reg. & c. 5. nu. 8.

Nu. 14. fi. & Salas d. ſect. 3. a n. 45. & Sãch. d. c. 22. n. 20.

Num. 15. ibi 63. & Sanch. dicto cap. 26. nu. 8. In fin. & eum reprobat Sanch. d. cap. 26. nu. 10.

Num. 16. & Sanch. d. c. 22. a nu. 8.

Num. 17. De quo Suar. d. lib. 5. de leg. cap. 8. nu. 23. & cap. 10. a num. 5.

Num. 19. in fin. ibi. 24. Suar. de leg. d. lib. 5. c. 5. nu. 15. & 16 c. 7. nu. 5. & c. 8. nu. 9. & Salas diſp. 15. ſect. 2.

Num. 22. ibi. nu. 8. & de leg. d. lib. 5. cap. 8. nu. 1. & Salas diſp. 15. ſect. 3.

Nu. 23. Tiraq. ſeu 335. & ſeq. in fin. & Far. 4. p. q. 119. nu. 67. Sanch. d. c. 26. nu. 12. Achil. & 366. a nu. 2.

Num. 25. & dixi alias 5. p. cap. 4. nu. 225.

Num. 30. Suar. d. lib. 5. de leg. c. 5. nu. 8. & c. 8. a nu. 10. qui tamen male ait, illam obligationem in conſcientia apertiſſime declarari in d. c. licet canon, ibi, Nulla etiã præmiſſa monitione, ibi enim non agitur de monitione circa dimiſſorias beneficij, ſed circa promotionem.

Num. 37. & Thom. Sanch. d. lib. 2. c. 22. a nu. 26.

Nu. 40. Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 35. nu. 38. Farin. 4. p. q. 119. a nu. 63. & Piaſec. in praxi Epiſc. p. 2. c. 4. nu. 96. & Rota in Poſnanen. parochialis 16. Ian. 1593. coram D. Penna, vbi quod homicidium non inducit priuationẽ, ſeu vacationem beneficij ipſo iure: & in Conchen. Archipresbyteratus de Buendia coram eodem 23. Mar. 1607. & 10. Nouembr. 1608. ſupra relata cap. 3. nu. 63. &

Num. 41. Et Far. ſupra nu. 64. & 65.

Num. 42. Adde, eius pœna & actione agit, Far. d. 4. p. quæſt. 120. ſect. 1.

Nu. 49 & Farin. d. q. 119. nu. 70.

Num. 54. & Farin. d. q. 119. nu. 66.

Num. 57. ibi, ſupra, & Farin. nu. 68.

Num. 58. ibi, de reſcript. & Lud. Lop. inſtruct. conſ. 2. tom. par. 2. c. 18. circa finem.

Nu. 60. Ledeſ. c. 4. dub. 6. Poſt gloſ. Leo in theſ. for. Eccleſ. c. 37. a nu. 51. Thom. Sanch. lib. 2. c. 26. ex nu. 6.

Nu. 68. ibi ſupra, & Farin. d. cap. 20. nu. 15.

Num. 75. Poſt Otol. Decian. in pract. lib. 5. c. 45. nu. 6. lim. 7. Azeued. l. 1. tit. 3. a nu. 204. Menoch. conſ. 805. nu. 33. & conſ. 808. nu. 36 vol. 8. Villad. in for. iud. in prol. l. 11. n. 73. Mõtal. in l. 4. tit. 26. p. 7. Paramo li. 3. q. 9. n. 203.

Eodem nu. 75. Poſt Tol. Açor 1. p. d. lib. 8. c. 13. 8. pœna, Pet. Led. dict. tract. 1.

Nu. 67. Et huic tanquam probabiliori adhæret Tho. Sanch. lib. 2. cap. 88. a nu. 36.

Nu. 77. ibi, In penſionibus, iuxta tradita per Sanch. d. cap. 28. nu. 36.

Nu. 80. Et Thom. Sanch. lib. 2. c. 45. a nu. 2. Açor 1. p. lib. 8. cap. 11. q. 13. & cap. 21. q. 8.

Num. 81. & Sanch. ibi.

Num. 82. ibi a nu. 5. & Sanch. a nu. 13.

Nu. 84. Contra quem tamen, & Sanch. d. c. 25. nu. 1. aduertendum eſt, hæreticũ publicum eſſe irregularem irregularitate huius criminis peculiari impoſita in dict. iur. & non irregularitate generali orta ex delicto notorio depoſitione digno, quæ ceſſat per pœnitentiam, de qua cap. 3. a nu. 110.

Nu. 85. Poſt Auilam & Sa verb. irregularitas.

Ibi nu. 4. & Sanch. d. nu. 2.

In fin. & Sanch. d. nu. 1.

Nu. 86. ibi, in fin. Et Sanch. d. c. 25. nu 18. aliter reſpõdẽs d. cap. cum illorum, nempe quod intelligitur regulariter, & maior cenſetur diſpenſandi quam abſoluendi poteſtas; attamẽ valde diuerſa eſt ratio ob ſtrictiſſimam ab hæreſi reſeruationem, qualis circa diſpenſationem minime inuenitur.

Nu. 87. lib. 1. Et relata per Genuen. in praxi c. 35. in annot. nu. 6. Sa verb. hæreſis. num. 5. Nauar. conſ. 18. & 19. alias 5. & 6. de hær. tit. de reſc. lib. 4. quæſt. 3. num. 17.

Enriq. lib. 13. cap. 56. §. 1. Sanch. d. cap. 25. nu. 12. contra Açor 1. par. d. lib. 8. cap. 21. q. 8. ad fin.

Num.

Nu.89. Et Thom.Sanch.lib.2.cap.9.& 10.

Nu. 91. Suar. & de leg.lib.3.c.13. & lib.4 c.12. Salas eod.tract.diſput.9.ſect.1.Fr.Frāc.a Chriſt. in 3.d.23.24. & 25.de hæreſi.q.8. Thom.Sanch. lib.2.cap.8.a num.1.

Nu.97.Sanch.& lib.1.cap.16.nu. 13. poſt Lorçam & Salas tract.13.diſp.8.ſect.5.

Num.98.& cum Vazq. nouiſſime tenet Salas de leg. diſp.9.ſect.1.nu.26.

Num.100.ibi, De ſimonia,idem nouiſ.docet Suar.d. lib.4.de leg.c.13.& Thom. Sanch. d.lib.2.c.8.a num.7.

Nu.108.& Sanch.d.c.8.nu.16.

Nu.109.Et Thom.Sanch.lib.2.c.11.n.7.& c.12.n.10.

Nu.114.Poſt Cer.& Sbroc.de Vicar.Epiſcop.in add. q.20.lib.2 Sanch.lib.2.c.11.nu.23.& ſeq.

Nu.115.Poſt Philiar.& lib.4.cap.22.& in bul.cœn.c. 2.verſ.etiam,per text.quarumuis facultatum nu.3.Fuſc. de viſit.lib.2.c.31.nu.5. Poſt Gō.Leo in theſ.for. Eccleſ. c.37.nu.46. & Piaſec.in praxi Epiſc.p. 2. c.1.nu.14.pag. 100.Paramo de orig.inquiſ.lib.3.quæſt.9.nu. 191.Felician.de excom.cap.18.

In fin.& tandem tenet Thom.Sanch. in præc. Decal. lib.2.cap.11.nu.26.& 27.

Nu.120.ibi, Et apoſtaſiæ, & Sanch.lib.2.c 12.a nu.1. dicēs non dubitari de facultate inquiſitorum abſoluēdi ab hæreſi in vtroque foro cauſa cognita,quoniam manifeſtum eſt, eos illā habere; licet de facultate abſoluendi in ſolo foro conſcientiæ ſit difficultas, quam ibi tractat.

Num.123.ibi, Monialium,& de ſacram.tit.de pœnit. cap.19.circa princ.

In fin. Et Laçar de monitor. ſect.4.q.14.nu.19. Ioan. Capeaull.de caſib.reſeru.cap.fin.quæſt.fin.

Nu.129.ibi,&c.& ſeq.& Sāch.d.c.11.n.27.& c.39.n.27

Num.127.in fin.dele alleg.Vgol.

Num.128.ibi, Num.11. Et Sanch.lib.2.cap. 12.num. 13.ibi.nu.4.& 5.& Sanch.dict.nu.27.c.11.

Num.134.ibi,&c.& Sanch.ſupra.

Num.136.ibi. 107. Menoch. de præſump.lib.4. præſumpt.181.nu.2.Sanch. lib.4.c.54.num.16.

Nu.138. Et de leg.lib.3.cap.6.a nu.13.& Laçarius de monitor.ſect.4.q.15.nu.9.

Num.141. Idque non ſolum probabile,ſed etiam tutius ſibi videri ait Laçarius ſupra nu.10.

Nu.146.Leo in theſ.for. Eccleſ.c.37.Paramo de orig. inquiſ.præſertim lib.3.Tho.Sanch.in præc.Decal.lib.2.

Num.147. Accedunt Simanc.tit.6.nu.6. Summiſtæ verb.apoſtaſia, Açor 1.par.lib.8.cap.21.quæſt.7.& Tho. Sanch.lib.2.cap.7.a nu.16. cum alijs dicentes,quod omnes pœnæ impoſitæ hæreticis procedunt in huiuſmodi apoſtatis veluti vere hæreticis.

Num.158.Sanch.d.c.36.nu.11.

Nu.162.dele,& Suar.&c.ibi.293.n.10.dicētes, quod ſublato ſchiſmate per abiurationem eligi quis poteſt ac ſi nunquam ſchiſmaticus fuiſſet,ex d.cap.quia diligētia.

Sed verior eſt ſententia Suar.d.5. tom.diſp.43.ſect.2. nu.7. abſolute tenentis, huiuſmodi ſchiſmaticos etiam poſt pœnitentiā,& abiurationem ſchiſmatis eſſe inhabiles ad beneficia acquirenda, ex d.cap.quia diligentia,& ibi Doctores: nam ibi diſpenſatiue tantū electio permittitur, & confirmari ſine diſtinctione, an eſſet publicus vel occultus,non tamen eſſe irregulares: nā d.cap. quia diligētia, & Doctores ibi nil dicūt de irregularitate,ſed ſolū de inhabilitate ab beneficia; nec etiam imponitur irregularitas in c.1.de ſchiſm.nec in cap.qui cōtra 24.q. 1.nec in c.in nomine.23.diſt.nec in cap.licet.de elect. vt ex ipſis text.cōllat,& latius oſtendit Suar.ibi,cuius ſententiam nouiſ.ſequitur Tho.Sanch.d.c.26.nu.18.& 20. addens ex Sair.de cenſur.lib.7.c.12.nu.16.exiſtēte ſchiſmate notorio illos fore irregulares irregularitate generali,quę ex quouis crimine notatio digno depoſitione ori-

tur,quæ ceſſat ablata infamia per contrariam pœnitentiam,de quo vide quod dixi ſupra cap.3.a nu.113.

Num.164.& ſequitur Sanch.d. nu.18.dicens tamen, quod ſi ſchiſmatis delictum eſſet occultum, poſſet Epiſcopus in dicta inhabilitate diſpenſare virtute Concil. Trid.ſeſ.24.c.6.de reformat. vt de quacumque inhabilitate ad beneficia ex delicto occulto conſurgenti, docet Enriq.lib.13.cap.56 §.1.lit.F.

Nu.167.ibi, Man.Rot.in Tullē.monaſt.S.Māſueti 16. Maij 1597.corā D.Pēna quę habet apud Far.cōſ.80.n.69

Nu. 168. Piaſec.in prax.Epiſcop.par. 2.cap.4.nu.96. & Farin.lib.5.q.160.a nu.191.dicēs, quod clericus periurus in iur.iud. priuatur beneficijs, non ipſo iure, ſed per ſententiam.

Nu.172.Farin.lib.5.q.15.

Nu.180.& Fr. Raph. de la Torre eodem tract.2.tom. quæſt.6.diſp.9.ibi.cap.30. Decian.tract.crim. lib.6.ex c. 14.Farin.4.par.quæſt.146.

Nu.181.Quamuis Farin.4.p.q.138.a nu.37.cum alijs dicat,clericū pro concubitu regulariter deponi debere.

Nu.183.Farin.conſ. 80.nu.13.& 47.& d.q.138.n. 81.

Nu.184.vt in deciſ.poſita per Far. d.conſ.80.a nu.51. & relata per Genuen. in praxi c.37.in annot.a n.6.ad 9.

Nu.185.Poſt Gut. Decian.tract. crim.lib.6.c.21.Farin.d.4.par.q.137.& 38.

Num.186.& Leon.in theſ.for.Eccleſ.cap.35. a num. 23.& Genuen.in praxi cap.37.

Nu.189. & contra iſtas pœnas pecuniarias vide quod dicit Ribadenera in Flore Sanct.2.par.in vita S.Hugonis Epiſcop.17.Nouembr.pag.553.

Nu.192.Farin. 4.par.q.148.nu.25. & Açor 2.p.lib.7. cap.18.quæſt.vltim.& 3.p.lib.3.cap.10.

Num.194.ibi, Vela, Farin.nu.27.

Num.195.& Farin.d.c.19.quæſt.vlt.

Nu.198.ibi circa fin.& d.3.par.lib.3.cap.19.q.2. Leo in theſ.for. Eccleſ.cap.35.num.29. & 30.Piaſec.in praxi Epiſcop.p.2.c.4.num.94.

Num.200. Et huc tendit quod Farin.ſupra nu.30.loquens de clerici ſodomitæ traditione curię ſeculari ait, quod a ſententia in foro contentioſo non crederet in iudicando recedendum,ex §.item lex Iulia,inſtit.de publ. iudic.vbi gladio puniūtur illi, qui cū maſculis nefandā libidinē exercere audent;& tamen pœnam hanc a iudicibus imponi etiam pro vnica vice,& omnes Doctores communiter tenent,& etiam praxis paſſim recipit, &c. quamuis in foro conſcientiæ contrarium defendere conetur add.Quar.ſupra d.4.limit.

Num.202.Tol.Açor d.c.19.q.1.

Num.204.ibi 2.ampliat.& nouiſ.Far. ſupra num.47.

Num.205.ibi.1.diffic.Açor 3.p.lib.3.cap.17.

Nu.206.ibi meræ pœnæ, Salas de legib.diſp.*21.ſect.* 5.nu.11. dicens cū Rebello de oblig.iuſt.& rel.lib.1.q.7. ſect.4. quod lex pœnalis non extenditur de caſu ad caſū ex identitate vel maioritate rationis, maxime ſi pœna executionem ſecum afferat,& Suar. eod.tract.lib.6.c.3. a nu.5.& c.4.nu.2.Sanch.lib.2.c.24.nu.5. & 37.

Num.207. Et præcipue per Iul. Clar.d.8. nu.3. qui de communi teſtatur,Menoch.d.caſ.286.nu.5.& in addit. ad eundem caſum nu.40.& Couar.in 4.2.par.cap.7.§.7. nu.7.& Sair.de cenſur.lib.7. c.12.nu.21. licet contra teneat Açor d.3.par.lib.3.c.19.quæſt.3. dicens,in dicta cōſtitutione nō cōprehendi clericū committentem copulam cōtra naturam cum fœmina extra vas debitū & ordinariū, quia licet extra vas ſit contra naturam, non eſt tamen peccatū ſodomiticū, quia ſodomia eſt cōcubitus in quo non ſeruatur debitus ſexus, vt dixit in cap.18.in princ.ex S.Tho.d.2.2 q.154.art.11.& ibi Car.ad q.dub. & Syluest. verb.luxuria.q. 1.circa finē. Sed verius videtur,ēt concubitū cū fœmina extra vas debitū eſſe & dici

pecca-

Digitized by Google

peccatũ ſodomiticum,licet ſpecie differat a cõcubitu,in quo ſeruatur debitus ſexus, & ſic ſodomia erit ſpecies ſubalterna, vterque enim concubitus videtur fuiſſe illorum de Sodoma, & filiorum diffidentiæ, vnde crimen nomen accepit,de quo loquitur dicta conſtitutio. Et nouiſſime ſequitur Farin.ſupra num.35.& 36.

Nu.218. Rota in Vna Viterbien. capellaniæ 17. Iun. 1606.coram D. Mançanedo,vbi quod præſentatus, qui ab ordinario fuit inſtitutus ſine cauſæ cognitione, nec ſeruato ordine cap.fin. de elect.in 6.ex poſſeſſione nomine illius inſtitutionis capta,& fructuũ perceptione,dicitur incurriſſe in pęnas d.c.auaritię.de elect.in 6.ad tradita per Lambert.de iure patron.lib.2.p.2.q. 6.art.12.n.6.

Nu.219. Quæ eſt deciſ.546.nouiſ. Farin. & in eadem 30.Maij 1586. coram Robuſterio, vt in deciſ.652.& in Bracaren.parochialis infra relata nu.222.

Nu.222. Nec etiam habet locum in prouiſionibus Apoſtolicis, in quibus non proceditur per viam confirmationis,nec eſt ſeruanda forma cap.fin.de elect.in 6. Lãbert.lib.2.p.2.q.6.art.3.licet prouiſus ſe ingeſſerit adminiſtrationi pendente appellatione ab eius prouiſione facta per executorẽ. Ita in Bracar. parochialis de Moreira 13.Iun.1605.corã D.Ortẽbergo,vbi etiã quod cap.auarit. requirit dolum, vt patet ex illis verbis, temeritate & fraudibus;& ideo inſtitutio etiã nulla ex errore facti excuſat ab illius pœna,gloſ.in d.c.fin.verb.inanes.in fin.& ibi Franc.num.8. Millis verb.pœn.decret.auaritiæ,&c.

Nu.227. Poſt.Nauar.& Leo in theſ.for.Eccleſ.c.332. a nu.35.(qui tamen male ait, fructus indebite percipientes incurrere pœnam inhabilitatis ad quæcunque beneficia obtinẽda,& irregularitatem,cum Abb.in d.cap. tam dudum.nu.3.qui id non dicit,& Rebuſ.d.tit.de diſpenſ.cum reg.nu.66. qui de beneficijs, quorum fructus indebite percepit,loquitur,vt apparet d.nu.67.)

Nu.245. Tuſchum litera I. cõcl.342. Açor p.2.lib.7. c.35.q.10.& Vgol.de offic. Epiſcop.cap.15.§.1. nu.2.

DVODECIMÆ PARTIS

Caput primum.

NVm. Socundo, & ita in vna Calagur. de Iocano 9.Apr.1601.coram D.Seraphino fuit reſolutum quod non fuit locus ſuppreſſioni, &c. R.ſuppreſſio.

Caput ſecundum.

NVm.7.& Moſconius de maieſt.milit. Eccleſ.lib.1. par.3.c.12.pag.461.

Nu.16.& ideo priuilegium de percip.annat.beneſ.vacan.non habet amplius locũ in beneficijs vnitis effectuata vnione,quãdo extinguitur vltimum beneficiũ, & nõ datur vacatio; licet in prima vacatione, quando euenit vnio,debeat annata, Rot.deciſ.690. & 753.nou. Far. vbi ẽt,quod ex eis nõ debẽtur quindennia loco annatæ, niſi adſit particulare priuilegiũ & indultũ,vt ĩ alia dec.787.

Num.18. Et Rota in Seguntina dimidiæ annatæ 7. Maij 1607. coram D.Mançanedo, vbi fuit reſolutum, quod indultum,&c. R.annatæ indict.

Nu.61. Et nouiſſime Vgol. de offic, Epiſc. cap.52. in princip.& §.1.nu.1.

Nu.65.& Vgol.d.cap.52.§.1.ſub nu.1.

Nu.67.ibi 28.q.9.Vgol.d.c.52.§.1.ſub nu.1.

Nu.68. Vnire, & in vna Hieracen.reſpõdit nõ licere capitulo etiã ſede vacante ſupprimere portiones vigore huius decreti,vt per Alex.Mon.de diſtrib.p.1.q.5.n.29.

Nu.69. Vgol.ſupra,Rot.in Caputaq. beneſ. infra adducta num.103.

Num.71. Vgol.d.c.52.§.1.nu.1.

Num.72.& Vgol.ſupra.

Nu.75. Quã refert, Alex. Mon. de diſtr p.1.q.5.n.30.

Nu.82. Sed hoc erit intelligendum,quãdo talis vnio fuit alicui Eccleſiæ, ſeu loco religioſo, vt in vna Burgen. præſtim.27.Iul.1603.coram D. Lita,vbi fuit reſolutum,quod vnio facta per ordinarium,&c. R. vnio 1.

Num. 90. Circa quod vide Leonem in theſ. for. Eccleſ.cap.31.num.14.

Nu.102.18. Decembr.1597.Congr.Concilij cenſuit, ſi Epiſcopus beneficia ſimplicia ſeruata forma Concilij ſeminario vniuerit ante eius vacationem,etiam in menſe reſeruato,vnionem debere effectum ſortiri.

Nu.103.& tradit Leo in theſ.for. Eccleſ.cap.31. nu. 23.& fuit dictum in cauſa Aſſiſienſ. beneficij 11. Maij 1607.coram D.Marcomontio,quod S.Congr.Concilij cenſuit,vnionem, de qua ibi, factam ſeminario,tanquã de reſeruato,fuiſſe inualidã,&c. Et eſt dec.ĩ cauſa Caputaq.beneſ.coram eodem 12. Dec. 1608.quæ ſic ait 133.

Nu.106. Et ita 22.Febr.1601. Cõgr.cenſuit de cætero ad obuiãdum fraudibus oportere decerni, vt nõ poſſint etiam ante vacationem vniri ſeminario beneficia, quæ obtinent perſonæ,quæ ob familiaritatem Cardinalium,vel aliam rationem tales ſint, vt quocunque menſe decedant,certum ſit ea fore affecta ſedi Apoſtolicæ.

Nu.122. Quod etiam dicit Rot.dec.716.par.2.diuerſ. circa finẽ,nõ ex aſſertiore pręlati,ſed aliter ꝓbari debet,

Nu.125.ibi, De præd.min.& l.1.C.de fid.inſtr.& iur. haſt.fiſc.lib.10.& ibi gloſ.1,in fin.& nouiſſime Gratian, diſcept.forenſ.cap.153.ꝛ.nu.16.

Num.127.& Gratian etiam ſupra.

Nu.133. Nec etiam obſtat text. in cap. 1.de reb. Eccleſ.nõ alienand.ex quo notant ibi Doctores, Archid.3. not. Domin.nu.5. Frãc. & alij, quot licet in inſtrumẽto alienationis rei eccleſiaſticæ dicatur, vtilitatem,vel neceſſitatem alienandi ſubeſſe,niſi aliter probetur, nõ adhiberetur fides,ſequitur Genuẽ.in praxi c. 65.in annot. nu. 21. & ex eo tenere videtur cõtra prædictã doctrinã. Nã reſpõdetur, quod ille text.& Doctores ibi nõ loquũtur de decreto iudicis, ſeu pręlati,& aſſertione in eo contẽta,de quo nos agimus,ſed de inſtrumẽto alienationis, & aſſertione ipſorũ cõtrahentiũ, & alienantis(ibi enim ipſe Epiſcopus,vt patet, fuit author alienationis & conceſſionis decimarũ)pro quo nõ debet pręſumi, quod nõ ſtatur aſſertioni alienantium, Rot.dec. 722. nouiſ.Far. nu.2.cùm alienans & contrahens ſi pars formalis in illo actu;& ita etiam procedit deciſ.Rotæ in cauſa Tolet.parochialis de Madrid 19. Nouembr.1601.coram D.Corduba infra adducta cap.3. ſeq.num.7. nam ibi etiam ordinarius eſt author diſmembrationis,& ideo non ſtatur eius aſſertioni de cauſa, ſed erit per proceſsũ iuſtificãda.

Num.136. & in illa coram Seraphino, quæ eſt deciſ. 754.nouiſſim.Farin.

Nu.137.ibi &c.Rot.etiam in alia Romana cenſus 2. Decemb.1609.coram D.Marcomontio, vbi fuit reſolutum,&c. Rub.alien.rer. Eccleſ. & tradit Gratian.in addit.ad deciſ.99.nu.3.allegãs deciſ.Rot.in Papien.bonorum 28.April.1595. coram D. Seraphino, Rota etiam in Hiſpalen.legitimit.11.Maij 1612.coram D. Vualdo.

Nu.140. Et quando in reſcriptis Papa committit executori,vt ſe informet per receptionẽ teſtiũ & probationum, ſeu quod procedat iuxta formam Paulinę requirẽtis teſtes & probationes pro veritate narratorum recipi,vt in d.deciſ.716.& 160. Quamuis iſtam diſtinctionẽ reijciat Genuenſ.in praxi d. cap. 65. in annot.num.21. tenens in diſtincte ſemper debere conſtare euidenter de cauſa & vtilitate Eccleſiæ per teſtes, & alias legitimas

proba-

probationes, & non eſſe ſtandum aſſertioni commiſſarij, etiamſi ei Papa ſimpliciter committat quod ſe informet, per text. & Doct. in d.c.1. de reb. Eccleſ. in 6. qui id non probat, vt ſup. nu. 133. & per Ægid. Bellam. in rep. Clem. ſi vna, de reb. Eccleſ. a nu. 256. concludentem, neq; eſſe adhibendam fidem executori, cui Papa commiſit, quod diligenter ſe informet de cauſa vnionis faciendæ.

Nu. 158. & ſequit Vgol. de off. Epiſ. c. 52. §. 1. ſub nu. 1.

Nu. 168. ibi, ab Ord. & Rot. in Peruſ. beneficij 4. Iul. 1608. coram D. Penna, vbi quod in vnione, quæ fit ad fauorem capituli, quam ipſum non poteſt authorizare, requiritur authoritas Papę, etiamſi fiat vigore Concil. ſeſ. 21. cap. 5. de reform. &c.

Nu. 177. ibi, contra prædicta, vel circa prędicta, & latè Prob. ad Monach. in c. 1. de reb. Eccl. in 6. a nu. 6. cũ alijs.

Nu. 179. ibi Plac. dec. coram D. Robuſterio, vt in deciſ. 813. nouiſ. Farin. Fine, & in add. ad eam nu. 3. & 4. & Genuen. in praxi c. 106. nu. 1.

Nu. 185. & in Carpen. ſeu nullius, &c. R. ſol. circa quod etiam eſt dec. Rot. in cauſa Fauent. iuris inſtit. & confer. 4. Febr. 1585. corã D. Vicecomite in nouiſ. Far. 638. & in Tarracon. ſacriſtiæ 9. Iun. 1600. coram D. Iuſto, quæ eſt 359. nouiſs. Farin. nu. 2. Et in cauſ. Valentina baroniæ de Cortes 15. Decem. 1603. coram D. Lita, in qua fuit reſolutum, &c. Rub. conf. eſt etiam deciſ. Rot. in cauſa Hiſp. legitimit. 11. Maij 1612. coram D. Vbaldo.

Nu. 188. ibi, Requiſitam. Paul. conſ. 81. lib. 2. Alexan. conſ. 1. lib. 4. nu. 21. vbi add. Nattæ alios allegat. Gratian. in addit. ad deciſ. 91. nu. 1. & 2.

Nu. 189. Itẽ quia iſta præſũptio ex lapſu tẽporis fundata eſt in taciturnitate partiũ, not. per Fel. iun. conſ. 56. n. 18. lib. 1. nõ eſt ei loc⁹, ſi partes per 30. annos nõ tacuerũt, ſed lis mota eſt. Ita Rot. dec. 160. p. 2. diu. & Far. 722.

Nu. 190. alia 3. Mar. 1591. Cong. Conc. cẽſuit, in vnionib. benef. faciẽdis ſeminario ſatis eſſe ſeruare formã traditã Conc. c. 18. ſeſſ. 23. de refor. nec requiri cõſẽſũ capit.

Num. 191. Quamuis Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 31. nu. 24. præſentiam & conſenſum eorundem quatuor deputatorum dicat requiri.

Num. 195. & eſt deciſ. 836. nouiſ. Farin.

Nu. 196. Quamuis cũ gl. nouiſ. teneat Gratiã. diſcept. foren. c. 145. nu. 91. & eſt notoria illa Rot. deciſ. Cordub. præſtimoniorum 7. Febr. 1601. quæ eſt nouiſ. Far. d. 835. vbi fuit reſolutum, quod ſeminarium non dicitur erectũ exemptione domus pro eo, & creatione deputatorũ, ſed duntaxat ex introductione puerorum, ex qua in eſſe deducitur, ſicut collegiũ ex perſonis, l. Neratius, de verb. ſignific. gl. c. 1. de elect. & ſic antea nõ poteſt ei fieri vnio, nec poteſt dici poſſidere; nec futuro collegio ſeu ſeminario poteſt fieri vnio, vt in d. Giennen. præſtimonij 17. April. 1594. coram D. Bianchetto, &c. quod nulla poſſeſſio poſſit conſiderari reſpectu ſeminarij ante dictum decretum & introductionem; nec reſpectu prætenſorum adminiſtratorum, qui eam apprehenderunt, cum ea intentione & animo non fuerit per eos apprehenſa, ſed nomine ſeminarij, quod non erat in rerum natura, l. vnica, C. vti poſſidetis, fuit dictum in ead. Cordub. coram eod. D. Lita 7. Nouembr. 1601. idem in Theleſina beneficiorum 29. Nouem. 1603. coram D. Lancellotto.

Nu. 199. ibi. & Suar. de leg. lib. 8. c. 5. & accedit reg. l. 1. patre furioſo, ff. de his qui ſunt ſui, &c. factum legitime, de reg. iur. in 6. & l. in ambig. §. 1. ff. eodem, vbi Doctores.

Nu. 201. Quod tamẽ dixi, vnionem factam ſeminario actu erecto, & in habenti ſcholares, nõ expirare, licet poſtea deſinant ibi eſſe ſcholares ad tẽpus, intelligo de vnione perfecta & cõſũmata, & ſortita effectũ per vacationẽ primi beneficij; nã vnio de beneficio non vacante videtur expirare, ſi ante vacationẽ primi beneficij deſinãt eſſe ſcholares, quia actus nõ perfectus & cõſũmatus vitiatur, ſi deueniat ad caſũ, a quo non potuit incohari, l. pro parte, ff. de ſeru. l. ſi ſub vna, §. ſi quis viam, l. pluribus, §. & ſi placeat, l. inter ſtipulantẽ, §. ſacrã, de verb. oblig. l. ſi in metallũ ad fi. 8. de his quę pro nõ ſcriptis, l. poſt finitam. de ſuſpect. tut. cum alijs, & ibi Bart. Din. in d. reg. factum legitime a n. 7. & Dec. in d. reg. in ambiguis, §. 1. nu. 2. Caſtillo lib. 2. c. 13. a nu. 51. & alij, idque videtur procedere, etiamſi tempore vacationis beneficij redijſſent ſcholares, quia ceſſante cauſa extinctionis, ſeu annullationis, nõ ceſſat effectus, d. §. ſacram, & ibi Iaſ. num. 8. & 9. & l. qui res, §. aream, de ſolut. cum alijs.

Num. 203. & Leo in Theſ. for. Eccleſ. cap. 31. num. 13.

Nu. 205. & in Salernitana Capellaniæ 2. Dec. 1587. coram Seraphino in nouiſ. Far. dec. 567. ad fi. dicitur nõ obſtare vnionem factam ſeminario, cum non potuerit fieri niſi accedente cõſenſu patronorum, ex Lamberto ſupra.

Nu. 210. & tradit Leo in Theſ. for. Eccleſ. c. 31. nu. 23.

Nu. 234. Et in Papiẽ. iuriſp. 18. Iun. 1593. corã D. Blãchet. vbi quoad ꝓbãdã vnionẽ vel requirit immemorialis, vel quadragenaria cũ titulo, vt in dec. 525. nou. Far. ad fi.

Nu. 238. Vbi etiam, quod per ſcripturas nõ probetur immemorialis, & in ead. 29. Nouẽ. 1604. quod probetur vnio per immemorialẽ, & in Feltren. Præb. 6. Iun. 1605. corã D. Coccino fuit reſolutũ, & in cauſa Val. parochialis de Palma 6. Iun. 1606. coram eod. D. Coccino, quod vnio eſt legitime probata, quia adeſt quadragenaria poſſeſſio cũ titulo & bona fide, quæ ceſſante immemoriali, ſufficit, cap. 1. de præſcript. in 6. & quod ſufficit titulus habitus a Papa Clem. VII. ſchiſ. propter iuſtum errorem, cum mixtura facti, & iuris valde dubij, Felin. conſ. 2. nu. 14. & in c. de quarta de præſcrip. nu. 24.

Num. 252. & deciſ. 591. nouiſ. Farin. & 767. nu. 2.

Nu. 253. & in Ferrar. Prioratus 4. Dec. 1609. corã D. Pẽna fuit reſolutũ, de irregularitate conſtare ex plurib. inſtrumẽtis antiquis, excedentib. metã 100. annorũ, quæ cũ habẽt vim famæ, probãt in antiquis iſtã qualitatẽ beneficij, cũ quibus concurrebant multa adminicula, &c.

Num. 258. & deciſ. 590. nu. 2. & 593. nu. 5. nouiſ. Farin.

Num. 259. & eſt deciſ. 723. nouiſ. Farin.

Nu. 260. & concordat dec. 153. nouiſ. Farin. n. 7. & 8.

Num. 272. Peregr. de fideicomm. art. 44. nu. 18.

Num. 264. ibi, Satrina, & in deciſ. 723. nouiſ. Farinac.

Nu. 267. & deciſ. 822. nouiſ. eiuſdem Farin.

Nu. 376. refert Genuen. in praxi c. 63. nu. 26. in annot.

Num. 278. ibi, Mant. & 9. Maij 1597. coram Lita, vt in deciſ. 526. 533. & 536. Farin.

Nu. 282. quæ videtur eſſe in cauſa Conchen. medietatis fructuũ parochialis de Villanueua de la Iara, vbi reſolutum eſt per Rotam, collegium ſcholarium eſſe locũ pium, & applicationem dictæ medietatis per bullam Adriani VI. factam collegio Conchen. vniuerſitatis Salmantinæ fuiſſe in dotem neceſſariam illi aſſignatã in erectione collegij, & pro ſuſtentatione pauperum, quamuis poſtea dicta applicatio fuit nulla iudicata, quia non fuit facta mẽtio de alia prima pẽſione, vt dictũ, eſt 1. p. c. 5. n. 562. & totum id refertur in libro ſtatutorum d. collegij.

Nu. 288. & in nouiſ. in vna Tolet. c. de Paſtrana, 23. Ian. 1603. coram D. Pamphil. fuit reſolutum, quod vnio non fuit valida, &c. R. vnio.

Caput tertium.

NV. 3. ibi, verſ. pen. & nouiſſime Gen. in praxi c. 75. nu. 17. & 18. vbi refert dec. Marſicanã inf. adductã.

Nu. 8. & fuit dictum Elboren. diſmemb. 17. Nouemb. 1600. coram D. Iuſto, & fuit reſolutum, quod diſmembratio, &c. R. diſmemb.

Num. 10. & fuit confirmatum in eodem 19. Decemb. eiuſdem anni 1594. vt in deciſ. 605. nouiſ. Farin.

F I N I S.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google